

Thoại Hồ

Contents

Thoại Hồ	2
1. Chương 1: Lời Mở Đầu	2
2. Chương 2: Làm Mới	5
3. Chương 3: Tương Hồ	10
4. Chương 4: Thư Đồng	13
5. Chương 5: Phơi Sách	16
6. Chương 6: Tập Viết	20
7. Chương 7: Bán Tranh	23
8. Chương 8: Mắc Mưa	27
9. Chương 9: Mắc Mưa	29
10. Chương 10: Bệnh Thương Hàn (phần Một)	31
11. Chương 11: Bệnh Thương Hàn (phần Hai)	34
12. Chương 12: Cảnh Trong Mơ	36
13. Chương 13: Tai Họa Bất Ngờ	40
14. Chương 14: Quỷ Dị	43
15. Chương 15: Cứu Người	47
16. Chương 16: Xuất Hành	50
17. Chương 17: Tham Hồ	53
18. Chương 18: Say Hồ	56
19. Chương 19: Ngộ Khuyến	60
20. Chương 20: Ân Nhân	64
21. Chương 21: Dị Tượng	67
22. Chương 22: An Ủi	70
23. Chương 23: Long Ân	74
24. Chương 24: Tiết Phủ	77
25. Chương 25: Tức Giận	80
26. Chương 26: Năm Mới	84
27. Chương 27: Lại Hồ	87
28. Chương 28: Mỹ Vị	91
29. Chương 29: Tai Hồ	94
30. Chương 30: Hồ Vĩ	97
31. Chương 31: Đau Tiếc	101
32. Chương 32: Đầu Hoài	104
33. Chương 33: Ấn Ký	107
34. Chương 34: Sĩ Hồ	111
35. Chương 35: Nguyên Tiêu (phần 1)	114
36. Chương 36: Nguyên Tiêu (phần Hai)	117
37. Chương 37: Hương Mai	121
38. Chương 38: Mộng Ưc	124
39. Chương 39: Khó Chịu	128
40. Chương 40: Nghi Hoặc	132

41. Chương 41: Tiên Vật	135
42. Chương 42: Ngắt	138
43. Chương 43: Khôi Phục	143
44. Chương 44	147
45. Chương 45	150
46. Chương 46: Động Phòng (phần 1)	154
47. Chương 47: Động Phòng (phần 2)	158
48. Chương 48: Nguyên Hình	162
49. Chương 49: Phiên Ngoại Ba Ngàn Năm Trước – Gặp Rắc Rối	165
50. Chương 50: Phiên Ngoại – Cướp Ngục	168
51. Chương 51: Trạng Nguyên	172
52. Chương 52: Đăng Môn	176
53. Chương 53: Yến Hội	179
54. Chương 54: Quấy Rối	183
55. Chương 55: Tức Giận	189
56. Chương 56: Hồ Phó	193
57. Chương 57: Trêu Cợt	197
58. Chương 58: Vân Tê	200
59. Chương 59: Thần Y	204
60. Chương 60: Trường Sinh	208
61. Chương 61: Tự Tiện Xông Vào	212
62. Chương 62: Bị Bắt	216
63. Chương 63: Giằng Co	220
64. Chương 64: Đấu Phép	224
65. Chương 65: Nghịch Chuyển	228
66. Chương 66: Trấn Cảnh	232
67. Chương 67: Tương Thủ	237
68. Chương 68: Gặp Nhau	241
69. Chương 69: Chơi Thuyền	245
70. Chương 70: Phiên Ngoại 1 : Quen Biết	249
71. Chương 71: Phiên Ngoại 2 : Sinh Tình	253
72. Chương 72: Phiên Ngoại 3: Tình Nồng	258
73. Chương 73: Phiên Ngoại 4 : Tư Thủ	264

Thoại Hồ

Giới thiệu

Editor: Hotohorih Thể loại: Huyền huyễn, kiếp trước kiếp này tình hữu độc chung, ôn nhuận lãnh tỉnh cường công, si tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoai-ho>

1. Chương 1: Lời Mở Đầu

Tại chân Yên sơn, cửu vĩ hồ vương Bạch Lê trong lúc gặp phải thiên kiếp đã được một thư sinh bán chữ kiếm sống che ô chặn lại tầm mắt của Thiên Lô, làm lỡ canh giờ nên đã tránh được kiếp số được định sẵn trong mệnh của mình. Từ đó về sau liền đối với thư sinh nhất kiến chung tình, quyết chí nhất định phải mang hắn về bá đường thành thân.

Đáng tiếc thế sự vô thường, hồ vương đã muộn một bước, chờ đến khi hắn đi biểu lộ tâm ý thì thư sinh vừa cùng một cô nương ôn nhu thanh tú tại Lâm trấn định việc hôn nhân. Thư sinh là một người rất nặng tình

nghĩa vậy nên không vì hồ vương mà làm nên việc bội tình bạc nghĩa, thư sinh lại nói, hần cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ cùng một nam tử làm bạn cả đời.

Sau đó không lâu, thư sinh vào kinh thành đi thi, đạt giải Trạng Nguyên, được hoàng đế tuyên một đạo thánh chỉ tứ hôn với công chúa, làm phò mã gia. Thư sinh nhớ kỹ rằng gia đình đã định việc hôn nhân, không chịu vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ thê thất, đành phải khấn cầu hoàng đế thu hồi thánh chỉ đã ban ra.

Hoàng đế bị hần bỏ qua mặt mũi, dĩ nhiên là cực kỳ căm tức, nhưng lại thập phần thương thức tính tình của hần, hơn nữa công chúa đã nói nếu không phải là hần thì không xuất giá. Hoàng đế lại không đành lòng để hần làm cho nữ nhi đau lòng, cuối cùng đành phải tìm đến một biện pháp làm cho hần nhất phu nhị thê, đem nữ tử kia cũng thú vào cửa nhưng sau này không được phép thú thêm tiểu thiếp nào nữa.

Thư sinh vốn dĩ cũng không có ý định thú thêm tiểu thiếp, thậm chí cũng không muốn kết hôn cùng công chúa, nhưng hần cũng không phải là người cổ hủ, dĩ nhiên cũng biết đây đã là hoàng đế phá lệ khai ân, không dám tái kháng chỉ, vì thế thành tâm thành ý mà quỳ cảm tạ hoàng đế, tỏ vẻ nhất định sẽ chỉ có hai người thê tử.

Hai người nữ tử nguyên bản đã đối vấn cực kỳ ái mộ, nay lại thấy hần trọng tình trọng nghĩa như thế, liền càng vui sướng, ngược lại còn giảm bớt toan tính tranh đoạt, ở chung với nhau hòa thuận, tất nhiên là cùng chung một chồng.

Thành thân và đề tên bằng vàng là việc mà nam nhi cả đời đều hướng tới, không có gì hơn điều này. Từ đó về sau, con đường làm quan của thư sinh bằng phẳng, gia đình hòa thuận, con cháu đầy đàn, người người ca ngợi. Nhưng hần lại không hề hay biết rằng có một người khác vì hần mà đau lòng muốn chết.

Hồ vương thân là người đứng đầu hồ tộc, pháp thuật cao thâm, nguyên bản có thể sử dụng mị thuật khiến cho thư sinh có thể ngoan ngoãn đến với mình, nhưng ngặt nỗi cửu vĩ hồ si tình lại ngông nghênh, một khi lụy tình thì bất luận như thế nào cũng không chịu đối với người mình yêu sử dụng loại thủ đoạn không phải người này.

Bởi vậy hồ vương chỉ có thể tự mình chịu đựng sự đau lòng, vẫn luôn canh giữ bên thư sinh đến khi hần gần đất xa trời mới lần đầu tiên làm phép thuật, dùng thủ thuật che mắt làm cho những người khác không thể nghe nhìn rồi mới chân thành đi qua quỳ gối tại bên giường, ánh mắt đượm đau thương nhẹ giọng thở dài, giọng nói róc rách như tiếng suối reo lại tựa như bị nhiễm sương khói, trầm thấp khàn khàn: “Người chỉ để ý đến việc không phụ hai người họ, lại không biết rằng người đã phụ ta.”

Thư sinh sớm đã tiêu tụy, nghe tiếng nói run run mở hai mắt, tầm mắt dần dần ngưng tụ cùng hần nhìn nhau, sững sốt nửa ngày, khi mở miệng lại nói ra hai chữ hần không ngờ được: “ Là người?”

Hồ vương sững sốt, ngốc hồ hồ nhìn hần một hồi lâu, đột nhiên khóe mắt chảy xuống một hàng thanh lệ, vui vẻ nói: “ Người nhớ rõ ta?”

Thư sinh chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đều tại khoảnh khắc ấy bị rút ra, chậm rãi nhắm lại hai mắt, đem cảm xúc chợt lóe rồi biến mất ấy che lại, thở dài một tiếng rồi quay đầu đi không nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Tội gì...”

Nhớ rõ, sao lại có thể không nhớ rõ? Bên người luôn phát sinh chuyện ly kỳ, khi ở bên ngoài gặp phải trời mưa, trong tay sẽ đột nhiên có thêm một chiếc ô; khi đi đường gặp lúc hè nóng bức, bên miệng sẽ có thêm một chén trà mát lạnh; khi thức đêm, trên người sẽ có thêm một kiện xiêm y; lúc sinh bệnh, trên trán sẽ có thêm một chiếc khăn, mấy mươi năm đều là như thế. Biết rõ đây không phải là việc mà con người có thể làm, tuy rằng chưa thấy rõ tướng mạo, nhưng sau mỗi lần gặp được sự giúp đỡ ấy, vào ban đêm sẽ luôn mơ thấy cùng một đôi mắt, thấp thoáng ẩn hiện sau làn sương khói, thấy không rõ, nói không rõ, giống như thực lại như ảo, nhưng trong lòng lại thập phần chắc chắn, luôn luôn có một người bên cạnh bảo hộ chính mình.

Hồ vương vui vẻ không thôi, vươn tay nắm lấy bàn tay gầy đến gần như khô kiệt của hần, kích động bảo: “Người nhớ rõ là tốt rồi! Vậy người hãy nhớ kỹ ta! Nhất định phải nhớ kỹ ta! Ta gọi là Bạch Lê! Chờ người tái thế làm người, ta sẽ còn tìm đến người!”

Đã không còn dư thừa tinh lực để tự hỏi người trước mắt vì sao mấy mươi năm qua đi mà còn có thể nhìn trẻ tuổi như thế, ngón tay thư sinh giật giật, nhưng không có khí lực để rút ra, cố sức mà thở một hơi, lần thứ hai thở dài: “ Một chén canh Mạnh Bà, làm sao còn có thể nhớ được nhiều như thế?”

Hồ vương nắm tay càng chặt hơn, không để ý bảo: “ Người không nhớ rõ ta cũng không sao, chờ ta tìm được người, chúng ta lại một lần nữa nhận thức!”

Ngón tay thư sinh run rẩy, trầm mặc một lúc lâu, mỗi một lần hô hấp đều trở nên càng khó khăn, khóe mắt nhăn nhúm già nua, đem tất cả sự áy náy giấu đi, từng chữ từng chữ mờ ảo giống như những làn khói khe vờn bay, nhấp nháy mỗi một cách gian nan nói: “ Vậy...người...hãy...sớm...một...chút...”

Ánh mắt hồ vương tức thời liền vụt sáng, chưa kịp mở miệng thì thư sinh đã mất đi hơi thở, bàn tay khô kiệt vô lực mà rũ xuống, rơi tại bên giường, không một tiếng động. Lá thu hết sức hiu quạnh, phiêu phiêu mà bay lượn, đầy trời chỉ có một sắc vàng, tại một mảnh tiếng khóc thê lương cùng với tiếng nhạc tang thương, hồ vương một mình đứng dưới gốc cây khô vàng, nhìn chiếc quan tài từng tắc từng tắc nhập vào trong đất, biết rất rõ sẽ lại có một lần luân hồi nhưng nước mắt vẫn chảy xuống, lẳng lặng đứng yên thật lâu, ngẩng đầu nhìn sắc trời, thân thể từ từ biến thành vô hình.

Hồ vương bắt đầu tìm kiếm thư sinh sau khi chuyển thế đầu thai, lại không biết rằng một lần tìm kiếm này lại tìm hơn một ngàn năm. Hắn là yêu, không phải là thần, không có cách biết được sinh tử mệnh số của một người, muốn tìm được thư sinh thì nói dễ hơn làm, mỗi lần tìm kiếm trên thế gian đều phải hao hết một lượng lớn tu vi, bởi vì linh lực của cửu vĩ linh hồ đều tụ tại chín đuôi, bởi vậy cũng tương ứng mỗi lần sẽ mất đi một cái đuôi hồ.

Đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, hồ vương Bạch Lê liên tiếp mất hết chín đuôi, tìm suốt chín kiếp, cũng đợi hết chín kiếp, mỗi lần tìm được thư sinh thì đều đã muộn một bước, thấy người mình yêu lại một lần nữa cùng kẻ khác bái đường thành thân, se tơ kết tóc, hồ vương trong lòng đau đớn máu tràn ra khóe miệng.

Cho đến cuối cùng, cửu vĩ hồ vương triệt triệt để để trở thành vô vĩ hồ, linh lực đã khô cạn hết mức, cứng rắn chống đỡ cho đến khi thư sinh một lần nữa nhập vào đất mộ, mang theo trọn đời tâm nguyện, ôm mộ bia của thư sinh chậm rãi khép lại hai mắt.

Trong lúc hấp hối, hồ vương trong lòng chua xót, biết rõ mặc dù là yêu, hắn cũng sẽ rơi vào luân hồi, bất luận là đầu thai làm người hay làm vật khác, chỉ sợ sẽ không bao giờ nhớ rõ thư sinh, lần này từ biệt, duyên phận xem như hoàn toàn chặt đứt, sẽ không còn một cơ hội nào nữa...vĩnh viễn không có...

Một trận gió nhẹ chậm rãi lướt qua, hơi thở Bạch Lê gần như không còn, một đầu tóc óanh nhuận đen nhánh nháy mắt khôi phục lại diện mạo như trước, màu ngân bạch sáng bóng xóa dài trên lưng, dưới ánh mặt trời sáng đến chói mắt.

Xa xa cảnh lá sàn sạt rung động, phía chân trời ngàn dặm không mây, nguyên bản, câu chuyện liền kết thúc như vậy. Ai ngờ giữa trời quang có một đạo tia chớp lướt qua, bạch quang lóe qua chỉ chớp mắt, chỗ mộ bia lại biến thành một mảnh đất hoang, không có mộ, cũng không có Bạch Lê, chung quanh lại trở về vẻ yên tĩnh cùng hoang sơ, giống như hết thấy những điều trước đó chỉ là một hồi ảo cảnh.

Từ trong hỗn độn, Bạch Lê mở mắt ra, nhìn đỉnh giường màu xanh quen thuộc trước mắt, kinh hoàng một lúc lâu.

“Ai u! Vương! Ngài đã tỉnh rồi!” Bên tai truyền đến thanh âm cũng rất rõ ràng

Bạch Lê sững sốt, nhú mày nhìn chằm chằm hoa văn ở đỉnh giường một hồi lâu, đột nhiên ý thức được mình đúng là còn linh lực đẩy người, chấn động, vội vàng xoay người ngồi dậy, làm cho người hầu hầu hạ hắn hết hồn, ngẩng đầu đánh giá xung quanh phòng rồi nhìn người hầu vội vàng hỏi: “ Đây là...Đây là làm sao vậy?!”

Người hầu vội vàng chạy qua dìu hắn: “ Ai u, còn có thể xảy ra chuyện gì? Vương ngài quên rồi à? Ngài thật đúng là có mạng gặp quý nhân, sấm sét mới giáng một cái thì người được một cái thư sinh cứu. Mới vừa rồi ngài chỉ là thoáng hôn mê, không có gì đáng ngại”.

Bạch Lê nhìn hắn, sững sốt nửa ngày, rồi đột nhiên ý thức được chính mình thế nhưng còn nhớ rõ thư sinh, hơn nữa người hầu còn nói hắn gặp được quý nhân...

Bạch Lê nhú mào nhảy dựng: “ Ngươi là nói, ta vừa mới gặp phải thiên kiếp?”

Gã sai vặt gật đầu, nhìn hẩn với vẻ mặt mê mang, không biết đến tột cùng là hẩn bị làm làm sao vậy.

Bạch Lê lấy tay hung hăng nhéo mi tâm của mình một phen, đột nhiên cong ánh mắt rồi cười rộ lên, kích động nói: “ Ngươi nói ta là được một cái thư sinh cứu?!”

“ Xem như là vậy đi, thư sinh kia không biết rằng hồ ly dưới chân núi kia là hồ vương, mặc dù không có tâm cứu ngài nhưng trong lúc vô tình đã thay ngài che mưa, coi như là vô tâm cảm liễu đi”

Đây là có chuyện gì? Tất cả việc này đều cùng tròng thiên kiếp ngàn năm trước hoàn toàn trùng khớp! Đây là trở lại ngàn năm trước sao? Hay gút mắt ngàn năm kia chẳng qua chỉ là một hồi mộng lâu dài?

Người hầu thấy hẩn lại ngăn người thì kích động, cũng cảm thấy rất là nghi hoặc, vươn tay ở trước mắt hẩn mà quơ quơ: “ Vương, ngài làm sao vậy?”

Bạch Lê từ trong ký ức bình tĩnh lại, tròng mắt nhìn, mãnh liệt nhớ lại, thư sinh còn có ba ngày nữa là đính hôn! Nếu hẩn đi ngăn cản thư sinh đính hôn, hết thấy còn chưa bắt đầu vậy liền không nói đến việc có bội bạc hay không!

Bạch Lê vội vàng xuống giường, mặc vào ngoại bào, vừa đi vừa nói: “ Còn kịp! Ta muốn đi tìm hẩn!”

Người hầu vội vàng đi ra ngoài ngăn cản hẩn: “ Tìm ai mà lại không được a! Thân mình ngài còn chưa khôi phục, cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, không thể đi ra nha!”

Bạch Lê nửa bước cũng chưa dừng, vội vã thất đại lưng, lấy tay đẩy hẩn ra, hung tợn nói: “ Nghỉ! Nghỉ! Nghỉ! Đều là cái chữ Nghỉ này hại ta! Nếu cứ Nghỉ nữa thì cứ chờ nhật xác vương của ngươi đi!”

Người hầu sợ tới mức run run, đứng ở chân tường nâng lên một đôi mắt hồ ly: “ Vương, ngài đây là làm sao vậy? Không lẽ là bị sét đánh thành ngọc nha?”

“ Ngươi mới bị sét đánh ngọc! Trở về lại tính sổ ngươi!” Bạch Lê vừa dứt câu nói, trong đầu lại suy nghĩ về việc sau này phải giải quyết việc công chúa kia như thế nào, vừa nghĩ vừa bèn mất ngoài cửa.

Người hầu nhìn phương hướng hẩn biến mất mà chẳng hiểu cái gì cả, cực kỳ buồn bực mà sờ sờ cái ót:” Đạo hạnh chỉ như ta thế này thì Thiên Lô nào sẽ đến đánh ta? Vương nhất định là ngọc!” Vừa dứt lời, Bạch Lê lại đột nhiên xuất hiện trước mắt hẩn, lại một lần nữa làm hẩn hết hồn.

Bạch Lê kéo hẩn đi ra bên ngoài: “ Cho ngươi một cơ hội lấy phần thưởng, ngươi đi theo ta, có việc muốn công đạo ngươi đi làm!”

Người hầu nhất thời méo mặt: “ Cái từ “phần thưởng” này từ đâu mà đến a?!”

2. Chương 2: Làm Mới

Yên sơn là ngọn núi duy nhất ở vùng này, xung quanh triền núi nở đầy hoa dại, nhiều cây đại thụ lâu năm mọc um tùm, phía trên là những tảng đá lởm chởm rất khó để leo lên, lại thêm đỉnh núi cao ngất ẩn trong mây nên nhìn không thấy đâu là đỉnh, mấy trăm năm qua nơi này qua chưa có người nào đặt chân đến.

Cuộc sống vùng Yên sơn hết sức bình thường, dưới chân núi là nơi sinh sống của nhiều thế hệ thôn dân lấy nông làm gốc, xa xa tọa lạc vài cái trấn nhỏ, trấn trên trừ những lúc hợp chợ sớm mới náo nhiệt, còn bình thường thì cũng không có cái gì đặc biệt.

Nơi đây vốn là không có gì đáng để nói nhưng hôm nay lại có một chút khác biệt. Bởi vì nơi này mới có một vị cử nhân. Vị cử nhân này họ Du, tên là một chữ Thanh. Du Thanh sau khi tham gia thi hội xong liền về đây tiếp tục một cuộc sống đạm bạc, nào ngờ tin mừng lại nổi gót theo tới, lập tức làm cho vùng đất vốn yên bình này sục sôi như trên chảo nóng.

Nếu là mười năm trước đây, nhắc tới cái tên Du Thanh, mọi người nhất định sẽ lắc đầu: Du Thanh này là một người số khổ, từ nhỏ đã không có cha mẹ, nhờ ăn cơm nhà người mà lớn lên, sau khi lớn lên có thể tự mình làm lụng mà nuôi sống bản thân, sống trong mái nhà tranh nhỏ một mình không nơi nương tựa, tại

mảnh đất vuông nhỏ ấy mà trồng đủ loại thực vật, ở phía sau phòng ở thì nuôi gà, lâu lâu đi ra ngoài bán tranh chữ, cũng có thể xem như đủ ăn, chung quy là trải qua khá cực khổ, ai..., thật đáng thương!

Nếu là một năm trước đây, nhắc tới Du Thanh, mọi người vẫn là lắc đầu: Du Thanh này là một vị tú tài nha, cũng chỉ là tú tài thôi, ngôi nhà nhìn chỉ có bốn bức tường, thử hỏi có cô nương nào đồng ý gả cho hắn cơ chứ? Bây giờ cũng hai mươi mấy tuổi rồi mà chẳng có lấy một người làm mai đến cửa nhà, thật sự là đáng tiếc cho bề ngoài dễ nhìn ấy. Ai..., thật đáng thương!

Hiện giờ nhắc đến Du Thanh, mọi người lại khen ngợi không dứt: Du Thanh đúng là gặp vận lớn, vậy mà lại đỗ cử nhân! Đây là lần đầu tiên chỗ chúng ta có một người làm cử nhân nha! Sau này triều đình phát bổng lộc, so với những ngày tháng trước kia thì sống tốt hơn nhiều, nói không chừng sau này còn có thể thăng lên làm quan lớn, thật sự là tiền đồ vô lượng nha!

Tin tức này truyền đi cũng thật nhanh, chưa tới mấy ngày đã có bà mối tìm đến cửa.

Bà mối lắc lư thân hình mập mạp, mặc áo choàng hoa hòe sắc sỡ vừa đi vừa cười vừa nói suốt một đường, cắn hạt dưa phe phẩy chiếc khăn, bộ dáng cứ như là vì việc vui mà đến, phía sau là một hàng dài những người lảng giềng theo xem náo nhiệt, lả lướt mà đi đến trước cửa nhà tranh Du gia gõ cửa.

“Du công tử! Du công tử có ở nhà không? Có người mai mối đến đây!” Ngoài sân một đám người tò mò chụm đầu nhìn vào trong nhà tìm kiếm.

“Du công tử có ở nhà không?” Phía sau cánh cửa nửa ngày không có người trả lời.

Nếu bình thường thì thôn dân sẽ không đứng gọi như thế mà sẽ trực tiếp đẩy cửa đi vô. Nhưng hôm nay thì khác, Du Thanh đỗ cử nhân, nhận bổng lộc triều đình, sau này nói không chừng còn có thể đi thi giải toàn quốc, đỗ Tiến sĩ, vào triều làm quan, vậy thì sẽ không giống người bình thường rồi, mà ngay cả cái cánh cửa mục nát sắp sứt ra này cũng không như bình thường nữa, ai mà dám tùy tiện đi vô nha?

“Du công tử! Rốt cuộc là người có ở nhà không a? Ta đẩy cửa vào nha!” Bà mối chưa từ bỏ ý định, kêu gọi liên tiếp mấy lần, phun ra vỏ hạt dưa, đưa tay định đẩy cửa vào.

Trong phòng, nửa sáng nửa tối, giấy dán trên cửa sổ ô vuông bị ánh mặt trời chiếu vào trở nên trắng gần như trong suốt, ánh sáng nhợt nhạt xuyên qua trang giấy dán mỏng manh chiếu lên một chiếc bàn vuông cũ nát đặt phía trước cửa sổ, trên bàn bày một trang giấy Tuyên Thành, phía trên đặt một cây bút lông sói hết sức bình thường, bàn tay cầm bút thập phần xinh đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, màu da không tính là trắng nhưng lại cực kì mịn màng.

“Ai...” Một tiếng thở dài vang lên trong căn phòng nhỏ hẹp, ngòi bút hạ xuống thế đi như rồng rắn, lần thứ hai nhắc lên, xuất hiện trên giấy là năm chữ to với lực đạo mạnh mẽ: “Nhân tình như nước lã”.

Khóe môi Du Thanh nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt, khuôn mặt tuấn lãng mang theo sắc thái ôn nhuận nhưng sâu trong ánh mắt không chứa nhiều ý cười, đặt bút, nhắc giấy Tuyên Thành lên, gấp đôi, lại gấp đôi một lần nữa, sau đó đặt lên bàn rồi lấy nghiêng mực chặn lại, phỉ phỉ ồng tay áo, lần thứ hai mỉm cười, đi qua đưa tay ra mở cửa.

“Ai u! Nương của ta! Hừ chết Vương mục mục!” Bà mối cầm khăn tay vỗ thùm thụp lia lia lên bộ ngực to mọng đồ sộ của mình, chưa hết hồn mà nhìn người đột nhiên xuất hiện phía sau cửa, hai mắt trên dưới nhìn hắn đáng giá, híp mắt cười rộ lên: “Du công tử, người có ở nhà a?”

Du Thanh nhíu nhíu mi tâm, đối với nàng cười cười ôn hòa, rồi mới nhìn ra một vòng người bên ngoài gật đầu thăm hỏi, nghiêng thân tránh sang một bên nhường cho nàng vào, khiêm tốn nói: “Xin lỗi, mới vừa rồi ngủ hơi sâu một chút, nhất thời không nghe được bên ngoài có người gọi ta. Không biết Vương mục mục đến đây có chuyện gì?”

Bà mối uốn éo thắt lưng, mông lắc một cái, tùy tiện mà đi vào nhà, cười tủm tỉm rồi lia tầm mắt nhìn chung quanh, rất nhanh đã đánh giá tất cả những gì có trong căn phòng nhỏ, quay đầu ngồi xuống bên cạnh bàn, thuận tay cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm.

Du Thanh liếc nhìn chén trà một cái, hơi nhíu mày mà khó có thể nhận ra.

“ Ôi chào! Cái thư sinh ngốc nhà ngươi không hiểu à? Vương mục ta là bà mối nổi tiếng mười dặm ở đây nha, ngươi nghĩ là ta đến đây còn có thể là làm cái gì?” Vương mục buông chén trà, lấy khăn lau khóe miệng: “Đương nhiên là vội vàng tới đây làm mối cho Du công tử nha!”

Du Thanh vẫn như trước cười một cách ôn hòa: “ Đa tạ ý tốt của Vương mục! Tiểu sinh tạm thời còn chưa có ý định lập gia thất”

Bà mối dĩ nhiên là đã nghe những câu nói như vậy nhiều lần rồi, không thèm để ý mà cười cười, vỗ đùi đứng lên, đi đến trước mặt hắn rồi lần nữa đánh giá hắn từ đầu tới chân, kéo tay hắn bắt hắn quay về một hướng.

Trong mắt Du Thanh hiện lên một tia kinh ngạc, có chút không hiểu mà nhìn nàng.

Nhờ ánh mặt trời chiếu vào, bà mối tinh tế đánh giá ngũ quan tuấn lãng xinh đẹp của hắn, chắc chắn khen ngợi, cả khuôn mặt như suýt chút nữa cười đến nở hoa: “ Ai u bộ dạng thật đúng là tuấn tú! Ngươi đừng có nói là không có ý định thành gia lập thất, trai khôn dựng vợ gái lớn gả chồng, từ xưa đến nay đều là như thế. Vương mục biết là ngươi ngại ngùng, không sao, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện”.

Khóe miệng Du Thanh run run một chút nhưng trên mặt vẫn là nụ cười như gió xuân, thuận theo bị nàng ấn ngồi xuống ghế.

Ngoài cửa một vòng người còn tại châu đầu châu não mà nhìn, Du Thanh đã sớm nhìn quen lại hành vi này của hương thân, tất nhiên là không thèm để ý tới, cho đến khi hắn nhìn thấy bà mối lấy ra từ trong tay áo tới mười bảy, mười tám bức họa để lên bàn thì khóe miệng của hắn lần thứ hai run rẩy, biểu tình ôn nhuận rồi cuộc cũng nứt ra.

Ngoài góc cửa chính, đột nhiên xuất hiện hai bóng người, lén lút ngồi xổm bên ngoài cửa, hầu như là muốn co thành một cục.

Bạch Lê xách xách lỗ tai của người hầu tiểu Hòa, thấp giọng hỏi: “ Bẩm vương dạy người nói gì người nhớ kỹ chưa?”

Tiểu Hòa kéo lỗ tai tránh ra, xoa xoa, liên tục gật gật đầu: “ Nhớ kỹ nhớ kỹ! Vương, chừng nào ta đi vào được?”

Bạch Lê nghiêng tai nghe: “ Chờ một chút”.

Tiểu Hòa gật đầu hiểu rõ, lập tức sau đó lại khó hiểu hỏi: “ Vương, ngài muốn làm cái gì nha? Vì sao khi không đang yên lành mà đi ngăn cản việc hôn nhân của người khác?”

“ Còn chưa có thành mà! Không gọi là hôn nhân!”

“ Dạ dạ dạ! Vì sao ngài phải đi ngăn cản người ta bàn việc hôn nhân?”

Đáy mắt Bạch Lê hiện lên một tia đau đớn thê lương, lập tức lại khôi phục thành bình thường, hừ hừ gât: “Hắn là người của ta, tại sao lại có thể cùng người khác thành thân? Tới một người ta ngăn một người, tới một đôi ta hủy một đôi!”

Tiểu Hòa há miệng rộng đến nỗi có thể nhét vào đó một chiếc bát to, nhìn hắn chăm chăm, lại xuyên qua cửa chính nhìn vào bên trong, lần thứ hai quay đầu lại xem hắn: “ Vương, ý của ngài là muốn dẫn hắn trở về làm Vương phi?”

Bạch Lê cực kỳ khẳng định mà gật đầu cái rụp.

Miệng tiểu Hòa lại há lớn hơn nữa: “ Này này này....Hắn là nam tử nha! Nam tử thì sao làm Vương phi được?”

Bạch Lê không phiền không chán mà phẩy phẩy tay: “ Vậy làm Vương phu cũng tốt lắm! Người hỏi như vậy có phiền hay không? Để ý những gì ta dặn mà làm!”

“ Úc...” Tiểu Hòa nháy mắt mấy cái, gật gật đầu, lại gật gật đầu: “ Úc úc...”

Trong phòng, bà mối nói đến nỗi nước miếng văng tứ tung, cái gì mà “ Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại * , người tuổi lớn như vậy rồi thì cũng nên thành thân sinh cái oa oa”, cái gì mà “ Khuê nữ của Trương viên ngoại này đầy đặn xinh tươi, gia cảnh giàu có”, cái gì mà “ Lý cô nương chẳng những tướng mạo không tầm

thường mà tài hoa cũng rất cao, có thể nói là tuyệt đại giai nhân, rất xứng đôi với Du công tử”, nói đến miệng khô lưỡi khô.

Du Thanh nhìn nhìn chén trà đã bị nàng dùng qua, mỉm cười rồi rót thêm chút trà, để lên trước mặt nàng, ôn hòa nói: “ Vương mục mục thỉnh dùng trà, tiểu sinh gia cảnh bần hàn, trong lúc nhất thời không thể lấy thứ tốt ra chiêu đãi, mong người thông cảm”.

Bà mỉm cười đến nỗi không thấy mắt, bưng chén trà lên uống một hơi: “ Không cần khách khí như thế! Ta đến đây là vì việc tốt, công cần phải đa lễ!” Lão nương không có ý định đến nhà người để lấy thứ tốt, nếu không phải mười bảy mười tám nhà này nhét đầy bạc vô túi thì ta cần chi tốn nhiều nước miếng như vậy làm gì.

“ Ha ha...” Bà mỉm cười nhìn chén trà, ngón tay béo núc ních chỉ một vòng lên mấy bức họa bên trái: “ Du công tử, có nhìn vừa mắt ai không?”

Du Thanh cười cười, trong lòng cũng đã bị thuyết phục vài phần, tuy rằng hắn không mong chờ việc thành thân nhưng dù sao sớm muộn gì thì cũng phải cưới, nghĩ lại việc chỉ có một mình mình sống qua nhiều năm như thế, nếu có thêm một người ở cùng thì cũng chưa hẳn là không thể.

Bà mỉm cười nhìn hắn không trả lời, trong lòng có chút nóng nảy, vội hỏi: “ Du công tử, nếu không vừa ý cái nào thì Vương mục mục tìm tiếp cho người! Tìm cho đến khi người thấy thích mới thôi!”

Du Thanh buồn cười mà nhìn nàng một cái, ôn hòa nói: “ Tiểu sinh ngay cả đến sinh lễ còn không đào đâu ra thì làm sao lại ghét bỏ những cô nương này? Tiểu sinh chỉ cần tìm người tính tình dịu dàng một chút, ở chung cảm thấy thanh thản là được, cũng không có yêu cầu nào khác”.

Bà mỉm cười xong, vỗ tay cười to:” Chuyện này nhằm nhò gì? Nếu nói về phương diện tính tình tốt nhất, không phải cô nương Tô gia là không được, khuê nữ này a, ánh mắt trong veo như nước, nói chuyện mềm mại ôn nhu, ngay cả Vương mục mục ta nghe xong cảm thấy xương cốt đều mềm ngửa đến tê rần...”

Biểu tình Du Thanh hơi có chút không được tự nhiên.

Bà mỉm cười nở nụ cười một lát rồi bắt đầu cúi đầu lục tìm trên bàn: “ Ta lấy bức họa vẽ Tô cô nương ra cho người nhìn một cái a...”

“ Du công tử!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thanh thúy.

Du Thanh kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy một gã sai vặt thanh tú giả dạng tiểu đồng đang chen tách người vây xem ra mà chạy đến, nhìn thấy Du Thanh thì nhất thời ánh mắt sáng lên, lớn giọng nói: “ Du công tử, hà bao lần trước tiểu thư nhà ta hứa là sẽ theo cho người bây giờ đã làm xong nha, hôm nay kêu ta mang lại đây cho người a!”

Du Thanh sửng sốt, bà mỉm cười sửng sốt, những người liên quan đứng ngoài cửa cũng sửng sốt.

Tiểu Hòa làm bộ giống như muốn lấy đồ nhét trong ngực ra, đột nhiên nhìn đến bức họa trên bàn thì “A” một tiếng, rút tay trong ngực ra, nhìn bức họa mà tò mò lắm lắm:” Du công tử đây là muốn thành thân sao? Vậy tiểu thư nhà ta phải làm như thế nào bây giờ?”

Du Thanh cảm thấy kỳ quái mà nhìn hắn một cái, cũng không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, vậy nên theo bản năng sẽ không mở miệng.

Vương mục sau khi kinh ngạc thì rất nhanh liền hoàn hồn trở lại: “ Tiểu thư nhà người là ai?”

Tiểu Hòa liếc nhìn ta một cái: “ Tiểu thư nhà ta là ai thì nói cho người biết làm gì? Mấy cái oanh oanh yến yến này có chỗ nào bì được nửa phần tư sắc của tiểu thư nhà ta? Người chưa biết đấy thôi. Tiểu thư nhà ta quen biết Du công tử khi hắn tham gia thi Hương.”

Du Thanh lại kỳ quái mà nhìn hắn một cái nhưng vẫn không mở miệng.

Tiểu Hòa quay đầu lại cười hì hì nhìn Du Thanh: “ Du công tử, cây quạt lần trước người đưa tiểu thư nhà ta nhìn thật là đẹp a! Tiểu thư thích đến nỗi không rời buông tay, cả ngày nhìn câu thơ trên đó mà ngẩn người!”

Du Thanh không rõ cho nên nhìn lại hân: “Ách...”

Tiểu Hòa nói xong lại bắt đầu đánh giá các bức họa trên bàn, không ngừng chắc chắn lắc đầu, mặt lộ vẻ khinh thường.

Vương mục hết nhìn tiểu Hòa rồi lại nhìn sang Du Thanh, đột nhiên cười rộ lên: “ Du công tử, hóa ra trong lòng ngươi đã ngưỡng mộ một vị cô nương? Có nghĩ tốt khi nào đặt sính lễ thành thân hay chưa? Vương mục có thể thay ngươi đi làm mai mối”.

“Ai?” Tiểu Hòa nhìn nàng khó hiểu “ Du công tử với tiểu thư nhà ta rất quen thuộc, cần người mai mối làm chi?”

.Bà mối vậy khản, cười nói: “ Ngươi này đồ ngốc, lệnh cha mẹ bà mối làm mai, thành thân là chuyện lớn làm sao có thể thiếu bà mối cho được? Cho dù là quen biết, cũng cần phải có một người làm trung gian có phải không là?”

Du Thanh vừa muốn hỏi xem gã sai vặt đột nhiên xuất hiện này là ai thì nghe hân mở miệng nói: “ Không cần nha! Tiểu thư nhà ta có bà mối nói chuyện thành thân rồi, không cần người nha!”

Du Thanh há miệng thở dốc, lại nghe bà mối đặt mạnh chén trà xuống bàn, sắc mặt biến đổi cực nhanh, quay sang Du Thanh hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “ Du công tử nếu đã có người thương, cần chi phải trêu đùa lão bà tử như ta?”

“ Tiểu sinh không phải...”

“ Ai nha nha!” Tiểu Hòa cắt ngang câu chuyện, đem mấy bức họa từng cái từng cái chất thành đống để trước mặt bà mối “ Ai trêu đùa ngươi, chính là tự ngươi muốn tới, dù sao thì Du công tử là của tiểu thư nhà ta, ngươi cũng đừng hòng đoạt nha!”

Bà mối đen mặt đem các bức họa cất kỹ, vỗ bàn đứng lên, lắc lắc cặp móng to mọng đi ra cửa: “ Khi dễ người quá đáng! Uống cho là người đọc sách vậy mà lại đi trêu đùa một lão bà tử! Hừ! Nói ra cũng không sợ mất mặt!”

Du Thanh nguyên bản muốn giải thích với nàng một chút, nghe vậy thì ánh mắt trầm xuống không mở miệng giữ lại, khóe môi gợi lên độ cong thần nhiên, mỉm cười nhìn theo nàng tức tốc rời đi.

Hương thân vậy xem nhìn thân ảnh bà mối đi xa, vẫn như cũ đứng vòng ngoài cửa chưa tản đi, phỏng chừng là muốn nhìn xem tốt cùng là tên tiểu tử đột nhiên toát ra này là sao, vị tiểu thư từ trong miệng hân nói ra là thiên kim nhà ai.

Du Thanh không để ý lắm mà nhìn những người ngoài cửa, lại nhìn xem tiểu Hòa, ôn thanh nói: “ Ngươi có nhận sai người?”

Tiểu Hòa mỉm cười hì hì, đưa tay vào trong ngực mò mò, kinh hô:” Ai nha! Hà bao tiểu thư nhà ta thêu ở đâu rồi ta?” Nói xong vội vàng cúi người tìm kiếm chung quanh chân, một bên tìm một bên hướng cửa bước tới.

Người ngoài cửa sôi nổi mà tránh ra một đường, tiểu Hòa cúi đầu lần tìm trong viện, đề cao giọng nói:” Có lẽ rơi ở trên đường, Du công tử ta đi tìm xem sao!” Nói xong chạy nhanh như chớp ra ngoài, rất nhanh chẳng thấy bóng dáng.

Du Thanh từ đầu chí cuối chẳng hiểu ra làm sao, bất quá tuy rằng tính tình hân ôn hòa nhưng kỳ thực sâu trong tính cách lại mang theo chút lạnh lùng, bởi vậy không có hiểu kỳ nhiều lắm, chỉ nhìn mọi người trước cửa mà cười cười lễ phép.

Đám người vậy xem đợi một lát mà cũng không thấy tiểu Hòa trở về, trong lòng có chút hụt hẫng, tùy ý cùng Du Thanh nói vài câu liên tục ai về nhà nấy.

Du Thanh lễ phép tiễn bước hàng xóm, trở lại phòng một lần nữa đứng trước bàn, mở trang giấy, chấm bút mực, một bộ dáng không có gì liên quan đến mình thì không đếm xỉa đến. Về phần gã sai vặt kia, ai biết hân đang diễn cái trò gì? Chẳng cần để ý nhiều.

Viết chữ một lát, trời dần dần chuyển tối, thấy có chút khát, liền xách ấm trà lên chuẩn bị châm trà, nhìn đến chén trà trên bàn kia thì đột nhiên dừng lại, thở nhẹ một hơi, cầm lấy chén trà đi ra phía sau phòng ném đi. Khi trở về, đột nhiên phát hiện trong viện có thêm một người, không khỏi sửng sốt.

Chú thích:

(*)Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại : Trong tam đại bất hiếu thì vô hậu là tội nặng nhất

3. Chương 3: Tương Hồ

Bạch Lê đứng cạnh giếng nước trong sân, dưới chân là đường mòn đá thông hướng nhà chính, trên người mặc một kiện thanh sam cũ nát tấy đến trắng bệch, một đầu tóc màu ngân bạch đã sớm biến thành màu đen, cứ như vậy lẳng lặng mà đứng nhìn Du Thanh, đưa lưng về phía hoàng hôn, xung quanh người như ánh lên một màu vàng nhạt.

Lúc này hắn đang đứng ngược sáng, Du Thanh không thể thấy rõ ánh mắt của hắn, tuy rằng cảm thấy người mặc thân trang phục này tựa hồ cuộc sống không bằng chính mình, nhưng ẩn ẩn vẫn là cảm thấy khí chất người này có chút không tầm thường, đối mặt với vị khách không mời mà đến chẳng biết từ đâu toát ra này, không khỏi có chút khó hiểu, sửng sốt trong chốc lát rồi nhẹ nhàng nói: “ Người là...”

Thấy người đối diện không động đậy cũng không đáp lời, Du Thanh hơi hơi nhíu mày, nhắc chân bước tới, chờ đến lúc khoảng cách hai người càng ngày càng gần, đột nhiên thấy khóe mắt Bạch Lê lẳng lặng lăn xuống những dòng nước mắt làm hắn ngây ngẩn cả người.

Trước đó Bạch Lê đã đem bàn tính đánh đến kêu bùm bùm, đầu tiên là kêu tiểu Hòa cản trở việc hôn nhân của Du Thanh, chính mình thì thay một thân xiêm y cũ nát giả dạng đáng thương một chút, sau đó làm bộ như người cùng đường tha hương đến đây xin ở lại, trước tiên tìm cơ hội ở chung cái đã, về sau chậm rãi biểu đạt tâm ý của mình.

Nào có nghĩ rằng, từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Du Thanh hắn liền giống như người mất hồn hoàn toàn chẳng biết phải phản ứng như thế nào.

Du Thanh đầu thai chuyển thế chín lần, tuy tướng mạo đều có nét tương tự nhưng dù sao vẫn là có chút khác biệt, hiện giờ xa cách ngàn năm, lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu đầu tiên của thư sinh, Bạch Lê liền cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn, biết rõ chính mình có thêm cơ hội, nhưng những đau khổ phải chịu đựng ngàn năm qua vẫn không thể kiềm nén mà toàn bộ trào dâng, cùng với nỗi niềm mừng như điên khi lần thứ hai gặp lại hòa lẫn cùng một chỗ, cái tư vị nội tâm phức tạp này cơ bản không thể dùng ngôn từ mà có thể hình dung được một phần.

Du Thanh thấy người này không nói được lời nào, cứ đứng trong sân nhà mình mà rơi lệ, cảm thấy rất khó hiểu, sửng sốt một lát lại nhắc chân tiến đến gần vài bước, nhìn hắn nói: “ Vị huynh đệ kia, sao ngươi lại ở trong viện của ta? Có phải đi nhầm chỗ hay không?”

Bạch Lê há miệng thở dốc, không biết nói gì, nước mắt lăn xuống càng dữ dội. Du Thanh bị biểu hiện này của hắn làm cho phát mộng, dọc theo làn nước mắt trên mặt hắn nhìn lên trên, nhìn đôi đồng tử tràn ngập nước mắt của hắn, hơi hơi chớp khóe mắt, trong thần sắc lộ ra đau thương, tiếng lòng mãnh liệt nhẹ run lên một cái, lại ẩn ẩn cảm giác như đã từng quen biết, nhưng suy nghĩ cẩn thận nửa ngày cũng không nghĩ ra mình đã gặp người này khi nào.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, một kẻ cảm thấy thê lương, không biết làm sao, nước mắt giọt trước giọt sau thì nhau rơi xuống, một kẻ thì nhíu mày suy tư, trong lòng không hiểu, cảm thấy việc lạ hôm nay tương đối nhiều.

Cuối cùng vẫn là Du Thanh hồi thần đầu tiên, đánh giá xiêm y cũ nát của hắn một chút, tốt tính mà lần thứ hai mở miệng hỏi: “ Người là ai? Sao lại ở trong sân nhà ta? Đến đây có chuyện gì?”

Miệng Bạch Lê giật giật: “ Ta...”

Du Thanh nghe hắn hơi khàn khàn mà thốt ra một chữ, không khỏi hơi hơi nhướn mày, hóa ra không phải là người câm.

Bạch Lê nói một chữ rồi dừng lại, muốn nói rất nhiều điều nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, rất muốn đi lên cầm tay hắn, nhưng lại cảm thấy quá mức đường đột, trong lòng quỳnh lên, ngược lại nước mắt lại dứt, nhưng vẫn không biết nên nói với hắn như thế nào.

Du Thanh kiên nhẫn chờ một lát, thấy hắn vẫn không lên tiếng, thầm nghĩ người này hỏi cũng không trả lời, rồi cũng không phải là người câm, không lẽ là một tên ngốc tử?

Ban đầu tưởng đâu người nọ tìm mình có chuyện gì, bây giờ nghĩ nghĩ thì thấy không liên quan đến mình, thế nên cũng không hỏi nữa, nhìn hắn một cái rồi sải chân bước về phòng.

Bạch Lê thu lại nước mắt, nỗi lòng dâng lên bây giờ xẹp xuống còn phân nữa, lúc này thấy hắn chẳng thèm đếm xỉa tới mình rồi bước vào phòng, nhất thời trở nên buồn bực, khỏi khỏi thầm nhắc nhở mình, rõ ràng đã qua ngàn năm đáng lẽ sớm phải biểu hiện lạnh nhạt nhưng không hiểu sao chuyện tới trước mắt thì lại làm rối loạn trận tuyến.

Nhìn nhìn cửa phòng khép chặt, Bạch Lê quỳnh đến độ bước tại chỗ bốn năm vòng, lần thứ hai giương mắt nhìn nhìn, cửa vẫn là khép, đứng tại chỗ vò đầu gần nửa canh giờ, mắt thấy trời sắp tối đến nơi mà không biết phải làm sao để khiến Du Thanh nhận thức mình, không khỏi có chút nhụt chí, vẻ mặt buồn khổ mà ngồi xổm ghé vào thành giếng, nhìn ảnh ngược của mình in trên mặt nước mà ngẩn người.

Mãi cho đến khi trời chiều hoàn toàn biến mất, bóng dáng trong nước giếng đã mơ hồ không rõ, Bạch Lê buồn khổ vùi đầu nấn nấn đất, đang nấn hăng say, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày vải bình thường bị vạt áo che khuất hơn phân nửa.

Vừa rồi hắn suy nghĩ sự tình đến quá mức chuyên chú, hoàn toàn không chú ý tới thanh âm chung quanh, lúc này tự nhiên nhìn thấy một đôi giày đột ngột xuất hiện trước mặt mình, nhất thời sợ tới mức không nhẹ, giật mình một cái đặt mạnh mông xuống đất, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn người mới tới.

Du Thanh vừa muốn đặt câu hỏi thì thấy hắn té một cái thiết mạnh, ngay lập tức ngược mặt nhìn mình lảng lảng, vẻ mặt đau thương lúc trước giống như là ảo giác đã biến mất không thấy, đôi mắt hơi hơi trừng lớn lộ ra vài phần hồn nhiên, bộ dáng ngồi xổm y như một chú động vật nhỏ, không khỏi sững sốt lần thứ hai.

Thầm nghĩ người này có lẽ thật là một tên ngốc tử, tuy rằng thoát nhìn cũng không nhỏ hơn mình bao nhiêu tuổi nhưng dù sao đã sớm không phải là hài đồng, đôi tròng mắt này lại như chưa hề bị lấy nhiễm thế tục, chỉ có ngốc tử mới có bộ dáng như thế đi? Nếu là ngốc tử, vậy chỉ sợ cũng chẳng hỏi ra được điều gì, thôi cứ mặc hắn đi.

Nghĩ như thế, Du Thanh dời tầm mắt đi chỗ khác, từ trên cái giá lấy cái túi rỗng làm thành gầu nước, tự mình múc một gầu nước lên, nhắc tới phòng bếp đổ vào trong nồi, sau đó lại trở về múc thêm một gầu nữa xách vào, khi đi ra lần thứ hai, trước mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái.

Bạch Lê từ trên mặt đất đứng dậy thật mạnh rồi chạy đến trước mặt hắn, nhiệt tình nói: “Ta giúp người múc nước!” Nói xong liền đoạt gầu nước trong tay hắn xoay người đến cạnh giếng, học bộ dáng của hắn lúc trước đem dây thừng thả xuống, lắc lắc hai cái, lát sau từ từ kéo dây thừng lên từng chút, nhìn mặt nước lảo đảo trong gầu mà không khỏi vui mừng, sung sướng mà cầm nó xoay người.

Du Thanh nhìn những động tác liên tiếp của hắn, khẽ nhếch miệng kinh ngạc mà sững sốt nửa ngày, thấy hắn lưu loát múc nước lên, y phục trên người đều bị ướt, chờ hắn đi tới trước mặt mình thì cúi đầu vừa thấy trong gầu chẳng còn dư bao nhiêu nước, không khỏi co rút khóe miệng một chút, đưa tay ngăn hắn lại, lấy gầu nước trong tay hắn, nhẹ giọng nói: “Không cần múc nữa, trong nồi đủ rồi”

Ánh mắt Bạch Lê tối sầm lại, nhìn hắn không biết làm sao.

Du Thanh đột nhiên cảm thấy có chút muốn cười, khóe môi nhịn không được gợi lên độ cong nhợt nhạt, nhìn hắn không chuyển mắt, nói “Người đến tốt cùng là muốn làm gì?”

“Ta...” Ta đương nhiên là muốn người nhận thức ta a! Bạch Lê thốt ra một chữ rồi thì không lên tiếng nữa, buồn bực mà liếc hắn một cái, lắc đầu. Ai.... Nếu ta ăn ngay nói thật, người khẳng định sẽ không tin tưởng, chỉ bằng chậm rãi ở chung, nhưng mà lại không biết như thế nào mới có cơ hội chậm rãi ở chung với người... Tới lúc cần biện pháp mà trong đầu lại đặc quánh thành tương hồ!

Du Thanh thấy hấn ngốc hồ hồ chắc không hỏi được cái gì, liền không hỏi nữa, lướt qua hấn lấy gầu nước một lần nữa giặt lên cái giá, trở lại phòng bếp đem chút gạo chuẩn bị đi ra dòng suối nhỏ ngoài cửa vo gạo, giương mắt nhìn nhìn ra ngoài, thấy người nọ không biết tại sao lại cứ ngồi chồm hổm trên mặt đất, thở dài xoay người đi múc lon gạo, lúc này mới đi ra ngoài.

Bạch Lê thấy hấn ra cửa, không cần suy nghĩ liền nhắc chân đuổi theo, dường như sợ hấn sẽ đột nhiên biến mất không chừng. Du Thanh quay đầu lại nhìn hấn một cái, dở khóc dở cười, làm bộ không thấy hấn, bình tĩnh đem gạo vo sạch, lại trở về đồ vô nồi thổi lửa nấu cơm.

Nấu một lát lại từ sau bếp đi ra, mở nắp nồi lấy rau xanh đã rửa sạch cắt nhuyễn bỏ vào. Đợi đến khi cháo rau xanh tỏa mùi thơm thì sắc trời đã hoàn toàn chuyển đen, đi ra phúi phúi trên người, nhờ vào ánh sáng mờ mờ mà thấp ngọn đèn, lúc này mới đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Rửa tay xong, đi đến bên cái người nầy giờ ngồi chồm hổm trên mặt đất không biết đang chơi cái gì kia, thấy hấn ngẩng đầu nhìn mình, nhờ vào ánh trăng lơ mờ có thể nhìn thấy ánh mắt như động vật nhỏ của hấn, không khỏi cười cười, chậm rãi ngồi xuống nhìn thẳng mắt hấn, nhẹ giọng nói: “Đã ăn cơm chiều chưa?”

Ngay từ ban đầu, Bạch Lê thấy hấn thì trong đầu loạn như sương hồ, lúc này đột nhiên nghe thấy một vấn đề mình có thể trả lời thật tốt, ánh mắt nhất thời sáng lên, vội vàng lắc đầu, thuận tiện điều chỉnh cho biểu tình trở nên đáng thương thêm một chút: “Không có...”

Du Thanh cảm thấy người này lớn như vậy mà lại co ro thành bộ dạng của một tiểu hài tử, cảm thấy cuộc sống của hấn chắc cũng khó khăn như hồi mình còn nhỏ, bất quá khi đó chính mình chỉ sợ là không có được ánh mắt trong suốt như thế, không khỏi thở nhẹ một hơi: “Đi vào ăn cơm đi”. Nói xong đứng lên vòng qua cánh cửa thấp đi vào phòng bếp.

Bạch Lê từ mặt đất bật người đứng dậy, kích động chạy ào vô, kết quả là Du Thanh đột nhiên dừng lại, hấn lại không chú ý cước bộ, cả cái đầu đánh mạnh lên cái ót của hấn “Thực xin lỗi thực xin lỗi.... Ta không cẩn thận...”

Du Thanh vội vàng xoay người cố định thân thể, thấy hấn luống cuống mà vuốt cái trán nhìn mình, ần ần cảm thấy cái ót của mình cũng có chút đau đau, bỗng dưng có cảm giác bất lực.

Hai người ở khoảng cách gần mà mắt to trừng mắt nhỏ, lúc này Du Thanh mới phát hiện vóc dáng người này không nhỏ, so với mình chỉ thấp hơn nửa cái đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hấn giống như một tiểu hài tử hoặc một động vật nhỏ, không khỏi lần thứ hai thở dài: “Ai.... Thật đúng là cái ngốc tử, ngốc ngốc hồ hồ...”

“A?” Bạch Lê sửng sốt, biểu tình đại ra mà nhìn hấn xoay người nghiêng nôi, khuấy cháo, múc ra bát, mãi cho đến khi hấn ngồi vào trên băng ghế quay đầu nhìn mình mới ý thức được hấn nói cái gì, nhất thời nóng nảy, đặt mông ngồi vào bên cạnh hấn, nghiêm mặt nói “Ta không phải ngốc tử!”

Du Thanh cười khê một chút, chìa cái ghế bên cạnh, sắc mặt ôn hòa: “Ngồi bên kia đi”

Bạch Lê ngoan ngoãn dịch mông sang bên kia ngồi xuống, vẻ mặt tiếp tục nghiêm túc mà nhìn hấn: “Ta không phải là ngốc tử thật mà!”

Du Thanh bất giác cảm thấy buồn cười, chỉ nói một câu: “Ăn cơm”. Liền tự nhiên cầm bát lên ăn cơm.

“Ta không phải là ngốc tử thật a...” Bạch Lê vẻ mặt buồn bực cầm lấy chiếc đũa, liếc hấn một cái, lại thì thầm than thở cường điệu thêm một lần nữa: “Ta không phải ngốc tử...” Thấy hấn không để ý đến, lúc này mới cúi đầu nhận mệnh bưng bát lên.

“Từ từ”

“A?” Bạch Lê ngẩng đầu nhìn hấn.

“Đi rửa tay”

“Úc...” Bạch Lê buông bát, ngoan ngoãn đi ra ngoài rửa sạch tay mới đi vào.

Bữa cơm này ăn được đến hòa hợp, Du Thanh tính tình lạnh lùng, lạnh nhạt đã quen, bởi vậy trên bàn có thêm một người thì hẳn cũng không cảm thấy có gì là không được tự nhiên, Bạch Lê bởi vì rất đổi quen thuộc với hẳn, lúc này ngồi ăn cơm chung cũng không thấy một chút xa lạ, ngược lại bởi vì đây là lần đầu tiên trong ngàn năm qua được ngồi chung bàn ăn, cái mũi chua xót đến nỗi thiếu chút nữa nước mắt rơi xuống trong bát.

Hai người ăn an tĩnh tĩnh mà ăn xong cơm chiều, Bạch Lê muốn tranh rửa chén nhưng Du Thanh nghĩ đến việc lúc trước hẳn làm tràn hơn phân nửa gầu nước nên quả quyết cự tuyệt luôn ý tốt của hẳn.

Bạch Lê giống như theo đuôi mà đi phía sau hẳn nhìn hẳn thu dọn phòng bếp, trong lòng còn nhớ đến việc trước khi ăn, chờ hẳn thu dọn xong thì vội vàng nhảy đến trước mặt hẳn, lần thứ hai thật khí phách mà cường điệu nói: “ Ta thật sự không phải là gốc tử!”

Du Thanh cảm thấy bất đắc dĩ: “ Đã biết, người không phải là gốc tử ”

Tuy rằng đầu óc Bạch Lê còn loạn thành tương hồ nhưng dù sao hẳn cũng không phải ngu ngốc, làm sao mà không nghe ra được đây là đang hồ lộng mình, không khỏi càng thêm lo lắng, nghĩ rằng nếu Du Thanh cho mình là gốc tử vậy khẳng định sẽ không thích mình, vội vàng kéo tay hẳn không cho hẳn đi: “ Người không tin! Người tại sao không tin ta? Ta thật sự không phải là gốc tử a!”

Du Thanh dở khóc dở cười mà nhìn hẳn: “ Thế người tên là gì?”

“Bạch Lê!”

“...” Thế nhưng còn có tên? Du Thanh sửng sốt một chút, đối với việc hẳn không chút do dự mà trả lời có chút ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ lại hỏi: “ Vậy nhà người ở đâu?”

Thiếu chút nữa Bạch Lê thốt ra “Đĩnh Yên sơn”, may mắn hẳn bậm môi đúng lúc, đem lời muốn nói ra nuốt trở về, nhưng ngàn năm qua ngoại trừ đi theo Du Thanh hẳn cũng không chú ý đến nơi nào khác, chỉ có thể nói ra được một nơi là Yên sơn, lần này thật không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào, nháy mắt mấy cái sửng sốt nửa ngày rồi đưa tay lung tung chỉ cái phương hướng: “ Kia... Nơi đó...”

Du Thanh rút cuộc nhịn không được mà cười ra tiếng, kéo cánh tay đang nắm lấy tay mình ra:” Tốt lắm, ta vào nhà đọc sách, nếu người thật sự không có gì ăn, ngày mai lại qua nhà ta ăn cơm”. Nói xong mặc kệ hẳn, giờ ngọn đèn trực tiếp đi vào nhà chính.

Bạch Lê đứng ở cửa phòng bếp nhìn hẳn đi vào nhà chính, lần nữa quay đầu lại nhìn cửa phòng bếp chưa đóng, biết là bởi vì gia cảnh hẳn bản hàn không có gì để trộm nên có thói quen ban đêm không cần đóng cửa, lại nghĩ đến bữa cơm chiều đạm bạc đến vậy, nhất thời cảm thấy đau lòng.

Trong lòng bị đè nén, tại bên cửa ngồi xồm một lát, Bạch Lê đột nhiên vỗ ót, mãnh liệt ý thức được rằng Du Thanh đối với mình tốt như vậy nhất định là bởi vì hẳn cảm thấy mình là cái gốc tử, nếu để hẳn biết được mình không phải kẻ gốc, tay chân đầy đủ thế nhưng còn không có cơm ăn, vậy tất nhiên sẽ cho rằng mình tham ăn biếng lười, kia khẳng định là càng không thích mình!

Nghĩ như vậy, Bạch Lê mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa rồi cảm thấy thật may mắn, may mắn vừa rồi Du Thanh không tin lời mình nói.

Ngẩng đầu nhìn ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, trong lòng ngứa ngáy, thật muốn ẩn thân đến bên người Du Thanh, nhưng lại cảm thấy thật sự sâu não, phải suy tính xem bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ, Cuối cùng phiền táo mà ngồi xồm nửa ngày, quyết định thôi thì đi về hỏi ý kiến giúp đỡ từ các trưởng lão trong tộc, làm cho bọn họ đề ra ý kiến mới được.

Ra được chủ ý, Bạch Lê đứng dậy vỗ vỗ bùn đất trên người, trốn vô chỗ tối rồi biến mất

4. Chương 4: Thư Đồng

Mặt trăng toát ra vàng sáng bàng bạc, bao trùm lên thôn xóm dưới chân Yên sơn, yên lặng an tường.

Du Thanh đọc sách xong có hơi mệt một chút, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ khép hờ, cảm thấy dưới ánh trăng mờ lung vạm vật hoàn toàn yên tĩnh, khép sách trong tay lại để sang một bên, đột nhiên nhớ

đến cái ngốc tử ban ngày nhìn thấy. Chẳng hiểu sao, đôi đồng tử tràn ngập đau thương ấy lại bất chợt hiện lên, vốn dĩ là người lạnh lùng nhưng vẫn không khỏi có chút lo lắng.

Hiện giờ trời dần vào cuối thu, ban đêm khó tránh khỏi lộ ra hàn ý, ngốc tử này còn chưa đến ăn cơm, cũng không biết đang ở nơi nào.

Than nhẹ một tiếng, quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, sau khi mở cửa, lập tức ngây ngẩn cả người, không thể tưởng tượng được ngốc tử kia thế nhưng còn ngồi xồm trong sân.

Trước đó Bạch Lê đã trở về một chuyến, lời mấy vị trưởng lão có cái hảo đầu óc từ trong chăn ra, bảo bọn họ nghĩ biện pháp cho mình, những trưởng lão nghe hẳn nói sẽ theo đuổi một người nam tử cũng không có phản ứng quá lớn, một cái ngáp so với một cái còn muốn to hơn, bị quấy rối giấc ngủ đến phiền chết.

Nguyên bản yêu giới chính là hời hợt như vậy, đó cũng là điều bình thường, nhưng hôm nay việc Bạch Lê phải đối mặt có liên quan đến Du Thanh, sao có thể lạnh nhạt cho được, thấy bộ dạng này của bọn họ, lập tức liền phát giận: “ Các ngươi nếu không mang ra cho ta cái biện pháp, vậy Vương này ta liền không làm! Tự các ngươi tìm người khác làm đi!”

Các trưởng lão lúc này mới thu liễm vẻ mặt, cực kỳ nghiêm túc mà bắt đầu bày mưu tính kế, cuối cùng còn thực sự nghĩ ra được một biện pháp, nói đơn giản thì cũng rất đơn giản, chính là Bạch Lê cứ tiếp tục giả ngu.

Bạch Lê nghe xong tức giận không thôi, hận không thể đá mấy lão gia hỏa này trở về. Nếu hẳn thực sự giả thành ngốc tử, vậy làm sao có thể khiến cho Du Thanh thích một cái ngốc tử a? Đây rõ ràng là trở ngại chứ giúp gì a...

Các trưởng lão khúm núm lấy cái đuôi che đầu: “ Vương, ngài muốn có thư sinh kia thì chỉ có thể giả ngu. Vừa nhìn là biết thư sinh kia không có biện pháp đối với cái ngốc tử, ngài phải nắm bắt lấy cơ hội a”.

Tiểu Hòa ở một bên nghe xong nửa ngày, nhịn không được xen mồm: “ Nếu không thì ngài giống như ta nè, làm người hầu. Không phải là nói thư sinh kia không có cái thư đồng đi theo sao? Kia ngài đi làm thư đồng của hắn đi”.

Các trưởng lão lắc đầu lia lịa, cái ót ra đầy mồ hôi: “ Vậy cũng không được! Không được nha! Vương của chúng ta là cửu vĩ linh hồ, sao có thể đi hầu hạ một cái phạm phu tục tử đâu! Không nên không nên!”

Bạch Lê thì nheo mắt cười rộ lên, sờ sờ đầu tiểu Hòa: “ Quả nhiên vẫn là tuổi còn nhỏ thì đầu óc linh hoạt”. Nói xong không thêm để ý mấy người trưởng lão đang lấp bắp phía sau, sung sướng hạ sơn, chỉ chớp mắt công phu liền tới sân nhà Du Thanh.

Chính là khi tới giữa sân, đầu óc của hắn lúc trước vừa mới khôi phục thanh minh thế nhưng lần thứ hai đặc thành tương hồ, về phần làm sao để trở thành thư đồng của Du Thanh, chẳng biết phải làm như thế nào nữa.

Du Thanh nhìn kiểu ngồi chồm hổm đang nâng mặt lên ngốc hồ hồ nhìn mình thì đột nhiên thấy có chút đau đầu, đi qua nhờ vào ánh trăng mà tinh tế đánh giá, phát hiện ngốc tử này diện mạo cực đẹp, khí chất cũng không giống người nghèo túng, thật sự không thể nào nghĩ ra đến tột cùng là có biến cố gì mà lại khiến cho một người trở nên ngốc như thế.

Bạch Lê nhìn hẳn đánh giá mình, đột nhiên cảm thấy tim đập có chút gia tốc, vội vội vàng vàng từ trên mặt đất đứng lên, thốt ra: “ Ta muốn làm thư đồng của ngươi!”

“Ân?” Du Thanh sững sốt.

Lời vừa ra khỏi miệng Bạch Lê cũng cảm thấy mình ngốc thật, đứng lảng lảng ở đằng kia, không biết sao lại tự nhiên buộc miệng mà ngay trực tiếp nói ra, nói xong liền bắt đầu khẩn trương. Nếu hẳn hỏi là vì cái gì, nên trả lời như thế nào? Nếu hẳn hỏi người có biết thư đồng phải làm những gì, lại phải trả lời ra sao?

Du Thanh kinh ngạc nhìn hắn một lúc lâu, thấy ánh mắt hắn lộ vẻ khẩn trương cùng không biết làm sao, cười cười trấn an: “ Bất quá chỉ ăn bữa cơm mà thôi, không cần như thế”

A? Về mặt Bạch Lê mờ mịt

Du Thanh thấy bộ dáng này của hắn, càng cảm thấy hắn giống chú động vật nhỏ, nhin không được bật cười:” Nhìn người ngốc ngốc, không thể tưởng được lại có tâm, bất quá ta chỉ là một thư sinh bần hàn, quen tự mình làm việc, cũng không cần thư đồng”

“ Chính là...” Ta muốn làm a... Ánh mắt Bạch Lê ảm đạm xuống, nhấp nháy môi, nhưng không biết kế tiếp nên nói cái gì, buồn bực mà lần thứ hai ngồi xổm xuống đất bắt đầu suy tư.

Du Thanh nhìn đôi con người ngay lập tức mất đi sáng rọi của hắn, thấy hắn lại giống động vật nhỏ bắt đầu ngồi xổm, ần ần sinh ra một chút cảm xúc khác thường, tựa hồ có một tia không đành lòng, lại tựa hồ thấy thích cái loại cảm xúc đơn thuần lộ ra ngoài của hắn, nhin không được cũng theo hắn mà ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “ Người thật sự muốn làm thư đồng của ta?”

Bạch Lê gật gật đầu, lập tức càng thêm sầu muộn. Hắn thân là người đứng đầu Hồ tộc, rõ ràng thông minh lắm a, như thế nào vừa thấy Du Thanh thì đầu óc liền không sử dụng được a?

Du Thanh một thân một mình lớn lên, dù sao cũng đã nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, bởi vậy vẫn luôn đều xử sự có lễ mà xa cách, nếu lúc này người ngồi xổm này đổi thành kẻ khác, chỉ sợ hắn sẽ cho rằng người ta là đang giả bộ, nhưng Bạch Lê so với những người mà hắn đã gặp qua đều không giống, đôi trông mắt hắc bạch phân minh thực dễ dàng có thể nhìn thấu, tuy rằng có chút ngốc nhưng cũng đáng quý.

Nghĩ thế, Du Thanh liền nhin không được nhẹ giọng xuống: “Người làm thư đồng cho ta cũng tốt, vừa lúc ta đang cần”.

Bạch Lê sửng sốt, lập tức kinh hỉ ngẩng đầu nhìn hắn, trông mắt thiếu chút nữa lóe sáng: “A?”

Du Thanh nhìn bộ dạng ngây ngốc của hắn, không nhin được cười, nghĩ đến hiện giờ mỗi tháng có thể nhận được một chút ít bổng lộc, thêm một miệng ăn cũng không phải việc khó, nhân tiện nói: “ Vậy người làm thư đồng cho ta cũng tốt”.

Bạch Lê sửng sốt một chút, nhất thời trở nên kích động, không cần suy nghĩ liền lập tức nắm lấy hai tay của hắn: “Thật sự?!”

Du Thanh nhìn tay mình sửng sốt

Bạch Lê bị hành động của chính mình làm giật mình, vội vàng buông ra hai tay, thật cẩn thận nhìn hắn: “Người thật sự cho ta làm thư đồng của người a?”

Du Thanh lấy lại tinh thần, gương mặt nhìn thấy thần sắc khẩn trương của hắn, có chút dở khóc dở cười: “An, biết chứ không?”

“Làm...Làm thư đồng, có phải hay không nhất định phải biết chữ mới được?” Bạch Lê hỏi càng ngày càng nhỏ. Công khóa duy nhất của Hồ tộc chính là tu luyện, đại đa số hồ ly đến một chữ cũng không biết, hắn là Vương cũng không biết chữ nhiều lắm, mặc dù biết một ít, cũng là do trước kia đi theo Du Thanh học được, không có cơ hội luyện, chỉ biết đọc không biết viết.

Du Thanh nhìn hắn như vậy, không cần hắn trả lời liền biết nhất định hắn không biết chữ, cười nói:” Nếu biết chữ, có thể giúp ta sắp xếp sách, không biết chữ cũng không sao, trong nhà cũng không có nhiều việc để làm, người chỉ cần làm những việc mà mình có thể là được rồi”

Bạch Lê nhất thời hí mắt cười rộ lên, đồng tử đen nhánh trong nháy mắt hoa quang bốn phía, hơi hơi nhấp nháy khóe mắt làm toát lên thần thái cực kỳ đông nhân: “ Hảo!”

Du Thanh nhìn hắn sửng sốt, sửng sốt nửa ngày mới lấy lại tinh thần, cười cười đứng lên nói: “ Không còn sớm, nên nghỉ ngơi, ta đi đun chút nước”

Bạch Lê vỗ vỗ hông theo sát hắn: “Ta là thư đồng! Để ta đến đun nước!”

Du Thanh xoay người nhìn hắn, trong mắt lộ ra ý cười ôn nhuận: “ Người gấp cái gì? Ngày mai bắt đầu cũng giống nhau thôi”

“ Hiện tại ta là thư đồng của người!” Ánh mắt Bạch Lê bướng bỉnh nhìn hắn.

Đầu Du Thanh lại đau, càng cảm thấy cái cổ bướng bình này thập phần ngu ngốc, nhịn không được đưa tay lên sờ đầu hần, như là đang vuốt lông mèo nhỏ, cún nhỏ vậy, động tác mềm nhẹ lại mang theo vài phần trấn an: “Sau này còn có việc cần người làm đầu, không cần vội nhất thời, bây giờ sắc trời đen kịt, người cũng không biết làm việc gì, chờ ngày mai ban ngày rồi người từ từ học”.

Bạch Lê hoàn toàn ngây dại, lời hần nói một chữ cũng chưa chui vô óc, liệu mạng cảm thụ xúc cảm mang đến từ động tác ôn nhu trên đầu, trông mắt thẳng tắp mà nhìn ngũ quan tuần mỹ được ánh trăng gột rửa của người đối diện, hô hấp đều có chút trở nên khó khăn.

Du Thanh chỉ cho đây là đang trấn an động vật nhỏ, vẫn chưa chú ý đến thần sắc của hần, nói xong liền thu hồi tay, xoay người vào nhà, cầm ngọn đèn đi phòng bếp.

Bạch Lê ngốc hồ hồ nhìn hần đi qua trước mặt mình, lại ngốc hồ hồ nhìn hần múc nước, đợi đến khi hần đi vào phòng bếp đun nước, lúc này mới lấy lại tinh thần, ngay sau đó liền không nhịn được trở nên vui mừng, híp mắt cười rộ lên, lại không dám để cho Du Thanh nhìn thấy, ngồi xồm một mình mà chôn đầu cười trộm.

Du Thanh đun nước vốn định cho hần rửa mặt trước, đi tới cửa thì thấy người nọ lại ngồi chồm hồm trên mặt đất, bất giác buồn cười, lắc lắc đầu rửa mặt rửa chân mình trước, đem nước đổ hết rồi lần nữa chuẩn bị tốt, lúc này mới đi tới cửa kêu hần: “Bạch Lê”.

“A?” Bạch Lê ngẩng đầu, ý cười trong mắt chưa lui, thấy hần ngoắc ngoắc mình thì vội vàng đứng lên chạy vào, lại thấy hần chỉ chỉ cái chậu, nhất thời cao hứng muốn chết, một phát bắt được tay hần, ý cười trong mắt càng đậm: “Người đối với ta thật tốt!”

Thần sắc Du Thanh nhất thời ngưng trệ, cúi đầu nhìn cánh tay đang bị nắm lấy.

Trái tim Bạch Lê nhảy dựng vội vàng buông tay, không biết làm sao mà lật đật chạy tới chậu rửa mặt bên kia.

Đợi đến khi hai người rửa mặt xong, Du Thanh mới ý thức được mình hình như xem nhẹ một vấn đề, hần vốn chỉ có một thân một mình sống qua ngày, hiện giờ lại tự dưng lòi ra thêm một cái thư đồng, biến thành hai người, mấy đồ nhỏ nhặt như bát đũa này đó còn đủ dùng, nhưng đến lúc sắp đi ngủ thì lại gặp khó khăn.

Phòng hần rất nhỏ, tổng cộng chỉ có một cái phòng không lớn, trong phòng đặt một chiếc giường, một cái bàn, hai cái ghế, một cái giá sách hơn lớn, một rương quần áo nhỏ, không còn cái khác.

Bạch Lê cũng không phải ngốc, nhìn hần vừa đi vào thì liền đứng giữa nhà ngẩn người, đương nhiên biết hần đang khó xử chuyện gì, vì thế chĩa chĩa dưới chân giường nói: “Ta ngủ ở đây cho!”

“Àn?” Du Thanh quay đầu nhìn hần.

Bạch Lê hướng hần híp mắt cười rộ lên: “Người mau đi ngủ đi, ta ngủ phía dưới”.

Du Thanh nhìn ánh mắt của hần, trong lòng ần ần dâng lên một tia không đành, bật thốt: “Người cũng ngủ trên giường đi”. Nói xong hơi hơi nhúu mày, không hiểu mình đang làm sao vậy.

Bạch Lê mãnh liệt trừng lớn mắt nhìn hần, đột nhiên cảm thấy tim mình nhảy lên liên hồi.

Du Thanh nhìn hần một cái, cười rộ lên, nhẹ giọng nói: “Không còn sớm, mau ngủ đi”. Nói xong liền từ trong rương lấy ra cái chăn trải trên giường cho hần dùng, sau đó liền cởi ngoại sam lên giường, chui vào ổ chăn của mình nằm xuống.

Bạch Lê trộm căn cứ môi, rốt cục làm một việc mà thư đồng phải làm, chính là sau khi cởi áo, trước khi lên giường, thổi tắt đèn.

5. Chương 5: Phơi Sách

Du Thanh dựa vào nền ánh sáng mỏng manh nhìn thân ảnh Bạch Lê sờ soạn đi đến trên giường, nhịn không được cảm thấy buồn cười, hơi hơi xê dịch vô trong chừa cho hần một chỗ nằm, lập tức liền không tự chủ được mà bắt đầu cảm khái.

Bình thường hắn có chút khiết phích, không phải bởi vì hắn thích sạch sẽ quá đáng mà bởi vì hắn đối với người khác luôn xa cách đậm đặc, bởi vậy đồ mình đã dùng qua thì hắn không muốn cho người khác đụng vào, một khi đã bị chạm vô, hắn không muốn dùng lại lần nữa.

Nhưng hôm nay đột nhiên toát ra cái ngốc tử dùng bát đĩa của hắn thì không nói, bây giờ còn nằm trên giường của hắn, đắp chăn của hắn, thế nhưng hắn lại không cảm thấy chán ghét dù chỉ là một chút, cũng không biết tại sao, chính là không có biện pháp cùng hắn xa cách. Tuy rằng trước kia chưa từng gặp qua người này, nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy đôi tròng mắt trong suốt kia của hắn liền tự dưng sinh ra cảm giác thân thiết đến kì lạ.

Bạch Lê không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ biết đầu mình có chút vụng vụng hồ hồ, người mình đi theo bảo hộ ngàn năm qua thế nhưng bây giờ lại ở gần mình đến thế, đã sớm vui vẻ muốn chết, nhưng cái mũi lại có chút lên men, thậm chí bắt đầu hoài nghi ngàn năm tìm kiếm cùng chờ đợi kia chẳng lẽ chỉ là một giấc mộng. Nhưng có giấc mộng nào lại thực đến vậy, rõ ràng đến thế?

Bạch Lê không phải là kẻ đa sầu đa cảm, dù sao tất cả đều đã qua, nghĩ đến bây giờ mình đã có cơ hội khiến Du Thanh chậm rãi làm quen với mình, rất nhanh liền khôi phục tinh thần. Lúc này đây, hắn rất cuộc đến kịp, Du Thanh không có dính ước, hết thấy đều trở thành hư vô, Bạch Lê nghiêng người liếc bên trong nhìn một cái, không tiếng động híp mắt mà cười rộ lên.

“ Người cười cái gì? “ Thanh âm ôn hòa trong bóng đêm vang lên.

Bạch Lê sửng sốt: “A? Làm sao người biết?”

“ Đoán “

“ Úc!” Bạch Lê nở nụ cười, nửa nằm úp sấp chống tay lên men theo ánh trăng mà nhìn hắn: “ Bây giờ ta là thư đồng của người, ta có phải hay không là nên gọi người một tiếng công tử a?”

“ Người khác đều gọi như vậy a!”

“ Đó là người khác.”

Bạch Lê vừa nghe như thế, nhất thời bất ngờ: “ Vậy về sau ta phải gọi người như thế nào?”

“ Tùy người.”

Bạch Lê càng cười vui vẻ hơn, cái đầu chui vô gối vui kêu: “ A Thanh!” Thanh âm tràn ngập vui sướng lại lộ chút ý tứ làm nũng.

Du Thanh ngơ ngẩn, tiếng lòng không hiểu sao mà bị đánh động một cái, nghiêng đầu nhìn sang, nhưng cái gì cũng không thấy rõ.

Bạch Lê lại chống mình dậy, quay sang nhìn hắn một chút, mặt mày mỉm cười: “ A Thanh!”

Du Thanh há miệng thở dốc, đối với cái xưng hô vừa thân mật vừa xa lạ này tựa hồ có chút luống cuống, không biết nên trả lời thế nào.

Bạch Lê lại tự biên tự diễn: “ Người có thể gọi ta là a Lê.”

Du Thanh dừng trong chốc lát, theo bản năng nói: “ A Lê.”

“ Um!” Bạch Lê lớn tiếng đáp, ý cười trong thanh âm không thể nào che dấu được.

Du Thanh nhin không được mà cùng cười theo hắn, ngốc tử này, có chỗ ở liền cao hứng thành như vậy sao? Thật đúng là dễ dàng thỏa mãn. Thỏa mãn liền vui vẻ, cũng không phải là không tốt.

Bạch Lê nằm bên cạnh Du Thanh, cảm thấy dị thường thỏa mãn, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, nằm nửa ngày cũng không thể đi vào giấc ngủ, lại chống tay dậy: “ A Thanh, ngày mai ta bắt đầu đọc sách viết chữ!”

Du Thanh mơ mơ màng màng lên tiếng: “ Ân.”

Bạch Lê nhìn hắn dường như là đang ngủ, liền không lên tiếng nữa, lẳng lặng mà nhìn hắn trong chốc lát, nhin không được muốn đưa tay chạm vào mặt hắn, lại rút tay về, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Du Thanh đứng giờ tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy bên mình có người nằm, nhất thời liền mộng. Sợ run một lúc lâu mới nhớ tới, tối hôm qua mình mới thu lưu một cái giấc tử.

Giấc tử này đang ngủ say, lông mi thật dài in xuống đáy mắt một tầng bóng mờ mờ manh, đôi mắt khép chặt che đi tròng mắt đen bóng như mực, giảm đi vài phần khở đại, khoe mắt hẹp dài, hơi hơi nhếch lên, nhuộm một tia mình diễm yêu mị.

Yêu mị? Du Thanh lần thứ hai ngẩn ra, không biết chỗ nào không bình thường, như thế nào trong đầu lại đột nhiên xuất hiện cái từ ấy. Không biết ma xui quỷ khiến làm sao, tầm mắt liền ngưng tụ nhìn chăm chú trên mặt Bạch Lê.

Lông mi Bạch Lê nhẹ nhàng rung động hai cái, mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong nháy mắt tỉnh dậy, lần thứ hai trong mắt liền phủ lên mặt đau thương như phù dung sớm nở tối tàn, ngay sau đó nhìn đến Du Thanh, tròng mắt liền trong trắng, nhất thời cả mặt rộ lên vui sướng, lập tức từ trên giường bật dậy, hưng phấn nhìn hân: “ A Thanh!”

Du Thanh cũng không biết như thế nào mà hân một lúc là một bộ dáng khác nhau, chỉ cảm thấy đầu lại đau, khoe miệng hiện lên một cái tươi cười bất đắc dĩ, từ trên giường ngồi xuống, nhìn hân nói: “ Có đôi khi nhìn người lại cảm thấy người không giống cái giấc tử.”

Bạch Lê vô tội lại ủy khuất nhìn hân: “ Ta vốn dĩ không phải là cái giấc tử, nói mà người không tin.”

Du Thanh cười cười, xuống giường cầm lấy trường bào mặc vào. Bạch Lê vội vàng xuống giường theo, tiến tới bên hân hưng phấn mà hỏi: “ A Thanh, hôm nay ta phải làm cái gì?”

Du Thanh mở cửa sổ ra, thời tiết hôm nay thật đẹp, tuy mặt trời vừa mới nhô lên, nhưng phía chân trời ngàn dặm không mây, quả nhiên là cuối thu trời đẹp, liền quay đầu lại nói: “ Có thể lấy sách trong rương ra đem phơi.”

“ A?” Nhắc tới sách Bạch Lê liền khẩn trương: “ Ta không biết chữ thì phải làm thế nào?”

Mới vừa nói chính mình không giấc, chỉ chớp mắt lại biến giấc rồi. Du Thanh nhin không được cười khê: “ Không biết chữ thì cũng sẽ không phơi sách à?”

“ Úc...” Bạch Lê gật gật đầu, hướng hân cười rộ lên: “ Ta sẽ!”

Đợi khi sắp đến buổi trưa, Bạch Lê đem rương sách cũ của Du Thanh ra sân, lấy từng quyển từng quyển sách bên trong ra trải trên mặt đất, cảm thấy mình thật sự ra dáng thư đồng, trong lòng vừa vui mừng vừa hài lòng.

Đang lúc bận ngồi chồm hổm trên đất làm việc thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu: “ Du công tử có ở nhà không?”

Bạch Lê ngẩng đầu lên tiếng: “ Ở nhà.”

Người tới là hàng xóm bên cạnh, thím Trương, nghe giọng nói vừa nãy không phải là của Du Thanh, sững sốt một chút, đẩy cửa tiến vào thì thấy, trong sân trải kín sách, ở giữa còn ngồi xổm một người, mặt mày như vẽ.

Trong phạm vi trăm dặm, thư sinh đã nổi danh là một thư sinh tuần tú, lúc này nhìn đến còn có một người trẻ tuổi so với Du Thanh còn muốn đoạt mất hơn, thím Trương nhất thời chấn động, nghĩ tới cái chốn thâm sơn cùng cốc này tại sao lại đến thêm một người tuyệt mỹ đến vậy, nhin không được liền hỏi: “ Tiểu huynh đệ này là ai a?”

“ Thím Trương à, tìm ta có việc sao?” Du Thanh nghe được thanh âm từ trong phòng đi ra, nghe câu hỏi của thím Trương thì cười cười: “ Đây là thư đồng của ta”

Bạch Lê hí hửng cười rộ lên, gật gật đầu: “ Phải! Ta là thư đồng của a Thanh!”

Thím Trương sững sốt một chút rồi cười rộ lên, trêu ghẹo nói: “ Thi đồ cử nhân rồi có khác, mới qua có một đêm, làm sao lại lòi ra một cái thư đồng? Ngày hôm qua cũng đâu có nhìn thấy đâu.”

Người miền quê nói chuyện không biết kiêng dè, lời nói này nếu nghĩ theo hướng tốt thì thành ra nói giỡn, mà nghĩ theo hướng xấu thì thấy có chút chua cùng ý tứ khó hiểu ở bên trong. Bất quá thuở nhỏ Du Thanh đã nhận được nhiều chiếu cố từ thím Trương, cảm kích rất nhiều, đối với nàng cũng coi như hiểu biết, vẫn chưa đem lời này để ở trong lòng, dễ tính cười cười.

Nào có nghĩ, Bạch Lê lại nghe ra ý khác, nhất thời liền lộ ra vẻ mặt không vui, đứng thẳng lên trừng nàng: “A Thanh có đồ hay không đồ cử nhân thì ta đều phải làm thư đồng cho hần, không quan hệ việc hần có là cử nhân hay không!”

Thím Trương nghe hần cứng rắn nói như thế thì lâm vào sửng sốt.

Du Thanh cũng không nghĩ đến việc Bạch Lê sẽ phản ứng lớn như vậy, lập tức cũng sửng sốt theo, vội vàng hướng thím Trương cười cười xin lỗi, nhẹ giọng nói: “Thím Trương tìm ta có việc gì?”

Thím Trương hoàn hồn, vội vàng từ trong ***g ngực lấy ra một phong thư, từ phong thư lấy ra một trang giấy trắng, cười hướng hần đi tới: “Xem kìa ta đem việc chính đều quên luôn đây này, ta muốn nhờ người giúp chút việc, thay ta viết một phong thư cho tỷ của ta, chờ viết xong ta kêu chồng ta vô trong thành tìm người đưa tin.”

“Hảo.” Du Thanh mỉm cười từ tay nàng nhận lấy giấy viết thư, liền xoay người đi vào phòng.

Bạch Lê nghĩ nghĩ, mài mực thì hần biết làm như thế nào, vội vàng đi theo vào, tích cực cầm thổi mực đặt lên nghiêng mực mà bắt đầu mài, thấy Du Thanh cười cười với mình, vội vàng trả lại cho hần một cái tươi cười sáng lạn.

Thím Trương nguyên bản muốn nói thư đồng này làm việc đúng là tích cực, nhưng lại nghĩ tới lúc trước Bạch Lê nói nàng như vậy thì liền không nói nên lời, chỉ ngồi một bên nói cho Du Thanh nghe việc mà mình muốn viết.

Du Thanh theo ý nàng mà viết, viết xong đọc lại một lần cho nàng nghe, lại đem phong thư lần nữa viết lại cho tốt, chờ nét mực khô đi liền đem giấy viết thư bỏ vào phong thư, giao vào tay nàng.

Kết quả thím Trương liên tục nói lời cảm ơn, từ trong túi áo lấy ra bốn quả trứng gà đặt lên bàn.

Du Thanh sửng sốt một chút, vội vàng đẩy trở về trả nàng: “Thím Trương không cần khách khí như thế, chỉ là nhấc tay viết chút đỉnh mà thôi, sau phòng của ta cũng có nuôi gà mà, người giữ lại nhà mình ăn đi.”

“Ôi giào, gà con nhà người còn chưa có lớn lên đâu, muốn ăn trứng chúng nó thì còn phải chờ một lúc nữa, đừng khách khí với thím, trứng gà này người giữ đi.” Thím Trương nói xong lại bỏ lên trên bàn.

Mặc dù Du Thanh không cổ hủ như mấy người đọc sách, cũng không tỏ ra thanh cao, lại cũng không thích người khác vì một chút việc nhỏ mà lấn cấn, cuối cùng đành phải kiên trì nhận.

Thím Trương đi lần này, tin tức liền lập tức truyền ra xung quanh, nói trong nhà Du công tử lòi ra một cái thư đồng, thư đồng kia thể nhưng so với Du công tử còn muốn đẹp hơn, cũng không biết tới từ đâu, cho đến bây giờ cũng chưa thấy qua một người số một như thế, đột nhiên xuất hiện.

Hơn nữa thoát nhìn thư đồng này tính tình còn không tốt, không biết người tốt tính như Du công tử như thế nào lại có một cái thư đồng xấu tính như thế, cũng chẳng biết hần có thể làm cho thư đồng này nghe lời hay không nữa...

Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh liền truyền khắp nơi dưới chân Yên sơn, mọi người sôi nổi phỏng đoán, thư đồng này có lẽ Du công tử quen biết lúc đi ra ngoài thi.

Vừa nói như thế, lại liên tưởng đến vị thiên kim tiểu thư không biết của nhà ai cùng Du công tử tình đầu ý hợp, kể từ sau khi bà mồi bị làm cho tức chết mà rời đi cũng đã nhiều ngày, lại không thấy người trong nhà của thiên kim tiểu thư kia phái tới, Du công tử thì cứ mỗi ngày đọc sách viết chữ, lại cũng chưa bao giờ nghe nói hần đi ra ngoài gặp người ta, thật đúng là quái lạ.

Du Thanh dĩ nhiên không biết bên ngoài mọi người đang đồn cái gì, mặc dù có biết đi chẳng nữa cũng chẳng thêm để ý, thi cử cử nhân xong thì vẫn bình thần sống như trước, bất quá lại có thêm Bạch Lê, ngẫu nhiên lại náo nhiệt không ít.

Du Thanh viết chữ trong chốc lát, ngẩng đầu liền thấy Bạch Lê đang nhìn mình không chuyển mắt, sống sốt một chút: “ Làm sao vậy?”

Bạch Lê hí hóp mắt cười rộ lên: “ A Thanh, người dạy ta viết chữ được không?”

6. Chương 6: Tập Viết

Du Thanh nhìn ánh mắt sáng đẹp hàm chứa ý cười của Bạch Lê, chính mình cũng nhịn không được mà mỉm cười theo, đứng lên nhường ghế, nhẹ giọng nói: “ Hảo, người lại đây ngồi.”

Bạch Lê ánh mắt sáng hơn: “ Thật sự dạy ta a?!”

Du Thanh trong mắt dạt dào ý cười: “ Ta cũng đã đứng lên rồi, còn có thể lừa người hay sao? Hay là người không muốn học nữa?”

“ Học! Đương nhiên học!” Bạch Lê sợ hãi đổi ý, cái đầu hện không thể gật đến rớt xuống, vội vội vàng vàng lách người qua ngồi xuống ghế.

Mông vừa đặt xuống, cảm giác trên băng ghế truyền đến một cổ ấm áp, ánh mắt chớp chớp, hai má đột nhiên hiện lên một rặng đỏ ửng nhạt đến nỗi khó phát hiện, vội hướng mắt nhìn người bên cạnh, khóe môi tạo nên ý cười rõ rệt.

Du Thanh chưa từng phát hiện thần sắc ấy của hắn, rút trang giấy trống bên cạnh ra bày trước mặt hắn, thấp giọng nói: “ Người biết viết tên chứ?”

“ Sẽ!” Bạch Lê cười khanh khách mà gật đầu, tự biên tự diễn cầm bút chấm mực giờ lên trên trang giấy, dừng một chút nghĩ nghĩ, dĩ thường nghiêm túc mà viết xuống hai chữ “ Du Thanh “, tuy rằng xiêu xiêu vẹo vẹo không nói nổi, nhưng là có thể phân biệt rõ ràng.

Du Thanh hơi hơi giật mình, cười khê: “ Ta hỏi là người có biết viết tên của người không, như thế nào lại viết tên của ta ra?”

“ A? Như vậy a?” Bạch Lê ngẩng đầu thần sắc ngây thơ nhìn hắn, làm Du Thanh cảm thấy khê run lên, lại vội đầu ghé vào trên trang giấy suy nghĩ trong chốc lát, cắn môi dưới viết ra một chữ “ Bạch “, tiếp theo liền dừng.

Du Thanh khi viết chữ vẽ tranh có khi sẽ đề tên mình lên, trước kia khi hắn trộm ở cùng Du Thanh có nhìn qua nhiều lần, đã sớm thuộc nằm lòng, nhưng tên của mình lại rơi vào khó khăn, suy nghĩ nửa ngày vẫn không biết nên viết thế nào, ngẩng đầu nhìn hắn xin giúp đỡ.

Du Thanh lại không chú ý đến ánh mắt của hắn, ánh mắt có chút đăm đăm, dường như đang ngưng đọng tại hình ảnh khê cắn môi dưới của hắn.

Bạch Lê mặt ủ mày ê nhìn hắn, răng nanh buông lỏng, môi khê mấp máy, lắp bắp nói: “ A Thanh, ta không biết viết....”

“” Du Thanh hoàn hồn, vội vàng dời tầm mắt về phía con chữ, thấy chữ “ Bạch “ kia viết đến thập phần kì cục, không khỏi cong lên khóe môi nhìn hắn một cái: “ Chữ Lê viết thế nào?”

Bạch Lê nhíu mày suy tư, suy nghĩ xa xôi nửa ngày mới nhớ tới, tựa hồ thật lâu thật lâu trước kia có nghe một cái trưởng lão có học thức đề cập qua, tiếp tục nhớ lại một phen, nhất thời đôi lông mày nhướng lên kinh hỉ, rung đùi đắc ý nói: “ Lê trong lê dân. Lê dân không nghèo không khó, vạn vật cùng có phúc.”

Du Thanh nhìn bộ dáng hắn mi sắc phi vũ, trong mắt ý cười càng đậm, lấy bút trong tay hắn, chấm mực nhẹ giọng nói: “ Nguyên lai là Lê trong lê dân.” Đang nói viết xuống, chữ Lê hiện lên mặt giấy, thật sinh động, nhìn thế nào cũng thấy hoàn mỹ.

Bạch Lê nhìn chằm chằm chữ này hồi lâu, biểu tình trên mặt quả thực cười đến ngu ngốc, chợt thấy ngứa tay, vội vàng giật lại bút, nét dọc nét phẩy nét ngang mà tỉ mỉ học viết theo.

Du Thanh ở một bên nhìn lúc lâu, thấy hấn viết đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cánh tay đều đang run nhè nhẹ, biết hấn mệt, liền vươn tay chỉnh thắt lưng hấn cho thẳng, lại nhẹ nhàng nắm tay hấn sửa đúng tư thế: “Ngồi đúng tư thế thì sẽ không mệt mỗi như vậy, viết chữ phải ra bộ dáng viết chữ.”

Bạch Lê nháy mắt cảm thấy nơi trên thắt lưng bị bàn tay hấn đụng vào nóng giống như lửa, cắn cắn môi rồi măm mê môi, trở mình dứt vùng da ấy khỏi tay hấn rồi phiêu hấn liếc một cái, gật gật đầu nhếch môi cười: “A!”

Bạch Lê viết lại lần nữa, vẫn cảm thấy khó coi đến cực điểm, so với nét mực bên cạnh của Du Thanh, quả thực là khác nhau một trời một vực, không khỏi đối với chính mình có chút bực mình, lực đạo trong tay hạ xuống cũng mạnh chút.

Du Thanh nhìn thấy không được, xoay người nắm chặt tay phải của hấn, đem ngón tay hấn từng ngón từng ngón mà sửa lại cho đúng vị trí.

Bạch Lê ngơ ngẩn, ngốc hồ hồ nhìn bàn tay mình nằm trong tay hấn chuyển đến chuyển đi, cảm xúc ấm áp nơi mu bàn tay thấm ngọt đến tận cõi lòng, phía sau truyền đến tiếng quần áo cọ xát, chớp mũi tràn đầy khí tức thanh tân dễ ngửi.

Du Thanh phát giác đầu ngón tay của hấn đột nhiên có chút run rẩy, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạch Lê nhanh chóng lắc đầu, đang định hít sâu một hơi thì lực đạo trên tay bỗng nhiên buông ra, khí tức phía sau truyền đến cũng rời xa mình, trong lòng không khỏi mất mát, ngẩng đầu đôi mắt trông mong mà nhìn Du Thanh.

Du Thanh cười cười: “Thử lại xem.”

Bạch Lê rũ xuống mi mắt gật gật đầu, viết viết một chữ Bạch, trông mắt liền không an phận mà bắt đầu chuyển động, chuyển hai vòng lần thứ hai ngẩng đầu, vẽ mặt cầu xin: “A Thanh, người chỉ ta viết lại lần nữa được không?”

Du Thanh cùng hấn ở chung mấy ngày nay, tuy hấn trên danh nghĩa là thư đồng, kỳ thực trong lòng không có phân chia thứ bậc, hấn tự nhận mình là thư sinh nghèo, mặc dù đồ cử nhân nhưng cũng không hề nhận là tài trí hơn người, bởi vậy chưa bao giờ xem thường Bạch Lê, lúc này nghe xong hấn thỉnh cầu tất nhiên là vui lòng đáp ứng, lần thứ hai xoay người nắm chặt tay hấn.

Bạch Lê cực lực khống chế ngón tay không cần run rẩy, cúi đầu nhếch môi mà cười, đáy mắt bởi vì thực hiện được mưu kế mà ẩn ẩn nổi lên mặt đắc ý. Có thể thấy được, hồ ly chung quy cũng là hồ ly, tính tình giao hoạt vốn là trời sinh.

Du Thanh không hề phát giác, nắm tay hấn nói chỗ nào nên mạnh một chút, chỗ nào nên nhẹ một chút, đầu bút lông phải kéo như thế nào, cuối cùng thu lực như thế nào, chỉ với hai chữ “Bạch Lê” liền giảng ra rất nhiều chi tiết.

Nửa lời Bạch Lê cũng không nghe vào, bắt tri bắt giác chỉ cảm thấy chính mình giống như ngựa ngửa, cố gắng cảm thụ độ ấm cùng khí tức Du Thanh, đáy lòng nhận nhạo đến lợi hại, rất muốn xoay người đem người ôm lấy.

“Những gì ta nói người đã nhớ kỹ chưa?” Du Thanh buông mắt xuống nhìn hấn.

Bạch Lê mãnh liệt hoàn hồn, giương mắt nhìn hấn: “A?”

Du Thanh nhìn xuống đôi mắt đen bóng cùng rèm mi dài của hấn, sững sốt nửa ngày mới nhớ tới lời mình muốn nói, hỏi lại một lần: “Những gì ta nói người đã nhớ kỹ chưa?”

Bạch Lê bị khí tức thanh nhuận trong miệng hấn kích thích đến lông mi run lên một cái, vội vội vàng vàng mà gật đầu, gật xong rồi lại vội vàng lắc đầu: “Không nhớ kỹ...”

Du Thanh nhất thời ghen lời, dở khóc dở cười nhìn hấn: “Người chọn rộn thật.”

Bạch Lê nâng mắt lên, nhăn mặt nói: “Vừa rồi không nhớ kỹ, người nói lại lần nữa được không?”

Ý cười trong mắt Du Thanh càng sâu sắc: “Ta nói nhiều như vậy, một câu người cũng không nhớ kỹ sao?”

Bạch Lê kiên trì đem đầu lắc lắc: “ Một câu cũng chưa nhớ kỹ...”

Du Thanh khẽ thở dài, nghĩ người này mỗi sáng thức dậy là cần phải nói với hắn một lần rằng mình không phải là ngốc tử, lúc này đúng là cái ngốc ngốc lộ ra ngoài hết rồi, biết hắn không thích mình bảo hắn ngốc, liền không nhắc lại lời này, chỉ là cảm khái một chút rồi nắm chặt tay hắn, ngữ khí bất giác mà nhẹ xuống dưới vài phần:” Trước tiên viết theo ta một lần, rồi từ từ giảng lại cho người.”

Bạch Lê vội vàng gật đầu, lần này thu liễm tâm tình lại mà nghiêm túc nghe hắn.

Giảng xong lần thứ hai, Bạch Lê đã nắm được một ít nội dung có lợi, tuy rằng không quen lắm, cứ cảm thấy bút lông dù có làm thế nào cũng không chịu nghe lời, nhưng chữ viết ra đích thực xinh đẹp hơn không ít, không khỏi vui vẻ không thôi.

Du Thanh ở một bên nhìn hắn viết, nhìn nhìn liền không tự chủ được mà đem ánh mắt chuyển qua trên mặt hắn, góc độ này chỉ có thể nhìn đến một nửa mặt nghiêng cùng rèm mi buông xuống của hắn, ánh mắt trời từ bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ, tại trên trán hắn khắc một đạo dấu vết, rất là đáng yêu.

Du Thanh chưa từng chú ý mình đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy tâm tình thực tốt, ý cười trong mắt hoàn toàn không cần thêm hoa văn trang sức, tự nhiên mà hiện lên.

Bạch Lê viết tên mình không dưới mười lần, rốt cục cảm thấy vừa lòng, lại bị kích động mà chầm chầm nghiêng mực, viết tên Du Thanh cũng không dưới mười lần, viết xong nhắc trang giấy lên, phù miệng thổi thổi mực, nhìn tên hai người xếp cạnh nhau, cười đến nỗi ánh mắt hí thành đường chỉ.

“ A Thanh, người tiếp tục đọc sách!” Bạch Lê đột nhiên đứng lên ấn Du Thanh ngồi vào trên băng ghế.

Du Thanh đang lúc thất thần, thình lình bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, nâng mặt lên nhìn hắn: “ Người không viết chữ nữa?”

Bạch Lê cười hắc hắc, cầm tờ giấy kia vội vã chạy ra ngoài, cách cửa sổ ném lại một câu: “Ta đi phòng bếp một chút!”

Du Thanh không biết hắn muốn làm cái gì, chính là cười lắc lắc đầu, cầm sách lên đọc.

Qua một lát, Bạch Lê chạy trở lại, đem tờ giấy kia giơ lên trước mặt hắn, cười nói: “ A Thanh người nhìn xem!”

Du Thanh ngẩng đầu, thấy bốn góc sau lưng tờ giấy đều dính tương hồ, nhất thời hiểu được ý tứ của hắn, cười nói: “ Chữ đó xấu như vậy mà người cũng muốn dán?”

Ánh mắt Bạch Lê lập tức ảm đạm xuống: “ A..... rất xấu ư....”

Du Thanh sững sốt, lập tức cười lên: “ Ta nói đùa người còn tưởng là thật, mới vừa học viết chữ mà viết được như thế này đã là tốt lắm rồi.”

“ Thật sự?” Bạch Lê trong mắt lại khôi phục thần thái.

“ Ân “

“ Ta đây dán nha?!” Bạch Lê tinh thần phần chấn mà nhìn hắn, thấy hắn gật đầu, lại hỏi: “ Dán chỗ nào?”

“ Tùy người “

“ Hắc hắc...” Bạch Lê vui rạo rức mà vòng qua hắn đi vào bên trong, đưa tay đem tờ giấy đến vách tường cạnh bàn dán lên.

Đây là tường đất nên có chút gồ ghề mấp mô, Bạch Lê phải lấy tay miết mấy lần mới đem giấy dán chặt được, dán xong vỗ vỗ tay, ánh mắt nhìn đắc ý cực kỳ, âm thầm quyết định, một ngày nào đó chính mình sẽ viết được chữ nhìn cũng đẹp hết như Du Thanh vậy!

Du Thanh ở phía sau nhìn hắn dán dán, chuyển mắt lại thấy tay áo hắn dính mực, liền vươn tay kéo tay áo hắn qua nhìn.

“ Ân?” Bạch Lê bị kéo qua, nghi hoặc mà nhìn xuống theo tầm mắt của hắn, nhất thời sắc mặt thẹn thùng: “ Ta...”

“ Ngày mai đi lên trần trên đi dạo, mua cho người hai bộ xiêm y.”

“ A?” Bạch Lê lẳng lẳng nhìn hấn, kéo ống tay áo ra: “ Ta mặc quần áo a Thanh thực vừa người a!”

Du Thanh cười cười: “ Người cũng nên có hai bộ xiêm y của mình, mặc của ta chỉ là kẻ sách tạm thời, không lẽ cả đời người muốn mặc đồ của ta?”

Bạch Lê trong mắt nhất thời khơi mào ý cười: “ Cả đời mặc của người có gì không tốt?”

Du Thanh sững sốt một chút, thiếu chút nữa liền thuận miệng nói: “ Không có gì không tốt “, bất quá nghĩ như vậy thì rất ủy khuất cho hấn, mua xong rồi hăng nói, cười nói:” Nói ngốc cái gì đó? Chẳng lẽ ta không mua được hai bộ xiêm y cho người?”

Bạch Lê thuận theo gật đầu: “ Hảo a!”

Du Thanh buông tay áo của hấn, lần nữa cầm sách lên đọc, nhìn trong chốc lát lại thấy hấn vẫn nhìn chăm chăm vào chữ trên tường rồi cười ngây ngô, không khỏi cười rộ theo:” A Lê.”

“ Hửm?” Bạch Lê xoay người nhìn hấn.

“ Thay ta lấy tranh chữ trong rương ra sắp xếp, ngày mai mua xiêm y cho người xong thì mang ra chợ bán.”

Bạch Lê hưng phấn mà chống tay lên bàn, khuôn mặt tươi cười kè sát lại:” Muốn đi bán tranh chữ nha?”

“ Ân.” Du Thanh nhìn hấn một cái, cảm thấy thần sắc của hấn lại trở nên giống như một động vật nhỏ, nhin không được đưa tay lên đầu hấn sờ sờ: “ Sau này còn phải vẽ thêm một ít bức họa nữa đi bán, để dành chút tiền vào kinh.”

Tươi cười Bạch Lê nhất mắt ngưng lại: “ Vào kinh?”

“ Ân, đường đi đến đó tốn cũng không ít thời gian, cần có sự chuẩn bị trước tiên, đợi đến kinh thành nghỉ ngơi ít hôm thì sẽ tham gia thi hội.”

Sắc mặt Bạch Lê nhất thời thay đổi, hấn biết Du Thanh muốn tham gia thi hội, còn biết sau này sẽ tham gia thi Đình, đỗ Trạng Nguyên, cưới công chúa, làm phò mã gia.... Chính là, mấy ngày qua trôi đi thật vui vẻ, lại quên rằng sự việc sẽ đến nhanh như vậy....

Du Thanh thấy thần sắc hấn không thích hợp, không khỏi có chút lo lắng;” Làm sao vậy?”

Bạch Lê nháy mắt mấy cái, ủy khuất nhìn hấn: “ Có thể không đi được không?”

Du Thanh hiểu lầm ý của hấn, cười nói:” Yên tâm, ta sẽ dẫn người theo, sẽ không bỏ mặc người đâu.”

Bạch Lê rừ mi mắt, dừng trong chốc lát, thanh âm càng nói càng nhỏ:” Có thể không tham gia thi hội được không?”

Du Thanh cười nói: “ Đừng có nói ngốc như thế, đọc sách nhiều như vậy, sao không thử thi một lần? Nếu thật sự thi không đỗ, lúc đó trở về cũng không muộn.”

“ Thi toàn quốc a...”

Âm thanh Bạch Lê thật nhỏ, Du thanh không có nghe rõ:” Cái gì?”

“ Không có gì.” Bạch Lê lắc đầu, hướng hấn cười cười: “ Ta đây đi sắp xếp tranh chữ.”

“ Hảo.”

7. Chương 7: Bán Tranh

Trời còn chưa sáng, Du Thanh cùng Bạch Lê đã sớm rời giường, ăn điểm tâm, dọn dẹp xong mọi thứ liền chuẩn bị xuất môn. Hai người không mang theo nhiều đồ lắm, chỉ có bảy tám bức tranh cuộn, dùng vải bố bao lại, Bạch Lê đoạt lấy rồi đeo lên trên vai.

Du Thanh thường ngày tự mình đeo, không có thói quen sai sử người khác, bởi vậy thấy thực không quen, ngật nổi Bạch Lê nói đây là việc mà thư đồng như hắn nên làm, không lay chuyển được hắn đành phải theo ý hắn vậy, may mắn đây đều là đồ nhẹ, liền không tranh chấp nữa.

Bạch Lê cướp được tranh cuộn thì vui vẻ ra mặt, gắt gao theo sát Du Thanh, đi một đường nói một đường, Du Thanh thấy bộ dáng hắn lải nhải đến mi phi sắc vũ, lại nhớ đến bộ dạng lần đầu tiên gặp hắn ngồi xổm trong sân không nói lấy một câu, không khỏi cảm khái, cười nói: “Ta còn sợ ngươi sẽ không nói đâu, hóa ra là người có thể nói nhiều như vậy.”

Bạch Lê đã cùng hắn ở chung nhiều ngày, sự luống cuống lúc mới gặp đến giờ đã biến mất không thấy bóng dáng, đối với lời trêu ghẹo của hắn không thêm quan tâm, đầu mày khóe mắt đều là ý cười: “Ai bảo ta không nói được! Ta đâu phải người câm!”

“Ta đây khi mới gặp ngươi, vì sao ngay cả nửa câu cũng nói không xong?”

“....” Bạch Lê sửng sốt, buông xuống suy nghĩ cười rộ lên: “Không biết, không nhớ rõ.”

Du Thanh nở nụ cười nhìn hắn một chút, chĩa chĩa dòng suối nhỏ bên anh: “Nếu khát thì đi uống chút nước đi.”

Bạch Lê nói cả nửa ngày, quả thật miệng có chút khô, cười hì hì liền chạy đến bên dòng suối vốc nước uống vài hớp, uống xong lấy tay áo lau miệng, quay đầu lại kêu: “A Thanh, ngươi muốn uống hay không?”

“Ta không khát.” Du Thanh đi qua đem vạt áo dài của hắn xách lên: “Sao không để ý một chút, đều dính ướt cả rồi.”

“Úc!” Bạch Lê nghe lời mà thối lui hai bước, đem vạt áo vắt vắt.

Hai người rất nhanh liền tới trấn trên, đi thẳng đến cửa hàng may quần áo ở góc đường. Du Thanh tuy rằng rất ít khi mua thêm đồ mới, nhưng mỗi lần mua đồ mới đều đến cửa hàng này, bởi vì quần áo nơi này chất liệu vải bình thường, kiểu dáng ngắn gọn, giá cũng không mắc.

Số lần hắn tới không nhiều lắm, nhưng bởi vì tướng mạo hắn không tầm thường, khí chất bất phàm, là vị thư sinh tuấn tú nổi danh trong vùng, cho nên ấn tượng của lão bản đối với hắn rất sâu, hiện giờ hắn lại đổi cử nhân, lão bản càng tiếp đón thân thiện hơn nhiều.

“Hôm nay ta đến là để mua cho vị huynh đệ kia vài bộ xiêm y.” Du Thanh không thích hàn huyên, chỉ là lễ phép cười cười, chỉ khi nhìn đến Bạch Lê thì đáy mắt mới hiện lên ý cười chân chính.

Bạch Lê nghe hắn gọi mình là huynh đệ, tuy rằng trong lòng có hơi tiếc nuối, bất quá đem so với thư đồng thì ngược lại cảm thấy gần gũi hơn không ít, híp mắt cười rộ lên, đi đến trước mặt lão bản rồi nhấc tay.

Lão bản bị bộ dáng gương nanh múa vuốt này của hắn hù nhảy dựng, bình tĩnh tâm thần lại nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi làm cái gì vậy?”

“Đo kích cỡ a!”. Bạch Lê nháy mắt mấy cái nhìn hắn.

“Đo kích cỡ đâu có làm như thế?” Khóe miệng Du Thanh cong lên, dè dặt hai cánh tay hắn xuống: “Đứng vững là được rồi.”

Lão bản cười ha hả lấy thước dây khoa tay múa chân trên người hắn một lúc lâu, hỏi: “Tiểu huynh đệ muốn may kiểu nào?”

Bạch Lê hướng hắn cười cười: “Giống kiểu của A Thanh!”.

Lão bản nghe khẩu khí của hắn liền biết quan hệ hai người thập phần thân cận, không khỏi có chút nghi hoặc, theo bản năng hướng Du Thanh nhìn nhìn, xoay người lấy hai bộ áo dài nguyệt sắc kiểu dáng thon gọn đến.

Bạch Lê hướng Du Thanh nhìn nhìn, thấy hắn hơi hơi gật đầu, vội vàng hưng phấn cởi y phục trên người, lấy lên một bộ đồ mới lập tức mặc lên, mặc xong xoay người hỏi: “A Thanh, nhìn thấy được không?”.

Khóe miệng lão bản kéo kéo: “Này còn không xinh đẹp để nhìn sao....”

Du Thanh gạt đầu: “ Không tồi.”

Sắc mặt Bạch Lê vui vẻ, nhanh chóng cởi quần áo, lấy bộ khác mặc vào: “ Cái này thì sao? Nhìn được không?”.

Khóe miệng lão bản co rút: Ta đây là mở tiệm quần áo bán cho dân tóc húi cua (*), cũng không phải mở cho quan to quý nhân, đồ chính là loại thường, tiểu ca người thế nào lại quan tâm vấn đề là có nhìn được hay không?

Du Thanh ngược lại tốt tính nhẫn nại, tuy rằng hai bộ quần áo mới mặc này cũng không khác kiểu dáng cũ, nhưng dù sao bộ dạng người mặc quần áo rất xinh đẹp, vì thế lần thứ hai gạt đầu:” Ân.”

Bạch Lê tiến đến bên tai hần nhỏ giọng hỏi:” A Thanh, trên người của người đem theo nhiều ít bạc, mua hai bộ có đủ không?”

Nhiệt khí từ bên tai vù vù truyền đến, nhẹ nhẹ nhiều nhiều mà chui vào lỗ tai, hỗn loạn mùi thơm ngát cùng khí trời chung quanh tản ra, Du Thanh không hiểu sao cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, giật mình sững sốt chớp mắt một cái, theo bản năng nghiêng đầu nhìn hần.

Bạch Lê thấy hần không đáp lời, chớp chớp mắt nhìn thẳng hần, nghi hoặc mà hô lên: “ A Thanh?”.

Du Thanh nhanh chóng hoàn hồn:” Ân?”

Bạch Lê nghiêng đầu nhìn lão bản đang đứng bên kia treo quần áo, vẫn chưa chú ý bên này, liền đưa tay ra trước mặt Du Thanh quơ quơ, đề thấp giọng xuống vài phần:” Có đủ hay không?”

Du Thanh nhìn động tác nhỏ của hần nhin không được cười rộ lên, gạt đầu từ trong tay áo lấy ra hà bao đặt ở trên tay hần:” Yên tâm tốt lắm, đủ dùng”.

Mua hai bộ áo dài, lại đem trong ngoài ngoài và phụ kiện trang phục mua đầy đủ hết, Bạch Lê cảm thấy Du Thanh đối với mình đặc biệt tốt, trong lòng sung sướng muốn chết, nhưng vừa nghĩ đến sắp tới hần sẽ đi kinh thành, lại nhin không được có chút buồn bực, không biết phải nghĩ biện pháp gì mới tốt.

Ngày thường hần cùng Du Thanh sinh hoạt có thể thoải mái nói chuyện vui đùa, chỉ khi nào đụng tới chuyện liên quan đến tương lai của hai người, liền lại khôi phục thành bộ dáng ngốc ngốc lúc đầu, mang theo tâm sự đi đường, xem chút nữa bị hòn đá làm trượt chân.

Du Thanh tay mát lạnh mà giữ chặt hần, cảm thấy tật xấu ngợng ngăn lại không có dấu hiệu mà bắt đầu, không khỏi có chút thương tiếc, thấy ven đường vừa lúc có cái thềm đá, liền đưa tay lên đầu hần sờ sờ, nhẹ giọng nói:” Được rồi, không đi nữa, nghỉ ngơi ở chỗ này đi”.

Bạch Lê vội vàng đem túi trên lưng lấy xuống, cùng Du Thanh hai người đem tranh cuộn lấy ra bày trên mặt đất. Một bên mở bức tranh ra, một bên tự an ủi mình: Thi Hội dù sao cũng là chuyện mấy tháng sau đó, thi Đình còn phải thêm một đoạn thời gian nữa, hần có thể chậm rãi nghĩ cách.

Suy nghĩ như thế, tâm tình cũng khá hơn một chút, lực chú ý liền đặt trên bức họa, tầm mắt tùy ý đảo qua, trông mắt thiếu chút nữa vì cả kinh mà rơi xuống:” A?!”.

“Ân?” Du Thanh theo tầm mắt của hần mà nhìn qua, mỉm cười lên, quỳ gối ở phía sau thềm đá, lấy bức họa vô trong:” Đây là bức mới vẽ gần đây.”

Bạch Lê chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt không nhảy mà nhìn chăm chăm vào bức họa này, thần sắc trên mặt là vừa mừng vừa sợ, ngay cả hô hấp liền thiếu chút nữa ngừng luôn.

Tranh vẽ vài nét phát thảo tạo dáng một tòa sơn mạch, xem hình dạng đúng là Yên sơn, chân núi có một cái ngân hồ toàn thân tuyết trắng, lông trên người hồ ly đều bị cơn mưa tầm tã xối ướt, đang lấy đuôi hồ ướt sũng mà che khuất đỉnh đầu, hơi hơi nghiêng đầu, nheo mắt dường như đang hướng lên trời nhìn.

Trong bức họa hồ ly kia chính là Bạch Lê, tuy là cửu vĩ linh hồ, nhưng trong mắt phàm nhân lại chỉ có thể nhìn thấy một cái đuôi. Lúc ấy hần che đuôi lên đầu không phải vì tránh mưa, mà trong lòng là đang run sợ mà chờ ba đạo sấm sét ứng trong thiên kiếp kia.

Rõ ràng rất sợ, cũng không dám vi phạm thiên ý, chỉ có ở nơi đó đứng chờ, cũng không rõ vì sao phải bắt hẩn chịu thiên kiếp, nhưng trước mặt thần tiên, làm gì có phần cho hồ yêu nói chuyện?

Bạch Lê nghĩ mà thấy bất công, trong lòng có chút phẫn uất, nhưng nhìn đến Du Thanh đem bộ dáng của mình vẽ đến thật sống động, tuy rằng chặt vật, lại vẫn nhìn không được mà lòng tràn đầy vui sướng, ý cười trong mắt rất là minh mị. (*)

Du Thanh bình thường thấy vật gì yêu thích liền tự tay vẽ ra, bởi vậy mỗi bức họa của hẩn đều cực kỳ sinh động, Bạch Lê nhìn bộ dáng thảm thương hề hề của mình trên bức họa, nhìn không được “ Hì hì “ nở nụ cười một tiếng.

Du Thanh nhìn thần thái trên mặt hẩn, hơi có chút không lời gì để nói:” Tiểu hồ ly này mắc mưa, nhìn thật đáng thương, người khen ngược còn cười thành như vậy.”

Bạch Lê cắn cắn môi mới đem ý cười ngưng lại được:” Ai kêu nó chặt vật như vậy, ta nhìn mà muốn cười.”

“ Người chê nó chặt vật, sợ là nó ngược lại chê người không thông minh bằng nó”.

“ Ta có chỗ nào không thông minh bằng nó?” Bạch Lê liền bật thốt lên phản bác, tập tức sưng sốt, đây không phải là cùng một người sao, có cái gì mà không giống.... Nghĩ như vậy lại cúi đầu cười rộ lên.

“ Nó còn biết lấy đuôi che đầu, thực thông minh”. Du Thanh vỗ vỗ lên thêm đá:” Có chỗ mà không ngồi, cứ ngồi xồm, nói người ngốc người còn không chịu”.

Bạch Lê tại chỗ xê dịch móng:” Ta liền thích ngồi xồm!”.

Du Thanh đã sớm quen với sở thích này của hẩn, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là ôn hòa cười cười, nhìn bức họa chốc lát rồi nói:” Hồ ly này chạy trốn rất nhanh, nháy mắt một chút liền không thấy”.

Bạch Lê phiến phiến mí mắt nhìn trời: Đó đầu phải là chạy, đó là vĩ tránh thoát thiên kiếp hẩn đã kêu các trưởng lão ẩn thân đến trộm nâng trở về, hắc...

“ Tranh này nhìn thật đẹp!” Đột nhiên một đạo thanh âm ôn nhu truyền vào trong tai.

Bạch Lê ngẩng đầu, đây là một cô nương ăn vận xinh đẹp, bên cạnh đứng một nha hoàn đánh xe, phía sau dừng một chiếc xe ngựa, chắc là tiểu thư nhà có tiền, nhất thời tinh thần chấn động:” Người muốn mua tranh sao?”

Cô nương kia nâng mi mắt lên nhìn hẩn, lại dời tầm mắt sang nhìn thoáng qua Du Thanh, ngồi xồm xuống vùi đầu xem tranh che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, trong lòng có chút để ý trên đời này sao lại có hai cái nam nhân lớn lên dễ nhìn đến vậy? Thật đáng ghét!

Bạch Lê nghi hoặc mà hỏi nàng:” Cô nương, người có phải muốn mua tranh? Thích bức nào?”.

Cô nương kia lại ngẩng đầu phiêu hẩn liếc một cái, cắn môi do dự nửa ngày mới mở miệng:” Các người.... Vị nào là Du công tử a?”.

“ Là tiểu sinh”. Du Thanh hướng nàng hơi hơi ật đầu, cười cười:” Cô nương nhìn trúng bức họa nào?”.

Cô nương kia vừa nghe hẩn nói, ánh mắt nhìn hẩn liền rộ lên vài phần nóng rực:” Nguyên lai người chính là Du công tử a!”.

Du Thanh đối với ánh mắt mang hàm ý rõ ràng ấy của nàng có chút trì độn, chỉ là cười nhạt lên tiếng:” Là”.

Cô nương ấy càng thêm minh mục trương đảm mà bắt đầu đánh giá Du Thanh, một lát nhìn bức họa, một lát lại lén nhìn lên.

Bạch Lê hỏi cô nương này nửa ngày cũng không đáp, trông mắt chỉ lo đặt trên người Du thanh, trong lòng nhất thời buồn bực. Tuy rằng hẩn biết có nhiều cô nương trẻ tuổi để mắt đến Du Thanh, đến lúc tận mắt mắt thấy vẫn là nhìn không được thấy ngọt ngọt trong lòng.

Bạch Lê suy nghĩ nửa ngày đều không nhớ rõ là người nào, nghĩ đến sau này sẽ không cùng Du Thanh có cái gì liên quan, lúc đang muốn trộm thở một hơi buông xuống tâm tình thì tiếng chuông trong lòng vang lên mãnh liệt.

Không phải! Có một số việc không giống! Trước kia hấn chưa từng cùng Du Thanh đi mua xiêm y, cũng không có cùng hấn ngồi ở ven đường bán tranh chữ. Trách không được khi Du Thanh nói đi bán tranh chữ thì hấn liền cảm thấy sự tình đến quá nhanh và hết sức đột nhiên, lần này gặp phải, cũng khó cam đoan chuyện sau này sẽ như thế nào!

Nghĩ như vậy, Bạch Lê nhất thời cảm thấy lo lắng, hấn tận mắt thấy Du Thanh hết một lần lại một lần bái đường thành thân, bởi vậy đối với bất luận nữ tử nào có ý đồ tiếp cận Du Thanh đều tự động sản sinh địch ý, nhìn về phía cô nương này ánh mắt không khỏi trở nên phòng bị, hấn không thể chờ nàng nhanh mua xong rồi đi khuất bóng luôn cho rồi.

Du Thanh mặc dù đối với tâm tư nữ tử trì độn chút, nhưng bị nhìn chăm chú một thời gian dài như vậy cũng không khỏi bắt đầu cảm thấy không vui, hơi hơi nhíu mày:” Cô nương nhìn trúng bức nào?”

Người ta vừa ý chính là người.....Bạch Lê chun chun mũi, chui đầu vào trên mặt đất chọt nắn.

Cô nương kia nhìn hồi lâu, bàn tay trắng nõn vừa nhắc liền chỉ:” Ta thích bức này”.

Bạch Lê gương mặt vừa thấy, nhất thời từ trên mặt đất đứng lên:” Không được!”

Chú thích:

::::: (*) Minh mị: Sáng đẹp

::::: (*) Dân tóc húi cua: Dân thường

8. Chương 8: Mắc Mưa

Du Thanh không dự đoán được Bạch Lê phản ứng kịch liệt như thế, không hiểu mà ngẩng đầu nhìn hấn một cái:” Làm sao vậy?”

Bạch Lê mặt mang vẻ giận, một tay giật lại bức tranh, mặc kệ đối diện cô nương thần sắc khó coi, thật cẩn thận mà cuộn lại ôm vào trong ngực không muốn buông tay:” Bức họa này không bán!”.

Cô nương kia nhìn bức tranh này là vẽ hồ ly nên rất ngạc nhiên mới chọn nó, bất quá cũng không phải phi thường chấp nhất, tuy rằng trong lòng bởi vì thái độ Bạch Lê mà có chút không vui, nhưng không muốn tại trước mặt Du Thanh biểu hiện ra ngoài, chỉ cười cười, chuẩn bị nhìn bức họa khác.

Du Thanh đem Bạch Lê kéo xuống, nguyên bản muốn hấn ngồi bên cạnh mình, không nghĩ tới hấn lại ngồi xổm, bất đắc dĩ mà nhìn lại hấn một cái, thấy hấn ôm bức tranh như bảo bối, nhin không được muốn cười:” Người thích?”.

Bạch Lê gật gật đầu, ủy khuất mà nhìn hấn:” A Thanh, bức tranh này không bán được không?”

Du Thanh nhìn bộ dáng này của hấn, cười cười:” Hảo, không bán, người thích liền cho người”.

Bạch Lê nhất thời sắc mặt lộ vẻ vui mừng, ánh mắt quả thực có thể bắn ra ánh sáng, vẻ mặt thỏa mãn mà đi qua cọ cọ hấn.

Cô nương chọn tranh đối diện nhìn Du Thanh đối với hấn thân mật, dung túng như vậy, trong lòng có chút không tự vị, cũng không muốn chọn tranh, đứng lên nhìn Bạch Lê:” Ta chỉ thích bức trong tay người, bán thế nào?”.

“ Không bán!” Bạch Lê nói như đinh đóng cột.

Cô nương kia nhần nhin, cười rộ lên:” Không bán thì người lấy ra làm cái gì? Ta không thích bức tranh nào khác, chỉ thích bức ở trong tay người”.

Du Thanh đối nàng xin lỗi mà cười cười:” Vị cô nương này, thực sự có lỗi, bức tranh này không bán”.

Cô nương kia như muốn cùng Bạch Lê tranh giành, nhìn hấn liếc mắt một cái, cắn cắn môi, mặt mang ngượng ngùng mà nhìn Du Thanh:” Du công tử, ta thực sự thích bức tranh này, trả bao nhiêu bạc cũng có thể”.

Du Thanh không dự đoán được nàng sẽ dây dưa như vậy, ý cười trên mặt lạnh đi vài phần, dừng một chút, khóe môi lần thứ hai gợi lên mỉm cười:” Thực xin lỗi, cô nương nếu để ý tranh của tiểu sinh, những bức trên mặt đất tùy người chọn, bức trong tay hẳn thật sự không bán”.

Bạch Lê vừa nghe trong lòng vui mừng muốn chết, nhìn Du Thanh liếc mắt một cái, cũng không cùng cô nương này so đo, vui sướng mà ngồi xổm bên hần.

Cô nương kia lại căn cứ môi hướng Du Thanh nhìn thoáng qua, nét cho dự trên mặt chợt lóe mà qua, cuối cùng vẫn là việc lưu lại cho Du Thanh một ấn tượng tốt mới là tương đối trọng yếu, liền cười mà tùy tiện từ trên mặt đất chọn một bức:” Vậy cái này đi, nhìn rất đẹp”.

Du Thanh nói tiếng “Hảo”, liền đem bức tranh cuộn lại đưa qua.

Cô nương kia thanh toán bạc lại lưu luyến mà hướng hần nhìn thoáng qua, lúc này mới chậm rãi đi trở về xe ngựa.

Bạch Lê phồng má nhìn xe ngựa đi xa, vẻ mặt không thoải mái:” A Thanh, nàng rõ ràng không là thật sự thích bức tranh kia của người, bán cho nàng làm chi?”.

Du Thanh không để ý lắm mà cười cười:” Mặc dù là thi họa nhưng cũng không thể cưỡng cầu người người có thể hiểu được mà thưởng thức, ta còn xoi mói làm gì? Đa số mọi người sẽ mua về để bài trí, người còn trông gặp được người tri âm?”.

Ta mới không cần người khác làm tri âm của người đâu! Bạch Lê tức giận đến nổi chun mũi nhăn miệng, sờ sờ bức họa trong tay lại trở nên vui vẻ:” Ân, có thể bán ra ngoài là tốt rồi, mặc kệ bọn họ!”

Hai người ở bên kia ngồi trong chốc lát, lại bán đi hai bức, mắt thấy đã đến buổi trưa, liền đi đến sạp bên cạnh ăn hai chén bánh canh rồi trở về bán tiếp, đợi đến thời điểm bán xong bức cuối cùng, sắc trời dần dần có chút tối xuống.

Bạch Lê ngẩng đầu nhìn trời, nhất thời méo mặt, xem bộ dáng là trời muốn mưa. Trước kia khi Du Thanh đi ra ngoài quên mang ô gặp phải trời mưa, hần đều âm thầm tương trợ, nhưng hôm nay thì khác, đang đứng bên người hần thì sao có thể trộm biến ra một cái ô cho hần dùng được?

Du Thanh nhìn thần sắc hần buồn bực, trấn an mà cười cười:” Là ta sơ sót, không nghĩ tới hôm nay thời tiết thay đổi thất thường, chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về đi”.

Bạch Lê gật gật đầu, lấy quần áo mới mua nhanh chóng mở ra, lấy bức tranh hồ ly kia nhét vô một tầng một tầng vải gói kỹ lưỡng, thật cẩn thận mà ôm vào trong ngực.

Du Thanh vừa đi vừa đem cái bao hần ôm trong ngực lấy lại đây:” Ta tới cầm cho”.

“ Không! Ta tự mình cầm!” Bạch Lê đoạt lại, hướng hần hắc hắc cười không ngừng.

Du Thanh bị hần đùa nỡ nộ cười:” Sao không đeo trên người, ôm trong lòng đi đường không tiện”.

“ Bức họa không thể gặp mưa, gặp mưa liền hỏng mất”.

“ Còn chưa có mưa đâu”.

Bạch Lê hướng hần cười rộ lên, vẫn là gắt gao ôm vào trong ngực.

Đi đến nửa đường thì trời quả thực mưa xuống, một khắc trước vẫn là từng làn mưa phùn nhẹ nhàng mà vẩy vào trên mặt, khắc sau lại đột nhiên mưa to tầm tã, mưa to trút xuống.

Lúc này Tết nhất, trong mưa sẽ không có sét đánh xuống, Du Thanh liền lôi kéo Bạch Lê hướng một cây đại thụ phía trước chạy tới, Bạch Lê một đường chạy một đường lo lắng không thôi mà cong thắt lưng đem bao gắt gao bảo hộ trong lòng, chạy đến dưới tàn cây cũng là kể sách tạm thời, hạt mưa dừng ở trên người ngược lại nhỏ hơn không ít, nhưng dù sao cành lá cũng không phải ô che, không thể ngăn cản toàn bộ.

Bạch Lê rất muốn làm pháp thuật che lại hai người, chính là phiêu Du Thanh liếc mắt một cái vẫn là không dám làm bất luận động tác gì, cúi đầu nhìn bao ở trong ***g ngực, cũng không biết bức họa bên trong thế nào, căn cứ môi không nói hai lời cởi bỏ vạt áo liền đem bao hộ tại trên ngực, rùng mình một cái rồi nhanh chóng lấy quần áo bọc lại, vạt áo xộc xệch lung tung.

Du Thanh nhìn bốn phía tìm kiếm chỗ dụt mưa tốt hơn, vừa quay đầu lại thì thấy trước ngực Bạch Lê căng một lên một khối, nhất thời vừa sợ vừa giận, ngữ khí vốn luôn ôn hòa lúc này cũng nhin không được lẫn thêm một tia nghiêm khắc:” Điều ướt hết mà người còn bỏ vào trong người? Mau lấy ra! Coi chừng cảm lạnh!”

Bạch Lê trực tiếp đem cái bao lạnh như băng ôm thật chặt, răng nanh run lấy bầy, ánh mắt cũng là rất quật cường:” Lấy ra sẽ ướt, ta có thể che chỗ được!”

Du Thanh không dự đoán được ngực tử này ở loại thời điểm này lại đột nhiên giả ngực, lạnh mặt vươn tay liền muốn giải khai vạt áo hắn:” Hồ nháo! Mau lấy ra, người thích như vậy thì khi về nhà ta liền vẽ cho người bức khác”.

Bạch Lê vừa nghe liền nóng nảy, né tránh tay hắn:” Nếu lúc vẽ lại không giống như đúc thì làm sao?”.

Du Thanh không có cách đòi với tên ngực tử này, cau mày kéo hắn qua:” Nghe lời, lấy ra, ta che chỗ giùm người”.

Bạch Lê biết thứ này rất lạnh, làm sao đồng ý cho hắn ăn khổ như thế, cắn môi chính là không nghe hắn nói, hai tay đem ngực ôm thật chặt, nhất quyết không cho hắn chạm vào.

Du Thanh bất đắc dĩ mà nhìn hắn một cái, hận không thể đem đầu óc hắn bỏ ra xem hắn là như thế nào mà lớn lên, hắn lại sợ y chạy ra khỏi tán cây gặp mưa, đành phải theo ý y:” Tốt lắm, tốt lắm, không lấy ra, người mau tới đây”.

Bạch Lê cảnh giác nhìn hắn, chậm rãi cộ đi qua.

Du Thanh kéo hắn đến bên người, cách bao căng phồng ôm lấy hắn, thay hắn ngăn cản mưa bay tới trước ngực, thở dài:” Người này đồ con lừa!”.

Bạch Lê ngẩng đầu giận trừng hắn:” Ta không phải là lừa!”

Du Thanh thấy hắn chỉ phản bác một cái chữ “Lừa”, lại không phản bác chữ “Xuẩn” trước đó, không khỏi bị hắn đùa nỡ nộ cười:” Bướng bỉnh như vậy mà không phải là lừa à?”

Bạch Lê không phục mà hừ một tiếng: Ta là hồ! Con mắt nào của người thấy ta là lừa!

9. Chương 9: Mắc Mưa

Du Thanh cúi đầu xem một bao lớn trước mặt hắn, lần thứ hai thở dài:” Sớm biết người muốn lấy thân che chỗ, nên đem bức tranh giấu trong ngực, lấy quần áo che bên ngoài, hiện tại khen ngực, nhét một khối lớn như vậy”.

Bạch Lê suy nghĩ, nhất thời sắc mặt có chút thẹn thùng:” Quên...”

“ Ai... Ta cũng không suy xét chu toàn”. Du Thanh đem hắn ôm sát một chút, thấy mặt hắn toàn là tóc cùng nước mưa, nâng lên tay áo xoa xoa cho hắn.

Bạch Lê sửng sốt, nâng mặt lên ánh mắt không chớp mà nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Du Thanh đem mặt hắn lau xong, lại thuận tay lau những giọt mưa trên cổ hắn:” Người nhìn người xem, quần áo đều ướt hết rồi, có lạnh hay không?”.

Bạch Lê nghe hắn nói xong bất giác rung mình một cái, cắn răng lắc đầu hướng hắn giơ lên nộ cười sáng lạn:” Không lạnh”.

Du Thanh thấy bên kia cổ hắn vẫn bị mưa tạt vào, mới lau xong lại bị xối ướt, liền cúi đầu đem ngoại sam của mình cởi bỏ, từ phía trước đem hắn bao lại.

Bạch Lê tránh thoát hắn:” Không cần! Chính người mặc!”

Du Thanh không nói hai lời lại đem hắn kéo qua, lấy quần áo đem hắn bọc kín, cổ áo bên kia cũng kéo kỹ, thấp giọng nói:” Một bức tranh mà thôi, người liều mạng như vậy làm gì?”.

“ Ta thích!” Bạch Lê phản bác một câu, bất quá không giãy dựa nữa, tùy ý hấn đem chính mình bọc lại kỹ lưỡng, một lần nữa ôm lấy, tâm tình vui sướng tán loạn ở trong lòng, nhìn không được cười lên.

Du Thanh quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, lại nhìn sang sắc trời xa xa, đánh giá trận mưa này sợ rằng nhất thời cũng chưa tạnh, gần đây lại không có chỗ nào tránh mưa, đành phải nhẫn nại chờ mưa nhỏ một chút rồi nói.

Cũng may trận mưa to này chỉ nhờ vào một đụn mây, chờ đụn mây kia đi qua, mưa lại khôi phục thành bộ dáng rơi tí tách, lá cây trên đỉnh đầu hai người coi như tươi tốt, bất quá dù sao cũng đứng đây không ít thời gian, đều có chút lạnh, chờ thể mưa nhỏ dần, xoa xoa mặt rồi lại tiếp tục chạy đi.

Toàn thân Bạch Lê bị bọc quá chặt chẽ, vẫn là không chế được mà răng nanh run lên, hai người đành phải men theo cây nhỏ ven đường mà đi. Những cây này mặc dù không được tươi tốt như cái cây lúc trước, nhưng tốt xấu gì cũng cản được một ít mưa.

Đi khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy thôn, hai người cùng lúc thở phào một hơi. Khi Du Thanh quay đầu chuẩn bị nói chuyện thì một trận gió thổi đến, còn chưa kịp che trước người Bạch Lê, dư quang liếc đến trên đầu thấy một nhánh cây sắp gãy, theo thanh âm “Răng rắc” vừa vang lên liền mãnh liệt nện xuống.

Bạch Lê tại giây phút đó cũng đã phát hiện nhưng trong lúc khẩn cấp mà hai tay của hắn vẫn còn bị khóa lại trong quần áo, trong lòng quýnh lên liền dùng cả vai chắn cho Du Thanh.

Tại thời điểm đó Du Thanh nhìn đến nhánh cây nhất thời thay đổi sắc mặt, dưới tình thế cấp bách không kịp mở miệng liền nhanh chóng vươn tay kéo hắn, kéo hắn sang bên cạnh.

Hai người một kẻ đẩy một người kéo, lực đạo cũng có chút rối loạn, ngược lại cuối cùng tránh thoát được nhánh cây, lại bởi vì Bạch Lê trượt chân lao thẳng đến Du Thanh, hai người liền đụng thành một đoàn.

Lòng bàn tay Du Thanh dường như chống trúng cục đá, đau đến nỗi “Tê” một hơi, lập tức khấn thưng mà nhìn ngã vào trên người Bạch Lê:” Người không sao chứ?”

“Ta không sao!” Bạch Lê nhanh chóng từ trên người hắn đứng lên, định kéo hắn nhưng gạt nổi cánh tay đang bị bao lấy, tại trong quần áo rút ra một lúc lâu, bên kia Du Thanh đã muốn tự mình đứng lên.

Bạch Lê khấn thưng mà đi qua:” Người vừa rồi làm sao vậy? Có chỗ vào bị thương không?”

Du Thanh vươn tay trái ra nhìn nhìn, thấy trong lòng bàn tay bị đâm cho một lỗ, nhìn cục đá trên mặt đất, cười cười:” Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi”.

Bạch Lê vừa nghe nhất thời sốt ruột, thật vất vả lôi một bàn tay từ trong quần áo ra, một tay kéo tay hắn qua, cũng không quần trên đó dính nhiều hay ít nước mưa cùng bùn đất, vùi đầu ngay tại miệng vết thương trên tay hắn mà liếm lên.

Bạch Lê dù sao cũng là hồ ly, chỗ nào bị thương liền lấy đầu lưỡi liếm vài cái, đó là bản năng, trong lòng cũng không nghĩ nhiều, động tác này làm đến thực tự nhiên.

Du Thanh vừa định mở miệng nói “Bẩn”, bị hắn mãnh liệt liếm một cái, trong miệng nhất thời không thốt nên được lời nào, đáy lòng lại ẩn ẩn hiện lên một tia run rẩy, không hiểu vì sao mà thấy hô hấp có chút khó khăn.

Bạch Lê đem miệng vết thương liếm đến khô ráo, thật dài mà thở ra một hơi, nâng mặt hướng hắn cười rộ lên:” Được rồi!” Nói xong lại đem tay thu hồi, một lần nữa ôm ở ngực.

Du Thanh giật mình sửng sốt một lát cuối cùng mới lấy lại tinh thần, lần thứ hai bất đắc dĩ:” Người ngốc a? Trên tay đều là bùn”.

“Không có việc gì a, bùn lại không bẩn. Đi nhanh đi, về đến nhà lại lấy miếng vải sạch sẽ băng lại”.

Du Thanh một lần nữa lấy quần áo bọc hắn lại cẩn thận:” Hảo”.

Đến nhà, Bạch Lê trước tiên cởi bỏ y phục trên người, lấy bức họa trong bọc ra, thật cẩn thận mà chậm rãi mở ra, ánh mắt không nháy mà nhìn chăm chăm, cuối cùng thấy hai đầu tranh cuộn bị ướt một chút, nước

lan đến hai bên bức tranh, ở giữa lại không bị ướt, vừa mừng vừa sợ, lấy một hơi dài mà ở trên mặt tranh thổi thổi, chuẩn bị chờ trời trong thì đem ra phơi nắng.

Du Thanh tại phòng bếp đun nước ấm, bưng hai chén nước đường đổ lại đây, quay đầu thì thấy quần áo hần giải khai lộ ra một mảng lớn da thịt, đang đứng ở đằng kia nhìn tranh ngây ngô cười, hô hấp ngừng một chút, lần thứ hai cảm thấy đau đầu:” Nhanh uống chút nước đường làm ấm thân mình”.

“Úc!” Bạch Lê vui tươi hơn hở mà tiếp nhận bát.

Du Thanh nhanh chóng cầm một chiếc khăn sạch sẽ đưa cho hần:” Uống xong rồi nhanh chóng lau mình, ta đi đun nước ấm cho ngươi”.

Bạch Lê tiếp nhận khăn một tay kéo lại hần:” A Thanh sao ngươi không uống?”

“ Lát nữa ta uống”.

Bạch Lê lần thứ hai đem hần kéo lại, đem một bát khác đưa tới trước mặt hần:” Ngươi uống trước! Uống rồi ta băng bó vết thương cho ngươi”.

Du Thanh bất đắc dĩ, đành phải tiếp nhận rồi nhanh chóng uống, uống xong vừa muốn xoay người lại bị Bạch Lê giữ chặt:” A Thanh cho ta nhìn miệng vết thương của ngươi”.

Du Thanh sợ hần bị cảm lạnh, đành phải lấy khăn trước tiên lau ngực cho hần, lúc này mới đem tay trái đưa đến trước mặt hần. Một cái đưa này, hai người đều ngây ngẩn cả người.

“A?” Bạch Lê trừng lớn mắt nhìn lòng bàn tay sạch sẽ của hần:” Ta nhớ lắm?”.

Mắt Du Thanh cũng choáng váng, vội vàng mở ra tay phải, tay phải cũng là sạch sẽ, không khỏi lần thứ hai sửng sốt:” Như thế nào không thấy miệng vết thương?”

“Ta nhớ rõ là tay trái, cho dù nhớ lắm, làm sao hai tay có thể không có đâu?”

Bạch Lê thì thầm vẽ mặt nghi hoặc mà cầm lấy tay hần lật qua lật lại nhìn. Nhìn trong chốc lát đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang: Chẳng lẽ là bởi vì được ta liếm qua?

Không đúng! Không có khả năng! Cho dù là vết thương trên người của chính mình, liếm qua cũng phải mười ngày tám ngày mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn đâu, làm sao có thể chỉ một canh giờ đã tốt rồi?

Du Thanh cũng nhìn bàn tay mình sửng sốt nửa ngày, vừa nhắc đầu thì thấy Bạch Lê đang nhú mày lâm trầm tư, vẫn luôn nghĩ hần ngốc, ngược lại bộ dáng này của hần cho tới giờ cũng chưa thấy qua, nhìn không được có chút buồn cười, vội vàng đem tay lấy ra:” Tốt lắm, mặc kệ đi, không có vết thương là chuyện tốt. Ta đi đun nước, ngươi nhanh chút lấy quần áo sạch sẽ ra, lát nữa lau người rồi thay”.

Bạch Lê gãi đầu, nghĩ không ra là có nguyên cớ gì, liền không suy nghĩ nữa, gật gật đầu:”A!”

10. Chương 10: Bệnh Thương Hàn (phần Một)

Một hồi mưa to qua đi, gió nhẹ từ từ đưa tới, mùi hoa cùng mùi đất hòa quyện bay vào chóp mũi, thối tiết lại khôi phục sáng sủa, nhưng tại sáng sớm ngày thứ hai Bạch Lê bắt đầu sốt cao.

Tuy nói rằng thể chất của yêu so với người tốt hơn, nhưng dù sao Bạch Lê quen sống an nhàn sung sướng, rất ít khi gặp mưa, lần này không chỉ có mắc mưa, còn đem một bao lạnh như băng đến tận xương ôm vào bên người đến mấy canh giờ, mặc dù cùng ngày chưa cảm thấy có gì khác thường, nhưng sau đó lại bắt đầu bất tri bất giác mà cảm thấy toàn thân nóng hầm hập.

Du Thanh khi tỉnh dậy quay đầu liền thấy sắc mặt hần ửng hồng, đôi mi thanh tú nhíu chặt, ngày thường đôi môi hồng nhuận đến nỗi có thể tích nước nay lại bị nứt nẻ đến không thành bộ dáng, nhất thời bị một trận thất kinh, vội vàng xoay người ngồi dậy, tay sờ vào trán hần thấy nóng đến dọa người, hai mắt nhất thời nổi lên thần sắc nóng nảy:” A Lê, tỉnh tỉnh!”

Bạch Lê râm rì hai tiếng, nhưng lại chưa tỉnh, bị hần lay mạnh mấy cái mới mơ mơ màng màng mở hai mắt:” Ngô...? A Thanh...”

Du Thanh không nói hai lời, vội vàng xuống giường đem nước đến, một tay đem hân nâng dậy, đưa chén vào bên môi hân, hấp giọng nói:” Người phát sốt, trước thuận thuận cổ họng, trong chốc lát ta đi mời lang trung đến”.

Bạch Lê cũng sốt một chút, tinh mịn mồ hôi từ trên trán trượt xuống làm mờ tầm mắt, không khí lực nói chuyện, đành phải gật gật đầu nghe lời mà đem nước uống, uống xong lại được Du Thanh giúp đỡ một lần nữa nằm xuống, từ đầu đến chân bị bọc đến nghiêm nghiêm thực thực.

Du Thanh lấy khăn vội vàng lau mồ hôi trên trán hân, lại lấy chăn của mình đắp thêm cho hân một tầng, dặn hân hảo hảo ngủ một giấc không cần lộn xộn liền vội vàng đi đầu thôn khác.

Trong thôn chỉ có một vị thầy thuốc đi chân trần (*), y thuật không coi là cao minh, nhưng chữa một số bệnh thường gặp cũng là sở trường, quanh đây tiểu hài tử lão nhân nhà ai sinh bệnh đều sẽ tìm hân đi bắt mạch.

Mạnh thầy thuốc đã sớm nghe được Du công tử có một cái thư đồng cực kỳ tuấn tú nhưng miệng lưỡi lại bén nhọn, lần này mang cái hòm thuốc đến đây, trong lòng lại đang cực kỳ tò mò tự hỏi đến tột cùng là nhân vật như thế nào, lại có thể khiến cho Du công tử lo lắng thành như vậy, đợi đến khi vào cửa đến gần bên giường mới thấy rõ người.

Mạnh thầy thuốc không thể tưởng tượng được hai người này lại đồng giường cộng chẩn (*), trong trong nhà Du Thanh nhỏ đến nỗi không thể bày hai cái giường, cùng nằm ngủ cũng không có gì đáng trách, bởi vậy hân cũng chưa nghĩ nhiều, chỉ là vội vàng vàng vàng cho người xem mạch.

Bạch Lê khi hóa thành hình người thì mạch thượng cũng không khác người bình thường, Mạnh thầy thuốc tỉ mỉ xem mạch cho hân một phen, nói là bị cảm mạo, trình độ không nhẹ, cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng, dặn một ít hạng mục công việc nên chú ý, lại đem một bao thuốc trị thương hàn từ trong nhà mang đến cho hân, viết xuống phương thuốc, kêu hân theo phương thuốc này mà đến hiệu thuốc trấn trên bốc thuốc.

Du Thanh cảm tạ hân, thanh toán tiền xem bệnh, tiễn hân xong liền vội vàng đi sắc thuốc.

Bạch Lê mơ mơ màng màng cảm giác được Du Thanh đang lau mặt cho hân, chiếc khăn ấm áp kích thích thần trí hân thanh tỉnh vài phần, nhện không được đem tay y bắt lấy, gian nan mà xốc lên mi mắt, khóe mắt mang thần sắc bệnh tật nhưng lại ẩn lên vài tia mê hoặc như khói, đôi mắt tối đen vẫn trong suốt trước sau như một, trên nét mặt lộ ra vài phần áy náy:” A Thanh.... Thực xin lỗi...”

Du Thanh nghe tiếng nói ám ách của hân, sự thương tiếc trong lòng ngày xưa thường ngẫu nhiên hiện lên hiện tại lại rõ ràng hóa thành cực kỳ đau lòng, không thể tưởng tượng được mình lại có ngày quan tâm đến một người như thế, trấn an mà tại trên mu bàn tay hân vỗ vỗ, tiếp tục lau mặt cho hân, ý cười trong mắt giống như dương quang chói lọi ngoài phòng:” Đừng nói ngốc như thế, hảo hảo nghỉ ngơi, trong chốc lát ăn điểm tâm rồi đem thuốc uống”.

Bạch Lê si ngốc mà nhìn mặt mày mang nét cười của hân, cái gì đều không nói ra được, Du Thanh nói cái gì hân đều chỉ biết ngoan ngoãn ứng một chữ “Ân”.

Ăn cơm xong uống thuốc lại ngủ thật say, đợi đến lúc lần thứ hai tỉnh dậy, Du Thanh đã muốn bốc thuốc trở về. Bạch Lê kinh ngạc mà nhìn hân lại đây ngồi bên giường sờ sờ trán mình:” A Thanh, như thế nào trở về nhanh như vậy?”

“ Vừa vặn, qua lại đều là đi nhờ xe trâu của ngũ thúc:” Du Thanh sờ sờ mồ hôi mới ra trên trán hân, thấy tròng mắt hân sáng trong mà nhìn mình, không khỏi mỉm cười:” Ra không ít mồ hôi, hai ngày nữa liền tốt lắm, trên người có thấy khó chịu không?” Vừa nói vừa lấy một tay nhắc tay áo hân lên, trên cánh tay sờ sờ, không ngoài dự đoán mà sờ thấy một tay hồ hởi.

Bạch Lê bị động tác của hân làm giật mình, rụi mi mắt đem thần sắc vừa mừng vừa sợ giấu hết đi, chỉ cảm thấy tim đập chọt nhanh hơn, hô hấp cũng mất tiết tấu, gật gật đầu nửa ngày mới phun ra một chữ:”Ân”. Đợi cho tay đặt vào ổ chăn một lần nữa lấy lại tinh thần thì Du Thanh đã muốn đi ra ngoài.

Giương mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, tất cả vui sướng đều rơi vào trong mắt Bạch Lê.

Khi Du Thanh lần thứ hai tiến vào, trong tay có thêm một chậu nước ấm, đem chậu đặt ở đầu giường, thấy vẻ mặt Bạch Lê nghi hoặc mà nhìn mình, cười cười liền vươn tay dịu hần:” Lau mồ hôi cho người”.

“A?” Bạch Lê ngạc nhiên.

“ A cái gì mà a? Ra một thân mồ hôi, nếu không lau khô thì rất khó ngủ tiếp”. Nói xong liền ngồi phía sau hần để hần dựa vào trên vai mình, đưa tay đến trước ngực cởi vạt áo của hần.

Bạch Lê sửng sốt một chút, hai má nhất thời dâng lên một tầng đỏ ửng, biết rõ hần không có ý tứ gì khác, nhưng loại thân cận này cũng làm hần vui sướng không thôi, cần cần môi mới đem tươi cười nơi khóe miệng áp chế hơn phân nửa, vẫn không nhúc nhích mà tùy ý hần cởi bỏ y phục của mình.

Tuy nói đều là nam tử, nhưng dù sao cũng không phải hần phụ lỗ mãng, thật sự thì tóm lại là hơi có chút không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Du Thanh không phải là một người câu nệ lễ giáo, trong lòng ngược lại không thấy chút nào khó chịu, bất quá nguyên bản tưởng rằng Bạch Lê sẽ thẹn thùng, không nghĩ tới hần dị thường thuận theo, không khỏi có chút muốn cười.

Ngốc tử cũng có chỗ tốt của ngốc tử, không chút nào không được tự nhiên, ở chung ngược lại bớt lo.

Bất quá tại trong mắt Du Thanh, cái ngốc của Bạch Lê và cái ngốc của người bên ngoài có chút khác biệt, không phải là thần trí không rõ ngốc, mà là bình thường thêm chút khờ dại thiện lương, bởi vậy ngẫu nhiên nói hần là ngốc tử cũng không phải đều là nghĩa xấu, ngược lại mang theo vài phần yêu thích tán thưởng.

Da thịt trên người Bạch Lê trắng nõn giống như trứng gà lột vỏ sau khi luộc chín, vô cùng mịn màng. Du Thanh ngồi ở phía sau, khi vắt khăn chà lau trước ngực cho hần chưa từng thấy rõ, đợi đến khi đem vạt áo hần kéo xuống, không khỏi nhìn bả vai thon gầy xinh đẹp của hần mà giật mình sửng sốt.

Bình thường chỉ thấy hần so với mình thấp hơn một chút, còn cho rằng vóc dáng hai người sẽ không sai biệt nhiều, lúc nào không có quần áo che mới phát hiện, hần so với mình còn muốn tiêm gầy hơn một chút, tuy rằng không biết là hần có chỗ đáng thương nào không nhưng không khỏi trong lòng tăng thêm một tia thương thương tiếc.

Bạch Lê thấy hần nửa ngày bất động, định quay đầu sang hỏi một chút vì sao hần bất động, nhưng bên cổ lại bị một cổ ấm áp khí tức nhẹ vờn qua làm cho hần có chút sợ run, mân mê môi, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ:” A Thanh, ngày mai thời tiết vẫn tốt sao? Ta nghĩ lấy bức họa đem ra khỏi phòng phơi nắng”.

Du Thanh cũng không biết vừa rồi đến tột cùng mình đã nghĩ cái gì, nghe xong thanh âm của hần mới hồi phục lại tinh thần, xoay người vắt khăn trong chậu, cười nói:” Bức họa này người xem nó như bảo bối, đợi lát nữa ta đem phơi cho người”.

Bạch Lê cười đến nheo lại ánh mắt:” Ân”.

Du Thanh đem hai cánh tay hần lau qua một lần, chỉ cảm thấy toàn thân hần mềm mại như không có xương, lại nghĩ đến ngày thường bộ dáng hần vui vẻ đến tinh thần dịch dịch, không khỏi có chút bật cười:” Người này một trận ốm, ngược lại an tĩnh không ít”.

Bạch Lê nhất thời toàn thân buột chặt:” A? Ta rất ổn sao?”

Du Thanh cảm thấy thân thể mềm mại của hần lập tức trở nên cứng ngắc, không khỏi sửng sốt một chút, đưa tay nhẹ gõ đầu hần:” Ta chỉ thuận miệng vui đùa một chút, người khấn trương cái gì?”

“ Úc!” Bạch Lê cười rộ lên, toàn thân lần thứ hai thả lỏng, một lát sau lại mặt ủ mày ê:” Tiền bán tranh chữ, sợ là đều dùng mua thuốc cho ta đi...”

“ Không có gì đáng ngại, hôm nào vẽ thêm mấy bức là được ấy mà”. Du Thanh một lần nữa vắt khăn, đẩy thân mình hần hơi nhích lên một chút, đang chuẩn bị lau lưng cho hần, lại đột nhiên nhìn phía sau lưng của hần mà sửng sốt.

Chú thích:

(*) Thầy thuốc đi chân trần: Thầy thuốc cây nhà lá vườn ^__^

(*) Đồng giường cộng chằm: Ngủ cùng một giường >.< p/s:="" lau="" mình="" nha="" ~="" sò="" sò="" nha="" ~="" khi="" khi="" đồ="" bạn,="" sau="" lưng="" bạch="" lê="" có="" gì?="">

11. Chương 11: Bệnh Thương Hàn (phần Hai)

Phía sau lưng Bạch Lê cũng đồng dạng là da thịt trắng nõn bóng loáng, xương bả vai tiêm tể đối xứng, một đường cong từ lưng chạy dọc xuống dưới, đường cong thắt lưng đều cực kỳ mê người. Nhưng này có chút không trọng điểm, Du Thanh chỉ lơ đãng nhìn lướt qua, tầm mắt liền yên lặng dừng ở ấn ký hoa mai chính giữa lưng hắn.

Đóa mai này vừa nhìn liền biết không phải là vẽ ra tới, cũng không có nhan sắc khác, chỉ có một ít đường cong rõ ràng, quanh co uốn lượn tạo thành hình hoa mai năm cánh, hình dạng này không phải điêu tạc cũng phải được khắc ra, giống như là lấy một khuôn mẫu ấn trên da thịt.

Du Thanh nhìn ấn ký hoa mai này, đáy lòng ần ần hiện lên một tia cảm xúc khác thường, đến tột cùng thì cảm giác này là xảy ra chuyện gì, lại rất khó nhận biết rõ ràng.

Bạch Lê cảm thấy nghi hoặc tại sao hắn lại đột nhiên trầm mặc, bỗng chốc cảm thấy được phía sau lưng truyền đến xúc cảm ấm áp từ những đầu ngón tay, biết đó là ngón tay Du Thanh, trong lòng nhất thời dấy lên một mảnh biển lửa, không kịp suy tư vì cái gì liền nhanh chóng nhắm hai mắt lại ngăn chặn việc thiếu chút nữa liền thốt ra tiếng hừ nhẹ. (^_>)

Khi ngón tay chạm đến sau lưng hắn thì Du Thanh đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng rút tay lại, cảm xúc ngổn ngang phức tạp trong lòng cứ quanh quẩn không đi, giống như bị lại giống như hỉ hốn dồn khó phân biệt được, lại phân không ra rõ ràng, bình tĩnh tâm thần, đưa tay đem khăn lau lên lưng hắn, thấp giọng hỏi: "A Lê, sao trên lưng người lại có đóa hoa mai?"

Bạch Lê thế mới biết vừa rồi hắn chạm tay vào là bởi vì đóa hoa mai kia, một bên âm thầm may mắn thất thố vừa rồi không có bị hắn phát hiện, một bên ngậm ngậm cười nhạt: "Ta cũng không biết nó từ chỗ nào tới, vừa mới biết chuyện thì nó đã sinh trưởng ở trên người rồi".

Hoa mai ấn ký này ở cùng hắn đã gần hơn hai ngàn năm, lại sinh trưởng phía sau lưng nơi không thể nhìn thấy, nếu không phải được hỏi, Bạch Lê chính mình suýt chút nữa cũng quên đi sự tồn tại của nó, bất quá nếu có nhớ rõ cũng không làm nên chuyện gì, ấn tượng của hắn đối với đóa mai này nửa phần đều không có, chỉ biết là khi hắn biến thành hình người lần đầu tiên thì nó đã có ở trên người.

Du Thanh nghe hắn nói không biết liền cười khẽ: "Ta ngược lại quên, nhà người ở nơi nào người cũng không rõ ràng cơ mà".

Bạch Lê không phục mà ở trong lòng trộm hừ một tiếng.

Du Thanh đem thân mình hắn lau sạch sẽ, giúp hắn mặc vào áo lót khô, lại đi thay chậu nước, lấy ra một cái khăn khác ngồi vào trước giường.

Bạch Lê nằm trong ổ chăn, đoán được động tác kế tiếp của hắn, nhất thời quần bách: "Còn... còn muốn lau?"

"Toàn thân đều toát mồ hôi, chẳng lẽ chỉ lau một nửa mà không lau nửa còn lại?" Du Thanh sợ hắn bị lạnh lần nữa, lấy chăn đắp kín trên thân hắn, chỉ xúc lên nửa phía dưới, đem tay tham nhập thắt lưng hắn, bất tri bất giác lại chưa từng phát hiện mình đối với thư đồng từ đâu toát ra tới này đúng là chưa bao giờ có thật sâu kiên nhẫn.

Bạch Lê trên mặt ửng hồng một mảnh, trộm đem chăn kéo lên trên, trùm lên mặt, tránh ở trong chăn không tiếng động mà cười, mặc dù là bị lột trần trụi, lại tổng cảm thấy trong lòng dường như là mình đang chiếm tiện nghi người ta. (^_____>)

Du Thanh lễ giáo mà không nhìn, chung quy hắn không phải là người có hành vi phóng dăng, chăn cũng không có xúc lên toàn bộ, chỉ đem chân lộ đi ra, bộ phận còn lại vẫn bị che đi, đưa tay vào thay hắn lau phía trước, lại nâng thắt lưng hắn lên lau mặt sau, giống như thầy bói xem voi, cũng làm được thuận thuận lợi lợi, cuối cùng đem hai chân cũng lau một hồi, thay hắn mặc hảo tiết khổ, mới tỉnh là xong.

Bạch Lê ghen trong ổ chăn vừa then thùng lại vừa thích chí, chính mình cũng không biết biểu tình mình lúc này vận vẹo thế nào, thẳng đến khi Du Thanh rút tay ra ngoài mới trộm hít không khí mới mẻ, trông mắt ónh lượng giống như những chấm sáng trong bầu trời đêm, trong lòng nghĩ: Nếu có ngày A Thanh thích thương ta, nhất định so với hiện tại còn muốn đối xử với ta tốt hơn thế nữa đi? Sau đó một mình vui rạo rức mà cười lên.

Ăn xong cơm trưa, Du Thanh lấy bức tranh đem ra phơi nắng, đi tới sờ sờ trán của hắc:” Đỡ nhiều chưa?”.

“ Ăn “ Bạch Lê mắt không chớp mà nhìn hắc, gật gật đầu, nghĩ thầm rằng: A Thanh một chút việc gì đều không có, còn ta lại bệnh nặng một hồi, làm cho Hồ tộc rất mất mặt, nếu bọn họ biết Vương của mình ngay cả một phạm nhân cũng không bằng, có thể hay không mỗi ngày đều ở sau lưng giễu cợt ta a?

Đang miên man suy nghĩ, bên ngoài vang lên một đạo thanh âm trung khí mười phần:” Du công tử có ở nhà không?”.

Du Thanh cảm thấy thanh âm này có chút lạ tai, sững sốt một chút, dịch dịch hảo góc chăn cho Bạch Lê rồi mới đi ra ngoài, vừa thấy ngoài cửa đứng một người ăn mặc trang trọng, lần thứ hai kinh ngạc:” Vị đại ca kia, không biết tiểu sinh có chuyện gì?”.

“ Du công tử hạnh ngộ hạnh ngộ!” Người nọ nhiệt tình hướng hắc chấp tay, lễ phép chu đáo:” Tiểu nhân là người hầu trong Huyện nha, Huyện lệnh đại nhân sai tiểu nhân đến đây mời Du công tử ngày mai sang phủ một chuyến”.

Du Thanh chỉ sững sốt một lát liền hiểu được ý hắc, nghĩ là bởi vì nguyên do mình đổ cử nhân đi? Mặc dù không thích cùng những người này lui tới, nhưng tóm lại là trốn không thoát, vì thế chỉ cười cung kính nói:” Đa tạ ý tốt của Huyện lệnh đại nhân! Bất quá huynh đệ trong nhà tiểu sinh bị bệnh, ngày mai e là không đi được, quan sai đại ca ngài có thể hay không tạm hoãn cho hai ngày?”

Người nọ mặt lộ vẻ khó xử:” Đây.... Đại nhân đã đem rượu và thức ăn ngày mai đều chuẩn bị tốt, nếu là không đi, tiểu nhân sợ là không tốt báo cáo kết quả công việc a...”

Sắc mặt Du Thanh cũng đồng dạng khó xử.

Người nọ nói xong lại “A” lên một tiếng:” Theo ta được biết, Du công tử không có huynh đệ đi?”

“ Ách... Là thư đồng của tiểu sinh”.

Người nọ vừa nghe cười ha ha:” Du công tử quả nhiên là trọng tình trọng nghĩa, chỉ vì một cái tiểu thư đồng đều làm cho người quan tâm đến vậy. Nhưng việc này đối với người cũng không tốt a, đại nhân chính là có thành ý mời người, người sao lại có thể vì một cái thư đồng mà làm phật ý tốt của đại nhân đâu?”

Du Thanh nghe xong trong lòng nhất thời có chút không duyệt, trên mặt vẫn mang theo mỉm cười, đáy mắt lộ ra vài phần lãnh ý khó phát giác, đang muốn mở miệng lần nữa, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm suy yếu:” A Thanh”.

Bạch Lê đã sớm nghe thanh âm nói chuyện của bọn họ, tùy tiện khoác kiện xiêm y rồi đi xuống giường, đi tới cửa mới phát hiện đầu nặng đến lợi hại, vụng vụng hồ hồ mà cảm giác thiên hoàn địa chuyển, đành phải đem thân mình dựa vào bên khung cửa, nâng ánh mắt nhìn Du Thanh, trên mặt mang theo vài phần bệnh thái đỏ ửng, màu da hơi có vẻ tái nhợt, lại kỳ dị mà hiện lên vài phần mê hoặc.

Người truyền lời kia vừa nhắc đầu liền thấy một nam tử đẹp đến tận xương tủy đang dựa vào cửa phòng, nhất thời nhìn đến ngây người.

Du Thanh nghe được thanh âm của hắc liền nhìn lại, thoáng chốc thay đổi sắc mặt, bước nhanh qua đem hắc đỡ lấy, trong thanh âm lộ ra nghiêm khắc:” Người như thế nào tùy tiện đi ra? Bị cảm lạnh lần nữa thì phải làm thế nào? Mau vào đi!”.

Bạch Lê thuận theo mà bị hắc đẩy vào nhà, quay đầu thấy đôi hàng mi gần trong gang tấc đang nhúu cùng một chỗ, nhìn không được nhỏ tâm mà nuốt nuốt nước miếng:” Người sinh khí ư?”

“Hồ nháo!” Du Thanh đem hắc đặt vào ổ chăn:” Mặc dù muốn đứng dậy đi ra ngoài, cũng nên mặc xiêm y cho tốt, không muốn sống nữa chẳng?”

“ A Thanh, ta không sao, người đi đi”. Bạch Lê tuy rằng trong đầu không có loại ý nghĩ thế tục như “Cũng đừng đắc tội Huyện lệnh đại nhân”, bất quá trong tiềm thức vẫn cảm thấy mình không nên làm ảnh hưởng đến bất cứ chuyện gì của Du Thanh, nếu không hẳn sẽ cảm thấy mình giống như là một cái trói buộc.

Du Thanh sắc mặt khôi phục ôn hòa:” Bệnh thương hàn của người còn không có hảo”.

“ Ta tất sự không có việc gì, đêm nay ngủ một giấc là được, ngày mai sẽ tốt hơn nhiều”. Bạch Lê thấy hẳn bất vi sở động, đem tay kéo kéo y phục của hắn, về mặt khăn cầu.

Du Thanh bị bộ dạng như vậy của hắn đùa nỡ nộ cười, đem tay hắn nhét vào ổ chăn, tại tóc hắn sờ sờ, do dự một lúc lâu mới gật gật đầu:” Hảo”.

12. Chương 12: Cảnh Trong Mơ

Trong tai truyền đến tiếng nước róc rách, như ẩn như hiện không biết rõ xuất phát từ đâu, trong âm thanh cuộn cuộn đó, Du Thanh mở hai mắt, tầm mắt lại bị một mảnh sương mù ngăn trở, chẳng biết tại sao, trong lòng không hiểu mà dâng lên một nỗi bức dọc, hình như có ẩn ẩn lửa giận muốn phát tiết, lại không biết đến tột cùng là giận cái gì.

Đưa tay đem sương mù phía trước đẩy ra, tiến lên phía trước hai bước, lại lâm vào một mảnh thiên địa trắng xóa, nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ thanh nhã của nam tử:” Vật nhỏ, không biết sau này người có còn nhớ rõ ta không, bất quá không nhớ rõ cũng không quan trọng, ta có thể tìm ra lối thoát, nhất định sẽ tìm đến người”.

Một đạo tiếng nắc úc nổ rất nhỏ vang lên, giống như một cái động vật ủy khuất đến cực điểm đang hướng chủ nhân làm nũng. Thanh nhã thanh âm cười rộ lên, mang theo vài tia sủng nịch, nở nụ cười trong chốc lát lại từ từ chuyển lạnh, tựa hồ còn nói gì nữa nhưng bất luận thế nào cũng không nghe rõ.

Du Thanh cảm thấy có chút choáng váng đầu, theo hướng thanh âm mà bước từng bước qua, dưới chân mềm mại như đang dẫm lên đám mây. Dần dần sương mù càng loãng, chớp mũi ngửi được một cỗ yên tĩnh mùi hoa, mơ hồ trong tầm mắt, mãnh liệt xuất hiện một đạo ánh sáng chói mắt, ngay sau đó liền bắt đầu một trận thiên hoàn địa chuyển

Cảm giác xoay vòng vòng rất chân thực, Du Thanh chỉ cảm thấy tất cả thế giới đều chợt lóe qua mắt, rồi mới định thần lại, nhìn đến trước mắt xuất hiện một đóa hoa mai thật lớn, năm cánh hoa thong thả chuyển động, càng chuyển càng lớn, càng chuyển càng nhanh.

Mùi hoa đậm đặc phiêu tán giống như do cuồng phong thổi quét mà đến, trong lòng suy nghĩ lung tung, lúc trước có thể tự nhìn tự hỏi, đảo mắt lại giống như mất đi lý trí, bất tri bất giác mà hận không thể giống như cuồng phong kia mà đem hoa bẻ gãy nghiền nát.

Tiếng nước nổ trong tai bay xa dần, sương trắng trước mắt càng phát ra dày đặc, đóa hoa bốn phía đều bay lung tung giống như xoáy nước, giữ chặt hắn hung hăng kéo xuống.

“ A Thanh! A Thanh!” Bạch Lê khi tỉnh dậy thấy trán hắn chảy ra tinh mịn mồ hôi, mi mắt nhú chặt, kêu như thế nào cũng không tỉnh, không biết là có phải mình đem bệnh thương hàn truyền cho hắn hay không, nhất thời sợ tới mức không nhẹ.

Cổ sức từ trong chăn chui ra, lấy một bàn tay sờ sờ trán hắn, cũng không thấy nóng, lại không biết là thật sự không nóng hay tại bàn tay mình vốn còn rất nóng, không khỏi đầy mặt lo lắng:” A Thanh! Người tỉnh tỉnh!”.

Du Thanh bị hắn lay lay mấy cái, mi mắt nhẹ rung động, chậm rãi mở ra hai mắt.

“Người tỉnh?!” Bạch Lê mừng rỡ không thôi, vừa muốn thẩu đi qua nói chuyện lại đột nhiên bị ánh mắt như hồ tối u lãnh làm cả kinh, nháy mắt mấy cái, thật cẩn thận mà nhìn hắn:” A Thanh... Người làm sao vậy?”

Du Thanh giống như không có nghe hắn nói, thẳng tắp nhìn đỉnh giường, một lát qua đi, sự nặng nề trong mắt dần dần rút đi, màu sắc dần dần khôi phục thanh minh, nhú nhú mày, nhắm mắt lại một lát, lần thứ

hai mở mắt ra mới thấy thanh tỉnh vài phần, nghi hoặc mà hướng bên cạnh hẩn nhìn qua.” A Lê, người gọi ta?”

Bạch Lê thấy thần sắc hẩn như thường, vội vàng gật đầu thẩu đi qua.” A Thanh, người vừa rồi bị sao vậy?”.

Du Thanh sững sốt một chút, ngồi dậy nhu nhu màng tang, suy tư một lúc lâu khê thở dài.” Không biết là làm sao, tựa hồ gặp ác mộng, lại không nhớ được”.

“Thật sự?!” Bạch Lê nhần tình sáng lên.

Du Thanh nhìn đến thần sắc của hẩn, có chút không lời gì để nói, cười nói:” Ta gặp ác mộng mà người còn cao hứng như vậy?”

Bạch Lê lui vào trong chăn, cười hì hì nói:” Ta còn tưởng là ta đem bệnh thương hàn truyền cho người rồi chứ, không phải thì tốt rồi!”

Du Thanh cười cười, đưa tay xoa xoa trán hẩn, thấy vẻ mặt hẩn hướng thụ mà híp mắt, không khỏi sâu sắc nở nụ cười:’ Hôm nay còn cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nhớ đắp chăn lại cho tốt”.

“Ân” Bạch Lê cười tùm tùm mà gật đầu, thấy hẩn xuống giường mặc quần áo, trong mắt có chút không nỡ:” A Thanh, ta muốn cùng người đi gặp Huyện lệnh”.

Du Thanh quay đầu nhìn hẩn một cái:” Hồ nháo!”

Bạch Lê không phục mà hừ hừ:” Vậy khi nào người trở về?”.

“ Huyện lệnh đại nhân nói là mời ta trước buổi trưa đi qua, ăn xong cơm trưa liền trở về”. Du Thanh nói xong đi đến bên giường, lôi cánh tay hẩn ra rồi sờ sờ vào trong:” Lát nữa ta lau mồ hôi cho người, cơm trưa ta sẽ chuẩn bị tốt cho người, đến lúc đó nhớ khi đứng dậy thì mặc nhiều vào một chút”.

Trên mặt Bạch Lê có chút nóng lên, nằm trong ổ chăn mà sờ sờ nơi cánh tay mới bị hẩn chạm qua, nghĩ mình là thư đồng của hẩn mà trái lại phải nhờ hẩn chăm sóc, trong lòng không biết là ngọt ngào hay chua xót, nâng mắt lên không chớp mà nhìn hẩn:” Ta tự mình làm, đã muốn học được...”

“ Biết người có thể, chờ người tốt lắm rồi hăng nói” Du Thanh cười đem chăn dịch hảo cho hẩn, xoay người đi phòng bếp chuẩn bị điểm tâm. Kế tiếp lại giống hôm trước thay hẩn lau mặt, sắc thuốc, chăm sóc cẩn thận.

Bạch Lê thấy hẩn đối với mình tốt như vậy, trong lòng ngọt đến như tươm mật, nhưng lại càng cảm thấy chứa đủ, không biết đến khi nào hẩn mới có thể yêu mình, quả thực là trông đến mòn con mắt.

Miễn man suy nghĩ, kết quả đó là không khống chế được cảm xúc, đợi cho đến khi Du Thanh đỡ hẩn dậy cởi bỏ vạt áo thì trong lòng Bạch Lê bắt đầu hỗn loạn không thôi, mãnh liệt xoay người không nói một lời mà đem người ôm lấy.

Du Thanh bị hành động của hẩn làm cho phát mộng, hai tay không biết nên đặt chỗ nào, rũ xuống làn mi liền thấp giọng hỏi: Làm sao vậy?”.

Bạch Lê tại đầu vai hẩn cọ cọ, chớp mũi có chút cảm giác chua xót:” A Thanh, người đối với ta thật tốt!”

Du Thanh vừa nghe nhện không được cười rộ lên, cũng không cùng hẩn nói, đưa tay tại trên đầu hẩn sờ sờ, lấy khăn đã vắt xong lau phía sau lưng cho hẩn.

Bạch Lê thấy hẩn không chán ghét, trong lòng vui vẻ, không dấu vết mà đem hai tay ôm chặt một chút.

Du Thanh đang lau bỗng nhiên nhớ đến ấn ký hoa mai ngày hôm qua nhìn thấy, động tác trong tay đình chỉ, trong lòng lần thứ hai dâng lên một cỗ cảm xúc phức tạp khó nói nên lời, nhưng cảm xúc này cũng chỉ lướt qua trong giây lát, như gió phát nhẹ cảnh liễu vậy, bắt không được mà cũng giữ không xong.

Bạch Lê thấy chiếc khăn phía sau lưng bất động, đợi một lúc lâu nghi hoặc mà ngẩng đầu:” A Thanh?”

“ Ân?” Du Thanh lấy lại tinh thần, buông xuống ánh mắt nhìn hẩn, thấy một đôi thủy nhuận con người yên lặng nhìn mình, giống như trừ mình ra, bất cứ đồ vật nào xung quanh đều giống như không nhập được vào đôi mắt này, không hiểu sao liền cảm thấy tiếng lòng có chút rung động.

Bạch Lê vẻ mặt vẫn mê mang như cũ:” Sao không lau nữa?”

Du Thanh cảm thấy hô hấp có chút nặng nề, tầm mắt không thể khống chế mà rơi xuống trên đôi môi hơi có vẻ khô khốc tái nhợt, mắt vừa nhấc nhìn lại đôi con ngươi thủy nhuận trong suốt của hắn, mãnh liệt thanh tỉnh, cười lắc lắc đầu, lại tiếp tục lau mình cho hắn:” Không có gì ”.

Đem hết thủy điều dọn dẹp cho thỏa đáng, Du Thanh dặn Bạch Lê đừng đi ra ngoài kéo trúng gió, thấy hắn ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng mới đi đến nhà Huyện lệnh.

Bạch Lê vốn định ẩn thân rồi trộm đi theo theo sau hắn, nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy không cần mạo hiểm như vậy thì tốt hơn, vạn nhất bị cảm lạnh thì bệnh thương hàn lại nặng hơn, Du Thanh nhất định sẽ trách mình không chịu nghe lời, đi qua đi lại do dự nửa ngày, cuối cùng nhận mệnh chui vô nằm trong ổ chăn.

Huyện lệnh đại nhân họ Trần, năm nay gần bốn mươi, ngũ quan tầm trung, thân hình có chút khó coi, như đang vác cái bụng bầu, đi đường phát ra tiếng vang nặng nề, nhìn thấy Du Thanh thì cười đến nỗi ánh mắt híp lại thành hai cái khâu, hai chòm râu dê cứng ngắc cũng đi theo mà run lên dữ dội, phi thường thân thiện.

Du Thanh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Huyện lệnh, mặc dù không quen trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nhìn thấy thần tình hắn dữ tợn vẫn là cảm thấy có chút không thoải mái, đành phải hơi hơi dời tầm mắt, từ trong tay áo lấy ra một bức tranh cuộn, không kiêu ngạo không siểm nịnh lạnh nhạt nói:” Tiểu sinh bái kiến đại nhân, vì đến vội vàng trong nhà không có lấy một đồ vật ra trò, đành phải vẽ một bức tranh sơn thủy, biểu thị tâm ý, mong rằng đại nhân không ghét bỏ”.

Huyện lệnh cười ha ha, vội vàng tiếp nhận bức tranh trên tay:” Hiền chất nói đi đâu vậy, đã sớm nghe nói người vẽ tranh rất tuyệt, lão phu cầu còn không kịp, chỗ nào sẽ ghét bỏ u, mau mau, vô đây ngồi!” Nói xong liền lôi kéo Du Thanh nhập tịch, sau đó vén tay áo tới băng ghế kế bên hắn ngồi xuống.

Du Thanh thấy Huyện lệnh đối với mình nhiệt tình thái quá, không khỏi tâm sinh nghi hoặc, bất động thanh sắc mà liếc hắn đánh giá một cái.

Huyện lệnh tựa hồ hết sức cao hứng, mặt mày cao hứng mà phân phó hạ nhân gấp thức ăn, rồi hướng Du Thanh cảm khái nói:” Hiền chất đồ cử nhân, chính là tạo thể diện rất lớn cho cái chốn thâm sơn cùng cốc này của chúng ta nha!”

“ Nhờ hồng phúc của đại nhân”.

“ Ha ha ha! Không biết hiền chất tính toán gì tiếp theo? Tham gia thi Hội ư?”

“Đúng vậy”.

“ Không tồi không tồi! Thanh niên tài giỏi xác thực làm cho người ta phải tán thưởng”.

“ ...” Du Thanh mặt mang mỉm cười, thật sự không biết phải ứng phó ra sao đối với những lời nói không có ý nghĩa như thế này.

Huyện lệnh lại không thêm để ý chút nào đối với sự trầm mặc của hắn, giương giọng nói:” Đem rượu lên!”

Một trận tiếng ngọc bội va vào nhau vang lên, hương thơm xộc vào mũi, sau rèm cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó là một đạo tiếng nói ôn nhu:” Phụ thân”.

Huyện lệnh vui tươi hơn hớn quay đầu lại ngoắc:” Nữ nhi a, mau tới bái kiến Du công tử!”.

Trần Tố Tố tiêu sái đi đến bên người Du Thanh, nhẹ đặt bầu rượu lên bàn, đối với hắn ẩn ẩn đưa tình mà cúi đầu:” Tố Tố bái kiến Du công tử!”

Du Thanh vội vàng đứng lên nghiêng người tránh ra:” Trần cô nương khách khí!” Vừa nhấc đầu lại ngay gần cả người.

Trần Tố Tố này không phải người khác, đúng là vị cô nương hôm trước mua tranh chữ trên chợ kia.

Du Thanh không phải ngốc tử, nếu là trước kia, chỉ sợ là gặp phải tình huống này hắn sẽ không hiểu, nhưng từ sau chuyện bà mỗi lần trước làm mai thì hắn liền hoặc ít hoặc nhiều mà hiểu được một chút. Lúc này

đối với dụng ý của Huyện lệnh hẳn mặc dù không có mười phần nắm chắc nhưng nếu nói ít một chút thì cũng là bảy phần.

Huyện lệnh một lần nữa mời hẳn ngồi xuống, lại bảo Trần Tổ Tổ rót rượu cho bọn hẳn, lập tức liền cho nàng ngồi bên bằng ghé cạnh Du Thanh.

Trong mắt Du Thanh hiện lên lãnh ý, một khắc cũng không muốn tiếp tục ngồi đây, lại ngại thân phận mà phải nhẫn nại ngồi tại chỗ.

Huyện lệnh mời hẳn uống rượu dùng bữa, mặt mày hớn hở mà cùng hẳn nói chuyện phiếm trong chốc lát, sau đó liền trực tiếp vô chủ đề chính:” Hiền chất đáng vẻ bất phàm, học vấn xuất chúng, đến nay vẫn còn một mình, đáng tiếc đáng tiếc a.... Không biết hiền chất có nghĩ đến khi nào thì cưới vợ chưa?”

Du Thanh trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn là mỉm cười, thản nhiên phun ra hai chữ:” Chưa từng”.

“ Ha ha ha ha! Nam nhi chí hướng rộng lớn là đúng, bất quá thành gia,lập nghiệp, trong hai cái cũng không thể thiếu cái thứ nhất a!” (Bực chết ông bị giờ!)

Du Thanh mỉm cười, cũng không mở miệng.

Huyện lệnh vuốt chòm râu bên phải:” Hiền chất nói như vậy, nghĩa là chưa có ý trung nhân chăng? Chi bằng lão phu gả tiểu nữ cho người thế nào?”

Hai gò má Trần Tổ Tổ đỏ ửng, hướng Du Thanh liếc mắt một cái.

Du Thanh cười nói:” Tiểu sinh gia cảnh bần hàn, không dám trèo cao”.

“ Ai... Nói chỗ nào thì nói! Gia cảnh là vật ngoài thân, hiền chất nhân chi long phụng, tiểu nữ nếu gả cho người một chút cũng không ủy khuất a!”

Du Thanh cảm thấy có chút đau đầu, chung quy không thích cùng người lá mặt lá trái, trong lòng không kiên nhẫn, ngữ khí không kiềm chế được mà có chút đông cứng:” Tiểu sinh chưa từng suy xét qua việc hôn nhân, thỉnh đại nhân thu hồi ý tốt”.

Trần Tổ Tổ tươi cười cứng đờ.

Huyện lệnh sắc mặt cũng nhất thời trở nên khó coi, trầm mặc một lát,lần thứ hai cười ha ha:” Nữ nhi a, thất thần làm cái gì? Còn không mau rót rượu gấp thức ăn cho Du công tử?”

Rót rượu... Gấp thức ăn?

Gân xanh trên trán Du Thanh giật giật, thấy Trần Tổ Tổ châm rượu xong thì cầm chiếc đĩa gấp đồ ăn cho hẳn, hơn nữa còn lấy chính chiếc đĩa của nàng ta, nhất thời thay đổi sắc mặt, vôi vàng đưa tay ngăn trở động tác của nàng, ngữ khí đậm mặc:” Cô nương không cần khách khí như thế, tiểu sinh tự mình gấp là được”.

Sắc mặt Trần Tổ Tổ càng thêm khó coi, chiếc đĩa dừng tại không trung tiến không được mà lùi cũng không xong.

Huyện lệnh nhìn một màn này, trong lòng dấy lên chút tức giận, hẳn nguyên bản cũng chẳng muốn cho cái cử nhân như thế này làm con rể của hẳn, bởi vì không chịu nổi nữ nhi vừa đấm vừa xoa mới mời người đến, không nghĩ tới Du Thanh này không biết phân rõ phải trái, nhẫn nại cầm lấy tay Du Thanh, thắm thía nói:” Hiền chất người thật sự rất khách khí nha!”.

Trần Tổ Tổ bị ngăn trở chỉ là việc trong chốc lát, thu tay lại thì có chút mất mặt, lúc này thấy tay Du Thanh dời đi, liền thuận thế gấp đồ ăn vào chén hẳn, liếc mắt nhìn hẳn:” Du công tử sao lại khách khí như thế”.

Du Thanh nhìn nhìn tới phần đồ ăn đột nhiên nhiều ra trong chén, giật mình chớp mắt lặng đi một lát, rót cuộc mất khẩu vị, đứng lên chấp tay đối với Huyện lệnh nói:” Trong nhà tiểu sinh còn có việc, không tiện ở lâu, hi vọng đại nhân cho phép tiểu nhân cáo lui trước”.

Huyện lệnh đem tất cả thần sắc vừa rồi của hắn thu hết vào đáy mắt, lúc này lại nghe hắn nói năng không khách khí như thế, nhất thời đen mặt, ánh mắt nguyên bản không lớn bây giờ còn hơi hơi nheo lại, cũng không gọi hắn là hiền chất nữa.” Du công tử, người đây là có ý gì?”

“ Tiểu sinh cũng không có ý gì, quả thật là trong nhà có việc”. Du Thanh lần thứ hai chấp tay:” Tiểu sinh cáo lui” Nói xong liền xoay người đi ra cửa.

Huyện lệnh sắc mặt âm trầm mà nhìn thẳng bóng dáng hắn:” Đứng lại!”

P/S: Ông cha ở không ăn no rừng mỡ! Đứa con gái nằm trong khuê phòng tư xuân! Nhìn thấy người ta không thích rồi thì còn cố nín kéo làm chi. Cuối cùng kẻ mất mặt chỉ có mình mà thôi.

13. Chương 13: Tai Họa Bất Ngờ

Du Thanh nghe được thanh âm, dừng một chút, xoay người lạnh lùng nhìn Huyện lệnh, ngữ khí vẫn ôn hòa trước sau như một:” Không biết đại nhân có gì phân phó?”

Lúc trước bộ dáng Huyện lệnh là hòa ái tươi cười khả cúc(*), sắc mặt đảo một cái liền âm trầm, trong mắt lướt qua một tia sát khí gian trá cùng âm hiểm, vuốt chòm râu bên phải, cười nói:” Nữ nhi a, người nhìn thấy chưa? Du tiểu tử uống cho bao năm đọc sách thánh hiền, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu, người như vậy không đáng giá để phó thác cả đời a!”.

Trần Tố Tố không cam lòng mà hướng Du Thanh liếc mắt một cái, cắn môi nhìn về phía Huyện lệnh:” Phụ thân, người ngăn hắn lại làm cái gì?”

“Người cũng đừng quan tâm, trở về phòng hảo hảo nghỉ lại, chết phần tâm này đi mới tốt”. Huyện lệnh híp mắt cười nói:” Đối với việc thông hôn của người, vi phụ liền thay người đi đến Tri phủ đại nhân cầu hôn”.

Trần Tố Tố hộc mắt ửng hồng:” Phụ thân!”.

“Được rồi được rồi! Đừng có nháo tính con nít nha! Tần công tử kia có điểm nào không sánh bằng tên thối thư sinh không biết phân biệt tốt xấu này?”. Tươi cười của Huyện lệnh phút chốc dừng lại, gương giọng nói:” Đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi! Không cần đi ra ăn cơm chiều, đem vô cho nàng đi!”

Trần Tố Tố nhất thời thay đổi sắc mặt:” Phụ thân! Người muốn làm gì?!”

Hai tên nha đinh nhanh chóng từ sau rèm đi ra, một trái một phải không nói lời nào liền cô trụ nàng đi vào bên trong, sắc mặt Trần Tố Tố tức khắc trắng bệch, giãy dụa quay đầu lại hô to: “ Phụ thân, người đến tốt cùng muốn làm cái gì? Vì sao phải giam lỏng ta? Du công tử người mau trở về!”.

Sắc mặt Du Thanh dịu đi, đối với Trần Tố Tố chấp tay:” Đa tạ Trần cô nương quan tâm”.

Trần Tố Tố lo lắng nhìn hắn, lại lo lắng mà quay sang nhìn Huyện lệnh, lúc giãy dụa trong mắt tràn ra hơi nước:” Du công tử người còn đứng đó làm cái gì? Đi mau a!”

Tầm mắt Du Thanh chuyển hướng Huyện lệnh, mặt lộ vẻ cười lạnh:” Sợ là muốn chạy cũng không được, chỉ là không biết Huyện lệnh đây là đang muốn diễn vở kịch nào?”.

Huyện lệnh thấy Trần Tố Tố bị kéo đi xuống, không kiềm bụng nữa mà đối hắn cười ha ha, cười đến các nếp nhăn dữ tợn loạn chiến, tập tức nghiêm mặt lại hô lớn:” Người tới nột! Đem tên tặc tử này áp giải lên công đường!”.

Đại môn rất nặng ở sau người phát ra tiếng vang nặng nề, Du Thanh mắt lạnh nhìn quét về đề mục phía trên công đường “ Gương sáng treo cao”, còn có khối mộc ngăn nắp nằm trên án, khí chất ôn hòa biến mất hầu như không còn, âm thanh lạnh lùng nói:” Huyện lệnh đại nhân đóng cửa thẩm án, thẩm chính là án gì? Định cấp cho tiểu sinh loại tội danh nào?”.

Huyện lệnh hơi hơi hí mắt:” Khi lão lăng yếu (*), hiếp đáp nữ nhân? Hay là giết người phóng hỏa? Hoặc là nhục mạ mệnh quan, coi rẻ triều đình? Ha hả Du công tử, người thích cái nào? Bản quan thành toàn người!”.

Ánh mắt Du Thanh lạnh như băng:” Đại nhân đem pháp luật triều đình đặt ở chỗ nào?!”.

“ Núi cao hoàng đế xa, bản quan chính là luật pháp!” Huyện lệnh vừa dứt lời, mãnh liệt vỗ ngực công đường (*):” Dưới công đường là người nào? Vì sao thấy bản quan còn không quỳ xuống?!”

Du Thanh mảy may nhú lại:” Cử nhân thấy quan phụ mẫu không cần quỳ xuống, Huyện lệnh đại nhân trí nhớ vẫn là kém?”

Huyện lệnh cười hắc hắc:” Còn muốn bản quan lặp lại nữa sao? Ở trong này, bản quan chính là luật pháp!”

Sắc mặt Du Thanh hơi trầm xuống, lập tức liền nghe được tiếng bước chân của nha dịch truyền đến đằng sau.

Phải trái đều xuất hiện một người nha dịch, đi tới đem hình tượng (*) đặt phía sau đầu gối hắc quát:” Quỳ xuống!”

Du Thanh nửa phần chưa động, thẳng tắp mà nhìn Huyện lệnh ngồi trên cao:” Đại nhân có ý muốn leo lên quyền quý, chỉ là Du Thanh trong lúc vô tình cản trở con đường của người?

Hai hàng lông mày hình tam giác của Huyện lệnh nhất tề nhướng lên, cười ha ha:” Người thông minh không sống lâu, Du công tử thông minh nhất thế lại hồ đồ nhất thời a! Còn không quỳ xuống cho ta!”

Hai cây trượng vừa to vừa nặng đánh thật mạnh xuống, chính xác không nhằm lẫn mà hung hăng đập vào phía sau đầu gối của Du Thanh, lập tức liền tẩn ta tở máu, sắc mặt Du Thanh nhất thời trắng bệch, lão đảo một cái thật mạnh, cắn răng gượng chống thân mình lung lay sắp đổ mà không có quỳ xuống đất, gương mặt phẫn nộ đến cực điểm nhìn Huyện lệnh, cắn răng nói:” Ta không có ý muốn thú Trần cô nương, là người gọi ta đến, hiện giờ lại lạm dụng tư hình, đây là đạo lý gì?!”

Huyện lệnh thấy hắc vẫn thẳng tắp mà đứng, mặt nhất thời lộ vẻ giận dữ:” Quỳ xuống!”

Sau đầu gối lần thứ hai bị đánh vào một đòn nghiêm trọng, Du Thanh mảy may kêu lên một tiếng đau đớn, khoe môi nhất thời tràn ra tia máu đỏ tươi, chưa kịp làm ra phản ứng thì đòn thứ ba nghiêm trọng theo sát mà đến, thanh âm phát ra so với hai lần trước càng nặng nề.

Du Thanh khụ một tiếng, rốt cuộc chống đỡ không nổi, ngã quỳ trên mặt đất. Hai tên nha dịch phía sau nhanh chóng đem hình tượng thu về đè chặt trên người hắc, làm cho hắc không có cách nào từ trên mặt đất đứng lên.

Du Thanh không nghĩ tới mình sẽ chiêu (*) đến một tai họa bất ngờ như vậy, giãy dụa mấy lần đều không thể nhúc nhích, sắc mặt âm trầm chưa từng có.

Huyện lệnh đứng lên, khoan thai đi từ trên bực công đường xuống, vòng quanh hắc hai vòng, mỉm cười:” Nữ nhi không có tâm nhãn kia của ta đúng là làm cho người làm phụ thân như ta phải đau đầu, muốn làm nàng hết hi vọng, vậy cũng chỉ có thể ủy khuất Du công tử”.

Du Thanh mắt lạnh nhìn hắc, nhếch đôi môi dính máu đỏ tươi nhìn đến ghê người.

Huyện lệnh hí mắt nhìn hắc, chặc chặc lắc đầu:” Nữ nhi của ta mắt cũng không có bị mù, đáng tiếc a đáng tiếc, đáng tiếc người chỉ là cái thư sinh một nghèo hai trắng”. (*)

Thần sắc trong mắt Du Thanh đều là chán ghét:” Đừng nhiều lời vô ích!”

Huyện lệnh cười ha hả:” Đâu có, đâu có. Ta cũng không muốn làm khó dễ người, bất quá thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ nột! Nha đầu ngốc kia nhìn trúng tướng mạo cùng tài hoa của người, vậy bản quan liền hủy tướng mạo cùng tài hoa của người, như thế nào?”

Du Thanh tiếp tục dùng mắt lạnh nhìn hắc, chỉ hận mình trong ngày thường chỉ biết đọc sách viết chữ, tay trái gà không chặt, quả nhiên thư sinh đúng là vô dụng.

Huyện lệnh vứt cho người bên cạnh một ánh mắt ra hiệu, lập tức có hai người tiến lên chế trụ lại Du Thanh đang giãy dụa, đè lại toàn bộ thân mình hắc, lại có một người đi tới, trong tay là một thanh chủy thủ sắc bén. Ánh sáng lạnh từ chủy thủ đảo qua đôi tròng mắt trầm tối của Du Thanh, nhưng không biết là lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo hơn hay ánh mắt lạnh lẽo hơn.

Huyền lệnh xoay người thông thả quay lên công đường, xốc lên quan bào ngồi xuống, ném lệnh bài xuống:” Rạch mặt hấn ra!”

Ánh mắt Du Thanh chợt ngưng, từ kẽ răng rít lên hai chữ lạnh đến thấu xương:” Cầu quan!”

Huyền lệnh bị ngữ điệu âm trầm lạnh lẽo của hấn làm cho run rẩy, không hiểu nổi mà nhìn hấn một cái, nhưng ngay lập tức liền khôi phục trấn định, bàn tay to vung lên.

Du Thanh mặc dù không thêm để ý dung mạo nhưng tuyệt đối không muốn tự dưng chịu thiệt, lập tức liền kịch liệt giãy dụa, ngật nổi hai tay hai chân đều bị khống chế, thật sự là không thể giãy ra mảy trên trán hấn trên người, cuối cùng đành phải nhận mệnh mà nhắm lại hai mắt. Trong một khắc nhắm mắt kia, trong lòng đột nhiên lướt qua đôi mắt trong suốt của Bạch Lê, không biết hôm nay mình có còn mệnh đi ra ngoài hay không, cũng không biết sau này y sẽ sinh hoạt thế nào, dù chưa nghĩ đến được nhưng vẫn thấy đau lòng không thôi.

Người cầm chủ thủ tiến lên hai bước, thấy hấn rốt cuộc bị chế trụ, vừa lòng mà hướng hai bên người gạt đầu, lập tức liền giơ tay lên, mũi chủ thủ sắc bén tiếp xúc với má trái, lạnh đến tận xương, hơi nhún một chút, lưỡi dao sắc bén liền cắt phá da thịt, nháy mắt liền chảy ra một dòng máu đỏ sẫm.

Du Thanh đau đến nổi trên trán vã ra từng hạt mồ hôi to, ngay sau đó cảm thấy đau đớn lại tăng lên, cảm thấy rõ ràng chủ thủ lại rạch thêm một đường vừa sâu vừa lớn, tất cả máu giống như đều chảy hết ra từ miệng vết thương, trên mặt nháy mắt không còn chút huyết sắc nào.

Huyền lệnh thấy hấn từ đầu tới cuối đều cắn chặt răng không hề phát ra tiếng nào, khỏi khỏi nướng mày mà cười:” Cái thói ngông nghênh này nên thu lại đi, lát nữa ngươi còn phải ném mùi đau khổ đâu. Hahahaha!”

Du Thanh mím môi mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hấn:” Ngẩng đầu ba thước là thần minh”.

Huyền lệnh giống như nghe được một truyện cười, cười ha ha lên, một lúc lâu mới ngừng được, đi xuống híp mắt nhìn hấn, thấy vết máu trên mặt hấn chảy xuống một đường, không khỏi lắc đầu thở dài:” Thật sự là đáng tiếc, ngày thường một hảo tướng mạo lại bị hủy như vậy, nếu không ngược lại có thể đem người cho Tri phủ đại nhân vui đùa một chút, man sủng trong quý phú của hấn so ra cũng không bằng một nửa của người”.

Du Thanh thần sắc chưa biến.

Huyền lệnh vừa cười vừa nói:” Bất quá không sao, ta sẽ cấp cho Tri phủ một phần hậu lễ, ngươi có biết là cái gì không?”

Du Thanh tiếp tục lạnh mắt nhìn hấn, đối diện một lát sau thì thấy tươi cười của hấn có thâm ý, nhất thời thấy lạnh cả người, sắc mặt nháy mắt thay đổi.

Huyền lệnh vừa lòng cười:” Thật sự là người thông minh! Nghe nói thư đồng của ngươi đẹp đến không tả nổi, ta nghĩ rằng Tri phủ đại nhân nhất định sẽ vừa lòng với phần đại lễ này!”

Nguyên bản Du Thanh chỉ là phỏng đoán, lúc này nghe hấn phun ra từng từ, chuẩn xác như những gì mình nghĩ, trong lòng giống như bị đánh một đòn nghiêm trọng, nhất thời mặt xám như tro tàn:” Súc sinh!”

“Lúc này chỉ sợ, người của bản quan đã đến trước mặt thư đồng mỹ mạo kia của ngươi rồi, bản quan mặc dù không hảo nam sắc, cũng thập phần tò mò không biết vưu vật này sẽ có bộ dáng thế nào, một chút nữa bắt lại đây, cần phải hảo hảo thưởng thức một phen mới được”.

Du Thanh giận dữ, trấn định lúc trước không duy trì được nữa, cảm thấy ngực trướng đến lợi hại, ngược lại không cảm giác đến đau đớn trên mặt, Huyền lệnh còn nói những lời khó nghe, nhưng chỉ cảm thấy trong tai ù ù rung động, trong phút chốc cảm thấy hận ý như độc được lan tràn toàn thân kinh mạch, trong lòng bởi vì lo lắng cho Bạch Lê mà trở nên đau đớn khó nhịn, suy nghĩ duy nhất lúc này là phải thoát khỏi những người này chạy trở về cứu Bạch Lê.

Huyền quan nhìn hận ý trong mắt hấn thì thấy rất thoải mái, đang chuẩn bị ngồi trở lại trên ghế hạ lệnh dụng hình tiếp theo, trước mắt nhoáng lên một cái, Du Thanh giãy khỏi kiềm chế đứng lên, làm cho những người ngăn chặn hấn nhất thời ngã lộn quay, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho người ta phải lú lười, trong lúc nhất thời mọi người sững sờ tại đường trường, nhìn đến hận ý mãnh liệt như muốn ăn thịt người của hấn,

cho rằng hắn muốn hướng chính mình nhào qua, không nghĩ tới chưa kịp né tránh liền thấy hắn vội vã chạy ra cửa trước.

Huyện lệnh sửng sốt trong chớp mắt liền nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng hô lớn:” Mau! Mau ngăn hắn lại!” Một bên hạ lệnh một bên trốn ra phía sau. Lúc này hắn bị Du Thanh dọa đến nên hoàn toàn không kịp nghĩ tới liệu một thư sinh quen có thể làm cho Huyện lệnh như hắn e ngại hay không.

Du Thanh vội tới cửa, lại phát hiện cửa đã sớm bị đóng chặt, vội vàng lấy tay mở cửa, trong nháy mắt hai bên trái phải đều bị người xông lên bắt lấy, cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh, hơi giấy dựa liền đem hai kẻ ấy giã ra, ngay khi muốn mở cửa lần nữa thì một đám người phía sau ủa đến.

Huyện lệnh giấu thân mình to mọng phía sau án thư, nguyên bản tưởng rằng người phía sau sẽ bị lấp tức đánh văng ra, không nghĩ tới Du Thanh lại đột nhiên bất động, thân mình lập tức mềm nhũn lại không hiểu tại sao đột nhiên té xỉu.

Mọi người ở đây nhất thời ngạc nhiên, nghĩ chắc là thư sinh này liều mạng quá nên đã tiêu hao hết khí lực. Huyện lệnh hoàn hồn, vội vàng sai người trời hắn lại tổng vào đại lao.

Chú thích:

(*) Tươi cười khả cú: Khuôn mặt cười kiểu niêm nở á, được so sánh như hoa cú ^__^! Đó là HOA CÚC nha

~(*) Khi lão lăng yếu: Khi dễ người già hiếp đáp kẻ yếu.

(*) Mộc công đường: Là cái mà mấy ông quan thường đập cái đùng trước khi nói mấy câu kinh điển như:” Lệy rệnh là! Trần ~ ~” >.+

(*) Hình tượng: Mấy cây côn dài màu đỏ bản đẹp dùng để đập đập xuống đất á. (Đại nhân tới! * Quê duuuu *)

(*) Chiêu: Gọi đến. Chữ “Chiêu” trong mèo Chiêu Tài vẫy khách!

(*) Một nghèo hai trắng: Nói chung là cách nói về cái nghèo, cái này là nghèo mặt rệp.

14. Chương 14: Quỷ Dị

Trong đại lao Huyện nha, u ám ẩm ướt, khí lạnh thấu xương, Du Thanh bị trời gô trên hình giá (*), khuôn mặt tái nhợt bị ánh lửa bập bùng chiếu rọi trở nên phớt hồng, ánh lửa hắt lên vết máu làm lóe lên vẻ kinh dị.

Huyện lệnh vừa lòng nhìn vết sẹo máu khủng bố dữ tợn trên mặt hắn, thấy hắn chậm chạp chưa tỉnh, quay đầu vút cho người phía sau một ánh mắt ra hiệu, liền có một nha dịch xách đến đây hai thùng nước lớn, nâng lên một thùng liền hung hăng dội lên trên mặt Du Thanh.

Du Thanh toàn thân trên dưới nháy mắt bị tạt ướt đầm, máu nơi vết thương bị hòa tan một ít, vài sợi tóc đen dính trên khuôn mặt tái nhợt, đen trắng rõ ràng.

Bị hàn ý từ đầu đến chân làm rùng mình một cái, Du Thanh thống khổ mà nhíu nhíu mày, lông mi dính bọt nước nhẹ rung động, chậm rãi mở hai mắt, tầm mắt hôn mê chớp chớp, từ từ khôi phục thanh tỉnh, chờ đến khi ánh mắt của hắn dừng trên mặt Huyện lệnh thì nhất thời trở nên trầm lãnh.

Huyện lệnh cười tủm tỉm mà đi qua:” Du công tử a Du công tử, thấy bộ dáng hùng hổ vừa rồi của ngươi, bản quan còn cho rằng ngươi có chỗ hơn người chứ, không nghĩ tới cứ vậy liền hôn mê, nguyên lai bất quá chỉ là một chút ngạo khí vô dụng mà thôi, chắc chắn!”.

Trong mắt Du Thanh toát ra hận ý, lại bởi vì Bạch Lê mà lo lắng không thôi, biết cầu quan này chỉ mong kiếm lợi, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Bạch Lê, bởi vậy càng không nguyện ý chịu thua lỗ, chỉ lạnh lùng mà nhìn lão.

Huyền lệnh có chút đắc ý nở nụ cười trong chốc lát, ra vẻ tiếc hận mà đưa tay cọ vết máu bên miệng vết thương rồi đưa đến trước mắt hắn, thở dài nói: "Nữ chi chết tâm nhân kia của ta cũng không phải là người nông cạn, chỉ huy khuôn mặt thôi thì chưa đủ a!"

Nói xong lại tại trên mặt hắn xoa xoa: "Bắt quá khuôn mặt này a, một vết sẹo còn xa mới đủ, còn cần một lần nữa..." Chưa nói xong thì người đột nhiên sững lại.

Du Thanh lạnh mắt nhìn lão, thấy lão trợn trợn nhìn chằm chằm má trái của mình một hồi lâu rồi đột nhiên hút một hơi khí lạnh, thần sắc đại biến, có chút khó hiểu mà nhú mày.

Đôi mắt ti hí của Huyền lệnh đột nhiên trợn to, sắc mặt nghiêm nghị hướng phía sau phát phát tay, lập tức liền có một người tiến lên phía trước.

"Tới! Rửa sạch mặt hắn!"

Người nọ ứng thanh: "Vâng", xoay người liền lấy một gàu nước trong thùng hắt lên mặt hắn.

Du Thanh bị đột nhiên hắt nước lạnh, hắn nhanh chóng nhắm lại hai mắt, đợi khi mở mắt lần nữa thì lại có một gàu nước từ trước mặt hắt tới, còn chưa kịp phản ứng thì trên mặt truyền đến xúc cảm của chất vải thượng thừa đang hấp tấp nóng nẩy mà lau mặt hắn.

Hóa ra là Huyền lệnh khẩn cấp dùng tay áo của mình lau mặt cho hắn, sau khi vội vội vàng vàng lau hết vết máu thì mọi người ở đây ai nấy đều rút một ngụm khí lạnh.

"Này...Này...Này..." Huyền lệnh vẻ mặt dữ tợn nghiêng ngã lão đảo về phía sau nửa bước, run tay chỉ vào gương mặt sạch sẽ bóng loáng của hắn, trong tiếng nói hiện lên vài phần sợ hãi rõ ràng: "Đây là có chuyện gì?!"

Du Thanh không biết đến tột cùng tại sao bọn họ lại lấy bộ dáng giống như đang gặp quỷ mà trừng mình, bất quá trên mặt vẫn không có biểu tình, chỉ là tiếp tục lạnh mắt nhìn bọn họ.

Huyền lệnh thấy bộ dáng lạnh nhạt của hắn, càng hoảng sợ: "Này này này... Đây là trúng tà gì a? Sư gia! Sư gia!"

Sư gia cũng đang kinh ngạc đứng một bên, nghe tiếng vội vàng tiến lên hai bước: "Đại nhân, tiểu nhân cũng...Không biết..."

Huyền lệnh thở sâu cố gắng trấn định nhìn Du Thanh, lạnh lùng nói: "Mặt của ngươi là xảy ra chuyện gì?!"

Du Thanh cười lạnh: "Nhờ cầu quan nhà ngươi ban tặng, sao ngược lại lại hỏi ta?"

Huyền lệnh lấy lại bình tĩnh, phát tay áo đi ra cửa lao, kêu tên nha dịch cầm chủ thủ hành hình lúc trước lên, mặt trầm xuống giọng giận dữ quát: "Ngươi nói! Xảy ra chuyện gì?"

Nha dịch kia lúc hành hình trước đó luôn kiêu ngạo mười phần, lúc này bị Huyền lệnh gầm nhẹ một trận liền trở nên run rẩy, nơm nớp lo sợ bẩm: "Tiểu nhân không biết! Tiểu nhân sử dụng tới mười phần lực đạo a!"

Huyền lệnh hồ nghi nhìn hắn: "Thật sao?"

"Thiên chân vạn xác! Quả thực là dùng sức hung ác, chỉ còn kém chút nữa là cắt xuống xương cốt, mệnh lệnh của đại nhân tiểu nhân chưa từng dám vi phạm, thế có thiên địa chứng giám!"

Huyền lệnh đối với lời nói biểu thị trung tâm của hắn rất là không kiên nhẫn, phát phát tay: "Vậy ngươi nói xem trước mặt là xảy ra chuyện gì? Là trúng tà à?"

"Này..." Người nọ lập tức méo mặt: "Nếu không, tiểu nhân thử lại lần nữa?"

Huyền lệnh hí mắt vuốt cằm râu trầm ngâm một lúc lâu, gật gật đầu nói: "Hảo, vậy thì lại lần nữa, bản quan tự mình nhìn chằm chằm, nếu làm cho ta phát hiện ngươi cất giấu chiêu trò, đừng trách ta!"

"Vâng vâng vâng, tiểu nhân nhất định dốc hết toàn lực!"

Du Thanh cảm thấy quái dị trước những ánh mắt quỷ dị của đám người xung quanh, nhìn thấy Huyện lệnh đi tới, liền hồ hững hờ liếc hắt một cái, không nghĩ tới khi Huyện lệnh bắt gặp ánh mắt của hắn thì hơi hơi run lên một chút, không khỏi trong lòng càng cảm thấy cổ quái.

Người hành hình kia lần này không đợi Huyện lệnh mở miệng, liền hung thần ác sát giơ chủy thủ đứng trước mặt hắn, chờ Huyện lệnh đi đến gần đó thì nắm thật chặt tay, đè mặt hắn nghiêng qua một bên, mãnh liệt đem chủy thủ hung hăng rạch vào da thịt bên má phải.

Du Thanh tránh không được, lập tức đau đến nỗi hai hàng răng ranh kịch liệt run rẩy, thở hổn hển nhưng không bật ra một tiếng rên nào, nghĩ thầm nếu là đến âm tào địa phủ, nhất định không vội đi đầu thai, trước đó nhất định phải lấy cái mạng của tên cầu quan này.

Tựa hồ là muốn tận lực gia tăng cảm giác đau khổ của hắn, thanh chủy thủ trượt xuống với tốc độ thập phần thông thả, từng tác từng tác mà cắt da thịt hắn, bộ dáng máu tươi đầm đìa đến Huyện lệnh nhìn xem đều thấy trong lòng run lấy bầy.

Du Thanh đau đến nỗi từng giọt mồ hôi to tướng thay nhau lăn xuống, trong miệng bị cắn nát tann ra mùi máu tươi nồng đậm, nhưng vẫn như cũ không hé răng, mãi đến khi chủy thủ rời đi, đau đớn kia lại tiếp tục như cũ, thiếu chút nữa làm hắn cắn gãy năng nanh của mình.

Huyện lệnh híp mắt nhìn trong chốc lát, đưa tay đè lên vết thương của hắn, thấy hắn đau đến nỗi hít ngậm khí lạnh, vừa lòng mà gật gật đầu, lười biếng nói: "Bên kia".

"Vâng!"

Xúc cảm lạnh lẽo của chủy thủ chạm lên má trái, lại một đợt sóng đau nhức ập tới, thân mình Du Thanh đau đến run rẩy, rốt cuộc nhịn không được phát ra một tiếng kêu rên.

Mọi người ở đây chưa bao giờ nghĩ tới một cái thư sinh văn nhược lại có thể chịu đựng được đến loại trình độ này, ghen hòng nhìn trân trối.

Huyện lệnh mặc dù liên tục nói châm chọc nhưng trên thực tế nội tâm đã khiếp sợ không thôi, hơn nữa nhìn thấy hiện tượng quỷ dị lúc trước, nỗi sợ hãi trong nội tâm càng sâu sắc, chồm qua híp mắt tinh tế xem xét một phen, thấy miệng vết thương còn đó liền thoáng nhẹ thở ra.

Du Thanh chịu đựng đau đớn nhìn về phía lão, mặt lộ vẻ khinh thường, cười lạnh một tiếng nói: "Có gan làm dụng tư hình nhưng lại không có can đảm lấy mạng người, người này hôn quan cũng chưa đủ hoàn chỉnh!".

Huyện lệnh này xác thực nhất như chuột, lập tức liền bị hắn chọt trúng chỗ đau, nhất thời thẹn quá hóa giận, mặt âm trầm nói: "Hừ! Bản quan khinh thường lấy cái mạng tiện của ngươi! Ngươi cho rằng cứ như thế này là xong sao? Ngươi tới!".

"Có!".

"Phế bỏ tay hắn, khiến cho hắn cả đời này cũng đừng mong cầm nổi bút, cho hắn viết chữ không được!".

Trong lòng Du Thanh run lên, nhìn lao dịch đi ra rút kim sắc nung đỏ trong chậu than đang cháy, từng bước một hướng mình đi tới, một đôi mắt trong suốt thoáng hiện lên trong đầu, khe cắn môi, thở sâu tuyệt vọng mà nhắm lại hai mắt.

Trong lúc ngủ say Bạch Lê dường như gặp phải ác mộng, hai mắt mạnh rung động mấy lần, đột nhiên bật người dậy, đầu đầy mồ hôi há miệng ngồi trên giường thở dốc, cảm giác trầm buồn trong ngực không sao dời đi được, đang lúc cố suy nghĩ xem mình gặp được những gì trong mộng thì bỗng nhiên cảm thấy một tia khác thường, vội vàng mở mắt nhìn sang bên cạnh.

Sắp tới hoàng hôn, ánh sáng trong phòng tương đối hôn ám, trước giường không biết khi nào có thêm hai cái trung niên nam tử chưa từng gặp qua, một nửa dây thừng trong tay buông xuống trên mặt đất, ánh mắt đang thẳng tắp mà nhìn mình.

Tim Bạch Lê nhảy dựng, không biết đến tột cùng là mình mơ thấy cái gì mà có hai người tiếp cận cũng không hay biết, không khỏi cảnh giác nhìn bọn họ:” Các người là ai? Vì sao lại ở chỗ này?”

Hai người đó là nha dịch do Huyện lệnh sai tới bắt người, vốn định thừa dịp hấn ngủ say mà trói lại, kết quả đến gần vừa nhìn liền nhất thời ngây dại, lúc này nghe được câu hỏi mới hồi phục tinh thần, nhìn bộ dạng hấn trông có vẻ đang bị bệnh vậy nên không chút nào để vào mắt.

Trong đó một người cười ha hả hai tiếng:” Tư sắc mỹ lệ như thế nhưng lại làm thư đồng cho thư sinh nghèo, ông trời thật đúng là mắt bị mù”. (Coi chừng bị Thiên Lô đánh nha hai cha nội =.=)

Bạch Lê nghe vậy thì sững sốt một chút, bấy giờ mới ý thức được Du Thanh tới giờ cũng chưa về, nhất thời trở nên lo lắng, liếc mắt xuống nhìn thấy dây thừng trong tay bọn họ, giả bộ không phát hiện gì, tự mình xốc chân xuống giường.

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một phen, đột nhiên nhấc tay nhấc chân mở dây thừng ra trói hấn lại, động tác nhanh chóng đem hấn quán lại mấy vòng, cuối cùng thu lực, trói hấn lại chặt chẽ.

Động tác này bất quá chỉ trong chớp mắt, Bạch Lê nhìn rành mạch nhưng chưa hề dụng tới, tùy ý bọn họ trói chặt mình lại.

Hai người kia không hề nghĩ tới lại có thể dễ dàng đắc thủ như thế, cảm thấy mừng rỡ, một người trong đó lấy bao tải sau lưng mình ra nhanh chóng trùm hấn lại.

Bạch Lê không biết bọn họ muốn làm cái gì, chỉ bởi vì lo lắng cho Du Thanh, không muốn cùng bọn họ tổn nhiều vô mồm, thấy bao tải chụp xuống đỉnh đầu cũng không giãy dụa, rất nhanh sau đó liền cảm thấy mình bị người ta khiêng lên, làm phép thuật nhìn xuyên qua bao tải thì thấy bọn họ đang khiêng mình ra khỏi phòng ở rồi ném lên một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, Bạch Lê nhắm mắt lại liễm khí nín thở, bất quá chỉ một lát, sương mù trong đầu tản đi, thân ảnh Du Thanh dần dần hiện ra, chờ đến khi thấy rõ thì nhất thời Bạch Lê mặt như màu đất, run run môi nhanh chóng cởi bỏ dây trói, sau đó cố gắng bình tĩnh lại, vén rèm lên hô to với hai kẻ lái xe phía trước:” Hai vị đại ca”.

Hai người kia đang nghi hoặc thư đồng này có phải ngốc tử hay không, vì sao lại có thể trói lại nhẹ nhàng như thế, nghe được thanh âm còn tưởng rằng hấn đang giãy dụa trong bao tải, liền tùy tiện quay đầu liếc mắt một cái, cái thoáng nhìn này đã bị khuôn mặt nhất thời gần trong gang tấc làm cả kinh hồn phi phách tán.

Tuy rằng ngũ quan của gương mặt này đều tinh xảo đến nhìn không ra khuyết điểm nhưng dù sao cũng dựa vào gần quá, lại hoàn toàn là ngoài ý muốn, dù cho có là ai đi nữa cũng đều sẽ bị dọa một trận hết hồn.

Bạch Lê mỉm cười với bọn họ, đôi đồng tử tối đen dần dần trở nên nhạt màu. Hai người kia trợn mắt há mồm mà nhìn, nhìn đồng tử của hấn càng ngày càng nhạt, thần trí dần dần mơ hồ, ánh mắt cũng mất tiêu cự. Mãi cho đến cuối cùng, đôi đồng tử Bạch Lê chuyển thành màu ngân bạch, hai người liền hoàn toàn không biết chính mình là ai, đang ở chỗ nào.

Sắc mặt Bạch Lê không đổi mà nhìn một người trong số đó:” Các người muốn dẫn ta tới chỗ nào?”

Trong mắt người nọ hoàn toàn không có thần thái, thờ dãn nói:” Huyện nha”.

Bạch Lê nhíu nhíu mày:” Mang ta tới Huyện nha làm cái gì?”

“Đưa cho Tri phủ đại nhân làm nam sủng”.

Bạch Lê cũng không rõ ràng lắm thế nào là nam sủng nhưng nghe cũng biết là không phải chuyện tốt, bất quá đây không phải là điều hấn muốn biết trước tiên, liền không hỏi lại, nghĩ đến bộ dáng loang lỗ vết máu của Du Thanh, cường chế đau nhức trong lòng cùng suy nghĩ hận không thể ngay lập tức bay nhanh tới, quay đầu đối với người còn lại hỏi:” Du công tử tại sao lại ở trong đại lao?”

“Đại nhân hạ lệnh”.

“ Vì cái gì?”

“Tiểu thư nhìn trúng hần, đại nhân không cho phép”.

Chú thích:

(*) Hình giá: Cái giá đỡ hình chữ thập cao ngang hoặc hơn thân người dùng để trói phạm nhân vào hành hình.

15. Chương 15: Cứu Người

Người nọ nói đơn giản, Bạch Lê cũng hiểu đơn giản, chỉ cho rằng Huyện lệnh tàn bạo, bởi vì nữ nhi nhà mình nên mới hạ độc thủ với Du Thanh, lại càng không biết một tầng nguyên nhân sâu xa khác là Du Thanh làm cản trở tới ích lợi trên con đường làm quan của lão, mặc dù đã biết, hần cũng không nhất định sẽ hiểu được.

Du Thanh hiện giờ thân bị giam trong nhà lao, mặt mày toàn vết máu, lòng Bạch Lê nóng như lửa đốt, làm sao mà còn kiên nhẫn hỏi thêm, thấy hai người này là do Huyện lệnh sai tới, đối với bọn họ càng căm ghét thống hận, thế là liền gọi tiểu Hòa lại đây, bảo hần đem hai người này lên núi, dạy dỗ bọn hần một trận, còn mình thì biến mất, nháy mắt hiện ra trên một nhánh cây liễu bên ngoài đại lao Huyện nha.

Bạch Lê không biết sâu lắm về quy luật của thế nhân, nhưng hần cũng có thể rõ ràng hiểu được là giết người phải đền mạng, bởi vậy cũng không nghĩ tức khắc lấy mạng chó của tên Huyện lệnh kia, sợ sẽ liên lụy đến Du Thanh, hại hần bị áp giải công đường, lại nói nếu trực tiếp lấy mạng của lão thì cũng quá mức tiện nghi cho lão. Chỉ là không biết phải làm thế nào để cứu Du Thanh ra mà lại không khiến cho hần hoài nghi.

Bạch Lê đợi cả ngàn năm mới có cơ hội cùng Du Thanh ở chung một phòng, dĩ nhiên là thập phần quý trọng, đối với việc vạ nhất Du Thanh biết được thân phận hồ ly của hần thì sẽ có phản ứng như thế nào, hần có chút đoán không ra, vậy nên sẽ không dễ dàng để cho y biết được. Hiện tại nếu trực tiếp đi vào cứu y ra thì sau này không biết phải giải thích thế nào.

Sắc trời lúc này hôn ám, qua một lát nữa sẽ hoàn toàn tối đen, Bạch Lê cảm thấy do dự rồi lại vội vã muốn cứu người ra, rồi rầm đến độ hận không thể gặm đầu ngón tay của mình, cứ lần lửa mãi rồi sau cùng quyết định bằng bất cứ giá nào phải làm cho đại lao này loạn thành một đoàn tót lăm. Mới ra xong chủ ý, lúc này liền kêu mấy hồ ly “lưu manh” nhất xuống dưới.

Trong đại lao, lúc trước Huyện lệnh cùng đám nha dịch nhìn thấy miệng vết thương của Du Thanh không hiểu sao mà biến mất không thấy, vốn dĩ đã chấn động, sau khi hành hình lần thứ hai lại chính mắt nhìn thấy da thịt bị cắt phá ấy mặt tắc một tắc khép lại, tức thì bị cả kinh nghẹn họng nhìn trân trối, căn đảm bị nứt ra, cả đám lúc này bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Du Thanh nguyên bản tưởng rằng vết thương sẽ đau đến chết lặng, không ngờ lại dần dần cảm thấy mất đi tri giác, hiện tại nhìn thấy thân sắc mấy kẻ trước mặt mới ần ần cảm thấy điều gì đó, tựa hồ không phải đau đến mức tận cùng mà cảm giác đau lại chậm rãi biến mất, tuy rằng thân thể vẫn hư thoát vô lực như cũ, nhưng cũng không cần cố cứng rắn chống đỡ nữa, loại cảm giác này có chút kỳ quái.

Đôi môi Huyện lệnh run run, cố gắng dời tầm mắt khỏi mặt hần, hoang mang lo sợ, trong lòng cảm thấy tên Du Thanh này thập phần cổ quái, rồi lại không biết bước tiếp theo nên xử trí hần như thế nào, cảm thấy thật hoảng sợ, nghĩ nghĩ, chậm rãi thối lui ra ngoài, chờ tất cả mọi người đã lui ra liền cố gắng trấn định sai người quan sát hần trước đã, chuẩn bị bàn bạc kỹ hơn.

Xuyên qua con đường hẹp dài tối tăm, mọi người sớm đã quen thuộc đối với đại lao này, nhưng lúc này đây lại cảm thấy quanh thân bị một cỗ khí tức âm trầm rét lạnh dày đặc bao quanh, không biết có phải do tâm lý quấy rối hay không mà càng đi càng lạnh, vội vàng bước nhanh hơn.

Hai bên nhà tù, phạm nhân kẻ ngồi người nằm, hoặc cầm chân song lấp bắp kêu khóc, một đám rối tinh rối mù, thân sắc héo hon.

Huyện lệnh chỉ tùy ý liếc qua, đột nhiên thấy hoa mắt, dường như mới có một vật gì đó nhoáng qua trước mắt, cảnh giác trái nhìn phải xem nhưng cái gì cũng chưa thấy, chung quanh khí lạnh càng phát ra dày đặc,

trong tai bỗng nhiên truyền đến tức nắc nức nổ, giống như khóc tựa như cười, thanh âm này gần trong gang tấc, giống như có người đang dán vào lỗ tai hẳn nói râm rì.

Huyện lệnh bị cả kinh lông tơ dựng đứng, quay đầu lại bắt lấy tay áo sư gia, nghĩ nghĩ lại thấy tên sư gia thân thể gầy yếu không đủ tin cậy, lại buông hẳn ra bắt lấy một người nha dịch dáng người vạm vỡ bên cạnh, không thể tưởng được tên nha dịch đó cũng đang run rẩy, co rúm lại trông mất liếc tới liếc lui: “Đại nhân... Đại nhân... Tà môn...”

Trong lúc nhất thời, mấy người đứng trước đứng sau liền tụ cùng một chỗ, chung quanh nhà tù đột nhiên biến mất không thấy, cả đám như bị đưa vào nơi hoang dã, trước mắt kéo đến một mảng sương mù dày đặc, các loại thanh âm quỷ quái truyền vào tai, ngẫu nhiên lại có tiếng gió thổi nhẹ, một dòng khí nhẹ nhàng phất qua chung quanh.

Hai hàng năng nanh của Huyện lệnh không thể khống chế được mà bắt đầu đánh bò cạp (*), trông mắt trừng muốn sắp rớt ra, một tay cầm lấy áo của tên nha dịch phía trước, hoảng sợ nói: “Không thấy đại lao! Trúng tà! Nhất định là trúng tà!”

Nha dịch phía trước sau một phen run run thì thân hình bỗng nhiên cứng đờ, bất động không lên tiếng, Huyện lệnh vừa vội vừa sợ, hung hăng đá một cước lên đùi hắn: “Đi mau!”

Nha dịch kia chậm rãi quay đầu, hướng hắn cười khặc khặc: “Đại nhân”.

Huyện lệnh nghe tiếng ngẩn đầu, bị khuôn mặt hồ ly đầy lông đỏ au hù tới mức hồn phi phách tán, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, hoảng sợ mà trừng quái vật mình người đầu hồ ly, một bên cuống cuống lui về phía sau, một bên thê lương gào to: “A a a a! Yêu quái!!!!!!!!!!”.

Thân mình đang lui về phía sau thì đột nhiên đụng vào đùi của một người, trên đầu truyền đến một tiếng gọi khẽ thì thầm: “Đại nhân”.

Huyện lệnh ngẩn đầu, một khuôn mặt hẹp dài đầy đủ mất mũi miệng đột nhiên kề sát lại, là một cái mặt hồ ly khác, mặc dù là hồ ly nhưng có thể rành mạch thấy rõ nét người nghiền ngẫm trên mặt nó.

Huyện lệnh sợ tới mức cổ họng phát ra tiếng vang “Khanh khách”, như thế nào đều không kêu to ra được, lạnh run nhanh chóng nhích mông bò qua bên cạnh, mới bò hai bước, trước mặt lại xuất hiện một cái chân dài đầy lông xù chặn đường đi, bên chân còn có một cái đuôi to đang quét tới quét lui.

Lần này dù có nói cái gì Huyện lệnh cũng không dám ngẩn đầu, quỳ rạp xuống đất run rẩy như cây sậy, trong bụng quần truyền đến một cỗ nóng ướt, lại sợ tới mức xón trong quần, dưới thân ướt nhẹp một mảng.

“Đại nhân, người nhìn ta a!” Tiếng nói khúm núm ôn nhu trên đỉnh đầu truyền xuống, chui vào trong tai.

Theo bản năng xương cốt Huyện lệnh một trận tê dại, hoảng sợ ngẩn đầu, nhìn thấy hồ ly trước mặt thể nhưng là một nữ tử có một khuôn mặt yêu diễm đến cực điểm, lập tức trên mặt lão không biết là kinh diễm chiếm đa số hay là hoảng sợ chiếm đa số, ánh mắt không tự chủ được mà sáng lên một chút, nhưng môi lại run rẩy tái mét.

Nàng kia mỉm cười hì hì, nâng móng vuốt lên búng đầu mình xuống đưa đến trước mặt lão, cái mình không đầu di động, khuôn mặt trong tay cười càng thêm quyến rũ, miệng khép khép mở mở: “Đại nhân, thích không?”

“A a a a!!!” Huyện lệnh điên cuồng hét to một trận, thanh âm đột nhiên im bặt, nháy mắt, hoàn toàn hôn mê

Cùng khoảng thời gian đó tại sâu trong đại lao, Du Thanh nhìn ngọn lửa tùy ý bập bùng trong chậu than, hai tay bị cột vào giá giặt giặt, cảm thấy thân thể dần dần khôi phục chút khí lực, đau đớn trên mặt, trên người cũng không còn buốt nhói như trước, không khỏi cau mày.

Còn đang nghi hoặc thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân tiêu sái, không bao lâu, Huyện lệnh đã mang người quay lại.

Du Thanh giương mắt, thấy Huyện lệnh thẳng tắp nhìn mặt mình, ánh mắt thập phần cổ quái, tựa như giặt mình, lại dường như có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không phải cái loại thần sắc kinh ngạc cũng như kinh

khủng lúc trước, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không rõ, lạnh lùng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Huyện lệnh nháy mắt mấy cái, quay đầu phất phất tay với mấy người phía sau:” Tới! Mở cửa!”.

Bật người liền có một kẻ tiến tới, trong tay cầm một chùm chìa khóa leng keng rung rộ, trộm nhìn thì thấy Du Thanh không để ý tới bên này, giả bộ lấy cái chìa khóa chọt vào ổ khóa gây nên tiếng vang, một lần khói phất qua, khóa không phát ra âm thanh rồi rơi xuống..

Huyện lệnh lo lắng đẩy cửa vọt vào, đang tiến nhanh hai bước thì đột nhiên dừng lại, chỉnh chỉnh sắc mặt, lần thứ hai phất tay:” Thả hắn ra!”

Người nọ đáp:” Vâng”, lại cầm chìa khóa lúc lắc đi tới.

Du Thanh lần thứ hai giương mắt quét qua Huyện lệnh, hừ lạnh:” Tên cầu quan người lại muốn xuất thêm trò gì đây?”.

Về mặt Huyện lệnh nhất thời oán giận:” Cầu quan!”. (^_^)

Du Thanh sửng sốt một chút, nhả lại mày kiếm, không hiểu nổi mà nhìn hắn.

Huyện lệnh cả kinh, không được tự nhiên mà vò vò ống tay áo, xoay mặt hướng hắn rống:” Mắng thêm một tiếng “cầu quan” nữa thì ta chém đầu ngươi!” (^_^).

Chân mày Du Thanh càng nhíu chặt hơn, ánh mắt nhìn về phía hắn lại thêm vài tia tìm tòi nghiên cứu, còn chưa kịp nghĩ lại thì xiềng xích bên tay phải “ Cách” một tiếng được cởi bỏ.

Du Thanh mặt không đổi sắc nhìn sang tên nha dịch đang đứng bên phải, giật giật tay nâng đến trước mặt, tầm mắt hạ xuống, nhất thời chấn động, lúc trước bị bóng mấy lần thậm chí kinh mạch tay phải cũng bị cắt đứt, thế nhưng bây giờ lại hoàn hảo không bị tổn hao gì, phẳng phất giống như chưa từng bị chịu bất cứ tổn thương nào!

Du Thanh có chút trợn mắt há mồm, khó hiểu mà lật tay qua lại nhìn hai lần, gông xiềng bên tay trái cũng đã được gỡ ra, sau đó là hai chân.

Trói buộc toàn thân bị gỡ bỏ, Du Thanh vẫn cho rằng sau khi không có gông xiềng giữ lại thì mình sẽ thoát lực mà ngã xuống, không nghĩ đến hai chân vẫn đứng vững vàng tại chỗ, trong đầu suy tư trước sau một phen, tựa hồ đối với thần sắc sợ hãi của Huyện lệnh lúc trước có chút không rõ lắm mà giật mình.

Huyện lệnh mở miệng lần nữa: “Ném hắn ra ngoài đại lao!”.

“ Vâng”, hai tên nha dịch một trái một phải lôi hắn ra ngoài cửa, nhưng lực đạo có chút giống như đang giúp đỡ hắn.

Du Thanh vung tay hai người kia ra, nghiêng đầu sang chỗ khác, thẳng tắp nhìn Huyện lệnh, đôi đồng tử trầm hắc:” Người đến tột cùng là đang diễn cái trò gì?”.

Huyện lệnh dời tầm mắt sang chỗ khác, nhắc chân đến bên chậu than, không chút để ý mà rút ra một thanh sắc bị nung đỏ toàn thân, ánh mắt nhìn thanh sắt có chút run rẩy phẫn nộ, thanh âm nhưng lại tỏ vẻ lười biếng:” Hành hình xong, chẳng lẽ còn phải nuôi người? Cơm Huyện nha chính là thực trân quý!”.

Nghe khẩu khí này quả thực là muốn thả người, Du Thanh trầm tư nhìn bóng lưng của lão một lát, không biết sau khi ra ngoài thì lão còn chiêu số nào giở ra với hắn nữa không, bất quá nếu có thể ra ngoài có nghĩa là còn cơ hội giữ mạng; hơn nữa lòng hắn vướng bận Bạch Lê, liền không thêm hỏi nhiều nữa, không nói một lời xoay người bước ra cửa lao.

Sau khi thấy hắn đã đi xa, ba người trong ngục nhất thời thay đổi tư thái, kích động chụm lại một chỗ.

Huyện lệnh hấp tấp kêu hai tên nha dịch đến trước mặt, lo lắng khẩn trương nói:” Bỏn Vương sắm vai thế nào? Có lộ chân tướng không?”.

Tên nha dịch lúc này mở khóa bấu môi:” Ngài có sống thêm một vạn năm cũng lòi dấu vết à”.

Huyện lệnh tức giận đến mức râu mép run rẩy.

Một nha dịch khác vội vàng lấy lòng vuốt vuốt tay áo hắn, giống như đang thay hắn thuận mao, cười hì hì nói:” Vương sấm vai đạt lắm, quả thực là lấy giả tráo thật mà! Tuyệt đối không có lỗi đuôi!”.

“ Cũng là người ngoan!” Huyện lệnh vừa lòng gật đầu, đột nhiên trong tay hiện ra một viên dạ minh châu to bằng trứng bồ câu:” Thường cho người, cầm chơi đi!”.

Nha dịch tươi cười hớn hở tiếp nhận:” Cảm ơn phần thưởng của Vương!”, cảm ơn xong liền vội vàng hướng đến tên nha dịch khác khiêu khích lộ ra tươi cười đắc chí.

Người nọ cười nhạo một tiếng rồi xoay sang chỗ khác.

Tên nha dịch nhận được dạ minh châu vô cùng thoải mái, hoàn toàn không thèm để ý đến thái độ tên kia, quay đầu hiếu kì hỏi:” Vị kia chính là Vương phi của chúng ta sao? Bộ đáng cũng thật tuần nột!”.

“ Ngốc chết! Nữ tử mới kêu là Vương phi! A Thanh là Vương phu!”.

“ Ồ ờ! Thoạt nhìn tính tình của Vương phu có chút lạnh lùng a!” Chưa dứt lời liền bị bộp cho một bàn tay.

“ Nhìn tình hình của người ta hiện giờ, có thể không lạnh hay không?” A Thanh mới không lạnh đâu! Ngu ngốc!

Huyện lệnh đánh người xong liền sửa sang lại quan bào, nhéo nhéo cái khuôn mặt béo phì dữ tợn:” Ta đi tìm A Thanh, việc còn lại giao cho các người!”.

“Dạ!”.

Chú thích:

(*) Đánh bò cạp = Run cầm cập

16. Chương 16: Xuất Hành

Ra đại lao, ý nghĩ duy nhất trong đầu Du Thanh đó là đi tìm Bạch Lê, hắn không biết liệu Bạch Lê có bị Huyện lệnh bắt lại hay không, trong đầu như có ruồi nhặng đang bay vòng vòng, không thể suy nghĩ được gì. Nghĩ đến Huyện lệnh đã từng nói qua, nếu như quả thực Bạch Lê bị bắt đến thì sẽ có người thông báo cho lão một tiếng, mà Huyện lệnh vẫn luôn đảo trước mặt hắn, hắn cũng chưa từng thấy người nào đến thông báo, có lẽ Bạch Lê vẫn chưa rơi vào tay bọn họ.

Đêm tối đen như mực, Du Thanh nghĩ rằng có lẽ Bạch Lê còn có một đường sinh cơ, liền lên dây cót tinh thần, nhờ vào ánh trăng trong đêm mà lần tìm đường đi ra Huyện nha, kỳ quái chính là dọc đường cũng không có ai chạy ra ngăn cản, xác thực mà nói thì ngoài phạm nhân trong nhà lao kia thì đến một vật sống cũng chưa từng nhìn thấy. Cứ thuận lợi như thế đi ra ngoài, Du Thanh cảm thấy dị thường quỷ dị, nhưng lại tìm không ra nguyên do tại sao.

Đọc đường, thân thể trừ bỏ có chút vô lực thì cũng không có khó chịu nào khác, theo bản năng sờ soạng vào cổ tay một lần nữa, cảm thấy bất khả tư nghị, lại sờ sờ lên mặt, cũng không đụng đến vết thương nào, đi đến bên dòng suối nhỏ nhờ vào ánh trăng mà soi một chút, thể nhưng so với ngày xưa cũng chưa có cái gì bất đồng, tựa như những đau đớn lúc trước chỉ bất quá là giấc mộng.

Thoảng trí hoãn một chút, lại lần nữa đứng lên tăng nhanh cước bộ đi về nhà. Mặc kệ sự tình có khó lý giải như thế nào, nếu so với việc chịu đựng đau đớn do vết thương mang lại thì hiện giờ tốt hơn rất nhiều, trước mắt việc quan trọng nhất chính là nhanh chóng đi về, thấy được Bạch Lê mới có thể yên tâm.

Khi đang chạy trên đường thì phía trước truyền đến một tiếng thét kinh hãi:” A Thanh!”.

Tinh thần Du Thanh chấn động, ngẩng đầu liền thấy Bạch Lê đang vội vã chạy tới, chưa kịp ra tiếng, đột nhiên bị hắn ôm cổ bỏ nhào lên, thanh âm kích động gần tại bên tai:”A Thanh! Người không sao chứ?”.

Du Thanh sửng sốt một chút, nhanh chóng đẩy hắn ra, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, mặt nhất thời tái mét:” Tại sao chỉ mặc ít như thế này?”.

Bạch Lê cúi đầu nhìn một thân trung y của mình, không hề gì mà cười rộ lên:” Không có gì đáng ngại, bệnh thương hàn của ta đã tốt hơn nhiều, hiện tại tinh thần rất tốt”.

Du Thanh cởi bỏ y phục trên người, không để ý hấn giầy dựa, phủ thêm áo cho hấn, cầm lấy cánh tay của hấn nhét vào ống tay áo, sau đó nắm lấy bàn tay hấn:” Người không sao chứ? Hôm nay có người nào vô trong nhà không?”.

“Không có” Bạch Lê lắc đầu, vừa định kéo quần áo ra thì bị Du Thanh một phen đè lại, ngẩng đầu nhìn gương mặt bình tĩnh của hấn, bĩu môi ngoan ngoãn thất đại lửng vào.

“ Sao trẻ thế này mà người còn đi ra? Chạy đến chỗ này làm cái gì?”

“ Tìm người a!” Bạch Lê ngẩng đầu, ánh mắt ẩn dưới ánh trăng, khẩn trương mà tuần tra trên mặt hấn, ngửi khí nhưng lại cực kỳ thoải mái:” Khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi, người vẫn chưa có trở lại, ta lo lắng, liền đi tìm”.

Du Thanh nghe hấn nói như vậy, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nghĩ có lẽ là hấn đi trước nha dịch một bước nên mới tránh được một kiếp, sắc mặt dịu lại, tuy rằng có hận ý đối với Huyện lệnh, thế nhưng hiện giờ mình không có năng lực, đành phải tránh đi trước, nhẹ giọng nói:” Mau trở về, ngày mai chúng ta liền đi kinh thành”.

Tim Bạch Lê nhảy dựng, rõ ràng là rất sợ đi kinh thành, nhưng trước mắt biết là Du Thanh sợ Huyện lệnh lại tìm đến gây phiền toái, tuy rằng hấn có biện pháp ngăn cản Huyện lệnh nhưng lại càng muốn thuận theo ý của Du Thanh hơn, suy nghĩ một lát, kinh ngạc hỏi:” Nhanh như vậy? Không phải là muốn bán tranh chữ góp tiền sao?”.

“ Tiền để dành còn một chút, tạm thời đủ dùng, có thể vừa đi vừa kiếm”.

“ Ân” Bạch Lê cười hướng hấn gật đầu.

Sau khi trở về, hai người đơn giản ăn chút cơm chiều, liền lên giường nghỉ ngơi.

Bạch Lê biết Du Thanh ăn rất nhiều khổ sở, càng thập phần không giải thích được vết thương trên người hấn tại sao lại hoàn toàn biến mất, nằm trên giường lăn qua lộn lại rồi thấy trực tiếp mở miệng hỏi thì cũng không tốt lắm, định mở miệng nhưng cố kìm lại, việc này tra tấn hấn đến nỗi trong lòng như đang bị mèo cào, thập phần khó chịu.

Du Trong nội trong vòng một ngày mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, dĩ nhiên là không có cách nào đi vào giấc ngủ, nằm thẳng trên giường mà nhìn đỉnh giường tối om trong màn đêm, nghe động tĩnh của Bạch Lê liền nghiêng thân mình nhìn hấn:” Làm sao vậy?”.

Bạch Lê chống người dậy nhìn hấn, hỏi:” A Thanh, sao người trẻ như vậy mới về? Cơm chiều cũng chưa ăn, có phải Huyện lệnh làm khó người?”.

“ Không có làm khó” Du Thanh không tiếng động cười cười:” Tán gẫu lâu chút, cho nên trở về trễ. Bất quá hấn có ý làm cho ta và thiên kim của hấn đính hôn, ta cự tuyệt, chọc giận hấn, dĩ nhiên là sẽ không có chiều đãi cơm chiều rồi”.

Bạch Lê nghe lời này cùng những gì mà hai tên nha dịch kia nói hoàn toàn tương phản, biết hấn chắc chắn bảy tám phần mười cũng không nói thật, buồn bực mà chun chun mũi, một lần nữa nằm xuống:”A..”

Bạch Lê lại lăn lộn một lúc lâu, nghe tiếng hô hấp dần dần đều đặn của Du Thanh, không biết hấn có ngủ hay chưa liền thấp giọng gọi khẽ:” A Thanh”.

Không có người đáp lại, chắc là đang ngủ, Bạch Lê xoắn xoắn ngón tay trong chăn một lúc, rốt cục không chế không được mà rút ra, chạm lên đôi gò má của Du Thanh, lực đạo nhẹ giống như lông chim, sợ làm cho hấn tỉnh giấc. Trái phải đều sờ sờ, sờ thấy không có gì khác thường, cuối cùng cũng đành phải khẽ thở dài mang một bụng khó hiểu, một lần nữa nằm vô ỗ chăn.

Trong bóng đêm, Du Thanh lại đột nhiên mở mắt ra, trong mắt thanh minh bây giờ đầy hỗn loạn khó hiểu, qua thật lâu sau cảm giác được Bạch Lê đã đi vào giấc ngủ, lúc này ý thức mới dần dần tan rã, cũng ngủ theo..

Một đêm này, lần thứ hai Du Thanh lại lâm vào cảnh hỗn loạn trong mộng, trong mộng sương khói vẫn lượn lờ như cũ, cánh hoa mai tùy ý xoay tròn phất phơ trong không khí, thẳng đến khi nhắm mắt lại, chớp mũi tràn đầy mùi hoa, trong tai mơ hồ bay tới tiếng người nói.

“Làm càn! Cẩm địa này mà ngươi có thể tùy tiện bước vào sao? Muốn cứu thứ này thì cần phải bước qua cửa của gia gia này!”

“Ngươi đã phạm sai lầm lớn, thế nhưng còn dám ở chỗ này mà khẩu xuất cuồng ngôn, lá gan thật đúng là không nhỏ a!”

“Hài tử à, hãy cúi đầu ngoan ngoãn nhận tội, lão nhân ta thế nhưng còn chờ ngươi trở về chơi cờ cùng ta đây, đừng bướng bỉnh”.

“Vật nhỏ, có bị thương chỗ nào hay không? Mau cho ta nhìn một cái”.

“Nha nha nha...”

“Không biết ngươi ngày khác có còn nhớ rõ ta chẳng, bất quá không nhớ rõ cũng không sao, nếu ta có thể tìm ra lối thoát, nhất định sẽ tìm đến ngươi”.

Trong ồn ào, các loại giọng nói pha tạp hỗn độn, rồi lại kỳ dị mà có vài câu như thế bay vào trong tai, mơ màng màng không biết qua bao lâu, những đóa hoa đang bay tán loạn từ từ ngừng lại, trời đất lâm vào một cảnh hỗn độn, sương trắng càng phát ra dày đặc, đem cả cơ thể bao vào trong đó, từ từ đè ép.

Cảm giác trầm buồn cùng nhau mà đến, ngực giống như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, mỗi một lần hô hấp đều hết sức khó khăn.

Du Thanh là bị cảm giác trầm buồn làm nghẹn mà tỉnh, khi tỉnh lại có chút hoảng hốt trong nháy mắt, tình cảnh trong mộng vẫn còn như in, song cũng không hoàn toàn nhớ được, chỉ cảm thấy một mảnh hỗn loạn, giật mình bừng tỉnh lúc lâu mới hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh, nhưng cái loại cảm giác bị đè nén hít thở không thông vẫn còn tồn tại, nghi hoặc mà thoáng nhìn xuống ngực, nhất thời đỏ khóc đỏ cười.

Lúc này ánh mặt trời sáng rực, Bạch Lê như một chú động vật ngủ say, nặng nề ghé vào trên người hần ngủ, không kể đến phân lượng nửa người đè lên mà cả bộ chăn đệm đều đồng thời cuốn lại đây, khuỷu tay len ra ngoài chăn, ôm hần, ngủ đến cực kỳ ngọt ngào.

Nếu chỉ là một người nằm úp sấp lại đây thì có lẽ còn có thể chịu được chút, nề hà lại còn thêm một cái chăn, Du Thanh hít sâu một hơi nhồi vô đầy trong phổi, cuối cùng mới thấy dễ chịu hơn một chút, không đành lòng đánh thức hần, chỉ là bất đắc dĩ mà cầm lấy cổ tay hần nhét vào trong chăn. Không nghĩ tới vừa mới cử động thì Bạch Lê lại tỉnh dậy.

Mơ màng màng màng trừng mắt nhìn, Bạch Lê chôn đầu cọ cọ, tựa hồ cảm thấy thực thoải mái, lại vươn tay ra ôm cả người lẫn chăn lại, ôm trong chốc lát mới dần dần khôi phục ý thức, chắc lưỡi chép miệng ngẩng đầu nhìn nhìn, cười rộ lên:” A Thanh, ngươi tỉnh rồi?”.

Du Thanh mỉm cười, đưa tay sờ sờ trán hần:” Quả thực tốt lắm”.

“Đương nhiên! Ta sẽ không lừa ngươi!” Bạch Lê nói đúng lý hợp tình, đầu óc chuyển chuyển lại nhớ đến sự việc tối hôm qua nên liền phát hoảng, vội vàng cúi đầu che lại thần sắc, tiếp tục ở trên người hần hưởng thụ mà cọ cọ, nghĩ đến việc Du Thanh vẫn còn hảo hảo nằm bên cạnh mình, tuy rằng còn có nghi hoặc nhưng vẫn nhịn không được mà cong mặt mày, không tiếng động cười rộ lên.

Du Thanh sờ sờ đầu hần, đột nhiên có chút luyến tiếc rồi đi xức cảm từ những sợi tóc mềm mại suôn mượt, theo bản năng lại nhẹ nhàng sờ sờ thêm vài lần, mãi đến khi Bạch Lê rời khỏi người hần mới hoàn hồn, nhìn ngắm đẹp bên ngoài, tâm tình tích tụ đêm qua cũng trở nên sáng sủa hơn, cười nói:” Nên đứng dậy”.

Sau khi Bạch Lê lui về bên kia thì vẫn luôn chôn đầu xuống, lúc trước bị hần sờ soạng trên đầu mấy lần, ngẫu nhiên ngón tay lướt qua sau tai cùng bên cổ, không không chế được mà cảm thấy trên người khô nóng lên, đang cần môi nhẩn nại, vẫn chưa nghe hần nói, mãi cho đến khi Du Thanh lướt qua hần xuống giường mặc quần áo mới hồi phục lại tinh thần, định thần lại, lúc này mới cup mắt chui từ trong ổ chăn ra.

Sau khi rời giường đun nước nấu cháo, lúc Du Thanh rửa mặt thì Bạch Lê luôn ngồi xổm bên cạnh, ngẩng đầu không nháy mắt nhìn mặt hắn, nhìn rất nghiêm túc, so với thời điểm luyện chữ còn muốn nghiêm túc hơn.

Du Thanh nhìn ánh mắt hơi hơi mang theo tìm tòi nghiên cứu của hắn, trong lòng dâng lên chút nghi hoặc, cười nói: “Làm sao vậy? Nhìn ra hoa à?”

“Ân!” Bạch Lê gật gật đầu: “Nhìn ra hoa!”

Du Thanh nhin không được cảm thấy buồn cười, cũng theo hắn ngồi xổm xuống: “Vậy ngươi nhìn cho đủ đi”.

“Hảo” Bạch Lê nhất thời xoa tay, vừa nhấc tay liền ôm gọn mặt hắn, thấy trong mắt hắn có chút ý cười, nhin không được lá gan lại lớn thêm chút nữa, ngón tay sờ soạng chung quanh mặt hắn, sờ xong liền thu tay lại, ôm đầu gối cười tủm tỉm nhìn hắn: “A Thanh, mặt của ngươi so với ta xinh đẹp hơn!”

Du Thanh sửng sốt, trong đầu đột nhiên toát ra khuôn mặt khiến người buồn nôn của tên Huyện lệnh kia, còn có những lời lão từng nói: “Nghe nói thư đồng kia của người đẹp đến không gì sánh nổi, ta nghĩ Tri phủ đại nhân nhất định sẽ hài lòng với phần đại lễ này!”.

Bạch Lê thấy hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhất thời khẩn trương: “Làm sao vậy?”

Du Thanh nhanh chóng loại bỏ những ký ức hỗn loạn ra khỏi đầu, cười cười: “Bộ dạng xinh đẹp chưa chắc là chuyện tốt, ra khỏi cửa, mọi việc phải cẩn thận một chút, biết không?”

“Biết!” Bạch Lê cười sáng khoái mà đáp lời.

Du Thanh kéo hắn đứng lên: “Nên đi ăn điểm tâm, ăn xong chúng ta liền đi”.

“Mấy con gà sau nhà thì phải làm như thế nào?”

“Nhờ thím Trương trông giúp”.

“A!”

Ngày này, Du Thanh cùng Bạch Lê đơn giản thu thập chút đồ vật mang theo, cùng hàng xóm nói lời chào tạm biệt, liền cùng nhau làm bạn lên đường đến kinh thành.

Cùng lúc đó, tại chân Yên sơn lời đồn đãi nổi lên bốn phía, nói trong Huyện nha có quỷ, Huyện lệnh đại nhân cùng một đám nha dịch bị chịu kích thích, trong một đêm trở nên điên điên khùng khùng đến một người cũng không biết, thường thường sẽ có một chút tin đồn không hiểu ra sao, nhưng ai cũng không rõ. Thiên kim nhà Huyện lệnh bởi vì vậy nên tích tụ trong tim, lập tức bị bệnh liệt giường.

Hơn một tháng trôi qua, trong Huyện nha mới tới một vị Huyện lệnh, thay thế Huyện lệnh đương nhiệm, các thôn dân bắt đầu nghị luận sôi nổi, không biết người mới nhận chức quan này sẽ mang lại những gì cho vùng đất nơi đây.

17. Chương 17: Tham Hồ

Du Thanh và Bạch Lê hai người một đường đi, một đường hỏi hướng tiến vào kinh thành. Du Thanh chưa từng tới kinh thành, không biết đường đi, mà Bạch Lê vì đã sớm theo Du Thanh cả đời nên đã từng đi qua, nhưng hiện nay hắn không thể nói là mình biết đường, đành phải giả bộ hồ đồ.

Thời gian thi Hội là đầu xuân năm mới, chỉ cần bắt kịp thời gian đến kinh thành là được, mà bọn họ ra khỏi nhà sớm, hoàn toàn không cần phải gấp gáp chạy đi, bởi vậy chuyến này đi cũng không nhanh không chậm, có thể nói là thanh thản.

Trên một đường này, hai người ở chung càng thêm vô cùng thân mật, ngẫu nhiên khi gặp trời mưa hay gió lớn hoặc là trường hợp khác thì việc nắm tay quàng vai đều thập phần bình thường, tự bản thân Du Thanh cũng chẳng thấy có gì không ổn, thần sắc vẫn đều là bộ dáng lãnh đạm, Bạch Lê thì ngược lại, trái tim liên tiếp nhảy lên một lần hai lần không thể khống chế, mỗi lần đều cười đến giống như đóa phù dung nở rộ phỉếm ra ánh sáng nhu tình, đẹp dễ thanh khiết đến không thể tả được.

Tuy nói trên danh nghĩa Bạch Lê là thư đồng của Du Thanh, nhưng Du Thanh chưa bao giờ sai sử hay trách móc năng nề đối với hắn, thậm chí trong tiềm thức cũng bởi vì vòng eo mảnh khảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn và dáng người đơn bạc mà sinh ra tình cảm đau tiếc trân trọng. Ngay cả đến việc tìm nơi ngủ trọ đều phải suy nghĩ đến chuyện không thể để hắn theo mình chịu khổ nên không tùy tiện qua loa cho xong.

Lúc dọc đường không kịp ở trọ thì sẽ tận lực tìm chỗ cản gió che mưa qua đêm, Du Thanh không biết Bạch Lê liệu có quen với việc sinh hoạt nơi hoang dã hay không, ban đêm sợ hắn ngủ không thoải mái, liền nghĩ biện pháp tìm cỏ khô làm thành một tầng đệm thật dày cho hắn, hai người ôm nhau ngủ suốt đêm, ban ngày lại tiếp tục chạy đi, chờ vào thành rồi tìm khách *** nghỉ chân.

Ngân lượng mang theo là tiền mà Du Thanh tích góp nhiều năm qua, mặc dù không sung túc nhưng vẫn đủ dùng, dù không ở được những phòng hảo hạng, nhưng ít nhất cũng có thể trụ được một phòng tầm trung, hơn nữa hai người lại có thói quen ngủ cùng một phòng, cò thể bớt đi một phần tiêu phí.

Bạch Lê đi theo Du Thanh cũng không ít thời gian, những mặt khác đều tốt, duy nhất chỉ có một việc làm cho hắn càng ngày càng khó chịu, nói ra có chút dọa người nhưng cũng là phù hợp lẽ thường.

Hắn là hồ ly, hồ ly trời sinh thích ăn thịt gà, nhưng cũng là loài động vật ăn thịt, mặc dù không có thịt gà, lấy thịt heo bù vô cũng không tồi, chỉ cần có khối lớn cho hắn gặm đỡ thèm là được, cảm thấy trong lòng không thoải mái, đáng tiếc xuất môn ra ngoài ngẫu nhiên bán chút tranh chữ hoặc là viết thư hộ người ta cũng kiếm không được bao nhiêu bạc, tiền tích góp dùng để trụ khách *** cũng giảm bớt từng ngày, còn phải giữ lại một phần cho chuyến đi về. Kể từ đó, mồm to ăn thịt liền trở thành mộng tưởng hảo huyền.

Khi ở nhà cơ bản cũng không có khối lớn khối lớn chân gà để cung cấp cho hắn gặm đỡ thèm, hàng xóm nuôi gà đều là vì lấy trứng lưu trữ nhà mình ăn hoặc đem ra chợ bán, tuyệt đối không có việc xé thịt gà nấu canh uống. Bất quá trong thôn cũng có thôn dân có bản lĩnh không nhỏ, ngẫu nhiên sẽ lên núi săn thú, mang về con mồi cường tráng chia cho chung quanh, dĩ nhiên cũng chia cho nhà Du Thanh một phần.

Du Thanh mặc dù không có khả năng săn bắn nhưng ít nhất cũng có thể tự chăm sóc mình. Nơi đó có con rạch (*) có dòng suối, việc bắt cá nơi hạ lưu dòng sông cũng thuận buồm xuôi gió, đã từng cho Bạch Lê nghen hòng nhìn trần trời, cho nên trên bàn ngẫu nhiên cũng sẽ có thịt cá tươi ngon cùng canh cá làm hắn chảy nước miếng.

Nói đi còn phải nói lại, chỉ là hắn tham, cả ngày ở dưới mi mắt của Du Thanh, ngay cả cơ hội chuẩn ra ngoài trộm thịt ăn cũng không có, định thừa dịp ban đêm hắn đang ngủ lên ra ngoài, đáng tiếc là mỗi lần đều tại mình chống đỡ không nổi mà ngủ trước một bước.

Du Thanh sống nghèo khó đã quen, cũng không chú ý đến cái ăn, bất quá ngẫu nhiên sẽ làm một chút đồ ăn mặn cho Bạch Lê đổi khẩu vị, việc này nếu là người thường thì hoàn toàn có thể tiếp thu, ngặt nỗi Bạch Lê không phải người thường, hắn cần phải không phải là người, lại cá biệt nhiều thảng chỉ được ăn mấy lát thịt, đã sớm chịu hết nỗi muốn kêu ngao ngao, nhưng lại không tiện nói ra, khiến cho thần sắc càng ngày càng ủy khuất ai oán.

Vào cuối thu, thời tiết càng thêm rét lạnh, Du Thanh sớm đã lấy quần áo bao trên người hắn và Bạch Lê, bọc hành lý ngược lại giảm bớt không ít. Một đường đi tới đều là gió lạnh hiu hiu, lá khô vàng rụng đầy đất sớm đã không thấy, chỉ còn lại những nhánh cây trụi lủi.

Từng bước dần lên yên tĩnh, dưới ánh mặt trời sáng nhạt, hai người phong trần mệt mỏi mà tiếp cận thành Lâm Dương. Đến thành Lâm Dương, hành trình liền qua hơn phân nửa, xem như là đã cách kinh thành không xa.

Tìm được một khách *** sạch sẽ giá tiền vừa phải, Du Thanh nhìn ra được thành Lâm Dương này rất phồn hoa, tính tính ngày liền quyết định sẽ ở đây nghỉ ngơi hai ngày, thuận tiện mang Bạch Lê đi nơi này ngao du, bán thêm hai bức tranh chữ, Bạch Lê vừa nghe nhất thời hân hoan không thôi, giữ chặt tay hắn mặt mày liền hơn hớn lên.

Du Thanh rút ra một tay sờ sờ đầu hắn, ý cười trong mắt mang theo vài phần sủng nịch:” Hai ngày này liền xa xỉ một phen, ngươi muốn ăn cái gì? Thịt gà, thịt vịt, thịt ngỗng hay là thịt heo, thịt trâu? Hoặc là thịt cá?”.

Bạch Lê chớp lông mi nhìn hấn, trong đôi tròng mắt sáng bóng lộ ra vài phần chột dạ, cảm thấy tâm tư mấy ngày nay của mình dường như đã bị hấn nhìn ra vậy.

Du Thanh tươi cười càng sâu:” Làm sao vậy?”.

Bạch Lê vội vàng lắc đầu:” Không cần, cứ như ngày thường như vậy là tốt rồi, không thể lãng phí ngân lượng vô ích”.

Du Thanh mở cửa sổ nhìn ra ngoài, kéo hấn qua bên người:” Ta thấy người nơi này có cuộc sống không tồi, người đại phú đại quý sẽ không nhất thiết coi trọng tranh chữ của hạng người vô danh như ta, nhưng nếu có chút tiền thì họ sẽ mua hai bức về trang trí. Ở chỗ này hai ngày, có bảy tám phần mười là sẽ kiếm được thêm một ít”.

Bạch Lê nghe xong mắt sáng rực lên vài phần, tinh thần phấn chấn nói:” Hảo! Vậy về nhiều thêm mấy bức nữa đem bán!”.

Du Thanh bắt đắc dĩ mà nhìn hấn:” Người không hiểu được ý ta?”.

“ Không phải là đang nói việc bán tranh chữ sao?” Bạch Lê vẻ mặt không hiểu.

“ Ngụ ý là, dùng nhiều ngân lượng hơn chút cũng không sao, có thể lần nữa kiếm trở về”. Du Thanh chịu đựng cười:” Người muốn ăn cái gì?”.

“...” Bạch Lê không nghĩ đến vòng vo nửa ngày vẫn là trở lại cái vấn đề này, sắc mặt có chút ửng đỏ, không được tự nhiên tránh khai tầm mắt mà nhìn loạn trong phòng:” Ta sao cũng được...”

Du Thanh nhẹ giọng cười rộ lên, gật gật đầu:” Vậy ta đi xuống xem một chút, nếu có gà nướng liền lấy một phần, như thế nào?”

Đôi tròng mắt tối đen lưu chuyển ánh sáng của Bạch Lê nhất thời chuyển động, vội vàng rũ rèm mi trộm nuốt ngụm nước miếng, định mở miệng nói chuyện lai lo lắng bị sắc nước miếng, cảm thấy mình đúng là dọa người cực kỳ, cuối cùng đành phải trầm mặc gật gật đầu, vẻ mặt chột dạ áy náy.

Tính đến hiện tại, hấn ăn, mặc, ở đều nhờ Du Thanh, chính mình lại không có nửa phần giúp đỡ, đành phải trộm an ủi mình, về sau đem Du Thanh trở lại nơi đó của hấn, nhất định phải cho người hảo hảo hầu hạ, bồi thường hấn một phen.

Du Thanh nhìn bộ dạng hồn du thiên ngoại của hấn, liền trực tiếp lôi kéo tay hấn đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:” Ngân lượng đều là vật ngoài thân, mất đi rồi sẽ có lại. Về sau muốn ăn cái gì thì trực tiếp nói cho ta biết, không cần buồn ở trong lòng”.

“ A?” Bạch Lê chấn động, dừng lại cước bộ:” A Thanh, làm sao người biết?!”.

“ Đêm qua nghe thấy người nói mớ.” Du Thanh mang theo vài phần ý cười bờn cợt quay lại nhìn hấn, lập tức có chút áy náy mà khẽ thở dài:” Là ta sơ sót”.

Bạch Lê đại quần, khuôn mặt trắng nõn lập tức ghen đến đỏ bừng:” Ta...”.

Du Thanh nhìn gương mặt hấn nổi lên vệt hồng, giống như dòng sông tuyết trắng điểm thêm một chút mây hồng, hô hấp nhất thời ngưng trệ, há miệng thở dốc, lại không biết mình muốn nói cái gì, ma xui quỷ khiến mà đưa tay chạm lên, đầu ngón tay dày đặc vân tay cùng da thịt nhẵn nhụi trên gương mặt chạm vào nhau, không hiểu sao lại kích khởi một cỗ điện lưu (*) thật nhỏ, làm cho hai người bị chấn trụ.

Du Thanh giật mình ngó người một chút rồi nhanh chóng định thần, rút tay lại, cười cười “Đi thôi”. Nói xong kéo hấn ra khỏi phòng, xoay người đóng cửa.

Đến dưới lầu, chọn một vị trí yên lặng, hỏi tiểu nhị trong ***, lấy một phần gà nướng, đem thêm hai phần đồ ăn nhẹ khác nhau lên, cái này đối với người khác xem ra là bình thường nhưng đối với bọn họ thì lại thực sự rất là xa xỉ.

Du Thanh không có vẻ gì là không muốn, ngược lại lại khiến cho Bạch Lê thấy đau lòng, ngật nổi hấn lại không chế không được đối với chân gà mà chảy nước miếng, vừa tham vừa mắc cỡ cùng đau lòng, những suy nghĩ phức tạp đầy mâu thuẫn ấy đang tra tấn lòng hấn.

Du Thanh xé một khối chân gà ánh vàng rực rỡ bỏ vào chén hắc, thanh âm dị thường ôn nhu: "Mau ăn".

Bạch Lê liếc nhìn hắc một cái, vội vàng xé cái khác bỏ vào chén hắc, ánh mắt quay lại chén của mình, chỉ cảm thấy mùi xông vào mũi, nghĩ rằng dù sao thì cũng bị Du Thanh chê cười qua, không có gì dọa người hết, tự mình an ủi một phen liền cầm lấy chân gà gặm một miếng nhỏ, không nghĩ tới chất thịt còn tươi mới, vị tốt, mùi hương cũng thơm, nhất thời thỏa mãn đến nổi nheo lại hai mắt.

Du Thanh luôn luôn ở bên cạnh nhìn hắc ăn, thấy bộ dáng này của hắc liền không nhịn được lộ ra ý cười.

Tầm mắt Bạch Lê thoáng nhìn, nhìn thấy khoe môi hắc giờ lên tươi cười liền lập tức cảm thấy mùa đông này trở nên ấm áp không ít, sững sốt một lát, lần thứ hai cười rộ lên: "A Thanh, người cũng ăn a!".

"Ăn" Du Thanh nguyên bản liền thích đồ ăn thanh đạm, gật gật đầu cầm dưa bắp cải chút rau dưa, cuối cùng vẫn là gắp cái chân gà trong chén của mình đưa đến trong chén của hắc.

Bạch Lê ăn đến nỗi quên mất hình tượng, tuy rằng ăn cũng rất nhã nhặn, nhưng ngật nổi con gà này mập chảy mỡ, đợi cho đến khi gặm xong hết thì một miệng đã đầy ánh sáng.

Du Thanh nén cười lấy khăn xoa xoa miệng hắc, thấy hắc hoàn toàn bị vây trong trạng thái thả lỏng, đầu giống như bị cố định, tùy theo lực đạo của mình mà xoay đầu một chút, đành phải bắt đắc dĩ đỡ lấy đầu hắc làm cho hắc khỏi lộn xộn, lúc này mới thấy khăn lau sạch sẽ.

Bạch Lê ăn uống no đủ, vỗ vỗ cái bụng tròn vo, hướng về Du Thanh tặng một nụ cười, đợi đến khi về tới phòng thì cả người liền bị vây trong trạng thái lơ mơ.

Du Thanh biết hắc sau khi ăn uống xong sẽ cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, không nghĩ đến hôm nay còn bị vây đến lợi hại như vậy, không biết khi hắc uống rượu thì sẽ như thế nào, không lẽ vì hôm nay ăn đến đặc biệt thoải mái nên mới như thế? Xem ra ngốc tử này thập phần thích ăn thịt gà.

Bạch Lê mê hoặc suy nghĩ rồi cởi ngoại sam, mơ mơ hồ hồ đi đến trên giường nằm xong, nằm trong chốc lát rồi lại xoay thân mình đặt cằm trên mép giường, nhìn một bên mặt Du Thanh đang cúi đầu viết chữ trên bàn, vô đầu hỏi: "A Thanh, đêm qua ta nói mơ, là nói những gì vậy?".

Du Thanh hướng hắc nhìn thoáng qua, đặt bút, đi qua ngồi xuống, đặt đầu hắc lên gối một lần nữa, kéo chăn đắp hảo, qua nửa ngày mới trả lời vấn đề của hắc: "Người chưa nói mơ".

"A?" Bạch Lê thanh tĩnh vài phần, về mặt mê mang.

Du Thanh ý cười dạt dào: "Nhìn thấy người nhìn chân gà trong miệng người khác mà nuốt nước miếng".

"..." Bạch Lê nhướng hai cái chân mày, trầm mặc một lúc lâu, một phen kéo cái chăn qua che khuất khuôn mặt đang đỏ lừ của mình.

Ai u, dọa người quá mà!!!

Chú thích:

(*) Con rạch: Có người sẽ kêu là con lạch, "rạch" trong "kênh rạch".

(*) Điện lưu: Dòng điện.

18. Chương 18: Say Hồ

Thành Lâm Dương hoa mọc như nôm (*), nơi chỗ đều là tiếng người, so với thôn trang yên lặng an tường dưới chân Yên sơn thì khác biệt rất lớn, thời điểm vừa mới tiến vào thành, Du Thanh liền chú ý đến thần sắc tò mò trên mặt Bạch Lê, nghĩ rằng cũng khó có dịp đến địa phương nào nhiệt như vậy nên cũng không vội vã mà đi, liền quyết định bỏ ra một ngày mang hắc đi nhìn chung quanh.

Không nghĩ tới ngày thứ hai mưa phùn lại rắc xuống mệnh mông, hai người chung quy cũng không thể tiếp tục hành trình, sau khi ăn điểm tâm, đành phải an phận mà nằm trong phòng đọc sách ngăn người. Đọc sách là Du Thanh, còn ngăn người là Bạch Lê.

Khuỷu tay Bạch Lê chống lên khung cửa sổ, nhìn xuống ngã tư đường vắng hoe, hơi hơi có chút tiếc hận, bất quá Du Thanh nói chờ thời tiết trong lại thì đi, rất nhanh đã chiếm được an ủi, mới ngồi một lát thì lại khôi phục thành bộ dáng vui vẻ.

Du Thanh ngồi đối diện hắn, buông quyển sách trên tay, giương mắt nhìn hắn, thấy hắn đang chuyên chú nhìn ra ngoài cửa sổ, sườn mặt cùng đường cong nơi cổ đều lộ ra một vẻ đẹp khó tả, không khỏi có chút nhìn xem nhập thần, qua nửa ngày hỏi:” A Lê, bây giờ người còn nhớ rõ nhà mình ở hướng nào hay không?”

“A?” Bạch Lê quay đầu nhìn hắn, ánh mắt chớp chớp, dấu điểm tâm tư rồi lắc đầu cười nói:” Không nhớ rõ”.

Chân mày Du Thanh hơi cau lại một chút, trong mắt xẹt qua một tia phiền muộn, cười cười, rồi vùi đầu tiếp tục đọc sách.

Trong mắt Bạch Lê đều nhìn thấy hết những thần sắc lúc này của hắn, nhất thời khẩn trương lên, đi đến bên cạnh hắn ngồi xổm xuống, nâng mặt lên:” A Thanh, người có phải hay không là không cần ta?”

Du Thanh cúi đầu nhìn thần sắc cẩn thận của hắn, không hiểu sao mà dấy lên một trận đau lòng, đưa tay đặt lên trên đầu hắn, khó hiểu nói:” Như thế nào sẽ? Vì sao hỏi như vậy?”

“ Khi người nghe được ta nói là không nhớ rõ gia hương ở nơi nào thì bộ dáng dường như có chút mất mát, có phải hay không người hy vọng ta nhớ ra sau đó đuổi ta về nhà?”.

Du Thanh sửng sốt một chút, không nghĩ ra tâm tư tiểu tử ngốc này từ lúc nào lại trở nên sắc bén như vậy, nhất thời bật cười, sờ sờ sau đầu hắn:” Không phải không cần người, chỉ là...Ta thấy người không giống như là đã ăn qua cực khổ, nếu nhớ rõ nhà ở hướng nào thì có thể trở về trải qua những ngày tháng thoải mái, đỡ phải như hiện giờ người đi theo ta chịu khổ sở, vất vả”.

“ Ta không khổ a, cũng không phiền hà a!” Bạch Lê nói lời này một chút cũng không trái lương tâm.

Lặn lội đường xa đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, khi ở tại thôn trang còn phi thường thích ý, có chỗ nào đau khổ? Nếu thật sự có thể coi là khổ thì đơn giản là việc không có thịt gà ăn, đó cũng là vì khi xuất môn ra ngoài cũng không có điều kiện, nếu không thì hắn gọi một ít hồ ly đi xuống rồi phân phó, mỗi ngày gặm hai cái chân gà thì có khó gì đâu? Lại nói, có thể đi theo bên người Du Thanh, chỗ nào sẽ cảm thấy khổ?.

“Cho dù nhớ rõ, ta cũng muốn đi theo A Thanh!” Bạch Lê đem đầu chôn trên đầu gối hắn, khoe miệng lộ ra quật cường:” Người đừng hòng nghĩ đuổi ta đi! Ta một chút cũng không khổ!”.

Tay Du Thanh bỗng ngừng lại, nhất thời vẻ mặt có chút hoảng hốt, sống qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ từng nghĩ rằng sẽ có người nguyện ý bởi hắn lặn lội đường xa, cùng qua những ngày nghèo khó, nhưng vẫn không một lời oán hận.

Bạch Lê còn tại bên kia tự rước lấy khó chịu, hai tay ôm hắn thật chặt, cắn răng nói:” Cho dù ta nhớ rõ rồi cũng tuyệt đối không nói cho người biết! Người đừng mơ tưởng đuổi ta đi!” Nói xong cảm thấy dị thường ủy khuất, nâng tay bắt lấy bàn tay hắn, lôi kéo hắn sờ sờ đầu mình, rõ ràng là không hài lòng với việc hắn dừng lại động tác.

Du Thanh bị loại hành động tức giận của hắn làm cho dở khóc dở cười, vội vàng theo ý mà vuốt vuốt đầu hắn, tay kia thì kéo hắn:” Cũng không phải mèo nhỏ cún con, sao cứ thích ngồi xổm như vậy làm gì?”.

Bạch Lê không nhúc nhích, nâng mặt lên hầm hừ nhìn hắn:”Ta thích!”

Du Thanh phát hiện lá gan của hắn hiện giờ so với lúc vừa mới đi theo mình thì lớn hơn nhiều, thế nhưng còn càng ngày càng làm nũng, nhìn không được cười rộ lên, cố ý ghẹo hắn:” Nếu người thành tâm muốn làm động vật vậy thì không cần ngủ trên giường, ban đêm liền quỳ rạp nằm trên mặt đất được chứ?”.

Bạch Lê “huych” một tiếng từ dưới đất đứng lên, đôi tròng mắt đen lấy linh động thẳng tắp trừng hắn, vẻ mặt không phục.

Du Thanh nhìn động tác lưu loát của hắn, càng cảm thấy buồn cười, chìa chìa sách trên bàn:” Mau ngồi xuống, làm cho ta xem xem người luyện chữ được như thế nào rồi”.

Bạch Lê ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn, gật gật đầu cầm bút lên, nhưng không vội vã viết, ánh mắt phiêu một lần lại một lần, trong lòng vẫn cảm thấy vắng vẻ, khẽ cắn môi ném bút lên trên bàn, quay đầu nhìn Du Thanh:” Người đừng đuổi ta đi được không?”.

Du Thanh sững sốt, cười rộ lên:” Ta chưa có nói muốn đuổi người đi, chỉ là không muốn nhìn người theo ta chịu khổ”.

“ Đó là cùng một ý tứ a! Ta nói ta không khổ! Tại sao người còn muốn đuổi ta đi?”.

“ Người sao có thể lại chết tâm nhân như thế?” Du Thanh bất đắc dĩ mà cười:” Nguyên bản ý của ta là nếu người có thể trở về sống những ngày tốt nhất thì ta sẽ không ngăn cản người,nếu người muốn lưu lại, đương nhiên ta cầu còn không được”.

Về mặt Bạch Lê nghi hoặc:” Là ý này?”

Du Thanh cười cầm bút để vào tay hắn, gật đầu mà cười:” Chính là ý này”.

Bạch Lê tiếp nhận bút, nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, trong mắt nhất thời hiện ra ý cười sáng đẹp, lần thứ hai ném bút xuống, vui vẻ xoay người đuổi tay thật dài ôm lấy cổ hắn:” A Thanh! Người nói phải giữ lời!”.

Du Thanh bị hắn đột nhiên tập kích làm trở tay không kịp, nhất thời hô hấp có chút ngưng trệ, cảm thụ da thịt mềm mại mịn màng bên sườn mặt, chớp mũi lướt qua khí tức thanh nhã sâu lắng, không hiểu sao mà trong tim dấy lên một trận kích động.

Bạch Lê thỏa mãn mà cười, cọ cọ bên sườn mặt hắn:” Hắc hắc... Ta đây an tâm!”.

Du Thanh không có nghe đến những gì hắn nói, chỉ cảm thấy trống ngực dồn dập, yết hầu khô khốc, theo bản năng gơ tay muốn ôm lại hắn, đột nhiên cổ bị buông lỏng.

Bạch Lê giãn ra khoảng cách, cười híp mắt nhìn hắn:” Ta viết chữ cho người xem!”.

Con người đen như mực của Du Thanh thẳng tắp nhìn vào mặt mày cười sáng lạn của hắn, thấy hắn trừng lớn mắt nghi hoặc nhìn mình thì mới từ từ hoàn hồn, cười cười:” Hảo”.

Bạch Lê thấy hắn đáp ứng sẽ không đuổi mình đi, trong tim nháy nhót quá chừng, tựa hồ thời tiết mưa dầm bên ngoài đều giống như được mặt trời giương cao soi chiếu một ngày nắng, cười hì hì quay đầu đi lấy bút lông, lại phát hiện không thấy bút đâu cả ”A” một tiếng, vội vàng cúi đầu tìm kiếm chung quanh, phát hiện bút lông bị lẫn xuống dưới đất, liền nhồm khối ghé ngồi xổm xuống đất nhặt lên, một lần nữa ngồi vào bên người Du Thanh, chăm nghiêng mực, vùi đầu nghiêm túc mà bắt đầu viết.

Du Thanh ngưng thần nhìn sườn mặt của hắn, thấy mặt mày hắn buông lỏng, khóe môi mỉm cười, một bộ dị thường nhu thuận lại lộ ra dáng vẻ cười khê, trong lúc bất tri bất giác, ánh mắt nhìn hắn liền trở nên dị thường ôn nhu.

Hai người lẳng lặng ngồi, không có bất luận ngôn ngữ nào, chỉ nghe mưa phùn phát qua cửa sổ phát ra những tiếng vang nhỏ, không thí thanh tân tràn vào, ***g ngực trướng lên không hiểu rõ cảm xúc, Du Thanh nhìn ngoài cửa sổ, ẩn ẩn có một loại cảm giác quen thuộc quanh quẩn trong lòng, nói không rõ là tư vị gì, thần nhiên nhưng lại tựa hồ thập phần khắc cốt.

Bạch Lê luyện chữ cũng luyện được không ít, thích nhất vẫn là viết tên hai người, hiện giờ đã muốn luyện được chữ giống chữ của Du Thanh đến tám chín phần, viết xong cực kỳ tự hào mà đặt bút xuống:” A Thanh, người nhìn xem ta viết giống hay không giống?”.

Du Thanh nhìn kỹ, ý cười càng thêm sâu sắc:” Ân, cơ hồ nhìn không ra thật giả”.

Bạch Lê cười đến càng thêm đắc ý.

“ Viết cái khác nhìn xem”.

“ Hảo!” Bạch Lê gật gật đầu, nhìn mưa phùn bên ngoài, vùi đầu viết một chữ “Vũ”, nghĩ nghĩ lại viết một chữ “Tửu”.

Du Thanh nghi hoặc hỏi:” Vì sao phải viết chữ Tửu?”.

“Không biết” Bạch Lê lắc đầu:” Cảm thấy tại loại thời tiết này, ngồi ở trong phòng uống chút rượu tán gẫu là một chuyện rất thích thú a”.

“Vây cũng được” Du Thanh gật gật đầu, cười nói:” Dù sao cũng không có gì làm, vậy uống mấy chén rượu cũng tốt lắm”.

“Thật sự?” Nhân tình Bạch Lê sáng lên, thềm ăn đến nỗi nhin không được lấy đầu lưỡi liến liếm mép.

Du Thanh sững sốt nhìn hần.

Bạch Lê từ trước tới nay chưa từng say rượu bao giờ, tiểu hồ ly trong tộc đã từng đưa cho hần mấy vò, lần đầu uống cảm thấy rất khó nuốt, sau này cũng không uống tiếp, nhưng là sau khi cùng một chỗ với Du Thanh, uống qua rượu gạo tự tay Du Thanh nhường ra, cảm thấy dị thường thơm ngọt ngon miệng, bây giờ nghĩ lại cảm thấy môi răng vẫn còn lưu hương.

“Rượu có đắt tiền không?”

“Chỉ là một bầu nhỏ mà thôi, vẫn có thể uống được”.

“Ta đây đi kêu tiểu nhị!” Bạch Lê hưng phấn đứng lên mở cửa lao ra ngoài.

Qua một lát, *** tiểu nhị liền bưng một bầu rượu đến.

Bạch Lê đóng cửa lại, mở cửa sổ rộng ra thêm một chút, nghe không khí thanh tân bên ngoài, vui rạo rức mở nắp bầu rượu, rót đầy chén cho hai người.

Kích động mà chạm chén rượu với Du Thanh, nhấp một hơi phát hiện hương vị cũng không tệ lắm, bất quá có chút khác biệt với rượu Du Thanh nhường.

Du Thanh nhìn hần nhăn mày lại, hỏi:” Thích không?”.

“Không có ngon như người làm” Bạch Lê bấm báo chi tiết, sau đó cười lên:” Bất quá được cùng Du Thanh uống rượu ta rất vui vẻ!”.

“Vây uống ít một chút, cẩn thận say”.

“Sẽ không!” Bạch Lê nhanh chóng lắc đầu:” Người nhường rượu ta uống ba chén không say, lúc này chỉ mới có một ly à”.

Bạch Lê thề son sắc mà dốc bầu rượu xuống uống hết một hơi xuống bụng, còn có chút đắc ý khoe chiếc chén sạch bóng, không nghĩ tới thời điểm hần đứng lên đã cảm thấy đầu choáng váng.

Du Thanh thấy hần lảo đảo một cái thiếu chút nữa là đụng đến cạnh bàn, chấn động, vội vàng đứng lên đỡ lấy hần:” Làm sao vậy? Say rượu?”

“A?” Bạch Lê lắc đầu:” Không có a, chỉ là choáng váng đầu”.

Du Thanh dở khóc dở cười:” Choáng váng đầu không phải là say rượu à?”.

Bạch Lê nháy mắt mấy cái nhìn hần:” Ta rõ ràng biết uống rượu”.

“Rượu và rượu không giống nhau, rượu ta nhường cũng không khác trà là mấy, người uống đương nhiên sẽ không say”. Du Thanh bất đắc dĩ mà đỡ hần đến bên giường ngồi xuống:” Còn tưởng trong lòng người biết đâu, lần tới sẽ không cho người dính vào nữa”.

Về mặt Bạch Lê khó hiểu mà tựa vào trên người hần:” Hương vị rượu và rượu chính là khác nhau a, nếu hương vị bất đồng thì không uống được sao?”

“Hương vị khác nhau, tác dụng cũng khác nhau, có loại vừa uống liền say, có loại uống cả nửa vò cũng không say”, Du Thanh kiên nhẫn giải thích cho hần một phen, cởi giày cho hần:”Nằm nghỉ một chút, ta đi lấy chậu nước cho người rửa mặt.”.

Bạch Lê mơ mơ hồ hồ làm cho hần giúp mình nằm xuống, nhìn hần cúi thân theo, chỉnh lý góc chăn cho mình, trong lòng dâng lên một cổ ngọt ngào, hướng hần hít mắt cười rộ lên.

Du Thanh nghe được tiếng cười ngây ngô mang theo vài phần men say của hắn, nhìn hắn rồi bất đắc dĩ cười cười, mang theo vài phần sùng nịnh.

Bạch Lê cũng không biết có phải là vì say rượu hay không, chỉ cảm thấy nụ cười của hắn đặc biệt mê người, lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên ôm cổ hắn rồi ngẩng đầu, thật nhanh mà hôn một hơi lên môi hắn.

Động tác Du Thanh chợt đình chỉ, cả người liền ngây đại.

Bạch Lê hôn xong nháy mắt mấy cái, hậu tri hậu giác mới ý thức được mình đã làm chuyện gì, đầu óc “ông” một tiếng, vội vàng buông tay ra nằm xuống, kéo chăn che đầu kín bưng, tránh trong chăn mắc cỡ.

Du Thanh còn chưa kịp nghĩ lại hành động của hắn, lại bị tiếng ngáy làm bộ phát ra rõ ràng của hắn biến thành dở khóc dở cười, cách lớp chăn vỗ vỗ lên người hắn:” Ta đi lấy nước”.

Tiếng ngáy đình chỉ, chăn giật giật. (^_^)

Du Thanh nhin cười đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Lê tránh ở trong chăn thở phào một hơi, sau đó cảm giác choáng váng đầu lần thứ hai ập tới.

Cũng không biết là rượu này quá mức lợi hại hay không mà vừa rồi hôn trộm một hơi lại có chút cảm giác thần hồn điên đảo, lúc này tránh trong ổ chăn chỉ cảm thấy toàn thân đều dấy lên một tầng khô nóng, thân thể dần dần có chút cảm giác không giống lắm nhưng chính mình cũng không phát hiện.

Một lát sau, Du Thanh bưng nước tiến vào, đóng cửa lại, khi vừa đến đầu giường thì thấy Bạch Lê còn lấy chăn che đầu, nhoèn môi lần thứ hai cười rộ lên:” Tốt lắm, mau ra đây, lau mặt cho người”.

Bạch Lê tránh ở bên trong, cũng không biết cách chặn thì có bị làm sao không, chỉ cảm thấy thanh âm ong ong, đầu óc cũng không thanh tỉnh lắm.

Du Thanh nhúng nhúng khăn, xoay người chuẩn bị kéo hắn ra, tầm mắt vừa chuyển liền đột nhiên sững sờ, mép chặn không biết lộ ra cái gì đó, một chút tiêm tể, màu trắng, lông xù, nhin không được nghi hoặc mà vươn tay chạm một chút.

Bạch Lê trốn trong chăn mãnh liệt cả kinh, rốt cuộc đã biết mình lạ ở chỗ nào, không nghĩ tới thế nhưng mình lại giấu đầu lòi đuôi, thậm chí đến lỗ tai cũng không cẩn thận mà bị lộ ra, một mặt cảm thấy may mắn vì mình trùm chăn kín mít, một mặt khẩn trương thu hồi những chỗ không thích hợp trên người về.

Ngón tay Du Thanh mới vừa chạm phải cái thứ màu trắng kia một chút thì thấy nó tự động biến mất, nhướn mày nghi hoặc mà nhìn nhìn, nhắc chặn lên một chút:” Cái gì vậy?”.

Bạch Lê kéo chăn lộ đầu ra, giả bộ hồ đồ:”A?”.

Du Thanh không có nghĩ nhiều, sợ trên giường có gì đó mà làm cho hắn không thoải mái, vạch chăn ra nhìn một cái, thấy cái gì cũng không có, cho là mình bị hoa mắt, lại đắp chăn lại cho hắn, lắc lắc đầu nói:” Không có gì, nào, lau mặt cho người”.

Chù thích:

(*) Hoa mọc như nôm: ý nói là hoa mọc nhiều, dày đặc.

19. Chương 19: Ngộ Khuyển

Sau khi vào đêm, mưa vẫn chưa tạnh, trong phòng so với bình thường còn muốn lạnh hơn vài phần, mặc dù đã đóng chặt cửa sổ, nhưng vẫn không chống cự nổi khí lạnh. Du Thanh làm cho Bạch Lê ngủ phía bên trong giường, còn mình thì nằm bên ngoài chống đỡ cho hắn.

Bạch Lê uống chút rượu, cũng không có say quá lợi hại, chỉ là đầu có chút chóng mặt, ý thức nhưng lại thanh tỉnh, còn biết thu cái đuôi lại không cho Du Thanh nhìn thấy, nhưng mà sau khi say rượu thì dễ dàng thất khống, mọi việc đều làm theo cảm tính, hắn giống y chang tảng đá nằm chình ình giữa giường, có như thế nào cũng không chịu dịch chuyển.

Du Thanh thấy trên gương mặt hắn nổi lên hai mảnh đỏ ửng, ánh mắt mê ly, chỉ biết nhìn mình cười ngây ngô, có chút dở khóc dở cười, đành phải nghiêng người nữa ôm hắn đẩy vào bên trong.

Bạch Lê bị động mà bị xô dịch, táp miệng chặc lưỡi về mặt không vui, tròng mắt chuyển vài vòng, nghiêng thân mình hướng qua Du Thanh mà cũng cũng:” A Thanh, ta lạnh...”

Du Thanh vội vàng nhét tay hắn vào ổ chăn, bắt lấy tay hắn sờ sờ, cảm thấy còn rất ấm áp, sưng sốt một chút, nhin cười nhìn thoáng qua hắn, lấy chăn của mình đắp lên cho hắn, sau đó chính mình cũng tiến vào.

Đôi con ngươi thủy nhuận đáng thương hể hể của Bạch Lê nháy mắt sáng lên, cắn môi về mặt chờ đợi nhìn hắn thổi tắt ngọn nến rồi nằm xuống cạnh mình.

“Bây giờ còn lạnh không?” Du Thanh nghiêng thân, trong bóng đêm nhìn hắn.

Bạch Lê khẩn trương trộm nhéo mình một chút, thở sâu nhích qua lấy một tay ôm lấy hắn, rõ ràng là muốn giả đáng thương một chút, nhưng tiếng nói trong lúc hưng phấn có như thế nào cũng không che giấu được:” Lạnh quá!”

Du Thanh bị hắn ôm trở tay không kịp, thân mình cứng đờ, tròng mắt tối đen trong bóng đêm yên lặng nhìn hắn, mãi cho đến khi thích ứng ánh sáng hôn ám, mới thấy rõ rèm mi buông xuống của hắn.

Bạch Lê thấy hắn một chút phản ứng cũng không có, trong lòng có chút mất mát, khẽ cắn môi, lấy tay kéo tay hắn qua, ôm lại đặt lên lưng mình, rầm rì:” Ta lạnh...”

Du Thanh sưng sốt một chút, nhin không được thấp giọng cười rộ lên, lấy tay trên lưng hắn ra, sờ sờ đầu hắn, lại khoát lại sau lưng hắn ôm hắn, thấp giọng nói:” Thế này vừa lòng chưa?”

Bạch Lê mừng thầm, liên tục gật đầu:” Ân! Không lạnh!”

Trong bóng đêm, Du Thanh nhìn hắn rồi nụ cười trong chốc lát, không tự chủ được ôm hắn sát lại một chút.

Tiểu mưu kế đã thực hiện được, đáy lòng Bạch Lê ngọt đến nỗi giống như được uống mật ủ mười năm, nguyên bản đầu óc có chút choáng bây giờ lại càng thêm choáng hơn, cười tủm tỉm cọ cọ người hắn, rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp, cả một đêm ngủ đến cực kỳ ngọt ngào.

Mà mấy ngày liên tiếp bị ác mộng quẩn thân, tỉnh dậy liền quên nhưng hôm nay Du Thanh lại cực kỳ khó được mà mơ một giấc mộng thập phần rõ ràng, khi tỉnh dậy thì cười kể lại với Bạch Lê:” Giấc mộng đêm qua thật thú vị, ta không biết từ nơi nào mà nhặt được một cái tiểu hồ ly, toàn thân tuyết trắng, cực kỳ giống với tiểu hồ ly mà ta từng gặp tại chân núi, bất quá hồ ly đó có chín đuôi, tựa hồ là cửu vĩ hồ trong truyền thuyết mới có, không biết như thế nào mà khiến cho ta mơ thấy nó”.

Bạch Lê vừa nghe câu chuyện của hắn thì sợ tới mức thiếu chút nữa đánh nghiêng bồn rửa mặt, ánh mắt liếc qua liếc lại trong chốc lát rồi vội vàng định trụ, tiểu tâm hỏi:” Người có mơ thấy con hồ ly này nói gì không?”

Du Thanh nghe được thì sưng sốt:” Nói? Hồ ly thì sao nói chuyện được?”

“A...” Bạch Lê nháy mắt mấy cái, cười gượng:” Trong truyền thuyết mới có, chắc hắn là phải khác với những hồ ly bình thường đi? Ta cho rằng nó sẽ...Nói chuyện...”

Du Thanh cười nói:” Hồ ly mà ta mơ thấy không biết nói, bất quá nó chơi xấu, đem mấy con gà nuôi trong nhà đều ăn vụng hết”.

Sắc mặt Bạch Lê cứng đờ, nuốt nuốt nước miếng, về mặt chột dạ mà vui đầu rửa mặt, rửa mặt xong quay đầu cười với hắn:” Mơ thấy cửu vĩ hồ là dấu hiệu tốt, sẽ đại phú đại quý! A Thanh về sau nhất định sẽ giàu sang mà làm quan!”

Du Thanh nhin không được cười rộ lên:” Ta chỉ cần bán thêm được mấy bức tranh chữ, bạc đủ dùng là được”.

“Nhất định có thể, ăn điểm tâm xong chúng ta liền đi ra ngoài mở quán!”

“Bán xong dẫn người đi dạo”.

Bạch Lê lắc đầu:” Cái này không vội”.

Ăn xong điểm tâm, dưới sự thúc giục của Bạch Lê, Du Thanh liền ra đường bày cái tiểu quán, hỏi mượn chường quầy khách *** một chiếc bàn cũ, một băng ghế dài, tìm một góc đường không vắng vẻ cũng không huyền ảo, mở tranh ra liền ngồi xuống.

Bạch Lê thì ngồi sát bên cạnh hắn, thường thường nhìn bộ dáng nhàn nhã chấp bút của hắn, càng xem càng thích, chồm qua cười hì hì nói:” A Thanh, ngươi vẽ cho ta một bức tranh được không?”.

“Hảo” Du Thanh không chút do dự đáp ứng, nghiêng đầu thấy hắn cười híp mắt, cũng cười theo:” Lát nữa về khách *** nghĩ tạm ta sẽ vẽ cho”.

“Ân!” Bạch Lê được hắn đồng ý, hưng phấn mà gật gật đầu.

Tầm mắt đảo qua một vòng chung quanh, đang cao hứng muốn chết thì đột nhiên nghe được một trận tiếng chó sủa, thân mình cứng đờ, sắc mặt “bá” một cái trở nên trắng bệch.

Tiếng chó sủa hùng hậu vang dội, trung khí mười phần, vừa nghe liền đoán được là loại chó vừa to vừa nặng, hơn nữa có tới hai con, đây là loài vật mà Bạch Lê sợ nhất khi hành tẩu ở nhân gian. Trong thôn cũng có người nuôi chó trong nhà, bất quá hình thể cũng không tính là lớn. Tuy rằng Bạch Lê nhìn có chút ớn ớn, nhưng chưa bao giờ e ngại giống như hiện giờ.

Du Thanh phát giác sự dị thường của hắn, vội vàng đặt bút nắm lấy tay hắn, không nghĩ tới ngón tay hắn lại là một mảnh lạnh lẽo, không khỏi nhúu mày chà xát:” Làm sao vậy?”.

“Chó! A Thanh! Nơi này có chó to!”.

Du Thanh sửng sốt, nhất thời không biết nên lo lắng hay nên cười:” Ngươi sợ chó?”.

Bạch Lê da mặt cứng ngắc gật gàu đầu, vừa muốn nói chuyện lại đột nhiên nghe được thanh âm thờ hồng học của hai con chó to tướng kia vang lại từ phía sau ngõ hẻm đang hướng lại đây, sợ tới mức há mồm hét to một trận:”A a a a!”, một bên hét một bên nhanh chóng nhảy lên bàn.

Du Thanh không dự đoán được hắn lại phản ứng kịch liệt như vậy, sửng sốt một chút, thấy cái bàn lắc lư thì nhất thời khẩn trương, vội vàng vươn tay dìu hắn:” Mau xuống dưới! Cái bàn này rất cũ, chống đỡ không nổi!”.

Khi nói chuyện, hai con chó liền vọt tới trước mắt. Người bán hàng rong hai bên đường chạy té tát, giống như đang chạy thoát thân. Du Thanh sinh nghi hoặc, theo phương hướng của hai con chó nhìn lại, thấy phía sau là một con ngựa cao lớn đang được một gã sai vặt quần áo sáng sủa dắt đi, trên lưng ngựa ngồi một vị công tử cầm y hoa phục, trong mắt lộ ra vẻ âm trầm, khóe miệng lại treo một mặt đắc ý.

Tầm mắt người nọ chuyển đến Du Thanh, lười biếng nói:” Sao không chạy a? Ngoan như thế để chờ hiểu kính Phan gia gia của ngươi sao?”.

Du Thanh nghe mà không hiểu ra sao, trực giác cảm thấy người này không phải người lương thiện, không khỏi nhúu mày, đang muốn khách khí một câu rồi dắt Bạch Lê đi, không nghĩ tới tầm mắt người nọ vừa nhấc lên, nhìn thấy Bạch Lê thì tròn mắt lóe sáng, ha ha cười nói:” Mỹ nhân nha!”.

Bạch Lê đang mãi cảnh giác mà trông hai con chó to tướng nhe răng kia nên không chú ý tới lời hắn nói.

Du Thanh đã hiểu một chút ý tứ trong đó, quay đầu gọi:” A Lê, chúng ta trở về”.

Bạch Lê đối với lời hắn nói thì tự động nghe, mặt trắng xác run giọng nói:” Không không không, không dám đi xuống”.

Người nọ nhất thời cười đến càng sáng khoái:” Phan gia gia thích nhất là loại mỹ nhân yếu đuối như thế này a, ha ha ha, đến, Hắc tướng quân, Bạch tướng quân, lên cho ta!”.

Bạch Lê thấy lỗ tai hai con chó vừa động, đảo mắt liền muốn hướng lại đây, lần thứ hai sợ tới mức oa oa gọi bậy, dùng tốc độ ai cũng thấy không rõ lùi lại cái tường thấp ở phía sau, trong chớp mắt lại nhảy dưng, dùng cả tay chân mà bò lên một cây liễu rũ khô héo bên cạnh, khẩn trương trông hai con chó to tướng đó, kêu rên:” A Thanh! Cứu mạng!”.

Tuy rằng Du Thanh kinh ngạc với sự nhanh nhẹn của hắn, nhưng trước mắt càng lo lắng tình cảnh của cả hai hơn, thấy hai con chó kia đang hướng lại đây, vội vàng giơ ghế lên ngăn ở dưới tàng cây.

Hai con chó kia nhìn thấy ghế trong tay hắn, theo bản năng dừng lại động tác, một loạt hướng hắn sửa um lên.

Du Thanh lạnh lùng nhìn kẻ đang cười ngửa: “Các hạ đây là muốn làm cái gì?”

Kẻ nọ nhướn mày mỉm cười: “A? Người cũng là cái mỹ nhân đi! Bất quá đáng tiếc a, không hợp khẩu vị Phan gia gia ta..”

Du Thanh thấy ngôn ngữ sỗ sàng của hắn, lần thứ hai nhú mày, biết là đã gặp phải đồ vô lại.

Kẻ nọ ngẩng đầu đánh giá Bạch Lê một lát, ý cười càng sâu sắc: “Nhánh cây liễu rũ này nhỏ mềm như vậy đều có thể leo lên được, xem ra thất lung mỹ nhân cũng rất mềm dẻo a! Chắc chắc, gia gia rất thích nhìn mỹ nhân thống khổ thét chói tai, nhị vị tướng quân cũng đừng nhàn hạ! Nói xong liền đưa tay huyết sáo một tiếng thật vang.

Hai con chó nghe được mệnh lệnh, gầm gừ gào thét hai tiếng, nhún chân sau bổ nhào vào Du Thanh.

Bạch Lê sợ tới mức hô to: “A Thanh mau lên đây!”, kêu xong liền giật mình lại, lúc này mới nhớ tới mình cũng không phải hồ ly bình thường. Vừa rồi khi nhìn thấy chó nên sợ hết hồn, dưới tình thế cấp bách chỉ nghĩ đến việc thoát thân, thế nhưng hắn lại quên mình là cửu vĩ linh hồ có thể hóa phép, lấy tu vi của hắn, đừng nói hai con chó, mặc dù mười con, một trăm con, với hắn mà nói thì việc ứng phó chỉ là một trò đùa.

Không kịp chửi mình vụng về, Bạch Lê vội vàng ngưng thần chuẩn bị thi pháp bao lại Du Thanh, sau đó mới chậm rãi đối phó với tên kia và hai con chó nọ, không nghĩ tới tâm niệm chưa xong thì Du Thanh lại dựa vào một cái ghế đánh trúng đầu Hắc khuyển, lại nhanh chóng né tránh tập kích của con Bạch khuyển kia.

Du Thanh đứng lại, chính mình cũng thấy sửng sốt, không nghĩ tới lực đạo trong tay mình lại đột nhiên thành lớn như vậy, hơn nữa tốc độ né tránh lại nhanh đến nỗi làm cho mình đều kinh ngạc, khẽ nhú mày, thấy hai con chó kia lần thứ hai nhào vào đây, không kịp nghĩ lại liền cầm lấy cái ghế trong tay đập ra.

Dưới tình thế cấp bách Du Thanh không thể chú ý nhiều nhưng Bạch Lê ở trên cây lại thấy rõ ràng, hơn nữa nhìn đến gốc lẫm, chiếc ghế kia lần này liên tiếp đánh trúng đầu hai con chó, tiếng gầm gừ đều im bật. Hai con chó kia bị đánh choáng váng, thân mình lung lay sắp đổ.

Lúc này bốn phía ngả tư đường đều không thấy bóng dáng những người khác, có lẽ là biết ác danh kẻ nọ đã sớm lan xa, kẻ nọ vừa thấy hai con chó hung mãnh kia thế nhưng lại bị một cái văn nhược thư sinh đánh đến phát mộng, ngây ngẩn cả người. Mà Du Thanh cũng nhìn lại cái ghế trong tay mà sửng sốt. Trong lúc nhất thời, bốn phía im lặng đến nỗi cũng có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Người nọ trước hết hoàn hồn, lửa giận ngập trời: “Liền Phan gia gia ta mà người cũng dám khi dễ, quả thực chính là muốn chết! Hắc tướng quân! Bạch tướng quân!”

Một tiếng huyết vang, hai con chó lắc lắc thân mình, lần thứ hai lộ ra vẻ mặt hung tàn, nhảy lên không, bổ thẳng vào Du Thanh.

Bạch Lê nhanh chóng hoàn hồn, đang muốn âm thầm ra tay tương trợ, đột nhiên thấy Du Thanh đá vào cái bàn bên cạnh một cước, ngăn trở thế tấn công của chúng, liên tiếp nện hai đấm vào bên tai của hai con chó.

Chỉ nghe hai tiếng kêu rên thê lương, hai con chó thống khổ ngã trên mặt đất, trong miệng trong mũi máu tươi giàn giụa, thân mình run rẩy, nhìn tư thế dường như là không được nữa.

Không khí im lặng một lát, Du Thanh lần thứ hai bị sự khác thường của mình làm giật mình, hắn chỉ biết mình vung hai tay ra nhưng không có cảm giác đánh trúng, hai tay cũng không cảm thấy đau, hai con chó này như thế nào mà bị thương?

Mà Bạch Lê nằm trên cây cũng ngơ ngác nhìn Du Thanh, làm hắn kinh ngạc nhất không phải là việc Du Thanh đá thương hai con chó kia mà là vừa rồi hắn ra tay cực kỳ nhanh, ngay đến hắn cũng không thấy rõ

ràng.

Người cưỡi ngựa nhảy xuống đất, bổ nhào vào trên người hai con chó, kêu rên:” Người giết tướng quân của ta! Người thể nhưng giết tướng quân của ta! Ta muốn giết người!”.

Du Thanh lại không để ý tới hắn, sau khi hoàn hồn liền ngẩng đầu nhìn Bạch Lê:” Không sao nữa rồi, xuống đây đi”.

Bạch Lê sửng sốt một chút rồi vội vàng tuột từ trên cây xuống.

Trên mặt đất người nọ ngẩng đầu, hung ác nhìn bọn họ, quay đầu nhìn tùy tùng phía sau cắn răng ra lệnh:” Bắt bọn họ lại cho ta!”

Vừa dứt lời, cách đó không xa một giọng nam thuần hậu truyền đến:” Chậm đã”.

20. Chương 20: Ân Nhân

Theo một tiếng quát nhẹ có phần biếng nhác nhưng rõ ràng, mọi người ở đây đều hơi sửng sốt, theo tiếng nhìn lại, thấy là một người mặc gấm vóc giáng sắc, quanh thân nam tử ẩn hàm ý cười chân thành đi đến, nhìn tuổi tựa hồ lớn hơn Du Thanh vài tuổi, theo sau là một nam tử áo xám, thần sắc nghiêm nghị.

Tầm mắt giáng y nam tử dừng trên một người hai chó, đuôi lông mày giạt một cái, cười nói:” Ta còn tưởng là đang khốc tang cho người thân đã mất đâu, nguyên lai là đang khốc cho hai con chó, huynh đài thật đúng là có nhả hững”.

Tên ác bá họ Phan kia vừa nghe hắn nói năng lỗ mãng, lúc này tức giận, đứng lên hùng hổ nhào qua hắn, đưa tay định kéo vạt áo của hắn, còn chưa kịp động thủ thì nam tử áo xám phía sau người nọ đột nhiên lách mình lên phía trước chắn lại, nhanh chóng đưa tay bắt lấy tay hắn rồi trực tiếp vận ngược một cái, làm cho hắn đau đến oa oa kêu to.

Giáng y nam tử thu lại tươi cười, trong thanh âm thuần hậu thêm vài tia uy nghiêm:” Quân tử động khẩu bất động thủ, người đây là làm cái gì vậy?”.

Mấy kẻ người hầu ác bá vừa thấy chủ tử mình bị giáo huấn, nhất thời lo lắng, chạy nhanh tới định hỗ trợ, không nghĩ tới cảnh bị một chưởng của người áo xám làm té lăn.

“ Buông... Buông tay! Cậu nò tài người dám động thủ với ta! Người cũng không phải quân tử! Cài đồ từ chỗ nào tới mà cũng dám giáo huấn Phan gia gia của người!”.

Nam tử áo xám nghe ác bá này hùng hùng hổ hổ, mặt liền u ám, lực đạo trong tay lại tăng thêm vài phần, nắm tay siết chặt đến nỗi kêu lên rôm rốp rôm rốp.

“ Hắn là người hầu của ta, động thủ với người là vì bảo hộ chu toàn cho ta, đây là cử chỉ trung nghĩa”, giáng y nam tử một lần nữa khôi phục tươi cười, ý bảo nam tử áo xám buông tay, tiến lên một bước hỏi:” Người họ Phan?”

Tên ác bá kia vừa nghe vậy thì nhất thời vênh váo, uốn ngược ngẩng đầu khí vũ hiên ngang:” Hiện tại mới biết à? Chậm!”.

“ Nghe nói Tri phủ lão gia cũng họ Phan, chẳng lẽ lệnh tôn đó là Phan đại nhân?”.

Người nọ giống như nghe được một chuyện thiên đại chê cười, cười ha ha lên:” Tri phủ lão gia là thúc phụ ruột của ta! Hắn không có con trai, chỉ có khuê nữ, mấy việc này mà người còn không biết nữa thì còn dám để ý tới nhân sự của bốn đại gia ta?”.

“ Nguyên lai là Phan Hưng, Phan công tử!”. Giáng y nam tử bưng tỉnh đại ngộ mà cười cười:” Không biết người tính xử lý hai vị này như thế nào?”.

“ Tất nhiên là giải vào đại lao hảo hảo giáo huấn một phen!”, Phan Hưng dào dạt đắc ý đáp lời hắn, đột nhiên nghiêm mặt:” Mặc mớ gì tới người! Người cút ngay cho ta!”.

Người hầu áo xám thấy hắn vô lễ như thế, thiếu chút nữa lại xông lên, bị vị giáng y nam tử đưa tay cản lại.

Thần tình Phan Hưng đặc ý:” Coi như người thức thời”.

Giáng y nam tử vô vị mà cười cười:” Người ý thể hiệp người, sai chỗ cần người, hiện giờ hai con chó của người bị mất mạng, là tự một tay người tạo thành, cũng không có đạo lý để cho người khác ngồi tù”.

“ Như thế nào mà người lại vô nghĩa nhiều thế? Cút ngay cho đại gia!”.

Giáng y nam tử than nhẹ một tiếng, cảm khái nói:” Không thể tưởng tượng được Phan đại nhân mới chỉ nhậm chức có một năm, tiền đồ liền muốn hủy ở trong tay của người. Người là cháu ruột của hần thì thế nào? Mặc dù là thân nhi tử, chỉ sợ là hần cũng không có cách nào che chở người”.

Phan Hưng vừa nghe nhất thời thay đổi sắc mặt:” Người có ý gì? Nói cho rõ ràng!”.

“ Nếu không phải người làm việc quá mức trắng trợn, chỉ sợ là những hành vi phạm tội của Phan đại nhân đến nay vẫn còn bị chôn vùi trong đất đầu, hiện giờ ngay cả Thánh thượng, người sống lâu dài trong thâm cung, đều biết được tin tức, cũng không phải là nhờ công lao của người?”.

“ Tôi...Tôi gì?” Phan Hưng lúc này mới phát hiện người trước mặt này khi nói chuyện vẫn lộ ra một loại khí thế nào đó khó phát giác, không khỏi có chút nghĩ mà bắt đầu sợ sệt:” Người là ai?”.

“ Ta họ Tiết, tên một chữ “ Thường”, nói vậy chắc là Phan đại nhân hần là nghe qua”.

“ Tiết Thường..” Tim Phan Hưng nhảy dựng, đột nhiên hoảng sợ kêu to lên:” Người chính là Tiết Thường! Người người người...”, khi nói chuyện sắc mặt đã càng ngày càng trắng.

Tiết Thường cười đến cả người lẫn vật đều vô hại nhưng lời nói ra lại làm cho người ta chấn động:” Hiện tại người trở về cùng với thúc phụ người ngồi trên xe chở tù hay là trực tiếp đi theo ta đâu?”.

Môi Phan Hưng run rẩy, lẩm bẩm nói:” Thúc phụ ta đã muốn...”

“ Người đã không vội vã mà chạy trở về, vậy đi theo ta tốt lắm”, Tiết Thường tự động lựa chọn thay hần, hơi hơi nâng cằm. Người hầu áo xám phía sau nhanh chóng đi lên phía trước bắt lại Phan Hưng.

Phan Hưng lấy lại tinh thần, bật người lắc lắc thân mình mà bắt đầu giãy giụa:” Người nói vậy! Không có bằng chứng thì người đừng ngậm máu phun người! Ta làm thế nào biết người là kẻ từ chỗ nào chui tới! Chỉ bằng một câu của người cũng muốn hù Phan gia gia của người! Nằm mơ!”.

Tiết Thường cười nhạt mang theo chút sát khí, thanh âm giãy giụa tức giận mắng chửi im bật, Phan Hưng lập tức ủ rũ.

Khi hai bên này đang giằng co thì Du Thanh và Bạch Lê luôn luôn đứng bên cạnh nhìn.

Du Thanh có nguyên tắc không quản những việc không liên quan đến mình, đối với việc Tiết Thường này là người nào, cùng với Tri phủ nơi đây phạm tội gì, cũng không quá quan tâm, bất quá việc hần đột nhiên xuất hiện đích xác đã thay mình và Bạch Lê giải quyết phiền toái, cảm thấy tất yếu nên nói một tiếng cảm ơn, nên luôn luôn đứng bên cạnh lặng lẽ chờ.

Mà ngay từ đầu nghe bọn họ đối thoại, Bạch Lê có chút mờ mịt, bất quá cảm thấy bộ dạng của Tiết Thường này thập phần quen mắt, tựa hồ đã từng gặp ở chỗ nào, rồi lại nghĩ không ra. Mãi đến khi nghe người đó báo tên họ, Bạch Lê mới đột nhiên nhớ lại, Tiết Thường này là đại thần trong triều, làm quan gì thì hần không rõ ràng lắm, nhưng có thể nhớ rành mạch rằng người này từng là đồng nghiệp của Du Thanh, hơn nữa rất hợp ý với Du Thanh, quan hệ rất tốt.

Du Thanh sau khi đỗ Trạng Nguyên thì đảm nhiệm chức vụ tại Hàn Lâm Viện, ngay từ đầu không quyền không thế, bị mọi người xa lánh, nhưng Tiết Thường này lại rất thưởng thức tính tình của hần, lại thường thường có cùng chung quan điểm, tự nhiên cũng liền chiếu cố hần rất nhiều, sau này con đường làm quan của Du Thanh bằng phẳng, một đường thẳng chức, bị người ghen ghét, thiếu chút nữa bị lọt vào hãm hại, cũng là nhờ Tiết Thường này ra tay trợ giúp mới được rửa sạch oan khuất, bởi vậy hai người khi đến tuổi già cũng là hảo hữu tâm giao.

Đối với các loại khúc chiết trong quan trường này Bạch Lê dĩ nhiên là không hiểu biết nhiều lắm nhưng hần biết Tiết Thường đã cứu mạng Du Thanh, mặc dù kia là chuyện đã rất lâu, nhưng dù sao thì việc vươn tay

cứu giúp là sự thật, là ân nhân của Du Thanh. Hiện giờ Du Thanh không biết hẳn nhưng Bạch Lê lại nhận ra, lập tức tâm tình có chút kích động.

Bạch Lê đem chuyện của Du Thanh đặt ở vị trí thứ nhất, ân nhân của Du Thanh dĩ nhiên cũng được coi là ân nhân của hắn, hiện giờ vị ân nhân này lại giải vây cho bọn hắn, sự cảm kích thì càng không cần phải nói.

Du Thanh thấy bên kia đã muốn xử lý không sai biệt lắm, liền đi lên phía trước mỉm cười với Tiết Thường, chấp tay nói: “Đa tạ Tiết đại nhân ra tay tương trợ!”

Bạch Lê theo sát lên, cười tủm tỉm mà cùng Du Thanh chấp tay nói lời cảm tạ: “Đa tạ Tiết đại nhân!”

Du Thanh nghe trong thanh âm hắn lộ ra một cỗ hưng phấn khó hiểu, có chút nghi hoặc mà nhìn thoáng qua hắn, thấy hắn cười với Tiết Thường đến dị thường sáng lạn, ánh mắt đình trệ, mấp máy môi rồi quay đầu lại.

Tiết Thường liếc đi khí thế vừa rồi, xoay người khiêm tốn nói với bọn họ: “Bất quá chỉ là nhắc tay chi lao, không cần phải khách khí. Nay thúc chất hai người sớm phải đối mặt với công lý, hôm nay ở chỗ này bắt hắn cũng chỉ là trùng hợp”.

Dĩ nhiên Du Thanh biết Tiết Thường này không có khả năng là đặc biệt mà đến giúp bọn hắn, chủ yếu là vì vận khí của hắn và Bạch Lê tốt, vừa vận dụng tới tên ác bá này khi vận số hắn đã hết, bất quá thoát khỏi phiền toái cũng là sự thật, vì thế lần thứ hai chấp tay đối với hắn: “Vẫn là muốn đa tạ đại nhân! Đại nhân có chuyện quan trọng trong người, chúng ta cũng không quấy rầy nữa, như vậy cáo từ”.

Bạch Lê lần thứ hai cười tủm tỉm mà cùng Du Thanh chấp tay: “Đại nhân cáo từ!”

Tầm mắt Tiết Thường chuyển đến trên mặt Bạch Lê, yên lặng nhìn hắn một lát, cười cười: “Xem ra nhị vị không phải là người địa phương đi?”

“Không phải! A Thanh là lên kinh dự thi nên đi ngang qua nơi này!”

Du Thanh lần thứ hai bị thái độ tích cực khác thường của Du Thanh khiến cho sửng sốt, lập tức khôi phục lại thần sắc thông dong, không nhanh không chậm nói: “Đúng vậy”.

Tiết Thường nhìn Bạch Lê cười nói: “Người không đi thi sao?”

Bạch Lê đối với vấn đề của hắn mê mang một chút, lắc đầu: “Ta không thi, ta là thư đồng của a Thanh”.

Du Thanh khép hờ làn mi, lần thứ hai mỉm cười: “Nếu đại nhân công vụ quán thân, chúng ta cũng không quấy rầy nữa”.

Tiết Thường cười gật gật đầu: “Nhị vị thỉnh tự nhiên”.

Du Thanh, Bạch Lê hai người cùng Tiết Thường chấp tay xong liền xoay người thu thập đồ đạc hỗn độn nào là bàn, ghế, giấy, bút mực mang về khách *** cách đó không xa, bởi vì làm gãy một cái ghế nên hướng lão bản thanh toán thêm mấy văn tiền, việc này liền cáo một đoạn rồi chìm xuống.

Bất quá Bạch Lê lại nhạy cảm phát hiện Du Thanh trầm mặc, sau khi vào nhà liền vội vàng cọ lại ngồi xổm bên người hắn, lo lắng nắm tay hắn: “A Thanh, người làm sao vậy?”

Du Thanh nhìn tay mình bị hắn nắm chặt, cảm thụ ấm áp nơi đầu ngón tay, ngẩng đầu cười cười với hắn: “Trước kia người nhận thức Tiết đại nhân?”

Thiếu chút nữa Bạch Lê liền gật đầu với hắn, cũng may phản ứng coi như đúng lúc, vội vàng lắc đầu nói: “Không biết”.

Du Thanh nhìn hắn một cái, cười rộ lên: “Khó có được gặp người thân thiện đối với người khác, còn tưởng đầu trước kia người đã gặp qua hắn đâu”.

Bạch Lê nhất thời cười rộ lên: “Tiết đại nhân là người tốt!”

Du Thanh kinh ngạc nhìn hắn: “Vì sao nói như vậy?”

“Bởi vì hắn đã giúp chúng ta a! Là ân nhân của chúng ta!”

Du Thanh cười cười:” Chỉ là thuận tiện giúp một cái, sao lại thành ân nhân? Có phải là người tốt hay không thì cũng không phải dựa vào lời nói hoặc một hai sự kiện liền có thể định đoạt”.

Bạch Lê nháy mắt mấy cái, nghĩ rằng Du Thanh dù sao cũng chưa cùng hắn làm quan, không biết hắn cũng là bình thường, liền không nói thêm gì nữa, gật gật đầu:”A!”

Du Thanh sờ sờ đầu hắn, khôi phục thần sắc ôn nhu:” Hôm nay không mở quán, lấy mấy bức vẽ sẵn ngày mai đem ra bán. Ăn cơm trước, ăn cơm xong rồi ta vẽ cho ngươi một bức”.

Nhân tình Bạch Lê sáng lên, liền tục gật đầu, lập tức kéo tay hắn lật qua lật lại nhìn, nghi hoặc hỏi:” A Thanh, hôm nay như thế nào mà ngươi có bản lĩnh đánh chết hai con chó kia?”.

Du Thanh vừa nghe liền nhăn mày lại, khề thở dài:” Ta cũng không biết, gần đây cứ cảm thấy mình là lạ, nhưng không biết tốt cùng là làm sao vậy”.

Bạch Lê ngẩng đầu mê hoặc mà nhìn hắn: “Là lạ ở chỗ nào?”

“Thường sẽ mơ thấy một ít giấc mộng ngạc nhiên cổ quái, tỉnh lại lại nhớ không rõ...Chuyện ngày hôm nay...Còn có trước kia, miệng vết thương sẽ tự nhiên khép lại..”

Bạch Lê không dự đoán được hắn lại đột nhiên nhắc đến việc miệng vết thương nọ, tinh thần nhất thời chấn động, định thừa dịp này hảo hảo hỏi một chút, giả bộ làm bộ dáng như không biết chuyện gì, khấn trương nói:” Cái gì miệng vết thương? Thương thế của ngươi là từ đâu ra?”.

Du Thanh đề lại đôi tay định xốc quần áo mình lên, cười cười:” Khấn trương cái gì? Ngươi không nhớ rõ? Lần đó gặp trời mưa, ở trên đường ngã một cái, cắt qua lòng bàn tay”.

“...” Nguyên lai là nói chuyện này? Bạch Lê buồn bực mà trộm liếc hắn một cái, trong lòng mắng hắn không chịu nói thật nhưng trên mặt lại không tốt biểu hiện ra, cúi đầu mở lòng bàn tay hắn ra sờ sờ:” Chỉ cần thân thể không khó chịu là tốt rồi”.

Du Thanh nhìn thấy khi hắn cúi xuống thì mặt mày có vẻ cực kỳ nhu thuận, cười cười gật đầu:”Ân”.

21. Chương 21: Dị Tượng

Vào đêm, hai người thập phần ăn ý mà ngủ chung một chỗ. Bạch Lê do có kinh nghiệm say rượu đêm hôm trước nên có thêm can đảm, vậy là theo thói quen nhích sát vào bên người Du Thanh, ôm thắt lưng hắn, thấy hắn không phản đối chút nào, trong lòng mừng thầm.

Có lần đầu tiên thì sẽ có lần lần thứ hai, có lần thứ hai liền có lần thứ ba, thế là mỗi ngày hắn đều ôm Du Thanh ngủ, đây chính là tâm nguyện ngàn năm qua của hắn.

Du Thanh nhìn hắn rũ xuống rèm mi, đen như mực vừa dài vừa nhuỷ, hơi hơi cong lên, rõ ràng thần thái phi dương, rồi lại nhu thuận mà khép lại, chỉ cảm thấy người này linh khí mười phần. Nhớ lại cái bộ dáng ngốc hồ hồ lúc lần đầu gặp mặt kia, không khỏi bật cười.

Khi đó ngốc không giống ngụy trang, lúc này linh khí nhìn cũng là thập thành thập túc (*), loại mâu thuẫn kì dị này đặt trên người hắn đúng là không có chút nào không hợp, hồn nhiên thiên thành, không nghĩ tới trong lúc vô tình thu lưu ngốc tử, lại càng nhìn càng không khống chế được mà yêu thích.

Bạch Lê rũ mắt cười trộm một lúc lâu, thấy Du Thanh một chút động tĩnh cũng không có, lần thứ hai bắt đầu cảm thấy ủy khuất, giương mắt nhìn nhìn hắn, thấy hắn đang không nháy mắt mà nhìn mình chăm chăm, tim không khỏi nhảy dựng, vui sướng theo đó mà chảy tràn ra, ánh mắt cười đến nheo lại, vui rạo rức mà vươn tay ra sờ tay hắn.

Du Thanh nhìn thấu ý đồ của hắn, cố ý ghẹo hắn, liền nhanh chóng rút mu bàn tay ra phía sau, nhưng lập tức bởi vì hành động ấu trĩ của mình mà kinh ngạc, bất đắc dĩ cười rộ lên.

Bạch Lê chưa bắt được tay hắn, lần thứ hai ngẩng đầu, nhìn nét cười trong mắt hắn, lá gan lại lớn thêm vài phần, đưa chân nhẹ nhàng đá đá vào tiểu thối (*) của hắn, vùi đầu lẩm bẩm:” A Thanh, ta lạnh...”

Du Thanh nhin không được cười nhẹ ra tiếng, vươn tay ôm hấn lại, thấy hấn vui vẻ mà rúc người vào ***g ngực mình, đang muốn tiếp tục ghẹo hấn một hồi, đột nhiên nhìn mặt hấn rồi sững sốt.

Lúc trước có thể nhìn lông mi của hấn đến nhất thanh nhị sở (*) nhưng lại chưa từng phát giác dị thường, hiện giờ lại nhìn da thịt bóng loáng nhẵn nhụi của hấn, đột nhiên ý thức được, lúc này ngọn đèn đã bị thổi tắt, bên trong là một mảnh hôn ám, làm thế nào mà hấn lại có thể nhìn Bạch Lê rõ ràng đến như thế? Tuy rằng vào đêm sau khi tắt nến, qua một đoạn thời gian liền có thể thích ứng với bóng đêm, nhưng lúc này hai mắt hấn còn thích ứng rõ ràng hơn ngày xưa.

Trước kia tại trong thôn, ánh trăng càng sáng tỏ, mặc dù khi đó ở trong nhà, nhờ vào ánh trăng vàng vạc cũng chưa chắc có thể nhìn mọi vật rõ ràng, lúc này lại có thể đem những chấm sáng trong đôi mắt Bạch Lê nhìn đến nhất thanh nhị sở, thậm chí ngay cả lông mi tiêm dài đều có thể nhìn được từng sợi từng sợi, thật là có chút quái dị.

Bạch Lê chui vào ngực hấn, cảm thấy mỹ mãn, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn hấn:” A Thanh, chúng ta còn phải ở trong này mấy ngày?”

Du Thanh nhanh chóng từ trong suy nghĩ hoàn hồn trở lại, lấy tay sờ sờ làn tóc dài đen tuyền mềm mại của hấn, cười nói:” Ít nhất ba ngày, nhiều nhất mười ngày, tùy người”.

“ Tùy ta à?” Sắc mặt Bạch Lê vui mừng, tuy rằng hấn không để ý ở trong này bao nhiêu ngày, nhưng sự sững nịch dung túng trong giọng nói của Du Thanh thập phần rõ ràng, hấn cũng không phải gốc tử thì làm sao mà nghe không hiểu?

Nghĩ tới việc Du Thanh đối với mình càng ngày càng tốt, Bạch Lê lần thứ hai cảm thấy ngọt ngào, trong mắt ý cười như nước, không nháy mắt mà nhìn chằm chằm Du Thanh, dù có nhìn như thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Du Thanh bị hấn nhìn có chút ngây người, bàn tay giữa làn tóc đen dừng lại một chút, không khống chế được mà chuyển sang sườn mặt của hấn, xúc cảm da thịt mềm mại, nhẵn nhụi, co giãn từ đầu ngón tay truyền vào trong tim, nhin không được mà thấy một trận rung động.

Trông mắt Bạch Lê nhất thời trừng lớn, thấy bộ dáng Du Thanh có chút như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, không biết đây là cử chỉ vô tình hay là cố ý, hô hấp ngừng lại, sợ làm cho hấn bừng tỉnh rồi lấy tay ra, nhưng là nín thở trong chốc lát rồi không nhin nổi nữa, ngón tay trên mặt cũng không có chuyển đi chỗ khác, không khỏi có chút nhụt chí, thở sâu cần môi nhìn hấn một lúc lâu, nhẹ giọng nói:” A Thanh..”

“Ấn?” Du Thanh nhanh chóng rút tay lại, một lần nữa khoát lên lưng của hấn, nghi hoặc nhìn hấn.

Bách Lê lúc trước còn ngóng trông hấn ôm mình, lúc này không hi vọng hấn lấy tay ra, có chút hờn dỗi mà liếc hấn một cái, gục đầu xuống, gục trong chốc lát lại thấy không cam lòng, khê cần môi một lần nữa ngẩng đầu lên, không đợi hấn kịp phản ứng liền nhanh chóng in lên môi hấn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước (*).

Tay Du Thanh căng thẳng, hô hấp đột nhiên có chút nặng nề, rũ mắt xuống nhìn hấn:” A Lê...”

Bạch Lê khấn trương muốn chết, lần hôn trộm trước đó Du Thanh không có trách hấn, có thể là bởi vì hấn uống rượu, nhưng hôm nay không giống thế, hấn không biết Du Thanh ôm chặt hấn đến tận cùng là muốn nói cái gì, đầu óc không kịp ngẫm nghĩ nữa, thở sâu nhắm lại hai mắt giả bộ ngủ.

Du Thanh nghe được tiếng ngáy đột nhiên truyền đến, không biết mình nên làm ra phản ứng gì, nửa ngày thấy hết chỗ nói, dở khóc dở cười lần thứ hai ôm hấn lại.

Bạch Lê ủy khuất mắt mát một trận, cảm thấy dù sao Du Thanh cũng có một chút thích mình, nếu không thì sẽ không có hành động vừa rồi, vì thế lại vui vẻ lên. Tâm tư hấn đơn thuần, cảm xúc tới mau mà ra đi cũng nhanh chóng, giả bộ ngủ cũng rất giống, nằm một chút liền thật sự ngủ mất tiêu.

Du Thanh nghe hấn hô hấp dần dần chậm rãi, biết hấn ngủ say, liền rút tay mình về, xóc chăn lên nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, lại thay hấn dịch hảo góc chăn, tùy tiện khoác kiện xiêm y đi đến trước bàn chân ngọn nền lên. Tuy rằng nếu không châm thì cũng có thể thấy rõ sự vật, nhưng dù sao đã có thói quen nhiều năm dùng lửa chiếu sáng như vậy, cho nên vẫn là cảm thấy châm nến thì càng có thể thấy rõ ràng một ít.

Men theo ánh sáng ngồi xuống bên cạnh bàn, mở ra một bàn tay, nhìn vào lòng bàn tay lạnh lặn một lát, tay kia thì vươn ra cầm giá cắm nến trống không, dốc ngược giá cắm nến lại, mũi nhọn sắc bén để trên lòng bàn tay, thêm vào một chút lực đạo thì cảm thấy da thịt nơi lòng bàn tay truyền đến một tia cảm giác đau đớn.

Động tác trong tay ngừng lại, Du Thanh hướng bên giường nhìn thoáng qua, thấy Bạch Lê đang ngủ đến say sưa, một lần nữa lại đem tầm mắt tập trung vào mũi nhọn của giá nến, đồng tử tối đen ngưng tụ tất cả nỗi lòng, khuôn mặt trầm tĩnh, vô sóng vô ba (*), trong tay mãnh liệt thi lực, đau đớn thấu tim truyền đến, phía dưới lòng bàn tay, da thịt bị trạc phá chảy ra những giọt máu đỏ tươi.

Đôi chân mày Du Thanh nhíu lại, rất nhanh lại giãn ra, hai mắt ngưng trọng, trong tay lại tiếp tục dùng lực, lấy giá cắm nến một tắc một tắc kéo xuống, tầm mắt gắt gao khóa chặt vào vết thương đang không ngừng chảy máu, không ngừng bị rạch dài, sợ chỉ nháy mắt thì mình sẽ nhìn nhầm, chịu đựng đau đớn đem miệng vết thương kéo qua nửa lòng bàn tay, nhẹ buông tay, mũi nhọn rời đi da thịt, mặc dù còn đang đau nhưng cũng đã thở phào ra một hơi.

Một lần nữa thả giá nắm nến lại trên bàn, nhanh chóng lấy khăn lau vết máu chưa khô cạn lấy dính trên giá, sau đó luôn ngồi lẳng lặng, trầm mặc mà nhìn miệng vết thương nơi lòng bàn tay, nhắm mắt lại.

Du Thanh chưa bao giờ từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình sẽ làm ra hành động tự hại mình như thế, thật sự thì sự việc gần đây quá mức ly kỳ, làm cho hắn trăm mối ngổ ngang khó giải. Tại trước ngày hôm nay, hắn đã nghĩ vết thương đột nhiên tự lành lặn là một chuyện tốt, giống như một loại năng lực đặc biệt làm người ta hâm mộ, không truy cứu cũng không sao. Nhưng hôm nay chính tay mình đã đánh chết hai con chó hung hãn cao bằng nửa thân người, sự tình liền có chút khó giải quyết.

Nếu loại năng lực không hiểu sao mà đến này không chịu khống chế của hắn thì nên làm thế nào? Hôm nay đánh chết chính là chó, ngày mai có thể hay không lại là người? Vạn nhất nếu không cẩn thận bị triệu lên công đường thì sẽ liên lụy Bạch Lê. Suy xét thêm nhiều phương diện nữa, vạn nhất mình không cẩn thận, một tay làm Bạch Lê bị thương thì sao? Đến lúc đó, mặc dù có bầm nát hai tay thì e rằng cũng đã muộn màng, hơn nữa cho dù là bầm nát, chỉ sợ cũng sẽ lại dài ra lần nữa? Một trận loạn tưởng rầm rập kéo qua như ngựa đang lên vó, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng phía sau lưng.

Trong đầu Du Thanh suy nghĩ lung tung, ánh mắt cũng là ngưng đọng nơi lòng bàn tay một khắc cũng không rời, ngọn nến bị chảy ngắn xuống vài phần, liền lấy khăn lau vết thương một lần. Ngay lúc đầu sau khi lau xong thì lại có lượng máu mới chảy ra, những lần lau sau này thì càng lau máu chảy ra càng ít, nhìn chăm chăm vào thì ngược lại không thấy động tĩnh gì nhưng vết thương kia rõ ràng nhỏ đi nhiều hơn so với lúc đầu.

Không biết ngồi bao lâu, chỉ cảm thấy càng nặng nề, rét lạnh thấy xương, Du Thanh không nháy mắt mà nhìn vết thương giống như được làm ảo thuật, đang chậm rãi khép lại, khỏi hắn, dùng khăn nhúng một chút trà lạnh rồi nhẹ nhàng lau lên, mấy vết máu còn sót lại cũng đều lau hết, lòng bàn tay khôi phục lại như lúc ban đầu, giống như một phen hành động vừa rồi chỉ là cảnh trong mơ.

Đây là lần đầu tiên Du Thanh tận mắt thấy chỗ thần kỳ trên người mình, không biết là tốt hay là xấu, nếu biết càng rõ ràng thì yên tâm hơn. Bất quá hiện giờ còn phải vội vàng đi thi khoa cử, chỉ mong là sẽ không tiếp tục xảy ra chuyện gì, bất luận là có trúng榜 hay không, miễn là thuận lợi thi xong thì không có gì tiếc nuối, cần nhiên cứu thêm rồi sau đó tìm cách lấy điển tịch ra tra cứu, nhìn xem có tra ra được nguyên nhân của dị tượng này hay không.

Thổi tắt ngọn nến, bên trong gian phòng lại lâm vào bóng tối, Du Thanh lẳng lặng ngồi một lát, tầm mắt lần thứ hai khôi phục, trong phòng tuy rằng không sáng sủa như ban ngày nhưng vẫn thấy rõ ràng như trước.

Khẽ thở dài, quyết định tạm thời để mấy nghi hoặc này sang một bên, hết thấy chờ thi cử xong rồi lại xem xét kỹ hơn, cõi ngoại sam, một lần nữa chui vào ổ chăn.

Bạch Lê hơi giật giật thân mình, cảm thấy còn ngáy ngủ, mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngẩng đầu không rõ lắm mà thủ thi:” A Thanh...”

“Ân, mau ngủ” Du Thanh khẽ ừ một tiếng, xê dịch sang hắn một chút.

Bạch Lê chép miệng chặc lưỡi, đem đầu chôn vào ngực hắn, tay sờ sang phía hắn, đụng đến tay hắn, chuẩn bị bắt lấy, lại đột nhiên bị đông lạnh một cái làm giật mình, bật người tỉnh táo lại:” A Thanh, tay người sao lại lạnh như thế?”

“Vừa rồi không cẩn thận đặt bên ngoài chần, hiện tại ban đêm lạnh thật”, Du Thanh tùy tiện bịa một lời nói dối, sợ làm hắn đông lạnh, vội vàng rút tay ra.

Bạch Lê càng là bắt lấy tay hắn, gắt gao nắm chặt:” Ta ủ ấm cho người”.

“Không cần, người mau ngủ, chốc lát nữa là ta ấm lên liền”.

“ Để ta che!” Bạch Lê chết cũng không buông tay, ngáp một cái rồi vùi đầu xuống.

Du Thanh lẳng lặng nhìn hắn, vốn tưởng rằng hắn sẽ ngẩng đầu nhìn mình rồi híp mắt cười một chút, không nghĩ tới mới chà tay vài cái liền chìm vào mộng đẹp, loại hành động quan tâm làm trong vô thức này khiến cho ánh mắt của hắn không chế không được mà bắt đầu dao động.

Trầm mặc lẳng lặng nhìn hắn một lúc lâu, rút tay ra, một lần nữa ôm hắn vào trong ngực, tay siết thật chặt, mang theo bao điều suy nghĩ, không bao lâu cũng theo đó mà ngủ say.

Mấy ngày kế tiếp, hai người ban ngày xuất môn mở quán bán tranh chữ, ban đêm ôm nhau ngủ, mỗi ngày như thế, hết thấy đều giống như đã thành thói quen.

Du Thanh không biết đến tột cùng là trên người mình xảy ra chuyện gì, sợ dựa vào thân cận quá mà làm Bạch Lê bị thương, nhưng bình thường lại cảm thấy không có gì đặc biệt, vẫn như trước không khác gì người thường, bởi vậy không biết hai người dính nhau gần như vậy đến tột cùng là tốt hay xấu, trong lòng thập phần giằng giũa.

Đợi khoảng sáu, bảy ngày, lại tích góp được chút ngân lượng, Du Thanh dẫn Bạch Lê đi dạo quanh thành Lâm Dương một cái, coi như là được thêm kiến thức. Chờ Bạch Lê đi dạo đến tận hừng, thu vén đồ đạc, lại qua một đêm, hai người liền lần thứ hai bước lên con đường đi đến kinh thành.

Chú thích:

(*)Thập thành thập túc: có nghĩa là 10/10

(*) Tiểu thối: bắp chuối, khúc chân tính từ đầu gối trở xuống.

(*) Nhất thanh nhị sở: Rõ ràng đến không thể rõ hơn ^__^

(*) Vô sóng vô ba: Ý nói là bình yên, phẳng lặng như mặt biển không gợn sóng ý.

(*) Chuồn chuồn lướt nước: Ý nói là hôn phối qua rất nhanh và nhẹ nhàng.

(*) Ngựa lên vó = Ngựa cất vó: Nghĩa là ngựa phi nước đại á. ^.+

22. Chương 22: An Ủi

Ra khỏi thành Lâm Dương, một đường đi này lại mất rất nhiều thời gian, đợi khi hai người đến kinh thành thì trời đã vào đông khắc nghiệt.

Kinh thành phồn hoa thì không cần phải nói, nhưng nếu so với thành Lâm Dương thì càng thêm trật tự ngay ngắn hơn, dù sao cũng là dưới chân thiên tử, làm việc gì đều bị trói buộc bởi nhiều quy củ, nhìn từ bên ngoài vĩnh viễn chỉ thấy một mặt ngăn nắp xinh đẹp.

Cử nhân từ ngũ hồ tứ hải, các châu huyện quy tụ về kinh thành tham gia thi Hội, năm trước đã tới không ít, đầy trên đường cái đều có thể nhìn thấy những người nam tử trí thức đầy thân phong độ, có người nhìn còn trẻ tuổi, có người hai bên thái dương đã lấm tấm hoa râm.

Để có thể bước vào làm quan, có không ít người là nhờ vào tiền cử mà thăng lên, còn những kẻ trên đường đi thi khoa cử này phần lớn đều là người thường, gia thế giống nhau, nhất là người lớn tuổi, càng có thể nhìn ra là nghèo khó khổ khổ.

Bạch Lê đối với những việc này không hiểu mấy, đều là suốt một đường đi này Du Thanh nói cho hắn biết, nói rằng người mười năm học tập gian khổ đâu chỉ có ngàn vạn, một triều đại thi đỗ chỉ có mấy người?

Những thư sinh văn nhược trên đường này, tuổi càng lớn sẽ càng vất vả, có một vài là đọc sách nhiều năm mới có thể đạt được tư cách thi Hội, có một vài là khảo một lần, hai lần cũng không có thi đỗ, còn phải thi lặp đi lặp lại nhiều lần.

Bạch Lê nghe được nghĩ mà sợ, tuy rằng biết rõ Du Thanh có thể đỗ Trạng Nguyên nhưng vẫn không nhin được hỏi một câu:” Nếu lần này a Thanh không thể thi đỗ, lần sau còn thi nữa không?”.

“ Sẽ không” Du Thanh trả lời không một chút do dự.

“ Tại sao sẽ không?” Bạch Lê có chút nghi hoặc, lập tức cười lên:” Có phải là a Thanh khẳng định rằng mình có thể khảo trúng đúng không?”.

Du Thanh cười cười, lắc đầu nói:” Là có chín phần nắm chắc, bất quá nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (*), hơn nữa sự việc trên thế giới này vốn dĩ không có gì là tuyệt đối công bằng, ta cũng không ôm nhiều hi vọng”.

Bạch Lê nghe được càng thêm nghi hoặc:” Vậy tại sao ngươi lại nói là không khảo nữa?”.

“ Ngốc à, trên đời này con đường sinh tồn còn có ngàn ngàn vạn vạn cách, ta tội tình gì phải chấp nhất đối với một chiếc cầu độc mộc (*) này?”.

Bạch Lê nghe được nhàn tình sáng lên, bắt lấy ống tay áo của hắn rồi cười rộ một cái thật sáng lạn:” A Thanh, ngươi cũng đã không muốn làm đại quan, chúng ta đây có thể trở về làm việc khác, cuộc thi khổ cực như vậy, một ngày một đêm đứng ở bên trong, ta cũng không thể đi vào chăm sóc người...”

Du Thanh buồn cười mà nhìn hắn:” Sao ngươi biết cuộc thi phải đứng bên trong một ngày một đêm?”.

Đầu tim Bạch Lê nhảy dựng, lúc này mới phát hiện mình lỡ miệng, vội vàng lấy lại bình tĩnh, nói:” Lúc trước trên đường đi, nghe người khác nói”.

Du Thanh vẫn chưa nghĩ nhiều, cười nói:” Nhĩ lực của ngươi lại khen ngược, ta cũng còn chưa nghe thấy nữa”.

Về mặt Bạch Lê tự hào:”Ta tai thính mắt tinh!”.

Du Thanh nhìn thấy bộ dáng đắc ý này của hắn, ý cười trong mắt càng dạt dào, nhin không được đưa tay sờ sờ đầu hắn.

Bạch Lê tuy là thư đồng nhưng lại chưa bao giờ ăn mặc như thư đồng, một búi tóc đơn giản, một dải băng thiên sắc uốn lượn theo một đầu tóc đen như mực rũ trên vai lưng, bất luận là nhìn từ góc độ nào cũng đều thập phần bắt mắt. Hơn nữa Du Thanh phong thần tuấn lãng, khí chất bất phàm, nguyên bản hai người đi trên đường liền hấp dẫn đông đảo ánh mắt. Lúc này hành động của Du Thanh đối với hắn thân mật đến khó có thể diễn tả, càng làm cho người đi đường sôi nổi ghé mắt vào.

Du Thanh chú ý tới những tầm mắt dừng trên người, lúc này mới hoàn hồn, vội vàng lấy tay ra, quả thực là không có bất kỳ cảm xúc ào nào, ngược lại bởi vì sự thất thố của mình mà có chút buồn cười, nghĩ đến từ sau khi thu lưu tên ngốc này thì mình thường xuyên thất thần, thật sự là hận không thể nâng mặt hắn lên hảo hảo nhéo nhéo, xoa xoa. (^_^)

Bất đắc dĩ mà thở dài, đem tầm mắt dứt khỏi người hắn, ôn nhu cười nói:” Đi thôi, trước tiên tìm chỗ đặt chân đã”.

Bạch Lê gật gật đầu, theo hắn đi hai bước, đột nhiên nhớ tới đề tài lúc trước đột nhiên bị lái sang hướng khác, trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy, giật nhẹ tay áo Du Thanh, hỏi:” A Thanh, ngươi đã không muốn làm đại quan, vì sao còn muốn tham gia thi Hội? Chúng ta trở về không tốt sao?”.

Du Thanh có chút kinh ngạc với sự chấp nhất của hắn, nghi hoặc nhìn hắn:” Ngươi hy vọng ta trở về?”

“ Cũng không phải...” Bạch Lê rũ mắt xuống, chột dạ:” A Thanh nếu có thể thăng lên làm đại quan, về sau cũng không cần qua những ngày nghèo khó nữa, ta cao hứng còn không kịp, làm sao mà không nguyện ý đâu? Chỉ là... Cuộc thi khổ cực như vậy, nghe nói có nhiều người bị ngất bên trong, ta lo lắng...”.

Trong lòng Du Thanh âm áp, nắm lấy bàn tay hắn đang buông thõng bên người, lập tức nghĩ đến tình cảnh lúc này liền nắn nắn hai cái rồi buông ra, cười nói:” Ta không giống với những người đọc sách khác, từ nhỏ cũng đã từng làm qua một số việc nhà nông đơn giản, thân mình nào có yếu ớt như vậy? Lại nói, ta cũng không chấp nhất với cuộc thi, mà chỉ là vì muốn hoàn thành tâm nguyện của ân sư”.

“A?” Lực chú ý của Bạch Lê còn tại nơi lòng bàn tay mới bị nắm lấy của mình, nghe hắn nói xong thì đột nhiên sực tỉnh, giương mắt nghi hoặc nhìn hắn:” Ân sư?”.

Du Thanh thấy đôi mắt mê mang lại lộ ra vẻ ngoài ý muốn của hắn, bất giác buồn cười:” Chẳng lẽ người cho rằng học vấn của ta là từ trong bụng mẹ chui ra?”.

“ Nguyên lai a Thanh cũng đã từng đến trường a?” Bạch Lê cười rộ lên, tuy rằng hắn nhận thức Du Thanh lâu như vậy, nhưng đối với những việc của Du Thanh trước khi nhận thức nhau thì hắn hoàn toàn không biết chút nào, lúc này nghe xong, cảm thấy mình và Du Thanh gần gũi hơn một bước, nhin không được vui sướng trong lòng.

Du Thanh cười gật gật đầu, nghĩ đến chuyện cũ lại nhin không được mà thở dài một tiếng:” Đến trường đều yêu cầu đóng học phí, vốn là ta không có tư cách đi vào đọc sách, chính mình tránh ở bên ngoài học trộm một năm, sau đó thì bị ân sư phát hiện, cho rằng sẽ bị trách phạt, không nghĩ tới thầy ấy sau khi bảo ta làm hai câu thơ thì rất vui vẻ, liền ngoại lệ cho ta vào học”.

Bạch Lê nghiêm túc nghe, gật gật đầu:” Ân sư là một người tốt!”.

Du Thanh đối với việc hắn chỉ đơn giản nghe nói mà liền định đoạt xem người khác là tốt hay xấu thì có chút dở khóc dở cười, nghĩ đến thì đây cũng là chỗ đơn thuần đáng quý của hắn, vậy nên cũng không nói gì nữa, lại tiếp tục nói:” Ân sư quan tâm ta rất nhiều, thầy ấy ở nơi thâm sơn cùng cốc này dạy học cả đời, cuối cùng lại thấy được hi vọng trên người ta, trước khi lâm chung vẫn luôn mãi dặn dò, ngóng trông ta hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của thầy”.

Bạch Lê không nghĩ tới nguyên nhân hắn tham gia cuộc thi là như thế này, ngơ ngác nhìn hắn, tuy rằng đã sớm hiểu biết với cách làm người của hắn, nhưng vẫn là nhin không được mà nghĩ: Quả nhiên là ta không nhìn lầm người...

“ Sẽ không, a Thanh nhất định sẽ thi đỗ”.

Du Thanh cho là hắn đang cổ vũ mình, nhẹ cười, lập tức thấy ánh mắt hắn trong suốt, con ngươi tối đen dường như bị bịt kín một tầng hơi nước, không khỏi kinh ngạc:” Làm sao vậy?”

Bạch Lê há miệng thở dốc, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống.

Du Thanh cả kinh, bị phản ứng của hắn làm cho chân tay luống cuống, vội vàng kéo hắn đến một ngõ nhỏ không người, đưa tay xoa mặt hắn, lo lắng hỏi:” Làm sao vậy? Đang tốt lành tự dưng sao lại khóc lên?”.

Bạch Lê được hắn an ủi, nhất thời khóc càng dữ dội hơn, đôi mắt ngân ngấn lệ, hít hít cái mũi:” A Thanh, người sau khi thi đỗ Trạng Nguyên rồi thì có phải sẽ chẳng cần ta nữa hay không?”.

Du Thanh vừa nghe dở khóc dở cười, luống cuống tay chân lau mặt cho hắn, nhẹ giọng nói:” Có đỗ hay không đỗ gì thì cũng sẽ không bỏ mặc người, người đang miên man suy nghĩ cái gì vậy?”.

“ Ta cái gì cũng không có, a Thanh lại phải làm đại quan...” Bạch Lê vừa nghĩ tới cái gì mà Trạng Nguyên, công chúa, phò mã này nọ thì tim nhất thời như bị dao cắt, khóc càng lợi hại hơn, muốn ngừng cũng không được.

Du Thanh vừa đau đầu vừa đau lòng, ôm mặt hắn nhưng cũng không biết phải nói lời an ủi nào mới tốt, trong lòng loạn thành một đoàn, vội vàng ôm hắn vào trong ngực, tại trên đầu, trên lưng hắn không ngừng mà nhuận khí:” Được rồi được rồi, đừng nghĩ lung tung, ta sẽ không bỏ mặc người, nếu đỗ hay không đỗ thì vẫn mang người theo bên người”.

Bạch Lê thành linh bị hấn ôm lấy, tim đập thiếu chút nữa ngưng lại, đột nhiên quên khóc, trên gương mặt nhoe nhoẹt nước mắt dâng lên một tầng đỏ ửng mỏng manh, hô hấp đều có chút loạn.

Du Thanh thấy hấn yên tĩnh lại, vội vàng cách ra một khoảng mà nhìn hấn, nâng hai tay lên nâng mặt hấn rồi lau đi những giọt nước mắt còn vương lại, vẻ mặt bất đắc dĩ:” Bình thường thấy người ngốc hồ hồ, như thế nào mà trong đầu lại có nhiều quanh co khúc khuỷu như vậy? Ta có bao giờ nói là sẽ mặc kệ người đâu?”.

Bạch Lê nhìn sự ôn nhu trong mắt hấn, tim đập chợt nhanh chợt chậm, nửa vênh miệng lên, vẻ mặt ủy khuất mà sững sốt nửa ngày mới phát ra thanh âm:” Người chưa nói, là ta tự tưởng tượng...”

Du Thanh nhin không được cười ra tiếng, thấy tầng đỏ ửng trên hai má hấn nửa ngày cũng chưa tan, một đôi tròng mắt linh động ướt át, trên hàng mi cong dài vẫn còn vương lệ, giống như sương sớm đọng trên rèm cửa, nhưng bộ dáng lê hoa đài vũ này (*) lại không hiện lên một chút mảnh mai nào, ngược lại lại lộ ra một cỗ quật cường, lần thứ hai nhìn xem làm hấn có chút thất thần.

Bạch Lê bị hấn gần gũi như thế, cái cảm xúc thương tâm gì đó đều biến mất hết, hít hít cái mũi, nghĩ lại thì mình dù gì cũng là cửu vĩ linh hồ, nếu thật sự đi đến bước vô kế khả thi đó thì liền dùng phép thuật bảo tên Hoàng đế lão nhân kia hạ một đạo thánh chỉ, cho cái nàng công chúa nọ gả cho một đại thần già nhất xấu nhất trong triều! (^_^)

Nghĩ như vậy, người mà mới vừa rồi còn khóc đến nỗi không nhìn ra phương hướng kia trong nháy mắt nín khóc mỉm cười, cầm lấy tay Du Thanh hỏi:” A Thanh, hôm nay chúng ta đặt chân ở nơi nào?”.

Du Thanh đang chuẩn bị an ủi thêm mấy câu, không nghĩ tới tự mình hấn lại trở nên tốt lắm, sững sốt nửa ngày chỉ cảm thấy đầu muốn đau, lấy một bàn tay nhéo nhéo mặt hấn:” Khuôn mặt này so với tiết trời tháng sáu còn nhanh hơn, ta muốn đuổi theo cũng không kịp”. (Ý nói nắng mưa thất thường).

Bạch Lê hoàn toàn không thèm để ý đến hấn nói cái gì, bị hấn cầm tay đến nỗi tâm tình thực sung sướng, tươi cười càng sáng lạn.

Sau đó, hai người lại vòng vo trên đường một canh giờ, tìm một khách *** tương đối tiện nghi trọ lại, nói là hợp túi tiền nhưng nếu so với thành Lâm Dương thì còn đắt hơn vài phần, dù sao nơi này là kinh thành, không thể so với địa phương khác.

Du Thanh thấy Bạch Lê mang vẻ mặt đau lòng mà vui đầu lấy hà bao, cười cười kéo hấn đến bên người, an ủi:” Chỉ là ở tạm nơi này, ngày mai đến trường thi đưa lên danh thiếp báo danh, cuộc thi còn phải mấy tháng nữa mới tới, chúng ta có thể ra ngoài thành tìm hộ gia đình, nói với bọn họ thuê một phòng không dùng tới ở lại mấy tháng, có thể tiết kiệm được không ít ngân lượng”.

Bạch Lê sắc mặt vui vẻ: “Thật sự?”

“Đương nhiên.” Du Thanh gật đầu:” Ở trọ lâu dài thì đương nhiên là thuê một phòng có lợi hơn, cho dù ở trong thành thuê, cũng so với trọ khách *** thì còn tiện nghi hơn rất nhiều”.

“Đã biết!” Bạch Lê mừng đến nỗi liên tục gật đầu, xoay người tỉ mỉ cất kỹ hà bao, trở về liền ôm lấy thắt lưng Du Thanh một phen, cười nói:” Ngoài thành thanh tịnh, chúng ta ở lại ngoài thành được không?”

Du Thanh thẳng tắp nhìn đôi mắt rực rỡ của hấn, sững sốt một lát, vươn tay ôm hấn lại, nhẹ giọng đáp:” Hảo”.

Tim bạch Lê đập cuồng loạn, không khống chế được mà trong lòng tràn ngập vui sướng, ngốc hồ hồ nhìn hấn một lúc lâu, nhón chân lên hôn một cái lên môi hấn, hôn xong lại đột nhiên bị hành động của mình làm giật mình.

Một đường này, hấn đã muốn tập thành thói quen mỗi đêm trước khi ngủ hôn bất ngờ một cái, nhưng ban ngày lại chưa từng làm như thế, lúc này đầu óc mê muội liền quên thời gian, lại không thể giả bộ ngủ, trên mặt lập tức đỏ ửng lên, cảm thấy hoảng hốt mà vội vàng xoay người.

Tay Du Thanh căng thẳng giữ chặt hấn, xoay thân mình hấn lại, nhìn hấn thật sâu, nhìn mãi cho đến khi hô hấp của hấn trở nên hỗn loạn, đưa tay sờ lên mặt hấn, lòng bàn tay chạm vào đường cong lưng linh nơi sườn mặt hấn, rũ mất xuống kẻ sát lại hấn vài phần, rồi dừng lại, khuôn mặt hai người cách nhau thật gần.

Chú thích:

(*) Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Giống như cái cầu bên mình là người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi khác cao hơn.

(*): Lê hoa đãi vũ: Bạn cứ tưởng tượng đến hoa lê trắng muốt bị mưa rắc lên những giọt nước li ti.

(*) Cầu độc mộc: Bên Việt Nam là cầu khỉ ^__^ Hì hì hồi đó leo cầu khỉ xem té xuống con kênh nhỏ. Hứ hồn hứ vía ~

23. Chương 23: Long Ân

Bạch Lê giương mắt, không chớp mắt mà nhìn hấn, con người thủy nhuận hàm chứa ẩn ẩn chờ mong, lại khẩn trương không nói nên lời, chỉ là không biết làm sao, thấy hấn đột nhiên cười rộ lên, ý cười ôn hòa tràn ra từ đáy mắt tựa như nước suối hòa tan tất cả sự thâm thúy vốn có.

“A Lê...” Du Thanh nhìn về mặt trở nên mờ mịt của hấn, ý cười càng thêm sâu sắc, một tay đưa về phía sau ôm lấy thắt lưng hấn, kéo hấn lại gần một ít, thấp giọng nói: “Người đi theo ta làm thư đồng đã được bao lâu?”

Bạch Lê bị động tác của hấn mà làm cho ba hồn đã bị bay mất hai hồn rười, tầm mắt vương vẩn trên đôi môi khép mở của hấn, thậm chí còn tập trung lực chú ý nhìn xuyên qua khớp hàm hé mở mà nhìn thấy đầu lưỡi như ẩn như hiện bên trong, mấp máy môi lại muốn hôn lên, trong đầu suy nghĩ miên man, nửa lời hấn nói cũng không nghe vào.

Du Thanh bất đắc dĩ thở dài: “Bảo người nói mà”, nói xong lại thấy hấn cứ bướng bỉnh mà nhìn chằm chằm mũi chân, càng cảm thấy buồn cười, nâng lên tay kia ôm lấy mặt hấn, nâng lên, khiến cho hấn đối diện với tầm mắt của mình.

“A?” Bạch Lê hoàn hồn, lảng lảng nhìn hấn: “Người nói cái gì?”

Du Thanh cười nói: “Hỏi người là người đã đi theo ta được bao lâu”.

“Một ngàn năm” Bạch Lê không cần suy nghĩ đã đem ba chữ kia thốt ra, nói xong mắt choáng váng, đầu óc ông hần không thể bật miệng mình, vội vội vàng vàng sửa miệng: “Nửa năm! Ta cùng một chỗ với a Thanh đã gần nửa năm!”.

Du Thanh sững sốt một chút, lần thứ hai cười rộ lên: “Ngược lại rất giống”.

Về mặt Bạch Lê nghi hoặc: “Giống cái gì?”.

“Có khi sẽ cảm thấy, kỳ thực chúng ta đã sớm quen biết...Tuy rằng không có cách nào linh hội được một ngàn năm đến tột cùng có bao nhiêu xa xăm, nhưng vẫn cảm thấy người nói như vậy cũng không phải không thể”.

Du Thanh vẫn chưa đem những lời hấn nói để trong lòng, chỉ cho là vui đùa, ngón cái tại trên gương mặt hấn ve vuốt hai cái, cười cười, nói tiếp: “Nói người ngốc quả thật đúng là ngốc, gần nửa năm sớm chiều gần nhau, có một số việc, còn cần ta nói cho rõ ràng sao?”.

Bạch Lê trên mặt bị hấn khẽ vuốt làm ửng lên một mảnh đỏ ửng, chính mình lại không cảm thấy được, vẫn như cũ là mê hoặc nhìn hấn: “Không rõ chuyện gì?”.

Du Thanh dở khóc dở cười, chịu đựng đau đầu cùng bất đắc dĩ mà thở dài, lần thứ hai gần sát lại hấn, môi tại chóp mũi thanh tú linh lung của hấn nhẹ nhàng chạm vào một chút, thấp giọng nói: “Lần sau hôn xong không cần trốn, ta cũng sẽ không trách người”.

Bạch Lê cảm giác đến xúc cảm mềm mại ấm áp trên chóp mũi, ngơ ngẩn, hồn phách giống như đang chơi đùa mà lập tức bay đến vừa cao vừa xa, nháy mắt mấy cái, đứng ngốc nửa ngày, cuối cùng thu hồi dây thừng lại, ba hồn bảy vía nhất nhất trở về vị trí cũ, cả người nhất thời tràn trề tinh thần.

Du Thanh nhìn trong mắt hấn lóe ra thần thái cùng tươi cười sáng lạn, nắm mặt hấn mà cưng nựng: “Lời nói của ta khó hiểu như vậy sao? Sao lại nghĩ lâu như vậy?”

Bạch Lê vụng vụng hồ hồ, bị lực đạo mềm nhẹ trên mặt khiến cho cái đầu xoay đến xoay đi, gót chân dường như đứng không vững, vẻ mặt ngây ngô mà cười nhìn hấn:” A Thanh, người thật sự sẽ không trách ta a?”.

Du Thanh buồn cười mà nhìn hấn: “Ân.”

Đôi tròng mắt Bạch Lê sáng ngời, giống như đã đi một đường dài trong đêm tối lại đột nhiên nhìn đến ánh rạng đông, nhất thời trở nên kích động:” Vậy người có biết ta vì cái gì muốn hôn người không?”.

Du Thanh thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng ôm hấn, cầm đặt trên vai hấn, tại nơi tầm mắt hấn không nhìn đến mà vất vả nhin cười, bốn cợt trong mắt chợt lóe mà qua, nhin không được định ghẹo hấn, nghiêm sắc mặt nói:” Không biết, vì cái gì?”.

Bạch Lê nghe hấn nói xong, bả vai cứng lại, ánh mắt nhất thời ảm đạm xuống, buồn bực mà đưa tay đánh đánh cánh tay hấn:” Hiện tại không nói cho người”.

“ Vậy khi nào thì có thể nói cho ta biết?”

Bạch Lê chun mũi, cảm thấy a Thanh ngay cả vấn đề này mà còn phải hỏi, thật sự là không thông minh chút nào, hiện tại nói ra cũng như không, trong lòng buồn bực khó giải tỏa, tựa vào trên vai hấn thầm thì:” Tiếp qua một đoạn thời gian”.

Du Thanh cách ra một khoảng nhìn hấn, cười nói:” Người càng nói ta càng hiểu kỳ”.

Bạch Lê nháy mắt mấy cái nhìn hấn trong chốc lát, hơi chần chừ mà nhỏ giọng nói:” Đương nhiên là bởi vì thích mới hôn”, nói xong trong lòng đều là ghen khuất, có chỗ nào chỉ đơn giản là thích như vậy a!

Du Thanh cười nói:” Đồ vật người thích rất nhiều, tranh ta cho người, chữ dán trên tường trong nhà, cá nhỏ trong suối nước, bạc trong hà bao.... Như thế nào không thấy qua người hôn chúng nó?”.

Bạch Lê nóng nảy:” Cái này không giống!” Nói xong lại càng thêm dè nén, a Thanh quả nhiên còn chưa có thông suốt.

Du Thanh thấy hấn tránh mình ra, xoay người đi đến bên giường trải chăn, cười cười theo sau, nhìn gương mặt nghiêng như có thâm cừu đại hận của hấn, tiếp tục tò mò hỏi:” Không giống chỗ nào?”.

Bạch Lê mất đầy ủy khuất, đưa tay dụi dụi cái mũi, muốn nói “ Chỗ nào cũng không giống”, há miệng thở dốc lại đột nhiên dừng lại, ngón tay chạm vào chóp mũi, quay đầu kinh hỉ nhìn hấn:” Người vừa mới hôn ta!” (^_~)

Du Thanh không nghĩ tới lâu như vậy hấn mới phát giác, càng cảm thấy buồn cười:” Ân”.

Bạch Lê hưng phấn mà xoay người, một phen ôm lấy thắt lưng hấn:” A Thanh, có phải là người thích ta?!”

“ Ừm” Du Thanh tại trên môi hấn hôn một cái, thấp giọng nói:”Thích”.

Sắc mặt Bạch Lê vui vẻ, áp lực tim đập như trống võ mà nhìn hấn:” Cùng một dạng giống như ta sao?”.

Du Thanh nhin cười, lần thứ hai lộ ra thần sắc chăm học hỏi hấn:” Của người là dạng gì? Ta là dạng gì?”.

Bạch Lê tươi cười ngưng lại, càng thêm buồn bực, hằm hừ mà buông thắt lưng hấn ra, xoay người lấy chăn hung hăng giữ giữ, nghiêng răng nghiêng lợi:” Hiện tại không nói cho người!”.

Du Thanh ngồi ở bên giường, gương mặt nhìn hấn:” Vậy khi nào thì người chuẩn bị nói cho ta biết?”

“ Chờ đến thời điểm người thông minh lên một chút!”.

Du Thanh lập tức nhin không được mà cười ra tiếng.

Bạch Lê không biết là hấn cười cái gì, suy nghĩ trong lòng tràn đầy nào là trách móc a Thanh không thông minh, a Thanh là cái đồ đầu gỗ, một bộ dáng vừa tức vừa vội chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hai tay phát phát chần đến nổi kêu vù vù, tóc tơ bên tai đều bị gió thổi bay lên. (Má ơi, chịu hết nổi rồi há há há há ~)

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh nắng tươi sáng, Du Thanh đem danh thiếp tùy thân cất kỹ, mang theo Bạch Lê tâm tình đã sớm khôi phục sau một đêm đi đến trường thi đưa tin.

Tiến vào đại môn, được tiểu quan dẫn đường xuyên qua những mái nhà cong quanh co khúc khuỷu, ngẫu nhiên sẽ nghênh diện những thí sinh khác đang đi ra ngoài, gật đầu thăm hỏi nhau, lại tiếp tục bước vào trong.

Quan viên phụ trách tiếp đãi tiếp nhận danh thiếp của Du Thanh nhìn nhìn, rồi lật danh sách bên tay ra đối chiếu, kéo giọng gần từng tiếng nói:” Du Thanh, người Yên huyện, Nguyên Xương năm thứ bốn mươi bảy, giải Nguyên thi Hương”.

Du Thanh cung kính nói:” Đúng là tiểu sinh”.

“Ân” Quan viên gật gật đầu, giao danh thiếp cho tiểu quan phía sau:” Nếu là danh đầu bảng, triều đình tự nhiên sẽ không bạch đãi các người, Hoàng Thượng đã an bài chỗ ở thống nhất cho giải Nguyên ở các tỉnh huyện, trưng dụng là tòa biệt viện của Tiết thừa tướng ở ngoài thành ba dặm, một người một gian nhà, hoàng hóa tự mình lo liệu, có thể ở đến khi chấm dứt khoa cử mới thôi”.

Du Thanh sửng sốt một chút, không nghĩ tới sẽ có đãi ngộ bậc này, liền cung kính mà cảm tạ long ân, liếc nhìn Bạch Lê đứng ở phía sau một cái, lại hỏi:” Đại nhân, có thể mang theo thư đồng của tiểu sinh được không?”.

“ Đó là dĩ nhiên”, quan viên kia theo hướng tầm mắt của hắn nhìn thoáng qua phía sau, thấy Bạch Lê tướng mạo xuất chúng khí chất thoát tục, có chút kinh ngạc:” Đây là thư đồng của người? Bản quan còn tưởng là thí sinh tiếp theo chờ đưa danh thiếp đâu”.

Du Thanh cười cười: “Là thư đồng của tiểu sinh”.

“Ân” Người nọ gật đầu nói:” Sau buổi trưa sẽ có người dẫn các người đi qua, nên trở về thu dọn, đến lúc đó đi đến trước cổng trường thi chờ”.

“ Tạ đại nhân!”.

“ Hậu đãi như thế là xuất phát từ sự trân trọng đau tiếc của Hoàng Thượng mới có, sau khi các người đến nơi đó thì nhớ tĩnh tâm đọc sách, có thể luận bàn học vấn với nhau, nhưng là không thể kết bè kết cánh, cô phụ thánh ân của Hoàng Thượng”.

Du Thanh mỉm cười, cung kính chấp tay nói:” Đa tạ đại nhân dạy bảo”.

Quan viên kia vừa lòng gật đầu.

Ra trường thi, Bạch Lê hưng phấn mà kéo Du Thanh đến chỗ không người, một tay ôm sát cổ hắn, tại trên môi hắn hung hăng hôn một hơi, vui vẻ ra mặt:” A Thanh, vậy là chúng ta không cần tốn bạc có phải hay không?”

Du Thanh đưa tay sờ lên gương mặt hắn, yên lặng nhìn hắn một lát, tầm mắt vừa chuyển thì thấy hắn vì động tác quá lớn mà làm cho quần áo nhăn nhoe hết lại, cười cười sửa gọn lại cho hắn:” Người không có nghe thấy sao? Hàng hóa tự mình gánh vác. Bất quá có thể bớt đi phần lớn phí dụng”.

“ Chúng ta đây tạm thời không cần bán tranh chữ!” Bạch Lê mi phi sắc vũ mà nhìn hắn:” Tổng cộng có bao nhiêu cái giải Nguyên? Nơi đó đủ chỗ sao?”.

“ Hơn ba mươi người, nếu an bài như vậy, nhất định có đủ chỗ ở”.

“ Giải Nguyên khác cũng đem theo thư đồng có phải không? Không biết thư đồng của người ta là dạng gì, có phải hay không cũng giống như ta vậy?”.

Độ cong khóe môi của Du Thanh càng thêm sâu sắc, ý cười dạt dào trong mắt:” Thư đồng của người ta cũng không giống dạng như ngươi”.

“ Phải không? Chỗ nào không giống?”

Du Thanh dở khóc dở cười, tại trên ót hắn vỗ nhẹ một lát:” Hối nhiều như vậy, đi tới rồi chẳng phải sẽ biết hay sao, về khách *** thu dọn đồ đạc trước”.

“Hảo!” Bạch Lê cười hì hì thu tay lại, nghĩ nghĩ lại chồm qua tại trên môi hắn hôn một hơi:” A Thanh, người nhất định sẽ kiêu ngạo làm quan!”.

“ Ân, người là chim khách, chuyên môn báo tin vui”.

“ Ta không phải chim khách!”.

“Vậy người là cái gì?”

“Ta là...” Bạch Lê nhìn hần một lát, xoay người lôi kéo hần đi, cười nói:” Sau này sẽ nói cho người biết!”.

Hai người sau khi trở về liền thu dọn một phen, trả phòng, ăn cơm trưa sớm rồi đi đến trước cửa trường thi chờ.

Bên cạnh còn có những vị thư sinh bộ dáng trẻ tuổi, nói vậy cũng là những giải Nguyên khác cùng đứng chờ, phía sau mỗi người đều đứng một người thư đồng.

Du Thanh lên tiếng khách khí chào hỏi cùng bọn họ rồi không nói thêm gì nữa, những người đó đều tò mò nhìn Bạch Lê vài lần, Bạch Lê so với bọn hần còn hiểu kỳ hơn, đứng bên người Du Thanh mà ánh mắt lại thường thường liếc qua bên cạnh, thấy búi tóc trên đầu những thư đồng đều là dùng khăn trùm đầu bọc lại, sau lưng còn đeo theo một túi sách nặng nề, nghĩ tới mỗi lần xuất môn Du Thanh đều luyến tiếc làm cho hần xách theo vật nặng, nhin không được sung sướng mà cảm khái: A Thanh đối với ta thật tốt!

Buổi trưa đến, hai tên tiểu quan sai từ bên trong cửa đi ra, làm cái thủ thế:” Các vị công tử thỉnh!”.

“Đại nhân thỉnh!” Năm người đồng loạt lên tiếng.

Sau đó, mấy người liền đi theo hai tên quan sai này hướng phía đông cửa thành đi đến, nơi này cách cửa một khoảng, đi một thời gian lâu mới đến, ra bên ngoài lại phải đi một đoạn thời gian ngắn nữa, đến trước một phủ đệ có cây cối hồ nước, trên cửa chính đề hai chữ to ”Tiết phủ”, cũng không có trang sức gì khác, nói vậy thì đây chính là biệt viện của Tiết thừa tướng.

24. Chương 24: Tiết Phủ

Tiến vào Tiết phủ, đi qua chính sảnh phía trước, phía sau tổng cộng có ba sân viện, mỗi viện đều có hơn mười gian phòng, mấy người Du Thanh đến đây còn sớm, được an bài ở viện đầu tiên về phía tây, phía đông là nơi các thí sinh đến sớm hơn ở, trong viện trồng nhiều cây sồi xanh, mai vàng, xanh hồng lẫn lộn đan xen, tại trời chiều mùa đông tỏa ra bừng bừng sức sống.

Nói là trụ một gian phòng, kỳ thật mỗi gian cũng không tính là nhỏ, từ bình phong rèm trúc đến bên trong cách hai gian, trong nội thất giường đệm chăn gối đều đầy đủ mọi thứ, gian ngoài có lẽ là an bài cho người hầu bên cạnh, có một chiếc giường ngắn gọn, chiếc này so với phòng tại khách *** còn tốt hơn mấy lần.

Mỗi một thí sinh khi được mang vào đây đều sẽ đi gặp tổng quản trong phủ một lần. Tổng quản một thân xiêm y nghiêm túc, lời nói cử chỉ đều lộ ra một phong cách quý phái:” Nơi biệt viện này hằng năm để đó cũng không có người ở qua, bởi vậy chưa từng chuẩn bị nhiều tới tở, nhưng đồ dùng đều đầy đủ mọi thứ, nguyên liệu nấu ăn cũng sẽ trường kỳ cung cấp, chỉ là nhất thời không điều được nhân thủ, cho nên phải ủy khuất Du công tử tự tay xử lý một ngày ba bữa cơm”.

Du Thanh mỉm cười chấp tay:”Đa tạ tổng quản! Làm phiền Thừa tướng cùng tổng quản hao tâm tổn trí”.

Tổng quản cười cười, lai dặn dò vài câu, liền xoay người rời đi.

Người vừa đi, Bạch Lê nhất thời khôi phục lại hưng phấn, tuy rằng kiếp trước Du Thanh sau khi thăng quan thì phủ đệ cũng thập phần khả quan, nhưng dù sao thì hần cũng là trộm đi theo, chưa từng tự mình lĩnh hội qua, lúc này tại bên trong gian phòng trái xem phải sờ, vẻ mặt mang thần sắc tò mò.

Du Thanh thấy hần như vậy, đáy mắt có chút đau lòng, đi qua đưa tay cọ cọ mặt hần, thấp giọng nói:”A Lê, mấy ngày này, người đã theo ta chịu khổ”.

“Không khổ a! Ta rất vui vẻ!” Bạch Lê lắc đầu, không thềm để ý mà cười với hần, nói xong liền lăn đùng lên giường một cái, hai tay dán trên đệm giường vuốt vuốt hai cái, ánh mắt cười đến nheo lại.

Du Thanh thích nhất là nhìn hần không thềm che giấu cảm xúc, vui vẻ cũng tốt, không vui cũng thế, vĩnh viễn đều đem bộ mặt chân thật nhất trình diện trước mặt mình, bởi vậy cũng cười rộ theo, ngồi ở mép

giường nhìn hần lẩn đến lẩn đi.” Nơi này dù sao cũng là phủ Thừa tướng, khi ra khỏi cửa phòng này cần phải chú ý nhiều tới ngôn hành cử chỉ, biết chưa?”

Bạch Lê từ trên giường nhảy dựng lên, cọ đến bên cạnh ôm cổ hần, cười nói:” Vậy khi không ra cửa phòng này đâu?”.

Du Thanh đưa tay ra phía sau lưng hần vỗ nhẹ một chút, ý cười vui vẻ:” Tùy người”.

Bạch Lê thẳng tắp nhìn hần một lúc lâu, chồm qua hôn lên môi hần, dán môi hần trong chốc lát rồi mới cách ra một chút nhìn hần:” Như vậy có thể chứ?”

“ Có thể ” Ánh mắt Du Thanh trở nên có chút thâm thúy, tầm mắt gắt gao khóa trụ trên mặt hần, đem con người tinh lưỡng, chiếc mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận của hần tất cả đều thu sâu vào trong đáy mắt.

Bạch Lê cảm giác đến nhiệt độ lòng bàn tay đặt phía sau lưng hần tăng lên, cùng đối diện tầm mắt hần, thu lại tươi cười, nổi chờ mong trong mắt thập phần rõ ràng:” A Thanh, người đã nói người thích ta”.

Du Thanh bị một câu của hần khiến cho tim đập điên loạn, nhìn cảm xúc không thềm che giấu trong con người của hần, đưa tay ôm lấy mặt hần, chính mình nghiêng qua, tại trên môi hần nhẹ nhàng chạm vào, nghe thấy hô hấp hần nháy mắt hỗn độn, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể phừng một cái lập tức cháy lên, nhắm mắt lại, nâng môi hôn lên trán hần, mi tâm, mũi, mỗi lần hôn đều phải dừng lại một lát, áp lực cảm xúc dao động toàn thân.

Thân thể Bạch Lê có chút run rẩy, nhắm mắt lại hưởng thụ những nụ hôn đang một đường trượt xuống, tuy rằng thông thả, lại có thể khiến hần thỏa mãn thật lâu.

Hần đi theo Du Thanh ngàn năm, chính là cố chấp mà thích và ái mộ, lại chưa từng nghĩ đến trình tự càng sâu hơn, bởi vì bọn họ không có chân chính ở chung cùng gần gũi nhau, cho nên khát vọng thân thể vĩnh viễn đều ngủ say.

Nhưng hiện tại Du Thanh hôn môi hần, xúc cảm mềm mại ầm áp thông thả hướng gần đến đôi môi hần, Bạch Lê đã hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, hai tay ôm cổ hần có chút như nhũn ra, ôm không nổi, chỉ có thể vô lực mà quàng lên vai hần, theo bản năng, hé mở đôi môi phát ra thanh âm khinh suyễn hấp dẫn.

Du Thanh rũ mắt thấy đôi môi phần nhuận của hần, bị khí tức trong veo trong miệng hần thổi ra treu chọc đến nỗi hô hấp có chút ồ ồ, trong đầu còn sót lại một tia lý trí khuyên bảo chính mình phải bảo trì thanh tĩnh, nhưng môi vẫn không chịu khống chế mà dán lên, đầu lưỡi đảo qua đôi bờ môi đang hé mở.

Sợi dây lý trí sắp đứt đoạn, hai tay Du Thanh mãnh liệt buộc chặt, một phen đem hần khảm vào ***g ngực, chỉ cảm thấy toàn thân hần mềm mại như không có xương cốt, ngọn lửa bốc lên trong cơ thể khiến cho bản thân hần đều cảm thấy xa lạ.

Cách bình phong, trước cửa xuất hiện một bóng người, thập phần lễ độ mà đưa tay gõ lên cánh cửa đang mở toang:” Du huynh có ở bên trong sao?”.

Động tác Du Thanh đình trệ, trong đầu nháy mắt phục hồi thanh minh, nhìn Bạch Lê mơ mơ màng màng mà mở hai mắt, trên gương mặt lộ ra mười phần đỏ ửng, trong lòng lại bị thất lên một chút, vội vàng tiến đến bên tai hần thấp giọng nói:” Có người đến đây”.

Ánh mắt Bạch Lê phút chốc trừng lớn, hướng về phía trước cửa nhìn nhìn, lẩn lờng lỏm từ ngực hần bắn ngược trở ra, tốc độ cực nhanh đến nỗi làm người ta phải lú lẫm.

Du Thanh dở khóc dở cười, vội vàng đứng lên sửa sang lại quần áo, lên tiếng:”Niên huynh mời vào”, nói xong liền hướng ra ngoài đi đến.

Thanh âm của người ngoài cửa nghe thật xa lạ, hần nhất thời không nghĩ ra đến tột cùng là vị nào, bất quá tóm lại là thí sinh đang ngụ nơi này, bởi vì bọn họ đều là cùng năm khoa cử, liền tạm thời gọi hần một tiếng “Niên huynh”.

Người ở phía ngoài nghe được hần trả lời liền bước vào trong, hai người ngay tại bình phong chạm mặt nhau, Du Thanh vừa nhìn thì biết đây là Trương Nguyên Tài ở cách vách, là một vị trong bốn vị cùng tới

vào buổi trưa, tuy rằng thanh âm nghe không có gì đặc biệt, nhưng về mặt thư sinh ngốc thì ngược lại cực kỳ có hảo cảm, vội vàng cười chấp tay:” Nguyên lai là Trương huynh”.

Trương Nguyên Tài lúc trước tại trước cửa đã cảm thấy thanh âm của hắn nghe không rõ ràng lắm, lúc này gần gũi vừa nghe thì không khỏi sửng sốt, thân thiết mà nhìn hắn nói:”Thanh âm Du huynh nghe có chút khàn khàn, cổ họng không thoải mái phải không?”.

Du Thanh rũ mắt che đi phần xấu hổ chợt lóe rồi biến mất nơi đáy mắt, không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói:” Có lẽ là khi trên đường tới đây có bị chút lạnh, cũng không đáng ngại”.

Vừa dứt lời, bên trong trên giường đột nhiên truyền đến tiếng cười.

Trương Nguyên Tài lần thứ hai sửng sốt, nhìn vào trong thăm dò thì thấy thư đồng của Du Thanh đang ngã vào trên giường mà vui đùa buồn cười, không khỏi càng thêm kinh ngạc, vốn là muốn hỏi hắn cười cái gì, nhưng trong đầu lại bật lên một vấn đề càng làm cho hắn thấy kỳ quái, bật thốt lên:”Du huynh, sao thư đồng của ngươi lại ở trên giường người?”.

Du Thanh đang muốn lấy cớ thì thấy Bạch Lê đột nhiên thẳng thắt lưng lên, giữ giữ chân, cũng không quay đầu lại mà cười nói:” Ta từ mình trải giường chiếu cho công tử nhà ta!”.

Trương Nguyên Tài vẻ mặt không hiểu mà gật đầu, quay đầu lại nhìn xem sắc trời, không hiểu tại sao mới sớm như vậy mà đã trải giường, lại càng không hiểu được thư đồng này tại sao chỉ trải cái giường thôi mà cả người cũng muốn nằm lên giường đi, nhưng nghĩ lại thì mỗi nhà đều có thói quen của nhà nấy, liền cũng không hỏi gì nữa.

Du Thanh bình tĩnh mà cười cười, chỉ chỉ cái bàn bên cạnh:” Trương huynh mời ngồi, mới vừa vào ở, nước trà còn chưa chuẩn bị tốt”.

Trương Nguyên Tài liên tục xua tay:” Hàng xóm, về sau còn muốn thường xuyên qua lại, không cần khách khí như vậy”.

“Nói đúng vậy” Du Thanh cười ngồi xuống đối diện hắn:” Không biết Nguyên Tài huynh sau này tính an bài hàng hóa như thế nào?”

Trương Nguyên Tài đập tay một cái:” Ta đến đây cũng là vì việc này! Nghe nói mỗi sân đều có một phòng bếp, nơi này của chúng ta có tổng cộng mười người, hơn nữa thư đồng tổng cộng có hai mươi người, không bằng cùng nhau ăn được không?”.

Du Thanh hỏi:” Vài vị niên huynh tới trước đâu?”.

“Bọn họ cũng như thế, đều là bảo những thư đồng làm tốt đồ ăn, bọn họ có khi sẽ từng người ở trong phòng ăn, có khi sẽ tụ cùng một chỗ ăn”.

Khi ở nhà Du Thanh cũng ít làm cho Bạch Lê xuống bếp, ra ngoài thì càng không có cơ hội xuống bếp, lúc này đến đây, không cần nghĩ cũng biết thư đồng nhất định là phải thay thế tới đi phòng bếp bận rộn, trong lòng có chút do dự, nghĩ nghĩ vẫn là gật đầu nói:” Chúng ta đây gia nhập vào tốt lắm, sau đó ta làm quen cùng với mọi người”.

“Hào!” Trương Nguyên Tài gật đầu cười, thấy Bạch Lê đã trải giường xong đang đi tới, nhìn hắn một cái, đối với tế da nộn thịt của hắn mà có chút ngạc nhiên, tổng cảm thấy hắn không giống như là sẽ biết làm việc chi, chần chờ hỏi:” Không biết thư đồng kia của Du huynh có biết nấu cơm không?”

Bạch Lê gật gật đầu, vẻ mặt tự hào:” Ta biết!”.

Du Thanh nhìn hắn một cái, trong mắt có chút đau lòng, ngầm thở dài, bổ sung nói:” Biết một chút đơn giản”.

“A!” Trương Nguyên Tài gật gật đầu, nhàn thoai một lát liền rời đi.

Du Thanh làm cho Bạch Lê ở trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi, còn mình thì đi ra ngoài cùng những người khác trong viện nhận thức nhau một phen.

Cơm chiều là mọi người tụ lại một chỗ cùng ăn, giải Nguyên một bàn, thư đồng một bàn, Bạch Lê vừa ăn vừa một bên trộm liếc Du Thanh, đối với phương pháp ăn như vậy hết sức bất mãn.

Du Thanh dĩ nhiên là có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, trấn an mà cười cười với hắn, nghĩ rằng hôm nay là vì nhận thức lẫn nhau một chút mới có thể ngồi cùng một chỗ, hiện giờ sân viện thứ nhất đã muốn trụ đầy mười người, những người đến sau sẽ phải đến sân viện thứ hai, nhiều lắm là chào hỏi lẫn nhau, không tất yếu phải cùng nhau ăn cơm, người đọc sách đều thích thanh tịnh, ngày kế tiếp, hẳn là đa số thời gian đều ăn cơm tại từng phòng.

Đang tự cân nhắc, trên bàn không biết là ai khơi gợi đề tài, nói đến Tiết thừa tướng- chủ nhân của biệt viện này, chẳng biết tại sao Hoàng thượng muốn trưng dụng chỗ ở của Tiết thừa tướng cho những cử nhân như bọn họ trụ lại.

Có một ít giải Nguyên tới sớm, trong nhà tựa hồ cũng có một chút bối cảnh trong quan trường, nghe phong phanh mà biết được một ít, nói đến thì nhịn không được mà trong giọng nói mang theo âm mộ, nói rằng Hoàng thượng có ý an bài một tòa dịch quán ở kinh thành, chuyên môn cung cấp chỗ ở cho những cử nhân đi thi, Tiết thừa tướng nói rằng chỗ biệt viện này của hắn dù sao thì cũng bỏ không, còn không bằng lấy ra trưng dụng, hơn nữa số lượng cử nhân nhiều đếm không xuể, có việc nào liền dễ dàng chiếu ứng, liền hưởng Hoàng thượng góp lời, vào ở đều là lựa chọn những cử nhân đầu danh ở các tỉnh huyện, Hoàng thượng hiển nhiên đáp ứng.

Mọi người lại tùy ý hàn huyên trong chốc lát mới biết được, Tiết thừa tướng này tuổi còn trẻ, đến nay chưa từng đón dâu, bởi vậy gia quyến cực nhỏ, tất cả mọi người đều ở tại phủ Thừa tướng, biệt viện này dĩ nhiên là để đó không dùng tới.

Vị giải Nguyên trong giọng nói mang theo âm mộ lúc trước lại nói:” Hoàng thượng thập phần nể trọng Tiết thừa tướng, những thời điểm không vội liền thường xuyên an bài hắn làm khâm sai đại thần, phái đến các nơi giám sát quan viên địa phương, một khi tra xét ra được, nhất định nghiêm trị. Bởi vậy, phạm là tham quan ô lại trong lòng có quỷ, khi nghe thấy hắn thì ai nấy đều biến sắc”.

Yên huyệt của Du Thanh nằm ở vị trí hẻo lánh, đối với việc này dĩ nhiên là chưa từng nghe thấy, nhưng sau khi nghe nửa ngày liền nhịn không được mà trong đầu nhớ đến một người.

Bên kia lại có người mở miệng:” Thời điểm tới đây liền nghe người ta nghị luận, nói tại địa phủ có Hắc Bạch vô thường, nhân gian có Tiểu Dung (*) vô thường, nói vậy chính là vị Tiết thừa tướng này?”.

“ Đúng vậy!”.

Du Thanh nhướng mày, có chút hiểu rõ, hỏi:” Tên của Tiết thừa tướng chính là có một chữ “Thường”? ”

Người nọ kinh ngạc:” Đúng vậy! Du huynh cũng biết?”

“ Có nghe thấy qua” Du Thanh tùy ý mà lên tiếng, liền không nói gì thêm.

Chú thích:

(*) Tiểu Dung: Mặt cười

25. Chương 25: Tức Giận

Hoàn cảnh Tiết phủ thập phần không tồi, nếu là vào mùa xuân thì nhất định sẽ điểm ngửi mùi hoa, ăn xong cơm chiều liền tùy ý đi dạo trong viện, nhìn sắc trời tựa hồ là muốn hạ tuyết, nếu là hạ tuyết, mai vàng trong viện này hẳn là sẽ càng thêm đẹp mắt.

Hiện giờ trời lạnh, trong mỗi gian phòng đều bày một cái hỏa lò, khi nấu nước cũng không cần đặc biệt mà đến phòng bếp, Bạch Lê tự nhiên là vui vẻ quá chừng, ẩn Du Thanh ngồi lên ghế làm cho hắn hảo hảo đọc sách, chính mình thì ngồi ở ngoại thất nhìn bếp lò, trong phòng ấm áp vui vẻ.

Hai người ở chung đến nay, Du Thanh nơi chốn đều nhường cho Bạch Lê, mỗi ngày rửa mặt dĩ nhiên cũng là nhường Bạch Lê rửa trước, bởi vậy Bạch Lê nấu nước xong liền có thói quen tự mình súc miệng rửa mặt lau mình trước.

Hiện giờ đang giữa trời đông giá rét, ban đêm lạnh đến lợi hại, Bạch Lê run run rẩy rẩy mà đem mình thu thập xong, bọc kín quần áo chuẩn bị rửa chân, bưng chậu rửa chân đi đến bên người Du Thanh, chuyển ghế dựa bên cạnh hắt hướng ra bên ngoài, ngồi lên cởi giày ra, hai chân ngâm vào trong nước, cảm thấy gân cốt toàn thân đều giãn ra, thoải mái đến nỗi hừ hừ ra tiếng.

Hai người, một người mặt hướng cái bàn, một kẻ lưng hướng cái bàn, sóng vai cạnh nhau, thân ảnh chất chồng chiếu vào trên tường, Bạch Lê nhìn hình bóng in trên tường mà cười ngây ngô.

Du Thanh nghiêng đầu nhìn hắt: “A lê...”

Bạch Lê tựa lưng vào ghế ngồi, quay sang cười cười với hắt: “A Thanh!”.

Du Thanh cười cười: “Như thế nào lại vui vẻ như vậy?”.

Bách Lê nháy mắt mấy cái, khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ ửng nhợt nhạt, nghiêng người ôm lấy cánh tay của hắt, theo dõi hắt hồi lâu, lần thứ hai cười rộ lên: “Không nói cho người!”.

Du Thanh nhìn thấu được tâm tư của hắt, cũng không hỏi nữa, rung động trong lòng cũng không thích nói ra ngoài miệng, chính là cảm thấy Bạch Lê từ khi đi theo hắt thì vẫn luôn sống những ngày kham khổ bốn ba, nguyên bản tham gia khoa cử là vì ân sư, hiện giờ lại thêm một đạo tâm tư, không muốn hắt đi theo chính mình chịu khổ nữa, vậy nên đối với việc thi Hội năm sau càng thêm tận tâm tận lực.

Bạch Lê đem đầu tựa vào trên vai hắt, cười đến thực sáng lạn: “A Thanh, ta đã biết, thư đồng của người khác đều không giống với ta!”.

Du Thanh đi theo cười rộ lên: “Chỗ nào không giống?”.

“Bọn họ đều là ngủ ở phòng ngoài, ta là ngủ ở phòng trong!”.

Du Thanh sững sốt một chút, trong mắt ý cười càng đậm, đưa tay tại trên đầu của hắt sờ sờ: “Àn.”

“A Thanh người xem sách đi!” Bạch Lê ngẩng đầu tại bên sườn mặt hắt hôn một hơi, đặt đầu ngả trên vai hắt.

Du Thanh nhìn làn tóc đen của hắt tán loạn trên tay cùng ngực mình, đáy lòng một mảnh mềm mại: “Hảo”.

Du Thanh đọc sách không bao lâu, sức nặng trên vai đột nhiên lệch đi một chút, nghiêng đầu nhìn qua, thấy Bạch Lê đã muốn ngủ, không cẩn thận trượt một cái liền nâng đầu cọ lên, chép miệng chặc lưỡi tiếp tục ngủ.

Nghĩ rằng hắt nhất định là vì hôm nay theo mình đến trường thi lại ra khỏi thành, đi một đường dài nên mệt nhọc, hơn nữa vào mùa đông vốn rất dễ cảm thấy mệt rũ rời, hiện tại hai chân còn ngâm trong nước ấm, lại thư thái như vậy mà dựa vào trên vai hắt, không ngủ gà ngủ gật mới là lạ.

Du Thanh nhẹ nhàng nâng đầu hắt lên, làm cho hắt dựa vào ghế ngồi, còn mình thì đi đến đối diện hắt ngồi xổm xuống, đưa tay vào nước thử độ ấm, còn rất nóng.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bạch Lê một cái, sợ đánh thức hắt, động tác làm đến rất nhẹ nhàng, hơi hơi nâng lên một chân hắt, vốc nước ấm cẩn thận mềm nhẹ chà xát cho hắt, lòng bàn chân, mu bàn chân, mắt cá chân đều rửa qua một lần, sau đó đổi sang chân khác, cuối cùng xắn ống quần hắt lên cao, lấy nước ấm rửa tiểu thối lộ ra bên ngoài của hắt.

Chân Bạch Lê trắng nõn thon thả, hai chân cũng giống như người của hắt, thanh tú lung linh, cầm trong tay cảm thấy nhẵn nhụi bóng loáng, lòng bàn chân thập phần mềm mại, rõ ràng là một đôi chân hưởng phúc, nhưng mỗi ngày đều bồi hắt đi đường nhiều như vậy.

Du Thanh có chút tham luyện xúc cảm trên tay, lấy khăn cực kỳ nhẹ nhàng, chậm rãi chà lau, cuối cùng nhịn không được mà xoa nắn, lúc này mới mang theo tia không tha mà buông ra.

Bạch Lê ngủ đến thực sâu, mãi cho đến bị ôm đến trên giường đều không có tỉnh lại, Du Thanh thay hắt đắp hảo chăn, cúi người nhìn hắt thật lâu, cảm xúc trong mắt giống như mực đậm giặt tẩy không ra, tại trên môi hắt in lại nụ hôn, lại đem những sợi tóc tán loạn của hắt vén sang một bên, lúc này mới xoay người một lần nữa ngồi vào trước bàn.

Hôm sau, quả thực hạ tuyết, bông tuyết nhẹ nhàng ôn nhu dừng trên đầu vai, trên mặt đất còn chưa phủ một tầng trắng xóa, trong đình viện như trước là nhánh cây khô vàng, nhả hồng mai vàng, cây sồi xanh biếc, đứng ngạo nghễ giữa trời thanh tuyết nhưng nhưng.

Du Thanh đứng trước cửa nhìn một lát, nghe được động tĩnh phía sau, biết là Bạch Lê đi ra, xoay người đến bên cạnh hắn, đưa tay sờ sờ mặt hắn: “Lạnh không?”

“Không lạnh!” Bạch Lê híp mắt cười với hắn.

“Sắp sang năm mới, muốn ăn những những thứ gì? Ta làm cho ngươi”.

“Đại chân gà!” Bạch Lê không cần suy nghĩ, bật thốt lên nói: “Chưng nấu chiên nướng đều ăn ngon!”.

Du Thanh sững sốt một chút, cười rộ lên: “Còn bản khoản chân gà đâu, ngươi này tập tính y chang một con hồ ly”.

Bạch Lê không tiếng động hướng hắn cười cười, trong lòng không khỏi đắc ý mà nghĩ: Ta vốn chính là hồ ly! Ta còn là cửu vĩ linh hồ đâu! Trên đời này cửu vĩ linh hồ có thể đếm được trên đầu ngón tay, người khác đều phải một bó lớn tuổi mới tu luyện thành công, ta chính là trẻ tuổi nhất! (^_^)

Du Thanh nhìn thấy thần thái hắn phi dương, cười vui nói: “Dù sao nơi này là ngoài thành, coi như phương tiện, đến lúc đó đi ra ngoài tìm một chỗ đào đất lên, ta làm cho ngươi gà hoa”.

Bạch Lê vừa nghe, nước miếng đều nhanh nhều xuống vạt áo, vẻ mặt còn thật sự, vui đầu đếm đầu ngón tay bắt đầu nghiêm túc tính ngày: “Còn bao lâu mới tới năm mới a?”.

“Nhanh, không vài ngày nữa”.

Hai người đang nói chuyện, phía tiền thính bỗng nhiên truyền đến tiếng người cùng tiếng bước chân mơ hồ, Bạch Lê tò mò kéo Du Thanh đi đến trong viện, mới vừa đứng lại liền nhìn thấy mấy người thư đồng ở phòng khác cũng lục tục đi ra, đều tò mò nhón chân ngóng nhìn.

Chỗ rẽ hành lang dài thông với tiền thính xuất hiện vài đạo thân ảnh, đi trước là một người dáng người cao ngất, cầm y ngọc dải hồ cừu thêm thân (*), nhất phái phú quý, đến gần vài bước nhìn, đúng là gương mặt quen thuộc, chính là chủ nhân Tiết phủ này – Tiết Thường.

Bạch Lê có chút kinh ngạc, kéo kéo ống tay áo Du Thanh: “A Thanh, đây không phải là Tiết đại nhân sao?”.

“Đúng vậy, Tiết đại nhân là Thừa tướng đương triều, cũng chính là chủ nhân biệt viện này”.

Bạch Lê tuy rằng đã trải qua một kiếp ban đầu kia, nhìn thấy Tiết Thường thì nhớ tới người này từng có ân với Du Thanh, nhưng dù sao đã cách chín kiếp, rất nhiều chi tiết đều không nhớ rõ, lúc này nghe nói hắn là Tiết Thừa tướng, nghĩ nghĩ mới thấy có chút ấn tượng, bình tĩnh đại ngộ mà gật gật đầu.

Tiết Thường khi nhìn thấy hai người Du Thanh cũng có chút kinh ngạc, lập tức liền cười chân thành đi tới, vừa đi vừa nói: “Thật là có duyên!”.

Mặt Du Thanh lộ vẻ mỉm cười, cung kính chấp tay hành lễ: “Học sinh Du Thanh bái kiến Thừa tướng đại nhân!”.

Tiết Thường vội vàng ngăn lại động tác của hắn, cười nói: “Không cần đa lễ, ta không thích nhất là mấy thứ lễ nghi này, mỗi ngày người tới ta đi phiền càng thêm phiền”.

Du Thanh thấy hắn nói thành khẩn như vậy, liền cũng không khách khí hơn nữa, cười cười liền thu hồi tay, vừa nhắc mắt chuyển hướng Bạch Lê, thần sắc hơi hơi ngưng trệ, lúc này mới phát hiện Bạch Lê hôm nay có chút khác với bình thường, lại không có cao hứng phấn chấn mà chào hỏi, vội vàng nghiêng đầu nghi hoặc nhìn qua.

Bạch Lê an tĩnh mà đứng bên cạnh hắn, nhìn chăm chăm hồ cừu xoa tung đẹp đẽ quý giá của Tiết Thường, cần môi, ánh mắt đăm đăm, một bộ dáng hồn du thiên ngoại.

Tiết Thường trong mắt ý cười dào dạt, nhìn hắn một lát, trêu ghẹo nói: “Như thế nào? Nhanh như vậy liền không nhớ rõ ta?”.

Du Thanh đối với sự dị thường của Bạch Lê có chút không hiểu, bất quá cảm giác khó chịu trong lòng ngược lại tiêu thất, vội vàng nói:” A Lê, mau bái kiến Thừa tướng đại nhân”.

Bạch Lê hoàn hồn, nhìn hần, “A” một tiếng, nghe lời mà xoay người chấp tay với Tiết Thường:” Bạch Lê bái kiến Thừa tướng đại nhân!”

“ Mới vừa rồi đã nói, không cần đa lễ”, Tiết Thường ý cười càng đậm, vừa nói vừa đưa tay hướng hần đi qua, muốn ngăn lại động tác của hần.

Bạch Lê phiêu mắt tới một đoàn tuyết trắng đắp trên tay áo hần, trong lòng mãnh liệt nhảy dựng, vội vàng thu tay lại, nhanh chóng lui về phía sau nửa bước, rút ra khoảng cách với hần.

Tay Tiết Thường dừng giữa không trung, nhướn mày nhìn hần một cái, cười thu tay lại.

Du Thanh lần thứ hai nhận thấy được Bạch Lê có chút không thích hợp, nhanh chóng hướng hần liếc một cái, nghĩ tới dù Tiết Thường là chủ nhân nơi này, nhưng không trụ ở nơi này, vội vàng nói:” Trời đang hạ tuyết mà còn làm phiền đại nhân đến đây, không ngại vào nhà uống chén trà ấm áp thân mình?”.

Tiết Thường không thềm để ý đối với việc hần đối khách thành chủ, gật đầu mà cười:” Cũng tốt, ta vừa vận ra khỏi thành làm việc đi ngang qua nơi này, liền lại đây nhìn xem, ở có quen không?”.

“ Ở đã quen rồi, làm phiền đại nhân quan tâm”.

Hai người một bên hàn huyên một bên hướng bên trong đi đến, Bạch Lê đứng trong đình viện phát ngốc một lát, thấy hộ vệ cùng tổng quản theo sau Tiết Thường đi qua người mình mới hoàn hồn, vội vàng nhanh chân bước theo.

Tiết Thường xoay người phân phó tổng quản, khiến cho hần đi thông báo những người còn lại tiến đến nói chuyện, phân phó xong liền hứng thú mà nhìn Bạch Lê đang đứng bên cạnh bàn cúi đầu pha trà.

Du Thanh nhấp nhếch môi, hai mắt trầm tĩnh, trong lòng dâng lên chút suy nghĩ nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không hề bận tâm.

Pha trà một lát, các giải Nguyên ở bên cạnh cũng lục tục đi qua đây, sôi nổi hướng Tiết Thường hành lễ. Tiết Thường cười làm quen với bọn họ một phen, lại tùy ý hàn huyên một chút.

Bạch Lê vẫn đứng bên cạnh Du Thanh, ngay từ đầu nghe bọn họ nói còn hiểu được, sau lại nói có chút học thuật, hần nghe cũng không hiểu rõ lắm, hơi dời lực chú ý, ánh mắt chuyển qua trên người Tiết Thường, theo dõi một đoàn bạch mao trên vạt áo hần, trong lòng phần uất.

Tiết Thường chỉ ngồi khoảng thời gian hai chung trà, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi đi lần thứ hai hướng Bạch Lê nhìn thoáng qua, thấy hần đang không nháy mắt mà nhìn mình chăm chăm, nhìn kỹ lại, phát hiện đôi con ngươi thủy nhuận kia dường như ẩn chứa tức giận, không khỏi có chút kinh ngạc, dừng một lát, cười nhẹ thu hồi ánh mắt, cùng mọi người ở đây nói cáo từ, liền xoay người rời đi.

Tuy rằng nơi này là phủ đệ của hần, nhưng hần không thể ở lâu, dù sao trụ bên trong đều là thí sinh sắp tham gia thi Hội, bất luận người nào đều có khả năng trở thành môn sinh tương lai của thiên tử, hần thân là thần tử, tự nhiên liền có những băn khoăn của thần tử, nếu là ở đây lâu sẽ sinh ra lạc dân cư thực, sẽ gặp lo ngại về việc kết đảng phái riêng.

Giải Nguyên ở đây phần lớn cũng hiểu được đạo lý này, liền không hàn huyên nhiều hơn nữa, nhất tề chấp tay đưa tiễn, vẫn chưa có nhiều gần gũi kết thân, nghĩ tới nếu không là người chính trực thì cũng là người thông minh.

Tiến bước Tiết Thường, hàn huyên với nhau một lát rồi sôi nổi chuẩn bị rời đi, trong phòng liền chỉ còn hai người Du Thanh cùng Bạch Lê.

Du Thanh kéo Bạch Lê ngồi xuống nhuyễn tháp, tại trên đầu hần sờ sờ, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị hần ôm cổ, sưng sốt một lát, cúi đầu nhìn hần:” Làm sao vậy?”

Bạch Lê nhào vào trong ***g ngực của hần, hai tay siết thật chặt, đổ vành mắt lắc đầu hừ hừ, nhưng là không nói lời nào.

Du Thanh nghĩ nghĩ, cười nói:” Hôm nay ngươi nhìn thấy Tiết đại nhân vì sao không thi lễ vấn an? Không phải nói là hắn có ân với chúng ta sao?”.

Bạch Lê lập tức bắn ra từ trong ngực hắn, phì phì khụt khịt quát:” Hắn là người xấu!”.

Du Thanh đưa tay ôm lấy mặt hắn, ngón cái cọ cọ nơi khóe mắt hắn, dờ khóc dờ cười:” Tại sao lại thành người xấu? Lần trước không phải nói hắn là người tốt sao?”.

“ Xiêm y trên người hắn là dùng da lông của hồ ly làm ra! Quá tàn nhẫn!”.

Du Thanh nhìn ra sự phẫn nộ cực kỳ nghiêm túc trên mặt hắn, thu đi thần sắc vui đùa, an ủi mà tại trên mặt hắn xoa nắn:” Người phú quý luôn luôn yêu thích này nọ, nếu thấy một cái liền tức một cái, tức giận sẽ được gì đâu?”

“Hừ!” Bạch Lê bắt lấy tay hắn cọ cọ, lần thứ hai bổ nhào vào trong ***g ngực của hắn:” A Thanh về sau cũng sẽ thành người phú quý, A Thanh cũng chưa bao giờ mặc da lông hồ ly! Phú quý chỉ là lấy có thôi!”.

Du Thanh tuy rằng đích xác không thích mặc mấy loại này, những vẫn là bị hắn nói làm cho tức cười:” Ngươi là thầy tướng số hay đang xem tướng? Việc không biết đều có thể nói năng khí phách được như thế”.

Bạch Lê không đáp, rất muốn theo tính tình mà đem Tiết Thường hung hăng giáo huấn một phen, nhưng là vừa nghĩ tới về sau hắn sẽ trợ giúp Du Thanh lại cảm thấy không thể xuống tay được, không khỏi sinh ra phần nộ, buồn bực, đâm lên cánh tay Du Thanh một chút:” Mặc da lông hồ ly đều là người xấu!”

“ Ừ, đều là người xấu” Du Thanh buồn cười mà vỗ vỗ lưng hắn một chút:” Ngươi là hồ ly biến thành? Để ý như vậy”.

“Hừ!”

Chú thích:

(*) Cẩm y ngọc đai hồ cừu thêm thân: Áo gấm thắt ngọc bội khoác áo da hồ ly.

26. Chương 26: Năm Mới

Thời gian vài ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền đến đêm ba mươi. Sáng sớm mở cửa sổ hướng đình viện nhìn qua, chỉ thấy bên ngoài bông tuyết bay tán loạn, trên mặt đất tích lại một tầng màu trắng thật dày, nụ hồng cánh mai bao bọc trong một chiếc áo khoác tổ sắc hiện ra vài phần tươi mới kiểu diễm.

Du Thanh vươn tay ra ngoài cửa sổ, đầu ngón tay cùng cành hoa chạm vào nhau, chậm rãi dời lên trên, nhện không được vẽ theo đường nét từng cánh hoa, đặt trong lòng bàn tay tinh tế mân mê.

Gần đây mỗi ngày vẫn nằm mơ như cũ, bất quá cảnh trong mơ lại càng ngày càng rõ ràng, có khi là tiếng người lạ lẫm khó hiểu, có khi là một ít cảnh tượng vô pháp lý giải, trước kia luôn là vừa tỉnh dậy liền quên, hiện giờ thì có thể miễn cưỡng nhớ kỹ một ít. Hơn nữa, bất luận mơ thấy cái gì, cuối cùng vẫn sẽ tỉnh dậy trong biển hoa, trong mộng, hoa mai so với trong đình viện này còn muồn trong suốt, sáng đẹp hơn rất nhiều, không giống loại mà thế gian sẽ có.

Du Thanh nắm đóa hoa trong tay, mặt mày ngưng trọng, trong đầu suy nghĩ hỗn độn, làm như nghĩ đến những thứ gì, lại giống như cái gì cũng chưa nghĩ đến, ngay cả động tĩnh khi Bạch Lê mặc quần áo xuống giường cũng không nghe thấy được.

Bạch Lê đi tới nằm úp sấp trên vai hắn, cười tủm tỉm mà thăm dò nhìn hoa mai trên tay hắn:” A Thanh, nếu ngươi thích, ta đến đình viện hái mấy cành trở về được không?”.

Du Thanh hoàn hồn, nhìn hắn cười rộ lên:” Bể cảnh thì không mấy ngày hoa liền héo rũ, vẫn là để lại trên cây nhìn xa xa mới đẹp, lại nói, nơi này chính là phủ đệ của người khác, ngươi bể hoa mai nhà người khác, cẩn thận kéo bị tổng quản trách cứ”.

“A!” Bạch Lê nghe lời gật đầu, cầm đặt trên vai hắn, nghĩ đến hiện giờ có thể làm càn như vậy mà gần gũi với hắn, thỏa mãn cười rộ lên:” A Thanh, ngươi nói sẽ làm gà hoa cho ta!”

“Ân” Du Thanh xoay người nhẹ nhàng ôm hân vào ngực, trong lòng vừa động, đem đóa hoa đang cầm trong tay ấn dính lên mi tâm trắng trẻo của hân, chỉ cảm thấy hết sức diễm lệ, yên lặng nhìn một lát, ý cười càng sâu: “Ăn điểm tâm xong rồi đi chợ, hiện giờ vào trời đông giá rét, có thể mua nhiều thứ về, không sợ hư hỏng”.

Bạch Lê tò mò mà sờ đóa hoa trên mi tâm, nhìn hân: “Mua nhiều thêm mấy con gà thì bạc liệu có đủ dùng không?”

“Ồ tại nơi này cũng không tiêu xài ngân lượng, dĩ nhiên là đủ dùng, mua mười con cũng có thể”, Du Thanh buồn cười mà đưa tay ấn ấn đóa hoa vào một chút, thấp giọng nói: “Ta sẽ không để cho người vẫn luôn chịu khổ theo ta, mặc dù không thể trúng bả, cũng sẽ làm một chút nghề nghiệp khác”.

“Ân! A Thanh sẽ là kiêu ngạo quan, không cần lo lắng!” Bạch Lê cọ cọ đầu vai hân, vẻ mặt thỏa mãn thần sắc như làm nũng, ngẩng đầu nhìn hân: “A Thanh, ta đi phòng bếp làm điểm tâm”.

“Hảo” Du Thanh sờ sờ đầu hân, lấy đóa hoa ra, không nghĩ tới tại mi tâm hân lại bị in một đạo hồng ấn, sưng sốt một chút, vừa muốn xoa cho hân thì thấy hân tức giận mà đoạt lại đóa hoa.

“Không dễ nhìn sao, vì sao muốn lấy ra?” Bạch Lê vừa nói vừa lấy đóa hoa ấn lên một lần nữa.

Du Thanh lại lấy ra cho hân, cười nói: “Đi phòng bếp cũng đừng dán, cho người khác nhìn sao?”

Bạch Lê nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không cho nhìn!”.

Du Thanh đặt đóa hoa lên bàn, lại lau khô mi tâm cho hân, môi dán lên hôn một cái, kéo xiêm y hân cho kín kẽ, cười nói: “Đi thôi”.

“Ân!” Bạch Lê cười tủm tỉm gật đầu, hưng phấn mà xoay người đi ra cửa.

Xa xa trong chòi nghỉ mát, Tiết Thường lẳng lặng đứng bên cạnh bàn đá, thấy thân ảnh Bạch Lê xuất hiện, nhin không được trên mặt lộ ra ý cười, xoay người tiếp nhận ô trong tay tổng quản.

“Chủ tử, để cho ta tới bung ô đi!” Tổng quản vẻ mặt sợ hãi, không biết sáng sớm hân chạy tới chỗ này là vì chuyện gì, lại càng không biết hân ngồi trong này một lúc lâu đến tột cùng thì trong hồ lô của hân đang chứa cái gì.

“Không cần, người tự đi làm việc của mình đi, ta tùy tiện đi một chút” Tiết Thường khoát tay áo, kéo áo thật kín, mở ô nhắc chân bước xuống bậc thang.

Bông tuyết vô thanh vô tức bay xuống đỉnh ô, Tiết Thường đến gần hành lang dài, thấy vẻ mặt Bạch Lê tươi cười, không khỏi nhướn mày, hừng thú dạt dào mà đi theo phía sau hân.

Bạch Lê cả đầu chui vào phòng bếp, có lẽ là nghĩ tới được đi ra ngoài chơi nên hưng phấn dậy sớm, không có thư đồng khác ở đây, liền một mình rửa đồ ăn nấu cháo, khi từ sau bếp lò đi ra, cảm thấy có chút nóng, nâng tay áo lên tùy ý xoa xoa mặt, liền cao hứng phấn chấn mà múc cháo và đồ ăn sáng ra đồng thời để vào trong thực hộp, đem ra cửa.

Mới vừa bước ra cửa, đã bị một đạo thân ảnh cản đường đi, ngẩng đầu nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người.

Tuy rằng đứng dưới mái nhà, Tiết Thường lại chưa thu ô, chỉ là ý cười ngâm ngâm nhìn Bạch Lê, thấy trên mặt trắng nõn của hân dính chút nhọ nồi, bộ dáng rất là đáng yêu, không khỏi giương khóe môi, cười nói: “Nấu cơm mà cũng làm lên trên mặt đi”.

Bạch Lê hướng hân liếc mắt một cái, thấy hôm nay hân mặc trên người chính là một kiện hồ cừ màu lửa đỏ, tức giận trong lòng, trừng cổ áo lông xù của hân, khẽ cắn môi áp chế khẩu ác khí kia, có lẽ mà làm một cái lễ: “Thừa tướng đại nhân hảo!” Lời nói còn chưa dứt liền muốn nhắc chân rời đi.

Tiết Thường giữ chặt hân lại, cười nhìn hân một cái: “Còn tức giận này của người tại sao mà đến?”.

Bạch Lê không nghĩ đến là sẽ bị hân nhìn ra, sưng sốt một chút, phiêu mắt liếc hân một cái, hàm hừ nói: “Vì sự ấm áp của mình mà không biết đã phải lấy tánh mạng của nhiều ít hồ ly, thật là vì tư lợi!”.

Tiết Thường nhướn mày, cúi đầu nhìn thoáng qua người mình, giật mình mà cười: “Thì ra là thế! Nói cực kỳ có lý!” Nói xong liền thu ô để ở chân tường, đưa tay cởi bỏ dây cổ áo, cởi hồ cừ ra.

Bạch Lê khó hiểu mà nhìn hấn một cái, lại cúi đầu nhìn thực hạp trong tay, lo lắng nói:” Ta phải đưa điểm tâm cho a Thanh, chậm liền lạnh”.

“Từ từ” Tiết Thường lần thứ hai giữ chặt hấn lại, đưa tay lau mặt cho hấn, cười nói:” Trên mặt dính bụi”.

Bạch Lê theo bản năng né tránh tay hấn, nâng tay áo lung tung lau hai cái, ngược lại càng lau càng dơ, Tiết Thường nhìn thấy liền cười rộ lên, nháy mắt mấy cái, không để ý lắm mà đưa tay tiếp tục lau hai cái, từ bên cạnh hấn nhanh chóng né ra:” Cảm ơn đại nhân! Ta đi đây!”.

Tiết Thường chưa tái ngăn đón, nhìn bóng dáng vội vã rời đi của hấn, tươi cười không giảm.

Trong đình viện, tổng quản bất chấp tuyết rơi mà bước nhanh tới, sắc mặt đầy lo lắng:” Chủ tử, hiện giờ trời đông giá rét, sao ngài còn đem hồ cừu thoát ra? Coi chừng bị cảm a!”.

“Hết cách” Tiết Thường đưa xiêm y trên khuỷu tay đưa cho hấn, mặc kệ hấn lo lắng lải nhải, lại lấy chiếc ô nơi chân tường đưa tới trước mặt hấn.

Tổng quản vội vàng tiếp nhận mở ra:” Chủ tử, hôm nay là đêm ba mươi, ngài như thế nào lại đây? Chính là có gì cần phân phó?”

“Ân, ở bên trong đều là thư sinh, đa số là những người hai lỗ tai không hỏi chuyện ngoài cửa sổ (*), năm nay cũng không thể trôi qua quá lạnh lẽo, thay bọn hấn chuẩn bị chút pháo, làm náo nhiệt chút”.

“Vâng”.

Tiết Thường đi khỏi mái nhà cong, lại nhìn thoáng qua phương hướng Bạch Lê đi xa:” Cần phải trở về, đưa ta tới cửa”.

“Vâng”.

Bạch Lê mang theo thực hạp kích động chạy vào cửa:” A Thanh! Mau ăn điểm tâm! Ăn xong chúng ta xuất môn sớm một chút”.

Du Thanh đứng lên tiếp nhận thực hạp:” Nước đã chuẩn bị tốt lắm, đi súc miệng rửa mặt, chờ người cùng ăn”.

“A!” Bạch Lê vừa muốn xoay người, bị Du Thanh giữ chặt một phen, nghi hoặc mà quay đầu nhìn hấn:”A?”.

Du Thanh nhìn bộ dáng trên mặt hấn một vết đỏ một vết trắng, không nhịn được cười, đưa tay lau cho hấn, cười nói:” Như thế nào chỉ có nấu điểm tâm thôi mà lại biến thành một chú mèo diễn hài kịch vậy?”

“Không lau sạch sao?” Bạch Lê nháy mắt mấy cái, nường theo động tác của hấn mà hơi ngửa đầu ra sau, vẻ mặt còn thật sự:”Hôm nay dậy sớm, phòng bếp chỉ có mình ta. Bình thường đều là bọn họ nhóm lửa, ta là lần đầu tiên”.

“Vậy mà người còn có thể thuận lợi làm ra điểm tâm, thật đúng là khó lường” Du Thanh kéo hấn đến chậu rửa mặt bên cạnh, lấy khăn trong nước ra vắt vắt, cẩn thận lau mặt hấn:” Sau này nếu vẫn chỉ có một mình người thì liền nói cho ta biết, ta đi làm”.

“Vậy không được! Nhà người khác đều là thư đồng nấu cơm cho công tử, nhà của chúng ta không thể trái lại, nếu không thì ta sẽ bị bọn họ chê cười”.

“Chê cười thì chê cười, ở nhà cũng chưa đốt qua, chạy qua đây đốt?” Du Thanh đem khăn vắt lại một lần, lau toàn bộ những bụi than lờ lờ còn lại trên mặt hấn:” Cũng không biết trận tuyết này đến khi nào mới dừng, khi xuất môn phải mặc nhiều thêm”.

“A!” Bạch Lê cười tủm tỉm mà gật đầu, nhìn thoáng qua gương, ôm lấy hấn, cọ cọ cổ hấn:” Sạch sẽ”.

“Ân” Du Thanh vỗ vỗ lưng hấn:” Đi súc miệng”.

“A!”

Ăn xong bữa sáng, đơn giản thu thập một phen liền ra cửa, hai người dùng chung một chiếc ô, kề sát lẫn nhau, trạng thái thập phần thân mật.

Bạch Lê thừa dịp khi chung quanh không có người thì sẽ ôm thắt lưng Du Thanh, tránh ở dưới ô mà hướng mặt hẳn hôn một hơi, còn mình thì ngược lại cao hứng, nhưng mỗi lần đều khiến Du Thanh phải ức chế cảm xúc nửa ngày, nhìn về phía ánh mắt của hắn có chút bất đắc dĩ, cuối cùng sau khi vào thành thì người cũng càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng thu liễm một ít.

Thời gian này trên đường tất nhiên là phi thường náo nhiệt, Du Thanh nghĩ lần sau trở ra cũng phương tiện, không cần tận lực dự trữ hàng, liền mang theo Bạch Lê lựa chọn ba con gà khỏe mạnh mập mạp, lại bỏ ra mấy văn tiền kính nhờ lão bản cửa hàng đem giết mấy con gà mập mạp này, không nhỏ lông, chỉ móc gan trong bụng ra sạch sẽ, rửa sạch dơ bẩn, sau đó gói lại cầm trong tay cùng Bạch Lê rời đi.

Kỳ thật trong Tiết phủ các loại nguyên liệu nấu ăn đều đầy đủ hết, hiện giờ lại sắp sang năm mới, gà vịt thịt cá càng không cần bàn đến, bất quá dù sao cũng là nơi công cộng, tóm lại không tốt lắm mà túy ý cho Bạch Lê ăn một cái tận hứng. Lại nói, Du Thanh cũng càng thích dùng ngân lượng của chính mình cùng Bạch Lê trải qua năm này.

Mua gà lại mua thêm chút rượu, sợ Bạch Lê lại uống rượu, đặt biệt mà mua loại rượu ngọt cực kỳ nhẹ, sau đó liền dắt hắn ra khỏi thành, đi vào một tòa núi nhỏ cách Tiết phủ không xa, tại nơi cảnh gió tìm một cái động có một nửa cái ao chảy vào, thu ô lại để sang một bên.

Bạch Lê hưng phấn không thôi, đoạt lấy đồ vật trong tay hắn đặt trên mặt đất, một tay ôm lấy hắn:” A Thanh! Thật hảo ngoạn!”

Du Thanh dở khóc dở cười:” Còn chưa có bắt đầu đâu, ngươi liền bảo chơi thật khá?”

Bạch Lê kéo tay hắn qua, đút bàn tay mình vào tay áo hắn, cười nói:” Ngươi còn giấu ta, ta nhìn lên thấy, biết ngươi có giấu thứ tốt!”

Du Thanh cười nhìn hắn:” Ngốc chết, cố ý cho ngươi nhìn thấy, ngươi như thế nào mà chỉ có tay áo cũng không lấy được?”

Bạch Lê lục lọi nửa ngày cũng không lấy ra được vật gì, ánh mắt trừng lớn::A...” Vội vàng lại đi lục lọi tay áo khác của hắn, chỉ chốc lát sau liền lấy ra được một cái gói to, hưng phấn mà gỡ gói to ra, nhìn thấy đồ vật bên trong thì ánh mắt đều sáng lên.

Trong gói to có chứa bốn cái đèn quả quýt nhỏ, là Du Thanh móc rỗng quả quýt, để vào một ngọn nến làm thành chiếc đèn ***g nhỏ, tinh xảo xinh đẹp có thể thông khí.

Bạch Lê kinh ngạc lấy ra một cái trong đó:” A Thanh, chúng ta hiện tại liền đốt lên đi!”

“Gấp cái gì? Buổi trưa còn chưa tới, cách lúc trời tối còn sớm đâu. Hiện tại đốt lên, buổi tối vạn nhất không đủ dùng chẳng lẽ phải sờ soạng mà trở về?”

Bạch Lê chun chun cái mũi, không cam lòng lắm mà ôm lấy hắn cọt:”A...Ta nghe a Thanh!”

Chú thích:

(*)Hai lỗ tai không hỏi chuyện ngoài cửa sổ = Ko nhiều chuyện, ko quan tâm chuyện ngoài ngõ

27. Chương 27: Lại Hồ

Tiết phủ phía sau là sơn phía trước là thủy, vị trí thật tốt, vị trí của bọn họ lúc này có thể xem như là phía sau núi của Tiết phủ, phía trước cách đó không xa có một dòng suối nhỏ cong cong uốn lượn, mặt nước chỉ có một tầng băng mỏng manh, muốn lấy nước thì cực kỳ thuận tiện.

Trước đó hai ngày Du Thanh đã sớm làm chuẩn bị, lúc này trong bao quần áo tùy thân mang theo ngoại trừ đá đánh lửa, túi nước ra thì còn có đầy đủ than củi, khi lấy ra lại khiến cho Bạch Lê kinh hỉ một phen.

Du Thanh nhìn đôi con ngươi sáng trong của hắn, trong lòng yêu thích muốn chết, kéo hắn qua ôm trong chốc lát, tại trên đầu hắn sờ sờ, mới một lần nữa ngồi xổm xuống bắt đầu bận rộn.

Bạch Lê thấy nửa bả vai hắn lộ ra ngoài động, bông tuyết phấp phới dừng trên người hắn, vội vàng bung ô ra, giơ ô nằm úp áp trên lưng hắn, cười hì hì nói:” A Thanh, ta che tuyết cho ngươi!”

Du Thanh nghiêng đầu nhìn hấn cười cong khóe môi cùng hàm răng trắng chỉnh tề, trong lòng ấm áp vui vẻ, tay quàng ra sau lưng vỗ vỗ chân hấn:” Mau vào đi, nơi này lạnh, ta rất nhanh liền xong rồi”.

“ Ta không lạnh!” Bạch Lê lắc đầu, tâm tình vui đùa nổi lên. Biết Du Thanh sủng hấn, liền y theo tính tình, một tay giữ ô, tay kia thì ôm cổ hấn, hai chân quần lấy thắt lưng hấn, cả người đều đặt hết trên lưng hấn, thấy hấn chỉ hướng mình cười cười lại tiếp tục vui đùa lấy than ra chất đông, không khỏi rất là thoải mái, thậm chí hôn lên mặt hấn một hơi, cười nói:” Ta không xuống!”.

“ Hảo “ Ánh mắt Du Thanh ôn nhu, vẫn chưa quay đầu nhìn hấn, dọn dẹp than củi dưới đất cho tốt xong liền đứng lên, sợ hấn ngã, thời điểm đứng lên thì lấy tay giữ chân hấn lại, một tay lôi kéo cánh tay hấn, xoay người nhìn xem bên ngoài, tuyết vẫn chưa nhỏ xuống, khẽ thở dài nói:” Nhà người khác năm mới đều mặc đồ mới, ở nhà ấm áp, ăn thức ăn nóng hổi, người lại muốn theo ta đi tha hương, sống những ngày băng thiên tuyết địa”.

Bạch Lê ôm sát cổ hấn, gối lên vai hấn, mắt không nháy mà nhìn sườn mặt hấn, cười nói:” Chỉ cần cùng một chỗ với a Thanh, sống như thế nào ta đều thích”.

Du Thanh nghe được động dung, cảm xúc đau lòng ngược lại càng sâu, tại trên mu bàn tay hấn vỗ vỗ, vẫn chưa nói thêm điều gì, nghiêng đầu hướng hấn cười rộ lên:” Ta muốn đi đến dòng suối, bên ngoài lạnh lẽo, người ở chỗ này chờ ta được không?”

“ Không được!” Bạch Lê quần hấn càng chặt:” Không lạnh một chút nào! Không tin người thử xem!” Nói xong liền dán mặt mình lên mặt hấn.

Xúc cảm mềm mại ấm áp truyền đến, đáy lòng Du Thanh có chút phát run, dừng một lát, nhịn không được quay đầu hôn lên mặt hấn, ánh mắt nhìn về phía hấn có chút si mê:” A Lê...”

Bạch Lê bị hấn hôn đến nỗi đôi đồng tử sáng lên vài phần, cắn cắn môi lại đem hai chân gắt gao quần lên thắt lưng hấn, quay đầu nhìn thẳng hấn, tim đập nhanh hơn, sừng sốt một chút lần thứ hai cười rộ lên, chôn mặt vào cổ hấn:” Ăn gà hoa trước, ta chờ không nổi nữa!”.

“ Hảo, tùy người” đáy mắt Du Thanh chan chứa ánh sáng nhu hòa như tuyết trắng, ý cười róc rách:” Vậy người nằm sắp cho chắc”.

“ Ân!” Bạch Lê cúi đầu mà cười, thỏa mãn xê dịch móng, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất.

Du Thanh mang theo một gàu nước, công hấn đến bên dòng suối, ngồi xổm xuống nhặt lên tảng đá bên cạnh đập vỡ miếng băng mỏng, nhúng tay vào trong nước suối lạnh như băng, nhanh chóng lấy ra một nắm bùn ném vào gàu nước, đang chuẩn bị đưa tay vào nước nữa thì trên lưng đột nhiên nhẹ hẫng.

Bạch Lê nhanh chóng nhảy xuống, ngồi xổm bên cạnh hấn, kéo tay hấn về giữ chặt, vẻ mặt đau lòng nói:” A Thanh để ta!”.

Du Thanh sừng sốt một chút, vội vàng kéo tay hấn ra, cười rộ lên:” Không phải người nói người không bước xuống sao? Mau nằm sắp trở về bụng ô thay ta”.

“ Nguyên lai làm gà hoa còn phải lấy bùn a? Sớm biết thế sẽ không ăn” Bạch Lê hút hút cái mũi, đưa cán ô đến trước mặt hấn:” Người bụng ô, ta làm!”.

Du Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ:” Đừng làm rộn, mau nằm úp sắp trở về, rất nhanh là xong rồi”.

Bạch Lê trừng mắt suy nghĩ giằng co với hấn, thấy sắc mặt hấn dần dần trở nên âm trầm, vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn nằm úp sắp lại trên lưng hấn, nhưng lại thật sự đau lòng, giãy giụa một lát, khẽ cắn môi ngưng thần đem ánh mắt tập trung đến chỗ suối nước bị phá băng kia.

Du Thanh thấy hấn thỏa hiệp, sắc mặt dịu xuống, tiếp tục đem tay tham nhập vào trong nước, mới đầu còn chưa phát giác cái gì không đúng, chờ đến khi lấy bùn ra mới đột nhiên thấy được sự dị thường. Nước suối này rõ ràng lạnh băng đến xương tủy, như thế nào lại trở nên chỉ có chút lạnh thôi?

Bạch Lê thấy mặt hấn lộ vẻ suy tư, nhịn không được cười trộm, lại thấy hấn chỉ sừng sốt một lát liền tiếp tục bận rộn, biết hấn cũng chưa nghi ngờ, không khỏi rất là đắc ý, thậm chí khen chính mình đúng mực.

Du Thanh mò đầy một gầu bùn xong, mang theo hấn trở về sơn động, lấy một con gà ra lấy bùn bọc lại, sau khi bọc kín liền chôn vào trong đồng than, trở lại dòng suối rửa sạch tay rồi trở về, châm lửa liền bắt đầu chậm rãi nướng.

Bạch Lê vẫn như cũ ghé vào trên lưng hấn, thấy hấn vẫn chưa lộ ra thần sắc mỗi một, liền yên tâm thoải mái mà nằm úp sấp, mở miệng hỏi:” A Thanh người có mệt hay không?” Tay chân tăng thêm lực đạo, quần lấy hấn càng chặt.

“ Không phiền lụy “ Du Thanh cười vỗ vỗ lên đùi hấn:” Con cóc nằm úp sấp cho tốt, ta muốn ngồi xuống”.

“ Ta không phải con cóc!”.

“ Cóc ngoan nằm úp sấp cho tốt”

“ Ta không phải cóc!”

Du Thanh nhin không được cười ra tiếng, xốc vạt áo lên ngồi xuống đất.

Lúc trước khi hấn ngồi xổm thì thân mình khuynh về phía trước, Bạch Lê nằm úp sấp đến thân nhiên tự đắc, lúc này ngồi xuống thì thắt lưng liền thẳng dậy, Bạch Lê quần trên lưng hấn giống như một con thần lân, khó chịu mà nhỏ giọng hừ hừ.

Khóe miệng Du Thanh mỉm cười, quay đầu hướng hấn nhìn nhìn:” Còn muốn nằm úp sấp sao?”

“ Nằm úp sấp không...” Bạch Lê lăm bầm giật giật mông, vẻ mặt không vui lòng mà thả chân xuống đất, cọ lên phía trước hai bước, chuẩn bị ngồi xuống.

Du Thanh vội vàng bắt lấy tay hấn kéo qua bên mình, ôn nhu nói:” Trên mặt đất lạnh, lại đây ngồi lên trên đùi ta”.

Bạch Lê sửng sốt một chút, sắc mặt lập tức vui vẻ, cúi đầu sung sướng nhìn hấn:” Thật sự?”

“ Này còn có cái gì là thiệt hay giả?” Du Thanh dở khóc dở cười:” Lại đây”.

“A!” Bạch Lê gạt đầu thật mạnh, không chút khách khí mà đặt mông ngồi lên đùi hấn, tay khoát lên vai hấn kéo miệng cười liên tiếp, được hấn sờ sờ đầu càng cảm thấy hạnh phúc, ôm cổ hấn tại bên cổ mà hung hăng cọ cọ:” Ta chịu không nổi nữa!”

Du Thanh cười ôm lấy hấn, một loại cảm giác quen thuộc bỗng nhiên đánh úp lại, không khỏi giật mình sửng sốt, chớp mắt một cái, lập tức lại bị hấn nói mà bật cười:” Hảo, vậy người đừng xuống dưới”.

Bạch Lê nói được thì làm được, vẫn luôn ngồi đó không chịu xuống dưới. Du Thanh nghiêng người lấy nhánh cây đảo đảo gà trong đồng than, hấn liền ôm cổ Du Thanh ngửa ra phía sau, hắc hắc cười không ngừng.

Du Thanh thấy thấy bộ dáng này của hấn thật sự giống như một sủng vật chơi xấu cực kỳ, sủng nịch trong mắt càng tăng lên, vuốt làn tóc đen mềm mại buông xuống sau lưng hấn, tiếng nói thanh nhã mang theo vài phần nỉ non:” A Lê, vì sao người vẫn luôn nguyện ý đi theo ta chịu khổ?”.

“ Ta thích người a!” Bạch Lê chồm qua hôn một hơi lên môi hấn, tươi cười minh mị.

Du Thanh cười rộ lên:” Bé ngốc”.

“ Người còn nói ta ngốc!” Bạch Lê trừng thẳng mắt, không vui lòng mà lấy gót chân đá đá lên đùi hấn một chút:” Đã muốn thật lâu rồi người chưa nói ta ngốc!”.

Du Thanh thấy cái bộ dáng này của hấn càng cảm thấy buồn cười, cố ý ghẹo hấn, còn nói:” Nhìn lên nhìn xuống đều là ngốc tử!”

Bạch Lê lại đá hấn một cước.

“ Lừa cũng thích hướng phía sau đá người” Du Thanh cầm mặt hấn nhẹ nựng hai cái:” Lừa ngốc”.

Bạch Lê hầm hừ mà nhìn hấn.

Du Thanh nhìn hấn một lát, chỉ cảm thấy hấn đáng yêu cực kỳ, nhin không được hôn lên môi hấn một chút.

Bạch Lê đang tức khí, đột nhiên bị hân hôn, nhất thời cái gì tức giận đều không có, nhảy nhót dưới đáy lòng ánh lên trong mắt, lập tức liền vui mừng hết sức, ôm lấy cổ hân cười ngây ngô:” A Thanh thích ngốc tử!”.

Du Thanh không nhịn được cười, nhéo nhéo mặt hân:” Ừ “.

Bạch Lê cười híp mắt, nhào qua ngay tại trên môi hân hôn một hơi thật mạnh, thả môi ra chỉ thấy sự khoái chí đầy một ***g ngực bị nghẹn trong cổ họng, kích động lại khẩn trương mà nhìn hân, thấy đọng đầy trong mắt hân đều là thần sắc dung túng ủng nịch, nhất thời hô hấp bắt đầu dồn dập.

Du Thanh nhìn sự chờ đợi trong mắt hân, yết hầu khô khốc, đè lại đầu hân lần thứ hai hôn lên môi hân, đầu lưỡi đảo qua cánh môi, trần trọc thiếp hợp rồi ngừng lại.

Hai mắt Bạch Lê bịt kín một tầng sương mù, cảm thấy bất mãn, quệt miệng tại trên đầu hân giạt giạt, thân mình xoay sang hướng khác:” A Thanh, sao ngươi lại không tiếp tục hôn ta?”

Du thanh bị hỏi đến miệng khô lưỡi khô, thật sâu mà nhìn hân, lại không biết nên trả lời thế nào. Muốn hôn nữa nhưng sợ không thể văn hồi, hân hiện giờ ngay cả năng lực ngày ngày cho hân ăn chân gà đều không có, thật sự không nghĩ đến sẽ đem hân trói buộc sớm như vậy.

Bạch Lê không biết hân đang suy nghĩ gì, thấy hân chậm chạp không có động tác tiếp theo, nhất thời bắt đầu ủy khuất:” A Thanh, ngươi như thế nào không hôn ta nữa?” Nói xong không đợi hân phản ứng liền nhào qua, vươn đầu lưỡi liếm lên môi hân một chút.

Tim Du Thanh căng thẳng, cuối cùng không chế không được, đưa tay ôm chặt lấy hân.

Bạch Lê vẫn thấy chưa đủ:” A Thanh ngươi hé miệng a!” Nói xong lại duỗi lưỡi ra liếm lên.

Du Thanh bị hân trêu chọc đến khí tức bắt đầu hỗn loạn, trong đầu không kịp tự hỏi, nhanh chóng há miệng ngậm lấy lưỡi hân, ngọn lửa trong cơ thể khó có thể áp lực nữa, hai tay gắt gao ôm nghiêng hân vào trong ngực, lòng bàn tay nóng rực không nhịn được mà nhẹ nhàng xoa vuốt sau lưng hân.

Bạch Lê bất ngờ không kịp đề phòng, bị hân xoa vuốt đến toàn thân xụi lơ, trong miệng tràn đầy khí tức thanh nhuận dễ ngủ của hân, nhẹ suyễn một tiếng liền ngậm lại lưỡi hân, lập tức liền cảm giác được lực đạo trên lưng lại trầm trọng thêm mấy phần, nhất thời thỏa mãn đến toàn thân bắt đầu nóng lên.

Du Thanh biết hân luôn để lộ cảm xúc ra ngoài, cũng hiểu được hân thích mình, nhưng chưa từng dự đoán được hân sẽ chủ động như vậy, lập tức bị hân trêu chọc đến thiếu chút nữa mất đi khống chế, vội vàng đưa tay phủng trụ mặt hân, áp lực tâm tình bức thiết mà tinh tế nhấp nháy trong miệng hân, lại buông môi hân ra, đem môi dừng trên mặt hân, cố gắng chậm rãi bình phục cảm xúc khô nóng.

Bạch Lê chậm rãi mở mắt ra, song đồng tối đen tất cả đều là hơi nước, nhẹ thở gấp nhìn hân:” A Thanh, ta thích ngươi”.

“ Ta biết” Du Thanh ách thanh mà cười, nhéo chóp mũi hân một chút, chờ một lúc sau mới hoàn toàn tỉnh táo lại, ôn nhu nói:” Gà hoa nướng lâu liền ăn không ngon, mau ăn, ta đi lấy một chút”.

Bạch Lê thấy phản ứng vừa rồi của hân là biết hân thích mình bao nhiêu, cắn môi nhìn hân cười, giống như là không có nghe đến hân nói.

Du Thanh bắt đắc dĩ mà vỗ vỗ trên lưng hân, cười nói:” Ngươi có còn muốn ăn chân gà nữa hay không?”

Bạch Lê lắc đầu:” Ta không cần ăn chân gà! Ta muốn A Thanh!”

Tay Du Thanh căng thẳng, cứng lên trán hân nhắm mắt lại, khí tức tỏa ra có chút nóng, giọng nói khàn khàn:” Ta cố ý làm cho ngươi ăn mà ngươi cũng không muốn ăn?”

Bạch Lê vội vàng ngồi thẳng người, nhìn hân cười:” Ta muốn ăn! Ta liền không đi xuống!”

“ Hảo, không đi xuống” Du Thanh nhéo nhéo mặt hân một chút, tùy ý hân ngồi trên người mình, nâng phía sau lưng hân lần thứ hai nghiêng người lên phía trước, vươn tay nhặt nhánh cây dưới đất lên.

28. Chương 28: Mỹ Vị

Bạch Lê lúc trước tập trung hăng nặng tinh thần vào trên người Du Thanh, sớm đã đem mỹ thực mình yêu nhất vút lên chín tầng mây, lúc này quay đầu nhìn động tác trên tay hắn, mới bỗng nhiên cảm thấy mùi vị nồng đậm chui vào trong mũi, lập tức bắt đầu hứng thú phấn khởi lên, hai mắt thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chăm chăm khối đen tuyền trên mặt đất:” A Thanh, ta chưa từng ăn gà hoa!”

Du Thanh cười nhìn hắn một cái, động tác trên tay không ngừng, dùng nhánh cây khều gà hoa từ trong lửa than ra, thả sang bên chân:” Mau chui chui nước miếng”.

Bạch Lê nhìn chăm chăm không chuyển mắt động tĩnh của nhánh cây, phi thường nghe lời mà nâng tay áo lên miệng quẹt qua quẹt lại vài lần.

Du Thanh liếc thấy động tác của hắn, nhin không được mà run tay làm rớt nhánh cây lên mặt đất, ôm hắn cười rộ lên:” Kêu người lau liền lau? Chính mình có chảy nước miếng hay không cũng không biết sao?”

“A?” Bạch Lê hướng hắn nháy mắt mấy cái, vội vàng nâng tay áo lên nhìn, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái gì, nghĩ nghĩ, lại lần nữa ôm cổ hắn, cười hì hì cọ lên gương mặt hắn:” A Thanh người gạt ta!”

Du Thanh càng xem càng cảm thấy thú vị, đưa tay búng lên ót hắn một chút, ôm sát hắn cúi người một lần nữa nhặt lên nhánh cây, cười nói:” Không chảy nước miếng thì cũng nhìn ra người có bao nhiêu tham ăn, chờ một chút, rất nhanh là xong rồi”.

Bạch Lê cười mị mắt: “A!”

Lớp bùn bọc bên ngoài gà hoa đã bị lửa thiêu thành lớp vỏ cứng rắn, mùi thịt bên trong nhẹ nhàng lan tỏa, cùng với mùi bùn đất bên ngoài hỗn hợp cùng một chỗ, khi nói cũng có một phen phong vị.

Dĩ vãng cái ăn của Bạch Lê đều do người hầu chuẩn bị, tinh xảo khéo léo là không cần phải nói, một ngàn năm thời gian đi theo bên người Du Thanh kia, cũng thường thường ăn vụng, dĩ nhiên trộm tới cũng là những món ngon mỹ vị có sẵn.

Bởi vậy mặc dù hắn đã hưởng qua trăm vị thế gian nhưng cũng chưa từng chân chính kiến thức qua cách thực hiện ra mỹ vị, gà hoa cũng chưa từng ăn quá, vậy nên càng cảm thấy ngạc nhiên, lúc này nhìn Du Thanh lần qua lần lại cái khối đen tuyền trên mặt đất, không khỏi rất là mê hoặc:” A Thanh, người đang làm cái gì?”

“Mới vừa lấy ra, rất nóng, phải đợi nó nguội một chút” Du Thanh nói xong lại duỗi tay ra thử xem độ ẩm, thấy không sai biệt lắm liền trực tiếp dùng tay nắm lên, sau đó đập xuống đất một cái, xác bùn nứt ra thành một cái khe.

Bạch Lê càng nhìn càng ngạc nhiên, vội vàng xoay người hai chân chấm đất, khóa gối trên đùi hắn, hưng phấn không thôi nói:” Ta tới thử thử!” Nói xong liền khom lưng xuống giành trước nhặt gà hoa lên, học theo hắn mà đập xuống đất, rất nhanh đã đem tầng bùn này đánh đến tứ phân ngũ liệt.

Du Thanh ngồi phía sau nghiêng đầu mỉm cười nhìn hắn, trong lúc lơ đãng râu râu đem tầm mắt từ trên người hắn, thấy bộ dáng quệt móng dốc sức của hắn rất là đáng yêu, mà đường cong từ lưng kéo dài tới thắt lưng dưới làn tóc đen trượt xuống như ẩn như hiện, lộ ra mười phần hấp dẫn.

Du Thanh chỉ nhìn thoáng qua liền nhin không được một trận rung động tự đáy lòng, vội vàng dời tầm mắt, vươn tay đến trước ngực kéo hắn lại, thấp giọng nói:” Tốt lắm, ta đến”.

Trong tay Bạch Lê còn gờ gà hoa đã bị đập rụng hơn một nửa xác bùn, hưng chí dâng trào mà quay đầu cười với hắn:” Thơm quá!”

“Ân” Du Thanh thần sắc ôn nhu, tại trên mặt hắn hôn thân, tiếp nhận đồ vật trong tay hắn.

Du Thanh lột toàn bộ xác bùn còn lại đi, nắm lấy xác bùn dính lông gà toàn bộ nhổ tận gốc, cuối cùng lộ ra thịt gà ánh vàng rực rỡ thơm ngào ngạt.

Bỏ đi lớp vỏ bùn, mùi thơm càng thêm nồng đậm, hơn nữa chưa từng thêm bất luận gia vị gì, vẫn giữ nguyên nước nguyên vị.

Bạch Lê lúc này đây làm thế nào cũng không chế không được, hầu kết trượt lên trượt xuống, đôi mắt trông mong mà nhìn mỹ vị mang mùi thơm xông mũi này, giọng nói đều mang theo thanh âm nuốt nước miếng liên tục:” A Thanh, có thể ăn sao?”

Du Thanh bị bộ dáng tham ăn này của hắn chọc cười, vội vàng xé xuống một khối chân gà đưa đến bên miệng hắn: “ Cẩn một miếng thử xem”.

Bạch Lê sắc mặt vui vẻ, há miệng chính là một mồm to, kéo xuống một miếng thịt gà thật to, miệng đều không nhét nổi, vội vàng đưa tay cầm, tinh tế nhắm nháp một phen, chỉ cảm thấy da mềm thịt nộn, dị thường ngon miệng, thỏa mãn đến nỗi ánh mắt đều nheo lại:” Thơm quá! Ăn quá ngon!”.

Du Thanh thấy hắn nhảy nhót như thế, đáy lòng giống như tuyết trắng vờn bay bên ngoài, mềm nhẹ ôn nhu, trong mắt tràn đầy sùng nịnh, đưa tay tại khước miệng hắn về một chút:” Đều ăn dính ra bên ngoài”.

Bạch Lê thấy đầu ngón tay hắn dính một miếng thịt nhỏ, không đợi hắn làm gì liền nhanh chóng bắt lấy tay hắn, vươn đầu lưỡi ra liếm một cái, ăn luôn miếng thịt vụn kia.

Hô hấp Du Thanh cứng lại, dừng một lát, dờ khóc dờ cười mà lại ôm sát hắn thêm vài phần.

Bạch Lê hoàn toàn chưa từng chú ý đến thần sắc biến hóa của hắn, cười tủm tỉm mà táp chặc lưỡi, đưa khối thịt gà còn lại đưa tới bên miệng hắn:” A Thanh, người cũng ăn a!”.

Du Thanh nhìn hắn một cái, cắn một cái nhai nhai, quả thật mùi vị không tệ, gật gật đầu nói:” Dính xác rất thơm!” Nói xong đem một khối chân gà khác mới kéo xuống, lần thứ hai đưa tới trước mặt hắn.

Bạch Lê vui rạo rức mà vươn tay tiếp nhận, lại cắn một mồm to, hàm hồ nói:” Ta ăn khối chân gà này, người ăn một khối khác”.

Du Thanh cười cười, không nói chuyện, chờ hắn đem khối trong tay ăn kiên mật tĩnh thậm chí đem xương cốt gặm đến sạch sẽ xong, lại kéo khối khác đưa đến cho hắn.

Bạch Lê ăn đến hăng hái, hoàn toàn quên mất những lời mình mới vừa nói, tiếp nhận đến liền nhét vào trong miệng gặm một hơi.

Du Thanh thừa dịp hắn đang ăn ngon, đem một bầu rượu ngọt đặt trên lửa hâm nóng một lát, mở nắp ra nhấp một hơi, cảm thấy độ rượu không cao, liền nghiêng đầu hỏi:” Muốn uống sao?”

Bạch Lê phồng má suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

“ Tửu lượng của người không tốt, chỉ có thể uống để ấm áp thân mình” Du Thanh đem bầu rượu đưa tới bên miệng hắn:” Lát nữa ta đi đến dòng suối lấy chút nước nấu cho người uống”.

Bạch Lê lần thứ hai gật đầu, cực kỳ nghe lời mà uống hai ngụm nhỏ, lại tiếp tục gặm chân gà của hắn, đợi sau khi gặm xong mới ý thức được, mình thế nhưng vẫn luôn ăn một mình.

Du Thanh buông bầu rượu, thấy hắn nhìn chằm chằm xương gà ném dưới đất mà ngẩn người, nghi hoặc hỏi:” Làm sao vậy?”.

Bạch Lê giương mắt nhìn hắn, đột nhiên thương tâm không thôi, trong mắt tất cả đều là áy náy, hút hút cái mũi lẩm bẩm:” Ta ăn luôn chân gà của người...”

Du Thanh nhin không được cười rộ lên:” Nguyên bản chính là làm cho người ăn, người khổ sở cái gì?”

“ Vậy người ăn cái gì?”.

Du Thanh đem phần còn lại giơ lên trước mặt hắn:” Đây đó không thể ăn sao?”.

“ Nhưng nào có ngon bằng chân gà...”

“ Cũng giống nhau thôi, ta lại không giống người tham ăn thịt gà như vậy” Du Thanh xé phần thịt gà còn lại, xé khối thịt tiếp theo đưa cho hắn:” Người tận tình ăn, không cần phải xen vào ta”.

Bạch Lê lắc đầu, không nhận:” Người ăn!”.

Du Thanh nhìn ánh mắt hần bướng bỉnh, biết tính tình bướng bỉnh của hần lại muốn trối dậy, cười cười liền nhét miếng thịt gà vào trong miệng, một lần nữa xé một khối đưa cho hần, đuôi lông mày nhếch lên, mặt lộ vẻ trêu tức nhìn hần, mồm miệng không rõ nói:” Như vậy vừa lòng rồi chứ?”.

Bạch Lê lẳng lẳng nhìn hần, đột nhiên cong mặt mày cười rộ lên, một đầu đụng vào cằm cổ hần mà bắt đầu cuồng cạo:” A Thanh, người kiêu này thật hảo ngoạn!”.

Du Thanh sững sốt một chút, rũ mâu nhìn xem chính mình miệng ngậm thịt gà, lại nhìn xem đồ vật đang cầm trên tay, nhìn nhìn Bạch Lê dính nị trên người mình nửa ngày không muốn dậy, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bạch Lê cười đủ xong liền ngồi thẳng người lên, trong mắt ý cười chưa tan, tiếp nhận miếng thịt hần mới vừa xé xuống, lần thứ hai hứng thú nòng hậu mà bắt đầu ăn.

Cái loại gọi là gà hoa này tuy nói là chưa thêm bất kỳ gia vị gì, nhưng dù sao chất thịt tươi mới khỏe mạnh, Bạch Lê ăn đến nổi mỡ chảy đầy ra, trên miệng sáng bóng phiếm quang.

Du Thanh cũng không biết vì sao mỗi lần hần ăn thịt gà thì lại mang theo cái dạng giống như cái bụng vĩnh viễn đều ăn không no, bình thường thấy lượng cơm hần ăn cũng không nhiều hơn so với mình, nhưng mà hôm nay lại một hơi gặm hết phân nửa con gà, chỉ sợ hần ăn chống đỡ, vội vàng đem mấy phần còn lại gom vào, lấy mu bàn tay sạch sẽ sờ sờ trên bụng hần:” Có no chưa? Nếu no rồi thì chờ một lát lại ăn tiếp”.

Bạch Lê đã sớm ăn đến mỹ mãn, cũng không biết mình no hay chưa no, tùy ý gật đầu thống khoái mà đáp ứng:” Hảo!”.

Du Thanh nhìn hần cười rộ lên, lấy khăn xoa xoa khóe miệng hần:” Đi rửa tay”.

“Ân!” Bạch Lê vội vàng tuột khỏi người hần, chuyển tới phía sau ghé lên lưng hần, cười hì hì nói:” Ta hiện tại ăn no, so với lúc trước nặng hơn”.

“ Nặng quá thì đem người ném vào trong nước nha, không mang theo người trở lại” Du Thanh cười công hần lên, tuyết rơi đã muốn nhỏ không ít, cũng không bung ô nữa, trực tiếp hứng lấy bông tuyết nhỏ đi ra sơn động, bước sâu bước nông mà đạp lên tuyết đọng hướng dòng suối nhỏ đi đến.

Tuy nói là khách lạ tha hương nơi bằng sơn tuyết địa, kỳ thật một ngày này, hai người đều trải qua đến cực kỳ nhàn nhã tự đắc, tùy ý nói chuyện nửa ngày, thời gian liền thấm thoát trôi qua.

Du Thanh không thích đồ đầy mỡ, giữa trưa chỉ ăn no bảy phần, còn lại tất cả đều cho Bạch Lê gặm đến sạch sẽ, nhìn xem hần nhịn không được liền lần thứ hai trêu ghẹo:” Người là hồ ly biến thành sao? Răng này mà sắc nhọn thêm một tí, sợ là ngay cả xương cốt cũng ăn luôn vô bụng”.

Bạch Lê không để bụng mà cười cười, hướng hần nhe răng nhe răng, quay sang hần triển lãm một hàm răng chính tề xinh đẹp, làm cho hần xem ý cười càng thêm sâu sắc.

Sắp tới hoàng hôn, tuyết đã muốn ngừng hết, Du Thanh đốt lửa lên, lại một lần nữa làm gà hoa cho hần.

Một trận bận rộn qua đi, sắc trời đã muốn đen hoàn toàn, Bạch Lê khẩn cấp mà mở cái bao của mình ra, lấy ra một chiếc đèn quả quýt, hưng phấn nói:” A Thanh, có thể đốt!”.

“Hảo” Du Thanh lấy lửa từ đồng lửa ra, thấp sáng ngọn nến đặt trong quả quýt.

Vỏ quýt đã sớm được khoét một vòng lỗ lớn nhỏ nhỏ, sau khi châm nến liền có ánh sáng mờ nhạt từ những lỗ nhỏ lộ ra, giống như những con đom đóm ngập trong nước, đem ánh sáng một tia một tia tỏa ra.

Bạch Lê vui sướng mà lấy đèn phụng trong bàn tay, xoay trái xoay phải tinh tế đánh giá, lại từ trên xuống dưới nhìn nửa ngọn nến bên trong, trong đồng tử hắt lên ánh nến, ý cười mình mị: “A Thanh, về sau hằng năm đều làm đèn quả quýt được không?”.

“Hảo” Du Thanh lẳng lẳng nhìn hần, mỉm cười nói:” Người thích dạng gì, đều sẽ làm cho người”.

Bạch Lê nhất thời cười đến càng vui vẻ, nhìn hần một cái, chồm qua tại trên môi hần hôn một hơi:” Gà hoa còn chưa có chín, chúng ta uống chút rượu trước đi!”.

“ Người không biết uống rượu, đừng uống”.

“Rượu này rất thơm rất ngọt, uống thật ngon a!” Bạch Lê nói xong liền xoay người lấy bầu rượu bên cạnh lại đây, cười hắc hắc bật nắp bình rượu ra, nhấp một ngụm nhỏ, lộ ra thần sắc hoài niệm: “Thật sự là hảo uống! A Thanh người nếm thử một chút!”

Du Thanh bất đắc dĩ mà cười: “Người quen lần trước uống cũng là uống rượu ngọt sao?”

Bạch Lê nghĩ nghĩ, gật gật đầu: “Nhớ rõ! Cái này uống còn ngon hơn so với lần trước! Rượu kinh thành chính là không giống!”

Du Thanh thấy hắn hoàn toàn không thêm để ý lời của mình, dở khóc dở cười: “Chỉ biết là hảo uống, nguyên lai người không chỉ tham thịt mà còn tham rượu”.

“Hắc hắc...”

“Vậy người uống đi, đừng uống nhiều quá” Du Thanh không có biện pháp với hắn, đành phải thỏa hiệp, nghĩ hắn nếu thật sự say rượu liền công hắn về vậy.

29. Chương 29: Tai Hồ

Bạch Lê thấy hắn gật đầu đáp ứng, biết hắn nơi chốn đều cưng chiều và nhượng nhịn mình, không khỏi vui mừng trong lòng, hưởng hắn cười cười liền cầm bầu rượu uống một ngụm lớn, thấy hắn nhăn mày, thần sắc lộ vẻ lo lắng, tâm tình vui đùa phát ra, tựa hồ cố ý muốn xem bộ dáng hắn sốt ruột vì mình, lại ngẩng đầu lên ừng ực uống hai mồm to.

Du Thanh lập tức đen mặt, nhanh chóng đoạt lại bầu rượu, vừa định nói hắn một câu thì liền thấy hắn bị sắc đến ho khù khụ, nhất thời vừa giận lại vừa đau lòng, vội vàng vỗ vỗ lưng hắn thay hắn nhuận khí.

Bạch Lê một bên khụ một bên cao hứng, tròn mắt quay tròn mà chuyển sang người hắn, thật vất vả ho xong thở đều, ngẩng đầu hưởng hắn hít hít mắt cười rộ lên.

Du Thanh thoáng đoán một cái liền hiểu được điểm tiểu tâm tư này của hắn, chỉ cảm thấy sọ não đau lên, khóc cũng không phải mà cười lại chẳng xong, cuối cùng bất đắc dĩ mà nắm lấy quai hàm hắn niết niết vài cái, thấp giọng răn dạy: “Hồ nháo!”

Bạch Lê nghe trong giọng nói của hắn một chút trách cứ cũng không có, rất là đắc ý: “Uống ngon liền muốn uống nhiều! Ăn ngon liền muốn ăn nhiều! Lão thiên gia đều cảm thấy đạo lý này đúng!”

Du Thanh buồn cười mà theo dõi hắn một lúc lâu, tại trên đầu hắn gõ một chút: “Ngự biện!”

Bạch Lê nhếch miệng mỉm cười: “A Thanh, người có uống không a?”

“Ta chờ một lát nữa mới uống”.

“Người nếm thử trước chút đi!” Về mặt Bạch Lê chờ mong mà nhìn hắn.

“Ai...” Du Thanh nhận mệnh mà thở dài, chuẩn bị đi lấy bầu rượu, lại bị hắn một tay ngăn trở.

“Không phải như vậy!” Bạch Lê thấy vẻ mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc, nhất thời cười đến càng vui vẻ, trong tay giờ đèn quả quýt lên, chồm qua tại trên môi hắn hôn một hơi: “Là như thế này!”

Du Thanh ngây ngẩn cả người.

Bạch Lê tách ra một khoảng quan sát thần sắc của hắn, thấy hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm mình, bắt đầu cười lên, vươn đầu lưỡi liếm lên môi hắn một chút: “A Thanh, mùi rượu thơm không?” (Amen chết ngất với bảo bối thôi!)

Dưới ánh nến chiếu rọi, đôi đồng tử ôn nhuận của Du Thanh hiện lên một tầng nước ngầm, nhìn hắn thật sâu, đưa tay sờ lên hai má nhẵn nhụi của hắn, một lúc lâu sau mới nói: “Thơm”.

Ánh mắt Bạch Lê nhú lại, lại nhào qua, đang chuẩn bị liếm lần nữa, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận nổ bùng bùng, làm hắn sợ tới mức tay run lên suýt nữa quăng luôn chiếc đèn quả quýt.

Du Thanh vội vàng ổn định tay hắn, lại vỗ vỗ phía sau lưng hắn: “Là đang đốt pháo”.

Bạch Lê vừa nghe là pháo, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trong lúc pháo đang nổ thì đề cao giọng kêu lên:” Làm ta sợ muốn chết! Nơi này an tĩnh như vậy, đột nhiên lại vang lớn tiếng thế kia...A? Chỗ nào đang đốt pháo?”.

Du Thanh nghĩ nghĩ, nhớ rõ kẻ bên này cũng không có nhiều hộ gia đình, nhân tiện nói:” Có lẽ là phủ Thừa tướng”.

Bạch Lê vội vàng đứng lên, đi đến cửa động hướng ra ngoài nhìn xung quanh, nhìn một lát rồi lại đi trở về tiếp tục ngồi trên đùi hắn, gật gật đầu, cười nói:” Là phủ Thừa tướng”.

Du Thanh ôm lấy thắt lưng hắn, tầm mắt gắt gao khóa lại trên mặt hắn:” A Lê, nếu người cảm thấy lạnh lẽo, chúng ta liền trở về cùng bọn họ qua năm mới”.

Bạch Lê vội vàng lắc đầu, tựa vào trên vai hắn bắt tay xoay xoay đèn quả quýt, cười nói:” Ta thích trải qua ở trong này”.

“Thật sự?” Du Thanh đưa tay sờ sờ đầu hắn, nhin không được ngón tay chuyển lên trên tóc hắn, rũ mắt nhìn lông mi dài mảnh của hắn.

“Ân!” Bạch Lê gật gật đầu, hai phiến lông mi xinh đẹp theo động tác nháy mắt mà nhẹ quạt, ngẩng đầu nhìn hắn cười:” Ta còn thích đèn quả quýt! Thích gà hoa!”.

Du Thanh cười rộ lên:” Còn gì nữa?”

“Thích nhất a Thanh!”.

Du Thanh nhìn trong mâu mắt hắn không thềm che giấu thần sắc ái mộ, không tự giác mà hô hấp trở nên càng dịu nhẹ hơn, đưa tay ôm mặt hắn, trong mắt của mình tất cả đều là si mê, cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi phần nhuận của hắn.

Tiếng pháo nơi Tiết phủ không biết khi nào đã im lặng xuống, bốn phía một lần nữa quay về yên lặng.

Du Thanh nghĩ tới Bạch Lê đã ngồi trên chân mình cả ngày, thế nhưng mình lại chưa hề cảm thấy chân bị mỏi, không khỏi hơi hơi kinh ngạc, tuy rằng hắn không giống với những thư sinh văn nhược khác, nhưng dù sao vẫn chưa từng làm qua việc nặng, không nghĩ tới ngay cả một tia cảm giác mệt mỏi đều không có, càng nghĩ càng tổng cảm thấy không quá hợp lẽ thường.

Nghĩ tới miệng vết thương tự nhiên khỏi hẳn cùng với các loại dị trạng, Du Thanh nhin không được đoán, chẳng biết cảm giác không mệt mỏi này có liên quan đến biến hóa kỳ quái của thân thể hay không. Cũng may lúc một chiếc đèn quả quýt sắp tắt thì Bạch Lê kêu đói bụng, thế này mới ngưng được suy nghĩ của hắn.

Hai người chia gà hoa ra ăn, Du Thanh lại đem con còn lại tiếp tục đặt trên lửa nướng, chuẩn bị mang về cho Bạch Lê ngày thứ hai chậm rãi gặm, Bạch Lê dĩ nhiên là lại cao hứng phá hủy.

Rượu trong bầu không sai biệt lắm đã uống sắp thấy đáy, thậm chí một nửa trong đó là vào bụng Bạch Lê. Bạch Lê ăn no uống no, ôm cái bụng tròn vo hô to một cái thỏa mãn, không lâu sau mí mắt liền muốn nhắm lại, buồn ngủ kéo đến, đèn quả quýt vẫn luôn yêu thích không buông tay thế nhưng cũng cảm không được, nếu không phải Du Thanh kịp lúc chạy qua thì sợ là sẽ trực tiếp ngã nhào trên mặt đất.

Du Thanh đã sớm thấy qua tập tính hễ cứ ăn no là mệt rũ rời của hắn, ban ngày còn như vậy thì lại càng không nói đến ban đêm ăn quá no lại còn uống rượu nhiều.

Bạch Lê ôm lấy cổ hắn, hai mắt có chút không mở ra được, thăm thăm thì thì nói:” A Thanh, ta choáng váng đầu, có thể bị ngã xuống hay không a?”.

“ Sẽ không ngã” Du Thanh có chút bất đắc dĩ mà thở dài, ôm chặt hắn lại:” Kêu người uống ít một chút, người lại cố tình không chịu nghe”.

“ Ta cao hứng!” Bạch Lê nắm hai tay thật chặt, ngẩng đầu tại trên mặt hắn nặng nề mà hôn một hơi, hắc hắc cười ngây ngô:” A Thanh thích ta, ta cao hứng!”

Du Thanh sờ sờ đầu hắn, ánh mắt ôn nhu:” Ngốc à, cao húng thì cao húng, uống rượu cũng không thể không đúng mực, lần tới không cần uống như thế nữa”.

“A!” Bạch Lê nghe lời gật đầu.

“Đầu choáng váng sao? Có đau hay không?”

“Không đau” Bạch Lê lắc đầu, nâng lên ánh mắt mê ly nhìn hắn:” Người nói ta ngốc, ta mới không ngốc đâu, ta là hồ ly thông minh nhất!”.

Du Thanh buồn cười mà nhìn hắn:” Phải, ngươi là hồ ly, chưa thấy qua ai mà thích ăn gà như vậy”.

“Không phải hồ ly! Là hồ ly thông minh nhất!” Bạch Lê không thuận theo mà buông tha, tiếp tục lảm bảm:” Người ta đều râu mép trắng phếu, ta còn trẻ như vậy đâu, ai dám nói ta không phải hồ ly thông minh nhất?”

Du Thanh nghe hắn nói mà không hiểu ra sao, sững sốt một chút, chỉ cho là hắn nói mê sảng, cười bảo:” Phải, ngươi thông nhất, một chút cũng không ngốc, mang ngươi trở về nghỉ ngơi được không?”.

Bạch Lê táp chặt lưỡi gật đầu:” Hảo!”

Du Thanh bỏ phần gà hoa còn lại đã lột xác bừa vào chiếc gầu được tẩy sạch, lại thu dọn một phen, sau khi khoác bao lên vai, cầm theo đèn quả quýt ôm lấy Bạch Lê đi ra sơn động.

Tuyết đã sớm ngừng rơi, tuy rằng trên bầu trời chỉ có mấy vì sao lộ ra giữa khe hở của những tầng mây, nhưng cũng may trên mặt đất một mảnh trắng xóa, làm cho chung quanh được sáng lên rất nhiều.

Du Thanh nương vào ánh phản quang của tuyết đọng và ánh sáng mỏng manh từ đèn quả quýt, thực dễ dàng về tới Tiết phủ. Lúc này còn không tính quá muộn, người gác cổng nhất định còn chưa đi ngủ, Du Thanh gõ cửa, rất nhanh liền có người thay hắn mở cửa ra.

Ở trong biệt viện Tiết phủ này cũng không phải người phủ Thừa tướng, người gác cổng dĩ nhiên đa số cũng chỉ có tác dụng bài trí, nghe Du Thanh tùy ý giải thích một phen, cũng không hỏi nhiều thêm, chỉ là tò mò nhìn thoáng qua Bạch Lê đang bị hắn ôm ngang trước ngực, cung kính có lễ mà thỉnh bọn họ vào.

Du Thanh nói lời cảm ơn, mang Bạch Lê trở về phòng ngủ của hai người, lại đốt chút nước dọn dẹp cho hắn một phen, kéo chăn qua đắp kín cho hắn, ngồi ở mép giường nhìn hắn một lúc lâu, lúc này mới ý thức được mình cũng nên ngủ, vội vàng đứng dậy sửa sang lại mình.

Bạch Lê kỳ thực vẫn chưa ngủ, bị vây trong trạng thái bán mơ hồ, ngẫu nhiên sẽ còn nói nhỏ hai ba câu khó hiểu, đợi đến lúc Du Thanh lên giường thì lại thanh tỉnh vài phần, mở ra hai mắt sương mù nhìn sang phía hắn, trong thanh âm tràn đầy vui mừng ngọt ngào:” A Thanh!”.

Du Thanh nghiêng người qua, đưa tay xoa trán hắn, ôn nhu hỏi:” Còn choáng không?”.

“Choáng!” Bạch Lê gật gật đầu, rồi lại không quá để ý, ngũ khí có chút thoải mái, nghĩ tới trước khi ngủ phải hôn một cái, liền chồm qua tạt trên môi hắn liếm một chút.

Du Thanh ngửi được mùi rượu truyền đến từ đầu lưỡi hắn, trong lòng rung động, nhịn không được ôm lấy khuôn mặt nóng nóng của hắn, hôn sâu vào miệng hắn, tinh tế nhắm nháp.

Bạch Lê lập tức liền bị hắn hôn đến thần chí không rõ, hô hấp bắt đầu dồn dập, ngực kịch liệt phập phồng cố gắng nghênh hợp, cảm thấy không đủ, đợi sau khi đôi môi bị buong ra, vội vàng chống người dậy xoay mình qua ôm chặt lấy hắn.

Du Thanh đưa tay xoa nắn đường cong mê người sau lưng hắn, mâu sắc nặng nề, khàn khàn nói:” A Lê, nằm xuống đi, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đầu sẽ hết choáng thôi”.

Bạch Lê lắc đầu, mơ hồ không rõ nói:” Không xuống! Ta muốn hôn ngươi a!”. Nói xong mí mắt nhướng lên một chút, làm như đang cùng cơn buồn ngủ đấu tranh.

Yết hầu Du Thanh hơi khô khốc, rồi lại bị bộ dáng này của hắn chọc muốn bật cười, đèn nến cảm xúc nhột nhột hôn lên môi hắn một hơi:” Say thành như vậy còn không hảo hảo nghỉ ngơi, mau nằm xuống đi”.

Bạch Lê nháy mắt mấy cái, nghe lời mà từ trên người hắn trở mình xuống dưới, nằm xong, thấy hắn chống người dậy nhìn mình, đầy ắp trong đôi mắt đều là thần sắc sùng nịch, nhin không được ánh mắt lần thứ hai trở nên mê ly, duỗi dài hai cánh tay ôm lấy cổ hắn, lẩm bẩm nói:” A Thanh, ta rốt cuộc có thể quang minh chính đại mà ở bên cạnh ngươi...”

Du Thanh nghe mà không hiểu, rồi lại có thể rõ ràng nhìn thấy thần sắc vui sướng pha lẫn đau xót trong đôi mắt của hắn, trong tim nhất thời đau như dao cắt, ngón tay vuốt ve trên mặt hắn, ôn nhu nói:” Làm sao lại nói như vậy?”

“ Ta vui vẻ!” Bạch Lê mân mê môi, khóe mắt đột nhiên trượt xuống hai hàng thanh lệ, trong đôi đồng tử thăm thăm lại nổi lên một tầng hơi nước:” Ta chính là vui vẻ!”

Du Thanh chưa suy nghĩ cẩn thận rằng hắn đang nói cái gì thì đã bị bộ dáng của hắn làm cho đau lòng không thôi, vội vàng ôm sát hắn, cúi đầu hôn lên mi tâm, chóp mũi, khóe môi hắn.

Bạch Lê nhất thời thở dốc lên, hé môi nhắm chặt hai mắt, vươn ra đầu lưỡi, lập tức lại nghênh đón nụ hôn càng nặng nề sâu sắc hơn, hơi hơi hắt cảm lên, toàn thân bắt đầu bốc cháy.

Du Thanh thấy hắn phản ứng kịch liệt như thế, làm cho chính mình cũng theo đó mà khó nén áp lực, lý trí còn sót lại bởi hồi trong đầu, rồi lại nhin không được buông môi ra dời xuống cổ hắn.

Bạch Lê nhượng hắn hôn lên cổ mình, hôn vía thiếu chút nữa bay đi, ngực phập phồng càng kịch liệt, cầm lấy cánh tay hắn thì thào:” Nóng...A Thanh...Nóng quá...”

Du Thanh nghe hắn kêu, trong đầu thanh tĩnh vài phần, vội vàng thừa dịp một lát thanh tĩnh này mà buông hắn ra, bắt lấy bàn tay lộn xộn duỗi ra ngoài chặn cửa hắn nhét vào, nói giọng khàn khàn:” Nhin nhin, đừng tham lạnh, lát nữa thôi liền không nóng”.

Bạch Lê gật gật đầu, vẫn là lẩm bẩm: “Nóng quá...”

Trong mắt Du Thanh tất cả đều là thương tiếc, đưa tay cọ cọ lên sườn mặt hắn, cúi đầu hôn lên môi hắn một cái, đang muốn vén mái tóc tán loạn của hắn lại, đầu ngón tay lại bỗng nhiên đụng tới một vật mềm mềm êm êm.

Du Thanh sửng sốt một lát, dư quang tảo đến lỗ tai hắn bỗng nhiên không thấy tung tích, nhất thời bị dọa một trận hết hồn, nghĩ tới xúc cảm kỳ quái trong tay vừa rồi, vội vàng giương mắt hướng trên đầu hắn nhìn lại.

Bạch Lê đang mơ mơ màng màng mà lẩm bà lẩm bẩm, hoàn toàn chưa từng chú ý đến lỗ tai hồ ly của mình đột nhiên xuất hiện, từ giữa những sợi tóc xoắn tung ló ra hai đôi tai linh lung mềm mại màu tuyết trắng, rành mạch trình diện trước mắt Du Thanh.

Du Thanh theo bản năng vươn tay捏捏 chiếc tai của hắn, hoàn toàn mộng.

30. Chương 30: Hồ Vĩ

Đôi mắt Bạch Lê phấp phồng, cảm giác tai của mình bị捏 một chút, vô thức mà phui phui, lại lắc đầu né lỗ tai tránh khỏi tay hắn, hàm hồ nói:” A Thanh...ngứa “.

Du Thanh mắt không chớp mà nhìn lỗ tai hắn một lúc lâu, lại rũ mắt nhìn xuống nhìn hắn, kinh ngạc đến độ không biết phải phản ứng như thế nào, sửng sốt nửa ngày lại đi nắm lỗ tai khác của hắn, lần này tăng thêm chút lực đạo, Bạch Lê liền không thấy ngứa nữa mà lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, híp mắt cười rộ lên.

Du Thanh nhìn chằm chằm lỗ tai đang bị nắm giữa những ngón tay thật lâu, chỉ thấy xúc cảm bên trong lỗ tai cực kỳ nhạy, còn bên ngoài là một tầng lông tuyết trắng xinh đẹp lại mềm mại mịn màng, sờ lên cảm thấy thập phần yêu thích, nhất thời đối với phản ứng của mình có chút khó lý giải, chẳng biết tại sao mình lại không có nửa điểm e ngại, ngược lại còn có một loại cảm giác thân thiết quen thuộc.

Bạch Lê thập phần hưởng thụ lực đạo vuốt ve trong tay hắn, lần thứ hai vươn tay ôm cổ hắn, híp mắt cười nói:” Thoải mái...”

Du Thanh giờ đây mới ý thức được những cảm giác quen thuộc mà mình thường thường toát ra luôn có liên quan đến Bạch Lê, hơi hơi có chút ngây người, lúc này bị hắn ôm mới nhớ tới chính sự, vội vàng lần thứ hai nhét cánh tay đang vươn ra của hắn vào trong chăn.” Đừng động, sẽ cảm lạnh”.

“A...” Bạch Lê gật gật đầu, thuận theo giống như thường ngày.

Du Thanh yên lặng nhìn hắn một lát, chợt phát hiện một đầu tóc đen thùi của hắn đột nhiên phát ra bạch quang, trong nháy mắt liền biến thành màu tuyết trắng, không khỏi lần thứ hai giật mình, vội vàng đưa tay sờ sờ lên tóc hắn, trừ bỏ màu sắc khác biệt bên ngoài ra, cũng không phát hiện chỗ nào khác lạ.

Du Thanh nhìn hắn một đầu tóc dài trắng như tuyết, lại nhìn xem lỗ tai giữa làn tóc kia của hắn, cảm thấy màu sắc như vậy thập phần hòa hợp, hồi tưởng lại bộ dáng ngồi xổm trên mặt đất của hắn khi lần đầu xuất hiện trong sân nhà mình, nghĩ tới tập tính thích ăn thịt gà của hắn, nhớ tới lúc trước say rượu nói mê sảng, trong đầu mãnh liệt bật ra hai chữ “Hồ ly”, nhin không được nhượng đuôi lông mày, có chút giật mình.

Tuy rằng thần trí Bạch Lê không tỉnh táo, nhưng lực chú ý vẫn đặt trên người Du Thanh, thấy hắn nửa ngày không có động tĩnh, bắt đầu thấy nghi hoặc, hai mắt đang híp lại trợn to lên một tí, chép môi chắc lưỡi nói thì thầm:” A Thanh, sao ngươi không hôn ta?”

Đáy mắt Du Thanh hiện lên nét cười, tại trên môi hắn hôn thân, thấy hắn lần thứ hai lộ ra thần sắc thỏa mãn, nhin không được cười khê ra tiếng, cúi xuống nắm lấy một chiếc tai lạnh lạnh của hắn đánh giá, thấp giọng nói:”A Lê, ngươi là hồ ly sao?”

“ Không phải!” Bạch Lê nhanh chóng phủ nhận, giọng nói còn lớn hơn vài phần.

Động tác trong tay Du Thanh nhất thời ngưng trệ, nghi hoặc mà nhìn hắn, đang muốn tiếp tục hỏi hắn, lại nghe thanh âm của hắn nhỏ xuống:” Ta là hồ ly thông minh nhất!”.

Du Thanh nhin cười mà nhìn trong trong ngoài ngoài phía trước phía sau lỗ tai hắn, lại tò mò vén sợi tóc hắn lên, tại bên tai sờ sờ, tiếp tục hỏi:” Ngày đó ngươi ngồi xổm trong sân của ta, nói làm thư đồng cho ta, là chủ ý tự mình nghĩ ra sao?”.

“Không phải” Bạch Lê lắc đầu, không cẩn thận mà làm trượt tay hắn ra, mơ mơ màng màng mà sưng sốt một chút, tựa hồ có chút khó chịu, nhăn nhu mày vội vàng bắt lấy tay hắn đặt lên đầu mình:” Là tiểu Hòa nghĩ đến. A Thanh, ngươi sờ nữa a...”

Du Thanh một lần nữa nắm lấy một cái lỗ tai hắn nhu nhu:” Tiểu Hòa là ai?”

“ Tiểu Hòa...” Bạch Lê vẽ mặt đau khổ suy nghĩ nửa ngày, không biết nói như thế nào, đành phải lẩm bẩm nói:” Chính là tiểu Hòa a...”

Du Thanh cười rộ lên:” A Lê, nhà ngươi ở đâu?”.

“Trên đỉnh núi! Không ai có thể đi lên! Hắc hắc...”

“Yên sơn?”

“Ân!” Bạch Lê gật gật đầu, vươn tay trong ổ chăn ôm lấy thắt lưng hắn.

“ Nói như vậy, ngươi đã sớm nhận thức ta?”

“Ân!” Bạch Lê hắc hắc cười rộ lên, vẽ mặt tự hào.

Du Thanh nhìn hắn trong chốc lát, nhin không được cúi đầu hôn thân lên môi hắn, hôn xong mới nhớ tới mình vẫn luôn nửa chống thân mình, sợ hắn cảm lạnh, vội vàng nằm xuống, đem phần mép chăn bên ngoài hai người bọc kín lại.

Hai hàng chân mày thon dài xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Lê hơi hơi nhíu lại, vẽ mặt không thoải mái, đưa tay liền muốn vén chăn lên:”A Thanh, nóng quá...”

Du Thanh nhanh chóng đè tay hắn lại:” Đừng lộn xộn, bây giờ là lúc nào? Bên ngoài băng thiên tuyết địa, có thể nóng đi nơi nào?” Nói xong không khỏi phân trần mà bọc kín hắn lại.

Bạch Lê mở mắt ra nhìn hấn, vẻ mặt ủy khuất, trở mình nghiêng qua hấn, thân mình giật giật, nói nhỏ rồi đá hấn một cước.

Tiểu thối Du Thanh bị đá, dở khóc dở cười, đang muốn cười cười nói thêm với hấn hai câu, chần trên người đột nhiên vừa động, phía sau lưng bị cái gì đó vỗ một chút, nhất thời sững sốt.

Bạch Lê còn tại không thoả mái mà trở mình lặn đến lặn đi, miệng vẫn ồn ào hô nóng, Du Thanh nhìn hấn một cái, đột nhiên xoay người ngồi dậy, một lần nữa dịch chần lại cho tốt, quay đầu nhìn phía cuối giường, không nhìn thì không sao, vừa nhìn thì thấy cả người đều ngáy dại.

Cái chần từ phần eo trở xuống có chút nhô lên, giống như là bị nhét vào một đồ vật thật lớn, Du Thanh hồi tưởng một chút, tựa hồ mới vừa rồi xúc cảm vỗ vào lưng mình có chút mềm mại, tầm mắt chuyển xuống, thấy phần chần nơi chân lộ ra một dải màu trắng tuyết, vội vàng thò người ra xóc phần chần bên kia lên, chăm chú nhìn thì thấy đúng là một cái đuôi lông xù mềm mại êm ái, cái đuôi tiêm tể tại đệm giường một chút một chút nhẹ phất.

Du Thanh hướng Bạch Lê nhìn nhìn, thấy hấn còn đang lặn qua lộn lại, nhịn không được cười rộ lên:” Thật đúng là một chú hồ ly!”.

“A Thanh...” Bạch Lê phát hiện hấn không nằm cạnh mình, nghi hoặc mà mở mi mắt:”Sao ngươi không ngủ?” Nói xong cái chần lại động vài cái.

Du Thanh cảm giác có một cái lông xù tương tự quần trên chân mình, biết là cái đuôi của hấn, nhịn không được muốn nhìn toàn cảnh lúc này của hấn, nhưng mà tầm mắt vừa chuyển thì thấy cái đuôi tại chân tằm chần còn đang quét tới quét lui, sững sốt một chút, vội vàng giật giật chân, phát hiện chân mình vẫn bị cái đuôi quần, nhất thời bị làm cho kinh sợ.

Du Thanh có chút không rõ cho nên nghi hoặc hấn thế nào lại có tới hai cái đuôi, vội vàng xóc lên nửa phần chần phía dưới, chần vừa xóc lên, hấn nhất thời bị cảnh tượng đồ sộ làm hoa mắt, còn chưa kịp thấy rõ thì chỉ cảm giác một tảng lớn màu trắng chói mắt, rực rỡ sáng lóa, nháy mắt liền kích thích không ít cảm giác.

Chân Bạch Lê giật giật, lấy cái đuôi đang quần trên đùi Du Thanh ra, trở mình mặt hướng lên trên mà nằm trên giường, híp mắt cười rộ lên:” A Thanh, hảo mắt mẽ!”.

Du Thanh hướng hấn nhìn thoáng qua, định thần lại, xén chần ra thêm một ít, cẩn thận đếm, thậm chí có đến chín cái, đưa tay nhéo nhéo mi tâm của mình, cũng không biết hiện giờ mình có cảm xúc gì, vừa muốn cười lại vừa bất đắc dĩ, ngừng một lát rồi vươn tay hướng cái đuôi hấn sờ soạng.

Lông trên cái đuôi cực kỳ xù, sờ lên so với lỗ tai còn muốn mềm mại hơn, Du Thanh lần lượt sờ từng cái từng cái đuôi, thậm chí còn xoa bóp vài cái, thấy Bạch Lê lộ ra vẻ mặt cực kỳ thoả mái, lần thứ hai cười rộ lên:” Không thể tưởng được trên đời này lại có cữu vĩ hồ, đuôi nhiều như vậy, khó trách vẫn luôn kêu nóng”.

Bạch Lê nghe được hấn nói, không hiểu lắm, lắc đầu nói:” Không nóng! Một chút cũng không nóng...”.

Du Thanh trượt tay theo cái đuôi hấn, bỗng có chút ngạc nhiên, nhịn không được trở mình hấn lại nhìn xem móng hấn, thấy mấy cái đuôi này đều chui ra từ tiết khố, làm cái quần lạnh lặn bị thủng một lỗ không nhỏ, chẳng biết là nên khóc hay nên cười, vội vàng lấy chần bao lấy người hấn, lại thay hấn đẩy mấy cái đuôi lộ ra ngoài chần, một lần nữa nằm xuống ôm sát hấn, thấp giọng nói:” A Lê, bây giờ còn nóng không?”.

“Không nóng...” Bạch Lê lắc đầu, cho hấn ôm một hồi thì cảm thấy cơn buồn ngủ đánh úp lại, thanh âm nói chuyện nhỏ đi nhiều.

“Con cữu vĩ linh hồ mà ta từng mơ thấy kia có phải là ngươi hay không?”.

“Không biết...” Bạch Lê quệt miệng ủy khuất mà chồm qua hôn lên môi hấn:” Ta cũng không ăn vụng gà nuôi phía sau phòng...”.

“Vậy ngươi có từng nghĩ tới ăn vụng không?”.

“Hắc hắc...” Bạch Lê cọ cọ cằm hấn, kể cả hai lỗ tai mềm mại cũng quét tới quét lui trên mặt hấn, cười tùm tùm nói:” Nghĩ qua, không dám...”.

Du Thanh nhin không được cười rộ lên, tại trên mặt hân hân thân, ôn nhu nói:” Năm mới liền muốn lộ mộng, xem ngươi sáng mai đứng lên coi làm thế nào”.

“A?” Bạch Lê giương mắt nhìn hân, cơn buồn ngủ tràn tới, ánh mắt không mở ra được liền liều mạng nâng lông mày lên:”Ai lộ mộng a?”.

“ Không có gì, mau ngủ, chờ ngày mai đổi quần đi” Du Thanh càng nói càng cảm thấy thú vị, ôm chặt hân hôn thân lên mi tâm, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc.

Sáng sớm hôm sau, ngày mới tờ mờ sáng, Du Thanh liền tỉnh lại, mở mắt ra thấy Bạch Lê đang ngủ say, giương mắt nhìn lên đầu hân thì thấy hai lỗ tai vẫn cứ lộ lộ mà sinh trưởng ở chỗ cũ, lấy tay sờ sờ phía sau mộng hân, vẫn như cũ là một đoàn đuôi xoa tung mềm mại, lúc này mới tin tưởng tới hôm qua những gì nhìn thấy đều không phải là nằm mơ.

Bạch Lê bị hân sờ sờ, mí mắt động hai cái, nhưng không tỉnh. Du Thanh nhìn bộ dáng ngủ say sưa không hề phòng bị của hân, ánh mắt ôn nhu, nghĩ tới trên đời này mặc dù cất giấu vô số yêu ma nhưng Bạch Lê cũng sẽ là một người thuần lương nhất trong số đó, không khỏi đưa tay sờ sờ mặt hân, lần thứ hai đem hân ôm lấy.

Không biết qua bao lâu, sắc trời ngoài cửa sổ dần dần trở nên sáng hơn, Du Thanh vẫn luôn lẳng lặng mà nhìn khuôn mặt đang ngủ say của hân, thấy lông mi hân bỗng nhiên động đậy, có vẻ như muốn tỉnh thức, trong lòng vừa động, vội vàng khép lại ánh mắt.

Bạch Lê khi tỉnh lại thì điều đầu tiên là nhìn về phía Du Thanh, thấy hân còn đang ngủ, liền phóng nhẹ động tác, chồm qua tại trên môi hân mà nhẹ nhàng hôn một hơi rồi nhanh chóng rút khỏi, nghĩ tới đêm qua Du Thanh dẫn hân ra bên ngoài qua năm mới, làm gà hoa cho hân, cho hân đốt đèn quả quýt chơi, còn vẫn luôn ôm hân không buông tay, trong lòng vui mừng như muốn tràn ra, một người cong mặt mày mím môi không tiếng động mà cười trộm.

Bạch Lê chỉ nở nụ cười một lát, đột nhiên ý thức được tại sao mình lại đang vung vung cái đuôi, cả người cứng đờ, vội vàng đưa tay sờ sờ lỗ tai, này vừa sờ, nhất thời sợ hãi quá chừng, trong lúc nhất thời sợ tới mức ngay cả hô hấp đều dừng lại.

Du Thanh làm bộ dáng vờ như ngủ say mà buông cánh tay hân ra, trở mình mặt hướng lên trên tiếp tục giả bộ ngủ, trong nội tâm lại ghen cười đến mức thập phần vất vả, lại cảm thấy cử chỉ này của mình xác thực ấu trĩ, ẩn ẩn có chút bất đắc dĩ, trong lòng thầm than một hơi, nghĩ hân rõ ràng vẫn luôn là đang gạt mình, vậy thì chịu theo hân tiếp tục giả bộ tốt lắm.

Bạch Lê trong lòng run sợ mà hướng Du Thanh trộm liếc một cái, thấy bộ dáng hân ngủ đến thực sâu, trong lòng thất chàng bát chàng (*), thật cẩn thận xốc chân lên một khe hở, chậm chậm dịch ra ngoài, trong miệng nhỏ giọng kêu:” Ngụy rồi ngụy rồi...Ngụy rồi...”

Thật vất vả dịch ra ngoài, Bạch Lê lại cảm thấy mình ngốc, rõ ràng điều đầu tiên hân phải làm là thu hồi cái đuôi cùng lỗ tai lại mới đúng, sao lại nghĩ trốn đâu? Nếu động đậy vạ nhất đánh thức a Thanh thì phải làm như thế nào?

Nghĩ như vậy, Bạch Lê nhanh chóng thu hồi lỗ tai lông xù cùng cái đuôi lại, lại đưa tay sờ đầu sờ mộng, sau đó tiếp tục kéo tóc trên đầu đến trước mắt nhìn nhìn, nhỏ tâm cẩn thận xác nhận một phen, lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lại lặng yên không một tiếng động mà một lần nữa dịch vào trong chăn.

Du Thanh nhin cười lần thứ hai nghiêng thân qua, duỗi dài cánh tay ôm lấy hân, kéo đến trong ngực ôm chặt, một lát sau mới mở mắt ra.

Bạch Lê trừng lớn hai mắt nhìn thẳng hân, sắc mặt khẩn trương tra xét.

Du Thanh bị bộ dáng này của hân chọc cho thiếu chút nữa bật cười, nhin nhãn, hôn một cái lên mi mắt hân, ôn nhu nói:”Tỉnh?”.

Chú thích:

(*)Thất chàng bát chàng: Dịch sát gốc là bảy đụng tám đụng

31. Chương 31: Đau Tiếc

Bạch Lê nghe giọng điệu hần nói không có gì khác với lúc bình thường, đại đại thở phào một hơi, mặt mày hớn hở lên, một tay ôm chặt lấy hần:” A Thanh! Người cũng tỉnh rồi?”.

“Ân” Du Thanh đưa tay sờ sờ trán hần, cười nói:” Đầu không còn choáng nữa?”.

“ Không choáng!” Bạch Lê tại lòng bàn tay hần cọ cọ, cười đến càng vui vẻ, nghĩ tới mình không có bại lộ thân phận, bắt đầu hưng phấn lên, cầm lấy tay hần nói:” A Thanh, chúng ta rời giường đi! Không biết cảnh tuyết bên ngoài có xem được hay không, ta nghĩ đem con gà hoa còn lại ngày hôm qua ăn luôn!”.

“ Cảnh tuyết cùng gà hoa có cái gì tương đồng sao?” Du Thanh buồn cười mà buông hần ra, vỗ vỗ trên mặt hần:” Đứng lên đi”.

“Ta đói bụng!” Bạch Lê cười hắc hắc, nhanh chóng từ ổ chăn đứng lên, thẳng tắp mà đứng trên giường, một bộ thần thái phi dương, bộ dáng tinh thần phần phần.

Du Thanh thấy dĩ vãng hần đều là ngồi xuống mặc quần áo, hôm nay lại trực tiếp đứng ở trên giường, biết hần nhất định là vì giấu diếm được mình cho nên kích động, cười cười nói:” Mau đem xiêm y mặc hảo”. Vừa dứt lời, tầm mắt dừng ở hông hần, ngây ngẩn cả người.

Đêm qua rõ ràng thấy đuôi hần là từ tiết khổ xuyên ra, hôm nay lại phát hiện tiết khổ hần hoàn hảo không tổn hao gì, Du Thanh có chút không hiểu, không khỏi đoán, có lẽ bởi vì là yêu cho nên có chút chuyện ngạc nhiên cổ quái cũng chẳng có gì lạ? Cái này khen ngược, không cần vá quần. (Há há)

Bạch Lê nghe xong hần nói liền chuẩn bị xuống giường mặc quần áo, xoay người thì phát hiện ánh mắt của hần không biết đang đặt ở chỗ nào, nghi hoặc mà nháy mắt mấy cái, cúi đầu hướng trên người mình nhìn nhìn, lại ngẩng đầu nhìn hần, lại nháy mắt mấy cái nữa, trên mặt bắt đầu từ từ nóng lên.

Du Thanh hoàn hồn, thấy hần vẫn thẳng tắp mà đứng trên giường, nhất thời lo lắng, vội vàng xốc chăn xuống giường, nhanh chóng cầm xiêm y của hần đến bên giường, vươn tay kéo chăn:” Phát gốc cái gì? Mau mặc xiêm y vào, cẩn thận đông lạnh”.

“A” Bạch Lê nghe lời gạt đầu, trực tiếp nhảy từ trên giường xuống, đứng trước mặt hần cười ngây ngô liên tiếp.

Du Thanh thấy hần động cũng không động, không biết hần lại phát gốc cái gì, vội vàng mặc xiêm y cho hần, mặc xong vuốt vuốt chỗ vạt áo cho phẳng phiu, vừa nhắc mắt thì thấy hai gò má hần đỏ như son, bị dọa một trận đại khiêu, vội vàng đưa tay đi sờ:” Làm sao vậy? Nhanh như vậy liền cảm lạnh?”

Bạch Lê lắc đầu, song mâu sáng trong, mắt không nháy mà nhìn hần, tiếp tục cười:” A Thanh, người không phải là thích ta a?”

Du Thanh sờ sờ cái trán hần, thấy vẫn chưa nóng, thở nhẹ nhõm ôm lấy hần, cười cười tại gương mặt đỏ rực của hần hôn một cái:” Ừm, thích”.

Bạch Lê tươi cười càng thêm sáng lạn:” Thích đến bao nhiêu?”

Du Thanh bị hần hỏi không e dè, buồn cười mà nâng sau cổ hần, tại trên đôi môi ấy khẽ chạm vào, ôn nhu nói:” Người là cái dạng gì thì ta cũng đều thích, đừng hỏi gốc như vậy”.

Bạch Lê vui vẻ quá chừng, ôm hần cọ cọ, vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm một chút lên cổ hần, cảm thấy cánh tay phía sau lưng mình nháy mắt buộc chặt, trong tim thỏa mãn đến phát run, vội vàng bỏ thêm vài phần lực đạo tiếp tục liếm lên.

Du Thanh bị hần trêu chọc hô hấp bắt đầu trở nên ồ ồ, hầu kết giật giật, ôm chặt hần, nói giọng khàn khàn:” Sáng sớm liền nháo, mới vừa rồi không phải kêu đói sao?”

Bạch Lê lấy lưỡi ra, thoáng cách ra một khoảng liếc hần, thấy đôi đồng tử hần nhìn về phía mình sâu đến nỗi có chút khiến người ta sa vào, đặc ý cười trộm, gật gật đầu:”A!”.

Sau khi hai người rửa mặt ăn cơm sáng xong, những phòng khác trong viện cũng từ từ có chút động tĩnh. Ngày đầu tiên trong năm mới nên chúc Tết cho nhau, những thí sinh này đó vì ở cùng một chỗ nên

liền xem nhau như hàng xóm, sau này nếu thi đỗ thì còn phải cùng nhau giải quyết những công việc lúc làm quan, qua lại với nhau dĩ nhiên là cực kỳ trọng yếu.

Du Thanh mặc dù không thích cùng người lui tới, nhưng làm hàng xóm nên việc đi bái phỏng đầu năm cũng là thập phần nguyện ý, vì thế liền đem điểm tâm đường quả đã chuẩn bị sớm trước mấy ngày mang theo, dắt Bạch Lê đi tới từng nhà từng nhà.

Trong những người này có vài người làm người khôn khéo, nói chuyện làm việc biết được tiến thoái, bởi vậy đối với việc hôm qua Du Thanh vắng hợp vẫn chưa hỏi nhiều lắm, mặt khác, những người này lại đọc sách nhiều, mọi việc đều tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, cũng sẽ không đề cập tới những việc không liên quan đến mình.

Bất quá, tuy rằng những thí sinh này không có ai nhắc tới những thư đồng của bọn họ lại không có gì phải băn khoăn, trong lòng tò mò, liền nhịn không được nhin một chút thời giờ lôi kéo Bạch Lê trái hỏi phải hỏi.

Tính tình Bạch Lê lại thành thực, mỗi một kẻ tới hỏi hần đều giải thích một phen, bất quá hần cũng không ngốc, biết rằng phải chừa lại một ít, chỉ nhặt nhanh nói mấy việc râu ria, may là chỉ có như thế thôi mà đến trưa vẫn là khiến hần nói đến miệng khô lưỡi khô, sau khi trở về xách ấm trà lên liền lập tức hứng lấy vôi ấm, tu ừng ực liền tiếp mấy mồm to.

Du Thanh nhìn thấy mà đau lòng, tại trên lưng hần thuận thuận:” Sau này nếu không nguyện ý giải thích, liền không cần miễn cưỡng chính mình, tùy ý tìm cớ hồ lộng cho qua cũng được”.

“Ta muốn nói!” Về mặt Bạch Lê cố chấp “ Có thể cùng Du Thanh qua năm mới ta rất vui vẻ! Vì cái gì không thể nói?” Một câu nói làm cho Du Thanh nghe mà đỏ khóc đỏ cười.

Qua năm, cách ngày thi Hội càng gần. Ăn xong cơm trưa, Du Thanh lại cầm sách lên nhìn, Bạch Lê không có việc để làm, nằm úp sấp bên cạnh hần luyện tập viết chữ, viết viết liền cảm thấy buồn ngủ kéo tới, bị Du Thanh bế đến trên giường đi ngủ trưa, nằm ở trên giường lại ôm cổ Du Thanh sống chết không chịu buông tay:” A Thanh, người hôn ta một chút!”.

Du Thanh nhìn đôi con ngươi trong trẻo thủy nhuận của hần, sự mềm mại nơi đáy lòng so với ánh sáng nhu hòa còn sâu thêm mấy phần, cúi người hôn lên môi hần, thấy hần chủ động mở ra đôi môi, liền đem đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng hần quấy mát, càng hôn càng sâu không có cách nào kèm chế được, trực tiếp nâng hần lên, ôm vào trong ngực.

Khi không ra khỏi cửa, Bạch Lê có thói quen mặc quần áo rộng thùng thình một chút, lúc này hai tay quần trên cổ hần, ống tay áo trượt xuống làm lộ ra hai cánh tay bạch ngọc thon dài, một bên hưởng thụ nụ hôn càng phát ra kịch liệt, một bên thở dốc liên tục, cảm thấy toàn thân đều như có chút nhũn ra, trong miệng lại thập phần dốc sức mà nghênh hợp, cánh tay cũng tăng thêm lực đạo mà buộc chặt.

Du Thanh cảm nhận được xúc cảm bóng loáng nhẵn nhụi từ cánh tay hần, khí tức càng trầm, buông môi hần ra nhìn hần thật sâu, thấy hai mắt sương mù của hần tất cả đều là sự ái mộ cùng khát vọng đối với mình, chỉ cảm thấy toàn thân đều thiêu đốt đến lợi hại, đưa một tay ra bắt lấy tay hần, không hề báo trước mà hôn lên khuỷu tay hần.

“A...” Bạch Lê bị động tác của hần kích thích đến phát ra một tiếng than nhẹ, về mặt hưởng thụ mà neho lại ánh mắt:”A Thanh...”

Du Thanh sớm đã đặt hần nơi đầu quả tim mà yêu thích, hiện giờ lại biết được thân phận của hần, nghĩ đến hần giấu diếm hết thảy rồi thật cẩn thận tiếp cận mình, lại lặn lội một quãng đường xa chịu nhiều khổ cực như vậy, đau tiếc càng sâu, rõ ràng trong lòng đang khao khát dị thường nhưng động tác lại hết sức mềm nhẹ, theo cánh tay một đường hôn xuống phía dưới, giống như phía dưới đôi môi là một hi thể trần bảo dễ vỡ, lực đạo nếu hơi mạnh một chút có thể sẽ bị vỡ tan.

Bạch Lê nhẹ thở gấp trợn to đôi mắt sương mù nhìn hần, nhìn trong đôi mắt hần chứa đựng dự vọng thâm trầm cùng nồng đậm ôn nhu, cái mũi đau xót đột nhiên rơi lệ, nghẹn ngào khẽ nói:” A Thanh....A Thanh, ta thích người!”.

Du Thanh giương mắt nhìn hần, thấy hần bắt đầu khóc, càng thêm đau lòng, vội vàng ôm lấy mặt hần hôn thân:” Làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

“Cao hứng!” Bạch Lê trừng lớn mắt nhìn hấn, thấy hấn khấn trương mà lau khóe mắt cho mình, bắt đầu cười lên, nâng người dậy tại trên môi hấn mà hôn một cái vang dội.

“ Trong chốc lát khóc trong chốc lát cười” Du Thanh vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, biết hấn nhất định là đã sớm thích mình nên mới giả dạng làm thư đồng, lại không biết đến tột cùng là hấn thích mình đã bao lâu, ngón tay vuốt ve mặt hấn một lát, cười nói:” Hôm nay ăn xong con gà hoa này thì hết rồi, hai ngày nữa lại đi mua cho người”.

“ Không có đại chân gà cũng không sao! Dù sao nơi này ngày thường thức ăn cũng có thịt gà! Thịt heo thịt trâu thịt cá ta cũng thích ăn!”.

“ Biết người đều thích ăn, còn biết người yêu nhất ăn thịt gà, cùng hồ ly một cái tập tính!” Du Thanh thấy hấn cười đến thoải mái, lại nói:” Nói đến hồ ly, đột nhiên nhớ tới lần đó tại chân Yên sơn gặp được một con hồ ly, hồ ly kia nhìn thật đáng yêu...”

Thần sắc Bạch Lê có chút khấn trương, trừng mắt nhìn hấn:” Thật đúng là cái gì?”

Du Thanh quan sát thần sắc của hấn, lần thứ hai cười rộ lên:” Hồ ly kia bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, nhìn cũng thật phần thông minh, thực đáng yêu”.

Bạch Lê cắn cắn môi, ánh mắt cười đến nheo lại:” Người là thích hồ ly kia mới vẽ nó xuống sao?”

“ Ừ “ Du Thanh nói xong thấy hấn cười đến càng sung sướng, trong lòng có chút khựng lại, nghĩ tới mình đến nay tựa hồ tại phụ cận chân Yên sơn chỉ thấy qua một con hồ ly như vậy, trong mười phần thì có tám chín phần là hấn.

Bất quá lúc ấy chỉ thấy có một cái đuôi hồ ly, đem qua lại nhìn thấy tới chín đuôi, càng nghĩ càng cảm thấy có thể lý giải, có lẽ đây là đặc tính biến ảo đa đoan hoặc giỏi về che giấu của loài của yêu.

Hai người thấp giọng nói nửa ngày, cơn buồn ngủ của Bạch Lê đã sớm tan, lại đứng lên một lần nữa ngồi trước bàn luyện chữ, sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu vào, chiếu đến trong phòng trở nên ấm áp, vui vẻ.

Lúc này các thí sinh khác cũng đều ở tại phòng mình khổ công đọc sách, sau năm mới Tiết phủ có vẻ yên tĩnh dị thường.

Tuyết đọng trong đình viện bị phơi nắng mặt trời hơn nửa ngày cũng chưa tan toàn bộ, yên hồng mai vàng tùy ý nở rộ trong màu xanh tuyết trắng, trên đóa hoa vẫn còn vương tuyết đọng chưa tan, xen lẫn màu hồng, xa xa nhìn lại như băng cơ ngọc cốt, hồng nhan mỉm cười.

Nơi tiền thính, quản gia lần thứ hai cung kính nghênh đón Tiết Thường tiến vào, đốt lên than lò sưởi ấm, lại thay hấn phao một ấm trà, cúi đầu nói:” Bên ngoài đang tan tuyết, trời giá rét đường trơn trượt, chủ tử như thế nào mới mong một đầu năm đã lại đây? Chính là có việc gấp quan trọng?”.

Tiết Thường cười cười:” Đích xác là có chuyện quan trọng, bất quá cũng không vội. Sáng sớm vào cung một chuyến, được bệ hạ phân phó, nói sau khi qua tiết Nguyên Tiêu thì cho những thí sinh đến trường thi một chuyến, làm quen đường đi, sau đó mới an bài tiếp, miễn cho đến lúc đó nhiều người chật chội lại không quen thuộc địa điểm thi, loạn loạn rồi rầm mà ra đường rồi”.

Quản gia tuy rằng chỉ phụ trách tất cả gia sự trong phủ nhưng đối với một ít sự việc cơ bản vẫn là biết đến, nhin không được khuyên giải an ủi nói:” Chủ tử là Thừa tướng cao quý trong triều, công việc bề bộn, khoa cử này là việc của lễ bộ, ngài cần gì phải sự vô toàn diện (*)? Cần thận mệch chết thân mình”.

Tiết Thường buông chén trà trong tay, cười nói:” Không có gì đáng ngại, chuyện của thí sinh khác ta liên mặc kệ, còn những giải Nguyên kia nếu đã ở tại phủ của ta, thuận đường lại đây truyền lời cũng không sao”.

Quản gia đối với tính tình của hấn cũng biết đến bảy tám phần, nghĩ nếu là truyền lời, trực tiếp sai hạ nhân đến đây là được, hà tất phải lao sư động chúng mà tự mình đi tới đây một chuyến, như vậy trong đó nhất định phải có nguyên nhân khác.

Nhớ lại hôm qua sáng sớm hấn liền chạy tới, nhìn tình hình lúc đó tựa hồ là cùng vị thư đồng của Du Thanh nói mấy câu liền đi, mà khí chất thư đồng kia khác hẳn thường nhân, quản gia cân nhắc một lượt, trong lòng liền có vài phần hiểu rõ, liền không hề nói nhiều nữa.

Chú thích:

(*): Sự vô toàn diện: ôm đồm hết mọi việc về mình.

32. Chương 32: Đầu Hoài

Tiết Thường tựa lưng vào ghế ngồi, cười hướng quán gia nhìn thoáng qua, rũ mắt phỉ phỉ tay áo, hỏi: “Hôm qua có chuẩn bị cho phủ một chút pháo? Trải qua có náo nhiệt không?”

“Theo phân phó của chủ tử, có chuẩn bị pháo, trải qua cũng rất là náo nhiệt, những thư đồng kia cũng rất có khả năng, làm ra đồ ăn cực kỳ phong phú”, quán gia nhìn thần sắc Tiết Thường, nói tiếp: “Bất quá hôm qua Du công tử cùng thư đồng của hắn qua năm mới ở bên ngoài, đến khi đi nghỉ ngơi mới trở về”.

Ánh mắt Tiết Thường chợt ngưng trệ, nhìn hắn: “Chưa từng ở trong phủ qua năm mới sao?”

“Chưa từng, hắn nói là hai người từ nhỏ sống dưới chân Yên sơn, có thói quen khi năm mới đến sẽ tùy ý đi dạo bên ngoài một phen, không quá thích ứng với tiếng pháo và không khí náo nhiệt”.

Tiết Thường nhú mày, trầm ngâm nói: “Không thích náo nhiệt sao?”

“Vâng”

Tiết Thường gật gù đầu, lại ngồi một lát, đứng lên nói: “Theo ta đi truyền lời”.

“Vâng” Quán gia xoay người nhìn người hầu và thị vệ cùng đi theo Tiết Thường, thấy hai tay bọn họ trống trơn, vội vàng hỏi Tiết Thường: “Chủ tử chưa từng mặc hồ cừu hoặc là áo khoác lại đây sao?”

“Ân, không có mặc”.

“Vậy chủ tử chờ một lát, ta đi lấy bộ quần áo dày một chút qua đây, hiện nay trời lạnh, cẩn thận bệnh thương hàn”.

“Không cần, bộ ta có mảnh mai như vậy sao?” Tiết Thường cười khoát tay áo, trực tiếp bước tới cửa: “Đi đi”.

Tổng quản sững sốt một chút, vội vàng đuổi kịp: “Vâng”

Khi Tiết Thường đi tới sau viện, Du Thanh đang dạy Bạch Lê viết chữ, nghe được tiếng nói chuyện của tổng quản bên ngoài truyền đến, liền mang theo Bạch Lê đi ra ngoài. Những người trong phòng khác cũng đều đi ra nghênh đón, một phen hành lễ hàn huyên là không cần phải nói.

Tổng quản chớp mắt, giống như tùy ý nói: “Bên ngoài lạnh lẽo, chủ tử nếu không ngại thì vào nhà bàn lại”.

Tiết Thường gật gù đầu: “Cũng tốt”.

Tổng quản đứng ở vị trí gần cửa phòng Du Thanh, liền quay đầu hỏi: “Du công tử, có thể mượn phòng ở của người dùng một chút?”.

“Tổng quản khách khí, phòng ở này nguyên bản là của Thừa tướng đại nhân, đại nhân cùng tổng quản cứ tự nhiên”, Du Thanh cười cười nghiêng người nhường đường, thỉnh Tiết Thường và chín giải Nguyên khác vào.

Bạch Lê vội vàng lấy ra mấy chén trà sạch, đem nước đang đun trên bếp lò xuống pha trà.

Tiết Thường ngồi xuống bên cạnh bàn, tầm mắt quét đến một tờ giấy đặt trên bàn, trên giấy tràn ngập chữ, ngang dọc ngang la liệt, nhắm miệng nhìn nhìn một bên Bạch Lê đang vội vàng pha trà, mạn thanh hỏi: “Đây là đang luyện chữ?”

Du Thanh nhanh chóng nhìn lướt qua hắn: “Đúng vậy”

Hôm nay Bạch Lê tâm tình tốt, hơn nữa cũng chưa thấy Tiết Thường mặc hồ cừu, sớm đã quên đi cảm xúc chán ghét oán hận khi lần trước nhìn thấy hắn, vẻ mặt vẫn luôn tươi cười, nhìn thoáng qua trên bàn, vui mừng nói: “A Thanh dạy ta luyện chữ!”

Tiết Thường rũ râu cười cười gật đầu, đợi khi hân mang trà ngon bưng tới, đưa ánh mắt chuyển sang thí sinh khác, truyền đạt ý tứ của Hoàng thượng cho bọn họ một phen. Mọi người tất nhiên là nghiêm túc nghe cũng nghiêm túc nhớ kỹ.

Tiết Thường vẫn như trước là ngồi một lát, lần thứ hai đứng dậy rời đi, sau khi mọi người giải tán, Bạch Lê thu thập lại chén trà, hỏi nhỏ: " Vì cái gì mà mỗi lần đều đến ngồi chỗ chúng ta? Pha trà cũng chỉ uống một hai hớp, làm phải đi rửa một lần nữa".

Du Thanh kéo hân qua bên người: " Người tiếp tục luyện chữ, ta đi rửa".

" Không cần! Ta rửa!" Bạch Lê hướng hân híp mắt cười cười, tránh khỏi hân, nhanh chóng rửa sạch trà cụ, lần thứ hai lại đây ngồi, nhắc bút lên nhìn hân: " Phìa dưới viết chữ gì a?"

Du Thanh thở dài, lấy bút lông trong tay hân đặt lên bàn, thấy hân nghi hoặc mà nhìn mình, cười cười, kéo hân ôm vào trong ngực, tại trên giường mặt hân cọ cọ, thấp giọng hỏi: " A Lê, theo người thì ta thi đỗ mới tốt hay vẫn là không đỗ thì tốt hơn?"

" Đương nhiên là thi đỗ mới tốt a!" Bạch Lê vui vẻ ra mặt mà ôm lấy hân: " A Thanh, người nhất định sẽ đỗ Trạng Nguyên!"

Du Thanh sững sốt một chút, giãn ra một chút khoảng cách, tìm tòi nghiên cứu mà nhìn hân: " Người như vậy xác định ta sẽ đỗ Trạng Nguyên?"

Bạch Lê bỗng nhiên có chút chột dạ, nháy mắt mấy cái rồi nhin không được dời tầm mắt đi: " Ta tin tưởng a Thanh! A Thanh lợi hại như vậy, nhất định sẽ thi đỗ!"

Du Thanh cười cười, sờ sờ đầu hân, ôn nhu nói: " Ta hiện nay ngược lại lại hy vọng trở về làm chút nghề nghiệp khác, chỉ cần có thể nuôi sống ta và người hai người, ở tại chân Yên sơn chẳng phải thật tự tại?"

"Ta cũng biết được ở tại nơi đó thực tự tại!" Bạch Lê híp mắt cười rộ lên, nở nụ cười trong chốc lát lại sững sốt: " Nhưng mà a Thanh nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của ân sư a!"

Du Thanh gật gật đầu: " Hay là nghe thiên mệnh đi. Nếu như không có nguyện vọng của ân sư, ngược lại ta định tùy ý đi thi, đỗ tiến sĩ là có thể, nếu thực sự đỗ Trạng Nguyên, sợ là trong mười phần thì có bảy tám phần là sẽ phải ở lại kinh thành đi?"

Bạch Lê tươi cười bỗng nhiên ngưng trệ, lẩm bẩm hỏi: " A Thanh, nếu người đỗ Trạng Nguyên, có phải là sẽ không cần ta nữa hay không?"

" Tại sao lại hỏi ngược như vậy?" Du Thanh hôn thân lên trán hân, cười nói: " Lần trước không phải đã nói sao? Dù đi đến nơi nào cũng sẽ mang người theo".

Bạch Lê suy nghĩ mà nhìn hân: " Chính là mang theo ta sao?"

Du Thanh sững sốt một chút, cười rộ lên: " Dĩ nhiên là không chỉ có như vậy".

" Kia còn có cái gì?" Hai mắt Bạch Lê sáng trong nhìn hân.

" Ngốc à, người nói thử xem?"

Bạch Lê cắn môi cong mặt mày nhìn hân một lúc lâu, nhào qua hôn một cái lên môi hân, khi nhìn hân lại mang thêm một tia khẩn trương, nhỏ giọng hỏi: " A Thanh, người có thể cùng ta báai đường thành thân hay không?"

Du Thanh nhìn thần sắc cẩn thận này của hân, lần thứ hai đau lòng, tuy biết rằng nam tử cùng nam tử báai đường thành thân nhất định sẽ không được thể tục chấp nhận, bất quá hân luôn không thềm để ý tới mấy thứ lễ nghi phiền phức này, hơn nữa, hiện giờ hân biết Bạch Lê là yêu, trong lòng yêu thích lại không giảm nửa phần, lý nào sẽ cự tuyệt sự chờ mong rõ ràng trong đôi con người trong trẻo này, vội vàng hướng hân cười rộ lên, ôn nhu nói: " Sẽ".

Bạch Lê sững sốt một chút, nhất thời vui vẻ mà cười rộ lên, ôm lấy hân nhảy nhót không thôi, kích động nói: " A Thanh, điều người nói có phải là sự thật hay không?"

" Là thật" Ý cười trong mắt Du Thanh cực kỳ ôn nhu, nhìn xem Bạch Lê có chút thất thần.

Bạch Lê tựa trên người hắn, cọ cọ cần cổ hắn:” A Thanh, hôm nay chúng ta liền bái đường thành thân đi!”

Du Thanh buồn cười mà nhéo nhéo mặt hắn:” Đây là phòng của người khác, làm thế nào bái đường?”

Bạch Lê nhìn bình phong bên kia, ánh mắt có chút đăm đăm:” Chúng ta đây khi nào mới có thể thành thân?”

Tuy rằng Du Thanh biết hắn luôn thẳng thắn nhưng vẫn bị hắn chọc nở nụ cười:” Chờ thi khoa cử xong, ta sẽ nghĩ cách mau chóng an bài, vậy được không?”

“ Có thể trước khoa cử được không?” thần sắc Bạch Lê có chút ảm đạm:” A Thanh sớm một chút thành thân cùng ta, ta liền an tâm”

Du Thanh nghe ra cảm xúc hắn có chút suy sụp, vội vàng chuyển mặt hắn sang phía mình, hỏi:” Người hiện tại không an lòng?”

Bạch Lê yên lặng nhìn hắn:” Ta sợ có người theo ta đoạt...”

“ Còn nói ngốc nữa ” Du Thanh bắt đắc dĩ mà cười rộ lên:” Đừng có đoán mò, chỗ nào sẽ có người tới đoạt? Mặc dù có, người cho ta người vô dụng có thể tùy người nắm bóp hay sao? Liền như vậy để người cướp đi?”

Bạch Lê cau mày, ủy khuất nhìn hắn:” Chúng ta đây hôm nay động phòng, chờ người thi xong lại thành thân được không, được không?”

Du Thanh bị hắn hỏi đến dở khóc dở cười, ôm mặt hắn nhìn hồi lâu, thấp giọng thở dài:” Người đi theo ta mấy ngày này đã ăn không ít khổ cực, cũng đủ ủy khuất, về chuyện này thì làm sao có thể qua loa như thế?”

Bạch Lê trừng mắt suy nghĩ nhìn hắn, trong lòng có chút không thoải mái, cúi đầu đá hắn một cước:” Thành thân cũng không được! Động phòng cũng không được!”

Du Thanh nhếch môi nhìn hắn cười, đưa tay xoa xoa tóc hắn:” Bé ngốc”.

“ Ta không phải là ngốc tử!” Bạch Lê lại đá hắn một cước.

“ Ủ, người thông minh nhất”.

Bạch Lê liếc hắn một cái, cười rộ lên, ôm hắn lại cọ cọ.

Kể tiếp mấy ngày, kinh thành lại hạ một hồi tuyết, tuy rằng đã sang năm sau nhưng gió vẫn cứ lạnh thấu xương, Bạch Lê mỗi ngày cùng Du Thanh đọc sách viết chữ, trong phòng đốt ấm lò, trải qua cũng thích ý thanh thản, chỉ là trong lòng còn chứa tâm sự, liền thường thường lòi ra cân nhắc một phen.

Nếu là ở trước kia, khi nghĩ đến Du Thanh sẽ đỗ Trạng Nguyên thì nhất định trong lòng sẽ quặn đau, hiện giờ hắn đã hiểu được tâm ý của Du Thanh, nghĩ tới những sự việc kia thì chỉ còn lại một ít thanh nhiên phiến muộn cùng nhợt nhạt lo lắng, giống như vết sẹo, mặc dù không đau nhưng vẫn như cũ cố chấp mà tồn tại.

Có một ngày Du Thanh muốn nhìn Bạch Lê luyện chữ được như thế nào, nhưng không dự đoán được khi lấy lại đây nhìn, đây một tờ giấy đều là mười chữ to “ Đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bằng vàng”,hướng hắn nhìn thoáng qua, cười nói:” Sao lại viết cái này?”

Bạch Lê vẻ mặt thanh nhiên, gục xuống bàn hừ hừ:” Nghĩ tới thôi”.

Du Thanh vươn tay vén sợi tóc trên sườn mặt hắn, cúi người hôn xuống bên tai hắn một cái:” Ta cũng ngóng trông đâu”.

Bạch Lê bị hắn hôn một cái, cả người nhất thời lơ mơ, biết trong lời nói của hắn là chỉ đêm động phòng hoa chúc, nhin không được cười híp mắt, ôm lấy cổ hắn không cho hắn rời đi:” Thật sự a?”

“ Thật sự” Du Thanh nhìn mặt mày thỏa mãn của hắn, cười rộ lên.

Trông mắt Bạch Lê đảo đảo, lập tức liền khởi động tiểu tâm tư.

Vào đêm, Bạch Lê trở mình nằm lên người Du Thanh, quần chặt lấy hân, chủ động hôn hân, miệng lưỡi tự do du di trên mặt hân, nghe khí tức hân trở nên khác thường, hôn đến càng triền miên, đầu lưỡi thâm nhập khoang miệng hân càn quét, ôm lấy lưỡi hân khê cắn liếm mút.

Du Thanh bị hân khiêu khích một trận, dẫn tới bụng dưới co rút từng cơn, hai tay ôm chặt hân vào ngực, bàn tay nóng bỏng phía sau lưng hân khê vuốt xoa nắn.

Bạch Lê bị hân vuốt ve đến nổi toàn thân khô nóng, cọ cọ trên người hân, buông môi ra tiếng nói ám ách nỉ non:” A Thanh... Chúng ta nhập động phòng...”

Du Thanh bị hân cọ cọ làm trên người dấy lên một ngọn lửa, lại nghe hân nói trắng ra như vậy, nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, nhanh chóng xoay người đặt hân dưới thân, tại chung quanh mặt hân mà hôn môi, mang theo vội vàng khó có thể tự ức chế, bàn tay vỗ nhẹ bên hông hân, thấp thỏm nói:” Lại nháo!”

Bạch Lê kéo tay hân nhét vào trong vạt áo lót của mình, trong mắt cười đến càng đắc ý:” Liền nháo!”.

Du Thanh cũng cười rộ theo, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ cùng sùng nịnh:” Bé ngọc này, làm gì có chuyện ở trong nhà người ta mà động phòng hoa chúc? Người không ủy khuất nhưng ta thấy ủy khuất cho người”.

“ Ta mặc kệ!” Bạch Lê nâng thất lưng lên, khiến cho tay hân sờ lên phía sau lưng mình, vẻ mặt quật cường, thấy ánh mắt hân càng phát ra thâm thúy, nhịn không được cười đến càng đắc ý.

Du Thanh thở dài một tiếng, vùi đầu hôn lên cổ hân, lý trí vẫn còn nhưng lại nhịn không được muốn thuận theo tâm ý hân, càng thương tiếc hơn, lực đạo trong tay càng phát ra mềm nhẹ.

Bạch Lê thấy bộ dáng hân quý trọng mình như thế, trong lòng vui mừng muốn chết, nhịn không được cười ra tiếng.

Du Thanh giương mắt nhìn hân, lòng bàn tay dọc theo xương sống dời lên, bỗng nhiên chạm đến một chỗ, đường vân rõ ràng, nhớ tới có chút giống ấn ký hoa mai kia, đang muốn tinh tế vuốt ve một phen, lòng bàn tay bỗng nhiên bị nóng lên, trước mắt lập tức bị một trận chóng mặt, vội vàng đặt tay lên giường.

33. Chương 33: Ấn Ký

Bạch Lê đang chìm đắm trong việc hưởng thụ những cái khê vuốt trần ngập thương tiếc, bỗng nhiên cảm giác được lưng bị buông lỏng ra, độ ẩm nóng biến mất, nghi hoặc mà mở mắt ra, thấy hai hàng lông mày của Du Thanh nhíu chặt giống như đang thống khổ, nhất thời bị dọa một trận hết hồn, cầm lấy tay hân khấn trương hỏi:” A Thanh, người làm sao vậy?”

Du Thanh cúi đầu chịu đựng một lát, chỉ cảm thấy các loại hình ảnh bỗng nhiên hiện lên trước mắt, nhưng một cái cũng thấy không rõ, chờ cho cảm giác mê muội dần dần biến mất, trong lòng không hiểu sao mà dâng lên một cỗ cảm xúc ảm đạm đau thương.

Trong lúc ngây người, trong tai nghe được thanh âm lo lắng của Bạch Lê, giương mắt nhìn hân, tầm mắt sa vào đôi con ngươi tràn ngập lo lắng, nhịn không được vươn tay sờ lên hàng mi khê nâng của hân, một loại tình cảm đau tiếc khắc vào xương máu thân nhiên sinh ra, so với trước đây càng sâu sắc hơn vạn lần.

Loại tình cảm này tới đột nhiên nhưng lại không cảm thấy có chút đột ngột, giống như từ nhỏ vẫn nên như thế, đọng đầy trong đôi mắt cùng tâm khảm của hồ yêu dưới thân này đều chỉ chứa đựng hình bóng của mình, từ nhỏ chính là làm cho mình đau tiếc.

Du Thanh yên lặng nhìn hân, đầu ngón tay vuốt ve trên mặt hân thật lâu, lại không biết cảm giác bỗng nhiên mà đến này cùng với loại mê muội trong nháy mắt lúc vừa rồi đến tốt cùng có quan hệ gì.

Bạch Lê thấy hân một lúc lâu cũng không nói lời nào, càng cảm thấy nghi hoặc, nhưng lại nhịn không được mà sa vào trong loại ôn nhu phô thiên cái địa này của hân, cầm lấy tay hân, hai má cọ cọ trong lòng bàn tay hân, thì thào mà gọi tên hân:” A Thanh...”

Du Thanh cúi người nuốt lấy lời nỉ non của hắn vào trong miệng, nghe hắn thỏa mãn mà hừ nhẹ, lần thứ hai ôn nhu xoa phía sau lưng hắn, buông môi ra nhìn thẳng hắn, thấp giọng nói:” A Lê, người nhớ nổi nguyên do tại sao lại có ấn ký hoa mai này trên lưng không?”

Bạch Lê lắc đầu:” A Thanh, vừa rồi người làm sao vậy?”

“ Bị hoa mai này làm nóng đến”.

“ A? Nóng đến?” Bạch Lê nhất thời khấn trương lên, vội vàng kéo tay hắn ra thổi hơi vù vù cho hắn, một bên thổi một bên lo lắng hỏi:” Như thế nào mà bị nóng đến? Có nặng lắm không?”

Du Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hắn, nhin không được cười rộ lên:” Chính người cũng không biết, làm sao ta có thể biết được? Cũng không phải còn nóng nữa, không có việc gì”. Nói xong rút tay ra, tiếp tục tham nhập vật áo hắn, xoa nắn vòng eo mềm mại tinh tế.

Thân mình Bạch Lê run lên, bị hắn nhẹ nhàng xoa ấn một trận khiến cho ngứa ngáy trong lòng lần thứ hai bị gọi lên, nhìn hắn cười híp mắt.

“ Ấn ký hoa mai trên lưng này của người rất kỳ quái” Du Thanh cười nhẹ khẽ hôn lên làn mi hắn một cái, trong lòng nghi hoặc khó giải, nhin không được lần thứ hai đưa tay lên trên tìm kiếm.

Bạch Lê cũng bị hắn nói đến gọi lên lòng hiếu kỳ, phối hợp nâng mình lên:” A Thanh, có muốn ta nằm úp sấp xuống cho người hảo hảo nhìn xem?”

Du Thanh thấy hắn động thân hơi hơi nâng người lên, khiến cho sườn cổ tạo nên một độ cong thon dài tuyệt đẹp, chỉ cảm thấy hấp dẫn đến cực điểm, nhin không được cúi đầu hôn lên.

“ A...” Miệng Bạch Lê mở ra, bật ra một tiếng a than nhẹ, thanh âm có chút ngân dài, trong nháy mắt đôi mắt liền dâng lên một tầng sương mù mỏng manh, bắt đầu trở nên mê ly.

Du Thanh vừa ngẩng đầu lên liền bị bộ dáng này của hắn chọc cho hô hấp trầm trọng, nhin không được lần thứ hai cúi người hôn môi, theo hô hấp dây dưa của hai người dần trở nên nóng rực, bàn tay khẽ vuốt ve chuyển sang xương sống, đầu ngón tay chạm được ấn ký, lại mà một trận nóng rất mãnh liệt ập tới.

Lần này Du Thanh có sự chuẩn bị, khi cảm giác mê muội đánh úp lại thì vẫn chưa giật mình, nhay chóng thu tay lại đặt trên giường, bắt quá một lát liền lần thứ hai khôi phục lại.

Bạch Lê sợ tới mức chui ra từ trong ngực hắn, xoay người ngồi dậy, khấn trương nói:” A Thanh, người làm sao vậy? Lại bị nóng đến?”.

Du Thanh ngồi thẳng dậy ôm lấy hắn, cười nói:” Không có việc gì, đừng lo lắng”, nói xong lại một lần nữa đặt hắn lên trên giường, sợ hắn bị cảm lạnh, kéo hai bên góc chăn bọc hai người lại.

Bạch Lê trừng lớn mắt nhìn hắn trong chốc lát, thấy mặt hắn lộ vẻ suy tư, liền trực tiếp giãy khỏi ngực hắn đứng lên, đầu tiên là hai tay nhanh chóng cởi áo ra, sau đó giống như bánh nướng áp chảo mà úp sấp mình lại.

Du Thanh đang lâm vào trầm tư nên chưa kịp phản ứng, chờ khi lưng hắn hướng về phía mình mà ghé vào trên giường thì mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng cúi xuống bọc lại phía sau lưng bóng loáng trắng nõn của hắn:” Ngốc à, sẽ cảm lạnh, ngày mai lại nhìn cũng như nhau thôi”.

Thân mình Bạch Lê giật giật, trong lúc lơ đãng, cái mông cọ xát qua hạ thân hắn nhưng chính mình lại không hề phát giác, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc:” Hiện tại nhìn! A Thanh không nhìn ta liền không đi ngủ!” (^_^)

Hô hấp Du Thanh nặng nề hơn, nhắm mắt lại, bất đắc dĩ mà cười rộ lên, nựng mặt hắn một chút, nói giọng khàn khàn:” Có nhìn sớm hơn thì cũng không thể nhìn thấy thành hai đóa hoa được. Người hảo hảo nằm, ta tiếp tục sờ thử xem”

“A!” Bạch Lê gật gật đầu, hai má theo động tác ấy mà cọ cọ lên cánh tay hắn, nhìn hắn nằm xuống bên cạnh mình, cười nói:” Ta liền nằm úp sấp như vậy!”

“Hảo” trong ý cười của Du Thanh lộ ra sủng nịch, tay khoát ra phía sau lưng ôm hắn lại.

Bạch Lê trên thân cởi trống trơn nhưng bị “gói” trong chăn nên không có cách nào nhìn thấy, bất quá trước đây Du Thanh đã sớm thay hần lau mình, không cần nhìn cũng có thể dễ dàng hồi tưởng lại da thịt trắng nõn mịn màng của hần, tuy rằng khung xương tinh tế, thoát nhìn thon gầy mềm mại nhưng da thịt lại vô cùng săn chắc.

Du Thanh nhin không được nghĩ: Có lẽ đây là bởi vì hần là một hồ ly? Chạy tới chạy lui hoạt bát hiểu động thì làm gì không có đạo lý sẵn chắc?

Bạch Lê thấy hần nhìn mình, có chút không hiểu:” A Thanh, người như thế nào lại không sờ soạng?”

Du Thanh cười rộ lên:” A Lê, người có chuyện gì gạt ta, chưa từng nói cho ta biết hay không?”

“Không có gì a!” Bạch Lê nháy mắt mấy cái nhanh chóng phủ nhận, nói xong đem mặt chôn xuống dưới cánh tay, nũng nịu cả giận:” A Thanh, người sờ nữa a”.

Du Thanh thấy ngay cả bộ dáng chột dạ mà hần đều giấu không nổi, nhin không được chồm qua hôn lên vành tai hần, thấy thân thể vì khấn trương mà đông thành băng nháy mắt xụi lơ, trong lòng đối với hần càng thêm trìu mến, bàn tay dọc theo xương sống mà chuyển qua nơi đã sớm quen thuộc.

Bạch Lê lần thứ hai khấn trương, nâng mặt từ dưới cánh tay lên, quay đầu không nháy mắt mà theo dõi mặt hần.

Tuy rằng Du Thanh biết hần là yêu nhưng cũng không đơn giản cho rằng ẩn ký hoa mai này có liên quan đến thân phận hồ yêu của hần, nhưng thật không rõ ràng ẩn ký này tại sao lại mang đến cho mình cảm giác khác thường, ẩn ký này hoặc nhiều hoặc ít chắc hẳn phải có chút liên hệ với mình mới đúng.

Trong lòng cân nhắc như vậy, đầu ngón tay liền chậm rãi chạm vào.

Cảm giác nóng rực lần thứ hai xâm nhập, Du Thanh bỗng nhiên cảm giác như trời đất đảo lộn, thở sâu chịu đựng cơn nóng rất mà dần toàn bộ lòng bàn tay lên, trong lúc nhất thời trong đầu nổ oanh như sấm chớp, hình ảnh ừn ừn kéo đến khiến hần hô hấp đều có chút khó khăn.

Bạch Lê gắt gao nhìn chăm chăm hần, thấy hai mắt hần nhắm nghiền, mày nhíu chặt, thậm chí ngay cả hai bên thái dương đều xuất ra một tầng mồ hôi tinh mịn, vừa khấn trương vừa đau lòng, cảm thấy phản ứng này của hần không đơn giản chỉ là bị nóng bình thường, nhưng lại không dám lộn xộn, sợ quấy rầy hần.

Du Thanh cố chịu đựng cảm giác bỏng lúc ban đầu, sau đó liền không còn cảm giác bỏng tay nhiều nữa, trong đầu mê muội đến quá mức lợi hại, ngược lại đem những suy nghĩ đều rút ra ngoài, giống như những người đứng xem, lẳng lặng nhìn các loại hình ảnh thoáng trôi nhanh trước mắt.

Bạch Lê thấy thần sắc và mặt mày hần dần dần giãn ra, đại đại mà nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà cũng không dám lộn xộn động đây, nghĩ lát nữa chờ hần sờ tốt lắm, mình nhất định phải hảo hảo kiểm tra một phen, sợ mình có chỗ nào lạ mà làm hần bị thương.

Du Thanh lúc này đã quên vị trí của mình đang ở nơi nào, giống như đang lâm vào cảnh trong mơ, tuy rằng đầu choáng váng đến lợi hại, nhưng suy nghĩ lại hết sức tập trung, ngưng thần nhìn một lát, đột nhiên có một hình ảnh rõ ràng ánh vào mi mắt, trong nháy mắt lại nhanh chóng bị một hình ảnh chẳng phân biệt rõ được thay thế.

Trong lòng Du Thanh chấn động mãnh liệt, cảnh tượng lướt qua trong giây lát kia giống như được khắc vào trong đầu, rành mạch. Hần nhìn thấy rõ ràng, đó là Bạch Lê.

Bạch Lê với mái đầu bạc mất đi độ bóng mượt quỳ gối trước một ngôi mộ, ôm lấy phần mộ bia kia mà lầm bầm lâu lâu, thân hình tiêu điều, như châu ngọc bị long đong, không còn gọn gàng xinh đẹp nữa, trong ánh mắt lộ ra mười phần tuyệt vọng, sợi tóc như tuyết xóa tại trên lưng, nhẹ nhàng, gió thổi qua liền phát lên toàn bộ, giống như tức khắc sẽ biến mất theo làn gió thoảng.

Du Thanh nhất thời cảm thấy đau lòng, trong tim giống như bị dao cắt. Chẳng biết tại sao, hần thập phần chắc chắn, đó chính là phần mộ của mình, mộ bia bị Bạch Lê ôm lấy, che đi chữ ở mặt trên, nhưng hần cũng như trước mà chắc chắn, trên mộ bia ấy khắc hai chữ Du Thanh.

Nơi đó chôn chính là mình, nhưng rồi lại không phải là chính mình hiện giờ, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Vừa mới ngẩng đầu lên nghi hoặc, đảo mắt lại bị sự đau đớn trong tim bao phủ, Du Thanh hồi tưởng lại bộ dáng thâm đậm kia của Bạch Lê, nhin không được khoe mắt chưa xót không thôi, không bao lâu, trước mắt lại hiện lên một ít mảnh nhỏ.

Bạch Lê ngồi xổm bên cạnh bàn nhìn nam tử đang ngồi viết chữ đằng kia, thừa dịp khi nam tử kia ngủ gà ngủ gật, lặng lẽ phủ cho hắn một kiện xiêm y, lại đứng trước bàn mài mực cho hắn.

Bạch Lê ngồi xổm ở đầu thuyền, nhìn nam tử ngồi ở bên người câu cá, thấy trời nắng chói chang, trong tay biến ra một chiếc ô, mở ra che nắng cho hắn.

Bạch Lê ngồi trên ghế đá trong hoa viên, nhìn nam tử uống rượu đối diện, thấy hắn ghé vào bàn đá mà ngủ, nghiêng thân qua, đau lòng mà vuốt ve mặt hắn, thì thào tự nói.

Các loại hình ảnh thay nhau mà đến, rõ ràng lướt qua rất nhanh nhưng Du Thanh lại không thấy hoa mắt, có lẽ là sự khó chịu trong lòng đã vượt qua rất xa so với đau vẳng mắt hoa.

Trong tất cả những hình ảnh đó đều có thân ảnh Bạch Lê, mỗi cái nhìn mắt mỗi cái mỉm cười đều như muốn cắt vào tim hắn, mà bộ dạng những nam tử kia lại cực kỳ tương tự nhau, rồi cũng lại vô cùng giống nhau, mặc kệ Bạch Lê làm cái gì bên người bọn họ, bọn họ đều không nhìn thấy hắn.

Du Thanh trong tim chưa xót, lại lần nữa chắc chắn, những nam tử này đều là cùng một người, là chính mình, nhưng lại không phải là mình hiện giờ.

Những mảnh nhỏ dường như nối liền không dứt, một cái rồi lại một cái lướt qua trước mắt, Du Thanh thiếu chút nữa đứng không vững gót chân, đưa tay che trán, này vừa động, cả người liền theo đó tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ tới, mình vẫn còn đang nằm trên giường, tay đã muốn lấy ra khỏi người Bạch Lê.

Bạch Lê thấy hắn mở mắt ra, vội vàng nhào qua ôm lấy hắn, thân thiết khẩn trương nhìn hắn:” A Thanh, người làm sao vậy? Như thế nào lại lâu như vậy? Thân mình có không thoải mái hay không?”

Du Thanh yên lặng nhìn hắn, Bạch Lê trong những hình ảnh đó trùng khớp với Bạch Lê đang nằm bên cạnh mình hiện giờ, cùng một dạng người nhưng mà thần thái cũng không giống nhau, khuôn mặt Bạch Lê nơi đó, mặc dù là cười đều lộ ra ưu thương, mà Bạch Lê trước mắt, mặc dù là khóc nhưng lại có thể đảo mắt một cái mà vui vẻ cười rộ lên.

“A Thanh, nói chuyện với người a! Người làm sao vậy?” Bạch Lê thấy hắn sững sờ, càng thêm lo lắng, vội vàng buông hắn ra, đưa tay về sau lưng sờ lên ấn ký hoa mai phía trên xương sống, nhìn mặt sờ soạng nửa ngày cũng chưa thấy có gì khác thường, lại chồm qua một lần nữa ôm lấy hắn:” A Thanh, ấn ký này của ta có phải khiến cho người cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không? Về sau đừng chạm nơi này nữa!”

Du Thanh dần dần hoàn hồn, tình cảm đau tiếc trong mắt càng ngày càng đậm, đưa tay sờ lên mặt hắn, trong đầu không hiểu sao mà nhớ tới một đoạn đối thoại.

“ A Lê, người theo ta làm thư đồng được bao lâu rồi?”

“ Một ngàn năm...Năm! Ta cùng một chỗ với Du Thanh đã gần nửa năm!”

“Ngược lại rất giống”.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Các muội muội không nên gấp gáp nha

~Động phòng loại sự tình này không thể nhanh như vậy nha

~Nói như thế nào thì cũng không thể khiến Bạch Lê bị ăn tại nhà người khác nha

~[Không cần đánh ta!]

34. Chương 34: Si Hồ

Bạch Lê có chút không rõ đối với sự trầm mặc của Du Thanh, cho nên lại sa vào ánh mắt chứa đựng sự quý trọng trù mẫn đến cực điểm của hắn, híp mắt hướng hắn cười rộ lên, hai má cọ cọ lên lòng bàn tay hắn, chồm qua hôn lên môi hắn một hơi.

Ánh mắt Du Thanh càng phát ra ôn nhu, tầm mắt cách một khoảng không mà miêu tả gương mặt hắn, thấp giọng hỏi:” A Lê, ta nhớ rõ khi lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi đứng khóc trong sân của ta, vì sao?”

Bạch Lê nháy mắt mấy cái, có chút chột dạ, vội vàng chôn mặt xuống cần cổ hắn, cười hi hi nói:” Bởi vì ta không có cái gì ăn a, đói bụng lắm nên đương nhiên chịu khổ sở”.

Du Thanh yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, thầm than một tiếng rồi ôm chặt lấy hắn, trong tay tất cả đều là xúc cảm nhũn nhụi bóng loáng trên người hắn, nhin không được một trận rung động, cảm nhẹ nhàng mà sát lên mặt hắn:” Quả thật là bé ngốc...”

“ Còn nói ta ngốc!” Bạch Lê không thoải mái mà gõ một chút lên tay hắn, lập tức lại tự mình một người vui vẻ mà cười rộ lên.

Du Thanh thấy bộ dáng này của hắn, vừa thích lại vừa đau lòng, tại trên chóp mũi cao cao của hắn hôn thân:” Mặc xiêm y vào được không? Sẽ cảm lạnh”.

“Ta không lạnh” Bạch Lê lại cụng cụng vào ***g ngực hắn, cười híp mắt:” Ta thích như vậy”.

Du Thanh đành phải bọc chần lại càng chặt hơn, hận không thể đem hắn khảm sâu vào ngực mình.

Thân mật gần gũi như thế khiến cho hai người đều nổi lên một chút khát vọng, Du Thanh một tay ôm hắn, một tay tinh tế vuốt ve lên đường cong phập phồng bên hông hắn, nhiệt độ nơi lòng bàn tay cùng ngón tay dần dần lên cao, bình ổn khí tức, nhắm mắt lại nhẹ cọ lên thái dương hắn, khàn khàn nói:” A Lê, ta không muốn ủy khuất ngươi, nếu là thành thân động phòng, nhất định không thể tại biệt viện của phủ Thừa tướng này, ngươi hiểu được chăng?”

Bạch Lê gật gù đầu, hắn tuy rằng không hiểu thế sự một chút nhưng nói như thế nào thì hắn cũng đã đi theo Du Thanh nhiều năm như vậy, cho dù không biết mấy thứ khác nhưng đối với chuyện thành thân cũng là hiểu lắm, mặc dù là động phòng, không nói cũng biết, mà nói riêng tới những người ở cách vách cũng là một cái cực đại không có phương tiện.

Nếu đặt ở trước kia, khi nghĩ đến việc này thì nhất định sẽ thấy khổ sở, nhưng hôm nay hắn đang được Du Thanh ôm thật chặt vào trong ngực, chỉ cần trong lòng y có mình, Hoàng đế, Công chúa đều không thành vấn đề, dù sao bọn họ là người còn mình là yêu.

Bạch Lê ngẩng đầu, tràn ngập trong con người thủy nhuận tất cả đều là sự ái mộ:” A Thanh, hiện tại ta đã ở bên cạnh ngươi, về sau ngươi có đuổi cũng không đuổi được ta, cho dù có một ngày ngươi ghét bỏ ta, ta cũng sẽ trốn đi theo ngươi”.

“ Đừng nói ngốc như thế!” Du Thanh vừa nghe hắn nói như thế, những hình ảnh lung tung lần thứ hai từ sâu trong não xông ra, trong mắt nhất thời tràn ra thống khổ, xoay người ôm lấy mặt hắn, chung quanh hôn môi, mãi cho đến khi hắn thở dốc liên tục, lúc này mới buông ra, bình tĩnh nhìn hắn, ôn nhu nói:” Ta sẽ không đuổi ngươi đi, mặc cho ngươi có biến thành hồ ly ngốc tham ăn, ta cũng thích”.

“Thật sự?” con người Bạch Lê sáng ngời, kinh hỉ mà nhìn hắn.

Du Thanh nhìn cử chỉ của hắn như vậy, nhin không được lộ ra ý cười:” Đương nhiên là thật sự”.

“A Thanh!” Bạch Lê ôm cổ hắn cười híp mắt:” Ngươi không sợ yêu quái sao?”

“ Nếu yêu quái giống như ngươi vậy, có gì phải sợ?”

Miệng Bạch Lê cong vút, vui vẻ mà cười rộ lên.

Du Thanh biết hắn gạt mình là vì sợ hãi mình không thích thân phận của hắn, đối với sự cẩn thận giấu diếm này của hắn rất là đau lòng, hiện tại nói ra lời này, thấy sắc mặt hắn lộ vẻ vui mừng, liền biết rằng

hắn đã giải khai khúc mắt, trong lòng cuối cùng cũng trấn an được một ít, lại nói:” Nếu ngươi là hồ ly cũng không tồi, ngày lạnh như thế, ôm vào trong ngực còn có thể sưởi ấm”.

Bạch Lê nghe được như thế, nhin không được hướng hấn hắc hắc cười rộ lên:” A Thanh, ngươi thật sự nghĩ như vậy a?”

“ Lừa ngươi làm cái gì?” Du Thanh cười hôn thân lên môi hấn.

Bạch Lê vội vàng vươn đầu lưỡi ra liếm môi hấn, liếm xong thì sung sướng hướng hấn cười rộ lên, nghĩ nếu là a Thanh không sợ hồ ly, vậy thì về sau cho hấn một cái kinh hỉ tốt lắm, trông mắt nhanh chóng xoay xoay, cười nói:” Ta mới không phải là hồ ly đâu! Trên người khoác nhiều lông như vậy thì mùa hè còn không phải nóng chết!”

Du Thanh thấy bộ dáng nghĩ nghĩ của hấn, đã sớm đoán được tâm tư của hấn, cười nói:” Nhìn ngươi thích ăn gà như vậy, ta còn ngóng trông ngươi biến thành một chú hồ ly đâu, xem ra hy vọng đã muốn thất bại”.

Bạch Lê nghe hấn nói như vậy, càng thêm vui sướng, phe phẩy đầu đến càng vui vẻ:” Ta không phải hồ ly! Ta mới không phải hồ ly!”

Du Thanh cười nhẹ ra tiếng, hôn một hơi thật mạnh lên môi hấn:” Hảo,ngươi không phải hồ ly!”.

Tâm sự Bạch Lê đã được yên ổn, nhảy nhót đến hận không thể bật tung từ trên giường lên mà múa hai cái, nhin không được hai tay ôm càng chặt hơn, nâng hai cái đùi liền quần lên trên lưng hấn:” Ta muốn hôn hôn!”

Đáy lòng Du Thanh hưng hăng mà run lên một cái, đôi mắt nhất thời trở nên u ám:” Lại nháo!”

Bạch Lê nở nụ cười nhìn hấn trong chốc lát, nhe răng trợn mắt mà vươn đầu lưỡi ra một chút, đầu lưỡi phần nộn đặt giữa hai hàm răng, hướng hấn ngoắc ngoắc, hai mắt cười hí thành hai đường chỉ.

Du Thanh bị trong loại đơn thuần lộ ra lời mời hấp dẫn này trêu chọc, khiến trong lòng một trận kích động, hô hấp nhất thời không thể khống chế, nhanh chóng cúi đầu ngậm lấy đầu lưỡi hấn, đôi môi găt gao dán lại cùng nhau.

Bạch Lê thỏa mãn đến khê rên, hơi hơi hé miệng đem đầu lưỡi vươn ra hơn phân nửa.

Du Thanh không dự đoán được bé ngốc này trong lơ đãng lại khiêu khích người ta như vậy, nhin không được hơi hơi trừng phạt mà cách lớp quần vớ nhẹ lên đùi trong của hấn, trong lòng lại thật sự càng thêm yêu thích, nhin không được trong miệng tăng thêm lực đạo mà hôn càng sâu càng vội vàng.

“Ấn...” Bạch Lê bị hấn vỗ nhẹ, trên mặt nhất thời bị thiêu cháy, vừa vui vẻ vừa thẹn thùng, cau mày phát ra tiếng ngâm khê cực thấp, hai chân quần lấy càng chặt, toàn thân găt gao dán lại cùng hấn, run rẩy cảm thụ vậy cứng rắn đặt trên hạ thân mình, cảm thấy toàn thân nóng lên, nhin không được cọ cọ lên người hấn.

Du Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, bị hấn lay động đến không có cách nào khác, nhin không được đưa một bàn tay về phía sau lưng hấn mà bắt đầu vuốt ve, buông môi ra nhìn hấn.

Bạch Lê mê ly thở dốc, lại trơn to ánh mắt lên, nhìn thấy sự yêu thích cùng khát vọng trong đôi mắt hấn, trong lòng vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, chân nhẹ nhàng đá đá lên sườn đùi cách lớp quần của hấn, lại cọ hai cái, về mặt khát vọng mà nhìn hấn.

“ Bé ngốc!” Du Thanh kéo một bàn tay hấn xuống, tại trên đầu ngón tay hấn cực kỳ thương tiếc mà liếm mút, nhìn hấn neho mắt lại mà thoải mái ngân nga, trong yết hầu giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, lập tức làm theo khát vọng của mình, theo cánh tay một đường hôn lên, cuối cùng đầu lưỡi đi đến xương quai xanh, lưu luyến bồi hồi.

Bạch Lê rút cánh tay bị hấn hôn đến tê dại ra, một lần nữa ôm lấy hấn, hất cằm lên ngưỡng cổ hưởng thụ tất cả sự thân mật mà hấn dành cho mình, khê nhếch môi, hai gò má một mảnh ửng hồng.

Du Thanh không ngừng hôn môi trên người hấn, mỗi khi hôn đến một chỗ đều nghênh đón một trận thổ dốc cùng run rẩy, trong lòng vừa thương vừa yêu, tuy rằng chỗ hạ thân kề cận với hấn càng lúc càng phát ra cứng rắn nóng hổi, nhưng trong ý nghĩ chỉ muốn hảo hảo đau tiếc hấn một phen, còn khát vọng trong

nội tâm của mình thì ngược lại đã sớm vút lên chín tầng mây, nhin không được hôn môi một đường trượt xuống.

Bạch Lê theo bản năng nâng cao phần thân trên lên, cực lực nghênh hợp hân, trong não đã hò hét loạn thành một đoàn mà mất đi năng lực tự hỏi, chỉ là một mặt muốn thân cận với hân, trong miệng thì thảo kêu tên hân: "A Thanh...A Thanh..."

Du Thanh nghe được trong lòng chua xót, sợ hân bị cảm lạnh, thời điểm mình hôn xuống dưới thì lại kéo chân đắp lên phía trên, vươn tay đem hân bao lấy, cúi đầu tiếp tục tại trên người hân hôn môi, hôn một đường đi xuống phía rốn, nhin không được lấy đầu lưỡi liếm một vòng bên trong rốn.

"A!" Bạch Lê sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng cắn môi, nhíu mày vô cùng lo lắng mà thở dốc, hai tay cố sức đẩy vai hân ra, nhưng sau khi sờ soạng nửa ngày thì lại lấy tay xoa xoa đầu hân.

Du Thanh thấy hân hưởng thụ như thế, trong lòng càng thương tiếc, không cần suy nghĩ liền thay hân cởi bỏ tiết khổ, bất quá chỉ một lát liền lột hân trần trụi.

Hai tay Bạch Lê không có chỗ nào để níu giữ liền gắt gao nắm chặt, biết mình bị cởi sạch sẽ, trên mặt lần thứ hai dấy lên một rặng mây đỏ, trong lòng vui mừng vô cùng, vội vàng nhắc chân ôm lấy cổ hân (==)])

Du Thanh lúc này chỉ một lòng một dạ muốn đem hân hảo hảo đau tiếc một phen, tuy rằng thân thể hai người rõ ràng đã phát sinh biến hóa, nhưng khi nhìn đến chỗ thanh tú đang dâng trào của hân thì lại không hề động nửa phần tâm tư khác, liền giống như hôn môi thân thể hân, tại nơi dâng trào ấy cũng hôn giống như thế, nghe Bạch Lê đột nhiên kêu lên những tiếng khinh suyễn kinh ngạc cùng thanh âm nức nở, lại đem vật đang ngậm tử mĩ liếm mút một lần, sau đó buông ra, dời môi lưỡi về phía đùi bóng loáng của hân.

Khóe mắt Bạch Lê đã sớm rưng rưng, cảm thấy hết thảy những điều này đều giống như đang nằm mơ, sợ chính mình tỉnh mộng, vội vàng mà lần thứ hai lấy tay sờ soạng, ghen ngào gọi: "A Thanh...A Thanh..."

Du Thanh nghe tiếng kêu của hân lúc này khác biệt so với vừa rồi, lộ ra sự khùng hoảng rõ ràng, nhất thời lo lắng khẩn trương lên, vội vàng buông chân hân ra, hướng thân mình lên trên, tiến lên phía trên người hân cúi người nhìn xuống: "Làm sao vậy?"

"A Thanh..." Trong mắt Bạch Lê tràn đầy thủy quang, khẩn trương mà sờ mặt hân: "A Thanh, ta không phải là đang nằm mơ đi?"

Du Thanh nhất thời đau lòng, vội vàng ôm hân thật chặt vào trong ngực: "Ngốc à, không phải nằm mơ" nói xong liền tỉnh tể hôn lên những giọt lệ vương nơi khóe mắt hân, ngón tay vuốt ve lên mái tóc bên thái dương hân.

Bạch Lê được hân không tiếng động mà trấn an, nhắm mắt lại nghe hơi thở của hân, đưa tay nhéo lên mặt mình một chút, lúc này mới buông lòng mà ôm cổ hân cười rộ lên: "A Thanh, ta thật không phải là đang nằm mơ!"

Du Thanh thấy hân cười lên, đau lòng mà nhìn đôi con ngươi trong trẻo khóc đến sưng đỏ kia của hân, tại trên làn mi hân hôn thân, thấp giọng nói: "Không phải nằm mơ, đừng đoán mò nữa, ta là thật sự, ta thích người cũng là thật sự, nếu người lo lắng thì không ngại đánh ta một chút thử xem".

Về mặt Bạch Lê đau lòng: "Ta mới không đánh người đâu!"

"Người như thế nào lại ngốc như vậy?" Du Thanh nhin không được xoa mặt của hân, tại mái tóc của hân mà nhẹ nhàng cọ thật lâu, hận không thể khảm sâu hân vào trong lòng mình.

"Ta không ngốc... Người còn nói ta ngốc..."

Du Thanh thấy hân khôi phục cảm xúc, an tâm trở lại, cười nói: "Ta liền thích ngốc tử thì làm thế nào?"

Bạch Lê nhe răng cười với hân: "Ta đây là ngốc tử!"

"Ừ, người là ngốc tử" Du Thanh trong mắt ý cười róc rách, nghĩ đến các hình ảnh trong những cảnh tượng kia, trầm ngâm nói: "Nếu trên đời này thật sự có luân hồi, kiếp sau không biết ta phải làm như thế nào mới có thể gặp lại người..."

Bạch Lê giương mắt cười tủm tỉm nhìn hần:” Ta tới tìm người tốt lắm! Ta khẳng định sẽ nhận ra người!”.

“ Vậy người tìm ta là trộm đi theo ta? Hay là đến nói với ta?”.

“ Nếu người không thành thân, ta sẽ nói với người!”

Du Thanh vẽ mặt giệt mình: Thì ra là thế....

Bạch Lê không biết hần đang nghiền ngẫm lời của mình, cười đến thập phần vui vẻ:” Chỉ cần có thể nhìn thấy người, ta khẳng định nhận ra được!”.

Du Thanh yên lặng nhìn hần, than nhẹ một tiếng gắt gao ôm lấy hần, không tiếng động thở dài: Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, vất vả chấp nhất như thế mà tìm kiếm đuổi theo một người, tên ngốc như vậy, trên đời này thử hỏi có được bao nhiêu?

35. Chương 35: Nguyên Tiêu (phần 1)

Từ sau khi biết được Bạch Lê ngốc hồ hồ mà thủ hộ mình ngàn năm, Du Thanh hận không thể đặt hần lên đầu quả tim mà gắt gao ôm chặt, nguyên bản cũng đã yêu thích hần đến cực điểm, hiện giờ lại nhiều thêm một phần áy náy cùng đau lòng, sự sùng nịch đối với hần một ngày càng sâu hơn một ngày. Mới đầu chỉ là để ở trong lòng, hiện giờ tất cả lại biểu lộ tại trong mỗi tiếng nói mỗi cử động, mỗi lần nhìn thấy thần sắc vui sướng của Bạch Lê thì chỉ cảm thấy cuộc đời này đã đủ hạnh phúc.

Bạch Lê không biết rằng mình đã sớm bại lộ, chỉ biết vui mừng hoan hỉ mà hưởng thụ muôn vàn trân trọng cùng tất cả những sự ôn tồn mà Du Thanh dành cho hần, khiến cho trong Tiết phủ này, tùy tiện một vị công tử hoặc thư đồng nào nhìn thấy, đều sẽ cảm thấy hần từ đầu đến chân đều giống như được tắm tấp trong mật ngọt. Có thư đồng hỏi hần rằng có chuyện gì mà cao hứng thế, hần liền thuận miệng nói là vì được qua tiết Nguyên tiêu khoái hoạt, dĩ nhiên là cao hứng! Khiến mọi người nghe được không hiểu ra sao.

Trước khi nhận thức Bạch Lê, Du Thanh đều là một mình sống qua ngày, khi tuổi còn nhỏ ngày lễ ngày Tết sẽ ở trong nhà hương thân ăn một bữa cơm, khi lớn thêm một chút thì sẽ không đến nhà người khác nữa, đi đi về về đều là tự thân một mình, loại ngày chỉ sự đoàn viên như tiết Nguyên tiêu này dĩ nhiên là sẽ không để ở trong lòng lắm.

Bất quá hiện giờ có Bạch Lê, dĩ nhiên hết thảy cũng không còn giống nhau nữa, trước đó liền chuẩn bị làm bánh trôi, chi ma, bánh đậu, hoàng quế, quả nhân, mít táo, thực phẩm đa dạng, đợi đến ngày mười lăm tháng chín, liền bắt đầu cán bột gói bánh trôi. Nghĩ tới khi năm mới chưa từng cùng những người khác qua náo nhiệt, lần này nếu cứ làm theo tình tình thì sợ là có chút không ổn, liền ước chừng mà chuẩn bị nguyên liệu, người bên trong phủ đều có phần.

Bạch Lê tuy không biết làm bánh trôi nhưng quấy rối cũng là cực kỳ lành nghề, ý vào sự dung túng cùng tốt tính của Du Thanh, cười hì hì đút bàn tay đã rửa sạch vào trong chậu bột lớn mà nhào nặn chung quanh, làm cho một cục bột đã nhào nặn xong hiện lên dấu tay loạn thất bát tao.

Du Thanh hướng hần nhìn nhìn, thấy hần sớm đã không còn bộ dáng thật cẩn thận như lúc trước nữa, nhìn không được cười rộ lên, khóe môi nhẹ gợn lên một độ cong nhợt nhạt, cực kỳ ấm áp, ngắt ra một cục bột nhỏ, nắn nắn liền cho nhân vào, bọc lại đại khái rồi nắn nắn, đưa tới trước mặt hần, cười nói:” Vò mấy viên liền ăn mấy viên, nếu tới một viên mà người cũng không vò ra được thì hôm nay sẽ không có phần của người, một mình ta ăn cái đủ”.

Bạch Lê hướng hần nhẹ nhàng:” Ta không tin!” Nói tới nói lui, bất quá vẫn là vươn tay tiếp nhận, học theo bộ dáng của hần, hai tay đem bánh trôi nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay, từng chút từng chút bắt đầu xoa nắn, mi mắt rũ xuống, cần cổ tạo thành một đường cong mềm mại, bộ dáng cực kỳ nhu thuận.

Du Thanh sớm đã đi guốc trong bụng hần, biết con hồ ly tham ăn như hần chẳng riêng tham ăn gà, còn tham rượu, tham đồ ngọt, tham các loại mỹ vị trên thế gian này, trước mắt hần nắn bánh trôi này, nói không chừng trong bụng đang nuốt nước miếng, biết hần yêu nhất là ăn mít táo, liền cố ý vì hần mà làm thêm một ít bánh trong đó bỏ thêm nhân táo.

Bạch Lê vò vò hai cái liền bắt đầu không kiên nhẫn, vẩy vẩy tay kêu nóng, hắn đã sớm nhìn thấy bên cạnh, trong trong ngoài ngoài đặt vài vòng bánh trôi đều là cho mình, làm gì phải lo lắng sẽ không có cái ăn, viên hai cái đơn giản chỉ là do mới mẻ và chơi thật khá thôi.

Du Thanh cười nghiêng qua hôn hôn lên mặt hắn:” Tốt lắm, ta đến”.

Bạch Lê lung tung mà chà đạp cục bột trong chậu, tiếp theo ngắt một cục lớn bỏ vào trong tay chụp tới chụp lui, gương mặt nhìn Du Thanh, thấy thần sắc hắn cực kỳ nghiêm túc, trộm nở nụ cười một chút, lấy tay ngắt một miếng nhỏ, tiếp theo liền vỗ vào mặt hắn, hướng hắn hì hì cười rộ lên.

Du Thanh sững sốt một chút, ý cười trong mắt dạt dào, buông đồ vật trong tay kéo hắn lại ôm vào ngực, dán vào mặt hắn cọ cọ, đem bột cọ lên mặt hắn, chọc cho hắn cười đến không ngừng.

Bởi vì hưng trí quá rồi của Bạch Lê cực cao, Du Thanh có dự kiến trước mà ngắt bột ra một phần cho hắn, tùy hắn chà xát vo kéo, phần còn lại thì dù có nói cái gì cũng không cho hắn chạm vào. Bạch Lê cũng cầm một đoàn kia mà đùa bắt diệp nhạc hồ, thường thường trét lên mặt Du Thanh hai cái, nhìn gương mặt lòa loét của hắn mà cảm thấy rất vui vẻ.

Sau một trận bận rộn, bánh trôi theo các loại khẩu vị khác nhau đã được vo xong, Du Thanh thu dọn cái bàn một phen liền lôi kéo Bạch Lê đi rửa mặt rửa tay, chờ đến lúc hai người đều khôi phục sạch sẽ, khi Bạch Lê xoay người chuẩn bị rót nước thì Du Thanh mới phát hiện tóc của hắn không biết khi nào đã dính bột, trong một màu đen như mực lại điểm thêm màu trắng, rất là bắt mắt, vội vàng kêu hắn lại.

“Thật là có bản lĩnh, ngay cả tóc đều dính bột” Du Thanh lấy cái chậu trong tay hắn lại rồi ra khỏi cửa múc nước, trở về thì gặp hắn đang gãi tóc mà đánh giá, cười ấn hắn ngồi lên băng ghế, ôn thanh nói:” Dính bột thì tự mình người không rửa tốt được, ta đến”.

“Hảo a!” Bạch Lê ôm lấy thắt lưng hắn cọ cọ, về mặt cười đến sáng lạn.

Nước ấm, khăn lau, tạo sừng (*), nhất nhất đều được chuẩn bị đầy đủ nhưng Bạch Lê lại không chịu cúi đầu, hướng hắn liếc mắt một cái, nói:” Như vậy ta liền không nhìn tới a Thanh...”

Du Thanh cười cười, đem chậu rửa mặt đặt xuống phía sau ghế dựa:” Vậy người lại đây nằm, ta ở trong này gọi cho người”.

Bạch Lê vui vẻ đi qua, mặt mày hớn hở mà ngồi xuống nằm xong, đảo tròn mắt hướng đỉnh đầu nhìn lại, mắt không nháy mà nhìn mặt mày ôn nhuận ẩn tình của Du Thanh.

Du Thanh xoa búi tóc trên đỉnh đầu hắn ra, kéo sợi tóc bên gáy ra, đem nhúng vào trong nước, thử xem độ ẩm có thích hợp chưa liền cầm lấy khăn dính nước bắt đầu gọi cho hắn.

Tỉ mỉ rửa sạch những sợi tóc bị dính bột, sau đó phết lên một ít tạo sừng, mười ngón tay với lực đạo vừa phải ở trên đầu mà xoa ấn, Bạch Lê được hắn xoa đến cực kỳ hưởng thụ, híp mắt thoải mái đến thiếu chút nữa hừ hừ, lẩm bẩm nói:” A Thanh, người đối với ta thật tốt!”

Du Thanh gương mặt nhìn hắn, không tiếng động thở dài: Nếu ta đối tốt với người thì người làm sao lại ăn khổ nhiều như vậy?

Mái tóc được xối qua một lần nước, nước đặt trên bếp lò đã được đun nóng lên, vừa lúc lấy đến gọi lần thứ hai, Bạch Lê an nhàn đến thiếu chút nữa một mỗi muốn ngủ, khi được xối một dòng nước ấm áp, lại thanh tĩnh, mở mắt ra nhìn Du Thanh, hướng hắn cười.

Ở một góc nhìn kỳ diệu, Bạch Lê vươn tay gãi sợi tóc buông xuống trước mặt, chạm tới ánh mắt thường thường lui tới của hắn, giữa hai bên lưu động một cảm giác thân mật khó có thể diễn tả thành lời.

Du Thanh thấy hắn si ngốc nhìn mình, trong tim đã sụp đổ đến thất bại thảm hại, nhịn không được lấy hai tay xoa gò má hắn, đầu ngón tay ẩm áp mang theo hơi nước trượt xuống nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên, cúi người hôn lên rèm mi đang khẽ run rẩy của hắn, lướt qua cánh mũi, nghe hô hấp hắn có vẻ trở nên hỗn loạn, hôn lên môi hắn, động tác mềm nhẹ đến nỗi giống như sợ làm hắn vỡ tan.

Bạch Lê cảm giác đến giọt nước trên tay hắn đang theo cổ mà trượt vào cổ áo mình, ngứa ngứa, giống như tâm của mình, nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm hắn, buông ra ngón tay đang quấn quanh sợi tóc, ôm

cổ hần, cảm thụ sự ấm áp trên môi hần.

Du Thanh cùng hần tinh tế ôn tồn một phen, buông môi hần ra thật sâu nhìn hần một lát, hai má dán lên trán hần nhẹ nhàng ve vuốt, thở dài nói:” A Lê, nếu có một ngày ta trước người mà đi, người phải hảo hảo chăm sóc chính mình”.

Bạch Lê sững sốt một chút, bỗng nhiên cười rộ lên:” Úc! ”

Du Thanh cách ra một khoảng nhìn hần, thấy trong đôi tròng mắt mím cười của hần lộ ra sự chấp nhất khó có thể phát giác, biết hần nhất định là đang nghĩ kiếp sau sẽ lại đi tìm mình, nhin không được trong lòng đau xót, rừ mắt tiếp tục gọi đầu cho hần, giấu đi phần cảm xúc kia, cười nói:” Nếu là kiếp sau gặp lại ta, mặc dù ta đã thành thân, người cũng phải đoạt lấy ta, biết không?”

“ Vì cái gì?” Bạch Lê không hiểu mà nhìn hần:” Nếu như vậy thì người sẽ bị bêu danh”.

Du Thanh trong lòng lần thứ hai quặn đau, gốc tử này để bụng đến mình tới loại trình độ này sao, nhưng hần lại chỉ có mấy mươi năm liền phải xuống mộ, những gì thua thiệt y chỉ sợ là đời đời kiếp kiếp cũng không thể nào làm rõ.

Nội tâm chua xót, nhưng trên mặt vẫn là ý cười ôn nhu, tại trên quai hàm hần nựng nựng:” Người này gốc tử còn biết chuyện bêu danh phức tạp như thế?”.

Bạch Lê xoa hai má đắc ý hừ hừ:” Ta biết đến nhưng nhiều nha! Coi thường ta!”

Du Thanh thay hần rửa sạch tóc, lại lấy khăn khô thay hần cẩn thận lau qua một lần, sợ hần mang tóc ẩm ướt rồi trúng gió bị cảm lạnh, mãi cho đến khi vắt không ra nước nữa mới buông hần ra.

Bạch Lê lười biếng luyện chữ một lúc lâu, sau khi tóc khô thì làm biếng không muốn gom lại, không muốn quần thành một búi, chỉ tùy tiện gom tóc phía hai bên lại rồi dùng dải lụa buộc lên, buông xuống tại sau đầu, ngược lại nhìn có thêm vài phần ôn nhu. Lúc cơm chiều đem bánh trôi cho các phòng khác, khiến những người khác thấy mà nhin không được đều phải liếc xem thêm vài lần.

Du Thanh lấy chút bạc vụn mang ở trên người, chuẩn bị buổi tối đi ra ngoài thì mua một con gà nướng đút cho chú hồ ly tham ăn kia, chờ đến khi Bạch Lê đưa xong bánh trôi trở về, ép hần mặc thêm một bộ xiêm y, lúc này mới mang hần ra khỏi cửa.

Tiết Nguyên tiêu trong thành ngoài thành, phàm là những địa phương có người đều thập phần náo nhiệt, một ngày này cửa thành đóng rất trễ, người ngoài thành có thể ở trong thành chơi một cái tận hứng mới trở về.

Khi bước vào cổng thành liền thấy đầy khắp đường cái đều là đèn ***g đỏ đến chói mắt, ánh lửa bập bùng vô cùng náo nhiệt tỏa ra những vầng sáng thắm tươi, chiếu vào trong đôi tròng mắt linh động của Bạch Lê, rất là động nhân. Du Thanh nhìn sườn mặt gương lên của hần, nhin không được dất tay hần, giấu trong ống tay áo rộng thùng thình.

Bạch Lê trong lòng một trận tràn đầy sinh lực, vội vàng nắm chặt tay hần, hướng hần sáng lạn cười rộ lên.

“ Bé gốc” Du Thanh đi theo lộ ra ý cười, thấp giọng dặn dò:” Nắm chặt, đừng thả ra”.

“ Biết rồi!” Bạch Lê tiểu biên độ quơ quơ tay hần, lại gãi gãi vô lòng bàn tay hần, tròng lớn mắt nhìn hần, nhấp nhếch môi.

Hai người sớm đã ăn ý, Du Thanh tự nhiên nhìn ra được ý tứ trong mắt hần, có chút dở khóc dở cười, đành phải làm bộ dáng như đang thì thầm rồi không dấu vết hôn một cái lên bên tai hần, thấp giọng nói:” Nhiều người như vậy đâu”.

Lúc này vẫn là mùa đông trời giá rét, trên mặt Bạch Lê bị khí lạnh bao trùm, nhưng vành tai lại bị khí tức nóng hừng hực trong miệng hần khiến cho đỏ bừng, cười cong mặt mày, mặc cho hần dất mình tiến lên phía trước.

Trên đường rộn ràng nhốn nháo, trên đỉnh đầu đèn sáng linh lung, ngược lại có vẻ như dòng người phía dưới tối đen không rõ, hai người chen vào đám người, kề sát vào nhau, hai tay giao triền ẩn trong tay áo. Người xung quanh tất cả đều bận rộn ngắm đèn, dĩ nhiên là không ai phát hiện.

Đi đến trên cầu, chiếc cầu hình vòm, hai bên là đèn mỹ nhân hình bác giác phát phơ đón gió, Bạch Lê tựa vào lan can ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên mỗi mặt đèn đều vẽ những mỹ nhân giống thật như đúc, nhiều vẻ thướt tha, nhìn không được cực kỳ hâm mộ.

Trên cầu, gió muốn lớn hơn một chút, khiến cho những sợi tóc bị gió thổi mà nhẹ nhàng bay lên. Du Thanh kéo quần áo hắt lại cho kín, có chút mê muội nhìn thần thái trong mắt hắt, rất muốn kéo hắt vào lòng ôm chặt lấy, nhìn không được trong tay thêm chút lực đạo, ôn nhu nói: "Nếu người thích, lát nữa quay về ta sẽ làm một cái đèn ***g như vậy cho người".

Bạch Lê kinh hỉ mà quay đầu nhìn hắt: "Cái này người cũng biết làm sao?"

"Chuyện nào có đáng gì? Tước mấy thanh trúc, vẽ mấy bức tranh ấy mà. Bất quá chỉ có một hai ngọn, tóm lại không được đẹp bằng những chiếc kia".

Bạch Lê cười tủm tỉm nói: "Chỉ cần là a Thanh làm, ta đều thích!".

"Hảo" Du Thanh nhéo nhéo lòng bàn tay hắt, cười nói: "Thấy người thực thích hồ ly lần trước ta vẽ, người cho là vẽ người hảo đâu? Hay vẫn là vẽ hồ ly hảo đâu?"

"Ta đều muốn muốn!"

"Vậy đều làm một phần".

Bạch Lê muốn ôm hắt, nhưng ý tứ không tốt lắm, đành phải ở một bên dựa lên cây cột, khoanh tay nghiêng mặt nhìn hắt cười.

Chú thích:

(*) Tạo sừng: Xà phòng.

36. Chương 36: Nguyên Tiêu (phần Hai)

Hai người lại đi vài bước, dừng lại ở đoạn cao nhất trên chiếc cầu hình vòm. Phong cảnh nhìn thấy ở nơi cao dĩ nhiên là bất đồng,, nhìn trước nhìn sau, nhìn thấy đó là những dải hoa đăng rực rỡ liên tiếp cùng bóng người lay động, mặc dù người người đều ngưỡng mặt nhưng cũng không thể thấy rõ thần sắc, lời mồm, có một phen ý nhị mông lung khác biệt.

Con sông dưới chân cầu quanh co khúc khuỷu chạy xa tít tắp, ven sông hiện hữu một ít phòng ở hắt lên những mảnh sáng le lói, trước mọi cửa nhà đều treo đèn ***g đỏ thắm, ánh ngược trong nước theo những gợn sóng mà lan tỏa thành từng đạo nếp uốn dập dềnh.

Xa xa trên mặt sông, một trước một sau hai tòa thuyền hoa chậm rãi lướt đến, rèm thuyền nhẹ lay, tiếng trúc thanh thanh, dưới bốn góc mái hiên treo những dây đèn ***g dài cực kỳ xinh đẹp, tại sa mạn che khuất như thực như ảo, trong thuyền hoa, ngọn đèn dầu huy hoàng sáng rọi, bóng người lay động, phồn hoa náo nhiệt.

Trên triền đô thấp hai bên bờ sông dần dần xuất hiện một ít nam nữ trẻ tuổi, trong tay từng người đang cầm một chiếc hoa đăng, đa số là hình hoa sen, đặt trong lòng bàn tay làm hắt ánh sáng lên những thần sắc hoặc vui mừng hoặc ưu tư của từng cá nhân. Tới gần nước sông, ngồi xổm xuống ước nguyện, đặt đèn hoa sen vào trong nước nhẹ nhàng đẩy, nhìn chiếc đèn mang theo tâm nguyện muốn nói lại thôi của mình, dần dần trôi xa.

Trong lúc nhất thời, mặt sông tối đen được hoa đăng điểm tô, đẹp đến giống như sao trời dưới màn đêm, rực rỡ lóa mắt.

Bạch Lê khác với ngày thường mà trở nên an tĩnh, nhìn từng mảnh phồn hoa dưới chân cầu, nhìn không được ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Trên mặt đất có sao nhưng trời cao lại không có, bất quá trên trời có minh nguyệt, sáng tỏ, mượt mà, ánh đến trong lòng hắt sáng rọi.

A Thanh ở bên cạnh hắt, ông trời cuối cùng cũng không phụ hắt.

Du Thanh nhìn sườn mặt yên lặng cùng sóng mắt lưu động kia của hắn, nhận không được nắm chặt tay, tầm mắt một tắc lại một tắc dao động trên mặt hắn, giống như hết thấy những gì quanh mình đều không đáng giá để nhìn đến, có thể ánh vào đôi mắt, chỉ có một người bên cạnh này thôi.

Qua tiết Nguyên tiêu, tất cả những ồn ào náo nhiệt đều sẽ kết thúc, phồn hoa nơi thế gian cũng không gì hơn cái này, chung quy là một hồi mây khói, chỉ có người bên cạnh này, mới là đáng giá quý trọng cùng lưu luyến nhất.

An tĩnh cũng được, náo nhiệt cũng được, không lưu giữ được ánh sáng cùng âm thanh, chỉ duy nhất có một người làm bạn bên cạnh như thế, cuộc đời này không cầu gì hơn.

Bạch Lê cảm nhận được tầm mắt của hắn, quay đầu nhìn hắn, khóe mắt không cảm được mà trong suốt, lời nói mang theo nghẹn ngào:” A Thanh, có thể cùng một chỗ với người, ta thật vui vẻ!”

Du Thanh trong lòng quặn đau, đưa tay nhẹ nhàng gạt đi những giọt lệ vương bên khóe mắt hắn, cảm thấy chính mình nghiệp chướng nặng nề:” Thật là ngốc mà...”

Những người lui tới có một vài kẻ chú ý tới hành động của bọn họ, tò mò đánh giá bọn họ, lại nhất thời không thể nhìn ra được Bạch Lê là nam hay nữ, nếu là nam tử thì hai người thân mật như vậy liền có chút khó có thể lý giải; nếu là nữ tử, nhưng rồi lại thiếu một chút âm nhu của nữ tử, cuối cùng bởi vì vội vàng đi xem múa đèn rồng, nên cũng chỉ vội vàng liếc mắt rồi lại đi đến phía trước. Chung quy chỉ là người qua đường không quen biết.

Người đi trên cầu như nước chảy, thành một cảnh tượng từng hàng di động, ngược lại hai người lẳng lặng đứng ở đầu cầu, thành nhân vật chính xinh đẹp đứng trên đài đoạt mắt người xem.

Trong ngày thường đều chỉ có hai người, tâm tình Bạch Lê cũng không có gợn sóng gì lớn, Du Thanh đối tốt với hắn, hắn liền vui vẻ, Du Thanh có ý đùa hắn, hắn liền giả vờ tức giận, mỗi cái nhìn mặt mỗi cái mỉm cười đều là bởi vì những lần giơ tay nhắc chân của hắn.

Lúc này đặt mình trong bầu không khí ồn ào náo nhiệt như thế, Bạch Lê chợt phát hiện, nguyên lai người người đều có hỉ nộ ái ố, bọn họ đem tâm sự gửi gắm trong một chiếc hoa đăng nho nhỏ, phiêu đảng theo nước sông, giống như đem bao tâm sự mang đi.

Sinh mệnh con người bất quá vội vàng như thoi đưa, mà hắn, từ khi nhận biết được sự việc thì đã sống hơn một ngàn năm. Hắn dành thời gian hơn một ngàn năm yên lặng làm bạn với Du Thanh, hiện giờ rốt cục được đền bù như mong muốn, nỗi lòng bốc lên đến lợi hại, nước mắt liền không khống chế được mới rơi xuống.

Du Thanh thay hắn lau nước mắt, ngược lại khiến hắn càng khóc càng dữ dội, dường như dù có như thế nào cũng lau không xong, trong lòng vừa vội vừa đau, nâng hai tay ôm lấy mặt hắn lau cho hắn, ôn nhu nói:” Ngốc à, mau nín đi”.

Bạch Lê hít hít cái mũi, mắt không nháy mà nhìn hắn, rồi lại bởi vì hơi nước làm nhòe hai mắt nên nhìn không rõ, không ngừng mà chớp mắt:” Ta chỉ là cao hứng...”

Trong lòng Du Thanh thở dài: Có chỗ nào là cao hứng đơn giản như vậy? Ngàn năm ủy khuất này, có lẽ nào chỉ với hai giọt lệ liền có thể biểu đạt hết tất cả?.

Bạch Lê quả thật ủy khuất, chỉ là tâm tư hắn đơn thuần, trong lòng cao hứng nhiều hơn ủy khuất, vậy nên cho rằng việc này đơn giản chính là cao hứng. Dừng thời gian một ngàn năm mới có được một người thương tiếc, nào có đạo lý không ủy khuất?.

Trước kia hắn sẽ không làm càn như thế mà khóc là bởi vì dù có khổ sở đến đâu thì cũng không có người để kể khổ, nhưng hôm nay Du Thanh rốt cục thích hắn, đau hắn, có thể bao dung hắn hết thấy, những ủy khuất này của hắn giống như hồng thủy vỡ đê, càng không thể vãn hồi. Hắn để ý Du Thanh nên hắn mới có thể ủy khuất, hiện giờ Du Thanh để ý hắn, hắn có thể đem những ủy khuất này phát tiết ra.

Nói đến nói đi, hai chữ “Ủy khuất”, kỳ thực cũng là xa xỉ, không thể kể ra rõ ràng.

Du Thanh nhìn hắn khóc đến ruột gan đứt từng khúc, giang tay ôm hắn vào trong ngực, mặc kệ đám người lui tới này, hãy còn vỗ vỗ lưng hắn nhẹ giọng an ủi, nhưng cũng không ngăn cản hắn, chỉ ngóng trông hắn

có thể đem hết tất cả nỗi lòng mà khóc ra.

Bạch Lê khóc thút thít nức nện, lung tung mà chỉ biết nói mình cao hứng, khóc đến mệt mỏi rồi cục im lặng xuống, nâng hai mắt sưng đỏ lên nhìn hấn, vẻ mặt thẹn thùng: "A Thanh, người có phải đang trộm chê cười ta hay không?"

Du Thanh một trận đau lòng, rồi lại bị bộ dáng này của hấn chọc cho muốn cười, thở dài xoa xoa mắt hấn, thấp giọng nói: "Sau này mọi việc đã có ta chịu trách nhiệm, người muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười, tâm sự không nên giấu ở trong lòng, biết chưa?"

Bạch Lê nín khóc mỉm cười: "Khổng để ở trong lòng thì còn gọi là tâm sự cái gì?"

Du Thanh sớm đã thấy quen với cảm xúc tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh này của hấn, thấy hấn cười liền biết hấn là thật sự vui vẻ, không khỏi an tâm xuống, cười nói: "Người tên ngọc này thế nhưng còn biết hùng biện, thật đúng là phải nhìn với cặp mắt khác xưa".

"Còn nói ta ngọc..." Bạch Lê giữ chặt một bàn tay của hấn, lần thứ hai cười rộ lên: "Tâm sự của ta làm sao người biết được?!"

"Ân, lúc này là ta ngọc, biết còn hỏi" Du Thanh tại trong ống tay áo nắm chặt lấy tay hấn, ôn nhu nói: "Khóc xong có đói bụng không? Đói bụng thì ta mang người đi ăn gà nướng".

Hai mắt Bạch Lê thoáng chớp sáng lên, nhảy nhót mà kêu: "Chết đói!"

Cách đó không xa, ở trên đường, Tiết Thường đứng yên thật lâu, không có mặc xiêm y đẹp để quý giá, chỉ mặc một thân trường bào màu xanh nhạt, khiến cho hấn trông phong thần như ngọc nhưng thần sắc cũng là ảm đạm, bị người phía sau chen lấn một chút, thiếu chút nữa không đứng vững gót chân.

Thị vệ áo xám phía sau vội vàng tiến lên đỡ lấy hấn, đôi tròng mắt tối đen, mày nhíu lại, thanh âm cung kính nói: "Đại nhân, vẫn là trở về nghỉ ngơi đi".

Tiết Thường nhìn bóng dáng nơi đầu cầu đang cầm tay nhau đi xa, nói không nên lời đến tận cùng là trong lòng có bao nhiêu đau đớn, khóe môi gợi lên một tia cười khổ, thấp giọng nói: "Còn cho hấn là thật sự không thích náo nhiệt đâu..."

Thị vệ nhìn hấn một cái, nhấp nhếch môi, rũ mắt xuống nói: "Mới vừa rồi đại nhân đến biệt viện cũng là vì để thấy hấn sao?"

Tiết Thường nghiêng đầu hướng hấn nhìn thoáng qua, nhướng một bên đuôi lông mày, ý cười chưa tan: "Người hôm nay ngược lại nói nhiều".

Thị vệ vội vàng lui về phía sau nửa bước, sắc mặt trầm tĩnh như nước: "Thuộc hạ không dám".

"Thôi thôi..." Tiết Thường khoát tay: "Lại không có trách người, sợ hãi như vậy làm cái gì?" Nói xong liền bước về phía đầu cầu.

Ánh mắt thị vệ chợt ngưng trệ, vội vàng theo sau: "Đại nhân, việc đã đến nước này, ngài vẫn là sớm trở về nghỉ ngơi đi, miễn cho gặp lại rồi tăng thêm phiền não".

Tiết Thường cất bước tiến lên, không chút để ý mà cười nói: "Phiền não cái gì? Đem người đoạt lại không phải là được sao?"

"Đại nhân tâm như gương sáng, nhất định sẽ không làm ra việc ngu muội như thế".

Tiết Thường dừng bước lại, quay đầu nhìn thoáng qua hấn: "Người cho rằng người hiểu ta?"

"Thuộc hạ không dám, chỉ là không rõ, đại nhân coi trọng hấn ở điểm nào? Làm gì lại để bụng như thế..."

"Hôm nay người nói nhiều thật".

Thần sắc thị vệ chợt ngưng trệ, vội vàng cúi đầu: "Thuộc hạ mạo phạm".

Tiết Thường trầm mặc mà nhìn hấn một lát, khẽ sát vào hấn, trầm giọng nói: "Người thích ta?"

Thị vệ cả kinh, lui về phía sau nửa bước kéo giãn khoảng cách với hấn: "Thuộc hạ không dám".

“Không dám?” Tiết Thường đem hai chữ này của hắn “nhắm nuốt” một phen, cười cười, xoay người đi lên cầu, sau khi nghe được tiếng bước chân trầm ổn nhắm mắt theo đuôi của hắn, không quay đầu lại, đi đến vị trí lúc trước Bạch Lê đã từng đứng, liền không đi nữa mà dừng lại cước bộ, nhìn những trăn hoa đang cong cong uốn lượn trên mặt sông, trầm mặc một lúc lâu.

“Không thể nào hiểu biết, nói gì đến dễ bụng?” Tiết Thường bỗng nhiên mở miệng.

Thị vệ rũ mắt xuống mím môi, giống như không nghe được lời hắn nói.

Tiết Thường lại tự mình nói tiếp: “Khó có được nhìn thấy một người thông thấu linh lung như vậy... Cũng là đã muộn một bước...”

“Ban đêm lạnh, đại nhân hôm nay ăn mặc ít, vẫn là trở về nghỉ ngơi đi”.

“Dong dài” Tiết Thường không kiên nhẫn mà liếc hắn một cái, thấy hắn giống như một pho tượng Phật mà đứng ở đó, nhin không được lại cảm thấy buồn cười, khoát tay thở dài một tiếng: “Thôi, trở về đi”

Du Thanh mua cho Bạch Lê một con gà nướng thơm ngào ngạt, kéo xuống một cái chân gà đưa tới trong tay hắn, phần còn lại liền dùng giấy dầu bao lại, nắm lấy một bàn tay nhàn rỗi của hắn, dắt hắn bước tới phương hướng đang có múa đèn rồng.

Bạch Lê hai ba cái liền gặm cái chân gà chỉ còn xương cốt, gặm đến sạch sẽ, không tìm thấy chỗ ném liền tiếp tục cầm ở trong tay, lại tiếp nhận không chiếc khác Du Thanh đưa tới, gặm hai cái liền đưa đến bên miệng hắn: “A Thanh, người cũng ăn a!”

Du Thanh cố ý ghẹo hắn: “Ta không khóc, một chút cũng không đói”.

Bạch Lê bị hắn nói đến có chút thẹn thùng, rầm rì mà mắng hắn: “Chỉ biết là ngươi sẽ chê cười ta!” Nói là nói như vậy nhưng trong lòng lại vẫn là cao hứng quá đỗi, biết hắn nguyên bản liền không yêu thích mấy thứ đầy mỡ như thế này, liền không chút khách khí mà tiếp tục gặm.

Đợi cho đến khi bước tới nơi múa đèn rồng, toàn bộ gà trong tay đã muốn bị gặm đến chỉ còn thất tinh bát lạc xương cốt.

Du Thanh thấy mấy cái xương đó tới một chút thịt cũng không còn dính lại, nhin không được muốn cười, lấy giấy dầu bọc lại mấy cái xương này, dẫn hắn xuyên qua một cái ngõ nhỏ đi đến bờ sông, đem xương cốt ném tới một bên trên mặt đất, rất nhanh liền có con chó vàng nhà người khác gần đó lại đây ngoạm đi.

Hai người ở bên bờ sông rửa tay, lại xuyên qua ngõ nhỏ đi trở về, Bạch Lê xa xa liền nhìn thấy ngay cửa ngõ có một cái cây to vô cùng tốt để leo lên, kinh hỉ nói: “A Thanh, nếu không chúng ta đi lên ngọn cây xem đi!”

Hiện giờ chưa tới đầu xuân, trên cây vẫn trụi lủi không có phiến lá cây nào, bất quá có thể rành mạch nhìn thấy phẩm chất của nhánh cây. Du Thanh liếc mắt đánh giá một cái, yên tâm, gật đầu mà cười: “Nghe lời người”.

Bạch Lê nhảy nhót không thôi, kéo tay hắn chạy nhanh tới: “A Thanh, ta tới trước!” Nói xong liền buông tay hắn ra, hai ba cái liền lủi lên ngồi xuống nhánh cây, cúi đầu cười tủm tỉm với Du Thanh mà ngoắc ngoắc.

Du Thanh từ nhỏ lớn lên ở vùng núi, leo cây thì dĩ nhiên cũng không nói chơi, bắt quả ngược lại so với Bạch Lê thì nhả nhận hơn rất nhiều, vén vạt áo rồi cũng thực dễ dàng liền leo lên.

Bạch Lê thấy hắn leo lên, lại quệt mông đi lên phía trước hai cái, leo lên nóc nhà, ngồi xuống liền quay đầu hướng hắn mà ngoắc, vẻ mặt rất là hưng phấn, đợi đến khi Du Thanh đến đây ngồi liền chỉa chỉa phía dưới: “Người xem! Nhìn như vậy có thể thấy rõ hơn nhiều so với những gốc tử phía dưới!”

Du Thanh thấy hắn kêu người khác là gốc tử, không nhin được mà cười ra tiếng, ôm lấy hắn vào lòng: “Ừ, cũng là người thông minh”.

“Đó là dĩ nhiên!” Bạch Lê đắc ý cười rộ lên, cười xong lại quay đầu ngạc nhiên mà trờ Du Thanh, đem hắn trờ đến mặt danh kỳ diệu.

Du Thanh sờ sờ mặt mình: “Làm sao vậy?”

Hai mắt Bạch Lê bỗng nhiên nhú lại, ôm sát thắt lưng hấn hung hăng cọ cọ lên ngực hấn, ngẩng đầu nhe răng trợn mắt mà nhìn hấn nói: “A Thanh! Người cái người đọc sách mà không nhả nhận! Thế nhưng học theo ta leo lên nóc nhà người khác! Ha ha ha ha!”

Đền rồng phía dưới bay lên quay cuồng, đám người một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Du Thanh nựng nựng mặt hấn, cười rộ lên, nhin không được cúi người hôn lên môi hấn. Bạch Lê nắm chặt bàn tay đang đặt phía sau lưng hấn, tiếng than nhẹ thỏa mãn bị bao phủ trong tiếng người sôi trào.

37. Chương 37: Hương Mai

Chính nguyệt ngày mười sáu, trời còn chưa sáng, Du Thanh cùng Bạch Lê liền sớm rời giường. Bánh trôi gói vào tiết Nguyên tiêu còn thừa rất nhiều, liền nấu một ít làm điểm tâm.

Tối hôm qua Bạch Lê khóc dữ dội một trận, đem cảm xúc phát tiết hết hầu như không còn, trở về lại nằm trong ngực Du Thanh mà nặng nề ngủ một giấc, lúc này tinh thần sảng khoái vô cùng, hồng học thối khí ăn hết hai bát to tràn đầy bánh trôi nóng hổi, lại cười hì hì múc hai viên từ trong bát của Du Thanh lại đây.

Du Thanh biết hấn là cố ý, trong mắt ý cười róc rách, nhìn hấn đem bụng chống đỡ đến tròn vo, cảm thấy mỹ mãn mà buông bát đĩa, lúc này mới chậm rãi ăn những thứ trong bát mình.

Hai người ăn sáng xong, đơn giản chỉnh sửa xiêm y trên người rồi mới vấn an lẫn nhau với những người trong phòng khác, sau đó liền cùng nhau đi ra đại môn biệt viện Tiết phủ, dựa theo khẩu dụ của Hoàng thượng, vào thành đi đến trường thi trước để làm quen.

Bất quá dù sao cũng là trọng địa khoa cử, trừ bỏ những người đã đến báo danh ngày đó, thư đồng là không thể dễ dàng tiến vào, mặc dù là thí sinh nhưng cũng chỉ đại khái đi vào một chút, đi ngang qua mỗi gian hào xá đã được sắp xếp, ở bên ngoài liếc mắt nhìn một cái, biết sau này phải đi như thế nào là được, còn nếu muốn tiến vào trong thì không được phép.

Trường thi chiếm một diện tích cực rộng, hào xá của thí sinh hơn vạn, phòng của quan lại cũng có hơn ngàn gian, hơn nữa chòi canh, vườn hoa, hành lang, nếu có thể quan sát được thì nhất định là thập phần đồ sộ. Quy mô như thế, khiến cho các thí sinh nhìn mà sinh lòng cầu tiến, có lẽ đây cũng là một trong những dụng ý của Hoàng đế.

Bạch Lê không có cách hộ tống Du Thanh đi vào, chỉ có thể cùng các thư đồng khác đứng đợi bên ngoài, hiện giờ thời tiết giá lạnh, gió lạnh vù vù tạt lên mặt khiến cho có chút đau rất, lúc trước chạy đi nên không biết là lạnh, sau một lúc dừng lại thì liền có khí lạnh xâm nhập.

Bạch Lê thiên tính hiếu động, những thư đồng khác đều là an an tĩnh tĩnh ở một bên hoặc ngồi hoặc đứng, còn hấn thì hai tay bụm mặt vỗ vỗ đánh đánh, dưới chân cũng không ngừng mà đi tới đi lui, đem toàn thân vận động trở nên ấm áp, nhìn những người thư đồng bị đông lạnh đến mặt đỏ rực, trong lòng trộm trêu bọn họ là tên ngốc.

Xoay xoay hai vòng còn không thấy Du Thanh đi ra, Bạch Lê liền có chút sốt ruột, ngổng cổ lên nhìn hướng đại môn, nhưng dù có nhìn như thế nào thì cũng không nhìn thấy bóng người tâm tâm niệm niệm, liền đi đến bên tên lính gác cổng đằng kia hỏi:” Quan sai đại ca, người có biết công tử nhà ta còn bao lâu nữa mới đi ra không?”

Tên lính kia vốn là có chút không kiên nhẫn, thiếu chút nữa tính vứt cho hấn một câu:” Ai biết công tử nhà ngươi là ai?!” Bất quá tầm mắt vừa xoay qua thì liền nhìn thấy bộ dáng Bạch Lê thật sự là làm cho người ta yêu thích, điểm không kiên nhẫn trong lòng này liền ma xui quỷ khiến mà biến mất vô tung, yên lặng nhìn trong chốc lát, nói:” Bên trong trường thi này coi vậy chứ lớn lắm, như thế nào thì cũng phải đi cỡ nửa ngày, trước buổi trưa sợ là không ra được”.

Bạch Lê vừa nghe là còn phải lâu như vậy, trong lòng nói thầm lên, hiện nay hấn cùng Du Thanh như hình với bóng, bây giờ mới cách chưa đến nửa canh giờ mà đã bắt đầu nhớ hấn, tròn mắt xoay xoay, cảm thấy có thể lên chạy tới chỗ không người mà ẩn thân mình rồi tìm hấn lặng lẽ đi theo, quyết định xong chủ ý liền hướng tới tên lính cười cười:” Cảm ơn quan sai đại ca!”

Tên lính kia trên mặt có chút nóng lên, nhìn theo bóng lưng hẩn vẻ mặt không hiểu mà gãi đầu, trong lòng lại nói thầm: Bộ dạng thư đồng này như thế nào mà lại nhìn tốt như vậy?

Bạch Lê lại tại trước cửa giả mô giả dạng vòng vòng một lát, từ đầu này đi đến đầu kia, sau đó một cái lác mình đi vào ngõ nhỏ, vui rạo rức mà liền chuẩn bị ẩn thân, trong tai lại chợt nghe thấy tiếng bước chân, nghi hoặc quay đầu nhìn lại, thấy đầu một ngõ nhỏ khác có một cái bát nâng đại kiệu (*) đang lao đảo quẹo vào. Bốn người đi đầu mắt nhìn thẳng phía trước, cước bộ chỉnh tề, mỗi đi một bước, cỗ kiệu kia liền lác lư một cái.

Bạch Lê nhớ rõ Du Thanh làm quan về sau cũng là ngồi kiệu như vậy, nhịn không được trong lòng bắt đầu tưởng tượng đến việc hai người cùng nhau ngồi vào, cảnh tượng hai người thân mật gắn bó, liền một người vui sướng.

Đi theo bên cạnh cỗ kiệu là một nam tử trẻ tuổi, một thân y phục cận vệ màu xám, mặt mày đông lạnh, đúng là thị vệ của Tiết Thường – Vân Tê. Vân Tê xa xa nhìn thấy Bạch Lê thì sửng sốt một chút, hướng màn kiệu nhìn thoáng qua, đường cong giữa đôi môi có chút cứng ngắc, tiếp tục nhìn phía trước, chưa lên tiếng.

Bên trong kiệu, Tiết Thường cũng là một người tinh tế, cỗ kiệu này được thợ khéo tay làm ra cũng là thượng thừa, nâng đi một chút thanh âm cũng không có phát ra, trong kiệu vô cùng thanh tĩnh, tiếng bước chân Vân Tê hơi dừng lại một chút cũng bị hẩn biết được, nghi hoặc mà nhú mày, xóc lên màn kiệu nhìn hẩn:” Làm sao vậy?”

Trong mắt Vân Tê hiện lên một tia do dự, nhấp nhếch môi, đang muốn mở miệng, liền thấy Tiết Thường nghiêng người đưa đầu ra dò xét.

Bên kia Bạch Lê cũng phát hiện ra người bên kiệu nhìn thập phần quen biết, là thị vệ cả ngày đi theo bên cạnh Tiết Thường kia, liền xa xa hướng hẩn cười cười, thấy biểu tình trên mặt hẩn giống như đầu gỗ, không thú vị mà cau cái mũi, lại thấy màn kiệu xóc lên lộ ra khuôn mặt Tiết Thường, liền cười tủm tỉm mà lên tiếng chào hỏi:” Thừa tướng đại nhân hảo!”

Tiết Thường cười gật gật đầu, lại hướng về Vân Tê ý vị sâu xa mà nhìn thoáng qua.

Vân Tê dù chưa nhìn thẳng hẩn, nhưng cũng biết ánh mắt hẩn quét lại đây, nhất thời có chút co quắp, ánh mắt hoảng hốt, mặt lại càng giống cái đầu gỗ. (^_ ^)

Tiết Thường nhìn ra hẩn quẩn bách, cười cười, buông màn kiệu xuống, mạn thanh nói:” Dừng kiệu”.

Cỗ kiệu đặt xuống đất, Tiết Thường xóc màn che lên đi ra, hướng Bạch Lê bước tới, cười nói:” Công tử nhà người tại trường thi, sao người lại không chờ ở cửa sau, chạy đến ngõ hẻm này làm chi?”

“Bây giờ không phải là còn chưa tới thời điểm sao, ta tùy tiện đi một chút” Trước mặt Du Thanh thì Bạch Lê sẽ không nói dối, một khi nói dối thì thần sắc sẽ mất tự nhiên, nhưng ở trước mặt người khác thì cũng là hạ bút thành văn (*), hướng Tiết Thường cười cười, vừa ngạc nhiên nói:” Người như thế nào lại đi ra từ trong ngõ hẻm nhỏ vậy?”

Tiết Thường là vừa từ hoàng cung đi ra, cố ý bảo kiệu phu đưa tới bên trường thi, biết rõ trong lòng Bạch Lê có người, nhưng vẫn nhịn không được mà muốn tới đây liếc mắt một cái, lúc này thấy bộ dáng hẩn cười tủm tỉm với mình, nhịn không được hỏi tưởng lại bộ dáng đêm qua hẩn tại trong ngực Du Thanh mà rơi lệ, khẽ than một hơi, cười nói:” Dẹp đường hồi phủ, đi nơi này tương đối gần”.

“A!” Bạch Lê gật gật đầu, hướng bên cạnh nhường nhường.

Tiết Thường nhìn thấy động tác nhường đường này của hẩn, nhất thời có chút không lời gì để nói, dừng một lát, cười nói:” Nơi này gió mạnh, người vẫn là đi đến cửa sau chờ đi”.

“Không có việc gì, động động liền không lạnh” Bạch Lê lắc đầu, một lòng ngóng trông hẩn sớm rời đi.

Tiết Thường như thế nào mà lại không nhìn ra thần sắc này của hẩn, đáy mắt lướt qua một tia âm đạm, nhưng ý cười nơi khóe môi cũng càng thêm sâu sắc, nhẹ giọng nói:” Vậy tự người cẩn thận chút ” Nói xong liền xoay người đi trở về, một lần nữa ngồi vào trong kiệu, nhìn hẩn một lát, mới buông màn kiệu xuống.

Một lần nữa khởi kiệu, cỗ kiệu lão đảo lướt qua bên người Bạch Lê, Bạch Lê không chớp mắt mà nhìn tên thị vệ mặt than đi lướt qua, lần thứ hai cảm thấy không thú vị, ở phía sau lưng hắn làm một cái mặt quỷ, nhưng lại không biết tên thị vệ kia sau lưng giống như mở thiên lý nhãn, bỗng nhiên quay đầu hướng hắn nhìn qua.

Bạch Lê cả kinh, đầu lưỡi còn có một nửa đang thè ở bên ngoài, liền ngốc hồ hồ như vậy mà nhìn hắn mặt không đổi sắc quay đầu trở lại, hừ hừ một tiếng, thu lại đầu lưỡi, hướng góc tường ngồi xổm xuống, chờ bọn họ đi khỏi ngõ nhỏ.

Tiết Thường ngồi ở trong kiệu, từ từ nhắm hai mắt, cùng Vân Tê sớm chiều ở chung, tự nhiên có thể dễ dàng nhận thấy động tĩnh hắn làm ra, nghe được mới vừa rồi bước chân hắn lại dừng một lát, cũng nghe thấy thanh âm vấp vọc cọ xát khi quay đầu lại, tiện tay cầm lấy một quyển sách bên cạnh chỗ ngồi, mở mắt ra tựa đầu lên góc màn kiệu vừa mới bị gió thổi lên, định quay đầu lại nhìn, nhưng lại nhện được.

Chờ đến khi chiếc kiệu ra khỏi ngõ, bên trong kiệu truyền ra một đạo thanh âm biếng nhác:” Hồi phủ”.

Kiệu phu được nghiêm chỉnh huấn luyện mà dừng bước lại, xoay theo một đường cong, đi ngược lại về phía bên trái. Vân Tê hướng sang màn kiệu bên cạnh nhìn thoáng qua, thanh âm cung kính hỏi:” Đại nhân không đi trường thi nhìn xem sao?”

Tiết Thường dừng một lát, cầm quyển sách trên tay, tại trên đầu gối một chút một chút mà gõ:” Trở về đi, mệt mỏi”.

Vân Tê rũ mắt:” Vâng”.

Bạch Lê thật vất vả đợi cho bọn họ tránh ra, trái phải nhìn chung quanh một phen, lại ngẩng đầu nhìn nhìn, thấy gần đây không có trà lâu tửu quán, không cần lo lắng trên lầu có người nhìn thấy, lúc này mới nhẹ nhàng làm phép ẩn giấu mình đi.

Kích động mà chạy về trước cửa trường thi, đi lại đứng trước mặt thư đồng của Trương Nguyên Tài, thấy thư đồng kia không phản ứng chút nào, hì hì cười lộ lên, lại đi đến bên cạnh tên lính đang làm nhiệm vụ lúc nãy, thấy tên lính kia đang mắt to trừng mắt nhỏ với tên lính đối diện, liền đắc ý dào dạt mà lắc lắc tay áo, nghênh ngang xuyên cửa đi vào.

Sau khi đi vào cũng không cần lại làm phép lần nữa, cái mũi ngửi một cái, liền rất dễ dàng tìm được phương hướng của Du Thanh, vì thế mà vui vẻ chạy đi tìm, không bao lâu liền nhìn thấy một đám người đang đi tới từ phía hành lang. Du Thanh mặc dù ăn mặc mộc mạc nhưng khí chất so với bất luận kẻ nào thì đều thanh nhã hơn, thân hình cao to, mặt mày tuấn đạt, liếc mắt một cái liền có thể phân biệt được.

Trong lòng Bạch Lê vui vẻ, vội vàng chạy tới trước mặt hắn mà cười tủm tỉm nhìn hắn, một bên nhìn một bên lui về phía sau.

Du Thanh bỗng nhiên dừng bước lại, thần sắc có chút kinh ngạc, cũng không biết là như thế nào, chớp mũi tựa hồ ngửi được hơi thở quen thuộc trên người Bạch Lê, vội vàng nhìn nhìn chung quanh, nhưng cái gì cũng chưa nhìn đến.

“ Du huynh, làm sao vậy? Vì sao không đi?” Người phía sau đi tới nghi hoặc mà hỏi.

“A, không có việc gì” Du Thanh hoàn hồn, vội vàng đuổi kịp bước chân phía trước, cười cười:” Mới vừa rồi tựa hồ ngửi thấy hương mai, vậy nên liền nhìn nhìn”.

Người nọ cười lộ lên:” Du huynh tất nhiên là nghe lầm rồi, một đường đi tới này ta cũng chưa gặp qua một gốc cây mai”.

Du Thanh gật đầu mà cười:” Đúng vậy “.

Nói xong, Du Thanh có hơi trầm ngâm, càng thêm kinh ngạc, mới vừa rồi nói là ngửi được hương mai thì chỉ là tùy ý nói bịa một câu, nhưng trong đầu lại bỗng nhiên thoáng hiện một đạo linh quang.

Hắn vẫn cảm thấy trong hơi thở thanh tân trên người Bạch Lê luôn mơ mơ hồ hồ mang theo một tia thơm ngọt, trước kia chưa từng cẩn thận phân rõ, hiện tại hồi tưởng lại mới phát hiện, mùi hương kia tựa hồ là

hương mai, bất quá cũng là hương mai nhạt đến mức tận cùng, chỉ có khi tại lúc thập phần thân mật mới có thể nghe thấy.

Trên lưng Bạch Lê có một đóa hoa mai, trên người lại mơ hồ mang theo một tia hương mai, mà bản thân mình lại luôn tại trong mộng nhìn thấy những mảng lớn mảng lớn cánh mai, lần trước khi chạm đến ấn ký phía sau lưng hắn thì đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh mà dù có tưởng tượng cũng không thể thấy được, vậy trong đó, nhất định là có chút liên quan đi?

Bất quá ngốc tử này theo mình đã ngàn năm, nếu không liên quan thì ngược lại sẽ không bình thường....

Du Thanh nghĩ nghĩ liền phát giác mình có chút như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, bất đắc dĩ mà cười cười, vội vàng thu liễm tâm thần, mới đi hai bước thì lại ý thức được, lúc này mới tách ra không bao lâu mà mình đã có chút nhớ hắn.

Nghĩ tới tên ngốc này nhất định là còn nhớ mình nhiều hơn so với mình nhớ hắn, hắn là yêu, nếu đã từng trộm đi theo mình, vậy thì trước mắt có thể hay không cũng là đang đi theo mình chẳng?

Khứu giác của Du Thanh dĩ nhiên không nhạy bén được như Bạch Lê, vừa rồi trong nháy mắt ngửi được hơi thở kia hơn phân nửa là bằng cảm ứng, hiện tại cẩn thận nghe lần nữa thì lại không có cách nào nghe được, tổng cảm thấy Bạch Lê đang ở bên cạnh hắn.

Bạch Lê thấy hắn bỗng nhiên cau mày, bỗng nhiên lại lộ ra ý cười, không biết hắn đang suy nghĩ gì, càng xem càng tò mò, nhìn không được mà tiến tới trước mắt hắn, nhẹ nhàng ôm cổ hắn đeo lên trên người hắn, gần gũi đánh giá.

Động tác của Du Thanh lần thứ hai ngừng một chút, nghĩ nghĩ, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc, nhưng sắc mặt vẫn như thường mà tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Lê không biết hắn đang cười cái gì, trong lòng có chút không thoải mái, mình thì nhớ hắn nhớ đến muốn chết, hắn còn một mình ở chỗ này mà cười, cũng không biết có chuyện gì mà cao hứng thế.

Du Thanh cũng không cảm thấy trên người có chút nặng nề nào, nhưng lại cực kỳ chắc chắn, nhất định giờ phút này Bạch Lê đang đeo trên người mình, loại cảm giác này hết sức kỳ quái, cũng giống như khi nhìn đến những hình ảnh kia thì chắc chắn nam tử ở bên trong ấy là chính mình, tựa hồ có một loại trực giác nói như vậy.

Hóa ra, hồ yêu có thể ẩn thân.... Du Thanh lần thứ hai cười rộ lên, tựa hồ có thể tưởng tượng đến bộ dáng chẳng hiểu ra sao của Bạch Lê.

Bạch Lê càng thêm không thoải mái, thẳng tắp mà trừng hắn một lúc lâu, tiến đến bên cổ hắn, phần hân mà cắn một hơi.

Du Thanh cũng không thấy đau, ngược lại thì mơ mơ hồ hồ cảm giác giống như là bị con kiến cắn một chút, nhìn không được cười khê ra tiếng.

Một người bên cạnh nghi hoặc mà quay đầu nhìn hắn:” Du huynh, ngươi cười cái gì?”

Du Thanh vội vàng liễm thần, cười nói:” Không có gì”.

Chú thích:

(*) Bát nâng đại kiệu: Kiệu lớn tám người nâng.

(*) Hạ bút thành văn: Ý nói sự lưu loát.

38. Chương 38: Mộng Ưc

Sắp tới cửa trường thi là lúc khí tức Bạch Lê đột nhiên biến mất tăm mất tích, thần sắc Du Thanh lạnh nhạt mà cùng đi đến cửa với những người khác, nhưng trong đầu lại tựa hồ có thể tưởng tượng ra bộ dáng vội vàng chạy ra của hắn, không hỏi hiểu ý mà mỉm cười.

Đại môn trường thi không tiếng động mở ra, ngoài cửa nhất thời vang lên một ít động tĩnh, thư đồng các nhà đã chờ lâu đều sôi nổi ùa lại đây, trong một tràng tiếng kêu “Công tử” thì Bạch Lê kêu một tiếng “A Thanh” có vẻ càng êm tai hơn, trong sự hỗn loạn đó, một tiếng xưng hô vui sướng bao hàm tình cảm như phát ra từ tim gan ấy tất nhiên là người bên ngoài không thể nào so sánh được.

Du Thanh thấy hần là từ chỗ ngoặt chạy tới, biết là bên kia có một ngõ nhỏ yên lặng, ý cười trong mắt càng đậm, càng thấy chắc chắn là vừa rồi hần đã trộm đi theo bên cạnh mình, đi qua không dấu vết mà bắt lấy tay hần nắn nắn, lại nhanh chóng buông ra, thấp giọng nói: “Khó có được đi ra ngoài, mua một con gà to béo về, nấu canh cho người uống”.

Tuy rằng các thi sinh đều cùng ở tại Tiết phủ, sống gần với nhau, bất quá trừ bỏ những hoạt động tất yếu thì cũng không quá phận thân cận, bởi vậy mỗi nhà ngẫu nhiên sẽ nổi bếp lên cũng là điều bình thường, nếu nhớ đến thì sẽ tả hữu đưa mỗi bên một chén, khi ngại phiền toái thì chỉ cần quản tốt chuyện trong phòng mình là được.

Du Thanh cố ý dè dặt thanh âm cũng không phải là không muốn làm cho người khác biết bọn họ nổi bếp, mà là mình cũng chịu Bạch Lê đến thập phần rõ ràng, mặc dù không để ý đến việc làm cho người khác biết được, nhưng là không muốn ở trước mặt người khác mà làm quá.

Bạch Lê nghe hần nói xong dĩ nhiên là nhảy nhót không thôi, cười đến nỗi miệng không khép lại được, liên tục gật đầu: “Hảo a!”

Bạch Lê lại được ăn thịt gà mỹ vị, thỏa mãn đến hận không thể đưa đầu ngón tay mút thành một cái lỗ luôn, vào buổi tối lúc ngâm chân thì lần thứ hai mệt rồi, trong lúc mơ mơ màng màng lại dựa vào Du Thanh mà ngủ.

Du Thanh ôm hần đặt lên giường, nhìn khoe miệng hần nhẹ nhàng giơ lên, nhẹn không được cười cười vươn tay nhéo nhéo, nhớ tới việc ban ngày, cúi xuống ngửi ngửi lên cần cổ hần, càng ngửi càng cảm thấy giống như hương mai, liền đứng dậy bước ra đình viện bên ngoài, xa xa mà ngửi một chút khí tức trong viện.

Hoa cỏ trong đình viện này có đủ mọi kiểu dáng, nhất thời cũng không thể phân biệt ra, đành phải đi tới trước một gốc mai, tùy tay ngắt lấy một đoá hoa xuống, đưa đến gần rồi mới cảm thấy mùi vị kia quá nồng, cách xa lại nhận không rõ, liền trở lại phòng rót một chén nước trong, bỏ đoá hoa vào trong đó.

Trước lúc sắp ngủ thì nhớ đến đoá hoa này, liền vươn ngón trở chấm chút nước trong chén đưa lên mũi ngửi, ngược lại lại cảm thấy cực kỳ tương tự với khí vị như ẩn như hiện trên người Bạch Lê, bất quá chỉ là thoáng có chút khác biệt, tựa hồ mùi hương trong nước này thiếu một chút linh khí.

Kỳ thật hần cũng không biết linh khí đến tột cùng là cái gì, nhưng trong lòng lại cho là như thế, người ta nói hoa mai là quân tử trong các loài hoa, nếu so sánh với hoa mai, những loài hoa khác liền có chút giống dong chi tục phấn, nhưng hôm nay so sánh với khí tức trên người Bạch Lê thì dường như hoa mai này lại trở nên có chút tục khí.

Có lẽ, đây là yêu ai yêu cả đường đi chăng?

Du Thanh nhướn mày, cười cười, lau khô nước trên ngón tay, liền không hề nghĩ nhiều nữa, cởi xiêm y ra nằm lên giường, kéo Bạch Lê ôm vào trong ngực, nhìn hần theo bản năng vươn tay khoát lên ngang hông mình, nhẹn không được có chút động tĩnh, hôn lên môi hần mấy cái, lại không đành lòng đánh thức hần, đành phải dè dặt cảm xúc mà ôm chặt lấy hần.

Bận rộn nửa ngày, nguyên bản tưởng rằng sẽ chìm vào giấc ngủ, không nghĩ tới mí mắt vừa mới khép lại liền bỗng nhiên rơi vào cảnh trong mơ, lúc này đây đi vào giấc mơ cũng không giống so với dĩ vãng, không hề là những hình ảnh và thanh âm mông mông lung lung, mà ý thức lại thập phần thanh tỉnh, tựa hồ là vừa nhắm mắt lại thì liền nhanh chóng rơi vào.

Trước hết ánh vào mi mắt là một ngọn núi hiện lên rất tinh tường, Du Thanh sửng sốt một chút mới nhận ra đây là Yên sơn mà mình đã nhìn thấy từ hồi nhỏ đến lớn, đỉnh núi vẫn như trước là mây mù lượn lờ, cỏ xanh hoa dại dưới chân núi bị mưa gió thổi oằn đi, mà mình thì đang giơ ô, bước chân không chịu khồng chế, từng bước một dọc theo đường đất nơi chân núi mà tiến về phía trước.

Trận cảnh này nhìn cực kỳ quen mắt, Du Thanh đi tới đi tới, đột nhiên nhớ đến đây là chuyện mới phát sinh năm trước, ngày đó nguyên bản trời vạn dặm không mây, hân hoan cử nhân, cảm động và nhớ nhung ân sư, liền đi đến mộ phần ân sư quỳ tạ báo tin vui, chưa từng nghĩ khi trở về tới nửa đường thì đột nhiên trời lại mưa xuống tầm tã, may mắn hân có thói quen mang theo ô bên người nên mới không bị xối ướt.

Suy nghĩ trong đầu Du Thanh cực kỳ rõ ràng, nhện không được cảm khái, cách đã lâu như vậy, mơ thấy rất nhiều giấc mộng ngạc nhiên cổ quái đến khó có thể lý giải, lần này thế nhưng lại mơ thấy cảnh tượng bình thường như thế, ngược lại cảm thấy rất quái dị.

Đang nghĩ như vậy, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đoàn bạch quang màu trắng sáng đến chói mắt, hội tụ lại trong lùm cỏ xanh bị cong oằn kia, thập phần bắt mắt. Trong lòng Du Thanh chấn động, mặc dù cách có chút xa, nhìn cũng không thấy rõ ràng lắm, nhưng trong lòng hân lại rõ ràng, kia nhất định là con hồ ly toàn thân trắng như tuyết.

Trong lòng Du Thanh có chút lo lắng, muốn nhanh chóng đi qua che mưa cho Bạch Lê, ngại nổi bước chân không chịu khống chế, vẫn dựa theo tốc độ như cũ mà chậm rãi tới gần, nhớ đến cái này kỳ thật chính là cảnh trong mơ, nhện không được có chút ảo não.

Lại đến gần một ít, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng hồ ly kia. Trước đây chỉ cho rằng đó là một con hồ ly phổ thông nên Du Thanh chưa từng để bụng, hiện giờ lại có chín phần nắm chắc đây là Bạch Lê, liền nhện không được muốn tinh tế đánh giá.

Hồ ly vẫn giống như trong bức vẽ vậy, dùng cái đuôi hồ ly bị mưa xối ướt che lên đỉnh đầu, dường như đang lăm vào suy nghĩ, khóe mắt dài nhỏ, hé hé mắt nhìn mây đen tụ tập trên bầu trời, trong mắt có chút sợ hãi, còn có không cam lòng.

Du Thanh thấy tim mình đau đớn không thôi, chỉ thấy hồ ly kia nghe được động tĩnh mà nhìn qua hướng bên này, Này vừa nhìn, bốn mắt nhìn nhau, biểu tình hồ ly kia bỗng nhiên có chút đại ra, tựa như nhìn mình nhìn đến phát ngốc.

Chỉ bằng cái nhìn này, Du Thanh liền có thể hoàn toàn xác nhận, hồ ly này nhất định là Bạch Lê, loại tình cảm quen thuộc trong đôi mắt kia làm sao có thể nhìn lầm?

Khóe mắt Du Thanh chưa xốt, trong lòng thầm mắng hân là tên ngốc, nghĩ đến hân đã truy tìm mình cả ngàn năm, cả đời này bỗng nhiên lại gặp gỡ ở đây, không biết trong lòng hân đến tột cùng là sẽ trở nên kinh hãi đến nhường nào.

Du Thanh lại tiến lên vài bước, thấy hồ ly này vẫn như cũ là ngốc hồ hồ mà nhìn mình, vội vàng giơ ô che lên đầu hân, thay hân che mưa, muốn nói gì đó nhưng lại nói không ra lời, bởi vì lúc trước hân không có mở miệng.

Đang lúc suy nghĩ hàng vạn hàng ngàn lần thì trước mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo bạch quang chói mắt, ngay sau đó một tiếng nổ âm vang. Du Thanh nhớ rõ lúc trước hân thiếu chút nữa bị đạo sét này đánh choáng váng, nhưng trong mộng lúc này lại không có cảm giác mãnh liệt như vậy, chỉ là khẩn trương mà nhìn hồ ly này, thấy nó chôn đầu xuống, thân mình một trận co rúm lại, trong tim chợt đau như dao cắt.

Hồ ly tựa hồ bị chấn động đến không nhẹ, vụng vụng hồ hồ mà ngẩng đầu tiếp tục nhìn hân, trong mắt lại rõ ràng mất đi chút thần thái, nhưng vẫn như cũ mắt không nháy mà theo dõi hân.

Du Thanh thế mới biết, nguyên lai lúc ấy mới gặp, ngốc hồ ly là chấp nhất như vậy mà nhìn mình. Hân rất muốn ngồi xổm xuống sờ sờ lông mao ướt sũng của nó, lại không thể khống chế hành vi, vẫn như cũ là đứng, giống như lúc trước vậy, quay đầu hướng bốn phía nhìn quanh một phen.

Không trung có sấm rền chớp qua, Du Thanh một lần nữa nhìn về phía hồ ly, chỉ tiếc là mới liếc mắt một chút thì động vật tuyết trắng ấy lại động một cái, bỗng nhiên biến mất. Du Thanh vốn cho rằng hồ ly này chạy trốn nhanh, hiện giờ biết Bạch Lê là yêu, lúc này mới cảm thấy, đây không phải là chạy trốn, mà là ẩn thân, hoặc là dùng thuật pháp gì đó mà biến mất.

Tuy rằng biết là sau khi tỉnh lại thì Bạch Lê còn tại bên người, nhưng nhìn hồ ly này biến mất trước mắt mình, Du Thanh vẫn là có một trận mất mát khó có thể định nghĩa.

Sau đó, hắn tiếp tục bước đi, đạp lên những gò ghề lầy lội trở lại thôn trang, hết thấy vẫn như trước, thậm chí tại lúc bà mối tới làm mai thì vẫn còn nhớ tới tên tiểu đồng chạy lại đây ngắt lời, có chút tưởng tượng đột phát mà đoán, tiểu đồng kia có phải hay không chính là tiểu Hòa theo như lời từ trong miệng Bạch Lê? Nếu không phải thì làm sao có thể trùng hợp như vậy mà toát ra một người đến mặc danh kỳ diệu như thế?

Nhưng là, khi bà mối nhất nhất đem từng bức họa mở ra, hắn lại hoảng sợ mà nhìn mình vươn tay chỉ chỉ vào một bức, mở miệng nói:” Tiểu sinh nghèo rách mồng tơi, chỉ cần cưới một nữ tử dịu dàng thiện lương, tướng mạo và học thức thì có thể không cần”.

Thanh âm này là của mình, Du Thanh bị một cái giật mình không nhỏ, hắn căn bản là không thích bất cứ một bức nào trong đây, hắn thậm chí có thể nghe ra sự mỗi một cùng ngán ngẫm trong lời nói này.

Sau đó, sự tình hoàn toàn không giống gì cả so với trong trí nhớ. Du Thanh bỗng nhiên cảm thấy mình giống như cái người ngoài cuộc, nhìn mình định ra việc hôn nhân với vị nữ tử đã chọn kia, sau này vào kinh đi thi, đỗ Trạng Nguyên, thậm chí cưới Công chúa làm Phò mã gia.

Sau nữa, những việc khi còn sống lướt qua trước mắt như đèn kéo quân, hắn thậm chí còn nhìn thấy Bạch Lê với vẻ mặt buồn thương mà bồi tại bên người mình, giống như những hình ảnh hắn đã nhìn đến khi chạm vào ấn ký hoa mai đêm hôm đó.

Đây đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?!

Du Thanh hoài nghi mình là lâm vào ác mộng, hắn không thể tiếp tục nhìn Bạch Lê thống khổ như vậy nữa, nhưng mà bất luận hắn có giãy giụa như thế nào thì vẫn không thể tỉnh lại, hắn thậm chí nhìn thấy khi mình gần đất xa trời, Bạch Lê quỳ gối trước giường mà rơi lệ, nói với mình:” Chờ người tái thế làm người, ta sẽ còn tìm đến người!”

Trong tim Du Thanh quặn đau không thôi, chân mày vì thống khổ mà nhăn lại một chỗ, khóe mắt chung quy vẫn là không chế không được mà rơi lệ.

Sau đó, hắn biết rõ, hắn đầu thai chuyển thế, sống đến hai mươi tuổi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bạch Lê, mãi cho đến ngày hắn thành thân, hắn nhìn thấy Bạch Lê xa xa mà ngồi xõm trên nhánh cây, cắn môi, đèn ***g đỏ thắm ánh lên trong mắt hắn những hơi nước mờ lung, giống như máu tươi.

Sau đó, những cảnh tượng cũng giống như khổ hình, hắn luân hồi một lần lại một lần, có một chút là những hình ảnh đã gặp qua, có một chút là chưa từng gặp qua, nhưng vẫn đều không ngoại lệ, Bạch Lê đều là sau khi hắn thành thân mới xuất hiện.

Tên gốc này, quả nhiên là tìm một kiếp lại một kiếp, không biết là hắn đắc tội thần tiên nào mà mỗi lần đều muộn nửa bước, nhưng vẫn chết tâm nhãn như thế mà bất lý bất khí, lại không chịu ở giữa làm chút tay chân đoạt lấy mình.

Du Thanh mất thấy hắn dần dần tiêu tụy nhưng không biết rằng một lòng này của mình đã bị lãng trí nhiều ít lần, máu tươi đầm đìa.

Cho đến lúc cuối cùng, nhìn thấy hắn gần phát héo rũ mà quỳ gối trước mộ mình, ôm lấy phần mộ bia mà thì thào tự nói, những lời mà lần trước chưa nghe được lúc này đây rốt cục có thể nghe rõ.

“ Ta phải chết.... Phải đi đầu thai....”

“ Uống canh Mạnh Bà, ta liền không còn nhớ rõ người....”

“ Không bao giờ có thể đi tìm người.... Vĩnh viễn không có cơ hội.... Không có....”

Mỗi một chữ Bạch Lê thốt ra, đều như đốt nóng vào trái tim hắn, Du Thanh đau đớn đến tột đỉnh, chỉ cảm thấy thiên hoàn địa chuyển.

Hình ảnh trước mắt giống như những gợn nước, nhẹ nhàng dao động, không biết như thế nào, hắn bỗng nhiên lại biến trở về Du Thanh dưới chân Yên sơn kia, mở cửa cho bà mối vào phòng.

Du Thanh cảm thấy tiếng lòng có chút run rẩy, chẳng biết tại sao vẫn không thể tỉnh lại, nếu những cảnh luân hồi trong mơ này không chịu ngừng mà vẫn mãi tiếp tục lặp đi lặp lại một lần lại một lần như vậy, thì

cũng xem như là sự trừng phạt đối với hắn, chỉ là hắn càng hi vọng mình có thể tỉnh lại, hảo hảo quý trọng Bạch Lê, bù lại thua thiệt cho hắn.

Bà mới lại một lần nữa bày ra bức họa, ngón tay Du Thanh run đến lợi hại, rất muốn xé nát nó. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng nói thanh thúy vang dội của thiếu niên:” Du công tử!”.

Du Thanh sửng sốt, tiếp tục trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tên tiểu đồng kia nghênh ngang bước từ cửa vào.

Đây lại là đang xảy ra chuyện gì?!

Hình ảnh kế tiếp rất quen thuộc, bất quá Du Thanh lại lâm vào khiếp sợ, vì sao sự tình lại có hai hướng đi khác biệt? Nếu như nói những việc lúc trước nhìn đến chưa từng phát sinh, vậy Bạch Lê tại sao lại ăn nhiều đau khổ như vậy? Nếu xác thực điều đó đã từng phát sinh, vậy tình cảnh trước mắt lại nên giải thích thế nào?

Trong thoáng chốc, trong đầu nhớ lại Bạch Lê đã từng nói qua: A Thanh, người nhất định sẽ đỡ Trạng Nguyên mà kiêu ngạo làm quan. A Thanh, sau khi người thi đỗ Trạng Nguyên có phải sẽ không cần ta nữa không? A Thanh, ta sợ có người đem người đoạt đi....

Nếu cảnh trong mơ này hoàn toàn là hiện thực, vậy hắn cùng Bạch Lê nhất định là một lần nữa đã trở về tới kiếp đầu tiên, trở lại điểm mấu chốt khi bà mới tới làm mai. Nói như vậy, chân núi kia một mặt kỳ thật là lần đầu gặp nhau mới đúng.

Trong lòng Du Thanh chua xót, không thể tưởng tượng được lần đầu tiên gặp nhau, gốc hồ ly liền nhìn mình như vậy..... Ánh mắt kia không phải là ánh mắt đau thương sau khi tìm chín kiếp, mà chính là thích, đơn giản thuần túy, yêu thích không trộn lẫn một tia tạp chất.

Du Thanh cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, mi tâm có chút mạc danh kỳ diệu mà có cảm giác bị bóng, một hồi mới ý thức được bà mới cùng hương thân đã đi rồi. Hắn nhìn thấy mình ngồi trước cửa sổ viết chữ trong chốc lát, lại đi ra sau nhà ném chén trà đi, trở về trước phòng, nâng mắt lên, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đến tận xương tủy kia dưới bóng chiều tà.

Bạch Lê với một thân xiêm y cũ nát, đứng bên cạnh giếng nước gốc hồ hồ mà nhìn hắn, lệ nơi khóe mắt khiến trong tim hắn nóng đến đau đớn.

Du Thanh lần thứ hai đau đầu, mi tâm bỗng rất giống như hỏa thiêu, chớp mũi ần ần nghe hương mai bay tới, một trận thiên hoàn địa chuyển, mãnh liệt từ trên giường xoay người ngồi dậy, đầu đầy mồ hôi.

39. Chương 39: Khó Chịu

“A Thanh?” Bạch Lê bị động tĩnh của hắn làm bừng tỉnh, mơ mơ màng màng đứng lên:” Người làm sao vậy?”

Du Thanh nhìn đôi mắt mê mê hoặc hoặc của hắn, lại không giấu được sự lo lắng, trong lòng vừa trường vừa đau, một tay ôm sát hắn lại, từ từ nhắm hai mắt, chân mày nhíu chặt:” Tên gốc.... Sao người lại gốc như vậy...”

Bạch Lê bị hắn ôm chặt đến muốn thở không nổi, nhưng lòng lại tràn đầy vui mừng, gian nan mà tại trong lòng ngực của hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện hai bên thái dương của hắn đều là mồ hôi, hoảng sợ, vội vàng cố hết sức tránh ra khỏi ngực hắn, quỳ bên cạnh nâng tay áo lên lau mồ hôi cho hắn, khẩn trương hỏi:”A Thanh, người làm sao vậy? Như thế nào lại ra nhiều mồ hôi thế này?”

Du Thanh yên lặng nhìn hắn, lời nói như bị nghẹn trong yết hầu, đưa tay sờ lên gò má hắn, nhẹ nhàng ve vuốt, lại nâng hai tay ôm lấy mặt hắn, thấy hắn mê mang mà nhìn mình, trong lòng quả thực như đang rỉ máu, nứt nở:” A Lê, người thật là gốc mà...”

Hắn đã sớm biết y gốc, đã sớm biết y thủ tại bên mình ngàn năm, cũng hiểu rằng giữa biết và chứng kiến tận mắt là hoàn toàn khác nhau, những điều vừa rồi căn bản không phải là mộng, mà là hồi ức, trong mộng

hắn đã đem một ngàn năm ấy nhìn qua một lần, giống như lập tức được khôi phục lại ký ức, đem đời trước thậm chí những chuyện càng lâu càng xa xăm toàn bộ đều hồi tưởng lại.

Chỉ ngần ngừ mấy canh giờ, quả thực là như lột da của mình đặt trong nồi chảo một lần lại một lần chiên nẫu, chính mình đã thống khổ như thế, vậy Bạch Lê chẳng phải đã muốn thống khổ gấp trăm gấp ngàn lần?

Bạch Lê thấy hốc mắt hắn phiem hồng, đúng là bộ dáng sắp rơi lệ, sợ tới mức chân tay luống cuống, vội vàng vàng ôm lấy hắn, vuốt ve lưng hắn, động tác lóng ngóng mà thân thiết:” A Thanh, ngươi có phải gặp ác mộng hay không? Không có việc gì không có việc gì...”.

Khóe mắt Du Thanh nhất thời càng chua xót, ôm chặt hắn thở sâu, qua thật lâu mới mở miệng, thấp giọng thì thào:” May mắn....May mắn.... Thật sự là ông trời có mắt...”

Bạch Lê thấy hắn dường như đã khôi phục lại bình thường, lúc này mới ngừng động tác trong tay, mê mang nhìn hắn hỏi:” A Thanh, ngươi đến tột cùng là gặp giấc mộng gì? Như thế nào lại bị dọa thành như vậy?”

Du Thanh cưỡng ép chính mình đem cảm xúc bình phục lại, cọ cọ lên hai má hắn, thấp giọng nói:” Mơ thấy ta mất đi người...”

Bạch Lê nghe xong cười rộ lên:” Ngươi ngốc nha! Ta không phải là ở chỗ này sao?” Nói xong lại bởi vì hắn khẩn trương với mình như thế mà cao hứng, hai tay càng ôm chặt hắn hơn.

Du Thanh vẫn đau lòng như cũ, nếu như bọn họ không có cơ hội một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, vậy thì Bạch Lê cũng sẽ giống như hắn mà tiến vào luân hồi, hai người chỉ sợ rằng vĩnh viễn đều không có cơ hội gặp lại lần nữa, nghĩ đến điều này, hắn cảm thấy sâu trong lòng mình ứa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn thực sự cảm tạ ông trời đã ban ơn, hết thảy lại trở về điểm ban đầu, hắn còn có cơ hội bù lại. Nhưng nợ trái trả lại trong kiếp này, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không đủ.

Hắn không định trả nợ, chỉ muốn hảo hảo đau tiếc Bạch Lê, làm cho hắn từ nay về sau sẽ không lại vì mình mà hao tổn tinh thần, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ. Về phần nợ trái, thiếu mới tốt, dây dưa cho đến chết, kiếp sau ...sau nữa....

Bạch Lê gối lên đầu vai hắn, cảm thấy cánh tay hắn thập phần hữu lực, trong lòng từ từ yên ổn xuống dưới, trong mắt dần dần có ý cười, ngáp một cái, lần thứ hai thấy buồn ngủ, theo bản năng hôn thân lên cổ hắn, thăm thăm thì thì mà gọi tên hắn:” A Thanh...”

Du Thanh lúc này mới hoàn hồn, vội vàng kéo tấm chăn bị trượt xuống bọc hắn lại, sợ hắn bị cảm lạnh, tại trên người hắn vỗ vỗ, ôn nhu nói:” Nằm xuống tiếp tục ngủ đi, được không?”.

“Ân” Bạch Lê dán tại cổ hắn gật gật đầu, lại nửa ngày bất động, mí mắt đã muốn mở không ra.

Du Thanh nhẹ nhàng đặt hắn nằm xuống, dịch tốt góc chăn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, nằm bên cạnh yên lặng nhìn gương mặt ngủ say của hắn, không có cách nào tưởng tượng được trước kia khi chỉ có một người, đến tột cùng thì hắn đã có bao nhiêu đêm không ngủ.

Bạch Lê cảm giác được xúc cảm trên gương mặt, khóe miệng cong cong, theo bản năng nhích lại gần hắn.

Du Thanh liền như vậy mà nhìn hắn, một đêm chưa ngủ, mãi cho đến hừng đông.

Những ngày sau, vẫn như trước mà trôi qua đơn giản ảm áp, Du Thanh đã nhớ lại rất nhiều việc, dĩ nhiên là biết tại sao Bạch Lê vẫn luôn sợ hãi mất đi mình như vậy, nhện không được đau lòng càng sâu, trù ẻo càng sâu.

Cả đời này, có một số việc bởi vì Bạch Lê xuất hiện mà có khác biệt so với dĩ vãng, nhưng cũng không hoàn toàn bất đồng, hắn không biết đến cuối cùng chính mình có thể như cũ mà đỗ Trạng nguyên hay không, cũng không biết vị Hoàng đế kia có thể giống như trước mà chỉ hôn Công chúa cho mình hay không.

Nếu thật sự là như thế, hắn mặc dù có đầu rơi xuống đất thì nhất định cũng không có khả năng đáp ứng. Trước kia khi chưa có Bạch Lê, tuy rằng hắn đã từng cự tuyệt nhưng chung quy là cũng tiếp nhận đạo thánh chỉ kia, đó là bởi vì hắn và nữ tử đã định thân cũng chưa từng gặp mặt qua, vốn là cũng không có tình cảm gì đáng nói, không cần phải ôm quyết tâm phải chết mà chống lại hoàng quyền.

Mà hiện giờ hần đã có Bạch Lê, dù cho hần không biết gút mắt mấy đời trước thì cũng không có khả năng y theo ý tứ của Hoàng đế. Tình tế nghĩ đến, kỳ thật hần sớm đã đem Bạch Lê đặt ở trong lòng, một đường vất vả lên kinh này, yêu thích đối với hần càng ngày càng sâu, có thể nào lại buông tha hần mà thành thân với người khác?

Hần không hy vọng Bạch Lê suốt ngày lo lắng hải hùng, liền tìm cơ hội nói với hần:” A Lê, nếu ta thi không đỗ, chúng ta liền quay về Yên sơn trải qua những ngày tiêu dao. Nếu là thi đỗ, làm quan, ta liền cùng người bá đường thành thân, xuất song nhập đối (*):” Người có thể tin ta không?”

Bạch Lê chưa từng nghe hần nói chuyện một cách nghiêm túc như thế, khiến cho có chút sững sờ, lập tức cười lên, tại trên môi hần hôn thân:” Ta đương nhiên tin người!”

“ Ta cũng biết người tin ta ” Du Thanh cười nhìn hần:” Chính là người lại sợ rằng trời có gió mưa thất thường, đây là kinh thành, chúng ta không quyền không thế, hơi chút vô ý liền gặp đường rẽ”.

Bạch Lê bị hần nói có chút chột dạ, lại không phục mà hừ hừ: Người không quyền không thế, ta lại có thể! Ta mới không sợ!

Du Thanh sờ sờ đầu hần, cười nói:” Mặc dù là Hoàng đế tứ hôn cho ta, ta cũng sẽ không đáp ứng, mặc kệ nàng là công chúa hay quận chúa, cho dù lấy đao đặt lên cổ ta thì cũng vĩnh viễn không có quan hệ với ta”.

Bạch Lê dĩ nhiên là không thể để cho người ta lấy đao đặt lên cổ của hần, càng luyện tiếu hần chịu chút đau đớn nào, bất quá hần tự tin có bản lĩnh bảo vệ hần chu toàn, đối với chuyện Công chúa này cũng không để ý lắm, hơn nữa đã sớm xác định tâm ý của Du Thanh đối với mình, chuyện như vậy dĩ nhiên là không để ở trong lòng.

Du Thanh thấy hần gật đầu, biết hần nghe vào lời của mình, liền yên lòng, ôm hần hôn thân, ôn nhu nói:” Bé ngốc “.

Lần đầu khi Bạch Lê nghe hần gọi như vậy thì còn muốn sửa lại cho đúng, hiện giờ nghe tới, chỉ cảm thấy xưng hô này thân mật khôn cùng, trong lòng cao hứng, liền ôm cổ hần liếm liếm lên môi hần, lập tức bắt đầu cùng hần hôn môi.

Du Thanh ôm thắt lưng, biết thắt lưng hần nhìn như rắn chắc, kì thực lại mềm dẻo hữu lực, nhịn không được trong lòng rung động không thôi, càng hôn càng động tình.

Lúc này đã gần đến nửa đêm, bốn phía cực kỳ an tĩnh, tiếng thở dốc của hai người có vẻ càng thêm rõ ràng, càng thêm trêu chọc tiếng lòng của nhau. Bạch Lê nghe hô hấp hần từ từ ồ ồ lên, chỉ cảm thấy trong tim đập bình bịch đến lợi hại, ngay cả trong tai đều ù ù lên, buông môi hần ra, si mê nhìn hần, tiếng nói khàn khàn mang theo vài phần ý tứ làm nũng:” A Thanh, chúng ta động phòng được không?”

“ Hảo “ cổ họng Du Thanh thắt chặt, không cần suy nghĩ liền đáp ứng, trực tiếp ôm hần lên giường, cúi đầu xuống cổ hần mà hôn môi. Lúc trước hần là không muốn ủy khuất Bạch Lê, nghĩ đợi cho hết thấy yên ổn xong rồi lại nói, hiện tại đã nhớ tới chuyện như vậy, trong tâm đã buông tha cho tính toán ban đầu, chuyện gì cũng muốn chịu theo ý hần.

Bạch Lê bị hần hôn môi một trận, đầu óc sớm đã choáng váng, lại cho hần liếm mút lên cần cổ một hơi, nhất thời liền muốn bay bổng, vừa thỏa mãn vừa khát khô cổ, hé môi nhẹ nuốt không ngừng.

Du Thanh ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt thật sâu, hô hấp nặng nề, thần sắc mê ly của hần khiến cho trong lòng kích động một trận, dã thú trong cơ thể ẩn ẩn có xu thế phá tan nhà giam, lại sợ làm hần bị thương, cưỡng ép mình phóng nhẹ động tác lại, nhieu mày ẩn nhẫn tại trên môi, trên cằm hần nhẹ nhàng ma sát, nhiệt khí trong miệng thở ra kích thích thân mình người nằm dưới bắt đầu trở nên run rẩy.

Hai gò má Bạch Lê ửng hồng, hơi nước tràn ngập trong con ngươi nửa mở, khàn khàn phát ra một tiếng than nhẹ cực khẽ, thở hổn hển gọi tên hần:” A Thanh... A Thanh...”

Hô hấp Du Thanh trầm xuống, nháy mắt không khống chế được, không thể khôi phục sự ôn nhu, đầu lưỡi luồn vào trong miệng hần vội vàng mà khuấy đảo, nằm ở trên người hần, động tác hai tay mắt kiểm soát, nghe hô hấp hần càng phát ra dồn dập, dục vọng cơ hồ đạt đến đỉnh điểm, hai ba cái liền xé mở toàn bộ xiêm y hần ra, lại dời môi lưỡi đi, trong lơ đãng càng tăng thêm liếm mút cùng gặm cắn.

“Ân...” Bạch Lê bị đau kêu ra tiếng, rồi lại dụi thường thỏa mãn, hai tay hai chân quăn chặt lấy người hấn, cả người đều đeo trên người hấn, từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Du Thanh liếm hôn chung quanh người hấn, hai tay nắm cả thắt lưng hấn, tại bên hông mềm dẻo của hấn mà vuốt ve, vuốt đến nỗi làm cho hấn quăn lấy mình càng chặt, lòng bàn tay nóng bỏng dao động trước ngực và sau lưng hấn, trong lơ đãng đụng tới ấn ký hoa mai sau lưng hấn, một trận nóng rất ập tới, mi tâm đột nhiên không hề đoán trước mà cảm thấy bị bỏng.

Bạch Lê cảm giác động tác trong tay hấn chợt ngưng trệ, nghi hoặc mà mở mắt ra, nhỏ giọng hỏi:” A Thanh, làm sao vậy?”

Du Thanh sớm đã buông tay ra nhưng mi tâm vẫn thấy đau, đau đến nỗi có chút khó có thể chịu đựng, trong đầu cũng thập phần mê muội.

Bạch Lê nhìn sắc mặt hấn có chút trắng bệch, nhất thời sợ tới mức không nhẹ, đưa tay sờ trán hấn, khăn trương nhìn hấn:” Có phải là bởi vì ấn ký hoa mai của ta hay không?”

Du Thanh nhú mày lại chờ một lúc lâu, cong khóe môi cười lắc đầu:” Không có việc gì, đừng lo lắng” Nói xong cúi đầu hôn thân lên môi hấn, đầu lưỡi luồn vào trong miệng hấn, đồng thời lòng bàn tay lướt qua ngực hấn, kích thích hấn lần thứ hai run rẩy lên.

Lúc này Du Thanh chú ý không chạm vào ấn ký kia của hấn, nhưng bên chóp mũi hương mai dần dần bắt đầu nồng đậm lên, cảm giác bỏng rát nơi mi tâm nửa ngày cũng chưa tan đi, đầu càng phát ra mê muội, nhin không được lần thứ hai dừng lại động tác, kêu lên một tiếng đau đớn chống tay tại trên giường.

Bạch Lê hoàn toàn thanh tỉnh, bị phản ứng này của hấn làm sợ tới mức hết hồn:” A Thanh, người mau nằm xuống!” Nói xong liền đưa tay đẩy hấn, đặt hấn lên trên giường, xốc chân chuẩn bị xuống giường.

Du Thanh vội vàng kéo tay hấn, đem hấn ôm sát vào trong ngực, chỉ cảm thấy đầu càng mê mang, hít sâu một hơi nói:” Người hãy nghỉ lại xem, ấn ký này tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Tựa hồ ta vừa tới gần thì thân thể sẽ thấy khó chịu. Thật là cổ quái...”

Bạch Lê chưa thấy qua bộ dáng suy yếu này của hấn, trong lòng nóng như lửa đốt thì làm gì có thể cẩn thận tự hỏi, lo lắng mà vuốt ve mặt hấn:” A Thanh, người thấy khó chịu chỗ nào? Ta tìm thầy thuốc lại đây xem cho người một chút!”

Du Thanh trấn an mà vỗ vỗ lên lưng hấn, cười nói:” Đừng hoảng hốt, cũng không đáng ngại, hiện tại đã muốn đỡ hơn rồi. Nếu là có liên quan đến ấn ký này thì thầy thuốc đến đây cũng vô dụng”.

Bạch Lê nhìn sắc mặt hấn từ từ dịu đi, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, cả giận mà chắp tay ra sau gãi gãi lên ấn ký, cẩn môi cố gắng suy nghĩ nửa ngày nhưng vẫn không rõ ràng, cau mày nói:” Ta còn phải nghĩ chút!”.

Du Thanh đau lòng mà kéo tay hấn lại:” Nghĩ không ra thì đừng nghĩ, người xem, hiện tại ta đã muốn khá hơn rất nhiều, tổng sẽ có biện pháp giải quyết”.

Bạch Lê kinh ngạc mà nhìn hấn, khóe mắt bắt đầu ướt át, chui vào ngực hấn hung hăng cọ cọ:” A Thanh, có phải là mỗi lần khi ta tới gần người thì người liền khó chịu?”

“ Không phải “ Du Thanh đem hấn ôm chặt:” Đừng có đoán mò, chỉ là không cẩn thận chạm vào hoa mai này mới bị như thế”.

“A...” Bạch Lê gật gật đầu, gương mặt nhìn hấn:” Chúng ta đây về sau có phải sẽ không thể động phòng được hay không?”

Du Thanh thấy hấn dùng đôi mắt trông mong mà nhìn mình, biết hấn vì sao lại cố chấp với chuyện động phòng như thế, trong lòng chua xót, cười nói:” Ta đây chẳng phải là rất vô dụng? Không có việc gì, tóm lại sẽ có biện pháp”.

Bạch Lê nghe thanh âm hấn trầm ổn, cảm thụ lực đạo trên cánh tay hấn, cảm thấy an tâm một chút, gật gật đầu:” Ân”.

Chú thích:

(*) Xuất song nhập đối: ra vào có đôi.

40. Chương 40: Nghi Hoặc

Khí hậu ẩm dần, cảnh liễu đâm chồi, trăm hoa ngàn thảo (*) đều từ từ khôi phục sức sống.

Thi Hội càng ngày càng tới gần, Du Thanh lại ôm tâm sự trong người, tuy rằng mặt ngoài nhìn không khác ngày thường, nhưng mỗi ngày khi đọc sách viết chữ vẫn là không nhin được mà có chút thất thần, trong lòng luôn nghĩ đến ấn ký hoa mai trên lưng Bạch Lê kia.

Bạch Lê luôn đặt hấn ở trong lòng mà để ý đến hàng vạn lần, dĩ nhiên có thể bắt giữ được những biến hóa dù chỉ là rất nhỏ trên thân sắc của hấn, nên không nhắc đến chuyện động phòng nữa, chỉ là ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hấn, ôm hấn hôn thân, bảo hấn hảo hảo đọc sách trước, thi xong rồi hẵng nghĩ đến cái khác.

Du Thanh gian khổ học tập, đọc sách nhiều năm như vậy, thiếu đọc sách vài ngày dĩ nhiên cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại lại rất đau lòng khi thấy hấn an tĩnh như thế, cười đáp ứng hấn, nhưng chỉ chớp mắt vẫn là không nhin được mà đặt chuyện này ở trong đầu tinh tế suy tư.

Hai người đều đầy bụng tâm sự, suy nghĩ cũng chính là về cùng một sự kiện, nhưng phương thức suy xét có chút khác nhau.

Bạch Lê đã kêu những trưởng lão đức cao vọng trọng trên Yên sơn xuống dưới, chuẩn bị tại lúc Du Thanh thi Hội thì sẽ trộm gặp bọn họ một mặt.

Du Thanh vẫn đang suy nghĩ, hấn tựa hồ là từ sau khi gặp được Bạch Lê mới bắt đầu có những giấc mộng kỳ quái, mà mỗi khi chạm vào thì ấn ký hoa mai kia lại có năng lực khiến hấn nhớ tới nhiều chuyện trước kia như vậy, hiện giờ những phản ứng mà ấn ký hoa mai này đem lại tựa hồ càng lúc càng lớn, mặc dù không chạm vào, chỉ cần thoáng tới gần Bạch Lê một ít, mi tâm của hấn liền bắt đầu ần ần có chút nóng lên. Tuy rằng không rõ nguyên do trong đó, nhưng hấn lại thập phần khẳng định, tất cả những hiện tượng dị thường phát sinh trên người hấn, chỉ sợ đều có quan hệ với ấn ký hoa mai này.

Bạch Lê tuy rằng cũng nhớ rõ những chuyện này, nhưng khi cùng một chỗ với Du Thanh luôn khiến cho lòng hấn yên ổn, mặc dù ban ngày có suy nghĩ nhiều bao nhiêu đi chăng nữa thì khi vào đêm, được Du Thanh ôm vào trong ngực thì vẫn như cũ là ngủ vừa ngon vừa sâu, dĩ nhiên liền không biết rõ hành động của Du Thanh.

Một đêm này, sau khi hấn đi vào giấc ngủ thì Du Thanh đã đưa tay luôn vào vạt áo hấn, để tránh làm bình tĩnh hấn mà khiến hấn lo lắng, ừ hai tay cho đến khi ầm áp thì mới luồn vào, không cần sờ soạng, rất dễ dàng liền có thể tìm được mảng ấn ký quen thuộc kia.

Khi còn chưa đụng vào liền cảm giác có chút đầu vág mắt hoa, cảm giác nóng rát nơi mi tâm dần dần bắt đầu rõ ràng, Du Thanh cố chịu đựng thân thể khó chịu, nhẹ nhàng áp lòng bàn tay vào, mạnh mẽ cắn răng mới có thể khắc chế được xúc động muốn rút tay ra sau khi bị nóng đến, đợi cho sau khi hơi hơi thích ứng, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt giống như lại đi vào cảnh trong mộng, nhưng Du Thanh lại biết, những gì mà hấn đã thấy, đã nghe cũng không phải là mộng, mà là những chuyện đã từng xảy ra, nhưng chút cảnh tượng này lại khác với hình ảnh những lần luân hồi trước, bất tri bất giác, nhìn không thấy cũng nghe không rõ, giống như trước mắt cách một tầng màn che, trong tai bị bịt một lớp màng.

Du Thanh liền mộng lung đoán mà nhìn nghe, bởi vì hấn nằm nghiêng ở trên giường, tất cả mồ hôi nơi thái dương đều theo một phương hướng mà chảy lên trên gối, nhưng hấn lại không hề phát hiện, toàn bộ tâm thần đều ngưng tụ tại cảnh trong mộng.

Trong mộng, sương khói lượn lờ, gương mặt tất cả mọi người đều mơ hồ.

Hấn nhìn thấy mình chơi cờ cùng với một ông lão, ông lão kia tiên phong đạo cốt, râu dài phát phơ, thanh âm hơi có vẻ già nua giống như đã từng được nghe qua trong các giấc mộng trước đây, khi thì hòa ái nói chuyện với mình, khi thì lại nghiêm khắc mà lên án mình, tựa hồ là mình đã phạm phải một sai lầm gì đó, nhưng lại không nghe được rõ lắm.

Hình ảnh xoay qua, hẩn lại thấy mình đứng trong một làn sương mù dày đặc, hai tay dính máu tươi, nhưng trên người mình lại không có vết thương, trong tai truyền đến thanh âm uy nghiêm, tựa hồ đang tuyên lên tội trạng của mình.

Du Thanh đang nghi hoặc mình đến tột cùng là đã phạm vào tội gì, đột nhiên trong đầu một trận đau nhức, hẩn bỗng nhìn thấy Bạch Lê ôm mộ bia chậm rãi nhắm lại hai mắt, bộ dáng với hơi thở mong manh.

Trong lòng đau xót, mi tâm thoáng chốc nóng đến nỗi hẩn có chút chịu không được, thiên địa bắt đầu trở nên vặn vẹo, đè ép lực phủ ngũ tạng của hẩn, trước mắt biến thành một mảnh hắc ám, chớp mũi tràn đầy mùi máu tươi, trong tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, gào khóc ghê rợn, làm cho người nghe phải mao cốt từng thiên.

Du Thanh hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào, nhưng đã có loại cảm giác đau đến không muốn sống, tựa hồ tất cả những thống khổ đều đạt đến đỉnh điểm, đau đến tột cùng, trong lòng bắt đầu tràn ngập hận ý hủy thiên diệt địa, dường như đang muốn tra tấn thần kinh của hẩn.

Không biết qua bao lâu, trời đất tối đen đột nhiên sáng ngời, hẩn về tới chân Yên sơn, sau đó là tiểu đồng chạy tới cản trở bà mỗi làm mai việc hôn nhân.

Bạch Lê tuy rằng không cảm giác được động tác của hẩn, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy quanh thân có chút lạnh, một cái giạt mình tỉnh dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy đầu hẩn đầy mồ hôi, đôi chân mảy nhưu chặt, đồng thời cảm thấy tay hẩn đang dán lên sau lưng mình, nhất thời bị dọa một trận hết hồn, vội vàng kêu hẩn:” A Thanh! A Thanh!” kêu nửa ngày nhưng vẫn không thấy hẩn mở mắt, sốt ruột cuống quýt kéo tay hẩn.

Du Thanh nhẹ buông tay, mãnh liệt dứt ra khỏi cảnh trong mộng, mở hai mắt yên lặng nhìn hẩn, trong mắt một mảnh tối đen, ánh mắt âm trầm.

Bạch Lê bị ánh mắt này của hẩn làm sợ tới mức hô hấp thiếu chút nữa ngưng trệ, một cảm giác rùng mình khó hiểu kéo đến, lảng lảng nhìn hẩn một lúc lâu, sợ tới mức không thể phát ra tiếng nào.

Du Thanh trừng mắt nhìn, từ từ tỉnh táo lại, nhắm mắt lại thở hổn hển, khi mở mắt ra lần thứ hai thì mới hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Cảm giác hít thở không thông của Bạch Lê cũng theo đó mà biến mất, nháy mắt mấy cái nhìn hẩn, đột nhiên cảm thấy ủy khuất, nhào qua ôm chặt hẩn:” A Thanh, vừa rồi ngươi hạo dọa người! Vì sao lại phải nhìn ta như vậy?!”

Du Thanh có chút không rõ đối với sự lên án của hẩn, cho nên chỉ là nhanh chóng ôm lại hẩn, vỗ vỗ phía sau lưng cho hẩn, vỗ hai cái mới hồi tưởng lại được rành mạch những cảnh tượng trong mộng, nhất thời một trận áy náy, vội vàng hôn thân lên thái dương hẩn, ôn nhu nói:” Không phải nhìn ngươi mà là vì gặp ác mộng còn chưa có tỉnh”.

Bạch Lê nhớ tới trước kia khi còn ở tại chân Yên sơn, hẩn cũng có một lần tỉnh lại chính là ánh mắt loại này, lập tức ủy khuất mà nước mắt muốn trào ra:” A Thanh, ngươi gặp ác mộng gì mà lại có bộ dáng muốn ăn thịt người thế kia?”

“ Nhớ không rõ “ Lời này cũng không phải giả, gần đây hẩn gặp những giấc mộng trên cơ bản là sau khi tỉnh lại thì đều không nhớ rõ, nhưng lúc này đây có chút đặc biệt, cảnh tượng trước sau đều rõ ràng ở trước mắt, chỉ có một đoạn tối đen kia là mơ hồ mà thôi.

Bạch Lê thấy hẩn một đầu đầy mồ hôi, cũng không thèm để ý tới ủy khuất của mình nữa, lo lắng khẩn trương mà thay hẩn lau mồ hôi, mở miệng nói nhỏ:” Thế nhưng lại trộm sờ ấn ký hoa mai của ta, ra nhiều mồ hôi như vậy không biết có bị nhiễm bệnh thương hàn hay không, lần sau nếu lại sờ chỗ trên lưng này của ta nữa thì ta sẽ đem khối thịt này cắt xuống!”

Du Thanh cầm lấy bàn tay đang nhích tới nhích lui của hẩn, nghiêng qua hôn thân lên môi hẩn:” Đừng nói ngốc như vậy, chỉ là gặp một chút ác mộng thôi, không có việc gì”.

Bạch Lê hơi hơi quệt miệng, vẻ mặt không thoải mái, tránh tay ra, tiếp tục lau mồ hôi cho hẩn, động tác trong tay không tự giác mà có chút mạnh thêm. Du Thanh biết hẩn đang tức giận, đành phải chịu hẩn cho

hắn chà đạp trên mặt trên cổ mình, trong mắt mang theo ý cười, lại dị thường thích bộ dạng phát giận này của hắn.

Bạch Lê vội lau một trận, thấy hắn vẫn luôn nhìn mình cười, thiếu chút nữa cười rộ lên theo, vội vàng nghiêm mặt lại, xốc chăn xuống giường, xoay người thấy hắn muốn ngăn mình lại, hừ hừ mà hãnh mũi nhìn hắn:” Không được nhúc nhích! Ta đi nấu nước cho ngươi lau mình!”.

Du Thanh bị hắn làm cho tức cười, bất đắc dĩ thở dài, một lần nữa nằm xuống:” Hảo, ngươi khoác thêm một kiện quần áo nữa đi, đừng để bị lạnh”.

Bạch Lê hừ một tiếng, nghiêm mặt xoay người khoác quần áo, múc nước ấm đem lại đặt ở đầu giường, tiếp tục nghiêm mặt vắt khăn.

Du Thanh tay lạnh chân lạnh có chỗ nào mà cần hắn đến chăm sóc, vội vàng xốc chăn bước xuống giường, cầm lấy chiếc khăn trong tay hắn, thấp giọng nói:” Ta tự mình làm”.

Bạch Lê trừng hắn:” Ta làm!”.

Du Thanh dở khóc dở cười, đành phải nhận mệnh mà thỏa hiệp:” Hảo “, nói xong liền cởi áo ra.

Hắn tuy rằng đọc sách từ nhỏ nhưng cũng đã làm một ít việc trong nhà và việc nông đơn giản, không giống với những thư sinh văn nhược khác, trên người không có lấy nửa phần sẻo lòi, đường cong cơ bắp thực sự chắc.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lê thấy hắn lỏa nửa thân trên, cảm môi yên lặng nhìn, trên mặt có chút nóng lên, nghĩ đến lần động phòng “chết non” lần trước, đột nhiên cảm thấy cái mũi lên men, ủy khuất mà hút hút cái mũi, bắt đầu lau người cho hắn.

Du Thanh nhìn thấy thần sắc này của hắn liền biết ngay hắn đang suy nghĩ cái gì, chờ trên người được lau khô xong liền vội vàng kéo tay hắn, ôm hắn tại trên thái dương hắn mà cọ cọ rồi hôn thân:” Ngốc à, đừng có đoán mò. Những giấc mộng gần đây đều có liên quan đến ấn ký này của ngươi, khi đặt tay lên thì cảm giác càng phát ra mãnh liệt, ta ngược lại có chín phần nắm chắc, rất nhanh liền có thể hiểu rõ ràng được sự tình”.

Nhân tình Bạch Lê sáng lên:” Thật sự?”

“ Dĩ nhiên là thật ” Du Thanh cười kéo hắn đến bên giường:” Nếu ngươi tin ta thì liền an tâm mà ngủ tiếp đi”.

“ Ân “ Bạch Lê luôn tín nhiệm hắn vô điều kiện, nghe hắn nói xong liền bình tâm lại, cười tủm tỉm gạt đầu, nhanh chóng chui vào trong chăn, chờ khi hắn cũng tiến vào thì liền vươn một tay ôm lấy hắn.

Hiện tại khi Du Thanh hơi chút tới gần hắn thì sẽ thấy mi tâm ả ả có cảm giác bị bỏng, sợ hắn lo lắng nên vẫn chưa từng nói cho hắn biết, chính là chịu đựng sự khó chịu rồi ôm chặt hắn, trong mắt vẫn cười đến ôn nhu như trước.

Lúc này đây bị Bạch Lê bắt gặp, Du Thanh ngược lại cũng không để ý lắm, mấy ngày kế tiếp, lại thừa dịp lúc hắn ngủ say rồi đem tay luồn vào quần áo hắn, không thể tưởng được mỗi lần đều mơ thấy cảnh tượng tối đen kia, vẫn như cũ là cảm giác được sự đau lòng cùng hận ý, lại bởi vì đã có lần đầu tiên trải qua làm mẫu, những lúc sau này đều thấy trấn định rất nhiều.

Du Thanh mỗi lần đi vào giấc mộng đều sẽ thấy một đoạn này, tựa hồ cảnh trong mộng này thập phần phối hợp với ý niệm trong đầu hắn, khi hắn muốn biết rõ ràng trong bóng đêm này đã phát sinh chuyện gì thì trong mộng liền một lần lại một lần bày ra cho hắn xem.

Nếu những gì đoán được là đúng thì một đoạn này có lẽ là cơ hội để hắn cởi bỏ nan đề. Hắn luân hồi chín kiếp, vận số Bạch Lê đã hết, tiếp theo liền tiến vào bên trong phiên hỗn độn này, hỗn độn qua đi, hắn về tới chân Yên sơn, về tới ngàn năm trước. Nói cách khác, chính đoạn hắc ám này đã cho hắn và Bạch Lê một lần nữa đạt được sinh mệnh, đây là một đoạn ký ức thiếu hụt, hắn lại không biết đến khi nào mới có thể hoàn toàn nhớ tới.

Nếu có thể nhớ tới, hẳn liền biết bọn họ như thế nào mà được trọng sinh, có lẽ cũng có thể rõ ràng cái loại hận ý mãnh liệt này đến tột cùng là vì sao mà đến.

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc khó hiểu, nhưng trước mắt thi Hội sắp đến, Bạch Lê mỗi ngày đều thúc giục hắn đọc sách, khiến cho hắn đỡ khóc đỡ cười, đành phải thuận theo ý hắn, làm bộ như một bộ dáng bình tĩnh thong dong.

Hắn nguyên bản còn đang đoán rằng việc này có thể có liên quan với thân phận là yêu của Bạch Lê hay không, nhưng ngay cả chính Bạch Lê cũng tỉnh tỉnh mê mê, hẳn liền không đành lòng làm cho hắn tăng thêm phiền não, dù sao đoạn mộng này càng ngày càng mang đến cho hắn cảm giác mãnh liệt, có lẽ câu đó này có thể tự mình cởi bỏ.

Chú thích:

(*) Trăm hoa ngàn thảo: Trăm hoa ngàn cỏ

41. Chương 41: Tiên Vật

Thời tiết từ từ ấm lại, gió xuân phất vào mặt, mấy vạn thí sinh tụ tập ở kinh thành rốt cục cũng nghênh đón ngày thi Hội, thi Hội tổng cộng có ba lần, mỗi lần ba ngày, tất cả những người tham gia thi Hội cần phải vượt qua chín ngày đêm trong căn hào xá nhỏ hẹp mà trường thi an bài.

Du Thanh biết Bạch Lê nhất định sẽ trộm đi theo, dù sao thì mình tạm thời cũng không thể chiếu cố hắn, nhưng tóm lại vẫn là không yên lòng, vẫn như cũ mà tinh tể dặn dò hắn thật lâu. Bạch Lê cũng đang tính toán trộm theo bên cạnh hắn, đã quen với việc hằng đêm ngủ trong ***g ngực hắn, nay bỗng nhiên lại rời đi lâu như vậy, thật sự thấy không nỡ, sáng sớm đứng lên liền dán dính lấy hắn một thời gian rất lâu mới bằng lòng buông tay.

Một ngày này thời tiết rất tốt, hai người cùng với những thí sinh khác đi đến trước cửa trường thi, số lượng người tham gia quả thật là nhiều đến làm cho người ta lú lợ, trong lúc nhất thời đem mấy phố kề bên vây chặt như nêm cối, trở thành một đạo phong cảnh độc đáo của kinh thành.

Canh giờ đến, đại môn từ từ mở ra, Du Thanh cũng không vội mà đi vào, vẫn luôn chờ đến cuối cùng, thấy người còn lại cũng không nhiều lắm, lúc này mới nấn nấn tay Bạch Lê, thấp giọng dặn dò hắn vài câu rồi mới hướng cửa đi tới.

Trước cửa không những có những tên lính đang đứng làm nhiệm vụ mà còn có giám khảo Lễ bộ đã an bài, tiểu quan phụ trách kiểm tra thân thể kiểm tra chung quanh người Du Thanh một phen, hỏi danh tính rồi lật lật giấy tờ, sau khi kiểm tra chính xác thân phận liền báo cho hắn đi vào hào xá thứ nhất của dãy này, cuối cùng phát phát tay cho hắn đi vào.

Du Thanh biết Bạch Lê vẫn luôn đứng ở bên ngoài nhìn hắn, khi bước qua cánh cửa thì cũng chưa đi vội vã, mà là xoay người cười cười ôn nhu với hắn, ý bảo hắn an tâm, lúc này mới bước vào phía trong.

Bạch Lê vẫn luôn chờ đến khi cuộc thi bắt đầu, lúc này mới xoay người rời đi, tuy rằng hắn đang đứng chung với những thư đồng khác nhưng cũng chưa chú ý tới bọn họ nói những gì, mà hãy còn nghĩ về tâm sự của mình, chờ sau khi trở lại Tiết phủ thì liền đánh một cái ngáp, nói rằng mình phải sớm đi về ngủ bù, đi vào phòng nhanh chóng đóng chặt cửa lại. Nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, lúc này mới bắt đầu gọi về bốn vị trưởng lão Hồ tộc đã chờ lâu ngày.

Khi nhìn tuổi của những trưởng lão này thì liền biết linh lực bọn họ cũng không thấp đi nơi nào, sau khi được phân phó chưa bao lâu liền chạy tới kinh thành, bọn hắn đã nằm ngủ đông tại ngọn núi phía sau nơi này nhiều ngày, vậy nên thấy nhàm chán đến nỗi hận toàn thân không thể mọc cỏ, lúc này vừa nghe hắn gọi liền vội vàng hưng phấn mà vọt vào, đi lại mạnh mẽ, hành động nhanh nhẹn, không có nửa điểm bộ dáng của người già.

Bạch Lê hướng bọn họ vẫy vẫy tay:” Mau tới đây, ta có thứ muốn cho các ngươi nhìn!” Nói xong liền làm trận pháp, đợi sau khi bọn hắn đi vào kết giới liền cúi đầu bắt đầu cởi áo.

Bốn trưởng lão ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, cùng lúc quỳ xuống đất, than thở khóc lóc:” Vương a! Đã nói ngài bao nhiêu lần, làm Vương thì phải có uy nghiêm của Vương, ngài như thế nào mà vẫn không nghe khuyên bảo như vậy a!”

Bạch Lê một bên cởi áo, một bên nghiêm túc nói:” Hiện tại ta thật nghiêm túc, có chỗ nào không uy nghiêm?”

Các trưởng lão có lẽ là đã thật lâu chưa tìm được một chuyện có ý tứ nào, cảm thấy lúc nói lên những lời nói thâm thúy thì xác thực quá đã ghiền, nhận không được lão lệ tung hoành:” Tại sao ngài lại có thể tùy tiện tiện thoát ý trước mặt thần tử đâu? Nhanh chóng mặc vào đi! Thật sự là mất thể thống! Mất thể thống a!”

Bạch Lê ngẩng đầu nghi hoặc mà nhìn bọn họ:” Chúng ta từ khi nào thì nói qua thể thống?”

Nét mặt già nua của các trưởng lão đỏ lên, không được tự nhiên mà bắt đầu ho khan, thu lại nước mắt, sôi nổi từ trên mặt đất đứng lên.

Bạch Lê cởi quần áo chỉ còn một tầng cuối cùng, cúi đầu nói thầm mà tiếp tục cởi:” Nếu còn dong dài thì ta sẽ không làm Vương nữa”.

Các trưởng lão vừa nghe, chân còn chưa có đứng thẳng thì lại “Bịch bịch” một tiếng lần thứ hai quỳ xuống đất, khóc rống nói:” Không được không được a! Ngài chính là cửu vĩ linh hồ, ngài không làm Vương thì còn ai có thể làm chứ!”

“ Không phải là còn vài cái lão nhân sao....”

“Bọn họ...Khụ...Quy ẩn thì không...”

“ Úc!” Bạch Lê gật gật đầu, lỏa nửa thân mình xoay qua chỗ khác, vén sợi tóc sau lưng lên trước ngực:” Các người mau đến nhìn xem, có từng nhìn thấy ấn ký này chưa?”

Các trưởng lão vội vàng từ trên mặt đất đứng dậy, này vừa thấy thì đồng loạt giật mình, kinh ngạc nói:” Vương, ấn ký của ngài như thế nào lại khắc ở trên xương cốt?”

Bạch Lê chấp tay ra phía sau sờ sờ, đích thật là tại vị trí chính giữa xương cột sống, nghi hoặc hỏi:” Không phải là trên da thịt sao?”

Một người để chòm râu dài trong đó lắc đầu, cảm thán nói:” Nhìn giống như là xăm trên da thịt nhưng kì thực lại xâm nhập vào cốt tủy, nhưng đây lại không giống là bột, chắc bởi là bị khắc lên”.

Bạch Lê nghe mà như lọt vào sương mù, nhớ tới Du Thanh mỗi lần chạm vào đều là một bộ dáng đau đớn, lo lắng nói:” Các người mau sờ sờ xem”.

Bốn vị trưởng lão này kỳ thực đã tò mò đến nỗi ngứa ngáy trong lòng, trên mặt lại là thần sắc nơm nớp lo sợ và nóng lòng muốn thử:” Thật sao?”

Bạch Lê gật gật đầu:” Ấn ký này mỗi lần A Thanh chạm tới liền thấy khó chịu, không biết đến tột cùng là vì cái gì”.

Hiện giờ toàn bộ Hồ tộc đều biết Vương của bọn họ cả ngày đuổi theo một chàng thư sinh nghèo, vậy nên dĩ nhiên là bốn trưởng lão đều hiểu được “A Thanh” trong miệng hẳn chỉ chính là ai, trong lúc nhất thời cười đến hàm súc lại ái muội, trao đổi ánh mắt lẫn nhau một phen, thập phần ăn ý mà an bài tốt trình tự trước sau.

Đông trưởng lão là người thứ nhất vươn tay, đứng gần nhìn phía sau lưng hẳn nghi hoặc mà vuốt vuốt chòm râu, khi áp lòng bàn tay lên thì trong nháy mắt liền khiếp sợ đến nỗi miệng có chút không thể khép lại. Nam trưởng lão thấy thần sắc hẳn khác thường, vội vàng đi theo sờ lên, nháy mắt mấy cái cũng là nửa ngày không lấy lại tinh thần được. Tây trưởng lão và Bắc trưởng lão càng thêm tò mò, cũng trước sau nổi nhau vội vàng sờ sờ. Cuối cùng bốn người hai mặt nhìn nhau.

Bạch Lê thấy sau khi bọn họ sờ xong mà một chút việc gì cũng không có, nhất thời thoải mái lên, cầm quần áo phủ thêm, trừng bọn họ hỏi:” Có tìm ra được cái gì không?”

Vài vị trưởng lão người nhìn ta ta nhìn người, trăm miệng một lời nói:” Đây còn là tiên vật a....”

Bạch Lê nghe được sững sốt:” Cái gì?”

Bốn trưởng lão lại giống như cái gì cũng chưa nghe được hẳn nói, trong mắt đều là thần sắc cực kỳ hâm mộ, không nhìn được mà cảm khái thở dài:” Trách không được Vương tuổi còn trẻ mà có thể tu luyện thành cửu vĩ linh hồ, nguyên lai là có tiên vật trên thân, tiên vật này chính là linh lực thượng thừa, pháp lực cao thâm, cho dù tại tiên giới thì chỉ sợ cũng thuộc hàng thượng đẳng”.

Bạch Lê nghe được mà không hiểu ra sao, hiểu kỳ nói:” Đây là tiên vật gì?”

Bốn trưởng lão sôi nổi thẹn thùng:” Khụ...Đồ vật tiên gia này, chúng ta như thế nào lại biết được...”

Bạch Lê nghe được càng nóng nảy:” Vậy nhóm các người kéo nửa ngày thì đến tột cùng là có nhìn ra được cái gì hữu dụng không? A Thanh vừa chạm một cái thì cả người liền khó chịu, vì sao các người chạm vào lại không có việc gì?”

“ Vương phi...Không, là Vương phu.... Hẳn là một người phàm tục, chạm vào thấy khó chịu thì cũng không có gì là kỳ quái...”

Bạch Lê hận đến thiếu chút nữa đá bốn tên trưởng lão này lăn cù mèo, cau mày trừng bọn họ:” Vậy thì có biện pháp gì giúp cho A Thanh chạm vào mà không thấy khó chịu không?”

“ Nay...” Bốn người trầm ngâm một lúc lâu, đều lắc đầu.

Bạch Lê gấp đến độ hận không thể lăn lộn, đặt mông ngồi trên giường, đầu đặt trên trụ giường mà nghiền nghiền:” Vậy đem khối thịt này móc xuống thì sao?”

Bốn người nghe được mà hết hồn một trận, liên tục xua tay:” Không được không được! Mặc dù ngài ngoan hạ quyết tâm, mặc dù chúng ta không ngăn cản, ngài móc ra cùng với việc không móc ra cũng không quá khác nhau, ngài cũng đừng quên, đây là khắc trên xương cốt!”.

“ Vậy đem khối xương cốt này cắt đi!”

“ Ai u tổ tông!” Bốn người quỳ rạp xuống đất nước mắt giàn giụa:” Cột sống này cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu thiếu hai đoạn nói không chừng ngài liền liệt u! Ngài nhưng ngàn vạn lần phải bình tĩnh a!”

Hốc mắt Bạch Lê có chút phấp phỏng, trừng bọn họ:” Cái gì cũng không được, vậy phải làm thế nào mới tốt?”

Bốn trưởng lão nhìn thấy bộ dáng này của hắn thì nhất thời thấy đau lòng, liên thanh an ủi:” Chúng ta còn phải suy nghĩ, trở về hỏi thăm hỏi thăm, Vương an tâm một chút chờ nóng nảy, nói không chừng qua chút ngày nữa liền có thể tìm được phương pháp giải quyết!”.

“ Vậy các người nhanh nhanh trở về!”

Bốn trưởng lão không nghĩ tới hắn lại nhanh đuổi người như vậy, lau mồ hôi vội vàng nghe lời mà rời đi, trước khi đi còn không quên dặn dò hắn mọi việc đều phải xử sự bình tĩnh.

Sau khi Bạch Lê thúc giục bọn họ rời khỏi thì liền một mình ngồi đó mà khó chịu nửa ngày, lúc này mới nhớ tới Du Thanh còn thi tại trường thi, vội vàng chạy qua, lúc này đây hắn ẩn thân mà đi ra cửa, giảm đi không ít phiền toái, nháy mắt mấy cái công phu liền đi vào đại môn trường thi, ngửi ngửi chung quanh, tìm được gian hào xá kia của Du Thanh.

Các hào xá đều có quan viên giám thị đi tới đi lui, khi Bạch Lê lướt qua bên người bọn họ thì dĩ nhiên không người có thể phát hiện, lập tức đi đến trước mặt Du Thanh, Du Thanh đang ngồi ở bên trong cầm bút viết chữ, thần sắc trên gương mặt một mảnh ôn nhuận, chữ viết dưới ngòi bút tuấn đạt tiêu sái, mặc kệ là nhìn người hay là nhìn chữ thì đều là cảnh đẹp ý vui.

Bạch Lê ngồi xổm trước mặt hắn, thấy bàn tay đang cầm bút của hắn đột nhiên ngưng trệ, gương mặt nhìn qua hướng mình, nhất thời bị dọa một trận hết hồn, còn chưa kịp phản ứng lại liền thấy hắn thu hồi tâm mất, thần sắc vẫn lạnh nhạt trước sau như một, lúc này mới trộm thở phào một hơi.

Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, hần thiếu chút nữa cho rằng Du Thanh đã thấy được mình, hần nguyên bản còn muốn tìm cơ hội biến thành hồ ly rồi làm cho hần kinh hãi một phen, đương nhiên sẽ không để ý việc mình có bị hần phát hiện là đang ẩn thân hay không, chẳng qua cho rằng phép thuật của mình bị mất đi hiệu lực, hóa ra là sợ bóng sợ gió một hồi.

Bạch Lê định tâm lại, xuyên qua chiếc bàn gỗ ngồi xuống bên trái hần, nhìn văn hần viết mà mình ngay cả đến nửa chữ cũng không biết, vừa xấu hổ vừa tự hào, xấu hổ vì chính mình học mà tiếp thu không xong, rồi lại tự hào vì tài văn chương A Thanh của hần rất cao, thật sự là thích hần thích đến muốn chết, nhin không được trộm hôn lên mặt hần một cái, cảm thấy mỹ mãn mà tựa vào trên vai hần.

Lúc trước, khi tiến vào đời một thời gian rất lâu nhưng Du Thanh cũng không cảm giác được hơi thở của hần, trong lòng kỳ thật là có chút sốt ruột, tuy rằng biết hần là yêu nhưng vẫn sợ hần đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại hần lại đây, đương nhiên là ngay lúc đầu tiên đã có thể phát hiện được, không nói đến việc hần đã sớm quen thuộc với khí tức và cảm giác về Bạch Lê, chỉ riêng việc mi tâm bị bỏng càng lúc càng kịch liệt liền có thể kết luận hần đã muốn ở bên cạnh mình, lúc này mới an tâm.

Một hồi thi là ba ngày, làm văn với hần mà nói thì cũng không phải là việc gì khó, bởi vậy cuộc thi này hần thi đến thật sự nhàn nhã, biết Bạch Lê lại đây, liền buông bút chống tay làm bộ như đang suy tư, kỳ thực là đoán Bạch Lê đang làm gì.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, rõ ràng hần không thấy được Bạch Lê nhưng hương khí này vẫn luôn quần quanh bốn phía, phân không ra chỗ nào nồng chỗ nào nhạt, nhưng hần luôn có thể tưởng tượng đến hành động của Bạch Lê, tuy rằng chưa bao giờ chứng thực rằng hần đoán có đúng hay không, nhưng trong lòng lại tổng cảm thấy là mình đã đoán đúng.

Tỷ như mới vừa rồi, hần nhất định là trộm hôn mình, mà hiện tại, hần nhất định là đang tựa vào trên vai mình.

Đáy mắt Du Thanh hiện lên ý cười, rất muốn đưa tay sờ sờ gò má hần, nhưng cũng biết làm vậy là phí công, đành phải cố gắng nhin xuống, cầm bút viết lên một trang giấy nháp hai chữ “A Lê”.

Bạch Lê thấy hần viết tên của mình, cảm thấy hần nhất định là đang nhớ mình, nhất thời trong lòng vui mừng lên, nghiêng qua hôn lên mặt hần một hơi, một lần nữa tựa vào trên vai hần, không tiếng động mà cười rộ lên.

Ý cười nơi khóe môi Du Thanh càng thêm sâu sắc, trong mắt từ trong ra ngoài đều là ôn nhu.

42. Chương 42: Ngát

Du Thanh ở trong hào xá đơn sơ này đủ chín ngày, Bạch Lê trừ bỏ một ngày ba bữa sẽ trở ra ngoài, hầu hết thời gian còn lại đều canh giữ ở bên cạnh hần, một tắc cũng không rời, thấy hần mệt sẽ xoa bóp thái dương cho hần, xoa bóp lưng, hoặc truyền một ít linh lực giúp cho cả người hần được thư sướng hơn.

Kỳ thật khi hần ẩn thân mà làm mấy động tác này thì người phạm cũng sẽ không phát hiện, nhưng Du Thanh vẫn cảm giác được, muốn mở miệng kêu hần nghỉ ngơi, nhưng lại bởi vì trong trường thi cực kỳ an tĩnh, sợ kinh động đến giám khảo, hai lần ba lượt nhin xuống.

Bạch Lê không cần động não suy nghĩ viết văn, cũng không cần vẫn luôn ngồi tại nơi chỉ có một thước vuông này, dĩ nhiên sẽ không thấy mệt, ngẫu nhiên nhàm chán đến cực điểm thì canh lúc giám khảo gõ cửa xem xét liền vọt tới trước mặt người nọ mà làm mặt ngáo ộp.

Du Thanh ngay cả những động tác nghịch ngợm nhỏ nhỏ đó của hần đều có thể cảm ứng được, buồn cười rất nhiều nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, tuy nhiên dù có suy nghĩ như thế nào thì cũng chẳng tìm ra được cái gì.

Vào đêm, Bạch Lê cũng không quay về, thấy Du Thanh nghỉ ngơi mà tay chân gò bó, đối với lão Hoàng đế không biết phải mắng bao nhiêu lần mới hết giận, mắng xong rồi cũng không có biện pháp gì hay hơn, đau lòng mà sờ sờ lên mặt hần, dựa vào lưng hần cùng ngủ với hần.

Hào xá nhỏ hẹp chật chội, một ít thí sinh thân thể yếu đuối vì không cầm cự nổi mà hôn mê bất tỉnh, thậm chí còn có một người khác chưa thi xong mà đã muốn điên điên khùng khùng, ăn nói mê sảng, bị người ta bỏ lên cang nâng ra ngoài, Bạch Lê nhìn thấy mà kinh hồn tăng đảm, rất là lo lắng cho Du Thanh, thường sẽ truyền cho hắn một ít linh lực.

Thân mình xương cốt Du Thanh nguyên bản đã cường tráng, đối với cuộc thi lại chỉ cần sự tận tâm, cũng không có nhiều ít áp lực, hơn nữa có Bạch Lê bên cạnh nên tâm tình rất sung sướng, thậm chí trong lúc bất tri bất giác lại được hắn truyền cho một ít linh lực, ba tràng thi này với hắn mà nói thì thật sự là thoải mái vô cùng.

Một trong ba tràng thi chấm dứt, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở phào một hơi, Bạch Lê trước tiên chạy trở về, đem đệm chăn trong phòng ra phơi nắng cho tốt, vui rạo rức mà cùng với những thư đồng khác chạy tới trước cửa trường thi chờ.

Du Thanh đi ra liếc mắt một cái liền nhìn thấy bộ dáng kiểng chân nhón gót của hắn, dù sao thì cũng đã vài ngày chưa thấy hắn, trong lòng nhớ đến khẩn thiết, kéo tay hắn đặt trong tay áo mà nắm một lát mới buông ra, ôn nhu nói:” Đã nhiều ngày rồi ăn ở có được không?”

Bạch Lê cười tủm tỉm gật đầu:” Thực tốt, ăn ngon ngủ ngon!”

Du Thanh cười nhìn hắn nhưng cũng không nói ra, tại trên đầu hắn sờ sờ liền dẫn hắn trở về.

Bạch Lê sớm đã đun tốt nước ấm, chuẩn bị tốt xiêm y sạch sẽ, sau một hồi liền đi tới đóng cửa lại, ôm lấy hắn cọ cọ:” A Thanh, ta đổ nước cho ngươi tắm rửa!”

Du Thanh thấy hắn biết săn sóc, trong lòng vui vẻ nhưng cũng thập phần đau lòng, ấn hắn ngồi xuống băng ghế:” Ta tự làm được, ngươi ở bên ta là tốt rồi”.

Bạch Lê không muốn cô đơn ngồi ở bên cạnh, ôm hắn làm nũng:” Ta đây giúp ngươi cởi y phục”.

Du Thanh cười nhìn hắn, ánh mắt ôn nhu nhưng không có đáp ứng.

Bạch Lê không thuận theo mà không buông tha:” Ta đây chà lưng cho ngươi!”

Du Thanh bắt đầu dĩ, cảm thấy chà lưng thì quá mệt mỏi, đành phải thỏa hiệp nói:” Ngươi cởi y phục giúp ta tốt lắm”.

“ Không!” Bạch Lê lập tức tìm được phương hướng để chấp nhất:” Ta chà lưng cho ngươi!”

Du Thanh tranh không lại hắn, đành phải theo ý hắn:” Hảo, vậy ngươi chà lưng cho ta”.

Bạch Lê nhất thời vui sướng, cười đến nỗi ánh mắt đều nheo lại, vội vàng hưng phấn mà kéo hắn tới bên cạnh thùng gỗ.

Du Thanh mấy ngày nay là ở trường thi mà vượt qua, dĩ nhiên không có điều kiện mỗi ngày tắm rửa, cũng may thời tiết hiện nay mới chớm ấm còn lạnh, ở vậy vài ngày cũng không có vấn đề gì lớn, bất quá khi ngâm mình vào trong nước thì liền cảm giác sự mệt nhọc dâng lên rõ ràng, tựa vào vách thùng tắm, cảm thấy gân cốt, huyết mạch toàn thân đều theo nước ấm mà nở ra, nhịn không được nhắm mắt lại thả lỏng toàn thân.

Bạch Lê ghé vào mép thùng tắm nhìn hắn, nhịn không được vươn người qua hôn thân lên môi hắn. Du Thanh vội vàng đưa tay sờ lên mặt hắn, đáp lại hắn, vẫn hôn cho đến khi hắn nhẹ suyễn mới buông hắn ra, mở mắt ra ôn nhu nhìn hắn:” Bé ngoan”.

Bạch Lê cười rộ lên, gồi lên cánh tay, nghiêng đầu không ngừng theo dõi hắn, chan chứa trong con ngươi đen láy linh động kia đều là sự yêu thích đối với hắn.

Du Thanh bắt lấy tay phải hắn, thở dài:” Có thể được bên người như thế, thật không biết là ta đã tu luyện được mấy đời phúc khí”.

Bạch Lê cười hì hì đem ghế kéo đến phía sau hắn, từ phía sau ôm lấy cổ hắn, dán vào mặt hắn:” A Thanh thích ta là phúc khí của ta!”

Trong lòng Du Thanh dâng lên một trận chua xót, nhắm mắt lại, chung quy vẫn là nhịn không được, xoay người nâng gáy hắn lên lần thứ hai hôn môi.

Hai người đều nhớ nhau đến quay quắt, càng hôn càng vô cùng sâu sắc, cuối cùng Du Thanh vẫn là không chịu nổi sự đau nhức từ mi tâm lan truyền đến tứ chi, không thể không buông hân ra.

Bạch Lê thở hổn hển nhìn hân, trong mắt tràn đầy sương mù, cười cười đem tất cả những mất mát trong nháy mắt kia giấu sâu vào con ngươi đen láy:” A Thanh, người xoay qua chỗ khác, ta chà chà bên hông cho người”.

Du Thanh như thế nào lại không nhìn ra tâm tình của hân, đau lòng mà nhìn hân một cái, theo lời xoay qua.

Nước đọng trong thùng gỗ được giữ ấm cực kỳ, bốn phía nơi nơi tràn ngập sương mù trắng xóa, nửa ngày cũng không tiêu tan.

Trong màn sương mù Bạch Lê tròn to mắt nhìn sau lưng Du Thanh, mỗi một lần đều chà xát với độ mạnh vừa phải, chà xát xong thì vốc nước tưới lên lưng hân, đưa tay lên sờ, động tác mềm nhẹ, cảm xúc nhần nhụi.

Tâm tư Bạch Lê kỳ thực cực kỳ đơn thuần, đối với thân mình Du Thanh thì cũng không có nhiều tưởng tượng về mặt khác, chỉ là đơn thuần yêu thích, muốn động phòng cũng là vì muốn trở nên càng thêm thân mật hơn với hân, tất cả dự niệm của hân đều là bị Du Thanh dẫn tới, một cái hôn môi hoặc là một lần vuốt ve đều khiến hân sợ run.

Hân thích Du Thanh, cho nên thích thân mình Du Thanh, quá trình thay hân chà lưng cực kỳ an tĩnh, mỗi động tác đều có thể truyền đạt tất cả những ái mộ cùng tình nghĩa của hân.

Du Thanh đã nhìn thật thấu hân, biết hân khổ sở trong lòng, chính mình làm sao lại không ném qua như vậy, nghĩ đến hiện giờ phản ứng đối với ẩn ký hoa mai này càng ngày càng mãnh liệt, trong lòng lại càng nghi hoặc, không khỏi đoán, có phải rằng khi đau đến mức tận cùng rồi thì ngược lại sẽ không đau nữa? Chỉ là không biết phải như thế nào mới có thể phá phủ trầm chu (*).

Du Thanh yên lặng thở dài, cúi đầu nhìn ảnh ngược của mình trong nước, mặt nước lượn lờ một tầng sương trắng mỏng manh, sương mù lưu động khiến cho ảnh ngược khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ.

Du Thanh vừa chạm tay vào, mặt nước liền bị đẩy ra thành một vòng gợn sóng. Gợn sóng tản ra, mặt nước khôi phục tĩnh lặng, mi tâm của bóng người trong nước tựa hồ có thêm một đồ vật khác, đảo mắt lại bị sương mù che đi.

Du Thanh ngẩng ra, theo bản năng lại tát mặt nước một chút. Gợn sóng lần thứ hai tán đi, lúc này hân lại thấy rõ ràng, mi tâm của mình có thêm một đồ vật, nhìn hình dạng thể nhưng cùng thứ phía sau lưng Bạch Lê giống nhau như đúc.

Trong lòng Du Thanh cả kinh, vội vàng xoay người nhìn về phía Bạch Lê, Bạch Lê bị động tác đột nhiên chồm tới của hân dọa một trận hết hồn, lảng lảng nhìn hân:” A Thanh, người làm sao vậy?”

Du Thanh thấy thần sắc hân bình thường, trong lòng kinh ngạc, sợ hân lo lắng, liền chỉnh lại sắc mặt nói:” Lấy giúp ta cái gương đồng lại đây được không?”

“Úc!” Bạch Lê cười rộ lên, vội vàng chìa tay lên người, chạy đi lấy gương đồng đưa đến trước mặt hân, hiếu kỳ hỏi:” A Thanh, người muốn gương đồng để làm cái gì?”

Du Thanh nhìn nhìn vào gương đồng, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bất luận sự khác thường nào, gương mặt hỏi:” Người có từng nhìn thấy giữa trán ta có cái gì không/?”

Bạch Lê chồm qua tỉ mỉ nhìn một lúc lâu, lắc đầu:” Không có, làm sao vậy?”

“Ta hoa mắt” Du Thanh cười cười, lại trả gương đồng lại cho hân.

Bạch Lê gật gật đầu, hôn lên trán hân một cái, đem gương đồng trả về chỗ cũ, lại vội vàng chạy đến ngồi xuống, thử thử nước ấm, cười nói:” Còn có thể ngâm tiếp một lát nữa”.

Du Thanh thấy hân cười đến sáng lạn như thế, nhin không được đưa tay sờ lên mặt hân, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn, không đành lòng thấy hân vì bất cứ việc gì mà hao tổn tinh thần, liền nói sang chuyện khác:”

Qua một chút thời gian nữa liền yết bảng (*), mấy ngày nay dù sao cũng không có chuyện gì, người muốn làm những thứ gì?”

Quả nhiên Bạch Lê liền đem tâm tư chuyển ra ngoài, híp mắt suy nghĩ nửa ngày, vui vẻ nói:” Thời tiết ẩm áp, ta nghĩ muốn chơi điều! Trước kia đều là thấy người khác thả, ta cũng muốn chơi!”

Du Thanh nghĩ tới hắn đã sống cả ngàn năm thế nhưng ngay cả điều cũng chưa từng chơi, trong lòng lại khó chịu, gật đầu cười đáp ứng:” Hảo”.

Một tháng kể tiếp, Du Thanh thay Bạch Lê trước sau làm mười con điều khác nhau, cách vài ngày sẽ đổi cái mới, làm cho hắn chơi đến thập phần tận hứng.

Mỗi ngày Bạch Lê đều mừng rỡ đến nỗi thấy rằng không thấy mặt, khiến tâm tình Du Thanh cũng theo đó mà sáng sủa lên không ít, bất quá mỗi lần soi gương vẫn là nhịn không được mà xem xét mi tâm một phen, ngay cả khi bưng chén trà uống nước đều phải chú ý tới động tĩnh trong nước.

Tâm tư hắn vốn nhanh nhẹn, rất nhiều sự tình chỉ cần liên hệ trước sau lại với nhau là liền biết, trên đời này đã có yêu, lại có luân hồi, vậy thì còn có cái gì mà không có khả năng? Chỉ sợ là sự ràng buộc giữa mình và Bạch Lê cũng không chỉ là một ngàn năm kia đi?

Du Thanh nhìn Bạch Lê tô loạn vẽ loạn trên mặt điều, bộ dáng vui vẻ ra mặt, nhịn không được ý cười càng thêm sâu sắc, có chút vui mừng không hiểu mà đến.

Một tháng sau, rốt cục đến ngày yết bảng, toàn bộ kinh thành đều lâm vào sôi trào. Trước cửa thành dán mười tấm bảng công sĩ giống nhau, phía trước mỗi giấy thông báo đều bị người vây trong ba tầng ngoài ba tầng, xem xong dĩ nhiên là có mấy nhà vui mấy nhà sầu.

Bạch Lê tràn đầy tin tưởng đối với Du Thanh, nhưng vẫn còn muốn đi bon chen một chút, tổng cảm thấy dường như chơi thật khá, Du Thanh đành phải tùy ý hắn.

Tay chân Bạch Lê linh hoạt, lười dùng phép thuật, trực tiếp trái luân phải lách mà vọt vào, không bao lâu lại bỏ qua một đám người bên trái bên phải mà chen đi ra, đầu đầy mồ hôi chạy đến trước mặt Du Thanh, vui vẻ hô to:” A Thanh! Người xếp hạng nhất!”.

Vừa dứt lời, chung quanh lập tức dẫn tới một vòng ánh mắt hoặc cực kỳ hâm mộ, hoặc ghen tị, hoặc không phục, Bạch Lê càng đắc ý, giống như người đỗ Tiến sĩ chính là bản hân hấn vậy, mi phi sắc vũ, cao hứng hỏi han:” Đệ nhất danh gọi là gì?”

“ Hội Nguyên “ Du Thanh bất đắc dĩ mà cốc nhẹ lên trán hắn, cười mắng:” Mới động liền gào to, mau cùng ta trở về”.

“ Hắc hắc...” Bạch Lê cảm thấy mỹ mãn mà theo hắn thản nhiên rời đi trước sự đỏ mặt của những người khác.

Sau khi thi Hội đã yết bảng, kinh thành lập tức an tĩnh rất nhiều. Người tới dự thi từ các châu, huyện có hơn vạn người, cuối cùng chỉ sàng chọn còn ba trăm người, những người cùng ở chung tại Tiết phủ, cũng có một ít bị trượt bảng, hựt hẫng mà rời đi.

Du Thanh cũng phải mất cả ngày để nhận những lời chúc mừng từ người khác, cuối cùng thì đêm đến cũng có thể đi ngủ, ngồi trước ngọn đèn day day mi tâm rồi cảm khái:” So với cuộc thi còn mệt hơn nhiều”.

Bạch Lê sung sướng dựa vào hắn:” Đương nhiên là mệt nha! Ta nhìn bọn họ không có một kẻ là thành tâm thành ý chúc mừng người, nói chuyện thì một kẻ so với một kẻ còn chưa hơn, ước gì người thi Đình bị rớt đầu”.

Du Thanh cười, sửa đúng lại cho hắn:” Thi Đình chỉ là xếp hạng thứ bậc thôi, làm sao lại có vụ thi rớt?”

Bạch Lê đối với mấy thứ này đó không hiểu, rồi lại muốn thể hiện, vội vàng sửa miệng:” Ý của ta chính là, bọn họ ước gì người xếp thứ tự không cao!”.

Du Thanh nhịn cười nựng nựng mặt hắn:” Người hỏa nhãn kim tinh, đem bọn họ đều nhìn thấu thấu”.

“Đương nhiên!” Bạch Lê càng đắc ý, ôm hân tại ngực hân cọt cọt:” Ta còn nhìn ra, tên Trương Nguyên Tài cách vách là thành tâm thành ý chúc mừng người!”

“Ấn, hân là người thành thật, là con một sách. Về sau đừng trêu cợt hân”.

Bạch Lê thấy Trương Nguyên Tài gốc đến nỗi chơi thật khá, đã từng trộm làm không ít chuyện xấu đùa hân, đều là một ít việc nhỏ không đáng để ý, nhưng Trương Nguyên Tài kia lại có chút chất phác, đến nay vẫn chưa từng phát giác rằng mình đã thêm việc vui cho người khác.

Bạch Lê nhớ tới những việc này mà vẫn cứ cảm thấy buồn cười, hướng Du Thanh cười tủm tỉm mà gật đầu:”Úc!”.

Thi Hội qua đi không lâu sẽ tới thi Đình, thời tiết chuyển ấm, Du Thanh và Bạch Lê đều bỏ đi một tầng quần áo mùa đông, nghĩ tới lương tháng của cống sĩ so với cử nhân thì nhiều hơn một ít, sinh hoạt sau này rất cuộc sẽ không còn túng quẫn như xưa nữa, liền quyết định đi mua thêm hai bộ quần áo mới.

Du Thanh đối với quần áo yêu cầu không cao, bất quá dù sao cũng sắp tham gia thi Đình, cũng không thể thất lễ trước tiên điện, cuối cùng chọn một chiếc trường bào ngắn gọn hào phóng, ít nhất vẫn là mới.

Bất quá lúc hân thay Bạch Lê chọn lựa thì rõ ràng liền cẩn thận hơn rất nhiều, hy vọng vải dệt mặc vào thoải mái, cũng hy vọng thợ khéo có thể may tinh tế hơn một ít.

Bạch Lê không quan tâm đến việc mặc quần áo gì, nhưng nhìn Du Thanh nghiêm túc thay mình chọn lựa như thế, đã sớm tâm hoa nộ phóng, sau khi trở về liền khẩn cấp thay vô bộ đồ mới, giang hai cánh tay tùy tiện đứng trước mặt hân xoay một vòng:” Xinh đẹp sao?”

Vấn đề này khi tại cửa hàng hân đã hỏi không dưới mười lần, Du Thanh cảm thấy buồn cười, vẫn như cũ là hảo tính tình mà gật đầu:” Xinh đẹp!”

Bạch Lê vui vẻ, lập tức bổ nhào vào người hân, hai tay quặp lại, hai chân vừa nhấc, thực kiên cố mà đeo trên người hân:” Ta thật vui vẻ!”.

Cổ họng và thắt lưng Du Thanh bị hân siết quá chặt chẽ, nhưng một chút cũng không cảm thấy cổ hết sức, nâng cái mông hân tại trên môi hân hôn thân, vừa định mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên thấy một trận thiên hoàn địa chuyển.

Du Thanh cảm thấy cả kinh, vội vàng ổn định thân mình, trong chớp mắt lại khôi phục bình thường. Cũng may Bạch Lê đang còn ôm hân mà cao hứng, chưa từng phát giác sự khác thường chỉ trong tích tắc kia.

Vào đêm, khi Du Thanh rửa mặt thì lần thứ hai nhìn thấy ấn ký giữa mi tâm trong nước, trong lúc nhất thời hô hấp đều thiếu chút nữa ngừng lại, không nháy mắt mà nhìn chăm chăm vào mặt nước, thấy ấn ký kia tựa hồ ẩn ẩn lộ ra màu hồng nhạt, giống như phù dung sớm nở tối tàn mà hiện lên rồi lại dần dần biến mất, khiếp sợ đến nỗi nửa ngày cũng không thể phát ra tiếng nào.

Bạch Lê ban ngày đã đi dạo đến cao hứng, lúc này có chút buồn ngủ, vốn là đang ghé vào mép giường nhìn hân, lúc này mí mắt đã muốn đánh vào nhau.

Du Thanh hướng hân nhìn nhìn, trong đầu có chút lộn xộn, cũng không biết mình đến tột cùng là nghĩ như thế nào, về biện pháp phá phủ trầm chu, đột nhiên có điểm nghĩ ra, lấy lại bình tĩnh, buông khăn trong tay xuống liền đi đến bên giường.

Bạch Lê nghe được tiếng bước chân nên tỉnh lại, mở mắt ra nhìn hân, hướng hân cười rộ lên.

Du Thanh nâng hân dậy, không nói hai lời liền hôn lên môi hân.

Bạch Lê kinh ngạc chớp mắt một cái, kéo theo đó chính là một trận kinh hỉ, ngay sau đó cảm giác Du Thanh bắt đầu cởi quần áo của mình, trong lòng càng trở nên mừng như điên.

Đã thật lâu rồi bọn họ chưa có thân mật qua như thế, Bạch Lê lập tức ôm cổ hân bắt đầu đáp lại.

Du Thanh càng hôn càng sâu, cảm xúc có chút không khống chế được, ngay cả sự đau đớn nơi mi tâm đều xem nhẹ, nhưng sau này lại thật sự đau đến lợi hại, lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng buông môi hân ra nói giọng khàn khàn:” A Lê, cho ta nhìn ấn ký sau lưng người đi”.

Bạch Lê nhất thời lo lắng:” Không cần!”

“ Nghe lời, chỉ nhìn một chút thôi”.

Bạch Lê trừng mắt nhìn hần một lúc lâu, quệt quệt miệng, không tình nguyện mà nằm úp sấp xuống.

Du Thanh kéo quần áo hần xuống, lộ ra cái lưng trắng nõn, khi nhìn đến ấn ký thì cảm giác thiên hoàn địa chuyển càng phát ra mãnh liệt.

Nhắm mắt lại hoãn hoãn, cúi xuống định hôn một chút, không nghĩ đến khi mới tới gần một ít thì hần liền kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống giường.

“A Thanh! A Thanh!” Bạch Lê thấy hai mắt hần nhắm nghiền, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng truyền một ít linh lực cho hần, nhưng phát hiện dù có truyền như thế nào thì hần cũng không hấp thu vào, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Du Thanh bị hần lay lay nửa ngày cũng chưa từng tỉnh dậy, hiển nhiên là đã ngất đi rồi.

Bạch Lê sợ tới mức hồn phi phách tán, lấy lại tinh thần, nhảy xuống giường nghiêng ngã lão đảo mà mở cửa rồi liền xông ra ngoài.

***Chú thích:

(*) Phá phủ trầm chu: Nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nồi và đục thủng thuyền =>>> Đặt trong hoàn cảnh của truyện thì ý là “biết bao giờ mới phá tan được nghi hoặc này để tìm ra căn nguyên ngọn nguồn đây”.

(*) Yết bảng: Dán bảng thông báo kết quả thi lên tường thành ak ^.+

43. Chương 43: Khôi Phục

Mây mỏng như khói, sương mù lượn lờ, mây rêu phát phơ Không Hoa lão quân ngồi khoanh chân trên ghế đá, một tay cầm bầu rượu hồ lô, một tay kia hai ngón tay nắm một quân cờ màu đen, tựa vào phiến ngọc thạch cao cỡ nửa người phía sau rồi ngủ gật, nửa há miệng, thường thường phát ra tiếng ngáy nhẹ phảng phất mùi rượu.

Cây mai bên cạnh phiến ngọc thạch bỗng nhiên phát ra một trận tiếng vang sột soạt, lập tức liền có vài cánh mai phớt hồng rơi xuống, một mảnh dừng trên lông mày bên trái của hần, một mảnh khác chao lượn rồi rơi vào trong miệng đang nửa há của hần.

Không Hoa lão quân chân mày giật giật, táp chặt lưỡi, đột nhiên trừng hai mắt, tỉnh lại, quân cờ đen trên đầu ngón tay rơi xuống bàn cờ phát ra một tiếng “đình” giòn tan, sợ run một lát mới phát giác là mình bị trêu cợt, ngẩng đầu trợn mắt nhìn lên một con hồ ly toàn thân tuyết trắng trên cây:” Vật nhỏ! Xuống dưới cho ta!”

Tuyết hồ hai mắt linh động, chín cái đuôi mao nhung nhung phía sau phát pha phát lại mà quần trên nhánh cây, hướng về ông lão phía dưới mà “ Xèo xèo “ gọi bầy, ánh mắt nheo lại, một bộ dáng đắc ý phi thường.

Người trẻ tuổi ngồi đối diện bàn cờ cười khê lên, tiếng nói thanh nhã ôn nhuận:” Sư phụ, giấc ngủ này của ngài phải mất một ngày một đêm, ta liền ngồi chờ ngài một ngày một đêm, nó đây là đang thay ra giải bày ủy khuất đâu “ Nói xong liền hướng trên cây vẫy vẫy tay.

Hồ ly hướng lão quân nhe răng trợn mắt, ánh mắt lại ngấm chủ nhân, thấy hần ngoắc liền vội vàng buông lỏng mấy cái đuôi, từ trên cây nhảy xuống, chuẩn xác không lầm mà rơi vào trong ngực chủ nhân, vô cùng hưởng thụ mà cọ cọ lên cằm hần, mấy cái đuôi vòng lại bao lấy chính mình, mấy cái còn lại quất đến quất đi rồi khoát lên đuôi chủ nhân.

Không Hoa lão quân hừ một tiếng, nhặt quân cờ bị rơi xuống, kiểm tra bàn cờ một phen, thấy vẫn chưa bị mình làm xáo trộn thì lại tiếp tục hạ một bước, sau khi hạ xong liền hướng hồ ly nhìn thoáng qua, thần sắc trở nên nghiêm túc:” Huyền Thanh, nghe vì sư một câu, đem hồ ly này bỏ lại nhân giới đi, vạn nhất để trên thiên đình biết được thì cũng không phải là chuyện đùa”.

Lời giống như vậy hần không biết đã nói bao nhiêu lần, chỉ là hần lại luôn che chở và đau tiếc cho đồ đệ này, bình thường vẫn hay gọi hần Thanh nhi, lần này bỗng nhiên gọi hần là Huyền Thanh, thái độ như vậy là không cần phải bàn cãi.

Huyền Thanh không để ý lắm mà cười cười, nhặt lên một quân cờ trắng trong hộp, vén tay áo nghiêng người ra theo sát một bước, rút tay về khoát lên đầu hồ ly, thay nó vuốt vuốt lông mao, lại xoa nắn lỗ tai nó, thấy vẻ mặt hưởng thụ của nó, nhin không được cười lên:” Nếu đã lựa chọn làm Tán tiên, vậy thì đó là vô câu vô thúc, cần gì phải quản luật trên Thiên giới nhiều như vậy? Giống như vị Lục Ấp đạo quân tiêu diêu tự tại như vậy chẳng phải thật tốt?”.

Không Hoa lão quân tức giận đến nỗi thổi râu tròng mắt với hần:” Lục Ấp đạo quân ở ngoài tam giới cũng không ở trong ngũ hành, trên không cần phải kính ba vị Thánh hoàng vân hỏa, dưới không cần để ý tới dao trì và Thiên đế. Người chỉ mới là một tên thượng tiên, làm sao lại có thể lấy mình so sánh với đạo quân? Quả thực là hồ nháo!”

“ Đệ tử chỉ là lấy ví dụ mà thôi “ Huyền Thanh cười cười trấn an hần:” Tiểu hồ ly này ta nuôi đã ngàn năm, sao lại có thể nói ném liền ném? Vật nhỏ thực thông minh, mới chỉ một ngàn năm mà đã tu luyện thành cửu vĩ linh hồ, qua một chút thời gian nữa thì sẽ biến ảo thành hình người, đến lúc đó lại có thêm một người chơi cùng ngài, chẳng phải rất tốt hay sao?”

“ Người còn thật sự cho rằng nó thông minh? Nếu không phải nó hấp thụ linh khí trời đất, nhặt nguyệt tinh hoa của nơi này thì chỉ sợ qua một ngàn năm nữa thì cũng chỉ là một con yêu hồ bình thường mà thôi!” Không Hoa lão quân hầm hừ hạ xuống một quân cờ, muốn trách cứ hần nhưng tâm lại không đành lòng, đành phải uống một ngụm rượu bình tĩnh lại, thở dài:” Còn không phải là vì tốt cho người “.

“ Đệ tử hiểu được nỗi khổ tâm của sư phụ, nhưng mà...” Huyền Thanh mím môi, chặn lại câu nói kế tiếp.

“ Hừ! Đều do ngày thường vì sư quản giáo quá lỏng lẻo! “.

“ Là đệ tử không nghe khuyên bảo “ Huyền Thanh nhìn thoáng qua hồ ly, nhớ tới mỗi đêm sau khi nó đi vào giấc ngủ thì sẽ nhìn thấy thấp thoáng một bóng người sắp hóa thành thực thể, trong lòng thở dài.

Nhưng mà.... Hiện giờ nếu bảo ta bỏ lại hần, đã muộn...

Chung quanh thiên giới mây mù dày đặc, phóng mắt nhìn lại đều là quang cảnh trắng xóa, chỉ có đại điện nơi thiên đình này là một mảnh vàng rực chói mắt, bốn phía đại điện là hàng trăm cây ngọc trụ tường vân đứng sừng sững, hai hàng đứng bên dưới đều là thần tiên, là thần tử của Thiên đế, ở giữa đại điện trống không chỉ có một mình Huyền Thanh quỳ gối, tấm lưng cương trực thẳng thắn.

Trên cao, Thiên đế ngồi ngay ngắn với mũ ngọc trên đầu, chuỗi ngọc trên mũ miện lay động trước trán, thanh âm như chuông đồng, bốn vách tường hồi âm không ngừng:” Huyền Thanh, người có biết tội của người không?”

Huyền Thanh nhớ tới trên người, trên đùi, thậm chí các loại vết thương trên đầu của hồ ly, trong lòng quặn đau, những lời sư phụ dạy bảo nháy mắt đã bị vứt ra sau đầu, cắn răng nói:” Không biết “.

“ Vô liêm sỉ!” Thiên đế vô bàn giận dữ nói:” Người một mình đem tiểu yêu dưới nhân gian mang lên thiên giới, sớm đã phạm vào giới luật của trời, nhìn trên mặt mũi của Không Hoa lão quân, thiên đình cũng không truy cứu người. Hiện giờ khen ngược, người thế nhưng còn lấy oán trả ơn, vì một con yêu nghiệt nhỏ bé mà ngang nhiên đối nghịch với thiên đình! Hành vi như thế, người đặt uy nghiêm của thiên đình ở nơi nào?!”

Trong mắt Huyền Thanh hiện lên nụ cười lạnh:” Thiên đình nói là sẽ khiển trách nhẹ nhàng, nhốt hồ ly của ta trăm năm rồi ném xuống thể gian, nhưng lại dung túng ngục tốt ngược đãi làm nhục, lật lọng như thế, chẳng lẽ phải là đã sớm không có uy nghiêm rồi sao? Cần gì phải nói chuyện uy nghiêm gì đó đối với một tên tán tiên chẳng có tên tuổi gì như ta?”

Thiên đế bị trận trách móc của hần làm tức giận đến toàn thân run rẩy:” Già mồm át lễ phải! Xem ra người vẫn không biết hối cải! Nguyên bản còn muốn từ nhẹ xử lý, không thể tưởng được người lại không biết tốt xấu như thế! Người tới!!!! Đem tên đệ tử dưới gối của Không Hoa lão quân này áp giải đi lên Tru tiên đài!”.

Tru tiên dài, tên như ý nghĩa, thần tiên dù có lợi hại cỡ nào, khi nhảy xuống Tru tiên dài này thì pháp lực đều mất hết, tiến vào lục đạo luân hồi. Huyền Thanh đứng bên Tru tiên dài, điều tiếc nuối duy nhất chính là không đợi được đến ngày hồ ly biến ảo thành hình người, nhịn không được khuôn mặt trở nên ảm đạm bi thương, xoay người nói với tên lính sai phía sau:” Có thể cho ta nói với sư phụ mấy câu được không?”

Hai tên lính sai này đều là tiểu tiên, đã nhìn quen đủ loại chuyện trên Tru tiên dài, cũng biết sau khi hắc luân hồi viên mãn rồi sẽ còn trở lại thiên đình, dĩ nhiên không dám chậm trễ, hơn nữa đã từng nghe thấy những hành vi của hắc tại thiên lao, trong thần sắc tràn đầy kính sợ, thanh âm cung kính nói:” Huyền Thanh đại nhân thỉnh tự nhiên”.

“ Xưng hô này thế nhưng lại chiết sát ta “ Huyền Thanh ảm đạm cười, đi đến bên cạnh Không Hoa lão quân sớm đã đứng ở kia, quỳ xuống trước mặt hắc:” Sư phụ, đệ tử biết sai”.

Không Hoa lão quân vừa đau lòng vừa tức giận, giơ bàn tay lên, nhưng nửa ngày cũng không thể tát xuống:” Nhận sai với ta thì có ích lợi gì? Thời điểm Thiên đế giáo huấn ngươi, ngươi mềm nhẹ xuống thì không phải tốt rồi sao! Làm sao lại có thể rơi xuống tình cảnh như thế này! Những lời vi sư nói ngươi đều nghe đi nơi nào?”

Huyền Thanh cúi đầu, thản nhiên nói:” Hưởng sư phụ nhận sai là bởi vì hổ thẹn với sư phụ. Về phần Thiên đế, ta không thẹn với lương tâm, vì sao phải nhận sai?”

“Ngươi! Không Hoa lão quân tức giận đến nổi râu mép thiếu chút nữa bay lên, lần thứ hai giơ tay, run rẩy rồi cầm giận mà thu hồi:” Ngươi còn nói không có thẹn với lương tâm, ngươi giáo huấn những tên ngục tốt thì cũng thôi đi, đằng này ngươi lại đánh luôn mười hai kim tiên Thiên đế phái xuống, đánh một trận còn chưa tính, thế nhưng còn liên tiếp đánh trọng thương bốn người trong bọn họ!”

“ Là bọn họ muốn cản ta, nếu ta không phản kháng thì làm thế nào mới có thể cứu tiểu hồ ly ra?”

“ Tiểu hồ ly tiểu hồ ly! Ngươi chỉ biết tiểu hồ ly! Vì một cái vật nhỏ như vậy mà ngươi lại coi rẻ thiên đình như thế, vi sư muốn đánh ngươi!”

Huyền Thanh ngẩng đầu cười cười lấy lòng hắc:” Sư phụ đừng nóng giận, ta biết sai rồi, ngài muốn đánh liền đánh đi, nếu không đánh thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu”.

Không Hoa lão quân tức giận đến nổi trừng mắt nhìn hắc, lại bị lời hắc nói gợi lên thương cảm, dừng một lát thở dài một hơi, kéo hắc lên, bóp bóp vai hắc, tiếng nói có vẻ già nua thêm vài phần:” Thôi, hiện giờ nói những điều này thì có ý nghĩa gì? Vi sư chờ ngươi trở về chơi cờ, ngươi, tự giải quyết cho tốt”.

“ Vâng “ Huyền Thanh một lần nữa quỳ xuống, dập đầu ba lần mới đứng lên, xoay người chậm rãi đi đến Tru tiên dài.

Thời gian ngàn năm bỗng nhiên lướt qua, Huyền Thanh chấm dứt luân hồi, khôi phục thân phận thượng tiên, lại phát hiện tiểu hồ ly của hắc vẫn luôn đau khổ đuổi theo hắc, ăn hết mọi sự khổ đau khi cần mà không được, nhất thời lòng đau như cắt.

Hồ ly tại trước mộ bia trút xuống một hơi cuối cùng, hồn phách ly thể, bởi vì không có đuôi hồ nên không thể khôi phục thành nguyên hình, vẫn là hình người như cũ, bị đầu trâu mặt ngựa mang đi địa phủ hắc ám, thần trí bị hôn mê, đi qua đường hoàng tuyền, đến sông Vong Xuyên, bước lên cầu Nại Hà bên cạnh, trên đá Tam Sinh có khắc ghi điều mong mỏi mà hắc không hề hối hận khi còn sống.

Mạnh Bà đưa qua một chén canh, hòa ái bảo:” Con à, uống đi, uống xong sẽ gặp được con đường tốt hơn “ Vừa dứt lời, chén đột nhiên nghiêng ngã, rồi khỏi bàn tay rơi xuống dưới cầu cùng với nước thuốc tiên.

“ Không cho uống!” Thanh âm thanh nhã lộ ra mười phần lệ khí, Huyền Thanh một tay kéo tiểu hồ ly vào trong ngực mình, mang theo hắc bay về theo con đường cũ. Con đường Hoàng Tuyền không thể quay đầu lại, nhưng hắc là tiên, hắc luôn luôn có biện pháp mang y ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, cả địa phủ ồ lên, quỷ sai một tên lại một tên liên tiếp chặn đường, kinh động điện Diêm La....

Địa phủ ngã nghiêng, hoa Bỉ Ngạn bên sông Vong Xuyên kia đang nở đẹp đến rực rỡ, chiếu rọi đầy đất một màu đỏ tươi.

Trong bóng đêm, máu chảy thành sông.

Lại là hắc ám, trước mắt giống như bị bịt một tầng vải đen, chớp mũi quanh quẩn mùi máu tươi, giống như đúc với những gì trong mộng đã từng nhìn thấy. Chân mày Du Thanh càng nhíu càng chặt, mãnh liệt mở hai mắt, triệt triệt để để tỉnh táo lại.

Trận mộng này không có cách nào tính rõ được thời gian, bởi vì hắn không nhớ rõ chính mình đến tột cùng là đã sống lâu bao nhiêu năm, sống được nhiều ít tuổi, hắn chỉ biết là, trước khi tiểu hồ ly xuất hiện, hắn mỗi ngày đều sống tương tự như nhau, hoàn toàn không có điều gì đáng nhớ lại, còn tất cả những ký ức đến sau này thì đều có liên quan với tiểu hồ ly.

Nguyên lai, hắn gặp nhiều giấc mộng như vậy, vẫn luôn là đang khôi phục ký ức. Nguyên lai, hắn gọi là Huyền Thanh.

Du Thanh từ trên giường ngồi dậy, không cần nhắm mắt cảm thụ thì liền biết, tất cả linh lực và pháp lực đều đã khôi phục, quay đầu nhìn nhìn, thấy Bạch Lê ghé vào bên giường mà ngủ.

Bạch Lê thấy hắn ngất xỉu thì thiếu chút nữa hoảng loạn đến rơi nước mắt, nắm tất cả các thầy thuốc giỏi trong kinh thành lại đây, xem hồi lâu thì nói mạch vẫn giống bình thường, lại gọi mấy trưởng lão về đây, vẫn như trước mà hết đường xoay sở, lúc cuối cùng khi không còn cái gì có thể thử nữa thì tuyệt vọng, lại đi tìm các thí sinh cùng ở nơi này, có mấy người tinh thông y thuật cũng không nhìn ra được chứng bệnh gì, giằng co một ngày hai đêm, đành phải ngồi canh chừng trước giường, không nghĩ là lại một đến ngủ quên.

Du Thanh thấy hắn nhăn chặt mày lại, thần sắc tiêu tụy, đau lòng không thôi, thay hắn truyền chút linh lực rồi mới ôm hắn đặt lên giường làm cho hắn yên ổn ngủ một giấc, hôn thân lên môi hắn, lúc này mới thẳng thắt lưng, đi đến trước gương đồng, nhìn trong gương thấy mi tâm của mình có một ấn ký hoa mai màu hồng nhạt, đưa tay lên xóa nó đi.

Sư phụ nói đây là ấn ký đã có từ lúc hắn sinh ra, hắn là từ nguyên khí của huyền mai núi Côn Luân ngưng kết biến ảo mà thành, xin sư phụ nhận hắn làm đệ tử, hiện giờ đúng là thật nghĩ không ra những chuyện xa xưa hơn nữa.

Du Thanh nghĩ nghĩ, quyết định tạm thời không nói cho Bạch Lê thân phận của mình, một khi nói ra sẽ gặp liên lụy đến tất cả những sự việc xuất hiện trước đây và sau này, hắn không hy vọng Bạch Lê phải thừa nhận nhiều như vậy, chỉ hy vọng hắn vĩnh viễn đơn thuần mà cười vui tươi hơn hở.

Nếu hắn biết việc cầu mà không được của ngàn năm qua đều không phải vì vận mệnh trên trời, mà là do thiên đình cố ý gây nên thì sẽ có cảm tưởng như thế nào? Nếu hắn biết mình vì hắn mà cải lại thiên mệnh, có thể sẽ áy náy hay không? Du Thanh hiểu biết hắn, không cần nghĩ tới thì đã biết kết quả.

Bạch Lê trở mình trên giường, Du Thanh nghe được động tĩnh rồi đi qua, ngồi một bên nhìn. Bên ngoài sắc trời đã gần đến giờ Thìn.

Hiện giờ có Bạch Lê làm bạn, hận ý trong trí nhớ đã muốn phai nhạt rất nhiều, chỉ là khi nghĩ lại vẫn cứ cảm thấy buồn cười, không lâu trước đây hắn còn cảm động và tạ ơn trời cao vì đã cho hai người cơ hội để bắt đầu một lần nữa, hiện giờ mới biết được đây là do chính mình đuổi kịp mà bắt lấy.

Du Thanh hãy còn lâm vào trầm tư nên chưa từng chú ý tới rèm mi của Bạch Lê đang nhẹ nhàng võ. Bạch Lê mơ mơ màng màng mở mắt ra, tầm mắt đột nhiên đứng lại, mãnh liệt thét kinh hãi một tiếng, từ trên giường nhảy dựng lên:” A Thanh! Người tỉnh rồi!”

Du Thanh vội vàng đỡ lấy hắn:” A Lê, làm cho người lo lắng”

Bạch Lê sốt ruột cuống quýt mà nhảy xuống giường, sờ soạng một lượt chung quanh mặt và trên người hắn:” A Thanh, người có chuyện gì hay không? Có không thoải mái hay không?” Vừa dứt lời, nhìn vào ánh mắt của hắn thì lại trở nên có chút nghi hoặc, tổng cảm thấy hắn có chỗ nào đó không giống, nhưng vẫn không thể nói ra đến tột cùng là không giống chỗ nào.

Du Thanh thấy trên mặt hắn còn vương nước mắt, trong lòng đau xót, vội vàng kéo hắn vào trong ngực:” Không có việc gì, chỉ là ngất đi thôi, hiện tại đã muốn tốt lắm”

Bạch Lê vẫn lo lắng như cũ, đưa tay sờ lên mặt hắn.

Du Thanh nhìn mặt mày tràn đầy lo lắng của hân, nâng sau ót hân lên rồi hôn lấy môi hân.

Bạch Lê bị dọa một trận hết hồn, vội vàng đẩy hân ra, đôi tròng mắt sáng trong lúc trước nháy mắt mất đi thần thái:” A Thanh, người đừng chạm ta...”

Du Thanh cười rộ lên:” Không có gì đáng ngại, người lại đây, ta có chuyện muốn nói”.

Bạch Lê nghi hoặc mà giương mắt nhìn hân, đang muốn mở miệng, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

44. Chương 44

Du Thanh đi tới mở cửa, đứng bên ngoài chính là con một sách cách vách Trương Nguyên Tài. Trong nháy mắt, hốc mắt Trương Nguyên Tài tròng lớn, lẳng lẳng nhìn hân một lát, lập tức cười rộ lên:” Du huynh, người xem như đã tỉnh lại! Cũng không biết là người bị bệnh gì, thầy thuốc lấy kim châm vào mà cũng châm không tỉnh, có phải là gần đây quá mệt mỏi?”

Nguyên bản Du Thanh định tìm cái gì đó để lấy cớ, nghe hân hỏi như vậy thì ngược lại lại bớt lo, cười cười nói với hân:” Là có chút mệt, chính ta cũng không biết như thế nào lại hôn mê bất tỉnh”.

“ Có thể là Du huynh thấy áp lực hơi nặng chăng? Kỳ thật, lấy thực học của Du huynh thì thi Đình nhất định không có vấn đề, cần gì phải vất vả như vậy? Mười năm gian khổ học tập, cuối cùng nếu được thì sẽ được, nếu không thì vẫn sẽ là không, vài ngày ngắn ngủi cũng chẳng làm nên tác dụng gì”.

Du Thanh:”...”

Trương Nguyên Tài có lẽ là đang nói cao hứng, nói tiếp:” Lại nói, thi Đình chính là thi về việc luận sách, toàn nhờ vào sự tích lũy trước đó, Du huynh vừa nhìn liền biết là một người sâu sắc uyên bác, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, tinh thần sảng khoái mà đứng trên tiền điện là có thể, không cần quá mức sầu lo”.

Du Thanh:”... Trương huynh nói rất đúng”.

Trương Nguyên Tài lại thở dài một tiếng:” Thư đồng này của người thật đúng là khiến cho người ta kính nể, liên tục không ngủ mà chăm sóc người, ánh mắt đều khốc đến sưng đỏ, độ trung tâm to lớn như vậy xác thực là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa”.

Trong mắt Du Thanh hiện lên chút lo lắng, đáy lòng rồi lại có chút đau, mỉm cười nói:” Từ nhỏ hân liền đi theo ta, tình cảm cực kỳ sâu nặng”.

Du Thanh nói chính là lời nói thật, Bạch Lê nghe được mà sửng sốt một chút, cho rằng hân đang nói gạt Trương Nguyên Tài, nhin không được nấp ở phía sau cười trộm.

Trương Nguyên Tài bưng tỉnh đại ngộ:” Thì ra là thế! Khó trách khó trách...”

Du Thanh buồn cười mà nhìn hân:” Trương huynh lại đây sớm như vậy, chính là có việc?”

“ A!” Trương Nguyên Tài vỗ phía sau đầu một chút:” Qua một canh giờ nữa liền phải đi thi Đình, ta vốn là định đến thăm người một chút xem người có tỉnh chưa, nhất thời cao hứng quá mà quên chính sự”.

“ Thi Đình?” Du Thanh nhíu mày, tâm niệm vừa động liền biết mình đã mê man bao nhiêu canh giờ.

“ Hôm nay là ngày thi Đình, nếu Du huynh tỉnh, vậy nhanh chóng thu thập một phen, chúng ta cùng đi ” Trương Nguyên Tài nói xong, nhin không được lại cảm khái một câu:” May mắn Du huynh tỉnh đúng lúc, nếu không thì chẳng phải là phải chờ thêm ba năm nữa sao, như vậy rất đáng tiếc!”

“ Trương huynh nói đúng vậy “ Du Thanh cười cười, nghĩ đến chính mình hiện giờ, một là không muốn xoay chuyển đảo lộn trời đất, hai là không muốn làm cho Bạch Lê thấy khả nghi, cảm thấy danh Trạng Nguyên này vẫn là nên đi thi mới tốt. Tuy rằng nói không có quan tước thì thân mình sẽ nhẹ nhàng hơn, nhưng hân dù sao cũng đã khôi phục tiên lực, ở nhân gian du dương cũng tiêu dao.

Hai người đứng trước cửa nói một lát, Trương Nguyên Tài liền cáo từ rời đi.

Bạch Lê đã chuẩn bị xong nước ấm đổ vào chậu rửa mặt, lại muốn tới phòng bếp làm chút điểm tâm, bị Du Thanh một phen giữ chặt lại:” Ngốc à, cũng không sợ mệt chết sao, việc này ta tự làm là được rồi”.

Bạch Lê lắc đầu, đẩy hắn đến phía trước chậu rửa mặt:” Người vừa mới tỉnh, thân mình còn yếu lắm, ta không cần người làm, người đi súc miệng rửa mặt”. Nói xong không đợi hắn phản ứng, nhanh chóng xoay người lao ra ngoài cửa, chạy tới hướng phòng bếp.

Du Thanh nhìn bóng lưng của hắn, thở dài, đành phải thuận theo ý của hắn.

Hai người vội vàng ăn xong điểm tâm trong hộp, mới vừa đổi xong quần áo, bên ngoài lần thứ hai truyền đến tiếng đập cửa, nguyên lai là các thí sinh khác nghe nói hắn tỉnh, đều tới thăm hắn.

Một thí sinh hiểu sơ về y thuật bắt mạch cho hắn, vẫn là cảm thấy mạch hắn mơ hồ đến có chút kỳ quái, hỏi hắn có bệnh cũ gì hay không, nghe hắn nói không có, nhin không được càng cảm thấy quái dị, bất quá ngẫm lại mình là một tên lang trung gà mờ, xem không ra bệnh trạng gì thì cũng là bình thường, liền không có nghĩ sâu hơn nữa.

Nhóm thí sinh lại thoáng hàn huyên ở chỗ hắn một lát, trong lòng đều có chút quý mến, nguyên bản còn có chút ghen tị hắn, lúc này lại không còn tâm tư kia nữa, nghĩ đến hắn vì khoa cử mà phí sức mệt nhọc như thế, thật khiến người ta cảm khái làm sao, bỗng nhiên cảm thấy hắn đỗ hội Nguyên ngược lại cũng là hợp tình hợp lý. Đều là những thư sinh mười năm khổ đọc, những khổ sở trong đó, ai lại không biết? Ngược lại lại có thêm chút cảm giác đồng cảm với nhau.

Du Thanh nghe ra ý tứ ấy từ giữa những lời nói của bọn họ, quả nhiên là dễ khóc dễ cười.

Tán gẫu chưa đến tận hứng thì canh giờ phải đi thi đã đến, Du Thanh thấy bộ dáng bọn họ khi rời đi có chút tiếc nuối, cảm thấy nhân tâm thật kỳ diệu, tựa hồ một lần té xỉu này của mình ngược lại đã giải trừ khúc mắc trong lòng bọn họ.

Cho nên, sự phụ quả nhiên nói đúng vậy, tại thời điểm thích hợp thì nên yếu thế một chút, ngược lại đó là một chuyện tốt. Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng dù sao thì giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, theo tính tình này của hắn, không biết đến khi nào mới có thể nghe vào lời mà sự phụ nói. Mặt ngoài hắn ôn nhu như ngọc, nhưng trong lòng lại thấp phần thanh lãnh, sống nhiều năm như vậy, trừ bỏ Bạch Lê và sự phụ, hắn thật sự không muốn yếu thế trước bất kỳ ai. (Mai tiên có khác ^__^)

Sau đó, mấy người lại cùng nhau vào thành, tụ tập trước cửa cung cùng với những thí sinh đến từ các phương hướng khác. Du Thanh một đường đều đi cuối cùng ở đám người, trộm dắt tay Bạch Lê, nắm hắn trong lòng bàn tay an ủi.

Sáng sớm Bạch Lê tránh né hắn trong nháy mắt đó, thần sắc ảm đạm và sự áy náy trong đáy mắt ấy vẫn luôn như chiếc kim đâm lên trái tim hắn, hiện nay không tiện nói chuyện, đành phải chờ sau khi thi xong, trở về sẽ nói cho hắn biết rằng sau này mình sẽ không có việc gì nữa, miễn cho hắn lại nghĩ đông nghĩ tây mà khổ sở.

Bạch Lê bị hắn dắt đi một đường, trong lòng lại càng phát ra khó chịu. Du Thanh càng đối tốt với hắn, hắn liền càng muốn gần gũi hơn với hắn, nhưng vừa nghĩ tới việc mình khiến hắn chịu đựng đau đớn, còn hại hắn hôn mê bất tỉnh thời gian dài như vậy, trong lòng liền khổ sở vạn phần, gương mặt nhìn nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi:” A Thanh, dắt tay ta như vậy, người còn đau phải không?”

“ Không đau, về sau cũng sẽ không đau nữa “ Du Thanh lập tức trả lời, nghĩ đến hắn không ngủ mà không ngớt chăm sóc mình, sợ hắn trộm cùng đi vào hoàng cung, lại bổ sung:” Đợi lát nữa đưa ta tới cửa thì đi về hảo hảo nghỉ ngơi, không cần ở bên ngoài chờ ta, ta thi xong liền trở về, biết không?”

“ Ân...” Bạch Lê cực kỳ nhu thuận gật đầu, nghe hắn nói không đau, vội vàng nắm chặt tay hắn, dường như sợ hắn biến mất vậy.

Du Thanh nhìn bộ dáng này của hắn, hận không thể lập tức kéo hắn vào trong ngực hôn môi một phen, nghĩ đến hắn đã từng nói qua là đợi mình sau khi làm quan thì sẽ cùng ngồi chơi chung một kiệu, đành phải nhẫn nại xúc động trong tim, quyết định vẫn dựa theo tính toán trước kia, qua thi Đình rồi hẵng nói.

Đứng ở cửa cung chờ không bao lâu, liền có tiểu quan tiến đến dẫn đường, đưa bọn họ vào trong cung, một đường đi đến đại điện, sau khi ổn định thì Hoàng đế giá lâm và ra đề mục.

Du Thanh hiện giờ đã khôi phục lại toàn bộ ký ức, dĩ nhiên thập phần quen thuộc với đại điện này, cũng không giống với những người khác mà lên đánh giá như vậy, chỉ lẳng lặng mà đứng, sau khi xác định là Bạch Lê cũng không cùng lại đây thì lúc này mới yên tâm.

Không bao lâu, theo giọng hô cao của hoạn quan, long bào chói lọi cùng với tiếng bước chân trầm ổn xuất hiện trước mắt mọi người. Du Thanh bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề đã bị hấn xem nhẹ, hấn thể nhưng phải quỳ xuống trước một Hoàng đế phạm nhân, hơn nữa, nếu là thật sự vào triều làm quan, sau này hấn vẫn còn phải quỳ nữa.

Tưởng tượng như vậy, nhất thời có chút dở khóc dở cười, hấn cũng không phải đặc biệt để ý đến mấy thứ này, nhưng vốn dĩ hấn có chút không quen nhìn chế độ cấp bậc trên thiên đình, dĩ nhiên cũng không phải nghĩ mình là thượng tiên mà cảm thấy cao hơn một bậc so với thường nhân, chỉ là hấn dù sao cũng đã quen làm Tán tiên, mọi việc đều tương đối tùy tính, vì để ở lại nhân gian, thế nhưng lại bắt đầu cố tình tuân theo quy củ.

Quy củ trên thiên giới hấn cũng không thích tuân theo, thế nhưng quy củ trên thế gian thì ngược lại là không có cách nào khác, dù sao đối với hấn cũng không có gì trói buộc, coi như là vui đùa một chút tốt lắm. Nếu Hoàng đế biết hấn có loại tâm tư này, chỉ sợ sẽ bị chọc giận đến sùi bọt mép.

Du Thanh theo những người khác quỳ xuống dập đầu, trong đó lễ nghi phiền phức và những lời mở màn thì không cần phải nói. Hoàng đế liếc mắt một cái liền nhìn thấy khí chất hấn bất đồng so với người khác, nhin không được nhìn chăm chăm một lát, thấy hấn cúi đầu đứng yên, thập phần thông dong, liền có chút thương thức, dừng trong chốc lát, lúc này mới hắng giọng một cái, bắt đầu ra đề mục.

Có đề, ba trăm người sôi nổi ngồi vào ghế, trong lúc nhất thời, trong điện lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không muốn thất lễ trước mặt thiên tử, nhưng thời gian lâu, vẫn là chậm rãi hiện ra mỗi người một vẻ, có vò đầu bứt tai, có suy tư khổ tưởng, có thở dài trầm ngâm, Hoàng đế ngồi nhìn trên cao, cũng cảm thấy rất thú vị, lại nhìn Du Thanh, nhìn như ngồi rất ngay ngắn nhưng rồi lại cực kỳ thả lỏng, không có bất luận động tác nhỏ gì, chỉ là sau khi suy tư một lát mới nhấc bút lên chậm rãi viết, thần sắc lạnh nhạt.

Cuộc thi này đối với Du Thanh mà nói thì hoàn toàn chỉ là một tràng thi đã làm qua, đề mục giống y như năm đó, hấn lười vận chuyển đầu óc, liền vẫn dựa theo trí nhớ mà viết, mặc dù nếu ra đường rẽ mà không thành Trạng Nguyên, tùy tiện Bảng nhãn hoặc Thám hoa cũng được, chẳng sợ phải làm tiểu quan cữu phẩm, chỉ cần có thể làm cho Bạch Lê ngồi cùng cỗ kiệu mà chơi đã ghiên, thì cũng không tính là đi thi vô ích.

Đang thần nhiên mà viết, bỗng nhiên cảm thấy có tầm mắt dừng trên người mình, hơn nữa, rõ ràng không phải là của Hoàng đế, tầm mắt này có chút khiến cho hấn không thoải mái. Du Thanh sững sốt một chút, làm bộ như ngẩn đầu suy tư, lơ đãng liếc sang phương hướng mang đến cảm giác đó.

Chỗ Thiên môn, bức rèm mạ vàng với những sợi ngân tuyến lẳng lặng buông xuống, cách một tầng sa mỏng bên trong, có thể nhìn thấy một nữ tử mặc cung trang ngồi sau đó, ánh mắt đang sáng quắc mà nhìn qua. Nàng kia chạm đến ánh mắt hấn nâng lên, cách bức rèm lụa mỏng manh mà mỉm cười thần nhiên với hấn, thân phận không cần phải nói cũng biết.

Du Thanh sững sốt một chút, lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, bút pháp dừng trên ngón tay, trong lòng xác thực hồi hận, không thể tưởng được là mình nghĩ nhiều như vậy nhưng lại quên còn có chuyện nàng công chúa này.

Tuy nói hấn là thần tiên, thế nhưng lại không thể lạm dụng pháp lực tại thế gian, vạn nhất thực sự chọn hấn làm Phò mã, nếu dựa theo biện pháp nhân gian, thì thật sự rất khó giải quyết. Nếu có thể sớm nhớ tới thì hấn sẽ không đến đây thi, bất quá trước mắt nếu nói hồi hận thì cũng không kịp nữa, đành phải tiếp tục thi, nếu Hoàng đế thật sự muốn tứ hôn, hấn sẽ kháng chỉ mang theo Bạch Lê rời xa kinh thành, dạo chơi bốn biển.

Bất quá, đây cũng không nhất thiết là một biện pháp thật tốt.

Du Thanh cúi đầu nhìn văn vẻ trên bài thi, trong mắt bỗng nhiên lộ ra ý cười, nghĩ nghĩ, đem những nội

dung ở trong lòng cải biến một phen, chăm nghiên mực, tiếp tục viết. Như thế, hần không thi đỗ Trạng Nguyên, làm tiểu quan, còn có thể đem chức Phò mã chuyển tới trên đầu người khác, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Hần không muốn có liên lụy với bất kỳ người nữ tử nào, tự nhiên là muốn ngăn cách hết thảy tai họa ngầm, hần thực hiểu biết Bạch Lê, mặc dù chính mình không có tâm tư đó, nhưng trong tâm Bạch Lê vẫn cảm thấy khó chịu. Hần không muốn lại thương tổn y nữa, cho dù là vô tâm nhưng đều sẽ tăng thêm tội nghiệt cho mình.

Về nhân gian luân hồi mười kiếp, hần đều nhớ rõ, hiện giờ trở lại điểm ban đầu, những việc này tựa như chất chồng lên nhau, vẫn xảy ra giống như chưa bao giờ phát sinh qua, chỉ là hần không muốn lừa mình dối người như vậy, hần đã khiến cho Bạch Lê một lần lại một lần thương tâm, đây là sự thật không thể xóa nhòa.

Du Thanh viết viết, cũng chưa từng chú ý đến việc mình sớm đã bắt đầu ngăn người, cảm thấy nhớ nhưng Bạch Lê da diết, cũng không biết hần có nghe lời mình mà hạo hạo nghỉ ngơi hay không, đợi khi lấy lại tinh thần mới phát hiện, thi Đình sắp kết thúc, liền qua loa mà viết đoạn cuối.

Trình bài thi, lại là một phen lễ nghi phiền phức, lúc này mới rời khỏi đại diện, đi theo tiểu quan dẫn đường mà bước đến cửa cung.

Ra hoàng cung, thư đồng của các nhà đều đứng chờ bên ngoài, sôi nổi tiến lên đón. Thí sinh có hiểu biết thì nhịn không được mà kinh ngạc:” Du huynh, như thế nào hôm nay chưa từng thấy thư đồng nhà ngươi?”

Du Thanh ngược lại có chút vừa lòng, cười nói:” Hai ngày nay hần đã mệt nhọc, ta không cho hần lại đây, phân phó hần hạo hạo nghỉ ngơi”.

“ A, khó trách, ngày thường thư đồng nhà ngươi chính là người cao giọng nhất, hôm nay không gặp người thật là có chút thấy không quen”.

Ý cười trong mắt Du Thanh dạt dào, nghĩ đến việc sắp trở về có thể nhìn thấy hần, trong lòng xác thực cao hứng, đối với hai bên trái phải nói:” Chư vị niên huynh về trước đi, thư đồng của ta thích ăn chân gà, ta đi mua cho hần một ít”.

Những người khác dĩ nhiên là không rõ cái loại “Thích ăn chân gà” này đến tột cùng là yêu thích đến loại trình độ nào, chỉ cho là có chút kiêng ăn, rồi mới cảm thán chủ tớ bọn họ tình thâm, liền chấp tay cáo biệt với hần.

Du Thanh rời khỏi đám người, chuyển qua hai cái ngõ nhỏ, hướng đến cửa hàng mà Bạch Lê thích nhất kia, một cái chuyển biến, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người rõ ràng.

Du Thanh nhìn thấy người tới mà ngơ ngẩn:” Sư phụ!”.

45. Chương 45

Sau khi Bạch Lê nhìn theo Du Thanh tiến vào cửa cung thì thật sự nghe theo lời của hần, trở về cùng với những thư đồng khác, chỉ là dọc theo đường đi này lại im lặng hơn rất nhiều so với ngày thường. Người khác chỉ cho rằng hần vì việc Du Thanh hôn mê mà mệt nhọc nên cần nghỉ ngơi, liền cũng không tìm hần nói chuyện, nhưng bọn họ lại không biết rằng hần đã sớm mất hồn mất vía, tuy trên mặt nhìn không ra điều gì, nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng mê mang.

Trở lại Tiết phủ, hần liền nhốt mình trong phòng, ngơ ngẩn ngồi trước cửa sổ, căn môi, nước mắt rưng rưng đảo quanh hốc mắt, nhưng nhất định không chịu rơi xuống. Hần đi theo Du Thanh một ngàn năm, thật vất vả đến cuối cùng mới có thể ở cùng một chỗ, thế nhưng lại không có cách nào gần gũi, trưởng lão nói ấn ký này đã khắc vào cốt tủy, mà hần lại không thể bỏ đi đoạn xương cốt này.

Vừa nghĩ đến những thống khổ của Du Thanh mỗi lần chạm vào ấn ký này, hần liền áy náy đến không thể kèm chế được. Riêng việc y đau đớn đã có thể làm cho hần kinh hãi, không nghĩ tới thế nhưng y còn có thể bị ngất. Sự tra tấn trong hai đêm này, đối với hần mà nói thì quả thực là sống không bằng chết., hần rất sợ đến cuối cùng Du Thanh vẫn không tỉnh lại, sợ người mà hần thật vất vả mới có được kia, lại mất đi.

Bạch Lê ngồi trong phòng thật lâu, trong lòng như đang rỉ máu. Hắn không muốn làm Du Thanh chịu khổ, nhưng hắn cũng không muốn rời khỏi y. Nói đến nói đi, đều là tại mình tham lam, nguyên bản vẫn nghĩ rằng có thể được ở cùng một chỗ với y đã là đủ rồi, nhưng sau khi cùng một chỗ thì lại ngóng trông được thân mật hơn. Người tham lam, yêu càng tham lam hơn.

Một trận gió từ cửa sổ thổi tới, ngoài cửa sổ, bóng cây lay động, một nhánh cây liễu rủ đang phe phất bên cửa. Bạch Lê theo bản năng ngất xuống một chiếc lá non mới nhú, đặt trên đầu ngón tay vân vê, trong đầu bỗng nhiên hiện lên đêm ba mươi ấy, nhớ đến bộ dáng Du Thanh mỉm cười khi lấy đóa hoa mai đặt giữa mi tâm hắn, môi mấp máy, lệ vương nơi khóe mắt chung quy cũng không khống chế được mà trượt xuống.

Hắn căn bản là không thể rời khỏi Du Thanh, hắn thích y, hắn thích mỗi một cái tươi cười, thích thanh âm y nói chuyện, càng thích y hôn môi mình. Vừa nghĩ tới về sau chỉ có thể dõi mắt trông mong mà nhìn, Bạch Lê dù có làm thế nào cũng không cầm được nước mắt, khóc đến tê tâm liệt phế rồi lại nức nở không thành tiếng. (*)

Gió thổi ngoài cửa sổ có chút vẩn vù, xem ra tựa hồ trời muốn mưa, Bạch Lê khóc thành một “người lệ”, nghe động tĩnh các thư đồng bên cạnh phòng đang lục tục đi ra ngoài, cũng chưa hoàn hồn, chờ một thời gian lâu sau mới mạnh bừng tỉnh, tuy rằng có lẽ không kịp nữa, nhưng vẫn muốn đi đến nghênh đón Du Thanh, rồi lại ý thức được hốc mắt mình nhất định đang sưng đỏ, căn bản là không dám đi qua gặp hắn, đành phải vội vội vàng vàng đi múc một ít nước lại đây rửa mặt.

Rửa xong chuẩn bị xuất môn thì bên ngoài lại bắt đầu náo nhiệt lên, Bạch Lê ngẩn ra, vội vàng mở cửa xông ra ngoài.” A Thanh!” Lời còn chưa dứt, lại sững sốt khi không thấy Du Thanh trong đám người.

“ A Thanh sao lại không trở về?” Bạch Lê hỏi đến thật cẩn thận.

Một người trả lời:” Hắn nói đi mua cho người chút chân gà rồi trở về, nói vậy chắc đang trên đường đâu”.

Sắc mặt Bạch Lê vui vẻ, nhất thời tinh thần phấn chấn:” Ân!” Ngay sau đó liền xông nhanh ra ngoài, làm cho mấy người xung quanh thấy mà trợn mắt há mồm.

Bạch Lê một đường chạy vội vào thành, chạy tới cửa hàng mà bọn họ thường ghé, nhưng không có nhìn thấy bóng người, nghĩ đến trên đường đi cũng không nhìn thấy hắn, đoán có lẽ là hắn đi đường khác, vội vàng làm thuật pháp tìm hắn, nhưng nửa ngày cũng không tìm ra hơi thở của hắn, trong lòng lộp bộp một chút.

Lúc này sắc trời đã dần tối xuống, mây đen tụ cùng một chỗ, tâm tình của Bạch Lê so với đám mây đen dày đặc kia còn muốn nặng hơn rất nhiều, không biết vì sao mình lại không thể tra ra hơi thở của Du Thanh, trong lòng lo sợ bất an, vội vàng lấy lại bình tĩnh, nghĩ đến y hôm nay là đi vào cung, càng hoảng sợ hơn, vội vàng ẩn thân tiến vào hoàng cung.

Kỳ thật, chỉ cần Du Thanh ở trong cung, hắn không cần đi vào thì cũng có thể tìm được y, nhưng hắn lại gấp đến độ không được, không kịp nghĩ sâu hơn, nghĩ đến trong cung còn có một vị công chúa như vậy, trong đầu liền ong ong lộn xộn cả đi, hận không thể lập tức lật tung cả hoàng thành lên.

Chính là hắn dù có như thế nào cũng nghĩ không tới, trong hoàng cung cũng không thể tìm thấy bóng dáng Du Thanh.

Mất hồn mà rời khỏi hoàng cung, Bạch Lê hiện ra thân hình, hòa vào dòng người đang vội vàng chen chúc nối đuôi nhau về nhà, về mặt mờ mịt, đột nhiên không tìm thấy phương hướng đi về, không biết nên đi về hướng nào, cũng không biết đến nơi đâu mới có thể tìm được người thương.

Giờ này khắc này, Du Thanh đang bị bao bọc bởi kết giới do sư phụ tạo ra, người bên ngoài nhìn không thấy, Bạch Lê dĩ nhiên cũng nhìn không thấy.

Không Hoa lão quân thối râu trừng mắt với hắn:” Thật bản lãnh! Vì sư đều thiếu chút nữa tìm không ra người! Hiện giờ khôi phục tiên lực, không mau chạy nhanh tới báo cho ta một tiếng, mà lại vội vội vàng vàng đi mua chân gà cho tên tiểu hồ ly kia, người quả là thực hiểu thuận mà!”.

Du Thanh bị hắn dạy bảo đến nỗi có chút thẹn thùng, vội vàng quỳ xuống:” Sư phụ, đệ tử cũng đang muốn đi tìm ngài, chỉ là chưa tới kịp mà thôi”.

Không Hoa lão quân cực kỳ khó chịu mà hừ một tiếng, ngồi khoanh chân đối diện hắn, vẫy vẫy tay:” Người cũng ngồi xuống đi, đừng quỳ”.

“ Vâng “ Du Thanh cười cười, lên tiếng rồi thuận theo ý hắn ngồi xuống.

Không Hoa lão quân nhìn thoáng qua mi tâm hắn, thấy hắn ẩn đi ẩn ký hoa mai đó, lại hừ một tiếng, nói:” Còn gạt tiểu hồ ly đâu? Không nói cho nó cũng tốt, an phận ở thế gian nghỉ ngơi ngàn năm nữa cho ta!”.

Du Thanh sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn hắn:” Sao sư phụ nói ra lời ấy?”

Không Hoa lão quân vẫn chưa đáp lời hắn, chỉ là đưa tay sang phía hắn, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, đặt dính lên trên trán hắn, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn mà làm một đạo phù chú, đạo phù chú này có thể che đi linh lực của người, có nó thì Thiên đế sẽ không thể dễ dàng tìm được người, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng nên dùng pháp thuật, miễn khiến cho người khác hồ nghi”.

Du Thanh nghe vậy kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt động dung, nhưng nhất thời lại không thể nói ra từ nào.

Không Hoa lão quân thở dài:” Năm đó kêu người bỏ tiểu hồ ly này đi, người nhất định không chịu, còn cho rằng người chỉ thuần túy là thích nuôi nó, không thể tưởng tượng được quả thật là động chân tình, nếu không phải người đại náo địa phủ, vì sư chỉ sợ là vẫn chưa hay biết”.

Mặt Du Thanh lộ ra vẻ áy náy, lại nghe hắn nói:” Một trận chiến dưới địa phủ, nguyên khí người bị đại thương, quả thực có thể coi như là trong họa có phúc. Người trộm tinh thần đỉnh của thiên đình, nhiễu loạn thời không, Thiên đế vốn là tức giận không thôi, bất quá cũng may tiên lực của người bị ngưng trệ, đến tốt cùng là đã trở lại đời nào thì cũng không thể xác định. Chuyện mà Thiên đình phải làm còn rất nhiều, sẽ không giống như vì sư tìm ra người nhanh như vậy, vẫn chưa chú ý tới người đã khôi phục tiên lực, nếu ta tìm được người trước một bước, vậy người hãy an tâm đợi ở thế gian”.

“ Sư phụ...” Vành mắt Du Thanh có chút phấp phỏng, nhìn không được lại quỳ xuống đất:” Đệ tử thẹn với sư phụ! Nhưng mà, A Lê vì đệ tử mà chịu khổ ngàn năm, đệ tử thật vất vả mới đoàn tụ với hắn, tuyệt đối không thể rời đi lần nữa”.

“ Ai! Tại sao người lại quỳ xuống!” Không Hoa lão quân bất đắc dĩ lấy tay cốc lên đầu hắn:” Cũng không có trách cứ người, mau đứng lên cho ta!”.

Du Thanh không chịu đứng dậy, nghiêm mặt nói:” Chính là bởi vì sư phụ che chở có thêm, đệ tử mới càng áy náy”.

Không Hoa lão quân trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, đành phải theo ý hắn, nghĩ nghĩ lại nghi hoặc nói:” Ta chỉ biết thương thế của người thật sự nặng, nhưng cũng không thể dự đoán được người lại nhanh khôi phục như vậy”.

Du Thanh cười cười:” Nói đến cũng khéo, năm đó khi cứu A Lê ra khỏi thiên lao rồi đưa xuống hạ giới, nghĩ lại hắn còn chưa từng bước chân ra đời, sợ hắn bị người khác khi dễ, liền khắc xuống ẩn ký của đệ tử lên sau lưng hắn, truyền ba tầng linh lực cho hắn, không thể tưởng tượng được hiện giờ ẩn ký này trái lại đã thức tỉnh đệ tử”.

Không Hoa lão quân dĩ nhiên không biết việc này, nghe vậy mặt lộ vẻ khiếp sợ:” Khó trách khó trách...”

“ Khó trách cái gì?” Du Thanh bị hắn nói làm cho sửng sốt.

Không Hoa lão quân bỗng nhiên cười rộ lên:” Người có biết ta vì sao phải cho người ở thế gian nghỉ ngơi thêm ngàn năm nữa không?”

Du Thanh khó hiểu:” Vì sao?”

Không Hoa lão quân vuốt râu mà cười, mặt lộ vẻ tự hào:” Thật không hổ là đệ tử của Không Hoa lão quân ta, linh lực vừa thuần nhất vừa tinh khiết. Ba tầng linh lực kia của người chỉ sợ là sớm đã tự hành vận chuyển trong cơ thể của tiểu hồ ly, cùng hắn hợp lại làm một. Hiện giờ tiểu hồ ly đã không còn là yêu thuần chủng, qua một ngàn năm nữa là có thể tu thành tiểu tiên”.

Du Thanh nghe được mà trợn mắt há mồm, muốn kinh hãi, lại sợ chính mình nghe nhầm, lảng lảng nói:” Vì sao đệ tử không nhìn ra?”

“ Đạo hạnh người còn thấp, dĩ nhiên là nhìn không ra” Không Hoa lão quân liễm đi vẻ vui mừng, rồi cả giận nói:” Bằng không người nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng cho người cùng một tên tiểu yêu dây dưa không ngớt sao? Chúng ta tuy là Tấn tiên, nhưng chung quy cũng phải chịu sự quản hạt của Thiên đế, thượng tiên không thể cùng loài yêu mến nhau, người sao lại không biết điều đó?”.

Du Thanh vẫn còn đang bị vây trong khiếp sợ:” Cho nên, sư phụ là đang thay đệ tử kéo dài thời gian, chờ A Lê tu thành chính quả, Thiên đế sẽ không khó xử thêm nữa”.

“ Xem là vậy đi. Trước đó, người chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để cho Thiên đế tìm được, một ngàn năm sau, mọi sự liên sẽ đại cát “ Không Hoa lão quân thấy thần sắc hẩn đại ra, nhin không được cốc cốc lên đầu hẩn, nói:” May mắn là người đứng lúc đem trả lại tinh thần đỉnh, lần làm xằng làm bậy này cũng không mang đến tai họa cho sinh linh, không tính là tội ác tày trời, bằng không thì Thiên đế dù có cày xới hết phạm trần cũng phải bắt được người, nếu như vậy thì dù vi sư có bản lĩnh đến đâu cũng không thể bảo hộ người chu toàn”.

Toàn bộ đầu óc của Du Thanh đều là Bạch Lê, giật mình lảng lảng một lúc lâu, nghi hoặc nói:” A Lê sau khi tu thành chính quả thì Thiên đế sẽ thật sự không làm khó dễ hẩn nữa sao?”

Không Hoa lão quân suýt chút nữa bị hẩn làm cho tức chết đi được:” Tiểu hồ ly kia có cái gì đáng phải lo lắng? Hẩn đơn giản chỉ là làm đổ vài thứ, nếu không phải do người, hẩn cũng không được phép đi lên thiên giới, chịu đau khổ ngàn năm qua cũng coi như đã bị trừng phạt rồi, Thiên đế làm sao mà lại không chịu bỏ qua cho một cái tiểu yêu? Người nên lo lắng chính là bản thân người! Đầu tiên là cự tuyệt chức quan Thiên đế muốn ban tặng, sau này lại đại náo thiên lao, mình mục trương đảm coi rẻ thiên đình, vì đi địa phủ cướp người mà lại trộm thần khí của hẩn, người đây là chạm vào vẫy ngược của Thiên đế người có biết không?”.

Ý cười trên mặt Du Thanh hoàn toàn không có vẻ xấu hổ, thấy sư phụ dựng mắt trừng mình, đành phải theo ý tứ của hẩn mà gật gật đầu:” Đệ tử biết”.

Không Hoa lão quân tức giận đến nổi lông mi bạc phéch giật giật:” Có lẽ!”

Du Thanh vội vàng cười cười lấy lòng:” Đệ tử biết sư phụ đã một phen khổ tâm, những gì sư phụ dạy bảo đệ tử nhất định ghi nhớ”.

“ Hứ! Người quay về rồi hãy ghi nhớ!”

Du Thanh lúc này nhưng thật ra hiện lên vẻ áy náy, rũ mắt nói:” Sư phụ nguyên bản tiêu điều tự tại, hiện giờ lại bị đệ tử liên lụy, trong tâm đệ tử có thẹn”.

“ Hừ! Thẹn cái gì mà thẹn? Ta chỉ có một người đệ tử là người, nếu người xảy ra chuyện, ai sẽ chơi cờ với ta?” Không Hoa lão quân từ mặt đất đứng dậy:” Mau đứng lên đi, vì một tên tiểu yêu mà không biết đã quỳ trước ta bao nhiêu lần”.

Du Thanh vội vàng nghe lời đứng lên, nhìn hẩn một cái, trên mặt lộ ra ý cười:” Sư phụ ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định cũng thích A Lê, bằng không năm đó đã sớm đem bỏ hẩn. Đợi hẩn tu luyện thành tiên, đệ tử sẽ mang hẩn về hiếu kính với sư phụ”.

“ Dẫn hẩn trở về quấy rối thì có!” Không Hoa lão quân trừng mắt liếc hẩn một cái, phát phát tay áo:” Tốt lắm, những gì nên dặn cũng đã dặn, Thiên đế bên kia nếu có xuất hiện trạng huống nào thì vi sư sẽ thay người nói đỡ, tốt xấu gì thì hẩn sẽ lưu cho ta vài phần mặt mũi”.

Du Thanh há miệng thở dốc, tràn ngập cảm kích nhưng không có cách nào dùng lời nói để diễn tả, muốn quỳ xuống dập đầu cung tiễn nhưng lại sợ hẩn không thích, nhất thời thật có chút ngổ ngỗ.

Không Hoa lão quân thấy bộ dáng này của hẩn, vừa bực mình vừa buồn cười:” Đi mua chân gà của người đi! Lão già ta trở về sống cô độc một mình, người tự giải quyết cho tốt!”.

Du Thanh giật mình lạng một lát, bùm một tiếng lại quỳ xuống đất:” Đa tạ sư phụ!”.

Không Hoa lão quân đưa tay chỉ chỉ hần, bắt đắc dĩ lắc đầu thở dài, nháy mắt biến mất tại chỗ, kết giới cũng biến mất theo đó.

Du Thanh sợ mình tự nhiên xuất hiện sẽ làm người qua đường hoảng sợ, vội vàng hạ một đạo kết giới cho mình, từ trên mặt đất đứng lên, lúc này mới phát hiện bên ngoài đã sớm bị u ám bao phủ, mưa to tầm tã, đi tới ngõ tắt nhỏ không người chú ý rồi bỏ đi kết giới, đợi mưa đi đến cửa hàng.

Mua chân gà, lại mua một ít đồ ăn mà Bạch Lê yêu thích, dùng giấy dầu không thấm nước gói kỹ giấu trong tay áo, đợi mưa hướng Tiết phủ bên ngoài thành đi đến.

Du Thanh một đường đi một đường nghĩ lại những gì sư phụ đã nói, lấy tay sờ sờ trán, biết rằng có phù chú mà sư phụ nói này, cho dù hần có làm pháp thuật thì cũng sẽ không khiến cho thiên giới chú ý, nhịn không được trong lòng vừa vui sướng vừa áy náy.

Sau khi trở về, thần sắc đã như thường, bắt quá toàn thân đều bị xối ướt, tùy ý chào hỏi với mấy người gặp được rồi liền đẩy cửa vào nhà, nhưng lại phát hiện trong phòng trống rỗng, lại đi phòng bếp, vẫn là không tìm được, vội vàng đến hỏi người khác:” Có từng nhìn thấy thư đồng nhà ta không?”

“ Hần đi ra ngoài tìm người, hần còn chưa trở về “ Người nọ lắc đầu, nhớ tới hần vừa mới ngắt xỉu, lại hảo tâm nói:” Du huynh mặc mưa sao? Vẫn là mau chóng đổi quần áo đi, miễn cho bị cảm lạnh”.

“ Hảo, đa tạ “ Du Thanh cười cười, xoay người trở về phòng, đóng cửa lại đi tới trước bàn, phát tay áo qua trước gương đồng, trong kính hiện ra thân ảnh Bạch Lê, đúng là ở trong sơn động mà đêm ba mươi bọn họ đã ngồi, vẻ mặt đang mờ mịt mà nhìn màn mưa trước cửa động, trên khóe mắt còn vương lệ.

Du Thanh nhìn thấy mà lòng đau xót, cũng không quan tâm đến việc thay quần áo, mở cửa vội vội vàng vàng liền xông ra ngoài.

Chú thích:

(*): Khóc đến tê tâm liệt phế rồi lại nức nở không thành tiếng: Ngay cái chỗ “nức nở ko thành tiếng” mình đã dịch thoáng hơn 1 chút, trong QT ghi là “Khóc đến tê tâm liệt phế rồi lại vô thanh vô tức”.

46. Chương 46: Động Phòng (phần 1)

Người ta nói mưa xuân mỏng như tơ, nhưng trận mưa này trút xuống vừa lớn lại vừa nhanh, Bạch Lê ngồi xổm trong sơn động, khóc đến nổi hai mắt sưng đỏ giống như hai trái hạch đào, sợi tóc và quần áo đều bị mưa xối đến đầm, mang theo hơi lạnh thanh tân của màn mưa, trên người thì lạnh, còn trong lòng lại vô cùng khủng hoảng, thân mình có chút run rẩy khó phát giác.

Hần đã lật tung cả kinh thành lên, nhưng dù cho có tìm khắp nơi như thế nào đi chăng nữa thì cũng không tìm thấy bóng dáng Du Thanh, trong lòng cảm thấy bất an chưa từng có, đầu tiên là đối mặt với việc Du Thanh bị ngắt, sau đó lại phải đối mặt với việc hần đột nhiên biến mất, toàn bộ trái tim giống như bị dao nhỏ hung hăng cứa vào, trong đầu cứ ong ong, tổng cảm thấy giống như trời sắp sụp xuống..

Kinh thành đối với hần mà nói lại xa lạ như thế, toàn bộ trái tim hần đều chỉ quay chung quanh Du Thanh, hiện giờ không tìm thấy người, chính mình liền lập tức không biết nên đi nơi nào, bất tri bất giác liền theo bản năng mà đi vào sơn động này.

Đêm ba mươi sớm đã qua đi, nhưng hần lại tổng cảm thấy ở nơi đây vẫn còn lưu giữ hương vị trên người Du Thanh, trừ hai người bọn họ ra, tựa hồ chưa từng có ai đặt chân đến đây, bụi than nơi cửa động vẫn còn đó, một ít bụi than bên cạnh hòa với nước mưa và khí trời mà trở nên giống như mực đậm, men theo những khe rãnh nhỏ bé trên mặt đất rồi chảy ra bên ngoài.

Bạch Lê nhìn bụi than mà ngẩn người, nghĩ đến mình chính là người đứng đầu Hồ tộc, lúc này mới lập tức bừng tỉnh, vội vàng từ trên mặt đất đứng lên. Hần tìm không thấy Du Thanh có lẽ là do pháp lực của hần bị mất đi hiệu lực, hần vẫn còn có thể bảo các trưởng lão thay hần tìm lại một lần nữa, nếu các trưởng lão cũng tìm không thấy thì liền phân phó toàn bộ Hồ tộc tìm giùm hần, dù cho có xối ba thước đất lên cũng phải tìm cho bằng được người.

Bạch Lê vừa quyết định chủ ý xong, nhấc chân liền muốn bước ra bên ngoài, không nghĩ tới đột nhiên thấy hoa mắt, bên hông bị buộc chặt, nhất thời rơi vào một cái ôm ấp tình tường, quanh chóp mũi đều là hơi thở khiến hần nhớ nhưng đến muốn điên lên, trong lòng mãnh liệt nhảy dựng, vội vàng giương mắt nhìn lên.

Trong mắt Du Thanh tràn đầy đau lòng, hung hăng ôm siết hần lại một lát, rồi lại vì lo lắng mà cách ra một khoảng nhìn một lượt từ đầu tới chân hần, thấy thần sắc hỗn loạn đan xen giữa thương tâm và kinh hãi của hần, trong lòng một trận quặn đau, đưa tay vén lên những sợi tóc ướt sũng bên mặt hần ra, ôn nhu nói:” A Lê, ta bảo người hảo hảo nghỉ ngơi, như thế nào lại chạy đến đây để mắc mưa thế này? Mau theo ta trở về”.

Bạch Lê trừng lớn mắt, kinh ngạc mà nhìn hần, nghe hần nói xong mới hồi phục tinh thần lại, trong mắt nhất thời tràn ngập sương mù, qua hơn nửa ngày mới phát ra thanh âm hơi run rẩy:” A Thanh, vừa rồi ta tìm không thấy người, người đi đâu vậy?”.

Du Thanh thấy hần mê mang bối rối như vậy, liền đoán được hần nhất định đã dùng phép thuật mà đi tìm mình, thầm than một tiếng, đưa tay ve vuốt lên đôi má lạnh lạnh của hần, thấp giọng nói:” Ta đi mua một chút thức ăn cho người, còn đang đặt ở trong phòng đâu, mau trở về tắm nước ấm ăn chân gà”.

Bạch Lê nhìn không chuyển mắt, tham lam mà nhìn hần, giống như đã xa cách đến mấy kiếp vậy, hốc mắt lần thứ hai nổi lên màu hồng, trong đôi con ngươi sương mù ấy, lệ bắt đầu tuôn rơi, nức nở nói:” Ta không cần chân gà, ta muốn A Thanh! Ta đã cho rằng không tìm được người...”

Lời còn chưa dứt, tất cả những úy khuất đều dâng lên, lập tức tràn ra giống như cơn hồng thủy, mặt mũi đều là nước mắt, men theo da thịt nhẵn nhụi mà lan đến đầu ngón tay Du Thanh, xúc cảm nóng bỏng giống như khắc sâu vào trong tim hần.

Du Thanh đau lòng không thôi, lần thứ hai cảm thấy chính mình nghiệp chướng nặng nề, vội vàng vàng lau mặt cho hần, cúi đầu hôn lên mặt mày cùng khóe môi hần:” Ngốc à, ta ở đây, đừng khóc”.

Thân mình Bạch Lê đột nhiên cứng đờ, một tay đẩy hần ra, lại nhanh chóng lui về phía sau nửa bước đứng cách một khoảng với hần, khẩn trương quan sát hần:” A Thanh, có đau hay không? Người... Người đừng đứng gần quá...”

Du Thanh nghe hần nói như vậy, trong tim đau đến thiếu chút nữa hít thở không thông, nhanh chóng bước lại, một lần nữa kéo hần ôm vào trong ngực, thấy hần lại muốn né tránh, vội vàng vòng tay ôm chặt hần hơn:” Không đau, một chút cũng không đau. Từ sau khi hôn mê thì ta đã có thể chạm lên ấn ký hoa mai này của người rồi”.

Bạch Lê nghe mà không hiểu:” A?”

Du Thanh thấy hần không giãy dụa nữa, biết hần nghe vào lời nói của mình, vội vàng buông lỏng hần ra một ít, hôn thân lên môi hần:” Người xem, ta đây chẳng phải là không có việc gì hay sao?”

Về mặt Bạch Lê mê mang, trong mắt lại bởi vì dâng lên hi vọng mà sáng lên, thật cẩn thận mà đưa tay sờ lên trán hần:” Thật sao? Nơi này cũng không đau sao?”

“ Dĩ nhiên là thật, ta đã khi nào lừa gạt người chưa?” Du Thanh trong mắt ý cười âm áp, mang theo lực lượng trấn an, đưa tay cởi bỏ vạt áo hần:” Người xem bộ dáng ta có phải là khó chịu hay không?” Nói xong liền đem một bàn tay len vào trong vạt áo ướt đầm của hần, chậm rãi dờ lên trên, lòng bàn tay áp sát vào ấn ký hần, lặng lẽ nhìn hần.

Bạch Lê không thể tin mà nhìn thần sắc như thường của hần, ánh mắt càng phát ra sáng ngời:” Thật sự...”

Du Thanh hôn thân lên môi hần, mỉm cười nhìn hần:” Người luôn luôn tin lời ta nói, lúc này cũng nên tin ta mới đúng”.

Bạch Lê cảm thụ xúc cảm ấm áp trên lưng, nhìn con người mang ý cười của hần, miệng càng giương càng lớn, đột nhiên giang hai cánh tay ôm cổ hần, thân mình gắt gao dán chặt với hần, vui vẻ mà cười rộ lên:” Ta tin! A Thanh, ta tin người!”.

Du Thanh thấy hần cười rộ lên, rút cuộc tảng đá lớn nặng trĩu trong lòng cũng buông xuống, ôm chặt hần:” Ngốc à, ta nói rồi, mọi việc đều có ta chịu trách nhiệm, sau này không cần miên man suy nghĩ nữa, biết

chưa?”

Bạch Lê sớm đã kích động đến nói không ra lời, ôm sát hẳn liễu mạng mà gật đầu, tâm tư nguyên bản đã đơn giản, lúc này giật mình kinh hãi thì lại càng không thể miệt mài theo đuổi việc này.

Du Thanh thấy hẳn đã cởi bỏ khúc mắc, lại nghĩ tới những gì sư phụ nói, cảm xúc trong lòng trăm mối ngổn ngang, nhẹ vỗ về lưng hẳn, cười nói: “Mau cùng ta trở về”.

Bạch Lê tại bên cổ hẳn cọ đến cọ đi, như thế nào cũng không chịu buông tay, sau khi cọ đủ nghiệm liền nâng mặt lên nhìn hẳn, cảm xúc ảm đạm trong mắt sớm đã bị ý cười minh mị thay thế, vẻ mặt ngu dần đối diện với hẳn mà cười nửa ngày, chồm qua hôn một cái vang dội lên môi hẳn.

Tay Du Thanh căng thẳng, thấy hẳn cao hứng như thế, không đành lòng thúc giục hẳn đi về nữa, bất đắc dĩ cười nói: “Lời nói của ta đều thành gió thoảng bên tai”.

Bạch Lê cười đến càng vui vẻ, nhìn hẳn một lúc lâu, đột nhiên hôn lên môi hẳn, đầu lưỡi đảo qua viền môi hẳn.

Du Thanh ôm chặt lấy hẳn, theo bản năng hé miệng, lập tức liền nghênh đón hẳn tiến vào.

Bạch Lê hôn đến có chút vội vàng nhưng cũng thật cẩn thận, cảm nhận tất cả những cảm xúc bao hàm trong đó, cùng với vô số tưởng niệm mà dây dưa cùng đầu lưỡi hẳn.

Tình cảm của Du Thanh không giống với những gì mà hẳn biểu lộ ra ngoài, nhưng cũng không hề ít hơn so với hẳn dù chỉ là một chút, định hết sức ôn nhu đáp lại hẳn, nhưng lại nhịn không được hôn đến càng ngày càng sâu càng ngày càng kịch liệt, cảm giác được thân thể hẳn xui lơ tại ngực mình, nghe thấy những tiếng ngâm khê trong miệng hẳn cùng với khí tức phát ra dồn dập, nhất thời toàn thân dấy lên ngọn lửa, vội vàng buông hẳn ra, khàn khàn nói: “A Lê, mau cùng ta trở về, đừng để đông lạnh mà bị nhiễm thương hàn”.

Bạch Lê thở hổn hển thất thần mà nhìn hẳn một cái, lắc lắc đầu rồi lại hôn lên.

Du Thanh không khống chế được mà ôm siết hẳn càng chặt hơn, bàn tay dao động chung quanh lưng hẳn.

“Ngô...” toàn thân Bạch Lê bị gợi lên một trận run rẩy, lần thứ hai ngâm khê, buông môi ra dựa vào hẳn thở dốc nói: “A Thanh... Ta muốn ngươi...”

Rõ ràng mỗi ngày đều gặp nhau, thế nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung đến khắc khoải, mỗi một lời mà Bạch Lê nói ra đều giống như rơi ra từ trong tim, Du Thanh thật cẩn thận, tỉ mỉ mà khắc sâu vào trong lòng mình. Những vần chữ ít ỏi ấy tựa như có sinh mệnh, làm cho hai người đều có chút thất thần, có chút đánh mất lý trí.

Du Thanh hôn vừa bá đạo vừa ôn nhu, đầu lưỡi liếm nhẹ chung quanh vòm miệng hẳn, rồi cuốn lấy lưỡi hẳn mà hung hăng mút vào, một tay ghì siết lấy hẳn mà ve vuốt, một tay kia đặt phía sau đầu hẳn, nhẹ nhàng xoa khê cần cổ hẳn, bàn tay ấm nóng trong lúc lơ đãng mà lau đi hơn phân nửa hơi nước trên người hẳn.

Bạch Lê sớm đã bị hẳn hôn môi đến nổi hôn vía lên mây, trong đầu chỉ còn mỗi một ý niệm là muốn gần gũi hơn với hẳn, nên căn bản là không có cách nào chú ý tới chi tiết này kia, hai tay càng ôm chặt hẳn hơn, nhưng dù có như thế nào cũng không thể khảm sâu hẳn vào trong lòng được, đành phải cố hết khả năng mà dây dưa miệng lưỡi với hẳn, liễu mạng mà nghênh hợp.

Du Thanh hôn đến động tình không thôi, buông môi hẳn ra, ánh mắt u ám nhìn hẳn, thấy hai mắt hẳn mê ly nhiễm đầy ***, đôi môi ướt át mê người khê nhếch, nhịn không được ôm lấy mặt hẳn, đầu ngón tay men theo sợi tóc ẩm ướt bên má hẳn, lần thứ hai hôn sâu.

Bạch Lê gât gao dán sát vào hẳn, ngực kịch liệt đập phồng, những tiếng hừ nhẹ khê phát ra lần lượt trêu chọc thần kinh hẳn. Hai người đôi môi kề sát rồi lại tách ra, khát vọng mà nhìn nhau một cách nồng nàn, lần thứ hai kề sát.

“A Thanh... Ngô...” Khóe môi Bạch Lê tràn ra một tiếng rên khê, bị hẳn hoặc nặng hoặc nhẹ mà ma sát cùng liếm hôn khiêu khích đến nổi toàn thân bủn rủn, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, nhịn không được khóe mắt trượt xuống một dòng lệ, ngay cả tiếng ngâm khê trong miệng cũng mang theo tiếng nấc nức nở.

Du Thanh bị tiếng khóc của hân khiến cho đau lòng khôn xiết, nhin không được hôn càng thêm vội vàng, một tay nâng mặt hân, ngón cái nhẹ nhàng vuốt lên khóe mắt hân, thừa dịp dứt ra vừa thở nặng nề gấp gáp vừa khàn khàn nói:” A Lê, ta sẽ không bao giờ rời khỏi ngươi”.

Bạch Lê liều mạng gật đầu, lại bị hân hôn, toàn thân lập tức xụi lơ, hai tay đang ôm ghì lấy cổ hân thiếu chút nữa đã ôm không vững, vội vàng ôm lại thật chặt.

Hân cùng Du Thanh sớm chiều ở chung, tại sao lại nói đến hai chữ “ Rời đi “? Lời này nếu tinh tế nghĩ đến, nhất định sẽ phát giác ra chỗ không thích hợp, bất quá hai người bây giờ cũng không có năng lực tự hỏi, nghĩ đến một ngàn năm dày vò này, cảm thấy lời này để lộ ra sự xót xa vô hạn trong lòng, ngược lại càng thêm triền miên, càng thêm kịch liệt.

Tay Du Thanh luôn luôn ve vuốt phía sau lưng hân, đầu ngón tay thường thường lướt qua ấn ký hoa mai ấy, không tiếng động mà trấn an hân. Bạch Lê vốn là tin hân, hiện tại càng yên tâm hơn, theo bản năng, đầu lưỡi linh hoạt mà cùng hân truy đuổi, thanh âm tràn ra từ yết hầu nhiễm thượng một tia mỉa sặc.

Du Thanh bị hân câu dẫn đến nỗi hô hấp ồ ồ, buồng môi ra nhìn hân một cái thật sâu, thấy mi tâm và khóe mắt hân tất cả đều là mỉa thái, con ngươi sương mù ướt át nửa khép, tràn đầy trong đó đều là sự yêu thích và khao khát đối với mình, trong lòng một trận rung động, nhin không được vội đầu hôn lên cổ hân.

“ Ân...” Bạch Lê phát ra một tiếng rên khê lộ ra thỏa mãn, bị hân mút hôn một cái thật mạnh, toàn thân đều tràn ra một cỗ tê dại, nhin không được lại phát ra một tiếng mỉa âm thật dài. Thanh âm thứ hai này lại ản ản lộ ra bất mãn, khát vọng muốn được càng nhiều hơn.

Du Thanh hoàn toàn không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn lần này của hân, bắt đầu ôm chặt hân mà điên cuồng đòi lấy, miệng lưỡi tại trên cần cổ trắng mịn mềm mại của hân, chung quanh gặm cắn liếm mút, hô hấp ồ ồ trong miệng mang theo nhiệt độ nóng rực, nóng đến nỗi tê dại, một tay ôm lấy hân, tay kia theo bản năng cởi bỏ áo trong của hân, xoa nắn ngực hân.

Bạch Lê được ủng hộ, cũng học theo mà vội vàng cởi quần áo hân, buồng đôi tay đang ôm lấy cổ hân ra, chuyển sang bên hông hân, lại bởi vì kích động mà có chút run rẩy, hơn nửa ngày mới có thể cởi bỏ được đai lưng hân, tiện tay ném xuống đất.

Du Thanh yêu cực kỳ bộ dáng này của hân, ngẩng đầu hôn môi chung quanh mặt hân, lại dời xuống môi hân.

Toàn thân Bạch Lê nóng lên, mềm nhũn mà tựa vào cánh tay hân, một bên cố gắng ngênh hợp hân, một bên sờ soạng lên áo trong của hân, giằng co một lúc lâu nhưng có như thế nào cũng không thể mở được nút thắt trên mép áo, muốn rũ mắt nhìn xuống, đành phải phát ra thanh âm “ngô ngô “, chân mày vì bất mãn mà nhíu lại, ngón tay cách quần áo mà cào nhẹ lên người hân.

Du Thanh bị hân cào nhẹ đến thiếu chút nữa không khống chế được, buồng môi hân ra, nắm lấy bàn tay hân đặt lên môi hôn thân, rồi sau đó đặt lên vạt áo mình, giọng khàn khàn nói:” Không vội, ngươi chậm rãi cởi”.

Bạch Lê gian nan mà nuốt một ngụm nước bọt, thở hổn hển nhìn hân một cái, gật gật đầu, loạn cào cào mà bắt đầu cởi quần áo cho hân.

Du Thanh phối hợp động tác của hân, thường thường sẽ nhẹ hôn lên trán, lên khóe mắt và lên gương mặt hân, dường như dù có làm thế nào cũng thấy hôn không đủ vậy, đôi mắt ôn nhuận thường ngày bây giờ đã trở nên sâu thẳm đầy si mê.

Bạch Lê bị hân khê hôn đến nỗi hơi thở có chút hỗn loạn, không có quy luật gì mà gây sức ép một trận, rốt cục thì mới cởi hết quần áo hân đến chỉ còn một cái tiết khố, nhìn những đường cong mạnh mẽ rắn chắc của hân, cả gương mặt nhất thời bị thiêu đốt đến đỏ rực như lửa, gương mặt tràn ngập chờ mong mà nhìn hân:” A Thanh, chúng ta đây là sắp động phòng sao?”

Du Thanh hôn hân một chút, dán lên môi hân, tiếng nói khàn khàn mang theo *** nhiễm thượng một tầng ý cười:” Hỡi ngốc vậy, nếu không phải động phòng thì còn có thể là cái gì? Ngươi có thích nơi này không? Nếu không thích, hôm nay sẽ không làm”.

“ Muốn!” Bạch Lê thốt ra một chữ tràn ngập kinh hỉ, nhìn ý cười trong mắt hắn, chính mình cũng cười rộ theo, trong lòng ngọt ngào đến không chịu được, vội vàng ôm cổ hắn mà cọ như điên, làm nũng nói:” A Thanh, ta thực thích nơi này! Ta muốn!”

Du Thanh chỉ nói một từ “ Hảo “ ngăn ngủi, vùi đầu hôn một cái thật mạnh lên xương quai xanh tinh xảo của hắn, khiến cho hắn bất ngờ không kịp đề phòng, thiếu chút nữa không đứng vững mà lùi về sau nửa bước, đảo mắt một cái thì thất lực đã bị ôm lấy.

Bạch Lê tim đập càng nhanh càng kịch liệt hơn, cảm giác như tiếng bình bịch nhảy tung trong ***g ngực còn có thể át cả tiếng mưa rơi bên ngoài, ngay cả tiếng nói thốt ra từ trong miệng đều nghe ong ong cả lên:” A Thanh... Ân... Vậy từ nay về sau ta và ngươi... Là người một nhà...”

Du Thanh vùi đầu khế cắn lên ngực hắn, nghe vậy buông môi ra thấp giọng cười nói:” Còn nói ngốc nữa, chúng ta sớm đã là người một nhà”.

Bạch Lê nghe được mà mặt mày cong cong, vui sướng, bị hắn đột nhiên ngậm lấy một nơi trên ngực mà bất đầu liếm mát, nhin không được lần thứ hai phát ra tiếng hừ nhẹ:” A...”

47. Chương 47: Động Phòng (phần 2)

Bảo bối của nàng lên thốt rồi nè Lăng Nhi

Hai người hôn nhau triền miên phía sau màn mưa, quần áo trên người sớm đã vương vãi khắp nơi, Bạch Lê bị hắn ôm vào trong ngực, hai tay vô lực mà đặt hờ lên vai hắn, đầu hơi ngửa về phía sau, đôi môi khê mở phát ra những âm tiết vụn vỡ ngân nga như sương khói, trên khuôn ngực trắng nõn bị in lại những vết hồng ngân.

Sơn động nhỏ hẹp giống như bị nhiễm màu sắc kích tình, vẻ mặt hai người đều có chút mê loạn, nguyên bản đã là yêu đến tận xương tủy, hiện giờ trong lòng lại thêm một tầng vui sướng khi mất mà có lại, trừ việc gắn bó với nhau, thân mật càng sâu thì không biết phải làm như thế nào mới có thể khiến cho những điều đề nặng trong lòng suốt chín kiếp qua rơi xuống.

Bạch Lê bị cởi đến chỉ còn lại một tầng áo đơn lông lẻo vặt tại trên người, khi có gió thổi qua liền nhẹ nhàng phát phơ, tất cả những cảnh sắc mê người trên cơ thể đều bị nhìn một cái không sót gì.

Du Thanh sớm đã làm một kết giới trong động, Bạch Lê bị hắn hôn môi vuốt ve từ trên xuống dưới khiến cho ý loạn tình mê, nên hoàn toàn không chú ý tới điều này, mà ngay cả khi bị hắn ôm đặt nằm giữa trên mặt đất cũng vẫn không ý thức được dưới thân mình lại bằng phẳng khô ráo như vậy.

Khi vừa ngã người nằm xuống thì Bạch Lê liền lấy hai tay hai chân của mình quăn chặt lên người hắn, hai mắt sương mù nhiễm đầy ý cười thỏa mãn, con ngươi ướt át long lanh nhìn hắn đầy chờ đợi, trong miệng thốt ra âm tiết khàn khàn phiến tình:” A Thanh...”

“ Bé ngốc...” Du Thanh nỉ non hôn lên từng tấc da thịt trên gương mặt hắn, mở ra đôi môi, đầu lưỡi ướt át nóng bỏng mang theo dục vọng dờn dãn xuống, liếm mát cổ hắn, gặm cắn xương quai xanh hắn, tại trên ngực hắn mà trần trọc bồi hồi đầy lưu luyến, trước sau cắn lên hai điểm mẫn cảm, khớp hàm nhẹ nghiền, đầu lưỡi đảo qua thật mạnh, đôi môi khép lại, ngậm tại trong miệng mà liếm mát.

“A... A Thanh.... Ân...” Bạch Lê bị kích thích đến ưỡn ngực, cần cổ ngẩng lên thành một độ cong tinh tế, hầu kết tinh xảo cao thấp lặn lộn, trong miệng dị thường khô khốc. Lần trước đã từng bị hắn khiêu khích toàn thân, nay, tất cả những tưởng niệm ấy toàn bộ đều bị mở ra, kêu gào khát vọng hắn.

Du Thanh bị tiếng rên của hắn kích thích đến nổi hô hấp ồ ồ vài phần, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại bị vẻ mặt kia của hắn hấp dẫn đến thiếu chút nữa châm lửa, nhin không được mà tăng thêm lực đạo, một bên liếm cắn ngực hắn, một bên lấy đầu ngón tay mân mê nghiền ép bên kia, kích thích hắn rên rỉ ra tiếng, những tiếng ngân nga kéo dài tràn ra từ trong yết hầu nghe đến tiêu hồn phê cốt.

Du Thanh hôn lên tất cả các nơi ngực hắn, rồi xoay người hắn lại, hôn lên tấm lưng cực kỳ xinh đẹp ấy, miệng lưỡi du di trên xương bả vai hắn, sau đó lại hôn vào giữa ấn ký hoa mai, cảm giác được hắn run

rẩy, trong lòng như muốn tan thành nước, hai tay vuốt ve lên thắt lưng hắn, đầu lưỡi trượt dọc xuống theo đường cong sống lưng duyên dáng, hạ xuống một chuỗi dấu hôn đỏ hồng ướt át.

Bạch Lê nằm trên đồng quần áo tán loạn, cắn cánh tay mình, phát ra những tiếng nấc khê nức nở, tất cả những cảm quan đều đang đuối theo miệng lưỡi ẩm áp ướt át cùng với lòng bàn tay nóng đến rợn người kia của hắn, toàn thân run rẩy, dục vọng dưới thân sớm đã đứng thẳng, ma xát với vải vóc quần áo dưới đất, khiến cho hắn không kiềm được nức nở mà mở ra khớp hàm từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Du Thanh lưu luyến tại trên thắt lưng săn chắc nhũn nhụi kia của hắn một lúc lâu, rồi lại hết sức tự nhiên mà chuyển dời xuống dưới, tại trên bờ mông tuyết trắng vênh cao của hắn mà hôn mà gặm cắn mà vuốt ve một trận, xem mỗi một tác da thịt của người dưới thân đều như trân như bảo.

Bạch Lê bị hắn luân phiên thân mật như thế khiến cho tâm thần nhộn nhạo, toàn thân đều xụi lơ tê dại, lại theo bản năng giật giật thân mình đi nghênh hợp hắn, cắn cánh tay, nhíu mày lại, hàm hàm hồ hồ mà khê gọi tên hắn.

Du Thanh rướn người lên khê hôn lên sườn mặt hắn, xoay hắn lại, đau lòng mà xoa xoa cánh tay hắn:” Đừng cắn...”

Đôi mắt nửa khép của Bạch Lê hơi hơi mở ra, con người ướt át phủ sương tham luyến mà nhìn hắn, kinh ngạc gật đầu:” Ừc...”

Du Thanh nhìn hắn một lát, bề dục trong mắt bốc lên, rồi lại lộ ra ôn nhu vô hạn, vuốt ve hai má mướt mồ hôi của hắn, lúc này mới ý thức được chính mình từ lâu đã nhẩn nại đến đầu đầy mồ hôi, vùi đầu cho hắn một nụ hôn hết sức dịu dàng, rồi cúi người chuyển xuống phía dưới, áp lực tiếng hô hấp ồ ồ, tại trên bụng hắn mà liếm cắn mút vào.

Hai mắt Bạch Lê lần thứ hai nheo lại, trong khuôn miệng nửa mở phả ra hơi thở nóng rực, từng ngậm từng ngậm thở dốc, rõ ràng toàn thân đã xụi lơ đến không có khí lực, nhưng dục vọng dưới thân lại càng thêm cứng rắn, nhịn không được liền nhẹ nhàng nâng lên, chạm phải hầu kết Du Thanh, cọ cọ.

Bụng dưới Du Thanh liền căng thẳng, khí tức thoáng chốc trở nên hỗn loạn, hô hấp ồ ồ mà giương mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy hắn đáng yêu vạn phần, nhịn không được trong mắt hiện lên ý cười, thân mình dời xuống một ít, cúi đầu ngậm lấy dục vọng đang ngẩng lên của hắn.

“ A!” Bạch Lê một trận kinh hô, toàn thân như bị một dòng nước xiết mãnh liệt tràn qua, tay lung tung bắt lấy quần áo dưới thân, ngón tay bầu chặt, tiếp theo lại bị hắn liếm mút một trận mà khiến cho linh hồn suýt chút lìa khỏi xác, thân mình mềm nhũn, hai tay vô lực buông lỏng, chỉ ngấn ngủi một lát mà đã làm cho hai gò má hắn ửng hồng, hồng và nóng đến không chịu nổi, cả người mơ mơ hồ hồ đến nỗi không biết chính mình đang ở nơi đâu.

Du Thanh yêu cực kỳ cái loại kịch liệt đáp lại không chút nào che giấu này của hắn, trong miệng luân phiên liếm mút làm cho ngay cả bản thân hắn cũng thiếu chút nữa không kiềm chế được, lại càng không cần phải bàn đến Bạch Lê đã sớm mất đi năng lực tự hỏi, lòng bàn tay nóng bỏng dán lên mông hắn, vuốt ve một lúc lâu, rốt cục thật vất vả mới có thể áp chế được sự xao động trong đáy lòng, miệng lưỡi lại khôi phục ôn nhu.

Trong lòng Bạch Lê tưởng đến tràn đầy, nhưng lại không cảm thấy hư không và bất an như lúc trước, trên người không có tấm chăn che khuất, mỗi khi rũ mắt liền có thể nhìn thấy bộ dáng Du Thanh trân trọng mình, lúc này bên ngoài mưa lại rơi, giống như trong thiên địa chỉ có duy nhất sơn động trong ngọn núi này là nơi để đi về, trong tiềm thức, cái loại sợ hãi bị mất đi hắn giờ đây rốt cục đã biến mất vô tung.

Bạch Lê có thể cảm giác được sự yên ổn mà trước nay chưa từng có, lại bởi vì được thân mật với Du Thanh mà vui mừng trong lòng, cảm thụ hắn ôn nhu hôn môi liếm mút chung quanh dưới thân mình, tất cả những cảm giác trên thân thể đều bị hắn khơi dậy, trong lúc nhất thời tựa hồ trong thiên địa này chỉ còn lại hai người bọn họ, nhịn không được hai chân đặt lên cổ hắn, tiếng ngân nga trong miệng càng phát ra liêu nhân.

Du Thanh bị thanh âm khàn khàn khe khẽ này của hắn câu dẫn đến dục hỏa đốt người, không khống chế được, động tác hôn môi dưới hạ thân hắn càng tăng thêm, một bên vuốt ve, một bên nâng chân hắn lên mà liếm cắn nơi gốc đùi, nhìn khắp người hắn đều là dấu hôn mình để lại, Chỉ cảm thấy trong yết hầu như bị

châm dầu vào lửa, lưu luyến một lúc lâu mới buông chân hẳn ra, cúi người hôn lên đỉnh dục vọng của hắn rồi há miệng ngậm lấy.

“A...” Hô hấp Bạch Lê một trận dồn dập, chỗ đang vận sức chờ phát động nào đó làm gì có thể chịu đựng thêm được nữa, hai chân cọ lung tung trên vai hắn, nghĩ đến đây là người hắn tâm tâm niệm niệm ngàn năm qua, liền nhịn không được mà kích động đến toàn thân run rẩy, con người thủy quang bốn phía càng thêm ướt át, khóe mắt rướm rướm lệ, một trận khoái cảm sung sướng đến nỗi muốn hôn lia khỏi xác trần đến, nghẹn ngào phát ra những tiếng rên rỉ ngân nga cùng thở dốc, tại trong miệng của hắn mà phóng xuất triệt triệt để để.

Du Thanh rất tự nhiên mà nuốt vào thứ đang ngậm trong miệng, còn một ít chưa kịp nuốt liền trượt dọc theo khóe môi, nhều giọt lên người hắn.

Hai tay Bạch Lê nắm chặt, đầy người đều là ấn ký mà người mình yêu nhất để lại, khóe mắt ướt lệ, yêu mị đến mười phần.

Du Thanh không dự đoán được hình ảnh này lại diễm lệ và mị hoặc như thế, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong bụng đang thiêu đốt, thấy hắn thở dốc kịch liệt, vội vàng trấn an mà tiếp tục hôn lên người hắn, một đường hướng lên trên, hôn lên ngực hắn, rồi hôn thân lên môi hắn, đưa tay vuốt ve mặt hắn.

Bạch Lê cảm thấy trên môi mình dính chút gì đó, theo bản năng vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, sưng sốt một chút, ánh mắt tròn to, nhìn khóe miệng Du Thanh còn vương lại một chút bạch dịch, trên mặt lần thứ hai đỏ bừng nóng bỏng, mắt không nháy mà nhìn chằm chằm bờ môi của hắn.

Du Thanh bị động tác nhỏ trong lúc lơ đãng và vẻ mặt của hắn trên chọc đến càng khó nhịn, trong mắt rục rịch cháy, ngay cả yết hầu cũng bị thiêu cháy đến khô khốc dị thường, rồi lại bởi vì rất thích vẻ mặt như vậy của hắn, nhịn không được muốn nhìn thêm chút lát, trong mắt hiện lên ý cười ầm ập:” A Lê, thích không?”

Bạch Lê nghe thấy tiếng nói khàn khàn trầm thấp của hắn thì một trận rung động, ngực kịch liệt đập phồng vẫn chưa bình ổn, vậy mà trái tim lại bị thêm một trận loạn nhịp, ôm cổ hắn liều mạng mà gặt đầu, tiếng nói cũng cực kỳ khàn khàn:” Thích!”

Du Thanh ý cười càng sâu, dán vào gò má hắn mà cùng hắn cọ cọ, vùi đầu hôn lên vành tai hắn, nghe thấy hắn lần thứ hai hỗn loạn thở dốc, một tay vuốt ve trên người hắn rồi chuyển dần xuống dưới, đầu ngón tay chạm vào bạch dịch dính trên hạ thân hắn, nâng mông hắn lên, hướng phía sau sờ soạng.

Bạch Lê cực lực phối hợp động tác của hắn, khi ngón tay của hắn hơi hơi tham nhập vào thì nhịn không được nhẹ run lên một cái, hai tay càng ôm lấy hắn chặt hơn.

Du Thanh hôn nhẹ lên môi hắn một chút, nhìn hắn:” Nếu khó chịu liền nói ra “.

Bạch Lê lắc đầu:” Không khó chịu! A Thanh làm cái gì ta cũng đều thích!”

Du Thanh hầu kết lẫn lộn, thở dài một tiếng tiếp tục động tác trên tay, trong mắt tràn đầy thương tiếc, đầu ngón tay hết sức ôn nhu, khi nhìn thấy hắn hơi nhú mào thì sẽ làm chậm lại, ngón tay bị hắn bao lấy, dưới thân càng cảm thấy trướng đau, nhấn nạy đến đầu đầy mồ hôi.

Bạch Lê nâng môi khẽ hôn lên mặt hắn, tham luyến mà nhìn gương mặt tuấn nhã ấy, bởi vì động tác của hắn mà khí tức dồn dập, nhịn không được lại nhìn môi hắn, nhìn thấy dòng bạch dịch còn vương lại nơi khóe môi hắn rồi theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, toàn thân lần thứ hai trở nên khô nóng.

Du Thanh vẫn luôn chú ý tới thần sắc của hắn, tự nhiên có thể bắt giữ được từng nét biến hóa dù chỉ là rất nhỏ của hắn, nhịn không được động tác trong tay càng tăng thêm, lại chậm rãi rời khỏi, dính thêm một chút bạch dịch trên thân trước hắn, thêm một ngón tay một lần nữa đưa vào.

Thân thể hai người quấn lấy nhau trong sơn động nhỏ hẹp, cảm thấy đây là nơi đẹp nhất, rời Yên sơn đi vào kinh thành, một đường đi này đã đặt chân qua rất nhiều nơi, sơn động này tuy rằng đơn sơ, nhưng lại có khí tức ngọt ngào ầm ập đêm ba mươi mà bọn họ đã lưu lại. Bạch Lê thích nơi này, Du Thanh cũng thích.

Nguyên bản hai chân Bạch Lê quấn lên trên lưng Du Thanh, làm cho hắn có thể sờ soạng khai thác một trận, nhịn không được lại mở chân ra, đích xác có chút khó chịu, nhưng hắn thích, cảm thụ trong lòng còn

vượt qua rất xa so với cảm thụ nơi thân thể, lúc động tình càng thêm thả lỏng hơn, thậm chí ần ần lộ ra một ít cảm giác hư không, muốn càng nhiều hơn nữa.

Du Thanh thấy hần mê ly suy nghĩ rồi dán người lên mình cọ cọ, lúc này mới yên lòng lại, ngón tay chậm rãi rời khỏi, hôn phớt lên khóe môi hần, nói giọng khàn khàn:” A Lê, hay là?”

“ Muốn...” Bạch Lê hô hấp dồn dập mà hướng hần gật đầu, tràn đầy trong đôi mắt đều là ái mộ.

Du Thanh lại hôn hần một chút, nâng mông hần lên một ít, chậm rãi tiến vào dưới thân hần.

Bạch Lê dĩ nhiên có đau đớn, nhưng cái nhịu mảy lúc này đây cũng mang theo thần sắc vui sướng, đưa tay sờ lên gương mặt thấm mồ hôi của Du Thanh, ánh mắt đau tức.

Du Thanh bị hần sờ đến khiến cho động dung, lần thứ hai cúi người hôn hần, dưới thân dùng sức một cái liền hoàn toàn tiến vào.

“A!” Bạch Lê bị đau, tay căng chặt, nắm lấy mặt hần, chờ sau khi ý thức được mới cuống quýt buông ra, khản trương nói:” Có đau hay không?”

Ánh mắt Du Thanh lộ ra ý cười, cũng không đáp, bỗng nhiên lại tăng thêm lực đạo va chạm một lần nữa.

“A!” Bạch Lê lần thứ hai kêu lên sợ hãi, tiếng nói bắt đầu khàn khàn, theo bản năng lại nắm mặt của hần, sưng sốt một chút, lại buông ra, đau lòng mà xoa xoa cho hần.

Du Thanh yêu cực kỳ bộ dáng này của hần, cười rộ lên, nghiêng đầu hôn thân lên lòng bàn tay hần, tiếng nói hàm hồ trầm thấp:” Bé ngoan...” Dưới thân động tác cũng không ngừng lại, trong ôn nhu mang theo cường thế.

Bạch Lê bị hần đâm cho thanh âm vụn vỡ, một lần lại một lần phát ra tiếng hừ nhẹ khó nhin, sự khó chịu lúc đầu đã sớm bị dục vọng thay thế, dưới thân lại bắt đầu đứng thẳng lên.

Du Thanh thấy hần thích ứng, động tác lập tức trở nên không hề cố kỵ, một lần so với một lần mạnh hơn, một lần so với một lần sâu hơn.

“A!!!!” Thân mình Bạch Lê bỗng nhiên kịch liệt run rẩy một trận, thanh âm phát ra lộ ra sự hưởng thụ cực hạn, trêu chọc Du Thanh đến nỗi hoàn toàn mất kiểm soát, kêu lên một tiếng đau đớn rồi nằm trên người hần, một bên hôn môi, một bên mãnh liệt va chạm vào nơi khiến cho hần tiêu hồn phệ cốt kia.

Bạch Lê siết chặt lấy hần, vừa thống khổ nhưng cũng vừa thỏa mãn, mười ngón tay bấu vào phía sau lưng hần, cào ra từng vết hồng ngân, tiếng ngâm nga một tiếng so với một tiếng càng phát ra cao hơn.

Du Thanh bị hần trêu chọc đến thiếu chút nữa không khống chế được, vội vàng hôn môi hần, ngậm lấy đầu lưỡi hần mà liếm mát, nghe thấy tiếng nấc nức nở của hần, kêu lên một tiếng rồi lại tăng thêm lực đạo.

“Ngô!!!!” Theo thanh âm này của hần, phía sau lưng Du Thanh cũng bị mãnh liệt vỗ một chút, xúc cảm mềm mại xoa tung khiến hần sưng sốt, buông môi ra giương mắt nhìn lên đỉnh đầu Bạch Lê, chỉ thấy giữa mái tóc nhú ra hai cái tai hồ tuyết trắng linh lung, bởi vì cực kỳ hưởng thụ mà cong về phía sau.

Bạch Lê thần sắc mê loạn, hoàn toàn không biết được biến hóa trên người mình, sợi tóc đen như mực chuyển thành màu tuyết trắng ngọc ngà, lỗ tai cong về phía sau, chín cái đuôi thật dài đang lung tung phe phẩy, miệng lưỡi trong nháy mắt khi bị Du Thanh buông ra còn có chút bất mãn, hơi hơi mở mắt ra nghi hoặc mà nhìn hần.

Ánh mắt Du Thanh lộ ra ý cười, dưới thân mãnh liệt trầm xuống, hung hăng đâm vào.

“A... A Thanh...” Bạch Lê lần thứ hai thất thần thổ dốc, tất cả cái đuôi đều quán lên, lung tung mà dây dưa với cánh tay, thắt lưng và mông của Du Thanh, đem chỗ mà hai người đang kết hợp che đầy đến nghiêm nghiêm thực thực.

Du Thanh cúi người hôn lên tai hồ của hần, tại trên đôi tai tuyết trắng mềm mại mịn màng ấy mà liếm mát, động tác dưới thân không ngừng, lại vươn tay ra phía sau vuốt ve đuôi hần.

Bạch Lê quân lính tan rã, lỗ tai liễu mạng mà cọ hần, cái đuôi đập loạn, hoặc là bò lên lên chiếc đùi quang lỏa của hần, hoặc là không có thứ tự gì mà quét tới quét lui trên lưng hần, những tiếng ngâm nga trong

miệng mang theo nhiệt độ nóng bỏng, theo những động tác càng ngày càng kịch liệt của hắn thì kêu đến càng lúc càng lớn tiếng.

Hai người nguyên bản liền cả người đầy mồ hôi, hiện tại lại bị một đám đuôi cuốn lấy, càng thấy oi bức không chịu nổi, Du Thanh bị đuôi của hắn tùy ý trêu chọc trên người một trận, kêu lên một tiếng đau đớn rồi khó có thể ôn nhu được nữa, mỗi một lần xâm nhập đều khiến cho Bạch Lê khàn khàn khóc hô ra tiếng.

Bên ngoài mưa cũng không có xu thế nhỏ xuống, càng mưa càng lớn, sắc trời từ từ hôn ám, một lát nữa thì sẽ vào đêm. Bụi than nơi cửa động sớm đã bị pha loãng hết, tiếng mưa rơi róc rách nhưng vẫn không lấn át được tiếng khóc kêu vui mừng thỏa mãn của Bạch Lê, cũng may chung quanh có kết giới chống đỡ, hết thấy đầu có thể tùy ý mà làm.

Những cái thúc vào của Du Thanh khiến cho Bạch Lê gần như hỏng mắt, chính mình cũng bị một trận co rút trong cơ thể khiến cho khó có thể chống đỡ được, ôm chặt hắn thật mạnh thở hổn hển mà cùng hắn phóng thích ra, nằm ở trên người hắn, cảm thụ từng chút từng chút biến hóa trong cơ thể hắn.

Kịch liệt qua đi, Bạch Lê toàn thân xụi lơ, buông ra cái đuôi đang quấn trên người Du Thanh, vô lực mà nằm trên mặt đất, sơn động hôn ám được một thân tuyết trắng này chiếu rọi đến sáng rực.

Du Thanh vuốt ve lên hàng lệ vương nơi khóe mắt hắn, vén ra những sợi tóc tán loạn bám trên mặt hắn, đau lòng mà hôn thân lên rèm mi đang khẽ khép kia.

Bạch Lê mở mắt ra mê luyến mà nhìn hắn, thấy trong mắt hắn tất cả đều là tình ý đối với mình, trong lòng một trận ngọt ngào, nghĩ đến việc hai người vừa làm một việc cực hạn thân mật ấy, cảm thấy tất cả những mất mát cùng thương tâm trong ngàn năm qua giờ đã tan thành bột phấn, cũng giống như bụi than bên ngoài mà biến mất vô tung.

“A Thanh...” Bạch Lê đưa tay sờ lên hai má Du Thanh, vẻ mặt vui mừng mà lẩm bẩm: “A Thanh, người là của ta... Người sau này sẽ là của ta...”

Du Thanh chớp mũi đau xót, bắt lấy tay hắn hôn môi, thấp giọng nói: “Là của người.”

Bạch Lê thở phào một hơi, cười đến cực kỳ vui vẻ, nhìn chằm chằm hắn không biết qua bao lâu, dần dần khép lại hai mắt rồi thiếp đi.

Du Thanh nghe thấy hô hấp hắn dần nhẹ lại, càng thấy đau lòng, biết hắn không chỉ bị tiêu hao thể lực do một trận gây sức ép vừa này, mà là gần đây vẫn luôn có tâm kết, lại vì chăm sóc hắn mà hai đêm không ngủ, hiện giờ khúc mắt được mở ra, tâm nguyện ngàn năm qua cũng đã được thỏa mãn, trong lòng thả lỏng, cả người liền thoát lực.

Du Thanh lấy quần áo che hắn lại, thấy tất cả các đuôi hắn đều buông xuống giữa không trung, đành phải ẩn thân rồi đi vào Tiết phủ.

Lúc này sắc trời đã tối, Du Thanh đặt hắn lên giường, sợ thân mình hắn bị hao tổn, liền truyền cho hắn một chút linh lực, lại đun một chút nước ấm lau người cho hắn, đắp chăn cẩn thận, lại nấu nước rồi rót vào trong chén, từng ngụm từng ngụm nuốt vào miệng hắn, lúc này mới yên lòng lại.

48. Chương 48: Nguyên Hình

Bạch Lê ngủ một giấc này là ngủ đến hai ngày, khiến cho Du Thanh cảm thấy một thấy một trận áy náy và đau lòng, ban ngày khi có người đến gõ cửa thì đều phải che khuất cái đuôi hắn cho kỹ lại, còn phải vuốt vuốt cho phẳng lại thay hắn, miễn làm cho người khác có điều hoài nghi.

Những người khác đối với việc hắn ban ngày mà đi ngủ thì cũng không thấy có gì kỳ quái, dù sao cũng biết hắn hai ngày này vẫn luôn canh giữ tại bên giường, nhất định là mệt nhọc, hơn nữa thời gian ghé qua cũng ngắn, dĩ nhiên sẽ không rõ lắm đến tột cùng là hắn đã ngủ bao lâu.

Sáng sớm ngày thứ ba, Bạch Lê rốt cuộc tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, nhất thời không rõ ràng lắm chính mình đang ở nơi nào, nhìn nhìn chung quanh mới quan sát rõ được gian phòng này.

Giấc ngủ đã được bổ sung, cơn buồn ngủ cũng tiêu tán, cả người đều trở nên có tinh thần không ít, chỉ là toàn thân bủn rủn vô lực. Bạch Lê giật giật tay chân, nhớ tới chính mình đã làm chuyện thập phần thân mật với Du Thanh, nhìn chăm chăm đỉnh giường mà nheo mắt cười rộ lên, nở nụ cười một lát mới phát giác trong phòng không có thanh âm, vội vàng từ trên giường ngồi dậy:” A Thanh?”

Kêu liên tiếp hai tiếng cũng không thấy có người đáp, Bạch Lê trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng từ trên giường đứng lên, vừa định nhảy xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy là lạ, cúi đầu nhìn xuống, toàn thân mình lại trống trơn, dư quang đảo qua, nhìn chăm chăm cái đuôi mình rồi sửng sốt một lát, nhất thời cả kinh, hai tay thò ra sau mông sờ sờ, rồi nâng tay lên sờ sờ lỗ tai, hoàn toàn nghĩ không ra mình khi nào thì biến thành như vậy.

Bạch Lê nháy mắt mấy cái, muốn thu lại cái đuôi và lỗ tai, nhưng là hắn vừa mới tỉnh ngủ, vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, linh lực lại không sử dụng được, mất nửa ngày mà vẫn không thể nào giấu đi được.

Đang không biết làm sao nên cũng chưa từng chú ý tới cánh cửa bên ngoài không tiếng động mở ra rồi khép lại, Bạch Lê cân nhắc mãi nhưng cứ giống như là mất trí nhớ vậy, dù có như thế nào thì cũng không thể nhớ rõ, vốn dĩ là muốn cho Du Thanh một kinh hỉ, hiện tại cũng không biết là hắn có nhìn thấy chưa.

Du Thanh bưng điểm tâm bước vào, đặt lên bàn, lách qua bình phong đi tới phòng trong, vừa ngẩng đầu liền thấy hắn vẻ mặt mê mang mà đứng cao ở trên giường, sửng sốt một chút, ôn nhu nói:” A Lê, người tỉnh?”

“A!” Bạch Lê bị dọa một trận hết hồn, trừng mắt nhìn hắn:” A Thanh!”.

Hai người đứng đối diện nhau mà mắt to trừng mắt nhỏ, Du Thanh một thân sạch sẽ mặt mang mỉm cười, còn Bạch Lê là trống trơn với tai hồ trên đầu, kéo theo chín cái đuôi hồ lớn, trừng mắt về mặt không biết làm sao.

Ý cười trong mắt Du Thanh càng thêm sâu sắc, hướng bên giường đi đến.

“A!” Bạch Lê bỗng nhiên kêu sợ hãi một tiếng, ngồi xồm xuống kéo chăn che mình lại, tiếp tục ngây ngẩn cả người, cũng không biết tại sao mình lại phải làm như vậy, đành phải tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Du Thanh dở khóc dở cười, đi qua kéo tấm chăn hắn đang nắm chặt trong tay xuống, đưa tay ôm thắt lưng hắn, cười nói:” Tiểu hồ yêu, người đây là đang làm cái gì? Mau xuống dưới”.

Bạch Lê vẫn không nhúc nhích, tức giận mà sờ sờ sau mông, thăm thăm thì thì nói:” A Thanh, người biết rồi sao? Ta còn chuẩn bị cho người một kinh hỉ đâu...”

Du Thanh hôn thân lên bụng hắn, cười nói:” Đã muốn thật kinh hỉ. Mau xuống dưới đây khoác quần áo vào! Cái đuôi này của người dài ra rồi cũng không thu vào được, ta cũng không biết nên làm thế nào mặc quần áo vào cho người, đành phải để cho người *** mà ngủ”.

Bạch Lê đột nhiên nhăn nhó lên, do do dự dự nhìn hắn, một lúc lâu mới nói:”A Thanh, người có thích ta như vậy hay không?”.

Tay Du Thanh bỗng nhiên căng lên, tay kia thì luồn xuống khuỷu chân của hắn, không hề dự triệu mà bế hắn lên, tại trên môi hắn hôn thân, cười nói:” Thích “. Nói xong đá đá đôi giày trước giường, buông hắn xuống, làm cho hai chân hắn đứng trên giày, lấy quần áo đặt một bên thay vào cho hắn.

Bạch Lê vui sướng mà nhìn hắn:” Thật sự?”

Du Thanh nheo nheo lỗ tai hắn, thấy hắn hưởng thụ mà nheo mắt lại, cười rộ lên:” Dĩ nhiên là thật, không phải đã nói rồi sao? Dù người có biến thành bộ dáng gì đi nữa thì ta cũng đều thích hết”.

Bạch Lê nhất thời khôi phục tinh thần, vui vẻ mà một phen ôm cổ hắn, nâng chân nhảy dựng lên liền quần lấy thắt lưng hắn, còn chưa có quần chắt, mặt đột nhiên nhăn lại, vội vàng buông chân xuống, xoa xoa mông về mặt đau khổ nói:” Đau...”

Du Thanh vừa đau lòng buồn cười, vội vàng giúp đỡ mà xoa xoa mông cho hắn. (Đau bên trong sao anh lại xoa bên ngoài? =)]

Bạch Lê lập tức liền nhớ tới các loại triền miên trong sơn động, nhất thời hơi thở có chút dồn dập, gương mặt nhìn hấn, con người sáng ngời trong suốt, trong lòng vui mừng như muốn tràn ra, không biết phải biểu đạt như thế nào mới tốt, lần thứ hai ôm lấy hấn, hung hăng cọ lên sườn mặt và cổ hấn, cười gọi tên hấn, làm nũng:” A Thanh...”

Du Thanh trong mắt ý cười minh mị, nhớ tới nguyên bản khi hấn còn làm hồ ly cũng thích cọ mình như vậy, trong lòng dị thường mềm mại, sờ sờ đầu hấn, ôm hấn làm cho hấn có thể cọ cho đủ.

Bạch Lê súc miệng rửa mặt sạch, cùng hấn ăn điểm tâm, nhưng lỗ tai và cái đuôi vẫn như cũ mà không thu về, thật sự là thân mình rất mệt mỏi, thế là cả ngày cũng không ra cửa, ở trong phòng nghỉ ngơi.

Hiện giờ thi Đình chấm dứt, Du Thanh cũng không còn bị áp lực thi cử, chỉ cần chờ xem kết quả là được, những ngày này lập tức trở nên thanh nhàn xuống, liền ngồi ở trước cửa sổ trải giấy mài mực, vẽ lại bộ dáng lúc này của Bạch Lê, bất quá vì phòng ngừa không cẩn thận bị người nhìn thấy nên chỉ vẽ thần thái của hấn, vẫn chưa vẽ lỗ tai và cái đuôi hấn.

Bạch Lê gục xuống bàn nhìn hấn cười ngây ngô, cái đuôi quết lên đùi hấn một chút, thấy hấn nhìn qua hướng mình, nhất thời cười đến càng vui vẻ.

Du Thanh đưa tay xoa bóp lỗ tai hấn, cười nói:” Biến về hồ ly cho ta nhìn một cái đi”.

“Úc!” Bạch Lê lên tiếng, thử rúc người một chút rồi chui xuống bàn.

Du Thanh sững sốt một chút, cúi đầu nhìn hấn:” Như thế nào lại trốn đi?”.

“ Không được nhìn lên!” Bạch Lê ngồi xổm ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn hấn, thấy hấn vẫn cứ nhìn mình, hàm hừ mà vỗ vỗ lên đầu gối hấn:” Đã nói là không được nhìn!”

Du Thanh nén cười ngẩng đầu, lần thứ hai cầm bút vẽ tranh, vừa mới vẽ hai nét, trên đùi liền có móng vuốt cào cào lên, vội vàng đặt bút xuống, xoay người nhìn phía dưới bàn.

Hồ ly bên chân ấy cùng với dáng vẻ ngàn năm trước nhìn thấy cũng không có gì khác biệt, đôi mắt dài nhỏ linh động, móng vuốt cong cong, lỗ tai linh lung, cái đuôi xõa tung, toàn thân tuyết trắng, cực kỳ linh khí.

Du Thanh trong mắt ý cười dạt dào, đi tới một bên nhuyển tháp, vỗ vỗ lên đùi:” A Lê, lại đây”.

Lỗ tai hồ ly giật giật, tuy rằng không cười được, nhưng vẫn có thể nhìn ra ý cười trong mắt, hai ba cái liền nhảy lên trên đùi hấn, ngẩng đầu nhìn hấn nửa ngày, cọ cọ lên ngực hấn.

Du Thanh sờ sờ lông mao mềm mại trên người hấn, nâng cổ hấn lên gãi gãi, tựa lưng vào ghế ngồi cười rộ lên:” A Lê, cái này là người phải chịu thiệt rồi, nếu ta có nói xấu người thì người cũng không thể phản bác lại ta”.

Hồ ly vung cái đuôi vỗ vỗ lên người hấn, ngẩng đầu hướng hấn xèo xèo mà kêu, tại trên người hấn bước hai bước, hai chân trước đặt lên ngực hấn, từ trên cao nhìn xuống hấn, vẻ mặt không thoải mái.

Du Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hấn, trong thoáng chốc cứ ngỡ rằng mình lại về tới những ngày trên thiên giới năm đó, thấy hấn chịu nhiều khổ cực như vậy nhưng vẫn đơn thuần như lúc ban đầu, nhịn không được trong lòng thở dài, lần thứ hai cảm thấy đau lòng, ôn nhu mà từng chút từng chút vuốt ve trên người hấn.

Hồ ly hưởng thụ mà nheo lại ánh mắt, lỗ tai cùng khum về phía sau, đang lúc chuẩn bị liếm lên mặt hấn một chút thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Hồ ly hoảng hốt, nhanh chóng hóa thành hình người, ghé vào trên người Du Thanh. Du Thanh sờ sờ lên đuôi hấn, cười nói:” Bộ dáng người thế này thì làm sao đi gặp người? Mau biến trở về đi”.

Bạch Lê sững sốt một chút, gật gật đầu:” Úc!” Vừa nãy còn bảo Du Thanh không được nhìn lên, lúc này chính mình liền quên bống, trong chớp mắt đứng trước mặt hấn mà biến trở về hồ ly.

Bên ngoài lần thứ hai truyền đến tiếng đập cửa:” Du huynh có ở đây không?”.

Du Thanh nhanh chóng đi tới bên giường, nhét Bạch Lê vào ổ chăn, cách chăn mà trấn an vỗ vỗ lên người hấn, đi ra mở cửa:” Trương huynh? Có việc ư?”

Trương Nguyên Tài gật gật đầu:” Du huynh, mực của ta dùng hết rồi, muốn tới đây nhìn xem có thể mượn một chút của người được không”.

Du Thanh vội vàng mời hắn vào:” Chỗ này của ta vừa lúc còn có một thỏi mực còn chưa dùng qua, người cầm đi”.

“ Thật tốt quá! Đa tạ Du huynh! Chờ ngày mai ta đi mua rồi đem đến trả cho người”.

“ Trương huynh khách khí! “.

Trương Nguyên Tài tiếp nhận thỏi mực, theo bản năng nhìn lướt qua bên giường:” Thư đồng của người còn đang.... A ? Đó là cái gì ? “.

Du Thanh nhìn lướt qua bên giường, bình tĩnh nói:” Quần áo”.

“ A ! “ Trương Nguyên Tài gật gật đầu:” Vì sao không thấy thư đồng nhà người?”

“ Hắn đi phòng bếp “.

Trương Nguyên Tài sững sốt một chút : “ Ta mới vừa đi qua phòng bếp, vì sao không thấy hắn ? “

“Khụ...” Du Thanh mân nhếch môi:” Kia đại khái là... Đi ngoài đi...”

“ A...” Trương Nguyên tài gật gật đầu, đột nhiên hưng phấn nói:” Đúng rồi! Du huynh ! Ta vừa lúc có một vấn đề muốn thỉnh giáo người ! “.

Khóe miệng Du Thanh hơi hơi co rút : “Trương huynh mời ngồi”.

Trương Nguyên Tài hưng trí cực cao, vội vàng ngồi xuống hàn huyên với hắn, hơn nửa ngày trôi qua, lần thứ hai nghi hoặc : “ Vì sao thư đồng nhà người còn chưa trở về ? “.

Du Thanh nhanh chóng từ trên băng ghế đứng lên : “ Có thể là bị tiêu chảy hay không ? Ta đi xem một chút ! “.

Trương Nguyên Tài vội vàng đứng lên theo : “ Hảo, người nhanh đi đi ! Ta cũng cần phải trở về “.

“ Hảo” thần sắc Du Thanh vội vàng, cùng đi ra cửa với hắn, đợi hắn về phòng rồi mới vội vàng xoay người, nhanh chóng vào nhà đóng cửa lại.

Bạch Lê nghe được động tĩnh, trộm ló đầu ra từ trong chăn nhìn nhìn, nhanh chóng nhảy xuống hóa thành hình người, lập tức tiến lên bổ nhào vào người hắn : “ Tên gốc mọt sách này thật đáng ghét ! “.

Du Thanh đóng cửa rồi ôm hắn lại, nhin nửa ngày, chung quy cũng nhin không được, ôm bả vai hắn cười rộ lên : “ Lần sau người lại đi trêu cợt hắn một lần “.

49. Chương 49: Phiên Ngoại Ba Ngàn Năm Trước – Gặp Rắc Rối

Huyền Thanh cùng sư phụ ngồi đối diện nhau giữa lương đình, ngồi xuống liền có thể ngồi đến mấy ngày mấy đêm, tiểu hồ ly đói bụng, liền chạy tới cắn tay áo hắn, xèo xèo nha nha mà phát tiết bất mãn trong lòng. Huyền Thanh cười ôm nó lên, hướng sư phụ nhìn nhìn, thấy hắn đã uống hết nửa bầu rượu, đang dựa vào cột ngủ, liền đứng lên, ôm tiểu hồ ly đi tìm thức ăn cho nó.

Tiểu hồ ly này thực lạ lùng, lúc mới gặp nó, nó đang ngồi xổm trên nóc nhà phú hộ Du viên ngoại, đang gặm một cái chân gà to béo lấy trộm được từ trong nhà bếp ra, lúc đó nó còn là một con tiểu hồ ly cực kỳ bình thường, trong cơ thể có chút linh lực, nhưng lại không biết dùng, trừ bỏ leo cây thì mặc ra còn thông minh chút, chứ hầu như không khác gì so với hồ ly bình thường.

Gia đình của nhà kia lại có chút hung dữ, bởi vì trù phòng liên tiếp bị thiếu đồ vật, lão gia hạ lệnh phải bắt cho được tên tiểu tặc, bọn họ liền đi chung quanh tìm kiếm tên trộm, rốt cuộc có người sau khi leo lên cây thì phát hiện có hồ ly trên nóc nhà, lập tức liền hét to kêu những người chung quanh lại đây vây bắt nó.

Hồ ly bị tiếng người phía dưới kinh động, sốt ruột cuống quýt mà cắn chân gà rồi bắt đầu chạy trốn, ngặt nỗi những gia đình này đã sớm làm chuẩn bị, bốn phía đều là bẫy rập, dây thừng giăng ra, mắt thấy phải

bắt lấy nó. Hồ ly một trận kinh hoàng, bỗng nhiên cái gáy bị căng lên, thấy hoa mắt, đảo mắt đã đến bên ngoài khoảng đất trống cách đó trăm trượng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một người nam tử cực kỳ tuấn tú lịch sự tao nhã đang đứng trước mặt.

Hồ ly đã là tiểu yêu, dĩ nhiên sẽ có tư duy như con người, chỉ bất quá là pháp lực của nó còn thấp, không thể tu thành hình người, cũng không thể mở miệng nói chuyện, bất quá ngay tại ánh mắt đầu tiên thì nó liền thích thượng người mang vẻ mặt mỉm cười đang đứng trước mặt này.

Huyền Thanh vốn là xuất phát từ lòng trắc ẩn mà cứu nó, nhưng lúc này thấy nó ngốc hồ hồ mà nhìn mình, trong miệng còn ngậm nửa cái chân gà, nhìn không được cảm thấy thú vị, ngồi xổm xuống nhìn nó, đánh giá một thân bạch mao xõa tung mềm mại của nó, cười nói: “Tiểu hồ ly, ngươi có biết là trộm đồ vật thì sẽ bị đánh không?”.

Hai lỗ tai hồ ly dựng lên, hai mắt dài nhỏ trừng lớn vài phần, tỉnh táo mà nhìn hẩn, chậm chậm lui về phía sau hai bước, trong mắt toát ra thần sắc sợ hãi.

Huyền Thanh không hiểu sao mà một trận mềm lòng, bỗng nhiên muốn ôm nó vào trong ngực vuốt ve, nhìn không được liền đứng lên, đi đến phía trước hai bước. Ai ngờ hồ ly kia bị hẩn dọa sợ, nhìn bước chân của hẩn, lông mao toàn thân đều dựng đứng, trừng lớn mắt lùi tiếp về phía sau.

Huyền Thanh nhìn thấy bộ dáng này của nó, vội vàng thu bước, lần thứ hai ngồi xổm xuống, cười nói: “Tiểu hồ ly, nếu không thì ngươi theo ta trở về được không, mỗi ngày ta đều cho ngươi chân gà ăn, không có người đuổi theo đánh ngươi”.

Trong mắt tiểu hồ ly toát ra nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn hẩn.

Huyền Thanh từ phía sau biến ra một cái chân gà, đưa đến trước mặt nó: “Ngươi nhìn xem, chính là so với cái trong miệng ngươi còn thơm hơn?”.

Cái mũi hồ ly chun chun hai cái, miệng buông lỏng liền ném chân gà trong miệng xuống mặt đất, quay đầu qua gặm cắn cái trong tay hẩn, mới ăn có một ngụm mà cái gì cũng quên tuốt hết, tiến lên một bước gắp gao ôm tay hẩn, từng ngụm từng ngụm mà ăn lên.

Huyền Thanh nhìn thấy nó ăn mà cảm thấy hứng thú nồng hậu, tay kia thì vươn ra gỡ gỡ cổ nó: “Dễ lừa như vậy? Trong tộc không có lão hồ ly dạy ngươi hay sao? Như thế nào mà ngay cả một chút tính giả dối cũng không có?”.

Hồ ly xé xuống một miếng thịt, ngẩng đầu về mặt mê mang nhìn hẩn.

Huyền Thanh nhíu mày, sờ sờ đầu nó, hỏi: “Ngươi không có đồng bạn sao?”.

Hồ ly lắc lắc đầu, vùi đầu tiếp tục gặm chân gà.

Huyền Thanh nhìn thấy nó thật sự là đáng yêu quá chừng, một lúc không đành lòng liền hạ quyết định: “Vậy ngươi ăn xong chân gà rồi thì theo ta về đi”.

Cái đuôi ngoắc ngoắc, xem như đáp ứng, rất nhanh liền đem cái chân gà gặm đến một miếng thịt vụn cũng không còn, lại ngẩng đầu về mặt chờ đợi mà nhìn hẩn.

Huyền Thanh cười rộ lên, vỗ vỗ lên chân mình.

Hồ ly không cần suy nghĩ, chân sau nhún một cái nhảy lên, lập tức liền được hẩn ôm lấy.

“Như thế nào lại không cảnh giác gì hết vậy? Là hồ ly sao?” Huyền Thanh buồn cười xoa nắn lỗ tai nó, thấy vẻ mặt hưởng thụ của nó, nhìn không được lại nhéo nhéo: “Tiểu hồ ly, ngươi có danh tự không? Ta kêu ngươi tiểu Bạch được không?”

Hồ ly híp mắt cọ cọ lên người hẩn, xem như đáp ứng rồi.

Huyền Thanh như thế nào cũng không dự đoán được, nhất thời hứng khởi, nuôi nó rồi cũng không nỡ bỏ nó đi, mất thấy pháp lực nó càng ngày càng sâu, tu luyện thành cửu vĩ linh hồ, trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Một ngàn năm đã qua, hồ ly rất nhanh liền sắp huyền hóa thành hình người, vào ban đêm khi cuộn tròn nằm ngủ say bên cạnh Huyền Thanh, Huyền Thanh có thể nhìn thấy bộ dáng sắp huyền hóa ra của nó, trong sợi tóc màu tuyết trắng lộ ra linh khí, lông mày thon dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi thủy nhuận, mặc dù đang nhắm hai mắt, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng khi nó mở mắt ra nhìn mình, nhìn không được liền nhìn đến có chút mê muội.

Sinh hoạt của Huyền Thanh mỗi ngày lại có thêm một sự kiện, đó là xem ảo ảnh như hoa trong gương, trắng trong nước hiện ra sau khi ngủ hồ ly ngủ say, nhìn thế nào cũng thấy thích, hơn nữa hồ ly này chính là do một tay mình nuôi lớn, trong lòng liền ần ần lộ ra một cỗ cảm giác tự hào.

Huyền Thanh nhìn nhìn liền có chút tâm ma, giống như là bị che mắt, nguyên bản cảm thấy nó đáng yêu, hiện giờ lại cảm thấy nó có thêm vài phần khí tức mê người, một khi nhập ma, liền khó tự kiềm chế, mỗi ngày ngóng trông nó tu thành hình người, quả thực đã trở thành một khối tâm bệnh.

Hồ ly mỗi ngày ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ liền làm nũng, tại trên cầm hắc như có như không mà cọ cọ.

Huyền Thanh gãi gãi mặt nó, ôn nhu nói:” Tiểu hồ ly, nên đặt cho ngươi một cái tên”. Tuy rằng hắc đã từng đặt cho nó một cái tên kêu tiểu Bạch, nhưng cũng không dùng tới, bình thường vẫn thích nhất gọi nó là tiểu hồ ly. Hiện giờ lại đặt tên cho nó, ý nghĩa liền có chút khác biệt, không thể giống như đối đãi với súc vật mà tùy tiện tiện tiện như vậy.

Hồ ly tại trên cổ hắc liếm liếm, tỏ vẻ thích quyết định của hắc.

Huyền Thanh nghĩ nghĩ nói:” Lúc nhặt ngươi trở về là đúng vào buổi sáng sớm, chi bằng gọi ngươi là Bạch Lê tốt lắm”.

Hồ ly xèo xèo kêu, lấy móng vuốt đặt trên ngực hắc, ngẩng đầu liền liếm một hơi thật mạnh lên mặt hắc, hiển nhiên là rất thích.

“A Lê” Huyền Thanh sờ sờ đầu nó, trong mắt ý cười dạt dào.

Hồ ly vui vẻ đến nhảy lên nhảy xuống, thường thường hướng lại đây bổ nhào vào trong ngực Huyền Thanh, cọ hết lần này đến lần khác rồi mới điên điên khùng khùng mà nhảy xuống, có được một cái tên mà lại giống như lấy được bảo bối, nửa ngày cũng không thể yên tĩnh xuống.

Không nghĩ tới chính là, một trận đấu đá lung tung này của nó thế nhưng lại không cẩn thận đánh rớt ngọc bích thiềm mà thiên đế đã ban cho sư phụ xuống đất, làm nứt ra một kẽ, lập tức liền kinh động đến Thiên đế.

Huyền Thanh thấy đồ vật nó làm vỡ là do Thiên đế ban cho, trong lòng khựng lại. Nơi này của bọn họ cách thiên đình khá xa, Tán tiên trên thiên giới nhiều vô số kể, làm sao mà Thiên đế có thể chỉ nhìn chăm chăm vô nơi này, bởi vậy nên khi xưa hắc mới không hề sợ hãi mà mang tiểu hồ ly về. Đồ vật bị đánh vỡ này nguyên bản là của Thiên đế, mặc dù đã đi theo sư phụ mấy ngàn năm, nhưng linh tính vẫn còn có mối tương thông nhẹ nhẹ với Thiên đế, hiện giờ bỗng nhiên nứt ra, tất nhiên là sẽ bị phát hiện.

Không Hoa lão quân vội vã chạy vào, ngồi xổm xuống nhặt ngọc bích thiềm lên, nhìn nhìn, nghiêm mặt nói:” Sợ là Thiên đế đã biết được”.

Huyền Thanh nhìn tiểu hồ ly bị dọa đến không biết làm sao, đầu lòng không thôi, vội vàng đi qua ôm nó vào trong ngực:” Ta trước đem nó xuống hạ giới tránh đi một chút”.

Không nghĩ tới còn chưa kịp đi ra ngoài, thì bên ngoài liền có người Thiên đình phái xuống, nhìn thấy Không Hoa lão quân, cung kính có lễ mà chấp tay:” Không Hoa lão quân, nơi này có phải là đang nuôi một tiểu yêu nhân gian?”.

Huyền Thanh không dự đoán được người lại tới nhanh như vậy, nghe người nọ nói thẳng ý đồ mình đến, nói phải mang hồ ly này mang về, không cần suy nghĩ liền từ chối ngay lập tức.

Người nọ không dự đoán được hắc cũng dám lớn mật ngang nhiên kháng chỉ, nhất thời sắc mặt liền trở nên khó coi, giăng co một lát rồi muốn lại đây đoạt lấy, mặt mày Huyền Thanh đành lại, quanh thân tản ra một vòng khí, đem toàn bộ những cành cây bị gãy nát cùng với các đóa hoa nhét vào trong đó, hỗn độn

khó phân, đem hấn cùng hồ ly vờn quanh ở giữa, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:” Thỉnh đại nhân để Huyền Thanh tự giải quyết, hồ ly này ta sẽ mang xuống hạ giới, làm phiền Thiên đế quan tâm”.

Sắc mặt của người nọ vốn đã không tốt, lúc này lại càng khó coi thêm vài phần, lạnh lùng nói:” Thiên đế bảo ta mang nó về làm một chút khiển trách nhỏ, ngươi liền như vậy mà đưa nó xuống phạm, rõ ràng chính là bao che và kháng chỉ!”.

“ Chưa từng phạm qua sai lầm, tại sao lại khiển trách?” Huyền Thanh trấn an mà vỗ vỗ tiểu hồ ly đang vì run sợ mà rụt thành một khối, “ Nếu không phải ta khư khư cố chấp, nó cũng sẽ không lên được thiên giới, người Thiên đế nên trừng phạt chính là ta. Ngọc bích thiềm cũng là do ta sơ suất mới khiến nó không cẩn thận đụng tới, là vô tình mà thôi. Còn thỉnh cho phép ta mang nó xuống trước, rồi trở về lĩnh tội”.

“ Làm cần! Ý chỉ của Thiên đế há có thể cho ngươi thay đổi lung tung!” Người nọ trở nên tức giận, lòng bàn tay bắn ra một đạo bạch quang chói mắt, khi đến gần Huyền Thanh lại bỗng nhiên bị dòng khí bao quanh hấn đánh bật ra, hơi hơi giật mình, đảo mắt liền muốn bắn tiếp ra một đạo, lại bị Không Hoa lão quân ngăn cản, nhịn không được liền có chút tức giận:” Không Hoa lão quân cũng muốn bao che sao?!”

Không Hoa lão quân lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói:” Đồ nhi kém cỏi lúc bình thường tùy tính đã quen, nếu ngôn ngữ có mạo phạm xin hãy vui lòng lượng thứ cho”. Nói xong bỗng nhiên đoạt lấy hồ ly đang nằm trong ngực Huyền Thanh ra, dù cho hồ ly có giãy giụa thế nào cũng đều không thoát ra được.

Huyền Thanh kinh hãi:” Sư phụ! Người như thế nào...”

Không Hoa lão quân khó gặp mà nghiêm mặt:” Phạm sai lầm thì phải nhận sai, không được nói năng vô lễ. Tiểu hồ ly này cũng không phải tội ác tày trời, Thiên đế lòng mang vạn vật, trạch tâm nhân hậu, tất nhiên sẽ không khó xử nó, nếu chỉ là khiển trách nhỏ nhỏ thì không cần phải quan tâm, đơn giản chỉ là tiểu tiểu răn dạy một phen rồi ném nó xuống thế gian”.

Không Hoa lão quân tuy là Tán tiên, nhưng pháp thuật cực kỳ cao thâm, tư cách rất cao, ngay cả đế đô cũng phải lễ nhượng ba phần, hiện giờ những lời mới nói ra này nhất định sẽ rơi vào trong tai Thiên đế, cho dù hấn có tâm khó xử thì phỏng chừng cũng không làm quá đáng.

Huyền Thanh nghe xong liền hiểu được nỗi khổ tâm của sư phụ, tuy rằng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, nhưng sư phụ tính tình cố chấp, hấn lại đánh không lại, chỉ sợ là cũng không có cách nào đoạt tiểu hồ ly từ tay sư phụ về, đành phải trầm mặc mà nhấp nhếch môi.

Bên kia, người tới nghe xong những lời Không Hoa lão quân nói thì hơi hơi nhíu mày, nhưng lại không thể quá mức vô lễ, nhân tiện nói:” Thiên đế làm như thế nào thì đều có tính toán, Không Hoa lão quân, thỉnh giao tiểu yêu này cho ta, ta cũng có thể sớm trở về phục mệnh”.

Huyền Thanh muốn ngăn cản, bị Không Hoa lão quân định thân tại chỗ, trong lòng vừa vội vừa giận, chờ người nọ đem tiểu hồ ly đi, vừa mới được cởi bỏ trói buộc, xoay người liền nhảy phắt vào phòng, nâng ống tay áo phất qua thủy kính, liền thấy tiểu hồ ly đang cô độc ngồi xổm giữa đại điện, tuy biết rằng nó bình yên vô sự, nhưng nhìn thấy sự bất lực trong mắt nó thì liền nhịn không được mà trong lòng tê rần.

Không Hoa lão quân đi qua nhìn nhìn, thở dài:” Vì sư đều là vì muốn tốt cho ngươi, nếu cứ tiếp tục để cho ngươi hồ ngôn loạn ngữ nữa thì chỉ sợ là Thiên đế sẽ giận chó đánh mèo với ngươi”.

Huyền Thanh mắt không nháy mà nhìn chăm chăm tiểu hồ ly, trong miệng nói:” Đệ tử vẫn chưa hồ ngôn loạn ngữ”.

“ Ngươi thật sự là tùy tính đã quen! Làm trái lời Thiên đế còn không phải là hồ ngôn loạn ngữ?” Không Hoa lão quân gõ lên đầu hấn, xoay người đi ra ngoài:” Thôi, ngươi ở chỗ này từ từ xem đi, nếu không nhìn phỏng chừng là ngươi sẽ ngủ không ngon”.

50. Chương 50: Phiên Ngoại – Cướp Ngục

Hồ ly được Huyền Thanh sủng nịch ngàn năm, chưa bao giờ phải chịu chút ủy khuất nào, cũng chưa từng ăn qua nửa điểm khổ cực, lần này lại cô độc ngồi giữa đại điện thiên đình, bị Thiên đế nghiêm khắc răn dạy, bị phạt trăm năm, bị tống vào thiên lao, trong lòng bất an và mê mang là có thể hiểu được.

Huyền Thanh nhìn vào kính thấy nó cuộn mình thành một đoàn, ánh mắt bất lực, cảm thấy đau lòng không xiết, cắn chặt hàm răng, hận không thể cắn ra máu. Không Hoa lão quân khuyên hẳn đi nghỉ ngơi, nhưng hẳn lúc đầu nói:” Ta muốn nhìn hẳn mới yên tâm được”.

Không Hoa lão quân tức giận đến thối râu trũng mắt:” Vì một cái tiểu hồ ly mà cố chấp đến như vậy, người đây có phải đã thành ma?! Hồ ly cũng chỉ bị giam cầm một trăm năm, chẳng lẽ người muốn không ăn không uống không ngủ mà nhìn xem một trăm năm sao?!”.

Huyền Thanh không nghe vào lời nói của hẳn, chỉ nói:” Tiểu hồ ly từ khi lên Thiên giới chưa bao giờ chịu qua đau khổ, lần này chỉ vì một sai lầm nhỏ mà bị giam trong thiên lao nhiều năm như vậy, có thể nào chịu được?”.

Không Hoa lão quân bắt đắc dĩ, thở dài:” Thôi thôi, người trước nhìn xem năm ba ngày đi, người hảo hảo nhìn xem vài ngày đi, xem nó có chịu khổ không”.

Huyền Thanh trầm mặc mà gật gật đầu, quả thật như vậy mà đứng canh chừng một tác cũng không rời, một lần canh chừng này đó là mười ngày không chớp mắt, thấy tiểu hồ ly ở bên trong ở được an an tĩnh tĩnh, ăn uống tuy rằng không mỹ vị, nhưng chung quy cũng không có chịu đói, cuối cùng cũng yên lòng. Nhưng khi vừa nghĩ đến việc mình thì bình yên vô sự, trong khi nó lại mất tự do, áy náy trong lòng từng ngày lại càng nặng hơn từng ngày.

Huyền Thanh liên tục không ngủ nhiều ngày, chung quy cũng có chút mệt mỏi, Không Hoa lão quân cũng nhìn không được nữa, đành phải mạnh mẽ lôi hẳn đi, vẽ một vòng phù chú chung quanh hẳn, khiến cho hẳn lâm vào giấc ngủ say.

Huyền Thanh một lần ngủ này là ngủ đến ba ngày, lần thứ hai khi tỉnh lại bị sư phụ ép ăn vài thứ rồi lại nhìn tiểu hồ ly, không nghĩ tới đập vào mắt là thân thể thương tích chất chồng của nó, nhất thời kinh sợ. Bất quá chỉ ngần ngừ vài ngày không thấy, nó thể nhưng vết máu đầy người, tròng mắt mất đi sự sáng trong linh động, cuộn tròn trong một góc lạnh run, hiển nhiên là đã bị ngược đãi.

Huyền Thanh giống như đã bị đánh một đòn cảnh cáo, trong đầu ông ông, hai tay nắm thành quyền, trầm giọng nói:” Xảy ra chuyện gì? Từ khi nào mà thiên giới lại có hình phạt như vậy?”.

Không Hoa lão quân cũng là chấn động, trước đó thấy nó còn rất tốt, nên liền yên tâm, không nghĩ tới sẽ đột nhiên gặp vận rủi như vậy, vội vàng vận dụng pháp lực tra xét chuyện phát sinh trước đó, trầm ngâm một lát mở mắt ra nói:” Tiểu hồ ly nhất thời bức mình, cắn một cái vào tên ngục tốt tới đưa cơm”.

“ Bởi vì vậy mà lại gặp phải khi dễ như thế sao?” Thần sắc Huyền Thanh lạnh xuống:” Thiên giới quả thật là cảm thấy chính mình tài trí hơn người, thấy nó chỉ là tiểu yêu, liền không để vào mắt, tùy tiện tên tiểu tiên đều có thể khi nhục nó!”.

Không Hoa lão quân sợ hẳn nhất thời xúc động mà làm chuyện sai lầm, vội vàng trấn an nói:” Ta đi tìm Thiên đế hỏi rõ ràng một chút, người cứ yên tâm”.

Huyền Thanh nhắm mắt, gật gật đầu:” Hảo”.

Không Hoa lão quân và hẳn đã ở chung hơn vạn năm, chưa bao giờ thấy hẳn làm trái lời mình, tuy rằng biết lần này hẳn vô cùng gấp gáp, nhưng vẫn cho rằng hẳn có thể chờ được vài canh giờ, nhất thời sơ suất mà không ngờ đến hẳn sẽ bằng mặt mà không bằng lòng.

Khuôn mặt Huyền Thanh vẫn lạnh lùng bình tĩnh, đợi sau khi sư phụ rời đi mới toát ra vẻ lo lắng và hận ý, lấy ra cữu cung linh kích mà mình đã nhiều năm không dùng đến, nắm trong tay trực tiếp nhắm về phía thiên lao.

Thương tích trên người tiểu hồ ly đâm đau nhức hai mắt hẳn, hẳn cắn bản không kịp đợi sư phụ đi về phía Thiên đế đòi công đạo, hẳn lại càng không tin Thiên đế sẽ xử công chính giữa một tên tiểu tiên và tiểu yêu, thay yêu đòi lại công bằng, thậm chí, rất có thể Thiên đế sẽ bao che cho ngục tốt.

Mặt mày Huyền Thanh đông lạnh, vừa mới đứng trước cửa thiên lao liền bị thủ vệ cản lại, cao giọng quát:” Người tới là người nào? Có biết nơi đây là cấm địa?”

“Biết “ Huyền Thanh lời còn chưa dứt, linh kích liền mãnh liệt quét ngang qua, ném hai người này văng xuống đất, lập tức nhất chân bước vào bên trong.

Thủ vệ thiên lao cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, vì nhất thời chưa chuẩn bị mới để cho hắn đoạt lấy tiên cơ, chờ sau khi phản ứng lại, liền nhanh chóng từ trên mặt đất nhảy lên, vận dụng tiên khí đuổi theo ngăn hắn lại.” Đứng lại!”.

Cửu cung linh kích của Huyền Thanh vận dụng đó chính là cửu cung trận pháp, không có kiên nhẫn dây dưa với bọn họ, xoay chuyển vài cái liền thấy hoa bay đầy trời, vậy bọn họ lại trong cửu cung trận, trận pháp lại theo những đóa hoa quay cuồng mà thiên biến vạn hóa, làm cho bọn họ nửa ngày đều không tìm được đường ra, còn mình thì nhanh chóng thu hồi linh kích, xoay người phóng vào bên trong.

Huyền Thanh được Không Hoa lão quân truyền thụ, phép thuật sâu không lường được, đương nhiên cao hơn rất nhiều so với tiểu tiên này đó trong thiên lao, bất quá hắn cũng không muốn thương tổn người, chỉ chế trụ lại bọn họ, nắm chặt thời gian cứu tiểu hồ ly ra đem xuống hạ giới, không nghĩ tới còn chưa thấy được thân ảnh tiểu hồ ly, liền nghe thấy tiếng kêu xèo xèo cực kỳ thống khổ của nó, nhịn không được trong lòng run lên, theo hướng thanh âm vọt nhanh tới.

Trong lao, tiểu hồ ly ánh mắt hoảng sợ, sợ hãi đến nỗi không biết phương hướng mà chạy loạn khắp nơi, bốn gã ngục tốt đều cầm roi dài, mặc kệ nó có trốn tới nơi nào đi chăng nữa cũng đều có thể chuẩn xác không lầm mà quát roi lên người nó, mỗi một roi đều bổ thêm linh lực, vụt vù vù, trong nháy mắt là da tróc thịt bong, nhìn thấy ghê người.

Tiểu hồ ly đau đến thét chói tai, linh lực trên người bị Thiên đế phong ấn không thể sử dụng được, chỉ có thể từng chút từng chút chịu đựng, liên tiếp bị ngược đãi ba ngày, ánh mắt hồng mắt mà mất đi tiêu cự.

“Dừng tay!” ánh mắt Huyền Thanh giống như phun lửa, chưa bao giờ chịu qua dày vò cả thân lẫn tâm như vậy, hắn hoàn toàn phản nộ, linh huyết (*) trong đầu tụ về một hướng, mất đi lý trí, một kích chém xuống liền đánh văng cửa lao ra:” Các ngươi thật to gan! Chỉ vài cái tiểu tiên không ai biết đến cũng dám ở trong lao lạm dụng tư hình! Quả nhiên là tổn hại đạo trời!”.

Mấy tên tiểu tiên kia cũng không biết hắn, ngừng động tác trên tay, cười đến cực kỳ khinh thường:” Bất quá chỉ là cái tiểu yêu thôi, ở trong thiên lao này đều là thần tiên bị phạt, khi nào đã có yêu tộc? Cầm tù nó ở trong này quả thực là tiện nghi cho nó! Nó không biết cảm ơn, thế nhưng còn dám dẫm hạ phạm thượng, rằng nanh lại độc địa, không phải là đáng đánh!”.

Huyền Thanh nghe mà giận dữ, không muốn tiếp tục lý luận với bọn họ, vội vã muốn ôm lấy tiểu hồ ly, không nghĩ tới tiểu hồ ly bị kích thích quá độ, thấy hắn tới gần thì sợ đến mức xèo xèo la hoảng, chân sau đạp loạn, lần thứ hai nghiêng ngã lão đảo trốn đông trốn tây, những nơi đi qua đều thắm đầy vết máu.

Huyền Thanh nhìn thấy mà lòng đau nhức, cố nén xót xa trong lòng dịu giọng nói:” Tiểu hồ ly, là ta, ta tới cứu ngươi ra ngoài”.

Tiểu hồ ly hoàn toàn không nghe được lời hắn nói, chỉ là theo bản năng trốn tránh.

Bên cạnh vài tên ngục tốt bắt đầu cười nhạo, vừa mới cười hai tiếng liền mãnh liệt bùng tỉnh, cảnh giác bao vây hắn, phản nộ quát:” Ngươi là người nào, như thế nào lại có bản lĩnh xông tới đây?!”

Huyền Thanh không dự đoán được tiểu hồ ly thế nhưng không nhận ra mình, trong lòng chịu đả kích, căn bản không quan tâm được tiếng quát hỏi của bọn họ, thấy tiểu hồ ly vẫn luôn trốn tránh mình, đành phải mạnh mẽ ôm nó vào trong ngực, thấy nó vừa giãy giụa vừa xèo xèo la hoảng, thậm chí bị nó cắn một hơi, nhất thời hốc mắt nóng lên, thấp giọng nói:” A Lê, đừng sợ”.

Tại tiểu hồ ly giật giật, dừng lại động tác, ánh mắt thoáng sáng vài phần, nhưng vẫn cứ có chút dại ra, thân thể vẫn như cũ mà run nhè nhẹ.

Huyền Thanh nhất thời vừa kinh hãi vừa đau lòng, biết trong tiềm thức nó vẫn còn nhớ đến mình, vội vàng đưa tay sờ lên người nó trấn an, nơi lòng bàn tay vuốt qua, vết thương từng cái từng cái khép lại.

Bên cạnh ngục tốt thấy thế thì chấn động, trao đổi ánh mắt với nhau, đồng loạt hướng hắn tấn công. Huyền Thanh hận đến có chút mất lý trí, khom lưng tạo một vòng sáng bao lại tiên khí của bọn họ, phản thủ đem

linh kích hướng đến ngực một tên ngực tốt đâm tới, bàn tay vừa xoay, nhất thời một cột máu phun vọt ra. Phút chốc bốn phía trở nên yên lặng quỷ dị, còn lại ba tên ngực tốt không thể tin mà nhìn hấn, thấy hấn đỏ mắt quét lại đây, trong lòng bỗng nhiên gợi lên một chút sợ hãi.

Huyền Thanh không hề nhìn bọn họ, ôm tiểu hồ ly nhấc chân liền muốn bước ra cửa lao.

“Đứng lại!” Một đạo tiên ảnh quét ngang lại đây:” Để lại tiểu yêu này! Đây là ý chỉ của Thiên đế! Người muốn nghịch thiên mà đi à?!”

Huyền Thanh nâng lên linh kích cuốn lấy roi dài trong tay ngực tốt, linh lực vừa vận lên liền làm chiếc roi bị chấn động đến dập nát, linh kích đâm về phía trước, chĩa vào ngực ngực tốt, thanh âm lạnh lùng:” Tôi ngăn trở một người giết một người, các người thử xem!”

“Thật to gan!” Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm uy nghiêm, lập tức liền có mười hai thân ảnh xuất hiện trong tầm nhìn. Huyền Thanh đại náo thiên lao thể nhưng kinh động tới mười hai kim tiên dưới trướng Thiên đế, không chỉ là kinh động, mà toàn bộ mười hai kim tiên đều đến đây, đây là điều làm hấn bất ngờ.

Huyền Thanh sửng sốt một chút, cười lạnh:” Các vị đại nhân đến cũng thật đúng lúc, luôn nhìn chăm chăm vào nơi này sao? Như thế nào mà những tên ngực tốt này tổn hại đạo trời lạm dụng tư hình mà các người cũng không thấy được?”

Mười hai kim tiên dù sao cũng bình tĩnh trầm ổn hơn so với ngực tốt rất nhiều, không đáp lời hấn, chỉ nói:” Huyền Thanh, còn không mau buông con hồ ly này xuống! Người đã làm trọng thương hai tên ngực tốt, không thể lại sai càng thêm sai!”

“Tới nơi này chính là muốn đem nó ra ngoài!” Huyền Thanh vừa nói, vừa âm thầm căng thẳng thần kinh, hấn xác thực không thể nắm chắc có thể ứng phó được với bọn họ hay không, mắt lạnh hướng bọn họ quét một vòng, mũi linh kích vẽ một vòng, hóa ra trận pháp bao vây tất cả mọi người ở đây vào trong đó.

Cửu cung cùng với bát quái, biến ảo vô cùng vô tận (*), rất khó để hiểu được thấu đáo, nếu không hiểu người bày ra trận pháp này, sẽ rất khó tìm ra được huyền cơ trong đó. Mười hai kim tiên tuy địa vị cao quý, pháp lực cường đại, dĩ nhiên tinh thông trận pháp, chỉ là trận này do Huyền Thanh bày bố, thuật pháp của Huyền Thanh đều là do Không Hoa lão quân chỉ dạy, nếu bọn họ muốn thuận lợi ngăn lại hấn chỉ e là vẫn có chút khó khăn.

Huyền Thanh tại bên trong trận pháp mà tả đột hữu phá, chiêu thức linh kích biến ảo khôn cùng, pháp lực so ra kém bọn họ, đành phải sử dụng kỹ xảo này đó, triển đấu một lúc lâu với mười hai kim tiên. Trong ngực tiểu hồ ly sớm đã mất máu quá nhiều, lại bị hoảng sợ, sớm đã có chút mơ mơ màng màng, Huyền Thanh biết không thể kéo dài thời gian được nữa, trong lòng nhện không được mà lo lắng, nhất thời thất thần thiếu chút nữa đã bị đối phương phá trận pháp, khoe miệng tràn ra máu tươi, đành phải lần thứ hai chuyển tâm.

Trận pháp dần dần dời sang hướng cửa trước, Huyền Thanh nhìn cửa thiên lao gần trong gang tấc, trong lòng vui vẻ, muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng lại không dám mở rộng trận pháp, sợ kinh động người khác, đành phải vừa đánh vừa lui, cuối cùng đem cửu cung linh kích đặt giữa trận pháp, trực tiếp dùng thuật pháp đánh với mười hai kim tiên.

Pháp lực của mười hai kim tiên mọi người đều biết, Huyền Thanh dĩ nhiên cũng biết, nhưng Huyền Thanh lại là Tấn tiên ẩn cư, thực lực đến tột cùng là như thế nào, mười hai kim tiên lại không thể nào biết được, dưới điều kiện như thế, Huyền Thanh nguyên bản bị nằm trong hoàn cảnh xấu, nhưng lại có thể cố gắng liều mạng mà đánh ngang tay, chính mình bị thương không nhẹ, lại cũng làm bị thương bốn người bên đối phương, cuối cùng buông linh kích để cho nó khống chế trận pháp, còn mình thì mang theo hồ ly nhảy ra từ cửa sinh (*), một đường xông qua những tiểu tiên chặn đường, rốt cục tìm được thời cơ thích hợp liền nhảy xuống hạ giới.

Trên người Huyền Thanh bị trọng thương nhiều chỗ, nhưng cũng không thể quan tâm nhiều, vội vã đem hồ ly giao vào tay cửu vĩ linh hồ lớn tuổi nhất trên thế gian, kính nhờ hấn hảo hảo chăm sóc nó. Cửu vĩ linh

hồ kia đang lo không thể quy ẩn được, thấy hắc đưa tới một con cừu vĩ linh hồ còn trẻ tuổi như thế, mừng rỡ trong lòng, nói rằng dù có dốc hết sức lực của toàn bộ hồ tộc cũng sẽ bảo hộ nó chu toàn.

Huyền Thanh biết hồ tộc cực kỳ đoàn kết, cũng biết cừu vĩ hồ rất nặng tình nghĩa, nếu đã đáp ứng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nuốt lời, rốt cục trong lòng yên ổn, chậm rãi thở phào một cái, ôm tiểu hồ ly vào lòng không nở mà sờ sờ, thấy nó nhìn mình chăm chăm, nhin không được trong lòng thấy chua xót:” Tiểu hồ ly, người còn nhớ rõ ta?”.

Tiểu hồ ly chưa bao giờ chịu qua đau đớn, trong thiên lao lại bị một trận ngược đãi, dĩ nhiên là chịu kích thích lớn, tự trong đáy lòng cảm thấy người trước mắt đáng giá ỷ lại, có thể thấy được thân phận của hắc cũng giống như những người đã đánh roi mình, nhớ đến những kẻ đó nó lại sợ hãi đến phát run, quay đầu nhìn cừu vĩ hồ phía sau, biết đó là đồng loại của mình, liền nha nha rên rỉ nhảy khỏi ngực Huyền Thanh, phóng đến bên chân lão hồ ly.

Lòng Du Thanh như tan nát, trong mắt chua xót, đi qua khe vuốt đầu nó, ôn nhu nói:” Người không nhớ rõ ta cũng không sao, chờ ta tìm được lối thoát, ta sẽ còn tìm đến người”.

Tiểu hồ ly nơm nớp lo sợ mà nhìn hắc, né tránh phía sau lão hồ ly.

Huyền Thanh nhấp nhếch môi, một tay bắt lấy nó ra ôm lấy, thấy nó cũng không giãy giụa, trong lòng buồn vui nẩy ra, vui đầu vào cổ nó thở sâu, gãi gãi lên chiếc cổ mao nhung nhung của nó, lòng bàn tay áp lên lưng nó, tại phía sau nó khắc lên ấn ký hoa mai của mình, truyền cho nó ba tầng linh lực.

Trước đó trong lúc chiến đấu hắc đã muốn mất đi một lượng lớn linh lực, lúc này lại truyền ba tầng linh lực cho tiểu hồ ly, vừa mới đứng lên, thiếu chút nữa đứng không vững, chống tay lên thân cây gần bên chờ một lát, mỉm cười nói với lão hồ ly:” Làm phiền ngài nhớ kỹ thay nó, nó gọi là Bạch Lê”.

Lão hồ ly vuốt râu mà cười:” Bạch Lê, tên này rất tốt”.

Huyền Thanh cười cười, nhìn tiểu hồ ly một cái thật sâu, xoay người rời đi.

Chú thích:

(*):Cừu cung cùng với bát quái, biến ảo vô cùng vô tận: Chắc cái này tác giả lấy trong thuyết Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái biến hóa khôn cùng. Minh học cái này lâu rồi nên chỉ nhớ mang máng, các bạn lên GG tra đọc đi, cũng thú vị đó, tuy hơi xoắn não ^ _ ^

(*) Linh kích: Nếu mình không nhầm thì nó giống cái cây Tam Xoan Kích của Dương Tiễn đó. Nhưng mà cái cây kích của DT có 3 chia, còn cây kích của A Thanh chắc chỉ 1 đầu thôi, còn “cừu cung” chắc là nói về thuật pháp thôi chứ hổng phải cây kích chín đầu nha ^ _ ^ Có bạn nào có cách lý giải khác không?

(*): Linh huyết: Máu có linh lực, đại khái là máu tiên nói chung.

51. Chương 51: Trạng Nguyên

Bạch Lê tỉnh lại từ trong ngực Du Thanh, vừa ngẩng đầu liền đối diện với gương mặt ôn nhuận hàm chứa ý cười của hắc, vui vẻ mà rướn lên cọ cọ vào cằm hắc, mặc dù khi ở trong Tiết phủ chỉ có thể ôn tồn nhợt nhạt như thế, nhưng hiện tại trong lòng đã cảm thấy thập phần yên ổn, nên cũng không chấp nhất với việc động phòng như trước nữa, khúc mắc đã được cởi bỏ, chẳng sợ chỉ có thể ở trong ngực hắc mà đi vào giấc ngủ, đều cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Du Thanh đưa tay xoa lên những sợi tóc mềm mại của hắc, nghĩ đến việc bọn họ suýt chút nữa đã phải cách xa nhau trọn đời, trong lòng vừa đau xót vừa cảm thấy may mắn, nâng mặt hắc hôn lên mi tâm và khóe mắt, trên đôi môi tràn đầy sự quý trọng đến vô hạn, thật lâu sau mới buông hắc ra, nhẹ giọng nói:” Lát nữa dậy giúp ta quét tước lại phòng này, ở lâu như vậy, còn cần phải đến phủ Thừa tướng biểu đạt lòng biết ơn một phen”.

“A!” Bạch Lê gật gật đầu, lại tiếp tục dán dính trên người hắc một lát, lúc này mới vui mừng hoan hỉ rời giường mặc quần áo. Hiện giờ toàn bộ gương mặt hắc đều toát ra không khí vui mừng, đi đến chỗ nào cũng

giống như đang ăn Tết, sự khoái nhạc trên nét mặt thực dễ dàng thu hút người khác, khiến cho tâm tình của những thí sinh nguyên bản đang thấp thỏm vì chờ đợi yết bảng cũng theo đó mà trở nên sáng sủa hơn.

Du Thanh nói là kêu Bạch Lê làm phụ, nhưng kỳ thật lại căn bản không nỡ bắt hắn làm việc gì, trong trong ngoài ngoài phòng đều là do tự mình quét tước, đêm chẵn cũng thừa dịp thời tiết tốt mà mang ra phơi nắng đến thật khô ráo mềm mại. Ở đây đã lâu, mặc kệ có trúng tuyển hay không, cũng đã đến lúc nên rời đi.

Quét dọn xong còn phải chuẩn bị tạ lễ, hắn là thư sinh nhất giới bản hàn, nếu là đi mua gì đó đưa đến phủ Thừa tướng thì nhất định không ổn, đồ tốt thì mua không nổi, còn nếu mang đồ kém tới thì sợ người ta chường mắt, hơn nữa vốn dĩ đây là hoàng ân, nếu cảm tạ Thừa tướng thì ngược lại là bất kính với Hoàng đế, trong đó sự đúng mực dĩ nhiên phải hiểu cho rõ ràng. Bởi vậy sau khi nghỉ trưa một lát, hắn bắt đầu mài mực vẽ tranh, hiện giờ việc có thể làm được tốt, cũng chỉ có thi họa.

Tâm tư Du Thanh vốn luôn sắc bén, sát ngôn quan sắc (*) cũng là từ nhỏ bắt đầu luyện nên, dĩ nhiên nhìn ra được Tiết thừa tướng có một chút ý nghĩ khác với Bạch Lê, bất quá hắn biết Bạch Lê rất ngốc, nên vẫn chưa để việc này trong lòng, hơn nữa, từ sau khi Nguyên tiêu qua đi, vẫn chưa thấy Tiết Thừa tướng đặt chân qua biệt viện này, có lẽ tâm tư đã muốn phai nhạt.

Hiện giờ hắn đã khôi phục ký ức, nhớ tới Tiết thừa tướng đã từng là nhất thế chí giao (*) với hắn, thậm chí còn giang tay tương trợ mấy lần, lúc này mới hiểu được tại sao lúc trước Bạch Lê lại bảo y là ân nhân, không khỏi bật cười. Hắn biết cách làm người của Tiết thừa tướng, bởi vậy đưa lên một bức “liệt mã đồ” (*) cũng là phù hợp với tính tình phong nhã kiệt ngạo bất tuân của y.

Vẽ xong cũng chưa vội đưa qua ngay hôm nay, mà là dẫn Bạch Lê đi dạo qua kinh thành một vòng, tìm một khách *** vừa sạch sẽ lại vừa túi tiền rồi đặt một phòng, sau khi thi Đình xong còn phải chờ kết quả, nếu được ở lại kinh thành, thì phải bắt đầu tìm kiếm phòng thuê, nếu trở về, vậy dễ dàng hơn, trực tiếp thu thập bạc hành lý là được.

Ngày thứ hai là ngày yết bảng, Hoàng đế muốn triệu kiến tất cả các tiến sĩ trong cuộc thi lần này, bởi vậy hai người thức dậy cực sớm. Du Thanh lấy đệm giường, áo gối, chăn bông đem đi giặt sạch, đem ra ngoài phơi, chờ khi làm xong tất cả thì trời vẫn còn chưa sáng, biết Bạch Lê sẽ không ngoan ngoãn ở chỗ này chờ hắn, nên lúc gần đi vẫn là nhịn không được dặn kỹ lại một phen.

Đến canh giờ, tất cả các Tiến sĩ đều mặc một thân lễ phục, đầu đội mũ cánh chuồn, cùng đứng chờ trước cửa Vĩnh An, sau đó mới cùng vương công quý tộc và đủ loại quan lại tiến vào hoàng cung, sau khi phân chia ra hai hàng quan văn quan võ, chờ khi Hoàng đế đi ra, liền theo lệ làm ba quỳ chín lạy.

Khi hết thấy đã an vị đầu và đấy, quan chủ khảo bắt đầu tuyên ” Chế “:” Nguyên Xương đầu tháng ba năm thứ bốn mươi tám, thiên hạ công sĩ thi văn, đệ nhất giáp ban danh Tiến sĩ, đệ nhị giáp ba danh Tiến sĩ, đệ tam giáp ban danh Tiến sĩ...”.

Lúc Du Thanh đang nghe nghiêm túc, thì chớp mũi bỗng nhiên thoảng qua hương vị quen thuộc, vừa nhấc mắt, không nghĩ tới Bạch Lê thế nhưng đang đứng ở bên cạnh hắn, phòng má rướn người đưa đầu nhìn xung quanh, vẻ mặt rối rắm vừa muốn nhìn đại diện vừa muốn nhìn hắn. Du Thanh nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nhịn không được vừa tức giận vừa buồn cười, hiện giờ hắn đã khôi phục tiên lực, dù Bạch Lê có ẩn thân như thế nào đi nữa cũng đều có thể bị hắn nhìn thấy, tên ngốc kia vẫn chưa hay biết gì, vẫn tùy tiện mà đứng chỗ này.

Sau khi tuyên “chế” xong, đại diện truyền đến tiếng hô tên ngân nga:” Người đứng đầu đệ nhất giáp, Du Thanh!”.

Du Thanh ngẩng ngẩn cả người, trăm triệu thật không thể ngờ, chính mình thế nhưng vẫn đỗ Trạng Nguyên, liếc thấy Bạch Lê vui rạo rực mà nghiêng mặt lại đây, hôn lên khóe môi mình một cái, lúc này mới hoàn hồn, vội vàng khôi phục thần sắc bình tĩnh thông dong, nghe vị quan trên điện hô tên lập đi lập lại hai lần nữa, dưới sự chỉ dẫn của vị quan đó mà quỳ xuống bên trái của vua.

Kế tiếp xướng danh Bảng nhãn – người đứng thứ hai đệ nhất giáp – ba lần, tiến đến phía bên phải vua quỳ xuống; xướng danh Thám hoa – người đứng thứ ba đệ nhất giáp – ba lần, tiến đến vị trí tiếp theo bên trái của vua quỳ xuống, sau đó là xướng danh nhị giáp, tam giáp, Du Thanh cũng không tiếp tục chú ý lắng nghe nữa.

Các đời lịch đại ngẫu nhiên sẽ có chuyện một số Trạng nguyên đổi chủ, quan chấm thi sẽ đem bài thi và thành tích giao vào tay Hoàng đế, nếu Hoàng đế thấy Trạng nguyên này không hợp tâm ý, hoàn toàn có khả năng dựa vào ý thích của mình mà đổi người đó thành người mà mình vừa ý. Bất quá loại sự tình này cũng không làm thường xuyên, trừ phi trong lòng vị Hoàng đế này thực sự để tâm đến.

Du Thanh âm thầm suy tư, không biết có phải mình cũng gặp chuyện như vậy hay không, nếu là thế, vậy có thể thuyết mình rằng tâm ý của Hoàng đế thập phần kiên định, nghĩ như vậy, không khỏi hơi hơi nhủu mày.

Trên thực tế, hần dự đoán ngược lại cũng gần đúng. Văn phong hần viết lần này, nếu so với kiếp trước thì đích thực là kém hơn một ít, bất quá văn cũng như người, dù có sửa lại như thế nào, chung quy cũng là viết dựa trên tính tình hần, khí khái và tài năng sáng tạo kia làm sao có thể bỏ đi được chỉ trong vài cái canh giờ ngắn ngủi?.

Khi quan chấm thi trình bài thi lên Hoàng đế, Hoàng đế vừa thấy liền nhủu mày, xem cách hành văn và học thức này, rõ ràng là một nhân tài cực kỳ khó gặp, nhưng nội dung văn về này, nhìn qua có chút có lệ.

Hoàng đế cảm thấy tò mò, liền sai người đem bài thi khi hần thi Hội đến xem một chút, trong lòng lập tức liền cân nhắc, càng lúc càng cảm thấy Du Thanh này không đơn giản.

Lại nói về hoàn cảnh của Trạng nguyên, không phải lúc nào Trạng nguyên cũng sẽ được trọng dụng, hơn nữa, một khi đỗ Trạng nguyên, liền có nghĩa là đã trở thành tiêu điểm chú ý của những ánh mắt khác nhau, chỉ một chút vô ý thôi thì không chừng danh hiệu Trạng nguyên này ngược lại sẽ trở thành trói buộc. Du Thanh này rõ ràng tài hoa rất cao, lại cố ý hạ thấp văn phong xuống, xem ra không chỉ cực kỳ tự tin với chính mình, mà còn có thể điệu thấp, rõ ràng là một người thông minh a!

Hoàng đế trầm ngâm một lúc lâu, nhớ tới bộ dáng thông dong bình tĩnh không quan tâm hơn thua khi thi Đình của hần, trong lòng vô cùng yêu thích, lập tức liền vỗ bàn, đem cái danh Trạng nguyên ấn lên đầu hần, sửa Trạng nguyên ban đầu đổi thành Bảng nhãn.

Du Thanh thật sự là bất ngờ, không biết chính mình lại lộng xảo thành chuyện.

Sau khi xướng danh xong, Hoàng đế hồi cung. Quan viên lễ bộ dùng khay gỗ quý nâng bảng danh sách, dưới sự dẫn đường của hoàng tán (*), đi tới cửa Vĩnh An, đi phía sau hoàng tán là văn võ bá quan và Tiến sĩ, quan văn đi bên cửa hông phía đông, quan võ đi bên cửa hông phía tây, chỉ có đứng đầu tam giáp mới có thể đi ra từ cửa chính, các Tiến sĩ khác cũng phải đi bên cửa hông.

Cửa Vĩnh An chuyên môn vì Hoàng đế mà làm ra, bởi vậy không dễ dàng mở ra, trừ bỏ Hoàng đế, chỉ khi Hoàng hậu đại hôn mới có thể đi qua một lần, còn có đứng đầu tam giáp thi Đình sau khi được xướng danh mới có thể đi một lần, Du Thanh là đầu danh bảng vàng, đi ở giữa dĩ nhiên là cực kỳ chú mục.

Bạch Lê nhìn thấy A Thanh nhà hần chịu long ân như thế, miệng đều cười ngoác đến mang tai, nghênh ngang mà cùng đi ra từ cửa chính, giống như người đỗ Trạng nguyên là chính bản thân hần vậy. Du Thanh liếc thấy thần sắc đắc ý trên mặt hần, lần thứ hai dờ khóc dờ cười, thiếu chút nữa nhin không được ôm hần vào trong ngực xoa nắn một phen.

Dán Hoàng bảng, sau đó Trạng nguyên dẫn các tiến sĩ khác cùng xem bảng, bên ngoài cửa cung có rất nhiều dân chúng tụ tập xem náo nhiệt, châu đầu ghé tai mà tranh nhau ngó nghiêng, hưng trí bừng bừng chờ màn cưỡi ngựa điều phố.

Dựa theo tập tục, tam giáp đứng đầu thi Đình được yêu cầu là sau khi dán Hoàng bảng xong sẽ phải cưỡi ngựa điều quanh một vòng kinh thành, một là để biểu hiện hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, hai là vì đốc thúc học sinh trong dân gian, làm cho bọn họ biết triều đình tôn sùng giáo dục, tôn trọng nhân tài.

Ba con ngựa cao to tinh thần phấn khởi đứng ngoài cửa cung, đội danh dự cũng chuẩn bị sắp xếp, tam giáp đồng loạt đi tới trước ngựa, chiêm trống nhất thời vang rung trời. Du Thanh chân đạp bàn đạp, tự nhiên lưu loát mà leo lên lưng ngựa, trong sự thanh nhả tuần dật còn thêm vài phần khí vũ hiên ngang, dẫn tới dân chúng chung quanh sôi nổi tán thưởng.

Bạch Lê ngẩng đầu, đối với một Du Thanh như vậy thế nhưng nhìn đến ngây người, nhất thời hoảng hốt, cảm thấy bộ dáng này của hần tựa như đã từng quen biết, giống như đã từng nhìn thấy ở thật lâu thật lâu

trước kia.

Bảng nhãn và Thám hoa phía sau đều là thư sinh văn nhược trói gà không chặt, nhìn thấy con ngựa cao to trước mặt thật sự là thấp thỏm trong lòng, sợ chính mình leo lên không được, tại cửa cung mà bị mất mặt, cũng may một bên còn có người hầu, đúng lúc đặt một cái bọc bên cạnh bụng ngựa cho bọn hắn, lúc này mới thuận thuận lợi lợi mà giẫm lên bọc leo lên lưng ngựa.

Du Thanh cho rằng Bạch Lê sẽ theo lên lưng ngựa, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy người đi lên, trong lòng nghi hoặc, nhìn không được liếc nhìn hắn thì thấy hắn đang kinh ngạc mà ngăn người nhìn mình.

Bạch Lê tiếp xúc với tầm mắt của hắn, mãnh liệt bình tĩnh, còn chưa phản ứng kịp thì thấy hắn đã dời tầm mắt sang chỗ khác, giống như chưa từng nhìn qua đây, mà chỉ đơn giản là tùy ý đảo qua thôi. Bạch Lê cho rằng hắn không nhìn thấy mình, cũng không nghĩ nhiều nữa, vui sướng hài lòng nhảy lên lưng ngựa, ngồi phía sau hắn, ôm thắt lưng hắn.

Sắc mặt Du Thanh trầm tĩnh thông dong, nhưng trong mắt lại toát ra một tia ý cười khó phát giác, giục ngựa bước đi trong tiếng cổ nhạc vang vọng.

Trạng nguyên dạo phố, từng nhà đều có người chạy đến giúp vui, kinh thành lần thứ hai lâm vào sôi trào. Trong lúc nhất thời, tiền hô hậu ủng, cờ phướn mở đường, tiếng hoan hô như sấm dậy, hỉ pháo nổ vang trời.

Bạch Lê dựa vào lưng Du Thanh, hai bàn tay ôm lấy hông hắn, nhớ tới đủ loại sự việc kiếp trước, cảm thấy A Thanh của hắn thật sự là rất giỏi, làm cái gì cũng đều có thể trở nên nổi bật, tiếc nuối chính là, hắn chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh mà bảo hộ, mà trộm nhìn. Hiện giờ trọng sinh lại một kiếp, có thể như vậy mà dán vào hắn, cùng hắn chia sẻ vui sướng, trong lòng vừa vui mừng vừa cảm thấy vẹn toàn, lại có xúc động muốn rơi lệ.

Du Thanh tuy không nhìn thấy thần sắc của hắn, nhưng có thể đoán được ý nghĩ của hắn, rất muốn vươn tay ôm hắn vào trong ngực, ngặt nỗi chung quanh đều là dân chúng vây xem, đành phải chấp tay mỉm cười với hai bên trái phải.

Đội danh dự chậm rãi đi trước, khi đi đến chiếc cầu mà bọn họ đã từng xem hoa đăng vào tiết Nguyên tiêu, Bạch Lê nhất thời hứng khởi, không muốn ngồi phía sau hắn nữa, liền đứng lên nhẹ nhàng nhảy đến phía trước người hắn, ngồi xuống liền lần thứ hai ôm lấy hắn, gương mặt nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhuận của hắn, nhìn không được nhẹ nhàng gặm một hơi lên cằm hắn.

Hầu kết Du Thanh giật giật, thở sâu, đành phải làm bộ như không biết.

Bạch Lê ngồi trước người hắn, cảm giác kiên định hơn nhiều, phiên muộn lúc trước nhất thời chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lần thứ hai vui vẻ lên, nhìn thấy hắn không ngừng chấp tay đối với người chung quanh, đau lòng quá chừng, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cánh tay kia sẽ mỏi đến nỗi không nâng lên được nữa, nhìn không được quay đầu làm mặt ngáo ộp với mấy người đứng ven đường.

Du Thanh thấy hành động ấu trĩ này của hắn, ý cười nơi khóe môi càng thêm sâu sắc, nghĩ đến hắn đã từng nói qua muốn cùng ngồi chung một cỗ kiệu, nhìn không được ngậm thở dài.

Không biết đời này, Hoàng đế có thể hay không là vẫn muốn tứ hôn cho hắn, hắn đã chuẩn bị tốt việc kháng chỉ, đến lúc đó mang theo Bạch Lê đi ngao du thiên hạ, cũng tự tại. Nếu không thể ngồi chung một kiệu, vậy hôm nay có thể ngồi chung một ngựa, cũng xem như đã bù lại điểm tiếc nuối.

Chú thích:

(*) Sát ngôn quan sắc: Nhìn xem sắc mặt và lời nói của người khác. Chắc tại hồi nhỏ anh đi ăn cơm ké nhà người khác nhiều quá =]]]]

(*) Liệt mã đồ: Bức họa vẽ ngựa đang phi nước kiệu. Tranh thêu XQ hay chữ thập cũng có mẫu mấy con ngựa đang chạy trên đồng cỏ đó mấy bạn.

(*) Nhất thể chí giao: Có giao tình sâu sắc, tốt đẹp nhất trong một đời.

(*) Hoàng tán: Hay có người gọi nó là Lộng vua. Là cái dù che nắng cho vua lúc đi ngự giá.

52. Chương 52: Đăng Môn

Hơn mười năm gian khổ học tập, một lúc đề tên bằng vàng, đây đối với người đọc sách mà nói là một việc cực kỳ làm rạng rỡ tổ tông, Du Thanh nhìn thánh chỉ mạ vàng trong tay, nghĩ đến chính mình thân là một thượng tiên thể nhưng lại chiếm lấy một chỗ trong danh sách của người phàm, nhin không được đỡ trán cười khê.

Sau khi cười ngựa diều phỏ về, dựa theo lệ thường năm ngoái, các tiến sĩ trong bằng sẽ đồng thời góp tiền tổ chức yến hội chúc mừng cho tam giáp đứng đầu, ăn uống linh đình, đầy chén đầy mâm, xác thực là náo nhiệt thật lâu mới yên tĩnh lại, lúc này ngồi trước bàn vuông trong khách *** đơn sơ, cảm thấy trong tai thật là thanh tịnh vô cùng.

Bạch Lê lấy chiếu thư trong tay hần lật qua lật lại mà thưởng thức, lại sờ sờ mặt trên bóng loáng mềm mại, chòm qua hôn một cái thật mạnh lên mặt hần:” A Thanh, ngươi thật giỏi!”

Du Thanh vươn tay ôm hần lại đây, cười cọt cọt lên tóc hần, nhẹ giọng nói: ” Có cái gì đặc biệt hơn người đâu, nếu ngươi cũng đọc sách giống ta như vậy, nhất định cũng có thể thi đỗ ”.

Bạch Lê nghe được rất là hưởng thụ, liều mạng gật đầu, vui rạo rực vươn tay ôm lấy cổ hần, tròn mắt xoay xoay, nói:” Ba ngày sau Hoàng đế tổ chức Lộc Minh yến, có phải sẽ có rất nhiều sơn trân hải vị hay không? Ta cũng rất muốn ăn!”.

Du Thanh nắm cầm hần, hôn một hơi lên môi hần:” Miệng hồ hấu ăn, ta trộm một chút đem về cho ngươi được không?”

“ Không cần!” Bạch Lê nhanh chóng lắc đầu:” Vạn nhất bị phát hiện sẽ bị chém đầu! Tự ta đi trộm!”

Du Thanh biết rõ mà còn hỏi:” Ngươi phải trộm thế nào?”

“ Ta là yêu a! Ta biết làm pháp thuật! Ta có cách!” Bạch Lê đắc ý dạt dào cười híp mắt, lại nói:” Không thể tưởng tượng được tên một sách Trương Nguyên Tài kia thể nhưng lại đỗ nhị giáp, nhất định là bởi vì y ở gần chúng ta, dính được phúc khí của Du Thanh nên mới vậy!”.

“ Người ta có như ngươi nói hay sao? Tính cách Trương Nguyên Tài chân chất, vẻ ngoài hợp mắt lại cực kỳ xuất chúng, nếu là làm quan, nhất định sẽ là một vị quan tốt ngay thẳng dám nói dám làm” Du Thanh cốc lên đầu hần một chút, trong lòng thầm than: Nói không chừng danh hiệu Trạng nguyên này vốn là của y đâu.

Bạch Lê bị hần cốc một cái thân mật như vậy, cả người đều giống như rần mà quẩn lên người hần, nhìn hần cười ngây ngô liên tục:” A Thanh, ngày mai còn phải dậy sớm, chúng ta đi nghỉ ngơi a!”

Du Thanh nhìn con người trong suốt sáng ngời của hần, bị nổi chờ mong trong ánh mắt hần gợi cho trong lòng nhôn nhạo một trận, giường khước môi ôm hần ra khỏi chỗ ngồi, đặt lên trên giường, thừa dịp hần không chú ý lạng lẹ hạ một đạo kết giới.

Bạch Lê nhìn thấy trong mắt hần toát ra tình ý, còn chưa làm ra bất cứ động tác gì, nhưng chỉ mới nghĩ đến những cảnh tượng trong sơn động hôm đó, ánh mắt bắt đầu trở nên mê ly, ôm cổ hần nâng thân mình lên, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên môi hần.

Du Thanh nhanh chóng nâng đầu hần không cho hần rời đi, ngậm lấy chiếc lưỡi mềm mại ướt át của hần, vẫn luôn dây dưa cho đến khi hần thở hồng hộc mới buông ra, trong mắt hiện lên ý cười:” Không phải nói là muốn nghỉ ngơi sao?”.

“ Như vậy có thể ngủ đến càng thơm ngọt, đây chính là nghỉ ngơi!” Bạch Lê đúng lý hợp tình, tiếp tục chồm lại đây hôn hần.

Ý cười của Du Thanh càng thêm sâu sắc, nhanh chóng hôn môi hần, tùy ý càn quét trong miệng hần một phen, được hần đáp lại cực kỳ nhiệt tình, nhin không được đưa tay lướt qua cổ len lỏi vào vạt áo hần.

Mỗi đêm sau khi Bạch Lê rửa mặt xong thì chỉ tùy tiện mặc quần áo lỏng lẻo lẻo, lúc này mới vừa bị hần nhẹ nhàng vén lên, liền lộ ra bả vai ónh nhuận trơn bóng, thập phần mê người.

Du Thanh buông môi ra nhìn hấn, vùi đầu hôn lên bả vai ngà ngọc của hấn, dẫn tới hấn nhẹ rên một trận, nhin không được tăng thêm lực đạo liếm mút, đôi môi vừa hôn vừa mân mê, một đường lướt đến cổ hấn, gặm cắn hầu kết tinh xảo của hấn, nỉ non tên hấn trong hơi thở nặng nề gấp gáp:” A Lê...A Lê...”

“Ân... A Thanh...” Bạch Lê bị hấn gặm cắn đến thất thần, hai má ửng hồng, thở dốc kịch liệt, ý loạn tình mê đưa tay nắm lung tung, kéo giật trướng mạn xuống (*).

Ngày thứ hai tỉnh lại, Bạch Lê phát hiện mình bởi vì động tình thất thần nên không cẩn thận lại làm lộ ra cái đuôi, thật sự là thấy dọa người cực kỳ, bất quá biết được hiện tại Du Thanh đã biết thân phận của mình, nên ngược lại không có gì phải bận khoăn, nâng mặt lên, thấy hấn đang nhìn mình cười, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, liền nhẹ nhàng trợn mắt mà lấy cái đuôi đang lộ ra ngoài chặn hướng mặt hấn quét qua.

Du Thanh bất thành linh bị cái đuôi hấn quét một chút, giật mình giãy lất rồi ý cười càng thêm sâu sắc, bắt lấy cái đuôi đang lộn xộn ấy, lòng bàn tay sờ lên những sợi lông mao trắng mềm thì cảm thấy xúc cảm vô cùng tốt, nghiêng qua hôn nhẹ lên môi hấn:” Ngủ thêm một lát, qua buổi trưa mới xuất môn đâu”.

Bạch Lê đã quen nghe giọng nói thanh thoát êm dịu của hấn, lần trước sau khi động phòng thì mình đã ngủ say lâu lắm, nên hôm nay mới là lần đầu tiên được nghe thanh âm trầm thấp khàn khàn của hấn, chỉ một câu ngắn ngủi thôi mà đã khiến mình thần hồn điên đảo, nhin không được lấy cái đuôi quần quanh cổ hấn, lẳng lẳng nhìn hấn rồi phát ngốc.

Du Thanh kinh ngạc nhìn khuôn mặt hấn lại ửng đỏ lên, gương khoe môi nựng nựng lên mặt hấn:” Cái đuôi này hôm nay có thể thu vào được không? Cũng đừng đến lúc đó mà kéo theo cái đuôi chạy đến phủ Thừa tướng dọa người”.

Bạch Lê nghe hấn nói xong mới hoàn hồn, cười hì hì buông ra cái đuôi đang quần trên cổ hấn:” Thu về được!” Nói xong liền xoay người nằm úp sấp lên ngực hấn, vạch áo hấn ra hôn một hơi lên ngực hấn, cảm thấy mỹ mãn mới áp mặt lên cọ cọ.

Du Thanh thực thích bộ dáng làm nũng này của hấn, nâng mặt hấn lên nựng nựng, cười nói:” Nếu ta không muốn làm quan, mang theo người đi đến thâm sơn cùng cốc làm thầy dạy học, người có bằng lòng hay không?”

“Nguyện ý!” Bạch Lê gật đầu không chút do dự.” A Thanh đi đến đâu ta liền theo đến đó!”

Du Thanh nhìn con người trong suốt của hấn, trong lòng giống như được gió xuân nhẹ nhàng lướt qua, đầu ngón tay cũng mang theo lực đạo ôn nhu, tại trên gương mặt hấn ve vuốt thật lâu.

Một ngày này mưa xuân rơi xuống mệnh mông, buổi trưa qua đi, Du Thanh che ô, dẫn Bạch Lê đi bái phỏng phủ Thừa tướng, sau khi đưa danh thiếp liền được mời đi vào, theo gã sai vặt đi qua dãy hành lang, đi tới mái đình cực kỳ tao nhã lịch sự giữa hồ.

Cảnh trí trong phủ thừa tướng tinh xảo hơn rất nhiều so với biệt viện nơi ngoại ô, một đường đi tới này đều khiến cho người ta phải sợ hãi mà than, nhưng ở đây cũng không hiển hiện một chút tục khí nào, mặc dù là ở kinh thành, nhưng lại bắt chước theo phong cách lâm viên nơi Giang Nam, khúc kính thông u, hoa và cây cảnh lại có ý vị, hai bên con đường nhỏ lát đá có xây những hàng rào thấp bé, một đường kéo dài đến chỗ ngoặt, nơi chốn đều lộ ra khí chất văn nhã.

Đời trước Du Thanh đã từng đi tới phủ Thừa tướng, nên cũng không thấy kinh ngạc, bất quá nay nhiều việc đã không còn giống trước, năm đó là cùng với các thư sinh khác đi đáp tạ, lần này chỉ có hấn và Bạch Lê hai người, ngược lại không dự đoán được Tiết Thường sẽ tiếp đãi hấn ở đình giữa hồ.

Còn chưa tới, xa xa liền nghe được tiếng màn trúc lay động, đến gần mới nhìn thấy giữa hồ có một con thuyền nhỏ có mui che đang dừng ở đó, nguyên bản nhìn không thấy cái gì, bất quá khi đi lên cầu đá thì lại đối diện với đuôi thuyền, nên có thể nhìn thấy hai vị nữ tử thanh xuân đang ngồi trong đó, một người đàn tranh, một người thổi địch, trong màn mưa bụi tinh tế phẳng phất như thế này lại có chút cảm giác như đang tiêu điều tự tại tại nơi thế ngoại đào viên.

Mái đình giữa hồ được xây dựng phía trên núi giả, thế nhưng lại có thể quan sát hơn phân nửa phủ đệ, cây xanh hàng trúc chỉnh tề, hành lang dài cùng với vườn hoa, lọt vào trong tầm mắt đều là những bài trí xinh

đẹp. Tiết Thường ngồi trên đình nghe mỹ nhân đánh đàn, đang lúc nghe khúc thần nhiên tự đắc, đột nhiên nghe Vân Tê này giờ đang đứng bên mình cung kính nói:” Du công tử đến đây”.

Tiết Thường vội vàng mở mắt ra, phúi phúi ống tay áo đứng lên, thấy Du Thanh và Bạch Lê đang bước lên mười bậc thêm đá tiến đến đây, cười nói:” Trạng nguyên lang đến rồi! Tên đề bằng vàng, thật đáng mừng!”.

Thềm đá bị mưa xối có chút trơn ướt, Du Thanh sợ Bạch Lê ngã sắp xuống, một đường đi đều dắt hần, mãi cho đến khi bước vào đình rồi mới buông hần ra, thu ô trên tay đặt sang một bên, mỉm cười chấp tay với Tiết Thường:” Học sinh Du Thanh bái kiến Thừa tướng đại nhân!”.

Tiết Thường cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh bàn đá, hướng bên cạnh khoát tay áo: “Ngồi!”

Du Thanh thấy thái độ hần tùy ý, cũng liền không khách khí hơn nữa, tự nhiên mà ngồi xuống đối diện hần.

Tiết Thường giương mắt nhìn sang Bạch Lê đang đứng phía sau, thấy hần đang hiếu kỳ đánh giá bốn phía, trong mắt lướt qua một tia âm đạm, cười cười, nói:” Chỗ này của ta không phân chia cấp bậc lễ nghi, tiểu thư đồng cũng ngồi xuống đi”.

Bạch Lê nghe tiếng quay đầu nhìn hần, nháy mắt mấy cái gật đầu cười rộ lên:”A” một tiếng không chút khách khí mà ngồi xuống ghé đá bên người Du Thanh, định xích qua Du Thanh một tí, giật giật mông mới phát hiện ghé đá này đã bị cố định, đành phải thôi.

Du Thanh thừa dịp lúc Vân Tê tiến lên pha trà, biểu đạt lòng biết ơn đối với Thừa tướng một phen, lấy tranh cuộn từ trong tay áo ra, cười nói:” Tranh này vốn là không đáng giá gì, chỉ là một chút tâm ý, khiến đại nhân chê cười”.

Tiết Thường lấy lại mở ra nhìn, chân mày giãn ra:” Diệu! Liệt mã đồ này vẽ đến thật đúng là diệu! Du huynh quả nhiên là người thông tuệ!”.

Chỉ là một bức họa, liền trực tiếp sửa miệng gọi hần là “Du huynh”, Du Thanh cũng không có chút ngoài ý muốn nào đối với việc này, chỉ là lạnh nhạt mà cười cười:” Tán gẫu biểu lòng biết ơn, đại nhân không chê là tốt rồi”.

Tiết Thường ngược lại thực sự rất thích bức họa này, quan sát nó từ trên xuống dưới thật lâu mới cuộn nó lại, trong mắt tràn đầy vui sướng:” Không thể tưởng tượng được chỉ gặp nhau vài lần ít ỏi nhưng Du huynh và ta lại hợp ý như thế, món quà này ta liền không khách khí mà nhận vậy!”.

Bạch Lê ở một bên nghe mà không hiểu ra sao, như thế nào chỉ vẽ một bức họa thôi mà đã hợp ý?

Du Thanh liếc thấy thần sắc mờ mịt của hần, trong mắt hiện lên ý cười, hướng bốn phía nhìn nhìn, lại nói:” Hôm nay đến đây để nói lời cảm tạ, không thể tưởng tượng được lại còn có thể nhìn thấy cảnh đẹp như thế này”.

Tiết Thường nghiêm nhiên đã xem hần như tri kỷ, trong sáng cười rộ lên:” Đây thì tính là cái gì, chờ vào hạ người lại qua đây, ngồi ở thủy tạ uống trà ngắm hoa, càng có một phen ý nhị”.

Du Thanh cười cười, lại cùng hần nói chuyện phiếm vài câu, cảm thấy cũng đã đến lúc, liền chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

“ Sắc trời còn sớm, tán gẫu thêm chốc lát nữa đi” Tiết Thường thông thả thoải mái tiếp tục châm cho hần một ly trà, thấy mặt hần lộ vẻ nghi hoặc, cười nói:” Hai tháng trước bị người ngăn kiệu, thu được một đồ vật, dù sao giữ lại cũng vô dụng, đưa cho người nhìn xem”.

Khi nói chuyện, Vân Tê đã muốn lấy đồ vật từ trong ngực ra, nhìn kỹ tựa hồ là một xấp giấy.

Tiết Thường tiếp nhận xấp giấy này, từ từ mở ra, bày trước mặt Du Thanh.

Du Thanh vừa nhìn, đúng là một đơn kiện, nghi hoặc nhăn mày, cầm đơn kiện lên, còn chưa kịp nhìn kỹ, ánh mắt thoáng lướt đến chỗ đặt bút cuối cùng viết là “ Trần thị chi nữ Tố Tố”, cảm giác có chút khó hiểu.

Tiết Thường uống ngụm trà, ở một bên nói:” Cổ kiệu của ta thường thường cũng sẽ bị người khác ngăn đón một chút, đây đều đã trở thành chuyện bình thường như ăn cơm bữa, bất quá việc lúc này thật sự đúng là

quá mức vô căn cứ, lần đầu tiên đụng tới vụ cáo trạng mà cáo làm sao lại khiến cho người trong nhà phải vào nhà lao”.

Trong lòng Du Thanh lộ bộ một chút, vội vàng nhìn qua nội dung văn kiện một lần. Nữ nhân Trần thị này nguyên là nữ nhi của Huyện lệnh Yên huyện – Trần Tổ Tổ, cũng không biết là phát chứng gì, trong đơn kiện toàn là trần thuật tội trạng của Du Thanh, nói hấn làm hại mình nhà tan cửa nát.

Du Thanh cau chặt chân mày, nghĩ đến Tiết Thường thế nhưng lại đưa mẫu đơn kiện này cho mình nhìn, từ thái độ và lời nói nghe qua tựa hồ đây là một cái đại ô long, không khỏi càng nghi hoặc, nghĩ nghĩ, chỉ tiết tiết nói:” Trần Tổ Tổ này ta ngược lại có biết, chuyện nhà tan cửa nát này, không biết phải bắt đầu nói từ đâu”.

Nãy giờ Bạch Lê luôn luôn nghe âm luật phát ra từ trong thuyền nhỏ mà ngẩn người, vừa nghe đến cái tên Trần Tổ Tổ này thì không khỏi giật mình, nháy mắt mấy cái vội vàng chồm lại đây nhìn đơn kiện, nhìn một lúc lâu mới phát hiện có một nửa nội dung trong đó mình đọc không hiểu, không khỏi có chút nhụt chí.

Tiết Thường không để bụng mà cười nói:” Nhận được đơn kiện này, ta liền phái người đi qua thăm dò, trước đây triều đình nghe nói Huyện lệnh kia bệnh không nhẹ, đã hạ chỉ điều một Huyện lệnh mới đi qua, hiện tại mới biết được, Huyện lệnh kia là bị điên rồi”.

“Điên rồi?” sắc mặt Du Thanh kinh ngạc, nghĩ đến lúc mình gần đi thì Huyện lệnh kia vẫn còn hảo hảo đâu, như thế nào lại điên rồi? Bất quá lão ta tự dừng thả mình đi, chẳng lẽ khi nó thần trí lão đã không rõ?

Tiết Thường gật gật đầu:” Là điên rồi. Trần Tổ Tổ kia cáo trạng với tân Huyện lệnh, nói rằng không biết người đã dùng biện pháp gì mà khiến cho phụ thân nàng ta điên điên khùng khùng, đến người cũng không nhận ra, than thở khóc lóc nhưng không thể lấy ra chứng cứ, làm cho tân Huyện lệnh dở khóc dở cười, cuối cùng cũng có tra xét cho nàng nhưng cũng chẳng giải quyết được gì”.

Du Thanh cau mày, cố gắng hồi tưởng lại trạng huống lúc đó, cảm thấy là lạ.

“Tính tình cô nương này ngược lại cứng cỏi, lại chạy tới kinh thành muốn cáo Ngự trạng (*), cũng không biết như thế nào lại đụng vào chỗ ta. Vốn là không có chuyện gì, kết quả lại làm cho phụ thân bị tra ra, đừng nói lão ta có điên hay không điên, chỉ việc những tội mà lão đã phạm thì dù có chết cũng không đủ”.

Du Thanh trầm ngâm nói:” Đại nhân sao lại báo chuyện này cho ta?”.

“Có một điểm đáng ngờ vẫn không giải được, liền nghĩ thừa dịp người lại đây, hỏi cho rõ ràng một chút. Theo ta được biết, người là bị lão Huyện lệnh kia bắt đi, sau này lại làm sao thoát thân được?”.

“Ta cũng thấy kỳ quái, là lão Huyện lệnh kia tự mình hạ lệnh thả ta ra” Du Thanh cau mày càng lúc càng chặt, nghĩ tới ngữ điệu và thần sắc kỳ quái của Huyện lệnh ngày đó, trong đầu bỗng nhiên lướt qua một cái ý niệm.

Tiết Thường thấy thần sắc hấn không giống giả bộ, liền cầm đơn kiện chậm rãi gấp lại, chậm chậm nói:” Này xem như có qua có lại, người tặng ta một bức tranh, ta đưa người một tấm đơn kiện. Trần Huyện lệnh đã từng cầm tù người, ta đây coi như là cho người một cái công đạo về việc này”.

Khóe miệng Du Thanh khó phát giác mà co rút: Đây vốn là chức trách của người làm quan, sao nghe qua lại trở thành ân tình thế này.

Chú thích:

(*) Ngự trạng: Cáo trạng lên vua.

(*) Trướng màn: Rèm giường.

53. Chương 53: Yên Hội

Hai ngày qua mưa phùn rả rích, nơi chốn đều vương đầy hơi thở tươi mới, mây đen bị xua tan, mùa xuân ủ hơi ấm lên người người, hoa trong kinh thành nở rộ xinh đẹp hơn ngày xưa rất nhiều, Thiên tử vì chúc mừng tam giáp đứng đầu mà quyết định tổ chức Lộc Minh yến trong dịp thời tiết tốt đẹp này.

Hoàng đế ngồi trên chủ tọa, nhìn ba người thanh niên tài giỏi thân hình cao ngất trước mặt, cười đến mặt mày hớn hở, tất cả những uy nghiêm trong ngày thường đều bị sự vui sướng hòa tan.” Tam giáp của lần thi trước chỉ có một vị thiếu niên lang, còn lại là một vị đã luống tuổi, một vị gần hoa giáp (*). Mà vị thiếu niên lang kia là vị Thám hoa mà trăm phải cố ý chọn ra. Tam giáp năm nay nhìn thật đúng là khả quan nha!”

Quần thần nghe vậy sôi nổi tán thành, nào là trò giỏi hơn thầy mà đỗ đạt vân vân, nhân tiện khen Thiên tử một phen luôn. Cũng may tam giáp của lần thi trước không có mặt ở yến tiệc, nếu không thì chẳng phải sau khi nghe xong sẽ xấu hổ đến chui đầu vào dưới gầm bàn đi. Hoàng đế nghe xong những lời hay ý đẹp, tươi cười càng hòa ái, ban chỗ ngồi cho ba vị môn sinh thiên tử kia.

Trong ba người này, trước đây Du Thanh chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình mà lại liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, thành tích này vốn đã làm cho người ta phải chú mục, hơn nữa tướng mạo hấn tuấn tú, khí chất thoát tục, nhìn qua giống như chỉ là một vị thư sinh văn nhược, nhưng khi ngồi ở kia lại thập phần anh tuấn, có loại khí thế bén nhọn thâm trầm, sớm đã “chọc” cho mọi người sôi nổi ghé mắt.

Ngồi kế bên Du Thanh chính là Trương Nguyên Tài, Trương Nguyên Tài đỗ Bảng nhãn, bởi vì tính cách chân chất, cổ giầu sắc mặt vui mừng, nên trên mặt cũng có chút khí chất trầm ổn, diện mạo cũng thập phần được mắt, bất quá khí chất so với Du Thanh còn muốn thua một mảng lớn.

Ngồi kế tiếp nữa đó là Thám hoa lang, vị Thám hoa lang này họ Hứa, vừa qua tuổi Nhược quán (*), môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, Hoàng đế nhìn thấy bộ dáng hấn thật sự là khiến cho người ta phải yêu thích, lúc này mới gơ tay tuyển hấn ra từ trong một đám thí sinh thành tích ngang nhau. (Amen, Thám hoa cute quá! Ông Hoàng đế cũng siêu cute luôn!)

Quần thần sôi nổi nói chuyện, yến hội chính thức bắt đầu. Hoàng đế nhìn cả vườn đầy xuân sắc, cười nói:” Trong các vị chư thần đang ngồi ở đây, còn có rất nhiều người chưa từng kiến thức qua tài hoa của các người, hôm nay trăm lại ra một vấn đề nhỏ kiểm tra các người, các người cần phải hảo hảo biểu hiện a!”

Ba người vội vàng ứng lời.

Hoàng đế gọi tên Thám hoa:” Hứa Liên, người đi một vòng quanh hoa viên này, một nén nhang sau phải hái lấy ba đóa hoa, chọn một đóa hoa có cành dài nhất, một đóa hoa có nụ đang nở xoe, một đóa hoa có nhan sắc diễm lệ nhất”.

Tuy rằng Thám hoa không phải danh hiệu đệ nhất, nhưng Thám hoa cũng là một vị trí tốt, có thể đỗ Thám hoa giống nhau đều là có diện mạo xinh đẹp chút, khi Hứa Liên mỉm cười liến lộ ra hai cái lúm đồng tiền bé xinh, vui mừng hoan hỉ mà linh mệnh rời đi, đi theo phía sau là một tên nội thị, trong tay nội thị bưng một cái khay.

Du Thanh nhìn theo thân ảnh bọn họ hướng đến bụi hoa, ánh mắt chợt khựng lại, thiếu chút nữa cười ra tiếng, hấn đã sớm cảm ứng được khí tức của Bạch Lê, nhưng vẫn luôn chưa tìm được cơ hội dời tròng mắt đi tìm kiếm. không nghĩ tới tên kia thế nhưng đang ngồi xổm bên một gốc cây mẫu đơn, thừa dịp Hứa Liên đi ngang qua, ngẩng đầu lặng lẽ bẻ cong một cành hoa hướng cái mũi hấn cọ lên.

Hôm nay gió xuân ấm áp, chỉ có vài phiến lá cây nhẹ nhàng xào xạc, Hứa Liên không nghĩ ra như thế nào lại có một cánh hoa chìa tới mặt mình, theo bản năng vung ra, ngược lại thấy chẳng hiểu ra sao, thần sắc mờ mịt trên mặt chọc cho Bạch Lê thấy vui vẻ quá chừng.

Du Thanh đúng thật là dở khóc dở cười với cái vụ chơi nháo của hấn, nhin cười đến suýt chút nữa bị nội thương, đành phải dời tầm mắt sang chỗ khác. Cũng may trong lúc chờ hoa mang tới, ở tịch gian cũng rất náo nhiệt, tầm mắt dạo qua một vòng, nhìn thấy vài vị hoàng tử đang ngồi bên trái bên phải của Hoàng đế, ngồi kế một vị hoàng tử ở bên trái là Tiết Thường.

Đúng lúc Tiết Thường đảo mắt qua đây, nhớ tới lúc trước ngồi giữa đình hồ nói chuyện thật là hợp ý, hai người xa xa nhìn nhau mỉm cười, hơi có chút cảm giác tâm linh tương thông.

Ngày ấy trên đường trở về từ phủ Thừa tướng, Bạch Lê tò mò hỏi hấn:” A Thanh, vì sao người chỉ tặng một bức tranh thôi mà đã khiến cho Thừa tướng đại nhân cao hứng đến bộ dáng như thế kia vậy?”.

Đời trước Du Thanh chưa từng tặng liệt mã đồ, bất quá nếu có đưa, phỏng chừng cũng không khác nhau mấy. Người hợp ý nhau, sau vài lần tiếp xúc gần gũi liền có thể hiểu rõ được đối phương, cho nên lúc trước khi Du Thanh khôi phục ký ức thì đã nhìn thấu tính tình của Tiết Thường, hẳn biết Bạch Lê suy nghĩ đơn giản, liền không định giải thích đến quá mức phức tạp, sờ sờ lên đầu hắn, cười nói:” Ta đưa cho y bức họa này ý là nói y giống liệt mã, y cảm thấy ta nói đúng, dĩ nhiên liền cao hứng”.

Bạch Lê trừng lớn mắt suy nghĩ nửa ngày, cái hiểu cái không mà gật đầu:” Hóa ra Tiết đại nhân giống liệt mã a! Vậy... Nếu A Thanh vẽ ta, sẽ vẽ cái gì?”.

Du Thanh ghen cười nhìn hắn:” Vẽ cho người mà còn cần phải dùng cách thức ví von sao? Vẽ một con hồ ly là được”.

Bạch Lê vừa vui mừng vừa tức giận trừng hắn, đá một cước lên cẳng chân hắn. Lúc ấy đã đi tới ngoài thành, Du Thanh nhìn trái phải không có người, liền cười nắm tay hắn lại, hôn một hơi lên môi hắn, lập tức liền bị hắn đá tiếp một cước yếu xìu.

Lúc này Bạch Lê đã muốn chui ra khỏi bụi mả đơn, chạy đến trước mặt Du Thanh, ngồi xổm xuống nhìn cái bàn trước mặt hắn, duỗi tay đến chén đĩa đặt trên đó, nghĩ nghĩ, lại rút tay về.

Du Thanh thoáng liếc thấy động tác của hắn, đang ngạc nhiên tại sao hắn lại không ăn thì thấy hắn dịch sang hai bước ngồi xổm trước mặt Trương Nguyên Tài, thừa dịp không ai chú ý, vươn tay bốc một khối bánh hạnh nhân nhét vào miệng.

Hắn đây là không nỡ ăn phần của của Du Thanh, cho nên muốn đến ăn của người khác, Du Thanh lập tức liền có thể nhìn ra tiểu tâm tư này của hắn, cảm thấy trong lòng mềm mại đến rối tinh rối mù, không biết hồ ly bé bỏng này như thế nào lại có thể khiến cho người ta thương đến thế.

Trương Nguyên Tài vẫn chưa ăn cái gì, cho nên tuy trên bàn cò bày không ít đồ ăn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng là đã thiếu một khối bánh hạnh nhân. Tên một sách kia trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, nhất thời lộ ra biểu tình đăm chiêu, rất là buồn rầu mà gãi gãi đầu, khiến cho Bạch Lê mừng rỡ một trận rồi cười ngáy ngô.

Cũng may là Trương Nguyên Tài chỉ nghi hoặc chốc lát rồi không tiếp tục tìm hiểu nữa, lực chú ý rất nhanh liền bị dời đi, bởi vì Thảm hoa lang đi hái hoa đã trở lại.

Hứa Liên hướng Hoàng đế thi lễ, chờ nội thị mang khay nạm vàng dâng lên trước mặt Hoàng đế, cung kính nói:” Khởi bẩm Vạn tuế, ba đóa hoa trên khay đây, hoa có cành dài nhất là hoa Lê, hoa có nụ nở xòe nhất là Nguyệt Quý, nở đẹp nhất là hoa Trà”.

Hoàng đế nhìn xem, vừa lòng gật đầu, bảo hắn ngồi xuống, cười nói:” Từ xưa đến nay việc lấy hoa để làm đề thi đối thơ quả thực là nhiều không kể xiết, hôm nay đối cái mới mẻ hơn, vừa lúc các vị Hoàng tử của trẫm cũng đang có mặt, đều là người trẻ tuổi, các người hãy cùng nhau chơi một trò chơi”.

Các vị Hoàng tử vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, làm ra bộ dáng đang lắng nghe.

Hoàng đế bảo nội thị đem hoa đến trước mặt tam giáp, làm cho ba người bọn họ mỗi người chọn một đóa, Du Thanh xưa nay không thích màu rực rỡ, liền chọn đóa hoa Lê nhỏ nhất kia, cũng may còn có một cái cành nhỏ, nếu không từ xa nhìn lại chắc không thấy được hoa đang ở nơi nào, Trương Nguyên Tài cầm hoa Trà, Hứa Liên cầm Nguyệt Quý.

Hoàng đế nói tiếp:” Hôm nay không giới hạn chỉ nói về loài hoa, tên đề có ba chữ: Lê, Trà, Nguyệt. Muốn dùng chữ nào cũng được, bất quá có một quy tắc, người sau phải dùng từ mở đầu câu thơ giống với từ nằm ở phần cuối câu thơ của người trước đó, cái này giống như trò chơi đô – mi – nô vậy, nếu ai đối không được liền bị loại, để xem tên đề của người còn lại cuối cùng là gì. Nếu là Lê, vậy Trương Nguyên bị phạt rượu, nếu là Trà, bång Nhân bị phạt rượu, nếu là Nguyệt, Thảm Hoa bị phạt rượu. Nếu người nên bị phạt rượu vừa lúc cũng là người còn lại cuối cùng, vậy sửa lại sẽ là phần thưởng, còn những người khác bị uống phạt, như thế nào?”

Lời Hoàng đế nói ra, làm gì có đạo lý phản đối, hơn nữa phương pháp chơi lại mới mẻ, có thể chơi tận hứng, bị phạt lại không ảnh hưởng đến toàn cục, dĩ nhiên là mọi người sôi nổi tán thành.

Du Thanh nhìn hoa Lê trên bàn, hơi hơi nhíu mày, không thể tưởng tượng được cách chơi lại không giống với trong trí nhớ. Xem ra trọng sinh lại một kiếp, rất nhiều việc lại biến thành không biết.

Trong lúc Hoàng đế đang nói chuyện, Bạch Lê lại trộm ăn mấy thứ, ý vào ai cũng không nhìn thấy mình, nghênh ngang vượt cái bụng đi đến chỗ đất trống trong hoa viên ngồi xuống, chống cằm chán muốn chết mà xem bọn hán đối thơ.

Hắn chỉ nhận biết được vài chữ, thơ từ không hiểu, ca phú không thông, mới chỉ nghe vài người nói xong liền không nhận được muốn đánh ngáp, bất quá mỗi khi tới lượt Du Thanh liền bật người nâng cao tinh thần, thậm chí còn bị kích động chạy đến trước mặt hắn, nhìn hắn với vẻ vô cùng ngưỡng mộ, làm cho hắn sực chút nữa bị đánh gãy suy nghĩ mà không thể tiếp tục đối đáp.

Trước khi bắt đầu Hoàng đế đã nói trước mặt bọn họ một câu:” Tài học của các người như thế nào. Trong lòng trăm đều hiểu rõ, cũng đừng làm cho trăm nhìn thấy các người cố ý nhượng bộ.

Lời này, rõ ràng là hướng về tam giáp đứng đầu mà nói, dù sao vài vị khác đều là Hoàng tử, người bình thường không dám đắc tội, nếu người có tâm nhãn nặng hơn một chút thì có nhiều khả năng còn muốn bám để leo lên, Hoàng đế dĩ nhiên muốn ngăn chặn loại hành vi mà hắn cảm thù đến tận xương tủy này.

Ba người Du Thanh sau khi nghe xong lời này đều là mặt không đổi sắc, cực kỳ bình tĩnh ứng lời. Mặc kệ trong lòng có suy nghĩ thế nào, trò chơi này khẳng định đều phải sử dụng mười phần thực lực.

Sau mấy vòng, không có người nào bị loại, mỗi người mỗi câu đều có chỗ tinh diệu, đại thần nghe xong sôi nổi gật đầu, Hoàng đế cũng là đại đại vui mừng.

Du Thanh hơi chút chú ý liền nhìn ra vài vị oàng tử đang âm thầm phân cao thấp, cảm thấy tình hình này cùng với kiếp trước đều như trăm sông đổ về một biển (*). Lại qua mấy vòng, tứ Hoàng tử bị loại, Hoàng đế nhíu mày, uống một ngụm rượu.

Bạch Lê nghe xong nửa ngày, lại đối bụng nữa, chạy đến trước mặt Hoàng đế, thấy đồ ăn hắn ăn cũng không khác so với người khác, cuối cùng phát hiện là giống nhau, nhất thời hưng trí thiếu thiếu, đi một vòng chung quanh đây, xem ai còn dư nhiều, liền trộm một chút đồ trước mặt người đó.

Đồ ăn trong hoàng cung phi thường tinh xảo, không chỉ điểm tâm làm xinh đẹp mỹ vị, mà thức ăn chay mặn cũng có phong cách riêng. Bạch Lê xác thực là ăn đã nghiện, phải phải tay trở lại ngồi giữa sân. Lúc này hai vị Hoàng tử nữa đã bị loại, Thám hoa kia kém hơn một chút cũng bị loại. Trong các Hoàng tử bị thua, ngoại trừ nhị Hoàng tử, vài vị khác hơi hơi lộ ra sắc mặt ngưng ngung, Hứa Thám hoa ngược lại cực kỳ thanh thản, thua chính là thua, vui mừng hoan hỉ mà bắt đầu ăn uống.

Du Thanh nhìn thoáng qua nhị Hoàng tử đang giấu đi thần sắc kia, trong trí nhớ vị Hoàng tử này lòng dạ thâm sâu, hiện giờ nhìn lại vẫn là như thế. Năm đó làm quan trong triều, rất nhiều việc đều thân bất do kỷ, bo bo giữ mình là điều si tâm vọng tưởng, trong lúc các Hoàng tử đang khuấy động mạch nước ngầm, muốn đứng vững gót chân thì phải xác định lập trường rõ ràng, phá phủ trăm chu.

Hiện giờ hắn không phải là người phạm nữa, nên cũng không cần phải băn khoăn điều gì, rốt cục không cần thiết bị cuốn vào phân tranh này đó, nếu không thấy hài lòng liền mang theo Bạch Lê đi quy ẩn núi rừng, giấu lại đều thấy thoải mái tự tại, nhận không được liếc nhìn Bạch Lê một cái, thấy hắn nhàm chán đến nỗi vù vù ngủ say, trong mắt lộ ra ý cười cưng chiều khó phát giác.

Bạch Lê ngồi nghe ngủ gật, ngồi xỏm nghe cũng ngủ gật, đứng nghe vẫn cứ ngủ gật, không biết chính mình đã ngủ bao lâu, rốt cục nghe được một tiếng hô thanh thúy, lau lau nước miếng tỉnh lại, quay đầu thì thấy, A Thanh nhà hắn đang đứng cạnh hắn, một cái bắt ngờ không kịp đề phòng, sợ tới mức trực tiếp ngồi bẹp xuống đất.

Du Thanh trong lúc vô tình liếc mắt nhìn hắn, ghen cười đến mức đau bụng.

Lần này đối thơ, người còn lại cuối cùng chính là Du Thanh, mà câu thơ cuối cùng của Du Thanh lại đúng lúc chứa một chữ “Lê”, theo quy tắc chuyển từ phạt biến thành thưởng. Du Thanh không phải hy vọng chính mình là người đứng đầu, nhưng may mắn thế nào, cuối cùng hắn lại tiếp câu kia, dù không muốn nhưng vẫn phải đưa ra chữ “Lê” kia.

Hoàng đế nhìn những người bị thua đem rượu phạt uống một hơi cạn sạch, lại nhìn Trạng Nguyên lang khí vũ hiên ngang, lần thứ hai thấy mình mất sáng như đuốc, cực kỳ tự kỷ mà gật gật đầu, trầm ngâm một phen, cười nói:” Trẫm còn chưa biết Du Thanh bao nhiêu tuổi...”

Lời nói vừa dứt, Du Thanh và Bạch Lê đồng thời ngây ngẩn. Hai người bọn hắn đều có ấn tượng, hỏi vấn đề này, lập tức liền muốn tứ hôn, Du Thanh nhớ rõ, Bạch Lê cũng là khắc vào trong lòng, lúc ấy Bạch Lê trộm theo tới Lộc Minh yến, chỉ là tâm tình khi đó không thể so với hôm nay, không tiêu điều tự tại như hôm nay.

Một kiếp kia, trong lòng Bạch Lê chỉ có đau xót, nhưng hôm nay hắn biết trong lòng Du Thanh có mình, sẽ không bỏ hắn mà lấy người khác, nên khi nghe Hoàng đế nói những lời này cũng không thấy khó chịu, bất quá có loại cảm giác nguy cơ khi lãnh địa bị xâm chiếm, nháy mắt liền xù lông, lập tức nhảy bắn lên từ trên mặt đất.

Du Thanh bị động tác của hắn hù đến sững sốt, nhanh chóng thu lại kinh ngạc nơi đáy mắt, cung kính nói:” Học sinh năm nay hai mươi bảy”.

Hoàng đế gật gật đầu, ánh mắt cười đến hơi hơi nheo lại. Dưới gối hắn có vô số Hoàng tử, nhưng Công chúa lại chỉ có một người, từ nhỏ đã yêu thương muốn chết, lúc này nhớ tới lời Công chúa làm nũng nói với mình, nhin không được cười đến càng hiền lành.

Du Thanh nhìn hắn há miệng thở dốc, vội vàng làm tốt chuẩn bị kháng chỉ, bỗng nhiên thấy hoa mắt, chỉ thấy Bạch Lê nháy mắt chuyển đến trước mặt Hoàng đế, chu miệng chống đầu gối, hướng hắn thổi một hơi.

Hoàng đế nháy mắt mấy cái, thần sắc trong nháy mắt có chút hoảng hốt, sau đó hồi phục lại sự trong sáng mà cười rộ lên, vuốt râu nói:” Tuổi còn trẻ mà đã có tài hoa như thế, thật sự là khó có được! Trẫm thật là vui mừng! Người tới, ban thưởng —— Mười cái chân gà bất bảo phí thủy mật nước!”.

Du Thanh:”.....”

Mọi người ở đây:”!!!!”

54. Chương 54: Quấy Rối

Hoàng đế vừa nói ra, toàn bộ tịch gian liền yên tĩnh lại, mọi người người nhìn ta ta nhìn người, xác thực là đầu óc bọn họ đã trở nên lơ mơ mất rồi. Theo lý thuyết, chỉ cần là những gì Hoàng đế ban cho, chẳng sợ chỉ là một sợi tóc gáy cũng đều quý giá, lại càng không cần phải bàn đến mỹ thực mà ngự trù cung đình làm ra, nhưng mười cái chân gà này, như thế nào cũng nghe không được tự nhiên.

Du Thanh là tân khoa Trạng nguyên, tài học rõ như ban ngày, hiện giờ lại là năm thái bình, trên phố tài tử ngâm thơ đều pha thêm chút phong hoa tuyết nguyệt, nhưng câu thơ vừa rồi hắn làm ra, hoàn toàn không có tà âm, thật sự là làm cho người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Muốn cho một người khí chất trong sáng như vậy mà ngồi ở đằng kia ôm chân gà gặm, biến thành tay và miệng đều toàn là mỡ....

Mọi người nhất thời rung mình, cảm giác óc ác da gà đều nổi hết lên. Cũng không biết Hoàng đế lão nhân gia ông ta nghĩ như thế nào, người không biết nội tình chắc sẽ cho rằng vị Trạng nguyên lang này có tật ham ăn háu uống đâu.

Nội thị Lý công công bên người Hoàng đế là một người tinh ý khéo léo, lúc này cũng bị làm cho sững sốt, cũng may hắn phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng liếc sang chủ tử một cái, thấy thần sắc chủ tử cũng không phải là vui đùa, liền vội vàng xoay người bảo tiểu thái giám phía sau đi truyền chỉ.

Bạch Lê vẫn luôn dõi mắt trông mong mà nhìn Hoàng đế, bởi vì có thể thành công ngăn chặn cái miệng của ông ta, còn tranh thủ thêm cho mình mười cái chân gà, rõ ràng là đã ăn không ít đồ vật, nhưng vẫn nhin không được mà nhều nước miếng, vội vàng nâng tay áo chùi chùi, cảm thấy mỹ mãn mà trở lại bên người Du Thanh, cầm tay áo hắn hôn lên mặt hắn một cái, vui rạo rực ngồi xổm xuống.

Sắc mặt Du Thanh vẫn như thường, nhưng sâu trong đáy mắt lại là bất đắc dĩ, vừa bực mình vừa buồn cười mà thầm than một tiếng, cung kính quỳ xuống:” Tạ bệ hạ ân thưởng!”.

Hoàng đế cười tủm tỉm nâng tay, vừa chuẩn bị nói “Miễn lễ”, bỗng nhiên giật mình một cái, trừng mắt, tỉnh táo lại, nhúu mày liếc mắt một cái qua Lý công công đang đứng hầu bên cạnh.

Lý công công nhanh chóng nhận được ám chỉ của hần, vội vàng bước sát lại dè thấp giọng, cung kính hỏi:” Bệ hạ, có gì phân phó?”.

Sắc mặt Hoàng đế chợt xanh chợt trắng, thở sâu, nén thanh âm xuống còn thấp hơn so với hần:” Mới vừa rồi trẫm là nói ban cho chân gà?”.

“ Thừa đúng vậy “ Lý công công cong cong thắt lưng.

Hoàng đế vừa nghe thì đầu óc mụ mị rồi, lập tức trừng một cái, vô cùng uy nghiêm mà nhìn hần.

Mồ hôi lạnh Lý công công ứa ra, lòng nói đây là tự ngài phân phó, như thế nào lại còn trừng ta, nhưng trên mặt cũng là tất cung tất kính:” Bệ hạ, có gì không ổn?”.

“ Người nói xem có gì không ổn?!” Hoàng đế rõ ràng có chút tức giận.

Lý công công đều sắp bị oan chết, chính mình cũng chỉ là một kẻ truyền lời, chủ tử hạ lệnh, nào có chỗ cho một kẻ nô tài như hần xen vào, cũng không biết rốt cục Hoàng đế là đang bị cái gì, đành phải kiên trì hỏi:” Vậy chân gà này... Vẫn là thưởng hay không thưởng?”.

“ Nói nhảm! Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra làm gì có đạo lý thu hồi lại!”.

“ Vâng vâng vâng.... Nô tài ngu dốt...” Lý công công giả vờ giả vệt mà tự tát mình một bạt tai, động tác nhẹ đến giống như đang gãi ngứa, thấy Hoàng đế không có giận chó đánh mèo, lại khôi phục tươi cười:” Bệ hạ, Trạng nguyên lang vẫn còn quỳ...”

Hoàng đế này một trận khe khẽ nói nhỏ, thế nhưng làm cho đám người phía dưới cảm thấy mờ mịt.

Phần thưởng Du Thanh được ban cho có chút không thể lên được mặt bàn, hiện tại lại bị cho quỳ dưới mặt đất một lúc lâu, nếu nói Hoàng đế thưởng thức hần, không giống, nhưng nếu nói Hoàng đế không muốn nhìn tới hần đi, vậy cũng không giống. Thật sự là.... Thánh tâm khó dò a....

Du Thanh nghe được hai chủ tớ đối thoại trên kia, nghẹn cười đến mức bụng muốn rút gân, lại nhìn thấy Bạch Lê mừng rỡ đến mức muốn lăn lộn trên mặt đất, chỉ cảm thấy muốn nghiêng răng, hận không thể kéo hần đứng lên hung hăng “chà đạp” một phen.

Mọi người ở đây, mặc kệ Hoàng tử cũng như đại thần, mặc kệ nội thị hay là cung nữ, tất cả mọi người đều bận rộn dò xét Thánh ý, chỉ có một người thản nhiên tự đắc phẩm rượu, người này là Tiết Thường.

Tiết Thường tuy rằng cũng biết hành vi của Hoàng đế có chút cổ quái, nhưng trong lòng chỉ là thoáng tò mò mà thôi, cũng không có tâm tư đi dò đoán suy nghĩ của Thánh thượng, hần mười sáu tuổi đỗ cử nhân, không quyền không thế, ngôi vị Thừa tướng này hoàn toàn là do chính mình từng bước đi lên, tài cán, tâm cơ, gan dạ sáng suốt vậy nên có thể nhìn rõ được mọi việc, hiện giờ có thể đứng vững ở cương vị này, tâm tư này thường nhân không thể so sánh được.

Đang lúc mọi người đang cân nhắc, hần ngược lại chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra trong mắt Hoàng đế bỗng nhiên hiện lên chút mê mang, mặc dù không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi xác định việc này không đáng để miệt mài theo đuổi, liền lười suy nghĩ. Lại nói, lăn lộn nhiều năm trong mớ lục đục hỗn độn như vậy, xác thực có chút mệt mỏi, cũng không biết những cựu thần râu tóc bạc phơ kia vì sao tính thần vẫn còn hăng hái như thế.

Tiết Thường tùy ý đảo mắt qua, dừng trên người Du Thanh, tay bưng chén rượu hơi hơi khựng lại rồi khôi phục lại như thường, nương theo động tác uống rượu, tỉnh tề đánh giá một phen, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hai mắt Du Thanh sụp xuống, những người ngồi trước sau tịch gian nhìn không tới thần sắc của hần, còn Hoàng đế thì ngồi ở chủ vị trên cao, càng không thấy rõ lắm, nhưng Tiết Thường lại vừa lúc ngồi bên trái

phía trước hắn, có thể sắc bén mà bắt giữ được vài phần ý cười mà hắn đang che giấu trong đáy mắt, thậm chí còn phát hiện tầm mắt của hắn giống như vô tình mà lướt qua một bên mặt đất.

Tiết Thường buông chén rượu, theo ánh mắt của hắn mà chuyển tới trên mặt đất, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, đang buồn bực, chỉ cảm thấy hắn dường như có trực giác mà giơng mắt nhìn qua mình, không khỏi sửng sốt, vội vàng thu hồi thần sắc kinh ngạc, mỉm cười với hắn.

Bên kia Hoàng đế nghe được Lý công công nhắc nhở, trên mặt có chút không nhìn được, cũng không làm giá, vội vàng nâng tay:” Mau đứng lên! Mau đứng lên!”.

Mọi người bị ngữ khí hiền hòa của hắn làm cho hồ đồ.

Du Thanh cảm tạ Thánh ân rồi từ trên mặt đất đứng lên, thần sắc lộ ra dưới ánh mắt mọi người, cũng không tiếp tục nhìn Bạch Lê, mà là một thân thông dong trở lại ghế ngồi của mình.

Hoàng đế vốn là chuẩn bị tứ hôn cho Du Thanh, còn lại hai người kia cũng ban cho một ít đồ vật khác, nhưng hiện tại Du Thanh chỉ có mười cái chân gà, vậy nên cũng không biết là nên thưởng cho hai người kia cái gì mới được, phần thưởng cũng không thể chỉ có hai đĩa đậu phộng đi? Cuối cùng bất đắc dĩ, đành phải mở miệng ca ngợi một phen.

Tịch gian lần thứ hai khôi phục não nhiệt, Trương Nguyên Tài định chúc mừng Du Thanh một tiếng, nhưng mà vừa nghĩ tới phần thưởng của hắn là chân gà, lại cảm thấy cái từ chúc mừng thật sự là không nói nên lời, do do dự dự mà bưng chén rượu lên, nghẹn nửa ngày cũng không rặn ra được một chữ, đành phải yên lặng tự mình uống một hơi.

Du Thanh đành phải tiếp tục nhìn cười.

Bất quá chỉ trong chốc lát, Ngự thiện phòng đã sai người bưng chân gà mật nước trình lên, được Hoàng đế ân chuẩn, liền bưng chén đĩa về phía bàn Du Thanh. Du Thanh lần thứ hai tạ ơn, nhẩn nai đưa tay nhận chén đĩa.

Thần sắc Hoàng đế như thường mà nói chuyện phiếm với mọi người, nhưng trong lòng lại đang cân nhắc, những chuyện phong nhã tại Lộc Minh yến năm ngoái đều được truyền lưu trong dân gian, năm nay nếu việc này bị truyền ra, chỉ e rằng sẽ làm rét lạnh lòng những người đọc sách a.

“ Bệ hạ...” Lý công công tiến đến bên tai Hoàng đế, thấp giọng nói:” Công chúa bên kia đang nháo lên!”.

Da mặt Hoàng đế giật giật, đau đầu mà day day thái dương, phát phát tay nói:” Biết rồi biết rồi, bảo nó bình tĩnh lại, trong lòng trầm hiểu rõ”.

“ Vâng!” Lý công công thấp giọng phân phó hai câu với tiểu cung nữ phía sau, phát phát tay làm cho nàng rời đi.

Cung nữ này là người hầu hạ bên cạnh Công chúa, các Hoàng tử liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, các đại thần mặc dù không nhận ra, nhưng nếu đoán cũng có thể đoán được, nhìn không được tâm tư lại bắt đầu rục rịch.

Trước mặt Du Thanh bày một mâm tinh xảo tiêm tể, ở giữa là mười cái chân gà, xếp thành hai hàng, chính chính tề tề, trên mặt mỗi cái chân gà đều được rưới nước mật thơm ngọt mê người, chung quanh chân gà được phối với hạt sen, táo đỏ, long nhãn thành bát bảo phối liệu, phía dưới có lót lá sen xanh tươi ướt át, quả nhiên là rất hợp với cái tên hay kia.

Nhưng mà... Du Thanh hít sâu một hơi liếc mắt sang chỗ khác.... Nhìn thật sự là, ngọt chết người!

Nhưng Bạch Lê lại không nghĩ như vậy, hắn đối với mấy cái chân gà này mà liều mạng lau nước miếng đầu, tròn mắt quay tròn quan sát chung quanh, thấy người khác đều đang sum xoe bên Hoàng đế mà thảo luận đề tài mới, Du Thanh cũng đang nói chuyện với người bên cạnh, liền lén lén lút lút thò tay qua, nhanh chóng trộm một cái chân gà gần nhất.

Chân gà đặt trong chén đĩa chớp mắt liền thiếu một cái, nhưng không có ai phát giác. Du Thanh bèn nói chuyện nên cũng chưa từng chú ý, hắn nhìn chén đĩa này đã cảm thấy ngán, đành phải thưởng thức cảnh

trí xung quanh, đợi đến khi hấn lần thứ hai cúi đầu chén rượu lên mới phát hiện, Bạch Lê đã muốn ngồi xổm chẳng có hình tượng gì mà há to mồm gặm ăn.

Du Thanh nhìn thấy hấn đầy tay đầy miệng đều là mỡ, mím mím môi, vô lực dời tầm mắt sang bụi mẩu đơn phía trước, nhìn trong chốc lát lại nhìn không được dời tầm mắt lại, nhìn thấy Bạch Lê đang hí mắt cảm thấy mỹ mãn mà bắt đầu mút mút ngón tay, thật sự là nhìn không được muốn bật cười, đành phải nắm tay lại để lên môi che giấu mà ho nhẹ một tiếng.

“A? Du huynh, ngươi bị sao vậy?” Trương Nguyên Tài nghe tiếng vội vàng quay đầu lại nhìn hấn, cả thần tình đều là chân thành tha thiết.

Du Thanh vội vàng thu lại thần sắc, cười nhạt nói: “Không có gì, mới vừa rồi uống rượu không cẩn thận nên bị sặc”.

“A!” Trương Nguyên Tài thấy hấn cũng không có gì đáng ngại, gật gật đầu, trong lúc lơ đãng tầm mắt đảo qua trên bàn, lại phát ra một tiếng “A?”.

Du Thanh theo tầm mắt của hấn nhìn về phía chén đĩa đang bị thiếu mất một cái chân gà, nhất thời cảm thấy đau đầu, còn chưa làm ra phản ứng, bỗng nhiên cảm thấy tầm mắt dừng trên người mình càng ngày càng nhiều hơn, cảm giác đau đầu lập tức càng trở nên mãnh liệt.

Bất quá mới chỉ một lát, tất cả mọi người đã chú ý tới chén đĩa của hấn, không chỉ phát hiện thiếu một cái chân gà, hơn nữa còn phát hiện trên bàn ngay cả một miếng xương cũng không có, không khỏi đồng loạt đặt ánh mắt lên mặt hấn, thần sắc quỷ dị.

Vị Trương nguyên lang này, hóa ra là có thể ăn nhiều a! Ngay cả miếng xương vụn cũng không còn a....

Du Thanh thực hận không thể kéo Bạch Lê lại đây hảo hảo cốc một phen, hơi hơi thở dài một hơi, làm bộ như cái gì cũng không biết, thong dong bình tĩnh ngồi ở đằng kia tùy người ta đánh giá, chỉ là không khống chế được da đầu run lên một trận.

Hoàng đế cảm thấy chung quanh đột nhiên yên tĩnh, cũng theo hướng nhìn sang Du Thanh, bất quá hấn ngược lại không nhìn kỹ, vẫn chưa phát hiện cái gì, chính là đang cân nhắc tâm tư của nữ nhi, cảm thấy vẫn là nên nhắc lại, liền quay đầu phân phó hai câu với Lý công công.

Chờ Lý công công đem khẩu dụ truyền xuống, lại quay đầu nhìn người phía dưới, cười vang nói: “Mới vừa rồi đầu thơ thực sự là đầu đến nhẹ nhàng vui vẻ, nên không cần lễ nhạc trợ hứng, hiện tại không ngâm thơ, nếu chỉ uống rượu không thì không khỏi có chút lạnh lẽo” Nói xong liền hạ lệnh nhạc quan đang tùy thời nhận lệnh đi lên tấu nhạc.

Tiếng sáo trúc chậm rãi vang lên, không khí trong tịch gian càng ngày càng náo nhiệt, Bạch Lê mút xong ngón tay, rung đùi đắc ý mà nghe khúc, quan sát thần sắc mọi người, tìm cơ hội liền thò tay lại tiếp.

Du Thanh thoáng liếc thấy động tác của hấn, cũng không biết cái bụng hấn như thế nào mà còn có thể chứa được, thật sự là sợ hấn ăn căng bụng, đành phải giống như tùy ý mà kéo cái khay sang bên mình một ít, thần sắc tự nhiên trò chuyện về đồn điền thủy lợi với Công bộ thị lang bên cạnh.

Tay Bạch Lê bốc hột, giương mắt nhìn hấn, thấy hấn đang tán gẫu đến hăng hái, liền cọ cọ đi lên phía trước một bước, lén lén vươn tay ra.

Du Thanh bỗng nhiên quay đầu lại đây.

Bạch Lê cả kinh, sợ việc chân gà đột nhiên biến mất sẽ làm cho hấn hoảng sợ, vội vàng rút tay về, trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, hấn là nên sớm nói cho A Thanh biết mình sẽ làm thuật ẩn thân.

Du Thanh rót thêm cho mình chút rượu, bầu rượu trong tay chưa kịp buông, lại quay đầu tiếp tục nói chuyện với vị Công bộ thị lang, thao thao bất tuyệt giống như gặp được tri kỷ, dư quang liếc thấy Bạch Lê một lần nữa vươn tay ra, trong lòng mỉm cười, liền đặt bầu rượu lên mép khay, chặn “móng vuốt” đang rục rịch của hấn.

Bạch Lê nhất thời nhăn nhó, gấp đến độ hận không thể vò đầu bứt tai, nhìn trái nhìn phải, lần thứ hai vươn tay ra.

Du Thanh bỗng nhiên quay đầu, lấy tay cầm lên một trái bồ đào mọng nước, rũ mắt xuống bắt đầu chậm rì rì mà lột vỏ bồ đào, cái chén nhỏ dùng để chứa vỏ trái cây bị hất đặt bên cạnh khay chân gà.

“...” Bạch Lê suy sụp mà hút hút mũi, đặt mông ngồi xuống đất, gấp đến độ muốn lăn lộn khóc lóc om sòm. (Trời ơi anh cho bé ăn đi mà anh T__T)

Du Thanh liếc hắt một cái, khóe môi chứa một tia ý cười như ẩn như hiện.

Bên này hai người đang âm thầm vì một khay chân gà mà phân cao thấp, bên kia Hoàng đế đột nhiên cười ha ha lên:” Hảo hảo hảo, đổi nhạc khúc, làm cho nữ nhi của trẫm – Nghê An công chúa đến trợ hứng cho chư vị!”.

Bạch Lê nghe quần thần một hơi khen tặng mà ngây ngẩn cả người, ngay sau đó chỉ thấy Nghê An công chúa vận một thân cung trang thanh nhã màu thủy sắc, một tay cầm kiếm đặt ở sau lưng, bước những bước chân uyển chuyển như múa tươi cười đi ra.

Bạch Lê cả kinh nhảy dựng lên từ trên mặt đất, giống như một con thú mẹ đang che chở cho con, phần nộ che trước mặt Du Thanh.

Nghê An công chúa nhìn Du Thanh không chớp mắt, theo tiếng nhạc xoay người rút tay, vừa uyển chuyển vừa mạnh mẽ mà múa kiếm, trong một mảnh ủng hộ của quần thần, thỉnh thoảng liếc mắt sang hướng Du Thanh một cái.

Sắc mặt Bạch Lê cứng đờ, rốt cục ý thức được chính mình căn bản không cần được tầm mắt của nàng, thói mặt trưng mắt nhìn nàng chốc lát, xoay người đi đến bên người Du Thanh ngồi xuống, ôm lấy cánh tay hất đem mặt mình gối lên vai hất, lúc này mới cảm thấy trong lòng kiên định chút.

Du Thanh nhớ tới hắt đã đau khổ mấy đời, trong lòng lần thứ hai cảm thấy chua xót, muốn ôm hất vào trong ngực nhưng tạm thời không có cách nào làm được, đành phải ngậm thở dài, rũ mắt nghe khúc, ngẫu nhiên giương mắt nhìn một chút cũng là vì không muốn làm cho Hoàng đế hoài nghi, thần sắc vẫn luôn lạnh lùng thản nhiên.

Bạch Lê vẫn luôn chú ý tới thần sắc của hất, trong lòng vui mừng đến quả thực muốn nở hoa, những khó chịu mới vừa rồi tất cả đều tan thành mây khói.

Nghê An công chúa tướng mạo khuynh thành, dáng người thướt tha, động tác sinh động lưu loát như mây trôi nước chảy, trong sự mềm mại còn mang theo nét cứng cỏi, nhuuyến kiếm cầm trong tay giống như có sinh mệnh, thần sắc anh khí bức người, một khúc vũ hoàn thành, lại khôi phục thành tư thái nữ nhi, thắng được sự ủng hộ của cả sảnh đường.

Hoàng đế nhìn nữ nhi của mình thì chỉ cảm thấy một vụn cái vừa lòng, vội vàng ngoắc bảo nàng lại ngồi bên cạnh mình, cười vui vẻ nói:” Trẫm có được nhiều tân sinh tài giỏi như vậy, là phúc của trẫm, thật sự là cao hứng vô cùng! Chính là người ta nói việc vui phải có đôi, chi bằng thừa dịp ngày vui mừng này mà thêm một chuyện vui nữa!”.

Người ở dưới đều hiểu được đến bảy, tám phần, xem ra rõ ràng là chuẩn bị tứ hôn, chỉ là không biết vị Công chúa này sắp sửa được ban cho ai. Quan viên trẻ tuổi trong triều cũng có vài vị, bất quá nhìn lúc Công chúa khiêu vũ vừa rồi, tầm mắt sẽ thường thường liếc qua tam giáp bên kia, trong mười phần thì có tám, chín phần là một vị trong ba vị kia, mà biểu hiện của Du Thanh lại cực kỳ nổi bật, hoa rơi vào nhà ai vừa nhìn liền hiểu được.

Hoàng đế muốn cho Nghê An công chúa tránh ở phía sau một chút, ngặt nỗi nàng chết cũng không chịu, hai cha con trừng mắt nhìn nhau chốc lát, Hoàng đế bắt buộc dĩ bị bại trận, đành phải ở trước mặt nàng nói với quần thần:” Nữ nhi này của trẫm tính tình thực là khó chịu, trong cung thực sự không nuôi được nàng, vẫn là sớm gả ra ngoài mới tốt”.

Lời này vừa nói ra dẫn đến một phen cười vang đầy thiện ý.

Bạch Lê nhất thời tức giận: Lão Hoàng đế này như thế nào cứ dây dưa hoài không dứt! Tầm mắt dạo qua một vòng xung quanh, nguyên bản đang nổi giận đùng đùng, bỗng nhiên lại híp mắt cười rộ lên, lần thứ hai vui vẻ mà chạy đến trước mặt Hoàng đế, hướng hất thổi phù một cái.

Mi tâm Hoàng đế giật giật, lại hoảng hốt một chút, cười tủm tỉm hòa ái nói:” Bả nhĩn Trương Nguyên Tài!”.

Trương Nguyên Tài sững sốt, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Mọi người ở tịch gian có chút kinh ngạc, thậm chí hóa ra chính mình đã đoán sai.

Nghê An công chúa nháy mắt mấy cái, có chút không rõ.

Hoàng đế cười cười nói:” Trương Nguyên Tài tướng mạo và tài hoa đều là thượng thừa, tính tình ngay thẳng, trung thực đáng tin cậy, thật sự là một hiền tế đứng đầu trong danh sách tuyển chọn. Hôm nay trẫm liền phong người làm Phò mã, chọn ngày cùng Nghê An công chúa thành hôn”.

Mí mắt Trương Nguyên Tài chớp chớp mãnh liệt, ngốc....

Sắc mặt Công chúa đột nhiên thay đổi, xoay người lo lắng mà kéo ống tay áo Hoàng đế:” Phụ hoàng!”.

Bạch Lê vội vàng nhìn về phía Nghê An công chúa, trong lòng thật sự chán ghét nàng, liền lườm tới gần, phất tay áo thẳng vô người nàng.

Thân mình Nghê An công chúa lắc lư một cái, khuôn mặt vốn dĩ tái nhợt bỗng nhiên ửng lên một tầng rắng đỏ, vừa rồi còn hoảng sợ lo lắng, đảo mắt liền đổi thành một bộ thần sắc buồn bực xấu hổ, đứng lên nhìn thoáng qua Trương Nguyên tài, mặt đỏ bừng mà dậm chân một cái, chạy vội rời khỏi yến hội.

Quần thần:”...”

“ Ha ha ha ha! Nha đầu kia thế nhưng cũng biết thẹn thùng!” Hoàng đế cười nhìn bảo bối nữ nhi của mình chạy đi, lại quay đầu nhìn về vị chuẩn Phò mã đang quỳ dưới đất:” Trương Nguyên Tài, người còn không tiếp chỉ?”.

Trương Nguyên Tài ngây ngậy ngốc ngốc mà sững sốt nửa ngày, chợt nghe Hoàng đế nói với mình, vội vàng theo bản năng cúi đầu:” Trương Nguyên Tài tiếp chỉ, tạ chủ long ân!”.

Tạ ơn xong, vẫn không hiểu rõ được tình huống.

=====

Kịch trường

Lưu Ly hùng hổ mà chọt chọt cái mũi Bạch Lê:” Tiểu tử thú vị, dám loạn sửa Uyên ương phổ, coi chừng Nguyệt lão đánh người!”.

A Thanh một tay ôm Bạch Lê vào trong ngực, ôn nhu mỉm cười với hắn:” Không có gì phải lo lắng, ta che chở người”.

Bạch Lê nhất thời kiêu ngạo kiêu ngạo, vút cho Lưu Ly một cái trông trắng mắt.

Nguyệt lão giật nhẹ dây tơ hồng giữa Công chúa và tên một sách, chậm rãi mở miệng:” Bởi vì vận mệnh đều có thiên ý, nếu không phải lão phu kết tơ hồng cho bọn họ thì con hồ ly lưu manh này làm sao có thể ra tay được?”.

Lưu Ly ủy ủy khuất khuất mà ngồi xổm một góc:” Hu hu hu hu...”

=====

Kịch trường: Lưu Ly vs Editor + Fangirl

Lưu Ly hùng hổ mà chọt chọt cái mũi Bạch Lê:” Tiểu tử thú vị, dám loạn sửa Uyên ương phổ, coi chừng Nguyệt lão đánh người!”.

A Thanh một tay ôm Bạch Lê vào trong ngực, ôn nhu mỉm cười với hắn:” Không có gì phải lo lắng, ta che chở người”.

Editor từ ngoài màn hình vi tính chui vào, một tay cầm “đập đá “ một tay giữ “chuột”, đẩy đẩy kính mắt, quang mang lóe ra, phía sau lưng editor mọc ra hai cánh chim trắng thật lớn, trên đầu có một vòng tròn

sáng chói mắt, búng tay đánh “tách” một cái, bên cạnh xuất hiện một em bé cầm cung đang chớp chớp đôi cánh xinh xinh. Khóe miệng dần dần nhếch lên.

“Tách”

Bé trai bụ bẫm cầm cung bắn cái “véo”

– “Thưa mỹ nhân, đã xong chỉ thị “em bé xoay vòng quanh editor đòi kẹo ăn.

“Tách”

– “Dựa theo luật trời, Ly Ly và Mai Mai được mãi mãi bên nhau! Làm vợ chồng suốt đời suốt kiếp! “Em bé hoan hỉ cười híp mắt mà ngậm Mentos.

Khóe miệng editor càng giương càng rộng, búng tay đánh “tách” một cái, em bé biến mất, tà tà liếc nhìn Lưu ly đang đứng ngốc nãy giờ, cười lạnh hỏi:” Còn gì để nói không?”.

Lưu Ly nghe tiếng tỉnh lại, chùi chùi nước miếng, há miệng hỏi:” Nói gì?”

Gân xanh trên trán editor giật giật liên hồi: Hóa ra bà này háo sắc =.=””””

“Bạch Lê và Du Thanh là một đôi, đời này bất ly bất khí, ai chia rẽ uyên ương sẽ bị sét đánh. Ta nói có phải không, bảo bối?” Editor thâm tình nhìn Bạch Lê.

Bạch Lê gật đầu lia lịa, mắt to chớp a chớp, đáng yêu cực kỳ. Du Thanh đen mặt, trong lòng gào thét: Bảo bối cái đầu người a!!!!

Editor khinh khỉnh nhìn Lưu Ly, Lưu Ly há miệng định phản bác, bỗng nhiên xa xa truyền đến từng trận tiếng bước chân rầm rập rầm rập. Lưu Ly phản xạ có điều kiện mà xoay đầu lại nhìn, càng nhìn sắc mặt càng tái mét, tay chân run rẩy, lật đặt xách dép chạy muốn sút quần.

Từ đằng xa, vạn vạn tiểu mỹ nhân người cầm chổi, kẻ cầm xẻng đang rầm rập chạy tới. Phát hiện Lưu Ly bỏ chạy, hằm hừ “tăng ga” vọt lẹ. Trong chốc lát liền nghe những tiếng BING! BANG! BỐP! BỐP! BỐP! Cùng với tiếng thét chói tai.

3 phút trôi qua, vạn vật trở về yên tĩnh. Editor, Bạch Lê và Du Thanh xấn quần bước lại gần. Chỉ thấy có một người bị ép thành ván ép, trên lưng dính đầy dầu mỡ và vết giày đen thui, nằm cô đơn và hiu quạnh ở đó. Gió vi vu, lá cây xào xạc, một chiếc lá úa vàng nhẹ nhàng rơi lên người nằm đó..... lẽ loi...thê lương....

Editor ngửa mặt lên trời, chống nạnh cười há há há há, cười đến nổi cái bụng muốn rút gân – Cho mi chừa cái tội “gây đánh uyên ương”, đáng đời

~Bạch Lê và Du Thanh gương mặt đồng tình nhìn editor: Mụ này có vấn đề!

55. Chương 55: Tức Giận

Hoàng đế phong Trương Nguyên Tài làm Phò mã, sau khi tỉnh lại thì sững sốt, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu tại sao mình lại làm ra quyết định như thế, nhưng miệng vàng lời ngọc cũng giống như bát nước hắt đi, làm gì có đạo lý thu lại? Kỳ thật nếu làm vị hôn phu, Trương Nguyên Tài so ra cũng không kém Du Thanh, chỉ là đến lúc đối mặt với bảo bối nữ nhi, chỉ sợ sẽ bị một phen đau đầu.

Hoàng đế trong lòng đắn đo chuyện này, trăm mối tơ vò không thể giải được, nhưng trên mặt lại làm bộ đến giống như không có việc gì. Còn khi nhìn về phía Du Thanh, trong lòng quả thực tiếc hận nói không nên lời, lúc trước khi đầu thơ vốn nên hảo hảo tưởng thưởng một phen, thế nhưng lại chỉ ban cho có mười cái chân gà, hiện giờ kén Phò mã, lại vút hần lên chín tầng mây.

Vị Hoàng đế này cực kỳ yêu thương nữ nhi, nhưng lại càng thêm quý trọng nhân tài, nên trong lòng lúc này cũng không phải nghĩ đến việc làm thế nào để an ủi nữ nhi, mà là làm sao trấn an Du Thanh, Du Thanh này trong mắt hần quả thực có thể so với Tiết Thường năm đó, thích còn không kịp, nỡ lòng nào mà coi nhẹ? Nghĩ vậy, vội vàng quay đầu thì thâm phỉn phó một phen với người bên cạnh.

Sau nửa canh giờ, yến hội sắp đến hồi kết thúc, có nội thị trong tay nâng ba đạo thánh chỉ tiến đến, tiếng sáo nhạc dừng lại, mọi người ngồi ngay ngắn.

Đối với tam giáp đứng đầu, nhân ngày yết bảng, theo truyền thống các đời lịch đại, sau khi xướng danh trên cung vàng điện ngọc xong liền trực tiếp phong quan, nhưng đến vị Hoàng đế này, hần lại cố tình sửa lại quy củ, kéo dài chuyện này tới Lộc Minh yến, lúc này đạo thánh chỉ thứ nhất mà Lý công công lấy ra đó là dành cho Du Thanh.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Nguyên Xương năm thứ bốn mươi tám tân khoa Trạng nguyên, uyên thông kinh sử, giỏi họa thiện thư, hào hoa phong nhã, có thể đảm đương việc lớn, đặc biệt phong làm Hàn Lâm Viện đại học sĩ, quan tam phẩm, ban thưởng một tòa nhà cách mười dặm về phía tây nam của Vĩnh An môn, xem như là hoàng ân, khâm thử!”.

Dư âm chưa dứt, toàn trường ngạc nhiên.

Tân khoa Trạng Nguyên thường được phong lục phẩm chuyên phụ trách tu soạn trong Hàn Lâm Viện, mặc dù không có quy định thành văn, nhưng từ xưa nay đã vậy, cũng có trường hợp Hoàng đế bởi vì thập phần vừa ý nên mới trao tặng cho chức quan lớn, nhưng điều này lại cực kỳ hiếm thấy, mặc dù là Tiết Thường năm đó, cũng bất quá chỉ được tam phẩm bậc thường, không thể tưởng tượng được Du Thanh lại là chính tam phẩm, vậy long ân trong đó, có thể thấy được rất bao la!

Du Thanh cũng thoáng kinh ngạc, lập tức lại nhanh chóng liềm đi thần sắc, lĩnh chỉ tạ ơn.

Hoàng đế nhìn hần thản nhiên bất động, tư thái không quan tâm hơn thua, trong lòng lại càng vừa ý, vui vẻ ra mặt.

Du Thanh trở lại ghế ngồi của mình, tiếp theo là Bảng nhãn và Thám hoa trước sau lĩnh chỉ, hai người này ngược lại dựa theo quy luật trước đây, làm quan biên soạn trong Hàn Lâm Viện, chính thất phẩm, cũng đều có một tòa nhà, đãi ngộ cũng không có tận lực đề cao, cũng không có tận lực đề thấp. Tuy rằng bậc quan chính thất phẩm không cao, nhưng có thể đi vào Hàn Lâm Viện chính là một bước lên trời.

Lúc trước nhìn Trương Nguyên Tài được chiêu làm Phò mã, có vài người khi nhìn về phía Du Thanh còn mang theo chút đồng tình, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Hoàng đế thế nhưng thật sự ưu ái có thêm đối với hần, không làm Phò mã hóa ra là đã có chức quan cao đang chờ.

Du Thanh tâm như gương sáng, nhất thể trước đây cũng có đãi ngộ ngang với Tiết Thường lúc mới vào triều, làm quan tam phẩm bậc thường, đời này thăng thêm nửa cấp bậc, chỉ sợ là mới vừa rồi làm thời sửa chủ ý, nhớ tới nguyên do trong đó, nhịn không được nhìn thoáng qua Bạch Lê.

Bạch Lê sớm đã cao hứng đến múa máy tay chân, đầu tiên là giải quyết phiền toái bên kia của Công chúa, sau lại thấy được Du Thanh nhà hần được ban cửa phong quan, tuy không biết tên gọi mấy chức vị này đến tốt cùng là có ý gì, nhưng hai chữ “tam phẩm” này cũng nghe hiểu được, thật sự là dữ hữu vinh yên (cùng hưởng quang vinh).

Du Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hần, nghĩ đến những hành động và việc làm vừa rồi của hần, ánh mắt vừa cứng vừa bắt đầu dịu, trong lòng ngẫm nghĩ, mãi cho đến khi tan tiệc trở lại khách ***, mới ôm lấy Bạch Lê đang đầy mặt vui mừng vào trong lòng, nhẹ giọng nói:” A Lê, người nói người có bản lĩnh đi vào hoàng cung ăn vụng, hôm nay đã đi qua sao? Ta được ban mười cái chân gà, nhưng không hiểu sao lại thiếu mất một cái, có phải là do người ăn không?”.

“Ân!” Bạch Lê cười tủm tỉm gặm một hơi lên cằm hần, nhếch miệng nói:” Lúc trước quên nói cho người biết, ta biết thuật ẩn thân, vẫn luôn đi theo bên cạnh người đâu, người không biết chứ gì?”

Du Thanh nhìn thần sắc đắc ý của hần, cũng cười rộ theo, phối hợp mà gật gật đầu:” Hóa ra hồ yêu còn có bản lĩnh bậc này, A Lê thật là giỏi mà”.

Bạch Lê thấy hần khen mình, trong lòng càng thêm vui mừng, nhịn không được liền đem chuyện ban ngày đều nói mười mươi với hần, nói xong lại phát hiện trông mắt đen như mực của hần nhìn mình chăm chăm, trong thần sắc lại ẩn chút ý không duyệt, không khỏi sửng sốt.

Du Thanh đưa tay chạm lên mặt hấn, ngón cái dịu dàng vuốt ve giữa đôi chân mày xinh đẹp của hấn, than nhẹ một tiếng nói:” A Lê, người sao có thể loạn sửa Uyên ương phổ? Vận mệnh của người khác chính là của bản thân họ, người và ta đều là người ngoài, sao có thể tùy tiện can thiệp?”

Ngữ khí và động tác của Du Thanh đều vẫn cứ dịu dàng như vậy, nhưng lời nói rõ ràng là đang trách cứ mình làm không đúng, Bạch Lê trừng lớn mắt nhìn hấn, há miệng thở dốc, nói:” A Thanh, người là của ta! Loạn sửa Uyên ương phổ chính là Hoàng đế, hấn muốn gả Công chúa cho người, ta không thể mở mắt trừng trừng nhìn người bị người khác đoạt đi!”

Du Thanh một mực trầm mặc, thấy vẻ mặt hấn không cam lòng, không hề có vẻ xấu hổ, nhịn không được nhú mày lại, một lúc lâu mới nói:” A Lê, người có biết những việc làm và hành động của người hôm nay cũng không khác gì Hoàng đế chẳng? Chuyện của người và ta, không muốn để người khác đến làm chúa tể, vậy chuyện người khác, người vì sao lại phải nhúng tay? Người là hồ yêu, dĩ nhiên có bản lĩnh mê hoặc lòng người, người mê hoặc được nhất thời, nhưng người sẽ mê hoặc được nhất thế hay sao? Công chúa không có tình cảm với Trương Nguyên Tài, bị người quấy rối một trận này, sau khi thanh tỉnh chẳng phải là sẽ thương tâm đến chết?”

Bạch Lê nhất thời như bị đánh đòn cảnh cáo, nháy mắt mặt không còn chút máu, môi run rẩy nhìn hấn, lảng lảng hỏi:” A Thanh... Người che chở nàng?”

Du Thanh dở khóc dở cười, vội vàng ôm lấy hấn, hôn lên má hấn:” Người nghĩ đi đâu vậy? Ta làm sao lại đi che chở một người không thân quen? Ta chỉ là nói, việc này người làm là thiếu thỏa đáng”.

Bạch Lê lại bởi vì bỗng nhiên chịu đả kích, chui vào ngõ cụt, một tay đẩy hấn ra, hai mắt trong suốt nhất thời bịt kín một tầng sương mù:” A Thanh, người thế nhưng vì nàng mà trách cứ ta.... Ta làm sai chỗ nào? Bọn họ muốn cướp người, ta không cam lòng... Ta thật vất vả mới có thể cùng một chỗ với người...” Lời còn chưa dứt đã muốn nghẹn ngào.

Du Thanh nhìn hấn khóc đến nỗi ruột gan như đứt từng khúc, lần thứ hai ôm hấn vào lòng, ôm chặt lấy:” A Lê, ta không phải trách cứ người, Hoàng đế không nghĩ đến ý nguyện người khác mà lung tung chỉ hôn là không đúng, người không để ý đến ý nguyện của Công chúa và Trương Nguyên Tài liền làm bọn họ liên lụy với nhau, ta tự nhiên cũng không thể nói rằng người làm đúng”.

“ Người đều nói ta làm không đúng, còn không phải là trách cứ ta hay sao?” Bạch Lê giương mắt trừng hấn, nước mắt lưng tròng, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt đọng đầy không chịu chảy xuống, nghẹn ngào hút hút mũi nói:” Ta chờ một ngàn năm mới có thể cùng một chỗ với người, trước kia người đã bị Công chúa đoạt đi, hiện tại nàng ta lại muốn đến đoạt...”

Du Thanh đau lòng lau lệ trên mặt hấn, thầm nghĩ: Người cuối cùng cũng nguyện lòng đem những ủy khuất này nói cho ta biết. Trên mặt vẫn làm bộ đáng như kinh ngạc:” A Lê, người nói một ngàn năm là xảy ra chuyện gì?”

Nước mắt Bạch Lê căn bản là chảy không ngừng được, hấn sợ Du Thanh sinh ra áy náy, chưa từng tính toán đem những việc này nói ra, dù sao mấy đời đi theo đều là chính mình nhất sương tình nguyện, Du Thanh căn bản không biết chút gì, nhưng trước mắt lời ra khỏi miệng, như thế nào cũng giữ lại không được, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, hai tay ôm chặt lấy hấn, đau thương mà chảy nước mắt, đem mấy đời tìm kiếm, bỏ lỡ, đi theo, tất cả đều mười mười mà nói cho hấn.

Du Thanh tuy rằng đã sớm biết chuyện, mỗi lần nghĩ đến là mỗi lần đau lòng, càng không nói đến việc nghe hấn thương tâm như vậy mà khóc lóc kể lể, nhịn không được một lần lại một lần hôn lên mặt hấn, trong mắt tất cả đều là đau đớn và thương tiếc:” A Lê, là ta thực xin lỗi người, người đừng khóc nữa”.

Bạch Lê dừng lại không được, nói bao lâu liền khóc bao lâu, rõ ràng đều đã sống qua ngàn năm, lúc này lại trở thành quỷ thích khóc, đại để là trong lòng thủy chung vẫn tin rằng hấn đau mình, cho nên mới không kiêng nể gì như vậy mà đem hết thấy những ủy khuất phát tiết ra.

Chuyện một ngàn năm này, cho dù nói ngắn gọn, cũng cần tiêu tốn một đoạn thời gian rất dài. Đến đêm khuya, Bạch Lê nói xong, nước mắt cũng khô cạn, thanh âm càng ngày càng thấp, chung quy là không chống cự nổi mệt mỏi, liền thiếp đi.

Du Thanh ôm hẩn lên giường, thay hẩn lau mặt lau người, lại lấy khăn nóng thay hẩn chườm mắt, cũng không biết sáng mai thức dậy ánh mắt hẩn có bị sưng thành hạch đào hay không, trong lòng vừa vội vừa đau, nhưng là đợi lâu như vậy, rốt cục đợi được đến khi hẩn thẳng thẩn tất cả, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“ A Lê, người sớm nên nói thật với ta...” Du Thanh ôm hẩn vào trong ngực, đẩy ra sợi tóc bên cổ hẩn, nghiêng qua hôn môi, thấp giọng nói:” Việc này, vốn nên để ta gánh chịu, nói ra mới tốt”.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Bạch Lê liền tỉnh lại, vừa mở mắt liền chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Du Thanh, mơ hồ trong nháy mắt nhớ tới tất cả chuyện tối hôm qua, bĩu bĩu môi, giận dỗi nghiêng người xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía hẩn.

Du Thanh từ phía sau ôm lấy hẩn, hôn lên sau cổ thon dài trắng nõn ấy, ôn nhu nói:” A Lê, người giận ta?”.

Bạch Lê không biết che giấu cảm xúc, nghe thấy hẩn nói lại thấy tức giận trở lại, chân ở trên giường đạp đạp, không mở miệng.

Du Thanh sợ hẩn đau lòng, thấy hẩn lúc này chỉ lo tức giận, biết tâm tình hẩn đã muốn khôi phục lại như cũ, mạnh mẽ xoay hẩn lại, hôn thân lên làn mi hẩn:” A Lê, đừng tức giận được không?”.

Bạch Lê chun chun môi:” Tối hôm qua người mắng ta, ta phải tức giận!”.

Du Thanh thấy hẩn như vậy, nhịn không được nở nụ cười, thân mật cọ cọ chóp mũi hẩn, ôn nhu nói:” Ngốc à, ta làm sao lại mắng người? Chỉ là muốn người ngủ lại, người thay người khác an bài vận mệnh, không biết là có cái gì không đúng, nếu đổi lại người khác thay chúng ta an bài vận mệnh, người cam tâm sao?”.

Bạch Lê nhướn mi mắt, thăm thẳm thì thì nói:” Không cam lòng”.

“ Cái này đúng rồi, người không cam lòng, vậy người khác làm sao có thể cam tâm?”

“ Ta mặc kệ, A Thanh đã ở cùng một chỗ với ta, về sau ta cũng sẽ không nhường người cho người khác. Không có người sẽ tới xen vào chúng ta, chuyện người khác ta mặc kệ!”.

Du Thanh than nhẹ:” Người làm sao biết sẽ không có người tới xem vào chúng ta?”.

“ Ta là yêu! Chỉ cần ta không nhượng bộ, phạm phu tục tử làm gì có thể gây khó dễ cho ta được?” Bạch Lê nói trung khí mười phần, thuận tiện giống như muốn biểu thị công khai quyền chiếm hữu của mình mà hung hăng cọ cọ bên cổ hẩn.

Du Thanh nhắm mắt, ôm chặt lấy hẩn: Trên thế gian này, người muốn can thiệp chúng ta, làm sao chỉ có phạm phu tục tử? Nếu không phải muốn người và ta làm bạn với nhau cả đời không đổi, ta cần gì phải để ý việc này? Chính mình đã sâu sắc cảm nhận được sự đau khổ này, dĩ nhiên cũng không hi vọng nhìn thấy người khác bị bỏ qua ý nguyện mà phải tiếp thu an bài của người khác, suy bụng ta ra bụng người mà thôi.

Du Thanh không nói chuyện tiếp, chỉ là trong lòng yên lặng cảm khái. Bạch Lê ngủ một giấc, đầu óc cũng thanh tỉnh vài phần, ngược lại lại bắt đầu chủ động kiểm điểm, ngón trở về trên ngực hẩn một chút một chút, bị hẩn bắt được, ngẩng đầu hỏi:” A Thanh, ta khiến Hoàng đế ban Công chúa cho Trương Nguyên Tài, có phải là làm sai thật hay không?”.

Du Thanh cười nhìn hẩn:” Cũng không phải làm sai, chỉ là phương thức có chút thiếu thỏa đáng”.

“A?” Bạch Lê vẽ mặt mê mang.

« Cứng rắn ghép hai người họ lại một chỗ, là loạn kéo tơ hồng. Nếu bọn họ vừa ý nhau, vậy tơ hồng này cũng không tính làm sai » Du Thanh không phải là thánh nhân, dĩ nhiên sẽ không hảo tâm đến mức ngăn cản Bạch Lê, như vậy ngược lại sẽ làm cho mình chịu tội thêm, hẩn chỉ là hy vọng Bạch Lê đổi một loại phương pháp khác.

Bạch Lê có chút không rõ.

Du Thanh cười nheo nheo mũi hẩn : « Hôm qua khi chúc Trương Nguyên Tài ta có dò xét chút khẩu phong, biết hẩn vẫn chưa định ra việc hôn nhân nào, nhìn trong mắt hẩn cũng mang theo vài phần ngượng ngùng cùng vui sướng, đoán rằng hẩn đối với Công chúa cũng cực kỳ vừa lòng. Có lẽ ngay từ đầu hẩn cũng cho

rằng Hoàng đế sẽ phong ta làm Phò mã, cho nên khi tiếp chỉ mới có chút kinh ngạc, cũng không phải là không nguyện ý cưới Công chúa ».

Ánh mắt Bạch Lê sáng lên : « Thật sự ? »

« Dĩ nhiên là thật, Công chúa phong thái hơn người, nào có người sẽ không nguyện ý cưới nàng » Du Thanh nói xong thấy hần trờng mình, ẩn ẩn lại có chút dấu hiệu tức giận, cười cười : » Ta nói chính là người khác ».

Bạch Lê rầm rì mà gật đầu.

Du Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hần cảm thấy buồn cười, lại nói : » Trương Nguyên Tài tính cách và phong thái cũng không sai, nếu không phải Công chúa nhìn trúng ta trước, coi trọng hần cũng là việc không thể không có khả năng. Người nếu có thể mê hoặc tâm trí, sao không làm cho kí ức về ta trong đầu Công chúa biến mất ? Chỉ cần nàng không nhớ thương ta, mặc kệ bọn họ thành hay không thành, người cũng không cần quan tâm nữa, có phải hay không ? ».

Bạch Lê nghe được há to mồm ra, cuối cùng bưng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu : » Tại sao ta lại không nghĩ tới đâu ! ».

« Cho nên ta mới nói người làm thiếu thốn đáng, bé ngốc nhà người cũng chưa thềm nghe ta nói xong liền tự mình khóc lên » Ngừ khí Du Thanh mang theo trêu đùa, kỳ thật trong lòng lại đau.

Bạch Lê bị hần nói mà thẹn thùng, cau cái mũi : » Ta đây liền xóa hết ký ức mọi người về thánh chỉ là được ».

Luận về mê hoặc nhân tâm, đây là bản lãnh « giữ cửa » của Hồ tộc, hơn nữa đây là việc cứu vĩ hồ am hiểu nhất, ngược lại thần tiên cũng không làm được. Luận về thuật pháp xóa bỏ ký ức này, kỳ thật Du Thanh cũng biết, bất quá hần đương nhiên không chuẩn bị sẽ tự mình làm, nếu không thì làm sao phải phí công mà giảng đạo lý cho Bạch Lê.

Bạch Lê thấy hần gật đầu đồng ý, rốt cục thì cũng hé mây nhìn thấy mặt trời, ôm hần hì hì cười rộ lên : » Vẫn là A Thanh thông minh, cứng rắn ép họ cột họ vào một chỗ, chúng ta sẽ áy náy. Nếu là chính họ nhìn vừa mắt nhau, vậy cũng không còn là chuyện chúng ta phải quản nữa ! ».

« Vậy người còn nói ta che chở người khác không ? »

« Ngó... » Bạch Lê làm nũng dán vào hần cọt cọt, lắc đầu.

Qua khoảng thời gian đủ để uống một chung trà nhỏ, từ Hoàng đế cho đến lê dân, trừ bỏ người khởi xướng, không có bất cứ người nào nhớ rõ chuyện tuyển Phò mã đã từng phát sinh, Hoàng đế chính là thượng thức tài hoa của Du Thanh, Công chúa hoàn toàn không nhớ rõ mình đã từng nhìn trộm Du Thanh khi thi Đình, điệu múa tại Lộc Minh yển, tựa hồ thật sự chỉ là vì trợ hứng.

Ngược lại Trương Nguyên Tài, xem qua kiếm vũ của Công chúa, quả nhiên nhớ mãi không quên, chỉ là tính cách chất phác lại tự biết thân phận mình thấp kém, vẫn luôn chưa từng biểu hiện ra ngoài mà thôi.

56. Chương 56: Hồ Phó

Sớm chiều qua đi, Du Thanh từ một người thư sinh bần hàn đã nhảy lên thành đại quan tam phẩm trong triều, tin tức hỏa tốc rơi vào tai Yên huyện, lập tức làm cho mảnh đất vốn bình tĩnh dưới chân Yên sơn nổ tung oa.

Trong nhà Du Thanh không cha không mẹ, sau khi đỗ đạt liền trực tiếp làm quan kinh thành, ngược lại bớt đi phiền toái việc áo gấm về làng, bất quá dù sao đã hoàn thành tâm nguyện ân sư, bởi vậy sau khi dọn vào phủ đệ mới liền ở trong sân dấy lên chậu than xem như an ủi ân sư.

Phủ đệ này là quan viên triều trước để lại, chiếm một khoảng vô cùng rộng lớn, có lẽ vị quan viên kia cũng là người phong nhã, trong đó bố cục, phối trí nếu so với phủ Thừa tướng tinh xảo thì cũng không hề thua kém, này quả nhiên là cực đại thánh sủng.

Ngày đầu tiên dọn vào, dĩ nhiên không thể thiếu việc mở tiệc chiêu đãi đồng liêu, chiêu trống pháo náo nhiệt, đồng liêu cũng sẽ chẳng tay không mà đến, biết tòa nhà này trước đây bị bỏ trống, bởi vậy khi đưa lễ vật đến đây đều thập phần chu đáo, trừ bỏ lãng là tởn tợ, dụng cụ quý giá, còn có nô bộc gia đình...

Tính tình Du Thanh tuy rằng khó có thể thân thiện, nhưng khi ứng đối thì lễ tiết vẫn chu đáo, thành thạo, về phần những hạ nhân này đó được đưa tới, cũng không hiểu rõ về bọn họ, khó có thể chối từ nhưng cũng sẽ không trọng dụng, tương lai sẽ điều đến một số chỗ không quan trọng lắm làm việc.

Có người hầu, Bạch Lê nháy mắt lại tìm về khí tràng Hồ vương, khi nói với những người này thì nghiêm nhiên làm tư thế như thể mình là chủ nhân, vừa về tới bên người Du Thanh, lại nhu thuận như một chú cừu nhỏ, kề cận hần vừa ôm vừa cạo.

Du Thanh làm sao lại chịu được hần trêu chọc thế này, nhin một lúc lâu đành phải đặt sách trong tay xuống, một tay ôm lấy hần, ba bước hai bước đi đến bên giường trong phòng, sùng nịch nhéo nhéo lên chóp mũi hần, nhìn đôi tròng mắt đen láy dưới ánh nến hắt lên những vầng sáng long lanh, trong lòng mềm mại đến rồi tinh rồi mù, cúi đầu hôn lên môi hần, đang khi chuẩn bị tiến thêm một bước nữa thì bỗng nhiên cảm nhận được một đám yêu khí dày đặc tới gần.

“A ? ” Bạch Lê chun chun mũi, cùng Du Thanh mắt to trừng mắt nhỏ.

Du Thanh yêu cực kỳ bộ dáng khả ái này của hần, cố nén cười hôn thân lên môi hần, làm bộ như không biết : ” Làm sao vậy ? “

Bạch Lê nuốt nuốt nước miếng, trên thần sắc khó nén khẩn trương : ” A Thanh, người thật sự không sợ yêu quái ? Ý ta là, nếu không phải là ta, mà là tên yêu khác... “

Du Thanh nhú mày : ” Ăn thịt người sẽ sợ, không ăn thịt người không sợ “.

” Không ăn người không ăn người ! Tuyệt đối không ăn người ! ” Bạch Lê liên tục xua tay, lo lắng nói : ” Đều là ăn gà ! “.

Du Thanh thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng dừng lại, nghiêm trang chững chạc nói : ” Vậy cũng không cần phải sợ “.

Bạch Lê nghiêm nhiên làm bộ dáng như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật dài, đảo mắt liền cười rộ lên : ” A Thanh không sợ là tốt rồi “.

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Du Thanh và Bạch Lê đồng loạt nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy chỗ bình phong lên lút lộ ra nửa gương mặt thanh tú, hai tròng mắt đen lúng liếng men theo bình phong nhìn sang chung quanh.

Du Thanh liếc thấy một cái liền nhận ra đây là người thiếu niên lúc trước đến quấy rối khi bà mới tới làm mai.

” Ai u ! ” Tiểu Hòa bịt mắt khoa trương mà kêu khê một tiếng, nhưng kẻ ngón tay lại hở ra rộng toác, mình mục trương đâm đối diện với hai người đang nằm trên giường, cười gì hi nói : ” Chúc mừng Vương ! Chúc mừng Vương ! Ngài rất cực đắc thủ nha ! “.

Du Thanh quay đầu rũ mắt nhìn Bạch Lê, thấy khuôn mặt hần đỏ rực lại tràn đầy thần sắc đắc ý, nhin không được cười ôm lấy hần.

Hiện giờ thời tiết dần nóng lên, Bạch Lê không có mang hài, liền trực tiếp để chân trần giẫm trên bực, đứng lên vẩy vẩy tay với tiểu Hòa.

Tiểu Hòa vội vàng vui vẻ chạy vào, chân chó mà hướng Du Thanh quỳ xuống hành lễ : ” Tiểu Hòa bái kiến Vương phi ! A không — Vương phu ! “.

Du Thanh biết Hồ tộc không có nhiều quy củ như vậy, tên tiểu Hòa này trong mười phần thì có tám, chín phần là cố ý đùa giỡn, đánh giá liếc mắt nhìn hần một cái, cười nói : ” Mau đứng lên đi “.

” Ai ! ” Tiểu hòa lẩn lờng lỏm một cái từ trên mặt đất đứng lên, thấy Bạch Lê còn đang ngoắc mình, vội vàng cười hi hi bước tới trước hai bước.

Bạch Lê vươn tay một phen nhéo lỗ tai hần.

” Ai u ai u — đau — ” Tiểu Hòa suýt xoa một hơi, mặt đều nhăn thành cái bánh bao, vội vàng xích xích qua bên kia.

Bạch Lê mới vừa rồi bị đánh gãy lúc đang thân thiết, trong lòng thập phần không thoải mái, lúc này cổ chết mà nhéo lỗ tai hần, hần hừ nói : ” Các trưởng lão ở bên ngoài ? Sao các người lại cùng nhau chạy tới đây ? Tôi làm cái gì ? “.

Du Thanh còn chưa từng thấy qua bộ dáng này của Bạch Lê, cảm thấy mới mẻ thú vị, liền ngồi một bên ghế xem náo nhiệt.

Tiểu Hòa buồn khổ hướng hần liếc mắt một cái, nguyên bản tưởng rằng người đọc sách nhất định tâm địa sẽ mềm mại như muốn nhũn ra, ai ngờ vị này thế nhưng cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy, gào khan hai tiếng đành phải ăn ngay nói thật : ” Vương phu làm đại quan, về sau nhất định nổi tiếng hưởng phúc, chúng ta đi... Chúng ta đi... Đi theo Vương hưởng hưởng phúc... “.

Bạch Lê vừa nghe liền nóng nảy, hần đang cùng A Thanh hai người một chỗ, người nông ta nông, làm cho một đám bọn họ lại đây, như vậy được à ? Lập tức liền đẩy tên này ra ngoài : ” Không cần ! Các người trở về ! “

Tiểu Hòa vô cùng thông minh, vội vàng chỉ thiên thề : ” Chúng ta tuyệt không quấy rầy Vương và Vương phu, chúng ta chỉ là đến ké ăn ké uống ! Ngồi ngấm lại, tương lai các vị trở về Yên sơn, chúng ta không phải cũng là lờn vờn trước mặt hay sao ? Lờn vờn ở nơi đó với lại lờn vờn nơi này, không có gì khác nhau đi ! “.

Bạch Lê làm sao nghe vào, còn kém chút nữa là lấy cái đĩa ăn quăng hần ra ngoài.

Du Thanh cười nhìn bọn hần tranh chấp nửa ngày, đột nhiên mở miệng : ” A Lê, cho bọn họ ở lại đi “.

Hai người đồng thời dừng lại động tác, tiểu Hòa vẻ mặt cảm động, Bạch Lê vẻ mặt oán giận, chạy tới ôm cổ hần làm nũng : ” Không cần ! Bọn họ sẽ quấy rối ! “.

Du Thanh cứng chịu vỗ vỗ lên lưng hần, cười nói : ” Người là Vương của bọn họ, tại sao phải sợ bọn họ đến quấy rối ? Vừa lúc tòa nhà này thiếu người, làm cho bọn họ ở lại mới tốt, quét tước, nhóm lửa, chế củi, về sau đều có người làm, làm việc mới có cơm ăn, bỏ bê việc thì đuổi về Yên sơn. Quy định chút gia quy, nếu ai phạm vào, người liền đánh hần. Sai nhỏ đánh ít, sai lớn đánh nhiều, nếu quấy rối giấc ngủ người khác, vậy đánh cho nặng vào “.

Thân mình tiểu Hòa run lên, hai cánh tay ôm lấy chính mình, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng âm phong vèo vèo.

Bạch Lê nghe được liên tục gật đầu, lập tức cảm thấy phiền não gì cũng không có, vui sướng ôm cổ hần rồi ngồi lên đùi hần, ngoắc ngoắc ngón tay với tiểu Hòa nãy giờ vẫn còn đang run rẩy trước cửa : ” Kêu bọn họ vô đây ! “.

Tiểu Hòa dĩ nhiên biết người có quyền nói chuyện ở đây là Du Thanh, ngẩng đầu đôi mắt trông mong nhìn hần, thấy hần mỉm cười gật đầu, lúc này mới xoay người chạy nhanh như chớp.

Chỉ một lát công phu, trong phòng liền đứng đầy người, Bạch Lê bị kích động mà giới thiệu từng người cho Du Thanh.

Du Thanh có phù ấn của sư phụ hộ thân, đã mấy ngày mà thiên giới cũng tìm không được, bởi vậy trong phòng này mặc dù là trưởng lão pháp lực cao nhất cũng nhìn không ra hần là một vị thượng tiên, chỉ là cảm thấy khí chất hần không tầm thường mà thôi.

Kéo bốn chiếc ghế cho bốn vị trưởng lão, làm cho bọn họ cảm động đến nỗi một phen nước mắt nước mũi tèm lem, vô cùng khoa trương nói ” Vương phu thật sự là tâm địa Bồ Tát ” vân vân, làm người ta nghe được dở khóc dở cười.

Kỳ thật trong thâm tâm hần luôn cảm kích bọn họ, nếu không có bọn họ vẫn luôn che chở chăm sóc thì bé hồ ly ngọc Bạch Lê ngàn năm qua chỉ sống tại thiên giới này, không biết tại thế gian sẽ sống thành cái dạng gì đâu.

Lúc trước nói mấy lời đó cũng chỉ là đùa đùa tiểu Hòa, trêu ghẹo Bạch Lê, lúc này nhìn đầy một phòng cột nhà, hồ yêu cả nam lẫn nữ, biết bọn họ đều là thật tình, tự nhiên là thập phần thích, cười nói : ” Trong nhà còn có một ít tôi tớ, hôm nào ta đưa bọn họ đi, sau này nơi này không có người ngoài, các người cứ coi như đang ở Yên sơn là được “.

Nhóm hồ yêu vừa nghe thì tất cả đều hưng phấn lên, reo một cái rồi sum xoe quay chung quanh hăn, nhìn xem làm Bạch Lê thấy ghen tuông, tức giận phất tay đá chân đuổi người.

Du Thanh lại bổ sung : ” Bất quá khi có người ngoài thì các người phải thu liễm, nếu như không biết phải làm thế nào, vậy trộm đi theo người khác trong phủ học tập, đừng để lộ ra manh mối làm người ta phát hiện “.

Lũ yêu liên tục gật đầu đáp ứng, vỗ ngực bảo rằng không thành vấn đề.

Mấy ngày qua đi, Hoàng đế lại khâm thưởng cho Du Thanh một ít ruộng tốt, Du Thanh đang lo không có chỗ điều tôi tớ đi, cái này xem như là giải được việc gấp, điều tất cả bọn họ đi qua xử lý đất vườn, trong nhà ngoại trừ hăn ra thì còn lại tất cả đều là hồ yêu.

Bạch Lê rốt cuộc hoàn thành được tâm nguyện ngôi kiệu của mình, tuy rằng Du Thanh vào triều rất sớm, nhưng hăn mỗi ngày đều phải thức dậy đưa Du Thanh.

Du Thanh không có thói quen có người bên cạnh hầu hạ, lúc sáng sớm ngoại trừ cho người đưa nước, bưng cơm, tất cả những sự tình còn lại đều tự thân mình làm, sau khi chuẩn bị cho mình đâu vào đấy, còn phải hầu hạ Bạch Lê đang mơ mơ màng màng, một bên lau mặt cho hăn một bên thở dài : ” Mất đều mở không được mà người còn muốn đi theo, tội tình gì ? “

Bạch Lê cố sức xốc mi mắt lên, bẹp bẹp miệng : ” Ta thích ! “.

Du Thanh hôn lên môi hăn, đau lòng vô cùng : ” Nếu người còn như vậy, ta sẽ từ quan “.

Bạch Lê cười hắc hắc cọ cọ trên người hăn : ” Trước làm hai năm cho đã ghiền đi, ta muốn ngôi kiệu, còn muốn ngồi xe ngựa, ta muốn hoàn thành tất cả những việc mà đời trước chưa làm được ! A Thanh được không... “

” Hảo hảo hảo... ” Du Thanh không nghĩ tới càng nói càng đau lòng, vội vàng ngừng câu chuyện của hăn lại, ôm mặt hăn xoa xoa, dắt hăn đến cạnh bàn ngồi xuống ăn cơm.

Cơm nước xong, Bạch Lê rốt cuộc cũng tỉnh táo chút, vui rạo rức cùng Du Thanh tay trong tay đi đến bên cổ kiệu.

Tám kiệu phu hồ ly nịnh nọt mà hướng bọn họ lắc lắc cái đuôi.

Tiểu Hòa thí diên thí diên vén màn kiệu cho bọn họ.

Du Thanh cười chìa chìa phía sau móng kiệu phu : ” Xuất môn thu vào “.

” Vâng ! ” Đồng loạt lên tiếng trả lời, cái đuôi nháy mắt mắt tiêu.

Bạch Lê ngáp một cái, lôi kéo Du Thanh vô ngồi.

Khởi kiệu, hăn liền theo nhịp mà lắc lư lên xuống, mừng rỡ đến miệng không thể khép lại, trực tiếp nhào qua nằm ngang trên đùi Du Thanh, ôm thắt lưng hăn hận không thể lẫn lộn, thân mình xoay trái xoay phải, lại nhắc chân đạp đạp nóc kiệu.

Du Thanh cúi đầu nhìn hăn, lòng bàn tay áp lên gò má hăn, nhẹ giọng nói : ” Ngủ tiếp một lát, trên đường về rồi chơi nữa. Dù sao mấy hồ ly này khí lực đều lớn, cổ kiệu này tùy ý người gây sức ép “.

Vừa dứt lời, bên ngoài tiểu Hòa lại chen vào : ” Vương, cổ kiệu này nhỏ lắm, ngài muốn lẫn lộn còn phải gấp khúc chân lại, không bằng lần tới chúng ta đổi cái lớn hơn ? “

Bạch Lê không nhận tình : ” Người biết cái gì ? Nhỏ mới chơi thật khá ! ” Nhỏ mới có thể chen cùng một chỗ với A Thanh đi !.

Du Thanh day day mi tâm : ” Tiểu hòa, xưng hô này nên sửa lại, đi ở trên đường không thể kêu Vương “.

Tiểu Hòa thề lưỡi : ” Vậy gọi là gì ? A Lê ? “

Bạch Lê vừa nghe nóng nảy : ” Không được ! Chỉ có A Thanh mới có thể gọi ta như vậy ! Các người không được ! “.

Ánh mắt tiểu Hòa sáng lên : ” A, đúng rồi ! Kêu tiểu Bạch ! “.

Bạch Lê nghe vẫn cảm thấy không được lắm, thăm thăm thì thì nói : ” Tiểu Bạch tiểu Bạch, chữ tiểu nghe không uy phong chút nào... “

” Được rồi ! ” Tiểu Hòa phi thường sẵn sàng mà sửa lại xưng hô cho hẳn : ” Tiểu Bạch ! “.

Du Thanh nhin không được cười rộ lên, nhìn bộ dáng Bạch Lê vẫn không phục, vội vàng trấn an mà năn nỉ lên lưng hắn : ” Tiểu Bạch “

Bạch Lê sững sốt một chút, cảm thấy cái tên này từ trong miệng A Thanh nói ra, thật sự là cực êm tai dễ nghe, lập tức cười híp mắt, gật gật đầu : ” Hảo, vậy tên này ! “.

57. Chương 57: Trêu Cợt

Chương này hoàn thành dưới sự giúp đỡ của nàng Yuu Murasaki

Trước lúc lâm triều, xe ngựa và cỗ kiệu dừng trước cửa cung nhiều không đếm xuể, văn võ bá quan bên phải một nhóm, bên trái một nhóm tụ tập lại với nhau hàn huyên nói chuyện phiếm, chờ khi cửa cung mở, mọi người lập tức phân ra hai bên trái phải nối đuôi nhau mà vào.

Bạch Lê ghé vào cửa kiệu, không nháy mắt nhìn theo bóng dáng Du Thanh, vốn đã quen với việc sớm chiều bên nhau, nay dù chia xa chỉ nửa canh giờ cũng đã cảm thấy lưu luyến không rời, nhưng nghĩ đến điều này vốn là điều mà kiếp trước mình vẫn luôn chờ đợi, trong lòng lại thấy rất đổi ngọt ngào, trên mặt treo lên nụ cười ngốc nghếch, nhìn xem làm cho khóe miệng tiểu Hòa giật giật.

Hoàng đế cần cù, mỗi lần lâm triều đều phải tốn gần nửa ngày mới chấm dứt, nhà nào cũng đã quen rồi nên đều canh giờ đến đón người, bởi vậy sau khi cửa cung đóng lại, xe kiệu đưa chủ tử đến và người hầu đều lục tục xoay người rời đi, trước cửa liền lập tức trở nên lạnh tanh, đến cuối cùng, cũng chỉ còn lại có hai đoàn người.

Bạch Lê ló đầu nhìn trái phải, ánh mắt chú ý tới bóng dáng áo xám cao ngất, sắc mặt cứng nhắc như đầu gỗ đang đứng cách đó không xa, hắc hắc hai tiếng, xóc màn kiệu bước ra, về mặt tỏ mò đi đến trước bàn mặt lạnh của người ta: “Sao người còn không quay về a?”

Vân Tê bên hông đeo một thanh kiếm có hoa văn áng mây theo phong cách cổ xưa, hay tai khoanh trước ngực, râu mắt không chút sứt mẻ đứng dưới tàng cây bạch quả cách cỗ kiệu hơn mười bước chân, giống như mắt mù tai điếc, không thèm để ý đến hắn.

Bạch Lê cũng không có chút cảm giác mất tự nhiên khi “mặt nóng dán mông lạnh”, sau khi làm quan Du Thanh thường hay lui tới với Tiết Thường, thế nên hắn tự nhiên cũng thường xuyên nhìn thấy Vân Tê, dần dà trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó nhin đối với việc bản mặt người này lần nào cũng không đổi sắc mà làm mặt lạnh, thật sự không nghĩ ra tại sao lại sẽ có người giống như một cái đầu gỗ thế kia.

“ Uy, người khác đều đi trở về, sao người không quay về a?” Bạch Lê chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một lần.

Mí mắt Vân Tê giật giật, không có cảm xúc liếc hắn một cái, xong rồi mí mắt lại sụp xuống, trong lòng nói thầm: Không phải người cũng không đi về hay sao. Nhưng ngoài miệng cũng chưa nhả ra một chữ, quả nhiên là tiếc chữ như vàng.

Bạch Lê đi vòng vòng chung quanh hắn và cây bạch quả hai vòng, tự biên tự diễn:” Ta ở chỗ này chờ A Thanh trở về, còn có thể trên đường trò chuyện với Du Thanh, sao người vẫn luôn không mở miệng vậy? Tiết đại nhân hồng hồng cảm thấy không thú vị hay sao?”

Vân Tê nguyên bản rũ mắt nhìn chăm chăm mặt đất, nghe hấn nói xong đột nhiên ánh mắt chợt ngưng trệ, chẳng hiểu sao cảm thấy có chút nghiêng rằng, gương mặt trềng hấn một chút, thẳng lưng xoay người, như trước không thêm phản ứng hấn.

Bạch Lê cao cũng xấp xỉ hấn, bất quá tóc hấn búi cao, còn mình thì chỉ túy ý cài một chiếc trâm bạch ngọc, tóc đen lỏng lẻo nhẹ thả tại sau đầu, vô duyên vô cớ mà có vẻ lùn đi vài phần, lúc này nói cả nửa ngày nhưng không có người để ý, nhất thời cảm thấy khí thế của mình yếu đi, tính bướng bỉnh trỗi dậy, lạch bạch lạch bạch hai bước vòng đến trước mặt hấn, chĩa chĩa bội kiếm bên hông hấn:” Người có từng giết người chưa?”

Vân Tê trong ngày thường đã được “kiến thức” qua tiếng huyền náo của hấn, lúc này bị hấn quấy nhiễu đến phiền, đen mặt xoay mặt qua chỗ khác.

Bạch Lê từ nhỏ chỉ biết nhìn sắc mặt Du Thanh, Du Thanh có cao hứng hay không thì gió thổi cỏ lay dù chút xíu thôi cũng có thể cảm nhận được, đối với sắc mặt người khác đã có chút hiểu biết, tự cho mình và Vân Tê đã muốn xem như người quen, trò chuyện là một việc hết sức bình thường, nên cũng không thêm để ý hấn là mặt đen hay mặt trắng, lại lạch bạch lạch bạch vòng đến bên kia, vẻ mặt như hiểu rõ nói:” Úc! Ta đã biết vì sao đại nhân vẫn muốn giữ một tên không có gì thú vị như người bên mình rồi! Nhất định là do người võ công cao cường, có thể bảo vệ hấn!”

Chức trách của thị vệ vốn dĩ là bảo vệ chủ tử, nói vậy không thấy là vô nghĩa sao? Vân Tê mặt không đổi sắc, trong lòng lại âm thầm xem thường, tiếp tục xoay người tránh đi tầm mắt tò mò của hấn. Không nghĩ tới chuyển một cái, trực tiếp đối mặt với đại thụ, không khỏi sững sốt một chút.

Bạch Lê cười ha ha, thấy hấn đen mặt quay lại, nhin không được cười còn lợi hại hơn, ôm bụng điên điên khùng khùng mà vui vẻ nửa ngày, sắc súa thở phì phì chỉ vào hấn nói:” Người so với cái cây bạch quả này còn giống đầu gỗ hơn! Ha ha ha ha! Cây cối còn có thể phát ra tiếng xào xạc, người ngay cả cây cũng không bằng, cho nên nó kêu là cây, còn người kêu đầu gỗ. Cây là vật sống, còn đầu gỗ là vật chết, ha ha ha ha!”

Bạch Lê mở miệng không thêm kèm chế, cho rằng có thể chọc giận hấn, lại không nghĩ tới mặt hấn vẫn không đổi sắc, chỉ là khó phát giác mà pháp phòng hai cánh mũi, hiển nhiên là đang đè nén lại cảm xúc nóng nảy.

Bạch Lê chồm qua nghiêng đầu quan sát biểu tình trên mặt hấn một lát, ánh mắt nheo lại, cười hì hì hỏi:” Lúc người “thúi lắm” cũng là không có thanh âm sao?”

Gân xanh trên trán Vân Tê giật liên hồi, không thể nhịn được nữa rút cuộc nổi giận, rút ra một nửa thân kiếm phiếm lên ánh sáng lạnh rồi mãnh liệt quét ngang cần cổ hấn.

Bạch Lê cực kỳ tỉnh táo mà nhảy ra, vẻ mặt cảnh giác còn pha chút hưng phấn khó có thể ức chế:” Ha ha! Đầu gỗ sống!”

Vân Tê lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, thanh kiếm tra vào vỏ, tiếp tục ôm ngực rũ mắt nhìn chăm chăm mặt đất, nhưng trong lòng thầm giật mình, tên tiểu tử này là người Du đại nhân ưa thích, chính mình đương nhiên cũng không tính toán làm tổn thương hấn, nhưng phản ứng của hấn cũng quá nhanh nhẹn đi, thoát nhìn một chút nội lực đều không có, nhưng hành động lại so ra không hề kém hơn so với người luyện võ, thật sự là kỳ quái.

Tiểu Hòa vội vã chạy tới:” Tiểu Bạch! Người không sao chứ?”

Bạch Lê vừa nghe nhú mày, cùng một cách xưng hô, nhưng ý vị từ trong miệng tiểu Hòa nói ra lại không giống, quay đầu tức giận mà trềng hấn:” Không có việc gì! Tiểu Bạch tiểu Bạch kêu đến thuận miệng như vậy! Có phải là đã sớm trộm kêu như vậy hay không?”

“ Oan uổng a!” Tiểu Hòa vẻ mặt ủy khuất, cái mặt nhăn thành bánh bao lấp bắp nhìn hấn:” Sáng sớm nay mới bắt đầu.... Ta nào dám...”

Bạch Lê hừ một tiếng, sắc mặt khó chịu xoay người đi về cổ kiệu của mình, tiểu Hòa vội vàng chân chó chạy qua vén màn kiệu cho hấn.

Bạch Lê chui vào cổ kiệu nhưng cũng không vội vã ngồi xuống, cười hắc hắc ẩn thân hình, xuyên qua màn kiệu đi ra ngoài, đắc ý sàng xê qua lại trước mặt tiểu Hòa. Tiểu Hòa pháp lực mỏng manh, dĩ nhiên là

không nhìn ra cái gì, vẫn cho rằng hắc đang ở bên trong ngủ ngon giống như ngày thường, liền ngoan ngoãn đứng một bên hầu hạ.

Bạch Lê giống như ghẹo Vân Tê đến nghiện, kích động chạy tới, hai ba cái liền leo lên cây, ghé vào tán cây bẻ một nhánh cây thật nhỏ ném xuống, Vân Tê bên tai vừa giật, sắc bén né sang bên cạnh, nhìn xuống nhánh cây trên mặt đất lại ngẩng đầu liếc mắt lên trên một cái, cũng chưa để ý, rũ mắt tiếp tục nhập định.

Bạch Lê dĩ vãng đều là một bên bổ sung giấc ngủ một bên chờ Du Thanh hạ triều, hôm nay lại tìm được lạc thú, ý thức được Vân Tê biết võ công, cũng không tiếp tục ném nhánh cây xuống nữa, mà tùy tay bứt vài chiếc lá cây, nhảy xuống mặt đất.

Cười tủm tỉm đi đến bên hông Vân Tê, Bạch Lê chụm đầu gối đánh giá búi tóc dựng cao cao của hắc một lúc lâu, từ trên tay rút ra một miếng lá cây cắm lên búi tóc đen mun của hắc.

Vân Tê đứng vững như cây tùng, lù lù bất động.

Bạch Lê cười đến bụng đều đau, lại rút ra hai miếng lá cây cắm vào cho hắc, xích ra chút xíu nhìn nhìn, cực kỳ vừa lòng, lại chạy đến một bên khác tiếp tục bận việc, cuối cùng lại chạy đến phía sau, cũng may búi tóc vô tri vô giác, mà mỗi động tác của hắc đều thật cẩn thận, dĩ nhiên chưa bị phát hiện.

Cứ như thế dao qua một vòng, Vân Tê đã muốn đội một đầu đầy lá cây bạch quả, có thể nói là vô cùng thâm hiểm.

Đáng thương hắc đứng cách xa cổ kiệu, những kiệu phu lại ngồi dưới đất nghỉ ngơi, bình thường cũng biết được hắc khát khe, không dám nói chuyện với hắc, dĩ nhiên liền không có khả năng quay đầu lại xem.

Bạch Lê thường thức xong kiệt tác của mình, vỗ vỗ tay cảm thấy mỹ mãn mà xoay người lại đi ngủ.

Mơ mơ màng màng đánh một giấc, bên ngoài cổ kiệu, các nhà đều đã muốn lục tục chạy lại đây, bất quá đều cách Vân Tê một khoảng, nên dĩ nhiên cũng không chú ý đến trên đầu hắc cắm đầy lá nhỏ.

Cửa cung mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, hiển nhiên là đã bãi triều, Bạch Lê lên tinh thần, vội vàng vén màn chạy ra ngoài, lại ngại bên kia tất cả đều là đại quan, không tốt liệu lĩnh tiến đến, đành phải đứng lớn mắt chờ đợi mà nhìn Du Thanh, chỉ cảm thấy bộ dáng một thân quan phục của hắc trông rất đẹp mắt.

Du Thanh vừa đi vừa hàn huyên cùng bọn họ, lại nói chuyện với Tiết Thường một lát, nói lời cáo từ rồi xoay người, thấy Bạch Lê đang chờ đợi mình, trong lòng dĩ nhiên là nhu tình mật ý vạn phần, vội vàng tăng nhanh cước bộ đi tới.

Bạch Lê nhìn thấy nụ cười trên mặt hắc, trong lòng liền nhảy nhót không thôi, vui vẻ ra mặt nghênh đón:” A Thanh!”

Du Thanh đưa tay sờ sờ tóc trên đầu hắc, thấy hắc cực kỳ hưởng thụ mà cọ cọ vào lòng bàn tay mình, ý cười càng thêm dịu dàng:” Có ngủ thêm một chút nào không?”

“ Có có có!” Bạch Lê cười tủm tỉm kéo hắc vào, màn kiệu vừa buông xuống liền khấn cấp bổ nhào vào trên người hắc:” A Thanh, ta rất nhớ ngươi!”

Du Thanh thấp giọng cười rộ lên, thuận thế ôm lấy thắt lưng hắc, ngậm lấy môi hắc hôn một phen, mãi cho đến khi hôn hắc thở dốc liền tục mới buông ra.

Tiểu Hòa ngóng lỗ tai ở bên ngoài nghe lén, nghe được hai má hồng hồng, mãi đến khi Du Thanh nói một câu “ Trở về đi” lúc này mới hoàn hồn, vội vàng hô lên một tiếng:” Khởi kiệu!”

Cổ kiệu lão đạo nâng lên, Bạch Lê đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt trừng lên, tinh thần bắt đầu trở nên phấn chấn:” Từ từ, dừng lại!”

Du Thanh không rõ:” Làm sao vậy?”

Về mặt Bạch Lê cười hề hề giống như kẻ trộm vớ được một con gà béo, kéo Du Thanh đưa tay vén màn kiệu lên, lén lút nói:” A Thanh mau đến xem, tên đầu gối kia sắp bị xấu mặt!

Du Thanh tự nhiên biết tên đầu gỗ trong miệng hắn là ai, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn một cái, cũng nhìn không được tò mò, thăm dò từ trong khe hở nhìn ra bên ngoài, nhưng cái gì cũng nhìn không thấy.

Bạch Lê há miệng ngây ngẩn cả người:” A? Người đâu?”

Lúc này người bọn họ muốn tìm đang biệt biệt nữ nữ ngồi trong kiệu của Tiết Thường, vẻ mặt không biết làm sao.

Sau khi Tiết Thường và đồng liêu chia ra, Vân Tê không giống Bạch Lê không để ý hình tượng như vậy mà nghênh đón, bất quá cũng là tất cung tất kính đi trở về chờ bên cạnh cổ kiệu, nhóm kiệu phu không có tâm tư nhìn hắn, thấy Tiết Thường chậm rãi đi tới, vội vàng xoay người cúi đầu hành lễ.

Tiết Thường nhìn Vân Tê, ngây ngẩn cả người, tâm niệm xoay chuyển đã có nhiều phán đoán, có thể bắt tri bất giác mà động tay động chân trên đầu Vân Tê như vậy, chỉ sợ là thân thủ người này rất cao, bất quá nếu lòng mang ác ý, tuyệt đối sẽ không chỉ là cầm vài miếng lá cây đơn giản như thế, nghĩ đến có lẽ là có tâm nhơ nháo mà thôi.

Nghĩ như thế, lòng cảnh giác mới vừa rồi trong nháy mắt liền có chút trầm tĩnh lại, nghi hoặc tạm thời gác lại một bên, Tiết Thường nhìn Vân Tê một đầu đầy lá cây xanh mượt, thật sự là nhìn không được, “Phốc” một tiếng cười rõ lên.

Vân Tê như trước mặt không đổi sắc, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia mê mang, hoàn toàn không biết hắn đang cười cái gì.

Các kiệu phu phía sau nghe được tiếng cười của chủ tử, tò mò trộm nâng ánh mắt lên, đột nhiên nhìn thấy vị thị vệ mặt lạnh nổi danh trong phủ đội một đầu màu xanh, một trận ý cười từ trong ngực mãnh liệt vọt tới yết hầu, ngạnh sinh sinh bị nghẹn lại, nín đến hai vai run rẩy không ngừng. Ba kiệu phu khác đứng ở ba góc bởi vì thị giác có vấn đề mà không có cách nào nhìn đến, lòng ngứa ngáy khó nhịn nhưng lại không dám lộn xộn, đành phải nhịn rồi nhịn.

Tiết Thường đi đến trước mặt Vân Tê, định đưa tay gỡ xuống lá cây thay hắn, lại đúng lúc dừng lại động tác.

Một đầu lá cây này cũng không ít, nếu muốn gỡ xuống sạch sẽ phải tiêu phí không ít công phu, như vậy tất nhiên sẽ bị người vây xem, nhưng nếu không gỡ xuống, một đường đi về này thì người đến vây xem sẽ lại càng nhiều, nói không chừng thị vệ bên cạnh Thừa tướng sẽ vì vậy mà nổi tiếng khắp kinh thành.

Vân Tê nhìn ý cười trong mắt hắn, vẻ mặt vẫn cứ mờ mịt như trước:” Đại nhân, bây giờ trở về phủ sao?”

Tiết Thường lại nhìn trong chốc lát, không phúc hậu lần thứ hai cười ra tiếng, hắng giọng khụ một tiếng gật đầu:” Trở về”. Nói xong liền kéo cổ tay hắn, mặc kệ trạng thái bỗng nhiên cứng còng của hắn, mạnh mẽ kéo hắn xốc lên màn kiệu ngồi vào.

Vân Tê bị việc này làm cả kinh không ít, cả người bị vây trong trạng thái ngốc lảng, nửa ngày không kéo hồn về được, bị hắn thêm vài phần lực đạo đè xuống bả vai mới bị buộc ngồi xuống.

Tiết Thường cho kiệu phu khởi kiệu, nhìn thấy vẻ mặt hắn bối rối luống cuống, nhìn không được ý cười càng đậm, nguyên bản chuẩn bị ngồi bên trong chậm rãi gỡ lá cây xuống giúp hắn, lúc này lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý, không nháy mắt mà nhìn hắn.

Vân Tê nhất thời cảm thấy tay chân này không còn là của mình nữa.

58. Chương 58: Vân Tê

Nhuyễn kiệu đi chậm, vốn nên hưởng thụ, ngặt nỗi Vân Tê là người luyện võ, mặc dù là cái giường đi ngủ, nếu so với của người khác thì còn muốn cứng hơn ba phần, huống chi là đặt mông ngồi trên đệm?

Lúc này ngồi trong chiếc kiệu lúc la lúc lác, đệm lại mềm đến lồm xồm, chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào để mượn lực, càng muốn mạng là, tầm mắt của người bên cạnh vẫn luôn đặt trên mặt mình, khiến toàn thân hắn cứng ngắc, lúc lạnh lúc nóng, quả thực chính là bị ngâm vào băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Tiết Thường hứng thú đánh giá vẻ mặt quần bách của hắn, cảm thấy vừa mới mẻ vừa thú vị, nhin không được muốn đùa hắn thêm chốc lát, một bộ hiển nhiên dựa hồ thân mình, ánh mắt giống như đang nhìn hoa ngấm trắng.

Vân Tê chưa từng cùng ngồi cùng ăn với hắn, ráng chống đỡ một lát nhưng rốt cuộc nhin không được, xoay mặt qua chỗ hắn, mí mắt cũng không dám nâng, cung kính hỏi:” Đại nhân có chuyện gì muốn giao phó cho thuộc hạ đi lo liệu?”.

Tiết Thường ngồi im, không nói lời nào, vẫn luôn trầm mặc cho đến khi hắn ngồi không yên, bỗng nhiên nhẹ nhàng nhoèn làn môi mỏng mỉm cười:” Hôm nay gió thật đúng là lớn vô cùng nha!”

“...” Vân Tê mờ mờ mịt mịt nâng mặt lên, chăm chú trong chốc lát mới nói:” Đại nhân, hôm nay không có gió”.

“À...” Tiết Thường như có như không lên tiếng, liếc mắt một cái qua búi tóc của hắn, nhin không được lại “Phốc” một tiếng cười rộ lên.

Vân Tê thật sự cảm thấy khó hiểu, khẩn trương đến lần thứ hai cúi đầu:” Đại nhân nếu là không có gì phân phó, vậy thuộc hạ vẫn là xuống kiệu đi theo đi”.

“Chờ trở về phủ rồi xuống” Tiết Thường cười tùm tùm khoát tay.

Vân Tê tuy rằng trong đầu đều là nghi vấn, nhưng bình thường đã quen vâng lời, đành phải quy củ đáp “Vâng”, thất lưng ngồi đến càng thẳng, hai tay nắm lại thành quyền đoạn đoạn chính chính đặt trên đầu gối.

Ngồi được một lát, cổ kiệu quẹo một cái, bên trong lặng ngắt như tờ, một tên ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt cứng nhắc, một kẻ làm biếng dựa gối, tản mạn vô cùng, đối lập thập phần rõ ràng.

Tiết Thường nhìn hắn một lúc lâu, thấy hắn không còn quần bách như trước nữa, cảm thấy có chút không thú vị, chặc chặc lưỡi rồi bỗng nhiên đứng dậy, kẻ môi đến bên tai hắn, còn chưa kịp nói chuyện thì thấy thân thể hắn đã cứng đờ, bên tai nhanh chóng ửng lên một tầng sắc đỏ.

Yên lặng nhìn một lúc lâu, Tiết Thường nhướn đuôi lông mày, nghiêng đầu nhìn mặt hắn, thấy mí mắt hắn còn cúi thấp hơn so với lúc trước, nhin không được cười khê ra tiếng, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được, thì thầm hỏi:” Không phải ngươi thích ta hay sao? Ta cho ngươi vào đây ngồi với ta, sao ngươi lại trầm mặc như thế?”

Vân Tê vừa nghe liền luống cuống, đầu cúi xuống còn thấp hơn:” Thuộc hạ không dám!”

Tiết Thường nhìn vết ửng đỏ của hắn từ bên tai lan tràn đến trên mặt, bỗng nhiên cảm thấy cả người hắn có chút sức sống hơn, nhin không được ý cười càng thêm sâu sắc, lại nói:” Không dám cái gì? Không dám trầm mặc? Hay là không dám thích?”

Vân Tê hận đến nỗi không thể phá một cái lỗ phía dưới cổ kiệu, làm cho mình rơi xuống mới tốt, trên mặt nhất thời đỏ đến có thể nhỏ máu, ngay cả cổ đều như bị một ngọn lửa thiêu cháy, môi giật giật lại không biết phải đáp lại như thế nào.

Tiết Thường đã quen với bản mặt than của hắn, lúc này nhìn hắn giống như bị chưng thành một quả cầu lửa, không khỏi cảm thấy mới lạ, ma xui quỷ khiến mà nắm cầm hắn chuyển mặt hắn lại đây, giống như đang đọc sách vẽ tranh mà đánh giá hắn.

Da thịt dưới đầu ngón tay nóng đến bỏng người, Tiết Thường thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ bối rối luống cuống, bỗng nhiên đáy lòng mềm nhũn, không đành lòng đùa hắn nữa, cười cười buông tay ra.

Vân Tê nhẹ nhàng thở ra, tư vị trong lòng nhất thời không thể phân biệt, vội vàng một lần nữa rũ rèm mi xuống.

Tiết Thường lại dựa vào gối dựa, muốn tựa đầu vào vách kiệu, lúc này mới phát hiện mũ quan vẫn chưa tháo xuống, tay mới vừa nâng lên, lại lần nữa hạ xuống, cười nói:” Vân Tê, lại đây tháo xuống giúp ta cái mũ vương vius này một chút”.

“Vâng” Vân Tê tuy nói là thị vệ, bất quá vẫn luôn đi theo bên người, trên cơ bản cũng đảm đương những việc giống như người hầu, nên những việc vặt như thế này làm cũng thuận buồn xuôi gió, xoay người thật

cẩn thận tháo mũ quan của hấn xuống, nhưng sau khi tháo xuống lại không có chỗ nào đặt, nghĩ đến có lẽ là mình đã chiếm chỗ đặt mũ quan này, không có cách nào đành phải nâng trên tay, lại quay về ngồi nghiêm chỉnh.

Tiết Thường bị bộ dáng này của hấn chọc cười, quay đầu từ trong góc lấy ra một chiếc gương đồng dùng để chỉnh lý y quan mỗi ngày trước khi vào triều, đưa tới trước mặt hấn.

Vân Tê không kịp nghĩ ngợi, theo bản năng vươn tay ra nhận lấy, thấy Tiết Thường trở tay kéo chiếc gương ra xa, sững sốt một chút, nâng mắt lên, mãnh liệt nhìn thấy chính mình trong gương, nhất thời ngốc luôn.

“ Ta nói hôm nay gió lớn, ngươi còn không tin” Tiết Thường cười tủm tỉm quơ quơ chiếc gương đồng trong tay:” Đây một đầu dây lá cây bạch quả, chẳng lẽ là do tự ngươi mọc ra?”

“ Đây là có chuyện gì?” Vân Tê khiếp sợ : “Thuộc hạ chưa từng phát hiện có người tới gần ! “.

“ Khẩn trương cái gì ? Có lẽ chỉ là đùa một chút thôi “ Những người có ân oán với Tiết Thường không ít, biết hấn là đang lo lắng cho mình, cười nói : “ Nếu thực sự có người muốn gây hấn, làm sao lại có thể làm ra cử chỉ ấu trĩ như thế này ? “.

Vân Tê sau giây phút khiếp sợ ngẩn ngui qua đi, cảm thấy hấn nói rất có đạo lý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại lập tức sững sốt một chút, thấp giọng nói : “ Nguyên lai đại nhân bảo thuộc hạ tiến vào, là bởi vì...”

Tiết Thường cười tủm tỉm cất chiếc gương đi : “Đúng vậy.”

Sắc mặt Vân Tê nhất thời có chút trắng bệch, đáy lòng lướt qua một tia mất mát khó có thể phát hiện, míu môi lại không hé răng, thấy hấn cất gương nhưng lại không dám mượn lại, đành phải đưa tay phải lung tung trên đầu.

Tiết Thường thấy hấn không có quy tắc gì mà phải nửa ngày cũng chỉ kéo xuống được có bốn năm miếng lá, lần thứ hai đứng dậy, bắt lấy tay hấn cười nói : ” Ngươi lại nhìn không tới, loạn phải cái gì ? “

Tay Vân Tê run lên, rầu rĩ nói : ” Thuộc hạ thất lễ, thiếu chút nữa đã làm đại nhân mất mặt”.

Tiết Thường dè tay hấn lại, vừa cười vừa không nhanh không chậm thay hấn gỡ lá cây xuống, thấy thân mình hấn cứng còng, nhìn không được cười ra tiếng : ” Vân Tê, ngươi theo ta nhiều năm như vậy, ta có từng khắt khe với ngươi chưa ? “.

Vân Tê hoảng hốt, vội vàng lắc đầu : ” Đường nhiên chưa từng ! “

“Đừng động ! ” Tiết Thường hai tay cố định đầu hấn, thấy khuôn mặt tái nhợt của hấn một lần nữa ửng lên một rặng mây đỏ, cười cười, kéo một bàn tay hấn ra khỏi mũ quan rồi bắt xòe ra, đặt những miếng lá cây mới gỡ xuống lên tay hấn, lại tiếp tục chỉnh gọn lại tóc mai cho hấn, nhẹ giọng hỏi : ” Nếu ta chưa từng khắt khe với ngươi, vậy vì sao ngươi lại e ngại ta như thế ? “.

Những nơi Vân Tê bị hấn chạm qua đều nóng lên, trong lòng càng hoảng : ” Không phải, thuộc hạ chính là kính trọng đại nhân, cũng không phải là e ngại”.

” Kính trọng ? Kính sợ thì đúng hơn” Tiết Thường xoay mặt hấn lại đây, lại gỡ xuống một miếng lá, nghe hô hấp hấn rối loạn, chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười : ” Vừa mới nói là không e ngại, ngươi hoảng cái gì ? “

Vân Tê vội vàng cup mi xuống : ” Không có”.

Tiết Thường nhìn hấn một cái, động tác trong tay không ngừng, khe thở dài : ” Rõ ràng là một lương đồng nhân tài, sao lại cam chịu ở trong tường viện làm một tên thị vệ vô danh. Mặc dù ta không khắt khe với ngươi, nhưng ta vẫn cảm thấy ngươi luôn ở bên cạnh ta thật sự là ủy khuất”.

Vân Tê không khỏi một trận hoảng sốt, vội vàng nói : ” Đại nhân một lòng vì dân, đặc tội không ít tham quan ô lại, người âm thầm như hổ rình mồi nhiều vô số kể. Thuộc hạ mặc dù bất tài, nhưng lại kính trọng đại nhân, có thể được đi theo bảo vệ sự an toàn cho đại nhân, đây đã là phước ba đời của thuộc hạ, nên cũng không cảm thấy ủy khuất dù chỉ là nửa phần! “

” Người không ủy khuất, ta ủy khuất thay người” Tiết Thường chỉnh lý búi tóc của hắn cho sạch sẽ, thu tay lại yên lặng nhìn hắn : ” Đã sớm bảo người đi thi Võ Trạng nguyên, người chết sống không nghe. Hiện giờ lấy địa vị của ta, chức vị Võ Trạng nguyên này người cũng không cần thi, nếu muốn phát triển tiền đồ của mình, ta trực tiếp tiến cử người ra ngoài là được”.

Huyết sắc trên mặt Vân Tê như bị rút hết, theo bản năng nắm chặt tay, đem những lá cây trong lòng bàn tay vò lại, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn : ” Vậy thuộc hạ đã làm sai điều gì nên đại nhân mới muốn đuổi thuộc hạ đi ? “.

Tiết Thường sững sốt, cười lộ lên : ” Ta chỉ là không đành lòng bó buộc đôi cánh của người thôi. Người nghĩ đi đâu vậy ? “.

Vân Tê cắn chặt môi, khuôn mặt thanh lãnh luôn nghiêm nghị kia hiện lên một tia thê lương, cúi đầu giấu đi tất cả cảm xúc, thấp giọng nói : ” Thuộc hạ có thể có lựa chọn của chính mình hay không ? “

” Dĩ nhiên”

Vân Tê cúi đầu xuống thấp hơn, thanh âm nhẹ như muỗi kêu : ” Đôi cánh của thuộc hạ là do đại nhân ban cho, thuộc hạ chưa bao giờ nghĩ đến con đường mưu sinh khác, chỉ cần đại nhân không chê, thuộc hạ nguyện vẫn luôn chờ đợi người sai phái”.

Tiết Thường không nháy mắt nhìn hắn một lúc lâu, thấy hắn dưới ánh nhìn chăm chú của mình lần thứ hai phấp hờng lỗ tai, trong lòng bỗng nhiên như bị gãi một chút, nhướn môi cười nói : ” Nếu người có thể vào triều làm tướng, chẳng phải sẽ tăng thêm trợ lực cho ta ? “.

Vân Tê sững sốt, nói đi nói lại đều trở về chỗ cũ, rũ mắt xuống nói : ” Đại nhân lời nói chí lý, thuộc hạ nguyện ý thử một lần”.

” Người ngược lại nói một chút liền hiểu” Tiết Thường ý cười dạt dào : ” Nhưng mà lời này ta đảm đương không nổi, ta bất quá chỉ là đùa người thôi, vậy mà người cũng tin ? “

Vân Tê ngạc nhiên, lập tức lại có chút giật mình, mỗi ngày bên nhau, tự nhiên liền hiểu được hắn cũng không phải là người chấp nhất với quyền lực, nghĩ tới việc mới vừa rồi cho rằng lời nói của hắn là thật, nhin không được có chút xấu hổ.

Tiết Thường thấp giọng cười nói : ” Nói không chính xác khi nào ta sẽ từ quan quy ẩn, người cần phải suy nghĩ tốt đường lui cho mình, nếu buông tha cơ hội vào triều làm tướng, vẫn luôn đi theo ta thì chỉ có thể ngồi chờ chịu khổ “.

Vân Tê có chút giật mình đối với lời nói của hắn, lại bởi vì lần thành thật nói với nhau này khiến cho cảm động, âm thầm đề nén lại cảm xúc đang dâng trào, rũ mi nói : ” Thuộc hạ nguyện vẫn luôn đi theo bên cạnh đại nhân ! “.

Tiết Thường gật gật đầu, cười híp mắt : ” Xem ra hôm nay người cũng không còn là người chất phác kiêu lời, bức người nóng nảy lên là có thể làm cho người bộc bạch những lời không thường nói ra”.

Vân Tê nhất thời không còn từ gì để nói, trên mặt nháy mắt lại xuất hiện thần sắc quẫn bách, vội vàng ngồi thẳng thân mình, lại khôi phục bộ dáng chàng thị vệ mặt lạnh như xưa.

Tiết Thường cảm thấy thập phần thú vị, nhin không được cười ha ha lên.

Vân Tê bị hắn cười đến lần thứ hai ngồi không yên.

Cùng ngày trở về, Tiết Thường liền tìm được một việc vui, tùy tay chọn một quyển sách ném vào trong tay thị vệ nhà mình, cười mỉm bưng chung trà lên uống một ngụm : » Dù sao cũng không có việc gì làm, cầm quyển này đọc cho ta nghe một chút”.

Vân Tê vẻ mặt rối rắm, muốn nói lại thôi, muốn hỏi gì đó nhưng lại cảm thấy chính mình không nên hỏi nhiều, đành phải kiên trì mở sách ra.

Tiết Thường cười toe toét : ” Nếu không cho người mở miệng, sợ sẽ lớn lên thành người câm. lát nữa lấy mấy quyển còn lại trên giá sách đều bỏ vào túi, ngày mai xuất môn bỏ lên xe ngựa mang theo bên người, về sau mỗi ngày đều đọc cho ta nửa canh giờ”.

Vân Tê cũng không có chú ý tới mệnh lệnh nhàm chán này, kinh ngạc ngẩng đầu : ” Ngày mai xuất môn ? “.

Tiết Thường gật gù đầu, buông chung trà : ” Vùng Nghiệp Huyền xảy ra nạn hạn hán, Hoàng thượng lệnh cho ta đi qua làm chủ công việc cứu trợ thiên tai”.

Hoàng đế thực thích lệnh Tiết Thường làm khâm sai đại thần, Vân Tê đã muốn tập mãi thành thói quen đối với việc này, nghe vậy cũng chưa có quá nhiều kinh ngạc, chỉ là gật đầu lên tiếng.

Tiết Thường lại nói : ” Hoàng thượng còn bảo ta chọn một người đi cùng, ta liền nói tên Du đại nhân, nói vậy hẳn lúc này chắc cũng là đang thu thập hành lý”.

Vân Tê sững sốt một chút, trong đầu bỗng nhiên toát ra bộ dáng Bạch Lê huyền ảo trước mặt hắn, nhất thời sắc mặt có chút biến thành màu đen.

Tiết Thường nói xong nhưng thấy người vẫn còn bất động một lúc lâu, không khỏi thúc giục : “ Ờn ? Cầm sách trong tay là để làm dáng sao ? Mau đọc cho ta nghe một chút” Vừa nói vừa rót trà.

Vân Tê mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại rối thành một cục, nhìn quyển sách này là biết nó đã bị Tiết Thường lật qua không dưới ba lần, kiên trì hé miệng bắt đầu đọc cho hắn nghe.

59. Chương 59: Thần Y

Sáng sớm hôm sau, trước cửa Du phủ, một chiếc xe ngựa đã sớm dừng ở đó, thân xe chắc chắn giản dị, thiết kế bên trong xe đơn giản nhưng lịch sự, tao nhã. Bạch Lê vui vẻ ra mặt mà kéo Du Thanh lên xe ngựa, vừa ngồi vào liền khẩn cấp thúc giục mấy tên hồ ly tùy tùng bên ngoài mau chút xuất phát.

Tuy nói hiện giờ trời đã ấm dần lên, nhưng mà vẫn còn có chút lạnh, bởi vậy bên trong xe ngựa không chỉ có đệm mà còn có chăn mỏng mềm mại. Bạch Lê khép cửa xe ngựa lại, xoay người hưng phấn bổ nhào vào chăn mỏng lăn lộn, lăn đã nghiện mới nhấc đầu, phát hiện Du Thanh đang nhìn mình cười dịu dàng, nhin không được nhếch miệng cười ngây ngô : ” A Thanh ! Xe ngựa thật thoải mái “.

Du Thanh cúi người hôn lên khóe môi hắn, ve vuốt mặt hắn, cười nói : ” Ra khỏi thành sẽ không có đường mòn bằng phẳng, có thể sẽ không thư thái như vậy nữa”.

Bạch Lê đứng lên cọ đến bên người hắn dựa vào, ôm thắt lưng hắn vui rạo rức nói : ” Ôm A Thanh thì tốt rồi”.

Ý cười trong mắt Du Thanh như nước hồ thu, hai tay ôm sát hắn, chóp mũi cọ cọ lên da thịt bóng loáng mịn màng trên cổ hắn, thấy hơi thở hắn hỗn loạn, trong lòng thỏa mãn không nói nên lời, nhưng theo đó mà đến cơn ngứa xốt khôn nguôi.

Bạch Lê thích không phải là ngồi xe ngựa, mà là có thể được cùng ngồi chung với hắn, không có hắn, làm cái gì cũng sẽ thiếu đi lạc thú. Mỗi khi Du Thanh nghĩ đến đó, nhin không được một trận than thở, tra tấn hơn một ngàn năm, làm sao có thể hoàn toàn biến mất chỉ sau vài giây phút ngọt ngào ngắn ngủi ? Sự phụ nói một ngàn năm tiếp theo này, chỉ hi vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới tốt.

” A Lê...”

” Ờn ? ” Bạch Lê cười tủm tỉm nâng mặt lên, thấy thần sắc nặng nề trong mắt hắn thì có chút sững sờ : ” Làm sao vậy ? “.

Du Thanh đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sau cổ hắn, kéo hắn lại tựa trán vào nhau, khóe môi nổi lên một nụ cười cực kỳ cưng chiều : ” Việc thú vị trên thế gian này có rất nhiều, một năm rưỡi nữa, chờ ta từ quan, ta sẽ mang ngươi đi dạo chơi tứ hải, xem cảnh ngắm hoa, được không ? “.

Con người đen láy của Bạch Lê lóe ra những điểm sáng rực rỡ, hiển nhiên là thập phần khát khao, gật đầu cười : ” Hảo ! “.

” Ờn cứ u cốc, chơi thuyền trên hồ, hóng gió chờ đến ngày muôn hoa khai hoa nở nhụy, đại mặc cô yên, người muốn đi chỗ nào, chúng ta liền đến chỗ đó”.

Bạch Lê nghe được suy tư, lẩm bẩm nói : ” Ta cũng chưa đi qua, đều muốn đi...”

” Bé ngọc...” Khóe mắt Du Thanh một trận chua xót, đau lòng mà vuốt ve làn tóc đen mềm mại của hấn : ” Hiện giờ nhà ở xa hoa đã ở qua, món ngon cũng hưởng qua, nhuyễn kiệu xe ngựa cũng ngồi qua, người còn có việc gì muốn làm không ? Nếu như không có, sau chuyến đi này về thì ta liền từ quan”.

Bạch Lê cắn nhẹ lên cằm hấn một cái, nheo mắt cười rộ lên : ” A Thanh nói những việc này so với có chức vị còn ý nghĩa hơn nhiều. Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với người, đi chỗ nào ta cũng thích ! “.

Du Thanh bị hấn cười đến lòng muốn nhũn ra, nheo nheo mũi hấn : ” Đây là chính người nói, ta đây sau khi trở về liền đệ sổ con lên cho Hoàng thượng”.

” Ân ! ” Bạch Lê gật gật đầu, tại trên môi hấn chụt một hơi.

Trên đường ra khỏi thành, Du Thanh luôn trầm ngâm, Bạch Lê đều đã quên hết chuyện trên thiên đình, hiển nhiên là lúc ấy đã bị kích thích quá lớn, theo bản năng mà lựa chọn quên đi, hiện giờ nếu mình nói thân phận cho hấn biết, có khả năng sẽ khiến cho hấn nhớ lại chuyện quá khứ. Nay không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu....

Năm đó Bạch Lê vẫn chưa tu thành hình người, tuy rằng linh lực rất mạnh, nhưng chung quy cũng chỉ là một tiểu hồ ly tâm trí còn chưa định hình, bị người ta ra đòn hiểm ác rồi nhục mạ như vậy, làm sao có thể chịu đựng được ? Hiện giờ hấn đã thành niên, lại trải qua ngàn năm đau khổ, nếu bây giờ nhớ lại có lẽ có thể tiếp nhận được rồi chăng ?

Du Thanh vốn dĩ không muốn làm cho Bạch Lê phải thừa nhận những điều này, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì thấy sớm muộn gì mình cũng giấu không được, Bạch Lê vẫn cho mình là người phạm, nếu qua mười năm, hai mươi năm nhưng vẫn không thấy mình già đi, tất nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái, còn không bằng sớm nói cho hấn biết, miễn cho hấn lo lắng kiếp sau không tìm thấy mình, trong lòng bất an.

Bạch Lê ghé vào trên đùi hấn nghe tiếng xe lăn bánh, lúc mệt mỏi muốn ngủ liền xích lại gần ngực hấn, vừa ngưỡng mặt lên thì nhìn thấy mắt hấn vẫn còn trầm tư, hiếu kỳ hỏi : ” A Thanh, người đang nghĩ gì ? Nạn dân nơi Nghiệp Huyền sao ? “.

Du Thanh lấy lại tinh thần, cười cười, sờ sờ đầu hấn : ” Ân, suy nghĩ chừng nào xe ngựa mới có thể đến nơi”.

Bạch Lê nghe vậy thì thần sắc có chút đắc ý : ” Chúng ta vốn dĩ có thể trong thời gian nháy mắt là tới nơi, bất quá bởi vì chiếu cổ Tiết đại nhân và tên đầu gối kia, nên vẫn phải từng ngày từng ngày mà đi thôi ! “.

Du Thanh buồn cười nựng nựng cằm hấn, quyết định chờ sau khi từ quan rồi nói cho hấn biết.

Xe ngựa dừng ngoài cửa thành một lát, đợi cho đoàn người Tiết Thường lại đây, liền cùng nhau tiến về phía nam. Một đường đi này tuy nói rằng đi vội vàng vàng, nhưng ngược lại người ngồi trong xe ngựa cũng thật thanh thản.

Tiết Thường làm quan mười mấy năm, khó có được gặp một người tri tâm đấu cờ, liền nổi lên hưng trí mà lôi kéo Du Thanh chơi cờ, ngẫu nhiên xóc nảy một cái liền làm bàn cờ bị xáo trộn, hoặc là dựa vào ký ức mà sắp xếp lại quân cờ, hoặc là mở lại ván khác, chơi bất diệc nhạc hồ.

Khi Du Thanh chơi cờ, Bạch Lê rất muốn biến thành hồ ly ghé vào trên đùi hấn ngủ, nhe hạ lại không thể để lộ nội tình trước mặt người ngoài, nhân rồi nhàm chán đành phải đi khiêu chiến điểm cực hạn của Vân Tê, một đường này quả thực là gà bay chó sủa.

Tiết Thường nói được thì làm được, thật sự mang theo một ít sách ưa thích, mỗi ngày trước khi nghỉ trưa đều buộc Vân Tê phải đọc nghe một lát. Vân Tê âm thầm nhũu mảy, suốt nửa thì hai đầu chân mảy dính vào nhau, hấn nhớ rõ trong thư phòng Tiết Thường rõ ràng có rất nhiều loại sách, từ thiên văn cho đến địa lý, không rõ tại sao ngài ấy lại chỉ chọn loại sách này, do dự nhiều ngày, rốt cục có lấy dũng khí hỏi : ” Đại nhân, ngài có mang loại sách nào khác nữa không ? “.

Tiết Thường từ từ nhắm hai mắt lại, nhoẻn miệng cười khê : ” Không, như thế nào, mấy loại sách này người không thích đọc ? Vậy kêu gã sai vặt đi mua chút *** từ diễm khúc, thay đổi khẩu vị”.

” Không, không, không phải ! ” Đỉnh đầu Vân Tê nháy mắt ứng lên một tầng ráng đỏ, hai tay nắm chặt quyển sách đến thiếu chút nữa muốn xé nát : ” Ta đây liền đọc ! “.

Bạch Lê ẩn thân trên nóc xe ngựa bọn họ nghe lén, trở về thì thầm bên tai Du Thanh một phen, nói xong ôm hân cười ha ha.

Nghiệp Huyền tuy nói là huyện, nhưng kỳ thực địa giới cực lớn, đoàn người lúc đi nhanh lúc đi chậm rốt cuộc cũng tới gần nơi đó, khi chỉ còn cách một khoảng thì liền vứt bỏ xe mà đi, một đường đi đến, chỉ nhìn thấy người chết đói khắp nơi, lòng sông khô cạn, cỏ cây héo rũ.

Đời trước Du Thanh làm quan vẫn chưa bị chỉ thị tiến đến nơi này giám sát giúp nạn thiên tai, bởi vậy hoang cảnh trước mắt này Bạch Lê cũng chưa từng thấy qua, không khỏi khiếp sợ.

Một đường lướt qua vô số dân đói xanh xao vàng vọt, cực kỳ gian nan mà vào cửa thành, bên trong thành cảnh tượng cũng không khá hơn chút nào, tiếng ai thán triền miên, nơi chốn khóc nỉ non, Bạch Lê nắm chặt tay Du Thanh, trừng lớn mắt nhìn tình cảnh bốn phía, cảm thấy hết hồn.

Tri phủ địa phương nhìn thấy bọn họ thì chạy tới thở phào một hơi, vội vàng đón bọn họ vào nhà nghỉ ngơi. Đoàn xe vận chuyển lương thực tiếp tế thiên tai đến chậm hơn một chút, nên trước tiên bọn họ chỉ có thể lấy một ít lương thực còn sót lại cho người ta nấu cháo loãng rồi phát ra bên ngoài, cứ thế đợi hai ngày, rốt cuộc chờ được đại quân chở lương thực đến đây. Mở lều cháo, lều thuốc, duy trì trật tự, mỗi ngày đều vội đến nỗi chân không chạm đất.

Vào đêm, Bạch Lê ôm Du Thanh ngẩn người, tinh thần hoảng hốt.

Du Thanh vén sợi tóc bên thái dương hất ra, nhẹ giọng hỏi : ” A Lê, mệt phải không ? “.

Bạch Lê lắc đầu, qua một lúc lâu mới nói : ” Bọn họ thật đáng thương, sinh bệnh sinh bệnh, đói chết đói chết”.

” Thế gian khổ ải là như thế” Du Thanh hôn lên mi tâm hắn : ” Chúng ta phải ở lại đây mấy tháng mới trở về, chờ làm xong việc ở đây thì ta sẽ từ quan, cũng coi như trước sau vẹn toàn, chỉ là khổ cho người. Nếu người mệt, trở về nghỉ ngơi đi, cho các trưởng lão chăm sóc người, được không ? “.

Bạch Lê lắc đầu ôm chặt lấy hắn : ” Không, ta cùng với người”.

Sau thiên tai tất có ôn dịch, mặc dù có cẩn thận đi chẳng nữa nhưng vẫn không thể ngăn cản được dịch bệnh bùng phát. Bất quá chỉ mới hơn nửa tháng mà vùng này đã truyền nhiễm bệnh ôn dịch. Du Thanh và Bạch Lê có linh lực hộ thân, dĩ nhiên sẽ không sợ, bất quá cũng chưa biểu hiện bộ dáng không sợ hãi.

Trong khoảng thời gian này, Bạch Lê cũng không nhàn rỗi, nếu không phụ giúp ở lều cháo thì là ở trong lều thuốc làm trợ thủ, mặc cho Du Thanh có đau lòng ngăn cản như thế nào cũng không nghe.

Trong lều thuốc có vài vị thầy thuốc đầu bạc râu xám, tại vùng này rất có danh tiếng, nề hà nếu là những chứng bệnh khác thì có thể điều thủ hồi xuân, nhưng trận ôn dịch này thì khó có thể chống đỡ. Ngay lúc bọn họ đang gấp đến độ thiếu chút nữa đầu bạc rụng hết không còn một cọng, thì vùng Nghiệp Huyền bỗng nhiên có một vị thần y thanh danh vang dội đến đây, tên là Kim Ô.

Khi thần y đang ở ngoài thành chữa bệnh cứu người, trong lều thuốc, vài vị lão giả nghe được tin tức liền kích động đến mức đứng ngồi không yên, nếu không phải bận bịu đến nỗi không thể phân thân thì chỉ sợ đã muốn chạy vội ra khỏi thành.

Bạch Lê có chút tò mò, quay đầu hỏi Vương đại phu đang ngồi trộn thuốc kế bên : ” Vị thần y này là thần thánh phương nào a ? Sao mà đám các người đều kích động như vậy ? “.

Wương đại phu hai tay có chút run rẩy, thở dài một tiếng nói : ” Ở đây luôn có một đồn đãi, nói Tây Ngọc sơn là nơi các vị thần y xuất hiện, mỗi đời chỉ truyền cho một người, đáng tiếc đến bây giờ cũng chưa ai thấy được diện mạo chân thực, hai chữ Kim Ô, vốn cũng không phải là tên thật của thần y, mà là danh hiệu của mỗi đời thần y. Tây Ngọc sơn quanh năm tuyết trắng, nếu muốn đến bái phỏng cũng khó như lên trời, mặc dù là lên được đi, nhưng người ta cũng không phải dễ thấy ai liền thu làm đồ đệ. Nếu lúc sinh thời có thể gặp được Kim Ô thần y một lần, âu cũng không uổng công sống ở trên đời này a ! “.

Bạch Lê nghe được lú lú, lại càng thêm tò mò : ” Nếu không có tên, lại không biết diện mạo hán thể nào, vậy các người làm sao có thể biết được hán có phải Kim Ô thần y hay không ? “.

Một vị lão giả khác bên cạnh nói : ” Kim Ô thần y đều tùy thân mang theo một cái hỏa hồ lô, vô cùng dễ phân biệt. Người nói trên thiên hạ này làm gì có hồ lô nào mà trời sinh đã đỏ như lửa ? Chiếc hồ lô kia của hán là vật hiếm thấy trên thế gian, ai có thể làm giả được ? “.

Nếu không phải là thầy thuốc, chỉ sợ cả đời cũng chưa nghe qua danh hào Kim Ô thần y, mặc dù là những lão danh y, đa số cũng cho rằng đây là lời đồn đãi hư ảo giả dối, bất quá hiện giờ nhân vật trong lời đồn xuất hiện, không khỏi khiến mọi người không tin.

Khi tin tức rơi vào tai Du Thanh, Du Thanh khó có thể nhận ra mà hơi nhú mày, thấy Bạch Lê khẩn cấp muốn đi ra ngoài trông thấy vị thần y này, vội vàng giữ chặt hán lại : ” A Lê, người đừng đi. Thần y đang chữa bệnh cứu người, người đi không phải là thêm phiền sao ? “.

Bạch Lê cười hì hì : ” Ta không quấy rối, ta đứng một bên nhìn một cái”.

“Nghe lời, bên ngoài loạn lắm, nếu người muốn nhìn, chờ thần y vào thành rồi lại nhìn, không vội chỉ một ngày hai ngày”. Du Thanh nói ngon nói ngọt mà đồ dành một phen, cuối cùng cũng khuyên được hán trở về, chờ hán đi lều thuốc, xoay người liền lo lắng mà một mình ra khỏi thành.

Ở trong thành, Du Thanh vẫn chưa cảm thấy khác thường, nguyên bản có thể dùng gương mà xem quang cảnh phía ngoài thành một cái không sót gì, nhưng thật sự là trong lòng sâu lo, cảm thấy vẫn là tự mình đi mới yên tâm. Trước đó hán cũng không biết chút gì về vị thần y này, nên dĩ nhiên không biết có một nhân vật số một như vậy tồn tại, nhưng hôm nay nghe xong người khác kể lại, lực chú ý liền lập tức ngưng tụ tại quả hỏa hồ lô kia.

Vừa nghe đến hỏa hồ lô, hán liền nhin không được thấy thót tim. Theo sự hiểu biết của hán, hỏa hồ lô là pháp bảo trăm tiên của Lục Áp đạo quân, từ thần diệu Kim Ô biến ảo mà thành, hình dạng hồ lô, mà vị thần y kia thể nhưng cũng tên là Kim Ô. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy ?.

Du Thanh một bên đi ra ngoài, một bên âm thầm cân nhắc, thật sự không nghĩ ra tại sao Lục Áp đạo quân lại tới chỗ này, có phải là có liên quan với thiên đình hay không ? Bất quá Lục Áp đạo quân là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, làm việc cũng không chịu sự quản thúc của thiên đình, không có đạo lý lại thay thiên đình làm cái việc chạy chân như thế này.

Ra khỏi thành, quả thực thấy một đồng người đang vây quanh ở chỗ râm mát cạnh tường thành, trong ba tầng ngoài ba tầng, tuy rằng có vẻ bệnh tật, nhưng bởi vì có hy vọng nên tinh thần vô cùng tốt.

Du Thanh bất động thanh sắc đi qua, cách đám người thì nhìn thấy một vị nam tử trẻ tuổi, tướng mạo tuấn tú, lưng đeo cái sọt đang xoay người bắt mạch, dời mắt xuống dưới, quả thực nhìn thấy bên hông hán có đeo một cái hồ lô màu lửa đỏ.

Bất quá quả hồ lô này lại không giống với quả mà hán đã được nhìn thấy trong bức tranh tại chỗ sư phụ, trên eo quả hồ lô của Lục Áp đạo quân có ấn hình chiếc cánh màu đen của thần diệu Kim Ô, mà quả trước mắt này lại chỉ thuần một màu, hình dạng cũng có chút ít khác biệt.

Thần y bắt mạch xong cho một người trong số đó, xác định người nọ bị nhiễm ôn dịch, liền bảo người nọ đi qua một bên chờ hán sắc thuốc, rồi xoay người lại bắt mạch cho người tiếp theo.

Du Thanh ở một bên dùng phép thuật tìm kiếm vài lần nhưng vẫn không thể tra ra một chút tiên khí nào trên người hán, thấy thế nào cũng đều là một người phạm phổ thông, không khỏi bắt đầu hoài nghi rằng có phải là mình lo nghĩ nhiều quá hay không.

Đang lúc âm thầm phỏng đoán, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm khoan khoái pha chút giận dữ của Bạch Lê : ” A Thanh, người không cho ta đến nhưng tự người lại trộm tới đây ! “.

Du Thanh giật mình quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Lê giống như tên bắn mà lao vào ngực mình, ngẩng đầu làm cái mặt quỷ.

Du Thanh phát hiện thần y đã muốn nhìn sang hướng bên này, theo bản năng xoay người không dấu vết bảo vệ Bạch Lê, rũ mắt xuống hỏi : ” Sao người lại tới đây ? Không phải bảo người đừng đến đây sao ? “.

” Ta đi tìm người không được a ?! ” Bạch Lê hướng hẩn khi khi cái mũi, thăm dò nhìn thoáng qua thần y, thấy vị thần y đang nhìn sang mình và Du Thanh cười cười, vội vàng trả lại cho một cái tươi cười sáng lạn.

Du Thanh bắt đắc dĩ, đành phải buông hẩn ra.

Pháp thuật của Lục Áp đạo quân đến tột cùng là thâm sâu đến trình độ nào, ngay cả đến sư phụ cũng không thể hiểu hết, huống chi chỉ là một tên thượng tiên như hẩn ? Đạo quân nếu cố ý giấu diếm thì làm sao hẩn có thể nhìn thấu, nếu thật sự là vì gút mắc giữa hẩn và thiên đình mà đến, e rằng muốn trốn cũng trốn không thoát, nếu thấy, đơn giản liền thẳng thắn với nhau một chút.

Quyết định xong, Du Thanh liền lôi kéo Bạch Lê đi qua bên kia, trong lòng cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ cho hẩn là một người bình thường, cùng hẩn hàn huyên tán gẫu về tình hình bệnh dịch nơi đây.

Kim Ô thần y nói chuyện cực kỳ từ tốn, cười nói : ” Tình hình bệnh dịch này ta đã tìm ra giải pháp, bất quá chỉ với sức lực một người thì e là làm không xuể, lát nữa ta viết phương thuốc xuống, đại nhân có thể giao cho các thầy thuốc khác, nhìn xem được liệu bên trong thành có đủ không. Nếu đủ thì có thể trị liệu được nhanh hơn một chút”.

Du Thanh thay mặt Hoàng đế, Thừa tướng và quan viên địa phương cảm tạ hẩn, lại ở một bên nhìn lúc lâu, chờ hẩn biết ra phương thuốc, liền dẫn Bạch Lê quay về.

Bạch Lê đã được gặp qua thần y, bất người liền chạy tới trong lều thuốc đắc ý thối phồng với đám lão nhân kia, nói hỏa hồ lô kia tinh xảo xinh đẹp như thế nào, vị thần y kia tính tình tốt như thế nào, khiến cho bọn họ hâm mộ muốn chết, bỗng nhiên tựa như ảo thuật mà lấy ra phương thuốc : ” Nhạ, đây là phương thuốc thần y khai ra, các người nhìn xem có phải thực khó lường hay không ? “.

Nhóm lão nhân ủa nhau chạy lại, sau khi xem xong càng phát ra kích động : ” Thần y không hổ là thần y, phương thuốc này, có ai mà nghĩ ra được ?! ” Nói xong liền vội vàng vàng ấn theo phương thuốc chạy đi tìm dược liệu.

Qua mấy ngày như thế, thần y trừ bỏ xem bệnh vẫn là xem bệnh, Du Thanh âm thầm quan sát hồi lâu, nhưng vẫn không nhìn ra bất kỳ manh mối nào, mà mình và Bạch Lê vẫn là hảo hảo như cũ.

Xoa bóp mi tâm, buông ra sổ sách đang cầm trên tay, thầm than một tiếng : Có lẽ, chính mình đã suy nghĩ nhiều quá ?

60. Chương 60: Trường Sinh

Có câu ” Không bột đổ gột nên hồ”, y thuật của Kim Ô thần y cho dù có cao minh đến đâu, nhưng khi đụng tới tình huống dược liệu thì cũng chỉ có thể bó tay không biện pháp. Tuy rằng lúc dược liệu khan hiếm Tiết Thường đã sớm sai người đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng chuyện này lại cực kỳ tốn thời gian, cuối cùng vẫn có không ít người đợi không được mà tắt thở.

Bạch Lê không chuyên tâm già già thuốc trong cối, làm cho mấy thứ bên trong bị già nát tùm lum nhưng vẫn không dừng tay. Kim Ô nhìn thoáng qua chiếc cối trong tay hẩn, lại ngược lên nhìn nhìn mặt hẩn, thấy bộ dáng hẩn giống như đang hồn du thiên ngoại, có chút kinh ngạc, vội vàng đoạt lại cối thuốc, thân thiết hỏi : ” Làm sao vậy ? Có chỗ nào không thoải mái sao ? “.

” A ? ” Bạch Lê hoàn hồn, lắc lắc đầu nói : ” Không có a, ta không sao”.

Kim Ô quan sát hẩn một chút, nhíu mày nói : ” Sắc mặt người tái nhợt như thế, vậy mà còn nói không có việc gì ? Mau vươn tay ra, ta bắt mạch cho người”.

Bạch Lê không để ý lăm vươn tay ra : ” Không tin người nhìn xem, ta thật sự không có việc gì. Chỉ là vì nhìn thấy nhiều người chết như vậy nên trong lòng thập phần khó chịu thôi “.

” Khó chịu cái gì ? Sinh lão bệnh tử đều là nhân chi thường tình” Kim Ô ôn hòa cười cười, nắm cổ tay hẩn, vừa mới tìm được mạch hẩn, chân mày cau lại thật chặt, nhanh chóng liếc mắt nhìn hẩn một cái, rồi liền liếm đi thần sắc, rũ mắt cẩn thận bắt mạch cho hẩn, lúc này mới thật sự xác định, mạch của hẩn không phải là mạch của con người.

” Chính là bởi vì sinh lão bệnh tử là nhân chi thường tình nên ta mới khó chịu a...” Bạch Lê không hề phát giác, vẫn còn nói nhỏ : ” Vừa nghĩ đến chuyện vạn nhất một ngày nào đó A Thanh cũng sinh bệnh, trong lòng đã cảm thấy vô cùng khó chịu. Hơn nữa, về sau hẳn sẽ già đi, sẽ.... “.

Kim Ô ấn ấn lên mạch đập chỗ cổ tay hắn, rất nhanh liền đoán được nguyên hình của hắn, cảm thấy có chút buồn cười, buông tay hắn ra nói : ” Người cũng sẽ sinh bệnh, cũng sẽ già đi, về sau cũng có một ngày sẽ....” Cuối cùng còn cố ý nhại theo hắn mà kéo âm dài ra rồi im bặt.

Bạch Lê hừ hừ một tiếng, không có cách nào cãi lại nên chẳng thèm đáp lời.

Kim Ô đổ được liệu bị hắn giã nát vào cái thau để sang một bên, lại lần nữa chọn một ít bỏ vào đặt lên tay Bạch Lê.

Bạch Lê theo bản năng tiếp nhận, sắc mặt âm trầm, cảm thấy chính mình thật sự càng ngày càng tham lam, trước kia cho dù chỉ có thể liếc mắt nhìn Du Thanh một cái thì hắn đã cảm thấy toàn thân giống như được rót vào một dòng nước ấm, sau lại liền chờ đợi có thể được ở bên cạnh hắn, sau đó nữa lại ngóng trông hắn có thể thích mình, từng bước từng bước lún sâu vào vũng lầy.

Mấy kiếp luân hồi, hắn rốt cuộc có thể tương thủ cùng Du Thanh, nguyên bản tưởng rằng hắn sẽ thỏa mãn với điều đó, nhưng khi vừa nghĩ tới mỗi kiếp đã từng lỡ nhau ấy, trong lòng liền hoảng loạn. A Thanh già rồi thì sau này sẽ xuống mộ, hắn không sợ đợi chờ, nhưng lại sợ đợi không kịp, vạn nhất mọi chuyện lại giống như trước đây, mỗi một lần đều lỡ nhau, vậy phải làm thế nào mới được ?

Trong lòng Bạch Lê rối loạn, lực đạo giã thuốc cũng khi mạnh khi nhẹ, không có quy luật gì.

Kim Ô thần y nhìn xem lắc đầu liên tục, thấy bốn bề vắng lặng, liền bưng rổ thuốc đi qua ngồi bên cạnh hắn : ” Nếu ta đoán không sai, quan hệ giữa ngươi và Du đại nhân cũng không phải là kém đi ? “.

Bạch Lê vừa nghe, cảm xúc suy sụp nháy mắt biến mất vô tung, cười tủm tỉm gật đầu, vẻ ngọt ngào trên gương mặt dù thế nào cũng không che giấu được.

Kim Ô thấy bộ dáng này của hắn chỉ cảm thấy buồn cười, thở dài một tiếng, cảm khái nói : ” Đã sớm nghe nói Hồ tộc si tình, không nghĩ tới đời này ta lại có dịp được nhìn thấy một người như vậy”.

“A ? ” Bạch Lê mãnh liệt ngẩng đầu, trừng lớn mắt nhìn hắn, vẻ mặt ngạc nhiên : ” Người, làm sao người biết ? “.

Kim Ô nhếch môi cười, chìa chìa cổ tay hắn.

Bạch Lê cúi đầu theo tầm mắt hắn, nhìn chằm chằm cổ tay mình một lúc lâu, đột nhiên từ trên băng ghế bắn lên, thiếu chút nữa làm ngã cối thuốc, trừng mắt nhìn hắn chốc lát rồi phồng má cảm giận nói : ” Không có khả năng, không thể nào bắt mạch mà nhìn ra được ! Năm kia ta bị thương hàn, thấy thuốc đi tới xem bệnh cho ta nhưng cũng không nhìn ra được gì ! “.

” Thầy thuốc bình thường dĩ nhiên là nhìn đoán không ra” Kim Ô thần y cười cười, cúi đầu tiếp tục nhặt thuốc : ” Người khác nhìn không ra nhưng cũng không có nghĩa là ta nhìn không được”.

Bạch Lê thất bại gãi đầu một lần nữa ngồi xuống, nghĩ nghĩ lại nghi ngờ mà trừng hắn : ” Không đúng, các trưởng lão nói cho ta biết, lúc biến ảo thành hình người thì mạch đập sẽ không khác với người thường, làm sao người có thể nhìn ra được ? “.

Kim Ô cười lắc lắc đầu, vẫn chưa trả lời.

Bạch Lê lại đứng lên lần nữa, đi vòng quanh hắn ba vòng, chân mày càng nhíu càng chặt, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe “A” một tiếng, lấy ngón tay chìa chìa hắn : ” Ta đã biết ! Người không phải là người bình thường ! “.

Kim Ô hỏi một đằng trả lời một nẻo : ” Du đại nhân biết thân phận của người ư ? “.

” Đương nhiên là biết ! ” Bạch Lê vẻ mặt đắc ý gật gật đầu, nghĩ đến khi mình không không chế được cảm xúc mà làm lộ ra cái đuôi, lúc đó A Thanh sẽ cực kỳ yêu thích vuốt ve một phen, trong lòng lần thứ hai ngọt ngào.

” Thật sự là ngọt ngào muốn sát người bên ngoài mà ” Kim Ô tán thưởng một tiếng, lại nói : ” Người phạm có sinh lão bệnh tử mới biết được tình cảm là trân quý, dù chỉ có thể tương thủ cạnh nhau mấy mươi năm nhưng chưa hẳn đây không phải là một loại phúc khí, người cần gì phải để ý ? Nếu luân bên nhau hơn trăm, hơn ngàn ngàn năm, khó tránh khỏi sẽ tranh cãi ầm ĩ, làm tổn thương tình cảm”.

Bạch Lê bĩu môi không cho là đúng, hiển nhiên không đồng ý với cách nói của hắn, trong đầu lại nghĩ tới vấn đề trước, chồm qua hỏi : ” Người còn chưa nói cho ta biết tại sao người nhìn ra được đầu, người nhất định không phải là người thường đi ? “.

Kim Ô cười cười bốn cợt : ” Đương nhiên ta không phải là người thường rồi, ta là thần y a”.

” Ta đương nhiên biết người là thần y ! ” Bạch Lê hừ hừ một tiếng, tại trên mặt hắn liếc trái ngó phải, thăm dò hỏi : ” Người cũng là yêu ? “.

Kim Ô lắc đầu cười.

“Vậy người là thần tiên?”

Kim Ô cười cười, lần thứ hai lắc đầu.

Bạch Lê trừng lớn mắt: “Người không phải là quỷ đi?”

Kim Ô bật cười, thở dài nói: ” Người còn thật có thể tưởng tượng “.

Bạch Lê sắc mặt khó chịu mà trừng hắn: “Người cũng đã biết bí mật của ta, nhưng ta còn phải ở đây đoán thân phận của người, thật sự là không công bằng ! “.

Về mặt Kim Ô bất đắc dĩ : ” Ta là người phạm”.

“Không tin! Gạt ta!”

“Người xem, ta nói người lại không tin” Kim Ô một chút cũng không tức giận vì hắn cứ tò mò hỏi tới, cười nói : ” Ta là người phạm, chẳng qua sống lâu hơn so với bình thường mà thôi”.

Bạch Lê sửng sốt một chút: “Bao lâu?”

“Không nhớ rõ ...” Trong mắt Kim Ô xuất hiện một tia hoài niệm, cười nhàn nhạt : ” Không già không chết, ai còn nhớ rõ rằng mình đã sống nhiều ít tuổi ? “.

Bạch Lê nghe vậy ngơ ngẩn, tim đập đột nhiên gia tốc, đập đến làm cho trong đầu kêu ong ong, kích động bất lấy tay áo hắn hỏi : “Người nói cái gì? Không già không chết?”

Kim Ô gật gật đầu.

Hô hấp của Bạch Lê có chút không thể kiểm soát được, cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, trừng lớn mắt chờ đợi mà nhìn hắn : “Người làm như thế nào? Có phải là do thuốc trường sinh bất lão hay không ? “.

” Thuốc trường sinh bất lão là đồ vật của thiên giới, làm sao ta có được ? ” Ánh mắt bình thần của Kim Ô bỗng nhiên gợn sóng, một lát sau mới mở miệng lần nữa : ” Là có người thay ta xóa tên trong sổ sinh tử”.

Bạch Lê vẻ mặt giật mình, hưng phấn vỗ vỗ ót mình : ” Sao ta lại không nghĩ tới đầu ? Ngốc chết ! Ngốc chết ! “.

Kim Ô nhìn bộ dáng hắn như muốn lập tức lao đi, vội vàng giữ chặt hắn lại, sắc mặt thêm chút nghiêm túc : ” Người làm cái gì ? Đừng có xằng bậy”.

Bạch Lê vui vẻ đến nỗi ánh mắt híp lại thành hai đường chỉ : ” Ta cũng đi xóa tên A Thanh a ! “.

Kim Ô lắc đầu thở dài : ” Đã nói người không cần xằng bậy, người bắt quá chỉ là một tiểu Hồ yêu, nếu đi đến địa phủ, chẳng khác nào là có đi không về ? “.

Về mặt Bạch Lê không phục : ” Hồ yêu thì đã sao ? Một người phạm tục như người thế nhưng còn xem thường Hồ yêu ! Vậy tên của người là do ai xóa ? Hắn có thể đi vì sao ta lại không được ? “.

Kim Ô dở khóc dở cười : " Ta có chỗ nào là xem thường Hồ yêu đâu. Chẳng qua là đang luận việc thôi. Người thay ta xóa tên chính là một vị thần tiên, hấn nói khi mới vào địa phủ thì sẽ có một mảnh sương mù, người phạm không vào được, nếu là yêu tộc đi vào, tâm trí nhất định sẽ mê loạn, rốt cuộc không ra được".

" Người lại gạt ta ! " Bạch Lê khó được đầu óc nhanh nhạy, phản bác nói : " Nếu hấn là thần tiên, vì sao không trực tiếp đưa cho người một viên thuốc trường sinh bất lão ? ".

Sắc mặt Kim Ô ẩn hiện chút xấu hổ : " Tính tình hấn tương đối cuồng ngạo, không thích thiếu nợ người khác, thuốc trường sinh bất lão là của Thái Thượng Lão Quân, hấn lười đi lấy, hấn nói không bằng xóa tên trong sổ sinh tử thì còn thống khoái hơn. Đây đó cũng không phải lừa gạt người, người thật sự không thể đi ! ".

Bạch Lê không nghe vào lời khuyên bảo của hấn, sự chấp nhất trong đôi mắt khiến người ta nhìn mà hết hồn.

Kim Ô vạn phần hối hận mình lỡ lời, vội vàng nói : "Nếu người không nghe ta khuyên nhủ, ta đây liền đi nói cho Du đại nhân".

" Đừng đừng đừng ! " Bạch Lê nóng nảy, vẻ mặt đau khổ ngăn cản hấn : " Người đừng nói cho hấn biết, ta nghe lời người".

Bạch Lê chỉ trời thề, cuối cùng mới khiến cho Kim Ô tin lời mình, nhưng mới vừa xoay người thì lại tự mình vui vẻ, trước khi trời tối liền cộ đến bên người Du Thanh, ăn với hấn một bữa cơm chiều rồi quần quít một phen, vào đêm lại bắt đầu nổi lên chút tiểu tâm tư, rón ra rón rén chui ra khỏi ngực hấn, chuẩn bị xuống giường thi triển pháp thuật trốn đi.

Khi ngủ Du Thanh rất dễ dàng tỉnh dậy, khi trong ngực trống không thì tức khắc liền tỉnh, mở mắt ra hỏi : " A Lê, sao người lại dậy rồi? ".

Bạch Lê bị dọa một trận hết hồn, vội vàng chui lại vào ngực hấn, thầm thì : " Vừa rồi muốn hư hư, bây giờ lại không muốn ".

Du Thanh cười ôm sát hấn lại, hôn lên môi hấn : " Thời tiết còn lạnh, khi đi tiểu đêm nhớ khoác thêm một kiện xiêm y".

Bạch Lê ngoan ngoãn gật đầu : "A ! ".

Như thế phải ráng an ổn mà ngủ một giấc, trong lòng có chút mất mát, ngày hôm sau lại chạy đến trước mặt Kim Ô, lo lắng nói: " Người xem! Ta không lừa người đi? Ta nói được thì làm được! ". (ý ẽm là ẽm hứa không đi thì sẽ giữ lời).

Kim Ô bị hành động ấu trĩ này của hấn chọc cho bật cười, gật gật đầu nói : " Vậy thì tốt".

Bạch Lê âm thầm hừ một tiếng, thăm dò như thế hai ba lần, ban đêm mặc dù động tác có cố làm nhẹ hơn, nhưng vẫn cứ đánh thức Du Thanh, không khỏi nhụt chí.

Đến ngày thứ tư, Bạch Lê có chút thiếu kiên nhẫn, bỗ nhào vào trong ngực Du Thanh làm nũng: " A Thanh, đã lâu rồi ta không có ăn chân gà! ".

Du Thanh nựng nựng cầm hấn : " Bây giờ mới biết khổ ? Đã sớm bảo người trở về mà người không nghe".

Bạch Lê gãi đúng chỗ ngứa, trong lòng mừng thầm không thôi, sợ bị hấn nhìn ra, cái đầu lại cúi vào ngực hấn cụng cụng: " Bảo ta một mình ở kinh thành ta mới không thấy vui lòng đâu! Bất quá, đi về ăn giải thèm rồi trở lại là được..."

Du Thanh chưa bao giờ dự đoán được sẽ có ngày Bạch Lê nói dối mình, bởi vậy đối với lời nói lần này của hấn cũng không có chút nghi ngờ gì, thấy hấn đáng thương hề hề, liền thuận theo yêu cầu của hấn: " Cũng tốt, trở về bảo tiểu Hòa làm nhiều mỹ vị một chút, nếu không muốn làm cho người khác phát hiện thì phải trở về trước khi hừng đông ".

" Ân!" Bạch Lê cười hì hì gật đầu, cắn môi hấn rồi liền bắt đầu hôn nhau.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau một phen, Bạch Lê quang minh chính đại biến mất ngay trước mặt Du Thanh. Tuy rằng Du Thanh tin lời hắn nói, nhưng chung quy cũng không quá yên tâm, vẫn nường phép thuật nhìn vào trong gương, thấy hắn thật sự trở lại phủ đệ nơi kinh thành, vẫn luôn nhìn đến khi thấy bốn vị trưởng lão ra nghênh đón, lúc này mới an tâm đi vào giấc ngủ.

Các trưởng lão nhìn thấy Bạch Lê thì chấn động: ” Vương, sao người lại trở lại một mình? Vương phu đâu? “.

” A Thanh đang ngủ, ta trở về ăn cái chân gà ” Bạch Lê vừa dứt lời thì đã thấy tiểu Hòa thông minh bưng một đĩa chân gà lại đây, tán thưởng xoa xoa đầu hắn, cầm một cái liền nhét vào miệng, ngọng ngọng nghịu nghịu nói: ” Kỳ thật ta trở về là muốn hỏi một chuyện”.

Các trưởng lão lập tức chăm chú lắng nghe.

” Nếu ta xuống địa phủ, làm sao mới có thể né tránh sương mù ở cửa vào ? “.

Các trưởng lão đồng loạt sửng sốt : ” Mê huyễn lâm ? Vương đã là cửu vĩ linh hồ, cũng không phải tiểu yêu thông thường, vì sao lại muốn tránh né mê huyễn lâm? “.

“A ? ” bạch Lê vẽ mặt kinh hãi : ” Ta đây có thể đi ? “.

Các trưởng lão nghe ra một chút không thích hợp: ” Vương, ngài xuống địa phủ làm chi? “.

” Ta đánh đố với người khác, nếu ta có thể đi vào mê huyễn lâm rồi thành công trở ra, hắn sẽ cho ta một trăm cái chân gà ! ” Bạch Lê nói xong lau lau ngón tay, xoay người bước đi.

Các trưởng lão càng thêm nghi hoặc: “Ngài đánh đố với ai? “.

Bạch Lê không để ý tới, bỏ qua mấy tên hồ ly còn đang nghi hoặc, đảo cái liền biến mất.

61. Chương 61: Tự Tiện Xông Vào

Địa phủ là nơi chí âm, sinh vật trên thế gian không thể dễ dàng tiến vào, bất quá việc này quan hệ đến sinh tử của Du Thanh cùng với tương lai của hai người, nên Bạch Lê ngược lại lại thông minh hơn so ngày thường rất nhiều, tìm hộ gia đình có người sắp tắt thở, ngồi chờ trên nóc nhà, rất nhanh liền nhìn thấy hai tên Hắc Bạch vô thường tiến đến dẫn hồn.

Hắc Bạch vô thường chỉ phụ trách dẫn dắt vong hồn tới địa phủ, còn những chuyện khác đều mặc kệ, bởi vậy chỉ chuyên tâm vào việc dẫn hồn mà không để ý tới chung quanh, nên cũng không phát hiện có người đi theo phía sau. Bạch Lê lại tận lực thu liễm hơi thở, hóa thành vô hình nhẹ nhàng bám theo, rất nhanh liền tiến vào một cánh rừng rậm rạp âm u.

Bạch Lê chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương, nhện không được rừng mình, càng đi sâu vào thì càng lạnh, trước mắt dần dần tụ chút sương mù, làm nhòa tầm mắt, vội vàng bắt lấy góc áo một vong hồn đi cuối cùng, sợ lạc mất.

Phiến mê huyễn lâm này là cửa vào địa phủ, trong địa phủ, lửa u minh phiếm lên từng chấm từng chấm giống như các dải sao, từ phía sâu trong rừng cây leo lắt lắt ra thứ ánh sáng xanh mờ nhạt, u ám. Sương mù dần dần dày đặc, thân ảnh Hắc Bạch vô thường bỗng nhiên biến mất, trong lòng Bạch Lê cả kinh, nhìn trái nhìn phải, trừ bỏ sương mù vẫn là sương mù, cũng may trong tay vẫn như cũ nắm lấy góc áo vong hồn, cảm giác đến chính mình vẫn đang được kéo đi về phía trước, lúc này mới thoáng an tâm.

Càng đi sâu vào trong, sự lạnh lẽo càng thêm thấm sâu vào xương tủy con người, Bạch Lê lần thứ hai run rẩy, bên tai bỗng nhiên vang lên những tiếng nói nhỏ khe khẽ, những thanh âm này chột xa chột gần, giống như khóc lại tựa như cười, nghe được trong đầu hắn có chút hôn mê, vừa nhắc mắt lên, chung quanh vẫn là sương mù mờ đục.

Bạch Lê tuy linh lực rất sâu, nhưng chung quy cũng là được người che chở lớn lên, lúc này lại đặt mình trong hoàn cảnh quỷ dị như vậy, làm gì có đạo lý không sợ hãi? Tuy rằng không không chế được mà muốn phát run, nhưng trong suy nghĩ lại đặt A Thanh lên trên cả sự sợ hãi, vừa nghĩ tới A Thanh, hắn đã cảm

thấy cả người đều toát ra cổ dựng khí, cắn răng chịu đựng cố đi sâu vào bên trong, thanh âm nghe được càng trở nên ồn ào, chính mình càng cảm thấy hoa mắt ù tai.

“ A Lê....” Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm quen thuộc, Bạch Lê mãnh liệt cả kinh, vội vàng quay đầu, chỉ thấy trong một mảnh mờ mờ lung lung, Du Thanh thân ảnh thon dài đứng đó, khuôn mặt mơ hồ, tiếng nói trầm thấp nhu hòa lại vô cùng hấp dẫn, chậm rãi ngoắc mình:” A Lê, lại đây....”

Bạch Lê vốn đang sợ hãi khôn cùng, chợt thấy A Thanh xuất hiện trong này, giống như chiếm được nơi để dựa vào, dây cung buộc chặt trong lòng “ Phụt” một tiếng rồi đứt, trong mắt đau đớn, há mồm muốn nói gì đó, bàn tay đang cầm lấy góc áo cũng dần dần thả lỏng ra.

Đang tại lúc này, ấn ký hoa mai trên lưng bỗng nhiên nóng rực lên, độ ẩm nóng nháy mắt lan tràn đến tứ chi, giống như đôi bàn tay vẫn mỗi đêm lưu luyến ve vuốt trên khuôn mặt và thân thể ấy, đem thân thể bị đông cứng đến chết lặng của hắn vuốt ve, làm khôi phục lại sự mềm mại và sức sống.

Trong lòng Bạch Lê vội trấn định lại, ngón tay đang từ từ buông ra nhanh chóng nắm chặt lại, ép buộc bản thân nhắm mắt không nhìn tới thân ảnh quen thuộc đến nỗi làm cho mình hít thở không thông kia, lần thứ hai mở mắt ra, thân ảnh ấy đã biến mất vô tung.

Trong lòng Bạch Lê không hiểu sao dâng lên một trận mất mát, nhưng lại nhẹ nhàng thở ra, sau khi lấy lại tinh thần thì nghiêng răng nghiêng lợi, không thể tưởng tượng được mê huyền lâm này thật sự có thể mê hoặc tâm trí, ngẫm lại đều cảm thấy nghi mà sợ. Nếu như mình buông góc áo đang nắm trong tay, chỉ sợ sẽ trọn đời không ra được. Xem ra các trưởng lão cũng không hiểu nhiều lắm về cánh rừng này.

Mê huyền lâm này cực kỳ đáng sợ, giống như một con cá nuốt trái tim, một hơi liền có thể chính xác không lầm mà cắn lên tim người. Vì trong lòng Bạch Lê đang đầy hình ảnh Du Thanh, nên khi vào cánh rừng này sẽ gặp ảo giác về Du Thanh, nếu như đổi thành người khác thì thứ khác sẽ xuất hiện. Người tham tài sẽ nhìn đến vàng bạc tài bảo, người háo sắc sẽ nhìn thấy mỹ nữ giai lệ, phàm là trong lòng có dục vọng, đều sẽ bị cánh rừng này dễ dàng bắt lấy nhược điểm.

Bạch Lê tuy rằng không biết này đó, nhưng vừa mới trải qua một trận kia, cũng đại khái đoán được huyền cơ nơi này, nên sau đó vẫn luôn ép buộc chính mình vứt bỏ tạp niệm, cuối cùng bên tai thanh tịnh không ít.

Đi thêm được một đoạn đường, ánh sáng u ám leo lét càng ngày càng dày đặc, Bạch Lê đi theo nhịp bước của người dẫn dắt, thuận thuận lợi lợi tiến vào đại môn địa phủ. Ra khỏi, toàn thân lạnh ngắt như băng nháy mắt được giảm bớt, sương mù tan hết, ánh vào mi mắt chính là một mảnh thế giới xa lạ vô cùng rõ ràng.

Dưới lòng bàn chân là con đường lát đá rộng đủ cho hai người đi, vẫn luôn kéo dài tít tắp về phía trước, trên đường có đủ loại kiểu dáng cô hồn dã quỷ đang du đãng, bởi vì bị chết trong khi dương thọ chưa hết, canh giờ chưa đến nên không có quỷ sai dẫn đường đến chỗ cần đi, đành phải lưu lại ở chỗ này. Hai bên con đường là nước sông Vong Xuyên màu vàng, trên mặt nước nổi lên từng chấm sáng u ám, xa xa hoa Bỉ Ngạn rực lửa tựa như máu tươi, duyên dáng diễm lệ.

Đây là đường xuống hoàng tuyền đi? Bạch Lê nhìn trái nhìn phải, nghĩ đến việc A Thanh đã từng một lần lại một lần đi qua nơi này, không khỏi siết chặt hai nắm tay. Bất luận có như thế nào đi nữa, hắn quyết sẽ không để cho A Thanh trở lại đây một lần nữa.

Địa phủ xem ra không khủng bố giống như trong suy nghĩ, nơi này chỉ là một thế giới khác mà thôi. Tại mê huyền lâm, thần kinh Bạch Lê vô cùng căng thẳng, nhưng sau khi đi vào đây thì ngược lại thấy thân thể thoải mái hơn nhiều.

Hắc vô thường và Bạch vô thường vai kề vai đi tuốt đằng trước, cô hồn dã quỷ khi nhìn thấy bọn họ đều tự động né tránh, sau đó lại bay trở về ngửi ngửi vong hồn mới tới, ngửi xong, lại lướt đến bên người Bạch Lê, nhưng còn chưa tới gần thì tất cả đều như bị kinh hãi mà văng ra thật xa, vẫn luôn chờ cho đến khi Bạch Lê đi qua mới dần dần tụ lại trên đường tiếp tục phiêu đãng.

Bạch Lê thấy mấy quỷ hồn này đều có thể cảm giác được mình, biết là thuật ẩn thân ở chỗ này đã mất hiệu nghiệm, đành phải càng thêm cẩn thận, sau khi đi một quãng đường hoàng tuyền rất xa, rốt cuộc mới thấy được u minh đại điện cao ngất, nguy nga và trang nghiêm.

Bạch Lê vẫn luôn tránh ở bên ngoài, thấy Phán quan ở bên trong tuyệt bút vung lên, vong hồn mới tới liền bị quỷ sai dắt đi đến cầu Nại Hà, lại kiên nhẫn chờ thêm chút nữa, vẫn luôn chờ cho đến khi Phán quan đứng dậy rời khỏi đại điện, mới vội vàng rón rén theo đuôi.

Phán quan đến chỗ ở của mình, đặt sổ sinh tử và bút Phán quan lên bàn giấy, còn mình thì tiến vào phòng trong nằm xuống nghỉ ngơi, không lâu sau liền vang lên tiếng ngáy. Bạch Lê thật cẩn thận hít sâu một hơi, vô thanh vô tức rón rén tới trước bàn giấy, nghiêng tai nghe nghe, thấy bên trong không có động tĩnh gì, lúc này mới chuyển ánh mắt sang sổ sinh tử.

Chỉ bằng một quyển sổ mỏng manh, nhưng bên trong lại có thể ghi chép hết tất cả dương thọ của người trong thiên hạ, vậy nên không thể nào lật từng tờ từng tờ được. Bạch Lê tay chân chưa động, chỉ là nín thở vận ra linh lực trong cơ thể, chậm rãi rót vào sổ sách, tra tìm ngày sinh tháng đẻ và danh tính của Du Thanh.

Ngày sinh tháng đẻ của Du Thanh, mấy đời trước Bạch Lê cũng không rõ ràng lắm, đời này vì để bắt kịp khi bà mới đến làm mai nên liền ghi tạc trong lòng, nhưng mà tìm nửa ngày, có mấy người trùng tên nhưng cũng không phải Du Thanh, mà Du Thanh chân chính dù có tìm thế nào cũng tìm không ra, không khỏi sốt ruột đến toát mồ hôi.

Trong phòng Phán quan trở mình một cái, Bạch Lê bị dọa một trận hết hồn, lảng lảng chờ giây lát thấy không có động tĩnh gì nữa, lại bỏ thêm một đạo linh lực. Sổ sách không chút sứt mẻ, nhưng trong mắt hắn thì từng tờ từng tờ lại đang sột soạt lật qua lật lại, dựa theo năm tìm không thấy, dựa theo tên cũng tìm không thấy, dựa theo bát tự cũng vẫn tìm không thấy. Bạch Lê cắn chặt môi dưới, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng làm ướt đầm làn tóc mai bên thái dương.

Chẳng lẽ sổ sinh tử không phải chỉ có một quyển này? Trước mắt Bạch Lê sáng ngời, nhanh chóng thu lại linh lực, giương mắt nhìn nhìn chung quanh, thấy giá sách bên tường có đặt không ít bộ sách, lại không tiếng động chuyển đến trước giá sách, tròng lớn mắt bắt đầu cẩn thận tìm từng quyển, có một vài quyển thấy không rõ liền vươn tay thật cẩn thận đẩy ra liếc nhìn một cái, nhưng mà từ đầu đến cuối cũng không tìm được quyển sổ sinh tử thứ hai.

Trong lòng Bạch Lê như có lửa đốt, con ngươi đen láy lóe ra những điểm sáng vô cùng chớp nháy, bất luận như thế nào cũng không chịu hết hi vọng, lại bắt đầu cẩn thận tìm kiếm lại từ đầu.

“Yêu nghiệt phương nào? Thế nhưng dám can đảm tự tiện xông vào địa phủ!” Một đạo tiếng nói hùng hậu như sấm sét giáng xuống, mãnh liệt vang lên phía sau.

Bạch Lê sợ tới mức tay run lên, không kịp ngẫm nghĩ nữa, càng không kịp nhìn lại phía sau, nhanh chóng hóa thành một đạo bạch quang bay vọt ra phía ngoài.

“Đứng lại!” Phán quan không dự đoán được hắn phản ứng lại nhanh nhẹn như thế, vội vàng phi thân đuổi theo, mắt thấy đạo bạch quang phía trước vọt trái vọt phải xông ra ngoài đại điện, phút chốc liền phóng chiếc bút Phán quan vừa mới được nhặt lên về phía trước.

Bút Phán quan trên không trung hóa thành một mũi tên, đầu bút mềm mại biến thành đầu mũi tên sắc nhọn, “Đình” một tiếng ghim xuống trước mặt Bạch Lê, phát ra tiếng vang ơ ơ, Bạch Lê suýt chút nữa tông vào, nhanh chóng ghìm lại, chờ đến khi thấy mũi tên chặn đường trước mặt mình, liền vận khí xoay người vòng sang nó rồi lần thứ hai chạy ra ngoài.

Phán quan tưởng rằng hắn sẽ phản kháng, không dự đoán được hắn thế nhưng không rên một tiếng mà chỉ biết cắm đầu chạy, nhất thời có chút không rõ hắn muốn làm gì, vì thời gian cấp bách nên không thể tra rõ thân phận của hắn, vậy nên tự nhiên không dám làm tổn thương hắn, đành phải lần thứ hai cầm bút Phán quan lên, xoay tròn bản tuyên về phía hắn.

Bút lông sồi xòe ra, hình thành chiếc lưới to lớn, Bạch Lê kinh hãi, vừa chạy vừa tạo nên một chiếc án nghênh đón, tuy rằng bình thường không sử dụng nên có chút không quen tay, nhưng dù sao căn cơ cũng rất thâm hậu, một đạo bạch quang chói mắt nổ tung, ngạnh sinh sinh khiến cho chiếc lưới bị đánh dập nát. Bạch Lê thu tay lại, nhanh hơn cước bộ chạy ra ngoài đại điện.

“Hóa ra là một con hồ yêu!” Phán quan nhận ra nguyên hình của hắn, nhất thời không có kỵ nữa, phi thân

đuổi theo. Tuy rằng Bạch Lê có chạy nhanh đến đâu, nhưng quan viên trong địa phủ cũng không phải là kẻ ăn không ngồi rồi, rất nhanh đã chặn ở trước mặt hắn.

Bạch Lê dừng bước, vẻ mặt quật cường trừng trừng nhìn, tuy rằng trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng trong con người đen thẳm lại hoàn toàn không hiện lên chút khuất phục nào.

Phán quan giật giật râu mép : ” Yêu nghiệt lớn mật ! Người xâm nhập địa phủ có mục đích gì ?! “.

” Không cần người quan tâm ! ” Bạch Lê trừng mắt liếc nhìn một cái, khễ cần môi quay đầu vừa muốn chạy vòng qua hắn.

Phán quan vốn đang hừng hực lửa giận, lúc này lại bỗng nhiên bị chọc cười, nhin không được run rẩy râu mép : ” Người thành thật nói cho ta biết, nếu ta thấy hợp lý thì còn có thể thả cho người một con đường sống, nếu người không nói thật, ta liền đánh người thành cô hồn dã quỷ ! ” .

Bạch Lê căn bản không tin lời hắn nói, nếu xâm nhập địa phủ mà bị bắt lấy, làm gì có khả năng dễ dàng mà toàn thân trở ra, phần hận dâng lên, bỗng nhiên hóa thành nguyên hình lướt qua bên hắn chạy trốn.

Phán quan không dự đoán được hắn sẽ đột nhiên có chiêu này, ánh mắt còn chưa kịp chớp, liền nhìn thấy một con tuyết hồ cực kỳ xinh đẹp kéo theo một tảng lớn cái đuôi trắng muốt chạy vọt qua bên chân mình, sững sốt một chút vội vàng xoay người tiếp tục đuổi theo: ” Người đứng lại đó cho ta ! “.

Chuyện bất quá chỉ mới xảy ra trong chớp lát, nhưng các quan viên khác trong địa phủ toàn bộ đều đã bị kinh động, sôi nổi chạy đến, vừa nhìn thì thấy xông vào đây hóa ra lại là một con cửu vĩ linh hồ, vừa ngạc nhiên vừa tức giận, đồng thanh quát lớn xông tới bao vây.

Bạch Lê đã bị dồn đến chỗ tuyệt cảnh, nhưng vẫn một lòng một dạ muốn ở lại đây, ngay cả cảm xúc tuyệt vọng cũng không kịp toát ra, mắt thấy các loại pháp lực mang màu sắc khác nhau phóng tới chính mình, theo bản năng khôi phục hình người, hạ một đạo kết giới chung quanh mình. Nhưng kết giới này chỉ có thể dư sức đối phó với pháp luật của một hai người, còn khi đối mặt với nhiều người tiến công như vậy thì làm sao có thể ngăn cản được, chỉ nghe « Ầm » một tiếng nổ lớn, kết giới nháy mắt vỡ tan.

Bạch Lê bị một đạo quang thuật đánh trúng phía sau lưng, đau đến kêu lên một tiếng đau đớn, đầu óc choáng váng thiếu chút nữa ngã sấp xuống, còn chưa kịp phản kích thì đã thấy người chung quanh lần thứ hai tấn công lại đây, trong lúc đau đớn, ấn ký hoa mai phía sau lưng lần thứ hai dâng lên nhiệt độ, nhưng không có cảm giác nóng rát, mà là phút chốc bắn ra một vòng quang mang, phía trên đỉnh đầu trôi nổi một huyền ấn hình hoa mai, bao phủ Bạch Lê vào trong đó.

Những tấn công chung quanh giống như bị gặp phải tường đồng vách sắt, những cú va chạm ấy một là bị văng ra, hai là hoàn toàn biến mất. Mọi người thấy trong huyền ấn ẩn chứa pháp lực thâm hậu, nhưng nó cũng không có tiến công, mà chỉ là bảo hộ hồ yêu phía trong, không khỏi kinh ngạc, trong lòng mơ hồ cảm thấy ấn ký này thập phần quen mắt, nhưng giờ này khắc này không có thời gian để kịp ngẫm nghĩ nữa, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, quyết định trực tiếp tạo thành trận pháp.

” Chậm đã ! ” Phía trên đại điện bỗng nhiên vang lên tiếng nói vang dội, Diêm Vương gia vội vội vàng vàng chạy lại đây, vẻ mặt đầy lo lắng sợ hãi, liên tục phát tay : ” Mau ! Mau thả hắn đi ! “.

Mọi người đồng loạt sững sốt.

Bạch Lê lúc này không kịp ngẫm nghĩ nữa, bất chấp tất cả, chờ có cơ hội chạy đi liền bỏ chạy, khiến cho mấy người phía sau gấp đến độ không biết làm sao.

Phán quan kinh ngạc đến run rẩy râu mép : ” Điện hạ, đây là có gì ?! “.

” Ai nha các người cái bọn không có trí nhớ ! ” Diêm Vương gia gấp đến độ dậm chân : ” Chẳng lẽ các người nhìn không ra đó là ấn ký của Huyền Thanh đại nhân sao ! Đứa bé kia không phải là người lần trước được Huyền Thanh đại nhân đoạt trở về sao ! Nhìn coi mấy người các người cái đồ không có đầu óc ! ”.

Trong đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người nhất thời cảm thấy trên đỉnh đầu giống như bị « Ầm ầm » giáng xuống một đạo sấm sét, nhất thời bị đánh đến sững người.

Diêm Vương gia hiển nhiên là lần trước đã bị nháo đến sợ hãi, gấp đến độ xoay quanh : ” Các người không làm bị thương đứa bé đi ? Hả ? “.

Mọi người đồng loạt lắc đầu, ý tứ kỳ thật là không biết.

Diêm Vương gia lại cho rằng bọn họ nói là không làm bị thương, thở ra một hơi thật dài : ” Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi, ai u hai người này thật là, một tên lại tiếp một tên đến đây nháo, có còn để cho người ta yên hay không ! “.

Phán quan cất bút vào trong tay áo : ” Điện hạ, thiên đình không phải là đang tìm kiếm Huyền Thanh đại nhân hay sao ? Có cần đem việc này bẩm báo lên Thiên đế ? “.

Diêm Vương gia đầy mặt u sầu, đi qua đi lại : ” Các người nếu nên châm chước thì nên châm chước, Thiên đế tuy rằng thập phần tức giận vì bị trộm bảo khí, nhưng cũng không có giận dữ. Lần đại náo kia của Huyền Thanh đại nhân cũng chưa tạo thành hậu quả xấu, lại có Không Hoa lão quân cầu tình, mặc dù bị tìm được, nhưng cũng biết trước là sẽ không chịu nhiều trách phạt, chờ hấn chịu phạt xong, vạn nhất hấn tức giận một cái rồi tìm đến địa phủ trả thù, vậy sẽ phiền toái lắm”.

Bên kia, các vị quan khác cùng nhau to giọng rống lên : ” Chúng ta che giấu không báo, vạn nhất làm cho Thiên đế biết được, còn không phải sẽ bị trách phạt theo a ? “.

Diêm Vương gia nghe được đầu đầu nhức óc : ” Ai... Ta còn phải ngẫm lại, còn phải ngẫm lại...”.

Bạch Lê vô cùng lo lắng mà lao ra đại điện, bởi vì đã thoát khỏi nguy hiểm, huyền ấn trên đỉnh đầu cũng đã biến mất, ấn ký sau lưng lại khôi phục trở về độ ảm bình thường.

Bạch Lê vẫn luôn run sợ trong lòng, tuy rằng phát hiện chỗ kỳ quái của ấn ký này, nhưng lại không kịp tự hỏi, một đường vội vội vàng vàng chạy trốn tới đường hoàng tuyền, quay đầu lại nhìn nhìn, thấy vẫn chưa có người đuổi theo, lúc này mới hơi hơi thở hổn hển một chút, không dám dừng lại, vội vàng nhanh hơn bước chân chạy về phía trước, làm cả kinh hai bên u hồn khiến chúng lần thứ hai dạt ra.

Lúc mới bước vào địa phủ tuy rằng có nhìn thấy quỷ sai đứng gác, nhưng do hấn xen lẫn vào trong các vong hồn nên chưa bị phát hiện, một đường đi đều thông thuận, lúc này đi ra ngoài lại phát hiện không thấy quỷ sai đâu, dù có hiểu kỳ nhưng cũng không nghĩ ra đây là do Diêm Vương gia cố ý muốn thả cho mình đi, chỉ là nhện không được mừng thầm trong lòng, thuận thuận lợi lợi vọt tới cuối đường.

Bạch Lê nhìn cánh rừng âm u sâu kín bên ngoài, bỗng nhiên dừng bước lại, trong lòng dâng lên sự mất mát khó chịu khó có thể hình dung, không thể tưởng tượng được vất vả một hồi nhưng cũng chỉ là phí công, lại nhìn thoáng về phía sau, rốt cuộc không cam lòng mà đi ra ngoài.

Trong mê huyễn lâm không rõ phương hướng, Bạch Lê lúc mới tới liền phát hiện chung quanh cánh rừng này đều là ảo cảnh, nơi này kỳ thật là một mảnh hoang dã, bởi vậy nhắm mắt lại cũng không sợ đụng vào cây.

Nếu mở mắt ra thì sẽ dễ dàng bị lạc đường, hấn liền rõ ràng mà nhắm mắt lại, người phạm khi nhắm mắt thường sẽ dễ dàng đi vòng quanh, nhưng hấn lại không có loại bản khoản này, vì thế thở sâu loại bỏ hết thấy tạp niệm, từng bước một đi về phía trước.

Chỉ là khi cách địa phủ càng xa, trong lòng hấn lại càng khó chịu, lúc trước bị người vây công cũng chưa từng tuyệt vọng, lúc này lại giống như bị trời sập, vừa nghĩ tới mấy mươi năm sau Du Thanh sẽ phải xuống đây, trong lòng liền không khống chế được mà quặn đau.

Giờ này khắc này, Du Thanh đang ngủ nhưng lại nhú mày thật chặt, trong mộng lung nhìn thấy khuôn mặt Bạch Lê thấm đầm nước mắt, trong lòng đau xót, mãnh liệt bừng tỉnh, lập tức từ trên giường bật dậy. Xoay đầu, bên người vẫn rỗng tếch như trước, chỉ còn lại ánh trăng trắng bệch.

62. Chương 62: Bị Bắt

Lúc này mới vừa qua giờ tý, Bạch Lê cũng đã đi được hơn một nửa ban đêm rồi, bởi vì trong ngực trống rỗng nên Du Thanh rất khó đi vào giấc ngủ, thật vất vả ngủ được một lát thì lại gặp ác mộng liên tục, sau

khi bình tĩnh liền nhìn sang đồng hồ nước, trong lòng càng lo sợ bất an, vội vàng xốc chăn xuống giường.

Nói là bảo Bạch Lê phải trở về trước lúc hừng đông, nhưng trong lòng lại chắc chắn rằng sau khi hần ăn uống no đủ rồi thì sẽ đứng lúc sà vào ngực mình, mà hiện tại đã canh giờ này nhưng vẫn chưa nhìn thấy bóng người, Du Thanh nhú mày, đi đến trước gương đồng nhìn một phen.

Này vừa nhìn thì nhất thời trái tim hần như muốn vọt lên đến yết hầu, phủ đệ nơi kinh thành thế nhưng không có bóng dáng Bạch Lê ! Du Thanh hô hấp căng thẳng, vội vàng áp lòng bàn tay lên gương đồng bắt đầu dò tìm, không nghĩ tới tìm một vòng thế nhưng lại tìm thấy hần ở mê huyền lâm. Mê huyền lâm thâm u sương mù dày đặc, cách xa như vậy, gương đồng căn bản không thể hiện rõ thân ảnh hần, chỉ có thể mơ hồ cảm giác đến hơi thở của hần.

Du Thanh nhanh chóng thu tay lại, xoay người liền đi tới lấy xiêm y trên giá vội vàng mặc vào. Du Thanh như thế nào cũng không dự đoán được tên ngốc này thế nhưng sẽ nói dối mình, nếu là việc nhỏ thì thôi, thế nhưng dám một mình lẻ loi đi vô mê huyền lâm hung hiểm vạn phần, hơi suy nghĩ một chút là có thể đoán được tại sao hần lại đi vào trong đó.

Du Thanh hồi hận đến nổi sắc mặt trắng bệch, cảm thấy mình thật sự đánh giá thấp tên ngốc này, nhưng tình hình trước mắt không cho phép hần nghĩ nhiều, mặc xiêm y xong liền từ trong phòng biến mất, hỏa tốc tiến đến địa phủ.

Bạch Lê đi ra mê huyền lâm, khó chịu đến nỗi nước mắt đều sắp rơi xuống, ngay cả đau đớn phía sau lưng cũng không phát hiện, muốn trở lại bên người Du Thanh, nhưng lại cảm thấy không cam lòng, trong lúc vô tri vô giác chợt nhớ đến Kim Ô thần y đã từng nói qua, Thái Thượng lão quân trên thiên giới có thuốc trường sinh bất lão, ánh mắt nhất thời sáng ngời.

Đang lúc tinh thần phấn chấn, nên hần cũng không nghĩ gì nhiều, rời khỏi nơi này đảo mắt liền tới gần đỉnh Đông Ngọc sơn bên Đông Hải. Đông Ngọc sơn cao ngất trong mây, so với Yên sơn không biết là cao hơn bao nhiêu lần, sau khi đến nơi này hần mới bỗng sinh ra khó hiểu, sao mình lại đến nơi này ? Hần rõ ràng không biết như thế nào để đến thiên giới.

Đứng trên đỉnh núi sương mù dày đặc, tiếng nước róc rách, Bạch Lê như bị rơi vào trong mộng, chỉ cảm thấy quanh chớp mũi đều là hương hoa như thấm vào ruột gan, bên tai tất cả đều là tiếng chim hót thánh thót êm tai, đỉnh núi đã đẹp như thế, vậy thiên giới lại sẽ là như thế nào ?

Bạch Lê theo bản năng đi về phía truyền đến tiếng nước, trong mộng lung trông thấy một thác nước, nước suối trong suốt tựa như rượu ngon, một cột sáng từ trên mặt nước bắn thẳng lên trời cao.

Nơi này mang lại cảm giác giống như đã từng quen biết, chẳng lẽ trước kia mình đã đến đây ? Bạch Lê một bên đi về phía trước, một bên nghi hoặc đánh giá cảnh sắc đẹp đến không chân thật bốn phía, trong đầu bỗng dưng hiện ra một đạo thanh âm thanh nhã ôn nhuận : " Vật nhỏ, không biết sau này ngươi có còn nhớ rõ ta hay không, bất quá không nhớ rõ cũng không sao, nếu ta có thể tìm ra lối thoát, nhất định sẽ tìm đến ngươi".

A Thanh ?! Bạch Lê bị dọa một trận hết hồn, nhìn trái nhìn phải, trong sương mù căn bản không có thân ảnh Du Thanh, ngay cả một chút khí tức cũng không cảm nhận được. Chẳng lẽ nơi này cũng sẽ gây ra ảo giác giống như mê huyền lâm ? Lúc đi đến bên bờ suối, ngay cả một chút sợ hãi cũng không có, tổng cảm thấy hần dường như đã từng tới chỗ này.

Rõ ràng là nửa đêm, nhưng ở đây lại giống như ban ngày, Bạch Lê có chút phân không rõ canh giờ, sợ trở về chậm bị Du Thanh phát hiện, đành phải kiềm lại sự nghi hoặc trong lòng, đi tới bên suối, theo bản năng đưa tay vào trong cột sáng.

Trước mắt cảnh trí mãnh liệt nhoáng lên một cái, tất cả hoa cỏ, cây cảnh và linh diệu chung quanh đều biến mất không còn bóng dáng, trong tầm mắt đều là một mảnh trắng xóa.

Bạch Lê cúi đầu, nhìn đám mây dưới lòng bàn chân, đoán được đây là đã đến thiên giới, không có thời gian để ý đến sự kỳ quái về việc tại sao mình lại quen thuộc nơi này như thế, mờ mịt nhìn chung quanh, chợt thấy Thiên môn bằng ngọc thạch cao ngất phía xa xa, trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy vội qua.

Hai bên trái phải Thiên môn có thiên binh canh gác, Bạch Lê đứng xa xa nhìn trộm một lát, thấy hai bên cửa ngọc có trồng hai cây bồ đề, tròn mắt xoay xoay, tay áo vung lên, trong chớp mắt liền biến mình thành một phiến lá bồ đề.

Bản lĩnh sở trường của Hồ tộc chính là thiên biến mê hoặc, mà cửu vĩ hồ càng là nắm giữ được tinh túy trong đó, Bạch Lê cũng mới chỉ dùng thuật pháp biến thân này mới có hai lần, lần đầu tiên chính là biến thành lão Huyện lệnh mặt béo bụng phệ, lúc này lại là biến thành một miếng lá cây to không bằng một bàn tay, đó đều là chuyện dễ dàng như hạ bút thành văn.

Lá bồ đề lặng yên không tiếng động bay lên ngọn cây, lại cùng với những lá cây khác đồng thời rời khỏi nhánh cây, bay la đà, nhẹ nhàng dừng trên mũ giáp của một thiên binh, thừa dịp không người chú ý, lại phiêu đảng lướt qua thiên môn, rút cuộc thuận lợi vào cửa.

Cảnh trí trên thiên giới đẹp hơn nhân gian gấp trăm lần, trong đó cũng không thiếu cổ thụ cao chọc trời, linh mộc hoa cỏ, Bạch Lê nghĩ nơi này chỗ nào cũng có khả năng đụng phải người khác, thật sự nguy hiểm, rõ ràng vẫn luôn nguy trang thành lá cây thì được hơn.

Lá bồ đề phiêu đảng chung quanh, thật cẩn thận tránh thoát tầm mắt vài tiểu tiên nữ, Bạch Lê vừa gấp lại vừa sầu, trước mắt có một vấn đề khó khăn không nhỏ, là không biết đến tột cùng thì chỗ ở của Thái Thượng lão quân nằm ở nơi nào !.

Tìm suốt một lúc lâu, có chút hối hận mình liều lĩnh, nhưng hắn cũng không biết tại sao lại không tự chủ được mà đến nơi này, đang lúc trong lòng lo lắng không thôi, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm nam tử trung khí mười phần, cực kỳ hùng hậu : ” Yêu nghiệt phương nào ? Còn không nhanh chóng hiện ra nguyên hình ! “.

Bạch Lê kinh hãi, nghe tiếng bước chân người nọ thì liền biết, lời này nhất định là quát bảo chính mình, trong lúc kinh hoảng, lần thứ hai muốn chạy trốn, không nghĩ tới vừa mới nổi lên ý niệm thì thân mình liền không có cách nào nhúc nhích.

Xong rồi, gặp phải một kẻ có pháp thuật cao cường ! Bạch Lê còn chưa kịp tuyệt vọng thì đã bị ép buộc từ lá bồ đề biến về nguyên hình, dĩ nhiên là đã bị trói gô.

Trong đại điện u minh, Diêm Vương gia vừa mới để cho một củ khoai lang bỏng tay là Bạch Lê chạy, đang tự than thở vừa đi vòng vòng vừa suy nghĩ, bên ngoài bỗng nhiên có tiểu quỷ thất kinh xông vào quỳ xuống dập đầu : ” Điện hạ ! Việc lớn không tốt ! Huyền Thanh đại nhân lại tới nữa ! “.

” Cái gì ?! ” Diêm Vương kinh hoàng đến mức thiếu chút nữa không đứng vững, hai mắt trừng to như chuông đồng. Tất cả những người đứng trong đại điện đều quá sợ hãi.

Tuy rằng biết Huyền Thanh chỉ là Tán tiên, cũng không có chức quan, nhưng một tiếng ” Đại nhân ” này cũng là gọi một cách tâm phục khẩu phục, vả lại cũng mang theo nét kính hân táng đảm. Năm đó hắn đại náo thiên lao, làm trọng thương bốn vị trong mười hai vị Kim tiên, sớm đã danh chấn khắp nơi, sau đó lại xâm nhập địa phủ cướp người, làm cho con sông Vong Xuyên vốn màu vàng lại bị nhuộm thành một mảnh đỏ đậm, hiện giờ thiên địa nhị giới không người không biết hắn yêu thương một tiểu hồ yêu, vì tiểu hồ yêu kia mà quả thực không từ bất cứ thủ đoạn nào. Địa phủ đã từng chịu nỗi khổ ải này, lại vừa mới bị tiểu hồ ly tới nháo, làm gì lại có đạo lý không kính hãi đây ?

Mấy người còn chưa kịp hoàn hồn, ngoài bậc thang đại điện đã có một người đang bước tới thật nhanh, tuy rằng tướng mạo và khí chất có khác biệt so với năm đó, nhưng vẫn có thể nhìn một cái là nhận ra, không phải là Huyền Thanh thì còn ai vào đây ?

Du Thanh vừa mới bước vào đại điện liền quét mắt nhìn chung quanh một phen, không có thân ảnh Bạch Lê, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, lại vừa thấy trường hợp mọi người tụ lại đông đủ thế này, khuôn mặt càng lạnh hơn.

Diêm Vương gia chỉ cảm thấy đầu đầu, nhưng lại không thể không tạo một bộ dáng uy nghiêm để bảo vệ mặt mũi địa phủ, vừa nơm nớp lo sợ vừa mặt mày nghiêm túc mà ngồi xuống, hắng giọng một cái nói : ” Huyền...”

” Diêm Vương điện hạ, tiểu hồ ly không hiểu chuyện, vô tình mạo phạm, nếu có phạm gì sai, ta thay hấn gánh vác, còn thỉnh điện hạ trả người lại” Du Thanh trong lòng lo lắng, có thể nói lần này nói năng không chút khách khí.

Sắc mặt Diêm Vương gia lúc đen lúc trắng, cổ tỏ ra ôn hòa nói : ” Đích xác tiểu hồ ly kia đã tới đây, bắt quá đã đi rồi”.

Sắc mặt Du Thanh trầm xuống, nhưng trong đáy lòng cũng sinh ra chút nghi hoặc, mới vừa rồi sốt ruột tiến vào nên vẫn chưa cẩn thận điều tra, lúc này mới phát hiện, trong địa phủ tuy rằng đích xác có khí tức Bạch Lê, nhưng lại cực kỳ mỏng manh.

Diêm Vương gia sợ hấn không tin, vội vàng bổ sung : ” Chúng ta liếc mắt một cái liền nhận ra tiểu hồ ly này, làm sao còn sẽ làm khó, ngay lập tức liền thả hấn đi. Nếu Huyền Thanh đại nhân không tin, có thể lục soát xung quanh”

Du Thanh nhắm mắt lại, nhanh chóng điều động linh lực, chờ đến khi tìm được Bạch Lê thì sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, lần thứ hai mở mắt, trong ánh mắt cũng đã muốn không còn sự thông dong lúc đầu.

Tất cả mọi người trong điện bị phản ứng này của hấn khiến cho sửng sốt, có chút không rõ.

Du Thanh vội vội vàng vàng ôm quyền nói câu ” Quấy rầy”, xoay người lao xuống bậc thang, nhanh chóng chạy khỏi địa phủ.

Mới vừa ra khỏi mê huyễn lâm, đang muốn niệm bí quyết chạy tới Đông Ngọc sơn, trước mắt bỗng nhiên toát ra hai vị trưởng lão mà hiện giờ vốn nên ở kinh thành. Hai người kia vừa nhìn thấy Du Thanh liền đồng loạt sửng sốt, không nghĩ tới như thế nào hấn sẽ xuất hiện ở nơi này, lo lắng mà chạy lại vươn tay kéo người : ” Vương phu a, ngài như thế nào lại đến đây ? Nơi này chính là quỷ môn quan đó ! Vạn nhất chuyện xấu xảy ra chẳng phải sẽ khiến cho Vương của chúng ta đau lòng chết a ! “.

Du Thanh phản thủ đè lại bàn tay đang nắm lấy mình : ” Nhị vị trưởng lão sao lại đến đây ? “.

” Vương nói ngài ấy đánh cược với người khác nên phải đi vào mê huyễn lâm một chuyến, sau đó chúng ta càng nghĩ càng thấy không thích hợp, thật sự không an tâm liền lại đây nhìn một cái”.

” Đã biết, các người mau trở về, nơi này âm khí quá nặng không nên ở lại lâu” Du Thanh đẩy bọn họ trở về : ” A Lê không có ở nơi này, ta đi tìm hấn về, các người trở về yên tâm chờ tin tức”.

Hai vị trưởng lão vừa nghe lời này liền phát giác có gì đó không ổn, không chỉ có ngữ khí khác với ngày thường, hơn nữa tựa hồ thập phần quen thuộc đối với nơi này, đang lúc nghi hoặc muốn hỏi đến tột cùng, không dự đoán được vừa quay đầu lại thì bỗng nhiên không thấy bóng người hấn đâu nữa, đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Bạch Lê bị bắt quỳ gối giữa đại điện thiên đình, trong lòng có chút lo sợ, giương mắt dò xét xung quanh, chỉ cảm thấy cung vàng điện ngọc trống trải này có một cỗ áp lực khiến người ta không thở nổi, các vị tiên gia xếp thành hai hàng, sắc mặt không vui không giận, nhìn xem khiến lòng hấn hoảng sợ.

Phía trên đài cao, Thiên đế vẻ mặt tức giận, thanh âm uy nghiêm vang vọng trên đại điện : ” Hồ yêu lớn mật, thiên giới há là nơi mà ngươi muốn đi thì đi muốn về thì về ? Ngươi mê hoặc câu dẫn thượng tiên, vốn nên bị phạt nặng, thiên đình niệm tình Không Hoa lão quân ba lần bốn lượt cầu xin, nên đã quyết định xử nhẹ ngươi, không thể tưởng tượng được ngươi hôm nay thế nhưng lại chui đầu vô lưới, xem ra không cho ngươi chịu chút đau khổ, ngươi còn thật không biết trời cao đất rộng là gì ! “.

Lời còn chưa dứt, trong đại điện trống trải đã sinh ra tiếng vọng thật lớn. Bạch Lê đối với những lời này cái hiểu cái không, lại bởi vì linh lực bị phong ấn, nên bị những thanh âm này chấn động đến hai tai đau nhức, trong đầu mơ mơ màng màng, theo bản năng mở miệng tranh luận : ” Ta không có câu dẫn thượng tiên, người ta thích chính là A Thanh ! Cái gì thượng tiên hạ tiên, có gì quan hệ với ta ! Ngươi đừng có nói hứu nói vượn ! “.

Thiên đế vừa nghe liền nổi trận lôi đình, vỗ mạnh tay vịn : ” Nói năng hồ đồ ! Ngươi còn không biết chính mình tội tột cùng là đã sai ở chỗ nào ư ?! “.

Lúc trước ở địa phủ Bạch Lê còn có cơ hội chạy thoát, nên dĩ nhiên tinh thần gấp trăm lần, nhưng lúc này lại không có lực chống đỡ, không khỏi nổi giận, cúi đầu thăm thăm thì thì nói : ” Tự tiện xông vào thiên giới”.

Thiên đế lạnh lùng nhìn hấn : ” Còn gì nữa ? “.

Bạch Lê nghi hoặc ngẩng đầu : ” Tự tiện xông vào địa phủ cũng tính sao ?”.

Thiên đế nghe được sững sốt, lập tức càng thêm căm tức, không thể tưởng tượng được chuyện lớn như vậy mà địa phủ thể nhưng không rên một tiếng, lập tức sắc mặt càng trầm xuống, đứng lên chỉ vào hấn phần nộ nói : ” Người khiến cho Huyền Thanh si mê đến không phân rõ thị phi trắng đen, đến nỗi phạm phải sai lầm lớn, hiện giờ còn ở nơi này giả bộ hồ đồ ! Hôm nay dù có nói cái gì thì cũng không thể tha cho ngươi ! “.

Trong đầu Bạch Lê bỗng nhiên trường đau một trận, trước mắt xuất hiện từng bóng dáng chồng chất lên nhau, tựa hồ chính mình trước kia cũng đã từng quỳ ở đây chịu Ngọc đế răn dạy, nhú nhú mảy má miệng muốn nói, ngoài điện bỗng nhiên có người bẩm báo : ” Khởi bẩm Thiên đế, Không Hoa lão quân cầu kiến ! “.

63. Chương 63: Giảng Co

Không Hoa vẻ mặt lo lắng vọt vào đại điện, nhìn thoáng qua Bạch Lê, lắc đầu thở dài một tiếng, tiến lên vài bước vừa muốn thay hấn cầu tình với Thiên đế, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một mảnh ồn ào náo động.

Quan truyền lời vừa mới kịp bẩm báo một tiếng, Du Thanh mặt trầm như nước lo lắng vọt vào, các hộ vệ chắn nửa vòng trước người hấn, tay cầm binh khí sắc mặt do dự, dựa theo bước chân của hấn mà từ từ lui lại phía sau. Thiên đế vẫn luôn tìm kiếm tung tích Du Thanh, vốn nên thả hấn tiến vào, nhưng lúc này hấn rõ ràng là đến không có ý tốt, có lẽ nên ngăn hấn lại, bọn hộ vệ nhất thời không biết làm thế nào, đành phải vừa chắn vừa lui, thùng rỗng kêu to.

Du Thanh tuy mặc thường phục của nhân gian, nhưng tướng mạo và khí chất đều đã khôi phục thành bộ dáng thượng tiên, vừa bước vào đã đem tầm mắt tập trung đến Bạch Lê đang quỳ gối giữa đại điện, cô đơn chiếc bóng, không để ý đến ánh mắt tức giận của Thiên đế, vội vã chạy tới ngồi xổm xuống, giang tay ôm lấy hấn, khẩn trương dò tìm trên mặt hấn : ” A Lê, có bị thương chỗ nào hay không ? “.

Bạch Lê trừng lớn mắt giật mình nhìn chằm chằm hấn, cảm thấy khó hiểu đối với sự biến hóa dù chỉ là rất nhỏ trên gương mặt hấn cùng với ẩn ký hoa mai giữa mi tâm kia, đôi môi tái nhợt giật giật, tiếng nói có chút khàn khàn : ” A Thanh ? “.

Du Thanh nhìn bộ dáng này của hấn thì cảm thấy đau lòng không thôi, ôm chặt hấn, một tay nhẹ nhàng vỗ về trấn an sau lưng hấn, tay còn lại vận dụng linh lực đến các đầu ngón tay rồi truyền vào cơ thể hấn, nhanh chóng tìm kiếm một phen, cắn răng nói : ” Bị thương lúc ở địa phủ ? “.

Bạch Lê có thể cảm giác rõ ràng rằng cơ thể đang được rót vào một dòng linh lực mới, đau đớn trong thân thể nháy mắt được giảm bớt, thở phào nhẹ nhõm, cũng chẳng buồn để ý đến những nghi hoặc nữa, trong đầu óc lúc này tất cả đều là sự vui sướng khi được nhìn thấy hấn, cong mày mỉm cười, vô cùng ỷ lại mà ôm lấy hấn : ” Chỉ bị thương một chút thôi”.

Vừa dứt lời, liền cảm thấy vết thương trên người đã hoàn toàn bình phục, Bạch Lê lần thứ hai giật mình, lập tức trong đầu hiện lên một đoạn ngắn, lúc đó tựa hồ khi mình vẫn còn là một con hồ ly thì đã được Du Thanh ôm vào trong ngực, được hấn khắc ẩn ký hoa mai vào phía sau lưng.

Cảnh tượng rõ ràng vô cùng, Bạch Lê chỉ cảm thấy tự sâu trong ký ức toát ra một ít câu chuyện, mà những câu chuyện ấy dường như đã xảy ra thật lâu trước kia, những chuyện đã bị hấn lãng quên.

Việc hai người nói nhỏ với nhau cùng với việc trị thương ấy dù chỉ mới xảy ra trong chớp lát, nhưng Thiên đế ngồi trên điện thì lại nhìn xem mà mặt mày xanh mét, vung tay một lần nữa ngồi xuống, thanh âm hùng

hậu vang dội trong Lăng tiêu điện : ” Còn có thể thống gì nữa ! Người tới, đem con hồ yêu kia ném xuống phê yêu cốc !”.

Phê yêu cốc tên cũng như ý nghĩa, là sơn cốc chuyên dùng để vẩy nhốt ác thú, ác thú trong sơn cốc chuyên ăn linh hồn yêu tinh, dù cho có là yêu tinh cường đại đi chăng nữa nhưng nếu đến nơi đó thì cũng chỉ có một con đường chết.

Du Thanh kinh hãi, hận ý trong lòng thật vất vả mới có thể áp chế lại lần thứ hai bộc phát, một tay ôm lấy Bạch Lê, lắc mình tránh đi những tên tiên sai đang muốn tiến lên bắt người, vừa muốn phát tác thì đã thấy sư phụ đứng ngăn trước người mình, nhìn Thiên đế nói : ” Bệ hạ, hồ yêu này cũng không phải tội ác ngập trời, nếu ném tới phê yêu cốc thì có chút không ổn đi ? ” Vừa nói vừa đặt tay ra sau lưng ra dấu với Du Thanh, ý bảo hẩn an tâm một chút chờ nóng nẩy.

Du Thanh nhớ tới năm đó vì nhất thời nóng nẩy mà ăn mệt, biết sư phụ chỉ là muốn tốt cho mình, nếu dựa theo tính tình lúc xưa thì hẳn nhất định đã sớm phát tác, hiện giờ bởi vì đã ở thế gian tôi luyện ngàn năm, sớm đã quen với việc lá mặt lá trái cùng người cầm quyền, góc cạnh cũng đã mài nhẵn hơn một chút, rũ mắt nhìn xuống khuôn mặt thất sắc của Bạch Lê, ôm chặt hẩn mím môi trầm mặc.

Thiên đế đã sớm không còn kiên nhẫn với Du Thanh, nhưng vẫn phải cho Không Hoa lão quân chút mặt mũi, tại thiên giới này, tuy nói mình là người có thần quyền thống trị cao nhất, nhưng luận tu vi, bối phận, ông ấy cũng là người đứng trên mình.

Không Hoa lão quân thấy thần sắc Thiên đế dịu đi một chút, vội vàng nói : ” Tiểu hồ ly đến nay cũng không phạm phải sai lầm gì lớn, năm đó sinh hoạt tại thiên đình cũng không phải do bản thân hẩn tự tiện xông vào, mà là do hai sư đồ chúng ta tự tiện dung túng, thật sự không phải lỗi của hẩn, mà việc đánh nát ngọc bích thiềm cũng chỉ là do vô ý bất cẩn, năm xưa chịu khổ trong thiên lao xem như đã bị khiển trách rồi “.

Bạch Lê không nháy mắt nhìn chằm chằm Du Thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ này, nghe xong lời ấy thì thân mình bỗng nhiên run lên, trong lúc đầu óc choáng váng, trước mắt lại hiện lên một ít hình ảnh, trong mơ hồ nhìn thấy mình thương tích chồng chất mà cuộn mình nằm trong đại lao, hoảng sợ nhìn roi sắt trước mặt, trên người đều là đau đớn bỏng rát, sau đó một người cầm binh khí trong tay vọt vào, ôm mình vào trong ngực, cái ôm ấp ấy cũng giống như hiện tại...

Không Hoa lão quân nói lời này cũng chỉ đổi lại một tiếng hừ lạnh của Thiên đế, lại nói : ” Tiểu hồ ly hôm nay tự tiện xông vào thiên đình, đích thật là không tốt, bất quá cũng chưa làm chuyện gì xấu, thần cho rằng, khiển trách một chút là được “.

Thiên đế hơi hơi nheo lại hai mắt : “Kiến trách một chút ? Không Hoa lão quân thật đúng là biết bao che khuyết điểm nhỉ ! Tránh nặng tìm nhẹ mà nói một đồng như vậy, chính là đã đem việc hẩn mê hoặc thượng tiên quên hết không còn một mảnh ? Huyền Thanh đại náo thiên lao, đánh cắp bảo khí, huyết tẩy địa phủ, có chuyện nào mà không liên quan đến tên tiểu yêu tinh này ? Ta thấy làm cho hẩn tan thành tro bụi cũng không quá đáng ! ” .

Du Thanh nghe được lập tức giận dữ : ” Đúng người đúng tội ! Thiên đế nếu biết mọi chuyện đều là do ta làm ra, nên trừng phạt phải là ta ! Việc này có quan hệ gì đến hẩn ! “.

” Hừ ! Người cho là ta sẽ bỏ qua cho người sao ? ” Thiên đế bị thái độ này của hẩn chọc giận, chung quy không có kiên nhẫn nghe người ta cầu tình nữa, phất tay nói : ” Không Hoa lão quân chờ nhiều lời, Huyền Thanh cùng con tiểu hồ ly này đều phạm vào giới luật thiên đình, tội tuyệt không hề nhẹ ! Các người đều thất thân làm cái gì ? Còn không mau trói người lại ? “.

Tiểu tiên trói người làm gì là đối thủ của Du Thanh, hơn mười người đồng loạt xông lên, chỉ bị một chưởng mang theo linh lực hùng hậu của hẩn đánh văng ra thật xa. Du Thanh ôm chặt Bạch Lê phi thân ra đại điện, một cái xoay người liền lạnh mặt giằng co với đám người đang từ bên trong lao theo.

Bạch Lê nghe những lời tranh chấp trong đại điện, lại cảm nhận được linh lực cực kỳ thâm hậu, thuần khiết và không thêm che giấu đang cuộn cuộn trong cơ thể Du Thanh, hồi ức trong đầu ừn ừn kéo đến, thống khổ nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt quần áo trước người Du Thanh, lẩm bẩm nói : ” A Thanh...”

Du Thanh cả kinh, lo lắng áp lòng bàn tay lên trán hấn : ” Làm sao vậy ? Có chỗ nào không thoải mái sao ? “.

Bạch Lê lắc đầu, mở mắt ra tham lam nhìn hấn, con người đen láy dần dần nổi lên sương mù : ” A Thanh, sao ta lại có thể quên người...?”.

Nguyên lai người mình đau khổ tìm kiếm truy đuổi ngàn năm qua, đã sớm có một tầng ràng buộc sâu sắc với mình như vậy, đã từng cho rằng vì ngàn năm cầu mà không có được nên cảm thấy ủy khuất, hóa ra tất cả đều là do chính mình tạo thành. A Thanh vì mình làm nhiều chuyện như vậy, mà mình lại chỉ vì một chút thống khổ mà quên đi hấn.

” Không có việc gì, người cuối cùng cũng sẽ ở cùng một chỗ với ta ” Du Thanh cúi đầu cười cười với hấn, nét rét lạnh trong mắt khi nhìn đến đôi con người trong suốt ấy liền biến thành sự dịu dàng như ngày thường.

Du Thanh đã sớm đoán được, những ký ức ẩn sau trong đầu Bạch Lê một khi chịu kích thích thì sẽ bị khơi dậy, cho nên mới vẫn luôn do dự có nên nói những chuyện trước kia cho hấn hay không, vì sự do dự này nên bây giờ trong lòng vô cùng hối hận, hiện tại nhìn thấy bộ dáng thống khổ này của hấn, ngược lại bắt đầu nhói đau, trái tim tựa như bị ngấm trong chảo dầu mặc cho ai chiên ai nấu.

Bên này hai người đang nói chuyện, bên kia, mười hai Kim tiên đã muốn vọt ra khỏi đại điện, từng người lấy pháp bảo tiên khí của mình ra, dần trận bao vây bọn họ.

Du Thanh lần trước đã hỗn chiến với mười hai Kim tiên, tuy rằng làm trọng thương bốn người trong bọn họ, nhưng chính mình cũng bị thương không nhẹ, dù cho có lợi hại hơn đi chăng nữa thì cũng có lúc không địch lại nhiều người, hôm nay là lần thứ hai giằng co với bọn họ, nhưng hấn vẫn mang vẻ mặt thông dong như cũ.

” A Lê, người biến trở về hồ ly đi ” Du Thanh rũ mắt vỗ vỗ lên người Bạch Lê : ” Hình thể nhỏ một chút mới ít bị thương tổn”.

Bạch Lê nhớ rõ thực lực của mười hai Kim tiên kia, trong lòng rối rắm không thôi, giương mắt nhìn hấn nói : ” Hôm nay ta có thể đồng thời cùng người ứng phó với bọn họ được không ? “.

” Người không phải là đối thủ của bọn họ, ôm chặt ta là tốt rồi” Du Thanh cười cười với hấn, thấy hấn có chút mất mát, lại nói : ” Phong ấn trên người của người nhất thời ta cũng không giải được”.

Bạch Lê không muốn gây thêm phiền phức cho hấn, đành phải gạt đầu nghe lời, cọ cọ lên ngực hấn, nhanh chóng hóa về nguyên hình, những cái đuôi lông xù đều cuộn lại, hai chân trước khoát lên trên cánh tay đang gấp lại của hấn, quay đầu trừng lớn mắt cảnh giác nhìn chung quanh.

Du Thanh một tay ôm chặt hấn, tay kia thì đưa vào hư không, cửu cung linh kích được gọi về, trong chớp mắt xuất hiện tại lòng bàn tay hấn, người và kích hợp nhất, khí chất ôn nhuận ngày xưa đã biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại sự tiêu điều xơ xác mang đậm sát khí.

Mười hai Kim tiên lần trước đều đã ăn qua đau khổ, nên lần này vừa mới bắt đầu liền hợp thành trận pháp, đem pháp thuật từng người từng người kết hợp lại, chỉ qua nửa khắc liền gió cuốn mây tan, sắc trời bốn phía đều thay đổi.

Bạch Lê rất khẩn trương, hai chân mao nhung màu tuyết trắng ôm chặt lấy cánh tay Du Thanh, rồi lại sợ dùng sức mạnh quá làm cho hấn bị thương.

Du Thanh đưa ngón tay gãi gãi lên người hấn, ý bảo hấn yên tâm, một tay kia nâng lên, linh kích bay lên không, dưới sự khống chế của pháp thuật mà vẽ thành một cửu cung bát quái trận, chặt chẽ bảo hộ mình và Bạch Lê vào trong đó.

Mười hai Kim tiên đồng loạt niệm chú ngữ, chim bay thú chạy, các vật sáng mờ tụ hội giữa không trung, ngưng tụ thành một hỏa cầu chói mắt, ngọn lửa cực nóng làm không khí bốc thành một cỗ sóng nhiệt, bộc phát từng đợt trước mắt, hỏa cầu càng xoay càng lớn, mơ hồ có ánh điện xẹt qua nổ ầm như tiếng sấm.

Du Thanh chuyển động linh kích, bát quái trận bất ngờ thay đổi, làm đất đá, cây cối bốn phía tất cả đều bị cuốn vào trong tám cung Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, biến ảo khôn lường.

Tia chớp phát ra tiếng đánh giòn vang, mãnh liệt bùng nổ, từ trên trời giáng xuống. Đất đá trong bát quái trận bay lên, cây khô đan xen, thẳng tắp chấn lại. Hai phe va chạm, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng nhiệt giống như gặp phải tường đồng vách sắt, một kích không thành lại tiếp một kích, như thế mấy lần, nhiều lần đều bị cửu cung trận biến đổi thất thường hóa giải thành vô hình, tản ra bốn phía.

Ấn đỉnh thiên, chuông lạc hồn, dây trời tiên, kính âm dương... Mười hai Kim tiên với các loại pháp khí khác nhau đồng loạt phát công, huyết khí trong ngực Du Thanh chợt ngưng trệ, trong miệng bỗng nhiên dâng lên một tia tanh ngọt, linh kích vung lên, định tại trung ương trận pháp.

Bạch Lê hai mắt nhắm nghiền, bởi vì linh lực bị ngưng trệ, lại bị tiếng nổ rền đập vào tai khiến cho đầu váng mắt hoa, ngay sau đó cảm thấy toàn thân được thả lỏng, mở mắt ra, phát hiện Du Thanh đã tạo cho mình một tấm chắn.

Ngoài tấm chắn tiếng sấm nổ rền vang, nhưng trong tấm chắn lại yên tĩnh một mảnh, Bạch Lê ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thần sắc đông cứng của Du Thanh, nhớ tới cảnh tượng hỗn chiến trong thiên lao ngàn năm trước, khỏe mắt bỗng nhiên có chút đau đớn, rất muốn hóa thành hình người sống vai cùng hắn, vậy mà có lòng nhưng không có lực, cho nên càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ quấy rầy làm hắn phân tâm.

Chỉ một mình Du Thanh thì làm sao có thể là đối thủ của mười hai Kim tiên, nhưng lúc này khác với ngày xưa, mục đích của mười hai người kia là bắt bọn họ lại, mà bọn họ cũng không phải là vì tìm không ra lối thoát, bởi vì mặc dù có thắng nhưng cũng chạy không khỏi sự truy đuổi của thiên đình, vậy nên cách đánh cũng mang theo chút hương vị cá chết dưới rách.

Thiên đế nhìn tư thế không muốn sống kia của hắn, trong lòng bỗng nhiên có chút không chắc, vội vàng gọi mấy viên đại tướng trên thiên giới tiến đến trợ trận.

Du Thanh là Tán tiên trên thiên giới, thuộc con dân dưới gối Thiên đế, cho dù có phạm vào sai lầm to lớn nào đi chăng nữa thì chỉ nên cho mười hai Kim tiên ra ngựa, mà đại tướng thiên giới được thiết lập là dùng để chống kẻ thù bên ngoài, mà hiện giờ lại lấy ra để đối phó với Du Thanh, hành vi này trong lúc nhất thời đã khiến cho thần tiên bốn phía đang đứng xem có chút phê bình kín đáo.

Du Thanh đứng trong trận, không rảnh phân tâm, nên chưa từng dự đoán được bốn phía lại có vài tên đại tướng dũng mãnh thiện chiến đang bay tới. Một cây Toàn tâm đỉnh (*) từ phía sau phá không mà đến, nhưng hắn vẫn chưa phát giác.

Bạch Lê lại có cảm giác sắc bén của loài động vật đối với các mối nguy hiểm, lúc này cả kinh đến toàn thân lạnh lẽo, cuống quýt mở ra chín đuôi hồ ly ôm chặt lấy thắt lưng hắn.

Du Thanh cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe được Bạch Lê thống khổ kêu to, tâm thần hoàn toàn bị phá vỡ : " A Lê ! ".

Bạch Lê tuy thống khổ nhưng lại nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu thu đuôi lại.

Chỉ một lát ngáy người thôi, cửu cung bát quái trận đã bị lộ ra một cửa, hỏa cầu giống như tại mê cung tìm được thông đạo, thẳng tắp phóng tới Du Thanh. Du Thanh muốn tránh nhưng không kịp, mắt thấy sẽ sắp bị thương nặng, phía trong tà áo bỗng nhiên trồi ra một cây Thái Cực kiếm, mạnh mẽ chém vào hỏa cầu.

Du Thanh nhận ra đó là kiếm của sư phụ, nhanh chóng đưa tay, cửu cung linh kích bắn xuyên qua, một tiến một lùi, cùng Thái Cực kiếm trái phải hỗ công, đánh lui hỏa cầu.

Một lần nữa ngưng thần, trong trận khôi phục một lát an bình, Du Thanh khẩn trương nhìn thoáng qua Bạch Lê, thấy một cái đuôi hồ ly của hắn bị cây Toàn tâm đỉnh đâm lút vào, máu tươi trào ra, lửa giận trong tim càng bốc lên ngùn ngụt.

Thu linh kích lại vào lòng bàn tay, trận pháp đột nhiên biến mất. Sắc mặt Du Thanh chưa bao giờ lại âm ngoan như vậy, thù mới hận cũ cộng lại, ánh mắt nhìn về phía Thiên đế quả thực như hận không thể đem ông ta đi lăng trì.

Mười hai Kim tiên thấy hắn thu trận pháp lại, mừng rỡ trong lòng, trong tay từng người bắn ra kim quang, thiên la địa võng dày đặc chụp về phía hắn.

Du Thanh nhếch môi, ôm chặt Bạch Lê, linh kích nhắm thẳng lên trời cao, giận dữ dựng lên, ngân quang bắn ra bốn phía phá tan chiếc lưới. Lãng không bay về phía sau, huy kích quét ngang, ngăn cách mình và mười hai Kim tiên ra khỏi mấy vị thiên tướng.

Thiên đế chợt kinh sợ : ” Huyền Thanh, còn không buông tay chịu trói, ngươi cùng con hồ ly này sẽ vạn kiếp bất phục ! “.

Du Thanh chống mạnh cữu cung linh kích xuống đất, sự ôn nhuận đã không còn nữa, thay vào đó chỉ là nhếch nửa miệng cười lạnh : ” Vạn kiếp bất phục thì lại như thế nào ? Bạch Lê, Huyền Thanh sớm đã là nhất thể, hấn chết thì ta chết ! Nếu ngươi dám lấy tính mạng của hấn, thì trước khi chết ta nhất định sẽ làm hại tất cả chúng sinh ! Nếu ta mất đi tình cảm chân thành, thì cũng muốn cho ngươi ném thử một chút thế nào là mất đi thần uy, thế nào là thống khổ khi bị rơi xuống thần đàn ! “.

Chú thích:

(*) Toàn tâm đĩnh: Cây kim hướng tim. Ý nói là cây kim này một khi đâm vào bất cứ chỗ nào trong cơ thể, thì cuối cùng nó cũng sẽ chạy hướng về phía trái tim và đâm vào.

64. Chương 64: Đấu Phép

Thiên đế bị tức đến sắc mặt trắng bệch, lỗ mũi muốn phun lửa, thân mình run rẩy tức đến khó thở mà chỉ vào Du Thanh đang đứng phía ngoài kia, lớn tiếng quát:” Đang êm đẹp tự nhiên không chịu làm thượng tiên, chỉ vì một chữ sắc mà lại dám nghĩ xằng bậy muốn làm hại chúng sinh, hành vi như thế quả thực là đã tẩu hỏa nhập ma! Các ngươi mau mau tróc nã đôi yêu ma tà ác này đem về quy án, bất kể sống chết!”.

Ngoài điện ngọc ánh mắt Không Hoa lão quân chấn động, chòm râu hoa râm phất phơ theo gió, niệm chú ngữ triệu bình rượu hồng mai từ nơi mình ở cách không bay vào ẩn trong tay áo.

Năm đó Du Thanh không cẩn thận bị cạnh sắc trên nhánh cây cắt đứt tay, có hai ba giọt máu tươi tình cờ nhỏ lên thân bình đang đặt trên bàn cờ, sau này những vết màu son này rõ ràng liền biến thành hình một gốc cây hàn mai ánh tuyết ngạo nghễ. Bình rượu hồng mai này hiện giờ đã có linh tính, khi nắm trong tay có thể cảm giác được linh khí chuyển động bên trong.

Sắc mặt Không Hoa lão quân tuy vẫn như thường, nhưng trong lòng lại bởi vì Thiên đế vô tình mà nổi lên lãnh ý, âm thầm truyền linh lực vào trong bình rượu, hồng mai trên bình rượu thoáng ẩn hiện tia sáng, lập tức liền giống như vật sống, chẳng qua bị Không Hoa lão quân làm phép che lại nên mới không có người phát giác.

Du Thanh vung linh kích vẽ nên một khoảng cách vát ngang giữa không trung, giống như một dải thiên hà, vốn tưởng rằng có thể ngăn đám người đó bên bờ bên kia rồi tranh thủ một ít thời gian xem xét thương thế của Bạch Lê, không nghĩ tới phía sau lưng lại tới thêm bốn người nữa, vẽ mặt đánh lại vội vàng tung linh kích, vẽ một vòng phía chung quanh.

Hai đầu dải thiên hà nhanh chóng cong lại, tựa như một đôi cánh tay ôm lấy bảo hộ hai người bọn họ vào giữa, ngăn trở tập kích của bốn người sau lưng. Kể từ đó, Du Thanh hoàn toàn bị động, mình và Bạch Lê đều bị vây vào trung tâm, bên ngoài trừ bỏ mười hai Kim tiên, còn có bát đại Thiên tướng, thực lực cách xa như thế đối với hấn mà nói quả thực là lấy trứng chọi đá.

Mười hai Kim tiên đứng trên đám mây, chú ngữ vang vọng, pháp khí xé không mà đến, bát đại Thiên tướng cầm binh khí trong tay ngự gió đập mây, cũng thế tới rào rạt.

Du Thanh lại lần nữa tạo cữu cung bát quái trận, ngăn cản pháp lực của mười hai Kim tiên, đồng thời ném linh kích lên tận trời cao.” Khởi!”.

Thiên hà đột nhiên tăng vọt sức nước, trong nháy mắt tiếng ầm ầm oanh minh, giống như muốn nổ tung mà bay lên trời, hình thành một bức tường nước không thể phá vỡ, đúng lúc ngăn bắt đại Thiên tướng ra bên ngoài.

Du Thanh vội vàng đối phó hai phe nhân mã, sớm đã vô cùng mệt mỏi, rũ mắt nhanh chóng nhìn thoáng qua Bạch Lê trong ngực mình, thấy chiếc đuôi tuyết trắng của hấn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, đôi mắt hồ ly

linh động nhắm chặt, biết toàn tâm đỉnh đã nhập vào trong cơ thể hần, gấp đến độ một ngụm máu tanh ngọt trào lên cổ họng, vội vàng xoay thân mình hần lại, lòng bàn tay đặt lên trái tim hần.

Trong cơ thể linh lực cùng với toàn tâm đỉnh va chạm vào nhau, một bên liều mạng chèn ép một bên, Bạch Lê đau đến run rẩy toàn thân, nhưng lại không rên lên một tiếng.

Hai bên thái dương Du Thanh mồ hôi chảy ròng, thật vất vả đẩy toàn tâm đỉnh ra ngoài được nửa tấc, nhưng được cái này thì mất cái khác, bức tường nước chung quanh bởi vì mất đi sự chống đỡ của linh lực mà một lần nữa rơi xuống, bát đại thiên tướng lại lần thứ hai triển khai vây đánh.

Vạn nhất toàn tâm đỉnh xâm nhập vào trong tim, Bạch Lê sẽ khó có thể tìm ra đường sống, nhưng nếu thua trận chiến này thì vẫn sẽ hại hần chịu khổ, trong lúc lo lắng Du Thanh đành phải điều động một ít linh lực vào trận pháp, lần thứ hai tạo nên bức tường nước ngăn cản bốn phía tiến công.

Nhưng trận pháp phòng ngự lại bởi vì vậy mà trở nên yếu ớt, pháp lực mười hai Kim tiên giống như những mũi tên lạc phóng tới, Du Thanh đem Bạch Lê bảo vệ chặt chẽ trong ngực, còn mình thì bị pháp lực cường đại đánh đến lục phủ ngũ tạng đau nhức, phải dựa vào cửu cung linh kích mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đứng vững thân mình.

Trong lúc thống khổ, Bạch Lê cảm giác thân mình lung lay một chút, cổ sức mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là máu tươi chói mắt nơi khoe miệng Du Thanh, cả kinh lập tức hóa thành hình người ôm chặt lấy hần: "A Thanh! Người bị thương!"

" Mau biến trở lại đi! " Du Thanh vội vàng nói, rồi lại tiếp tục bức toàn tâm đỉnh từ trong cơ thể hần ra thêm nửa tấc.

Bạch Lê vội vàng biến trở về hồ ly cuộn mình trong ngực hần, ngay cả đau đớn đều quên đi, không nháy mắt nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của hần, tròng mắt nhìn, lại khép hai mắt lại, liều mạng thử phá tan phong ấn trong cơ thể, nhưng dù có làm thế nào cũng vô ích.

" Không có gì đáng ngại, người ôm chặt ta là được rồi " Du Thanh một tay ôm chặt hần, tay kia vẫn như cũ áp trên tim hần, niệm chú ngữ điều động pháp lực qua lại giữa trận pháp và tường nước.

Tường nước và trận pháp này chỉ là để kéo dài thời gian, chung quy không phải kế lâu dài, ứng phó như thế khó tránh khỏi sút đầu mẻ trán. Sau nửa canh giờ, cuối cùng vẫn bị đối phương tìm được sơ hở, một đạo ánh sáng từ phía sau phá không mà đến.

Du Thanh nhanh chóng nghiêng người bay lên, nhấc chân xoay người đá linh kích vào giữa không trung, thẳng tắp hướng về phía sau đâm tới tên Thiên tướng, đón lấy đạo ánh sáng thứ hai hần ta bắn ra mà bắt đầu đánh lên, tia lửa bắn ra bốn phía, Du Thanh hướng về phía ngực hần ta đâm tới. Thiên tướng kinh hãi, cấp tốc lui về mấy trượng.

Du Thanh thừa dịp này lần thứ hai nâng bức tường nước cao lên nữa, lúc đang định rót thêm linh lực vào trong cơ thể Bạch Lê thì ẩn kỵ hoa mai giữa mi tâm chợt lóe lên, một cỗ linh lực cuộn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể.

Du Thanh sửng sốt, nhanh chóng giương mắt nhìn sang hướng sư phụ, trong lòng dâng trào một cỗ cảm động, nhất thời tinh thần phấn chấn, lòng bàn tay đang áp lên tim Bạch Lê mãnh liệt nhấn một cái.

Bạch Lê đau đến nỗi toàn bộ chín đuôi hồ ly đều cong lại, sau một trận co rút thì thân thể trở nên nhẹ nhõm hơn, toàn tâm đỉnh như mũi tên rời đi, từ phía sau lưng phá da mà bắn ra.

Hai người đồng thời thở phào một hơi.

Bạch Lê vô lực mở mắt ra, nhìn Du Thanh đầu đầy mồ hôi thì thấy vừa đau lòng vừa áy náy, " xèo xèo " khe gọi hai tiếng, cọ cọ lên ngực hần.

Du Thanh ôn nhu cười khẽ, lòng bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn phía sau lưng và đuôi hồ của hần, chờ miệng vết thương khép lại liền lần thứ hai ôm chặt lấy hần, ngẩng đầu cách biển mây lạnh lùng nhìn Thiên đế xa xa.

Hận ý thấu xương, hấn ngược lại muốn ném Thiên đế xuống Tru tiên đài, đáng tiếc hấn tự biết mình không có năng lực này, Lại nói, dù cho hấn có năng lực này thì lại thế nào ? Đối một người khác, lâu ngày ngồi trên địa vị cao, không tránh được cũng trở thành cái loại đức hạnh này. Lòng chứa chúng sinh là thật, nhưng vì tư lợi cũng không giả, trong miệng lúc nào cũng xem tam giới như con dân, nhưng cũng không đối xử ngang hàng, thần quyền trong tay, bao nhiêu người có thể giữ được cái tâm như lúc ban đầu ?

Có sư phụ âm thầm trợ trận, tường nước bốn phía lần thứ hai dâng cao, đứng trong cửu cung bát quái trận rốt cục Du Thanh cũng có cơ hội thở dốc, sau đó mười hai Kim tiên bỗng nhiên biến ảo trận pháp, chỉ khoảng nửa khắc thì bụi đất bay lên, lấy thế tới sơn băng địa liệt đổ ập vào giữa sông.

Trong ngũ hành, thổ khắc thủy, nhưng nếu thổ ít thủy nhiều, như vậy thổ cũng không còn là thứ gây sợ hãi nữa. Du Thanh tự biết mặc dù có sư phụ trợ trận, nhưng nếu cứ lấy ít địch nhiều thì cũng không chống đỡ được bao lâu, nhưng mà cũng không thể buông tha như vậy, thấy bát đại Thiên tướng bay đến muốn phá trận, vội vàng vận càng nhiều pháp lực chống lại Thổ trận, đồng thời múa may linh kích, hấp thu tinh hoa từ bốn phía thiên địa vào trong đó, câu, trác, thứ, cát, tuy rằng chiêu thức thay đổi linh hoạt nhưng đồng thời triển đấu cùng tám người quả thực là cực kỳ cố sức.

Bạch Lê cảm thấy mình thật vướng bận, nhưng linh lực bị phong ấn, chỉ có thể biến ảo giữa bản thể và hình người, ngay cả năng lực hóa thành một mảnh lá cây cũng không có, trong lòng không khỏi uể oải, cuối cùng vẫn là hóa thành hình người, trừng lớn mắt vĩnh lỗ tai, mắt xem lục lộ tai nghe bát phương, nhìn thấy chỗ nào có binh khí đánh lên liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hai người phối hợp khéo léo đến thiên y vô phòng, ngắt nổi linh lực Du Thanh tiêu hao quá nhiều, dần dần chống đỡ hết nổi, mấy lần không kịp tránh né nguy hiểm, trên người đã bị thương nhiều chỗ. Một khi bị thương, linh lực tiêu hao càng nhanh, mặc dù miệng vết thương sẽ nhanh chóng tự lành, nhưng dù chỉ khoảng nửa khắc cũng đã khiến cơ thể suy yếu không ít.

Bạch Lê vừa đau lòng vừa khấn thương, dùng mắt thường là có thể nhìn thấy ngoại thương vô số kể, nội thương lại càng không có cách nào tưởng tượng nổi, cuối cùng nhịn không được, một lần nữa biến thành hồ ly dùng chín đuôi hồ của mình quấn chặt lấy lưng hấn, bị nhiều đạo ánh sáng sắc nhọn như mũi tên liên tiếp đánh trúng, nhưng càng đau nhức thì lại càng quấn chặt lấy hấn hơn.

Du Thanh chợt kinh sợ : ” A Lê! Mau thả ra! “.

Bạch Lê lắc đầu, cái đuôi lại buộc chặt thêm vài phần.

Du Thanh vừa vội vừa tức, ngăn lại công kích trước người rồi lại nhanh chóng xoay người đánh lui những tên Thiên tướng phía sau.

Trận hỗn chiến này không biết diễn ra bao lâu, song phương đều có người bị thương. Ánh sáng ngũ sắc đồng loạt tụ lại, trong tiếng sấm đánh ầm ầm, thay đổi bất ngờ biến hóa kỳ lạ. Mười hai kim tiên đánh xa, bát đại Thiên tướng cận chiến, Du Thanh dù khó có thể địch lại nhiều người nhưng ánh mắt vẫn luôn kiên định như trước.

Tường nước và cửu cung bát quái trận trước sau bị công phá, đôi môi mất máu của Du Thanh khê nhếch, phi thân giẫm lên đám mây, ánh mắt sắc bén đảo qua một vòng, khoanh chân ngồi xuống, thu lại tất cả trận pháp, rót hết linh lực vào cửu cung linh kích.

Linh kích trên đỉnh đầu xoay tròn một lát, bỗng nhiên đáp xuống quét ngang ra chung quanh, cắt thảo vi mã (*), trăm mộc thành binh (*), chiết hoa tác khí (*), cỏ cây hoa lá bị nghiền nát tàn sát bữa bãi bay loạn trên không trung, toàn bộ đều biến hóa, trong lúc nhất thời phong vân biến chuyển, giữa không trung đột nhiên xuất hiện thiên quân vạn mã, gào thét rung trời.

Thần tiên chung quanh đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, Thiên đế càng là kinh sợ mặt như màu đất, ai cũng không ngờ được Du Thanh lại đạt đến cảnh giới như vậy.

Sư đồ Du Thanh vốn luôn điệu thấp, trước đây chưa bao giờ hiển lộ tu vi của mình trước mặt người khác, bởi vậy toàn bộ thiên giới chỉ biết rất ít về thực lực chân chính của bọn họ, hơn nữa muốn cách không mà truyền linh lực quả thực yêu cầu cảnh giới rất cao, phải thăng lên làm thần mới có khả năng làm được.

Không Hoa lão quân chưa thành thần, nhưng linh lực đã muốn tiếp cận đến thần, hơn nữa trong tay lại có pháp khí do máu tươi của Du Thanh ngưng tụ mà thành, tự nhiên có thể làm được. Bất quá trên mặt lại giả bộ thành bộ dáng chỉ hận rèn sắt không thành thép, thế nên làm gì có người dự đoán được ông đang âm thầm tương trợ?

Thiên đế thấy thiên quân vạn mã khí thế mãnh liệt, trong lòng hoảng sợ không thôi, vội vàng hạ lệnh cho bát đại Thiên tướng triệu hồi tinh binh dưới trướng mỗi người. Một lát qua đi, trận đấu phép giữa các tiên gia với quy mô nhỏ đột nhiên thăng cấp thành hai quân đối chọi.

Không Hoa lão quân tức giận đến suýt chút nữa phát tác ngay tại đương trường, nhưng nghĩ đến trận chiến này trong mười phần thì có chín phần sẽ bại, mà tiên gia bốn phía đã muốn lộ ra thần sắc không đành lòng, cuối cùng vẫn là khê cần môi quyết định đánh cuộc một phen.

Du Thanh sớm đã nỗ lực hết đà, mặc dù có linh lực của sư phụ tương trợ, nhưng dù sao cũng chỉ là nhất thời mượn sức, không có cách nào tự thân hợp hai thành một.

Hai quân đối chọi, nhân số chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng đây không phải là chiến tranh của nhân gian, không thể lấy nhân số để phán định, đối phương mười người đều có mười phần lực, mà chính mình bên này, ngàn người vạn người đều chỉ là linh lực sư đồ hai người hợp lại biến thành. Lúc trước đấu phép là hai người đánh với hai mươi người, lúc này đối chiến, địch ta càng cách xa hơn nữa, làm sao còn có thể ứng phó được?

Du Thanh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong tai nghe tiếng chuông lạc hồn đang ông ông đập vào, trong đầu càng trở nên choáng váng, hai tay che lại lỗ tai Bạch Lê, thấy hơi thở hắt từ từ mỏng manh, trong tim đau đớn, bỗng nhiên máu tươi trào ra khóe miệng, tránh không kịp một hơi phun lên người Bạch Lê.

Một mảnh thuần trắng nhiễm màu đỏ đậm, như hàn mai ngạo tuyết, xinh đẹp đến đau đớn hai mắt.

Không Hoa lão quân cảm nhận được linh lực vận chuyển bị ngưng trệ, biết hẳn đã không chống đỡ nổi, vội vàng dừng động tác trong tay áo lại.

Thiên quân vạn mã biến mất, đầy trời hoa cỏ sôi nổi rơi xuống, bát đại thiên tướng cùng nhau ra lệnh, tất cả thiên binh đều lui lại. Trong lúc nhất thời, gió êm sóng lặng, mây trời hiền hòa, chỉ còn lại thanh âm niệm chú ngữ trong miệng của mười hai Kim tiên.

Toàn thân Du Thanh sắp hư thoát, một tay ôm Bạch Lê, một tay chống linh kích từ đám mây đứng lên, mắt thấy đầu ngón tay của mười hai Kim tiên bắn ra quang mang màu vàng chói mắt, biết đã vô lực xoay chuyển trời đất, nhanh chóng thu hồi linh kích, hai tay ôm chặt Bạch Lê vào trong ngực, lòng bàn tay nhanh chóng ấm lên, rót tất cả linh lực còn sót lại trong người vào cơ thể hắn.

Bạch Lê tuy rằng suy yếu, nhưng thần trí lại cực kỳ thanh tỉnh, bị hành động của hắn dọa hết hồn, sốt ruột cuống quýt hóa thành hình người, chưa kịp mở miệng ngăn cản, trên đỉnh đầu đã bị chiếc lưới màu vàng đột nhiên chụp xuống, vây hai người lại trong đó, lưới càng thu càng chặt, trói buộc họ lại thành một đoàn, khó có thể nhúc nhích.

Bạch Lê thấy Du Thanh còn đang truyền linh lực cho mình, gấp đến độ khóe mắt phấp phấp: "A Thanh, ta không cần! Ta bị phong ấn, truyền cũng vô dụng! Người mau thu lại đi!".

"Hữu dụng" Du Thanh hoàn toàn mặc kệ trói buộc trên người, tuy rằng sắc mặt tiêu tụy, nhưng vẫn cười ôn nhu như trước: "Việc này sẽ không vô ích, những linh lực này mặc dù ngươi không thể sử dụng được nhưng lại có thể che chở người".

"Không cần! Người thu lại đi! Ta không cần!" Bạch Lê hai mắt mơ hồ, muốn bức linh lực ra nhưng dù có thế nào cũng làm không được, gấp đến độ ngón tay hung hăng cào lên người hắn.

Du Thanh không hề suy suyển, càng ôm chặt hắn vào trong ngực, linh lực cuộn cuộn không ngừng truyền qua, mãi cho đến lúc cuối cùng không còn khí lực mới hoàn toàn dừng lại.

Chú thích:

(*) Cắt thảo vì mã, trăm mộc thành binh, chiết hoa tác khí: Cắt cỏ biến thành ngựa, chặt cây làm binh lính, ngắt hoa làm vũ khí.

65. Chương 65: Nghịch Chuyển

Lưới trời tiên nở rộ một màu vàng kim chói mắt, nhanh chóng kéo hai người đang bị trời chặt vào đại điện, chúng tiên gia tất cả đã trở về vị trí cũ, đứng thành hai hàng, đáy mắt cũng không còn hờ hững như lúc trước nữa, có lẽ vì thấy cuộc chiến quá mức rung động, lúc này sắc mặt đều có chút hiện ra vẻ đồng cảm, tiếc hận.

Du Thanh ôm chặt Bạch Lê vào ngực, sắc mặt trầm tĩnh đứng giữa đại điện, nhìn không ra vui giận.

Bạch Lê nhận được linh lực của hắn, đã có tinh thần hơn rất nhiều, ôm cổ hắn gối đầu lên ngực hắn, tuy rằng đôi môi mất đi huyết sắc nhưng đôi tròng mắt vẫn trong suốt như trước, đau lòng nói: "A Thanh, trên người có đau hay không?"

"Không đau" Du Thanh nhẹ nhàng cọ cọ cằm mình lên thái dương hắn, tiếng nói trầm thấp nhu hòa: "Ta cũng không phải là thân thể người phàm, còn có thể đau ở đâu được?"

Bạch Lê giống như không nghe thấy tiếng hừ lạnh của Thiên đế, ôm cổ hắn càng dán chặt vào hơn, ngẩng đầu hí hóp cười nói: "A Thanh, ngươi thật lợi hại!"

Du Thanh cảm thấy dù cho chính mình có là tên tiểu nhị chạy bàn trong quán rượu thì hắn cũng sẽ khen mình lợi hại, nhìn không được cười lên, bàn tay đang ôm bên hông hắn nhéo nhéo, chọc cho hắn cười càng sáng lạn hơn.

Hai người không coi ai ra gì mà khe khẽ nói nhỏ, nhìn nhau cười, giống như đã quên hết những chuyện lúc trước không còn một mảnh. Không Hoa lão quân ghé mắt nhìn, không thể không cảm khái, ông ngược lại đã coi thường đứa hồ ly này, ngàn năm trước mới bị ra sức đánh một trận thì liền quên người mình thân quen nhất, hiện giờ chịu khổ nhiều vậy nhưng còn có thể cười được, quả thật là trưởng thành a!

Thiên đế lạnh mặt vung tay áo một lần nữa ngồi xuống, hừ lạnh nói: "Bạch Lê tự tiện xông vào thiên giới, mê hoặc thượng tiên, tức khắc ném xuống phê yêu cốc! Huyền Thanh dĩ hạ phạm thượng, nhiều lần sinh sự, tức khắc ném xuống tru tiên đài, luân hồi trọn kiếp!"

Không Hoa lão quân thân mình run lên, giống như nháy mắt già đi mấy ngàn tuổi, vẻ mặt bi thống mà quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói: "Khẩn cầu Thiên đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Hai người họ tội không đáng chết a! Tiểu đồ không hiểu chuyện, xin hãy cho bọn họ một con đường sống, để ta mang về hảo hảo giáo huấn!"

Thiên đế chợt kinh sợ: "Không Hoa lão quân, người làm cái gì vậy? Mau đứng lên!"

Không Hoa lão quân không hề suy suyển, tiếp tục khóc ròng nói: "Hết thấy sai lầm đều là do ta dung túng cùng quần giáo không nghiêm mà tạo thành, nếu muốn trừng phạt, vậy đầu tiên nên trừng phạt ta mới đúng, cầu Thiên đế thành toàn!"

Du Thanh nhìn đến vị sư phụ luôn luôn tiên phong đạo cốt của mình hôm nay lại vì mình mà cong lưng cầu xin Thiên đế tha thứ, hai mắt đỏ đậm, cắn chặt hàm răng, trong tim đau đớn đến không chịu nổi, trong lúc lơ đãng ngón tay bấu chặt lại, khiến cho Bạch Lê bị đau, khi nghe thấy hắn hít khẽ một hơi mới cuống quýt buông tay ra, áy náy mà xoa xoa người hắn.

Thiên đế lúc trước thấy Không Hoa lão quân luôn mang bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trong lòng biết rõ rằng phần yêu còn nhiều hơn phần trách cứ, cho nên sớm đã dự đoán được ông ấy sẽ cầu tình, nhưng trước mắt nhìn thấy bộ dáng lão lệ tung hoành của ông ấy, muốn nói ác hơn một chút nhưng chung quy cũng không nói nên lời, đành phải lạnh lùng nói: "Không Hoa lão quân không cần nhiều lời, bọn hắn phạm vào giới luật của trời, tội không thể tha".

Không Hoa lão quân sững sốt, bỗng nhiên gào khóc, hận không thể đập mạnh đầu xuống đất, hoàn toàn không có phong thái ngày xưa: "Lão đây cô tịch không nơi nương tựa, chỉ có một người đồ nhi như vậy, nếu không có đồ nhi này, những ngày sau này biết sống thế nào đây! Tiểu đồ tuy rằng tính tình cương một chút, nhưng cũng chỉ là náo loạn mấy lần, dù sao cũng không tạo nghiệp a! Bị thương nặng như vậy, trừng phạt thế vẫn còn chưa đủ hay sao? Thiên đế nếu cố ý như thế, vậy ta cũng đi nhảy tru tiên đài! Nhập vòng luân hồi, cho dù làm người cô đơn nhưng bất quá cũng chỉ là việc trăm năm, còn tốt hơn hiện giờ..."

Thiên đế bị hành vi khóc thét gần như vô lại này làm cho đau đầu, nhưng lại không biết phải làm thế nào với ông ta, buồn bực phát phát tay: ” Diêu Không Hoa lão quân xuống nghỉ ngơi! “.

Không Hoa lão quân vốn là quỳ gối bên trái đại điện, thấy có tiểu tiên lại đây, vội vàng lắc mình một cái quỳ qua phía bên phải, làm nhóm tiểu tiên chụp hụt, tiếp tục lau khuôn mặt già nua khóc tiếp, khóc đến nỗi khiến cho vài vị lão quân tóc hoa râu đứng bên cạnh không đành lòng, rốt cục nhìn không được, đồng loạt bước ra khỏi hàng quỳ xuống đất cầu tình.

” Khẩn cầu Thiên đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Huyền Thanh, Bạch Lê hai người quả thật tội không đáng chết a! “.

” Huyền Thanh là nhân tài ngàn năm khó gặp trên thiên giới, lúc trước một phen hỗn chiến đã làm ta mở rộng nhãn giới, mong rằng Thiên đế khai ân một lần! “.

” Tình yêu vốn là thứ tình cảm gốc rễ của loài yêu, Bạch Lê làm yêu ngàn năm, chưa bao giờ cướp lấy tính mạng con người, lại càng không có chia cắt nhân duyên người khác, nhất định là một lòng hướng thiện, cầu mong Thiên đế miễn cho tội chết! “.

” Khẩn cầu Thiên đế thành toàn! Cho bọn hần có cơ hội hối cải để một lần nữa làm người!”.

Thiên đế nhìn mấy lão nhân phía dưới một người tiếp một người quỳ xuống đất cầu tình, chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, đang lúc buồn bực chẳng biết làm sao, lại thấy một vài vị tiên gia trẻ tuổi khác cũng tục tục quỳ xuống đất, nói nói đều là người lớn nói sao người trẻ y vậy, trong lúc nhất thời vừa tức giận nhưng cũng vừa bất đắc dĩ thở dài.

Các tiên gia mới vừa rồi nhìn thấy Du Thanh tuổi còn trẻ như vậy mà lại có thể lấy lực lượng một người đấu phép với hai mươi người, lại có năng lực biến vạn vật thành binh mã, nếu muốn không kính nể cũng khó, sau đó lại nhìn thấy hần tuy bị thương nặng như vậy nhưng dáng người vẫn cao ngất như cũ, rất có phong tư của hàn mai ngạo tuyết, trong phần kính nể lại thêm vài phần kính trọng.

Du Thanh thương tích chất chồng, làm rung động cảm giác đồng tình trong lòng bọn họ, mà Thiên đế thế nhưng vì tróc nã hần mà lại hạ lệnh: ” Bất luận sống chết”, thật sự là khiến cho người ta trái tim băng giá, bởi vậy lần này nháo ầm ầm cầu tình cũng hoàn toàn xuất phát từ nội tâm bọn họ.

Mãi cho đến khi trên mặt đất chật kín người quỳ, mười hai Kim tiên cùng với bát đại Thiên tướng hai bên cũng quỳ xuống, lần này, không riêng gì Thiên đế khiếp sợ, ngay cả Du Thanh cũng đều có chút kinh ngạc.

Mười hai Kim tiên lúc trước hành động như vậy đều là nghe theo lệnh mà làm việc, kỳ thực trong lòng bọn họ cũng có một chút trắc ẩn, cảm thấy Thiên đế trừng phạt quả thực quá mức vô tình.

Thiên đế trên trán gân xanh giật giật, hơi có chút đăm chiêu đành phải theo lao, cuối cùng dưới một loạt tiếng cầu xin tha thứ đành phải xanh mặt tìm “bạc thang” cho mình: ” Hừ! Huyền Thanh từ đầu đến cuối cũng không nhận sai, chỉ sợ là không có lòng hối cải! “.

Không Hoa lão quân vừa nghe, vội vàng đặt tay ra sau lưng vẫy vẫy với Du Thanh, tuy nói chỉ là một cái ra dấu đơn giản, nhưng sự đồ hai người ăn ý phi thường, Du Thanh dĩ nhiên hiểu được ý tứ của ông.

Sư phụ vẫn luôn đau đầu với tính tình của hần, cả ngày luôn dạy bảo hần là đại trượng phu có được giãn được, lui một bước trời cao biển rộng, lúc nên nhận thua thì nên nhận thua, ngặt nỗi hần không nghe. Thiên đế có lẽ ban đầu cũng không định đưa hần và Bạch Lê vào chỗ chết, nhưng hần lại liên tiếp va chạm, nhiều lần khiêu chiến thân uy của ông ta, cho nên lúc này mới hoàn toàn chọc giận ông ta.

Không Hoa lão quân còn đang ra dấu với hần, hơi có chút lo lắng, ông biết rõ tính tình của đồ đệ mình, hễ gặp mạnh thì cương, gặp yếu thì nhu, trong ngày thường thoát nhìn ôn hòa, nhưng mỗi khi gặp được người cường thế lại không nguyện cúi đầu, lúc này chỉ ngóng trông đầu óc hần có thể suy ngẫm lại mới tốt.

Du Thanh nhìn thoáng qua Bạch Lê trong ngực, thấy hần đang trừng lớn mắt nhìn mình, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện lên hình ảnh chú hồ ly tham ăn miệng đầy mỡ lúc mới gặp kia, bây giờ nhìn lại một thân thương tích của hần, bỗng nhiên cảm thấy sư phụ dạy bảo không phải không có lý, thậm chí than một tiếng, rồi cuộc ôm Bạch Lê quỳ xuống.

” Huyền Thanh không nên đả thương tứ đại Kim tiên trong thiên lao, không nên làm bị thương người vô tội dưới địa phủ, Huyền Thanh biết sai” Tuy rằng thất lưng thẳng thần, nhưng ngữ khí lại không phải thành khẩn lắm.

Bạch Lê bị hấn bẻ ngang, tiến đến bên tai nói nhỏ: ” Ta có cần quỳ không? ” Vừa dứt lời, lưới trời tiên lỏng ra một ít, Bạch Lê thuận thế tuột xuống người hấn, quỳ củ quỳ gối bên cạnh.

Không Hoa lão quân có chút vừa lòng: Vẫn là hồ ly này biết tiến biết lùi a!

Thiên đế phi thường bất mãn đối với việc Du Thanh nhận sai theo kiểu tránh nặng tìm nhẹ lần này, tội đả thương người có lớn bao nhiêu? Căn nguyên của việc này là do hấn yêu phải con tiểu hồ ly dưới thế gian này, còn vì nó mà đánh cấp pháp khí Tinh thần đỉnh làm loạn thời không, này đó mới là việc hấn phạm vào luật trời, hiện tại khen ngược, dễ dàng một câu ” Không nên đánh người” là có thể nhận sai.

Thiên đế trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi đối với hấn, nhưng xem ra tình thế hôm nay không cho phép ông ta khư khư cố chấp, hơn nữa, bậc thang đã được hạ xuống, nếu ông ta không xuống dưới thì liền có chút khó xử, cuối cùng đành phải không tình nguyện mà lần thứ hai hừ mũi một tiếng: ” Biết sai là tốt rồi, bắt quá tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cũng nên cho các người ném chút khổ sở mới nhớ lâu được chút giáo huấn hôm nay! “.

Không Hoa lão quân rốt cục nhẹ nhàng thở ra, Du Thanh là thân thể thần tiên, mặc kệ có gặp nhiều ít đau đớn, tĩnh dưỡng một chút là có thể tốt trở lại, bất quả chính là khổ cho tiểu hồ ly này, cũng không biết phải chịu khổ gì, có thể vượt qua hay không.

Thiên đế sắc mặt bình tĩnh mà cho đám người đứng dậy, đợi bọn hấn từng người trở về vị trí cũ, lúc này mới chậm rãi mở miệng: ” Đem Huyền Thanh, Bạch Lê tách ra hai bên trái phải bỏ vào hai Viêm long thánh đỉnh, nhốt lại ba ngày ba đêm! Từ nay về sau hai người vĩnh viễn không được gặp nhau! “.

Du Thanh nghe vậy quá sợ hãi: Lời ” Vĩnh viễn không được gặp nhau” cũng không thể gây sợ hãi, tóm lại có thể nghĩ cách giải quyết, nhưng Viêm long thánh đỉnh này so với lò luyện đan của Thái Thượng lão quân còn lợi hại hơn, Bạch Lê làm sao có thể chịu được?

Du Thanh sắc mặt tái nhợt, lo lắng nói: ” Khẩn cầu Thiên đế cho phép nhốt hai ta cùng một chỗ! “.

” Hừ! Người ngược lại nghĩ thật khéo! ” Thiên đế cười lạnh một tiếng: ” Ta đã giảm tội cho các người, người còn muốn được một tắc lại tiến thêm một thước sao? “.

Không Hoa lão quân vội vàng vỗ vỗ lên vai Du Thanh: ” Còn không mau khấu tạ Thiên đế? ” Nói xong còn cực kỳ tài tình mà để lộ một mảnh bình tĩnh trong tay áo ra cho hấn thấy.

Du Thanh nhớ tới khi đầu phép sư phụ đã âm thầm trợ trận, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một đạo ánh sáng, vội vàng cúi đầu tỏ vẻ nhận lỗi, lại nắn nắn tay Bạch Lê tỏ vẻ trấn an.

Bạch Lê hoàn toàn không biết gì về Viêm long thánh đỉnh, về mặt có chút mê mang, bất quá cũng đại khái đoán được hấn là sẽ phải chịu khổ, dựa vào Du Thanh nhỏ giọng nói: ” Ta không sợ”.

Thiên đế ra lệnh một tiếng, lưới trời tiên tự động một phân thành hai. Ngay cả thần tiên còn không tránh được lưới trời tiên, huống chi là yêu, bởi vậy hai người không có lực chống cự liền bị tách ra, từng người bị nhốt vào Viêm long thánh đỉnh cao bằng đầu người.

Nắp đồng thau nặng nề đóng lại âm âm trên đỉnh đầu, bên trong đỉnh sóng nhiệt hất vào người, giống như đi vào một thế giới khác, bầu trời đỏ hồng, núi lửa vờn quanh, nham thạch nóng chảy giàn giụa, chỉ có vị trí rộng hai thước dưới chân là có thể đứng mà thôi, mỗi một tắc da thịt trên cơ thể đều bị nóng đến đau đớn.

Trên không mơ hồ có hỏa long bay lượn, bốn phía chỉ còn lại ngọn lửa đỏ đậm cùng với nham thạch nóng chảy, Bạch Lê thống khổ té trên mặt đất, nháy mắt bị nóng đến chân, vội vàng giãy giụa ngồi dậy, co cả người lại đứng vào trung tâm mảnh đất mà bấy giờ vẫn còn hoàn hảo chưa bị lửa hất tới, nhưng ngọn lửa bốn phía lại giống như có sinh mệnh, liều mạng chen chúc quét vào trong.

Y phục trên người Bạch Lê bị nóng đến phục cháy, vội vàng cởi bỏ, hóa thành hồ ly cuộn mình lại, rồi lại bởi vì một thân lông mao mà cảm thấy càng khó chịu, đành phải một lần nữa hóa thành hình người, lúc

này chỉ có thể để một thân xích lửa, nhưng cũng không biết đến tột cùng là lửa thể thì càng nóng hay vẫn là khoắc một thân mao lông thì nóng hơn.

Môi da bị nứt nẻ, đầu đầy mồ hôi, rồi lại lạnh run, Bạch Lê lớn như vậy, chưa bao giờ phải chịu đựng qua loại thống khổ như thế này.

Bên trong đỉnh không đơn giản chỉ là nóng như vậy, mà là ngọn lửa sẽ hóa thành những vật bén nhọn cắm vào thân thể con người, càng muốn mạng là, trên đỉnh đầu hỏa long tùy ý bay tới bay lui trong không trung, thường thường sẽ mở to mầm phun ra một đoàn cầu lửa nóng bỏng người xuống dưới, mỗi một lần đầu nện bên chân hắn, khiến hắn phải bối rối trốn tránh tại nơi chỉ vãn vẹn một tắc vuông.

Hỏa long bay còn chưa đủ, vung đuôi một cái là một đạo tia chớp tử sắc đánh xuống, Bạch Lê trốn tránh không kịp, bị đánh trúng một lần, nhất thời toàn thân giống như muốn nổ tung, lực phủ ngũ tạng đau đến nỗi khiến hắn phải lăn lộn, lập tức lại bị bốn phía nóng đến, nhin không được phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhưng tiếng kêu lại hoàn toàn không thể truyền ra ngoài, nháy mắt tiêu tán trong sóng nhiệt bốn phía.

Du Thanh tuy rằng tai không nghe được tiếng của Bạch Lê, nhưng lại hoàn toàn có thể cảm ứng được nỗi thống khổ của hắn, vừa đi vào liền nhanh chóng ngồi xuống đất, rất nhanh có thể cảm ứng được linh lực sư phụ truyền cho mình, nhanh chóng vận hành lên.

Hắn cùng với Bạch Lê đã sớm có da thịt thân cận, nội tức mỗi người có thể ảnh hưởng lẫn nhau, sư phụ muốn cách không truyền linh lực cho hắn thì cần phải có một giọt máu làm vật dẫn, nhưng giữa hắn và Bạch Lê lại không cần, khi nhận được linh lực của sư phụ liền nhanh chóng truyền sang cho Bạch Lê, thay Bạch Lê tạo một tấm chắn, miễn cưỡng có thể giảm được một ít thống khổ. Qua một trận bận rộn như thế, chính mình cũng đã bị bỏng, mắt thấy hỏa long trên đỉnh đầu bắt đầu vẫy đuôi, lại nhanh chóng tạo tấm chắn cho mình.

Bất quá Viêm long thánh đỉnh này cực kỳ lợi hại, thể lửa không có cách nào dập tắt được, tia chớp cũng dị thường hung mãnh, cái gọi là tấm chắn cũng chỉ là để ngăn cản nhất thời, rất nhanh liền bị sức nóng hòa tan hoặc là bị tia chớp đánh nát. Du Thanh đành phải bị phá một cái thì tạo một cái, hai bên bận rộn nên không thể tránh khỏi bị thương mấy lần.

Linh lực của sư phụ cũng không phải là vô cùng vô tận, hai người bọn họ lại bị nhốt đủ ba ngày ba đêm, một khắc không ngừng mà tạo tấm chắn như thế thì đối với việc tiêu hao linh lực là cực kỳ nhanh chóng, chỉ sợ sư phụ bên kia không chống nổi qua hai ngày.

Đúng như hắn dự đoán, Không Hoa lão quân bên kia đúng là dần dần chống đỡ không được, nếu ông để đồ đệ ở đây mà rời khỏi đại điện, Thiên đế nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng nếu ông ở lại canh giữ chỗ này, nét tiêu tụy trên mặt nhất định là che giấu không được.

Như thế đến ngày thứ hai, rốt cục bị Thiên đế phát hiện. Thiên đế tức giận, sai người lấy đi cái bình trong tay Không Hoa lão quân, cũng hạ lệnh canh chừng ông không cho ông có bất kỳ động tác gì.

Không Hoa lão quân tức giận đến nỗi râu mép bay tứ tung, lại vận phần may mắn Thiên đế không bởi vì vậy mà tăng thêm hình phạt, đành phải nóng lòng thống khổ mà dày vò chờ đợi bên hai đỉnh.

Bên trong đỉnh Bạch Lê và Du Thanh mất đi nguồn cung cấp linh lực, nhất thời chống đỡ không nổi, suy yếu đến ngay cả ánh mắt cũng mở không được, giống như trong cơ thể cũng có lửa, đau đến nỗi hận không thể tự sát, rồi lại nghĩ đến đối phương nên không thể không nhẫn nại chịu đựng.

Hỏa long điên cuồng bay lượn, há mầm phun lửa, vẫy đuôi tạo sấm sét, một chút một chút đánh vào hai người đang hấp hối. Du Thanh suy yếu ngồi xuống, cố gắng ngưng tụ linh khí còn sót lại trong cơ thể, thu những sấm sét đang tấn công xuống chuyển hóa thành linh lực cho mình dùng, tại trong cơ thể lấy hình dạng bát quái mà vận hành.

A Lê, người cố chịu đựng thêm một lát, ta rất nhanh là tốt rồi. Trong lòng Du Thanh yên lặng mặc niệm, chịu đựng đau đớn toàn thân, lại hấp thu sấm sét đánh tới, hình dạng bát quái trong cơ thể dần dần rõ ràng, mơ hồ sắp hình thành trận pháp.

Bạch Lê sớm đã hóa thành nguyên hình nằm sấp dưới đất, trong lúc đau đến hấp hối thì trong đầu tựa hồ nghe thấy tiếng Du Thanh, không thể tưởng tượng được ý niệm của hai người lại có thể tương thông với nhau, nhất thời kinh hãi, vội vàng hóa thành hình người ngồi xuống.

Du Thanh một bên dẫn đường cho chân khí trong cơ thể, một bên yên lặng chỉ dạy Bạch Lê thổ nạp điều tức, Bạch Lê nhất nhất nghe theo.

Hai người sớm đã đau đến chết lặng suy yếu, nhưng vẫn còn sống, trong lòng biết rằng chỉ cần sống qua trận này là được, trong lúc nhất thời sự thống khổ trở thành bối cảnh có cũng như không, tất cả tâm thần đều đặt nặng trên linh lực đang chạy trong cơ thể.

Như thế đến ngày thứ ba, hai người trong lòng sớm đã không còn quan tâm tới sự vật bên ngoài, các loại tấn công bên trong đỉnh đối với bọn họ mà nói đều trở thành nguồn nguyên liệu cung cấp, thu nạp hết tất cả, lại trải qua bát quái trận liên tục không ngừng chuyển hóa, từ từ bị nội đan hấp thu.

Thân mình Du Thanh càng trở nên nhẹ nhàng, mơ hồ cảm thấy trong cơ thể đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, định liên hệ với ý niệm của Bạch Lê, nhưng lại phát hiện biến hóa này đã đến thời kỳ mấu chốt, ý niệm trong đầu hẳn có như thế nào cũng không truyền đi được, trong lòng quýnh lên suýt chút nữa làm loạn trận pháp, bị lửa táp một cái vội vàng hoàn hồn.

Xem ra hẳn đã đến thời kỳ mấu chốt để đột phá cảnh giới, lúc này nếu phân tâm nhất định sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ mà lọt vào phản phệ, nếu vậy thì thực sự sẽ chết không chỗ chôn chôn. Sớm chấm dứt một chút thì sẽ có thể sớm một chút cứu Bạch Lê, Du Thanh dẫn đo giấy lát, lần thứ hai tập trung tinh thần.

Bạch Lê bởi vì không có Du Thanh dẫn đường, chân khí trong cơ thể liền rối loạn, vội vàng theo những gì đã học được mà làm lại một lần, dẫn truyền chân khí, sau khi làm xong lại làm một lần nữa, định tiến hành bước tiếp theo, nhưng lại bị ngưng trệ.

Đang lúc lo lắng không thôi, tất cả các ngọn lửa bên trong đỉnh đều bị dập tắt, hỏa long trên không trung lập tức rơi xuống đất, tự dừng nằm rạp xuống. Bạch Lê khó hiểu nhìn thoáng qua, trong cơ thể đột nhiên được rót vào một dòng linh lực cực kỳ mạnh mẽ, làm cho hắn bị dọa một trận hết hồn, ngay sau đó cỗ linh lực này bắt đầu tự động dẫn đường cho chân khí cùng năng lượng trong cơ thể hắn, khiến hắn trợn mắt há mồm.

Bạch Lê không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng lại rõ ràng nguồn linh lực này không phải của Du Thanh. Linh lực quá mức mạnh mẽ, trong lúc nhất thời khó có thể khống chế, Bạch Lê giống như một người bệnh đang lúc suy nhược tự dừng bị tẩm bổ vô liều lượng, mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, chỉ có thể bị động mà tùy ý linh lực tự động vận chuyển.

Cùng lúc đó, trong đại điện yên tĩnh không tiếng động, Thiên đế cùng các tiên gia khác ngạc nhiên nhìn ngoài cửa, chưa thấy bóng người mà đã nghe được một trận tiếng cười kiêu ngạo ” Ha ha ha ha! Thiên đế lâu rồi không gặp a! Như thế nào qua nhiều năm nhưng vậy nhưng người một chút cũng không thay đổi đâu? “.

Sao kì quá ta, dạo này wordpress update hay sao mà từng đoạn từng đoạn chữ nó cứ dính nhau thế này? =.=” Có bạn nào biết tại sao wp tự dừng không tự động cách dòng khi soạn thảo không? Tự nhiên bây giờ nó hỏng chịu cách, mình phải ngồi cách bằng tay huhuhu Ai biết thì chỉ cho mình với!!!!

66. Chương 66: Trần Cảnh

Vừa nghe thanh âm mang theo linh khí cường đại này, tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi, một ít người lớn tuổi rất nhanh liền nhận ra người tới, trẻ tuổi một ít thì có chút hoảng sợ, bởi vì linh lực người này cực mạnh, chỉ sợ mọi người ở đây dù có hợp lại cũng không sánh bằng, thật sự đoán không ra là thần thánh phương nào.

Vừa dứt lời, một vị nam tử trẻ tuổi khí vũ hiên ngang từ ngoài cửa bước vào, một thân cẩm bào màu đen, tóc búi cao đội phát quan (*), chân mang giày trắng bạc, bên hông đeo một thanh kiếm khảm những điểm màu đỏ xanh lờ lờ, mi phi sắc vũ đi đến giữa đại điện, nhướng mày mỉm cười với vị Thiên đế ngồi trên

cao đang kinh sợ kia, rất có hiệp khí giang hồ mà ôm quyền:” Thiên đế vẫn cứ đoan trang đại khí như thế a!”.

Khóe miệng Thiên đế co rút, biểu tình nứt ra một lúc lâu, chần chờ mở miệng:” Đạo quân không phải là đang ở ngoài cửa trọng thiên hay sao? Như thế nào lại bỗng nhiên tới chỗ này? Hơn nữa một thân giả dạng....”

Thiên đế không nói thì thôi nhưng khi nói ra thì phía dưới liền liên tiếp hít không khí. Nhìn thái độ của Thiên đế liền biết địa vị của người tới rất cao, ở ngoài cửa trọng thiên mà được tôn xưng một tiếng Đạo quân, ngôn hành cử chỉ lại không kiêng dè như thế, chỉ sợ trừ Lục Áp đạo quân ra thì không có người thứ hai nữa. Tuy rằng Thiên đế có được thần quyền cao nhất trong tam giới, nhưng Lục Áp đạo quân, Hồng Quân lão tổ, Hồn Côn tổ sư và Nữ Oa nương nương thuộc tứ đại đệ tử của Sáng thế nguyên linh, nếu so với Thiên đế thì cao hơn hai bối phận, khó trách thái độ Thiên đế lại cổ quái như thế.

Mọi người cảm thấy sáng tỏ, sôi nổi hành lễ.

“ Đứng lên đứng lên, phiền chết!” Lục Áp phi thường không kiên nhẫn phát phát tay, thấy bọn họ đều kinh sợ mà đứng lên, lúc này mới hoãn sắc mặt, giang hai cánh tay xoay một vòng, cười đắc ý:” Ngoài cửa trọng thiên là có ý gì? Hiện giờ ta hành tẩu trên nhân gian, vào nhà cướp của.... À không.... Bênh vực kẻ yếu, thú vị cực kỳ nha! Ha ha ha ha!”

Các tiên gia tự nhiên sinh ra cảm giác vô lực, không muốn nhìn một bộ giả dạng chẳng hề có chút tiên khí gì của ông ấy nữa, đồng loạt nhìn chăm chú xuống mũi chân mình.

Lục Áp đạo quân khoát tay lên cán kiếm của mình, hứng thú dạt dào mà xoay quanh hai bên Viêm Long thánh đỉnh đánh giá, chặc chặc lắc đầu:” Tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn!”.

Sắc mặt Thiên đế có chút khó coi:” Hai người bọn họ phạm vào....”

“ Không Hoa lão quân, nghe nói đồ nhi của người lấy lực của một người để chống lại thiên binh vạn mã?” Lục Áp giống như không có nghe thấy tiếng Thiên đế, quay đầu nói chuyện với Không Hoa lão quân này giờ vẫn còn đứng sột ruột một bên.

Không Hoa lão quân có chút xấu hổ, trong lòng biết rằng chuyện gì cũng không gạt được ông ấy, nhưng lại không thể đứng trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận rằng mình có trợ giúp, đành phải kiên trì mà ôm ở lên tiếng.

Lục Áp cười cười không thèm để ý, vỗ vỗ lên trên đỉnh, vẻ mặt tiếu nuối:” Ai, mấy ngàn năm mới xuất hiện được một người trời cho, không biết có bị hỏa táng ở bên trong hay không nữa? Thật sự là làm người ta ca thán mà! Chẳng lẽ này đó gọi là ‘Trời ganh người tài’? Ai nha nha... Đây cũng không tốt....”.

Sắc mặt Thiên đế càng thêm khó coi, biết dù nói thế nào thì ông ấy cũng không nghe vào, đành phải thức thời ngậm miệng. Mà đối với lời “ Mấy ngàn năm mới xuất hiện một được một người trời cho “ của ông ấy, đồng đảo mấy vị tiên gia vô tội ở đây cũng chỉ có thể lựa chọn im miệng không nói.

Lục Áp vén vạt áo lên, ngồi xuống bên cạnh Không Hoa lão quân, bội kiếm bên hông đánh xuống đất kêu lên một tiếng giòn tan, sừng sốt một chút vội vàng tháo thanh kiếm xuống:” Chê cười chê cười, cây kiếm nát này hơi rẻ tiền một chút, lần tới đổi cái nặng hơn, ha ha ha ha!”.

Chúng tiên gia đang nhìn chăm chú mũi chân thì bây giờ càng thêm nhìn chăm chú.

Sau khi Lục Áp đạo quân ngồi xuống thì liền chống cằm không nói gì nữa, một bộ dáng nhàm chán, nhướng mi đánh giá hoa văn bàn long trên thánh đỉnh, liền ngồi chờ đợi mấy canh giờ như thế.

Chúng tiên gia có chút nghi hoặc với hành vi của ông ấy, nhưng Thiên đế không mở miệng, bọn họ tự nhiên liền không dám hỏi nhiều, lại nói, đã sớm nghe Lục Áp đạo quân làm việc cổ quái, mặc dù hỏi, cũng chưa chắc ông ấy sẽ trả lời đằng hoàng, chỉ bằng không hỏi.

Đang lúc nghiền ngẫm trong lòng, chợt thấy Không Hoa lão quân “ xoạch “ một tiếng từ dưới đất đứng lên, không nháy mắt nhìn chăm chăm thánh đỉnh đang nhốt Du Thanh, trên khuôn mặt đầy hồng quang mơ hồ hiện ra vẻ kích động cùng hưng phấn, chúng tiên gia vội vàng theo ông nhìn qua, vừa nhìn thấy liền đồng loạt trừng lớn tròn mắt.

Chỉ thấy bốn phía thánh đỉnh dần nổi lên mây mù, mơ hồ lộ ra ánh sáng ngũ sắc, từ không lăm thu hút dần dần từng đợt từng đợt chậm rãi gia tăng, càng lúc càng dày đặc, hoa văn trên thánh đỉnh bị mây mù che khuất, lấp lờ.

Lục Ấp đạo quân từ vẻ mặt mỗi muốn ngủ mở mắt ra, chăm chú nhìn lên, ha hả cười rộ lên:” Xem ra không chết được”.

Thánh đỉnh bị mây mù lượn lờ che khuất hơn phân nửa, bất quá mới một lát, phía trên thánh đỉnh đã dâng lên chân khí, dọc theo nắp đỉnh mà bay một vòng, chậm rãi lưu động. Dần dần, trong chân khí hiện ra ảo ảnh của ba đóa hoa sen, hoa sen đứng yên bất động, nhưng dần dần hiện ra quang mang.

Thiên đế không thể tin mà trừng lớn mắt.

Không Hoa lão quân lại càng kích động đến không kềm chế được, lẩm bẩm nói:” Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí hướng nguyên.... Hảo đồ nhi! Thật sự là hảo đồ nhi của ta!”.

Ảo ảnh của ba đóa sen từ từ rõ ràng, theo thứ tự hóa thành thực thể, đầu tiên là duyên hoa bên trái, sau đó lại là ngân hoa bên phải, cuối cùng là kim hoa ở giữa, ba đóa hoa phân biệt ngưng tụ tinh, khí, thần của Du Thanh.

Đồng thời, mây mù chung quanh thánh đỉnh cũng có thực thể, quang mang ngũ sắc với các màu đỏ, xanh, vàng, trắng, đen, khí tức ngũ hành giống như nước chảy vờn quanh mà bắt đầu lưu động, dần dần tụ lại ba đóa sen ấy.

Đại diện yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người nín thở tĩnh khí mà nhìn, ai cũng thật không ngờ, chỉ ngắn ngủi trong ba ngày ba đêm mà Du Thanh từ trong hình phạt thể nhưng có thể đột phá cảnh giới, tu thành Kim tiên, thật sự là làm cho người ta rung động.

Đang lúc mọi người đang dồn lực chú ý vào bên Du Thanh thì Không Hoa lão quân bỗng nhiên càng thêm kích động vọt tới thánh đỉnh bên cạnh đang nhốt Bạch Lê, chòm râu run rẩy nửa ngày, lần thứ hai thì thào ra tiếng:” Hảo hài tử.... Hảo hài tử a...”

Chỉ thấy bốn phía thánh đỉnh nhốt bạch Lê dần dần nổi lên ánh sáng ngũ sắc, màu sắc ánh sáng ngũ hành hơi khác biệt với Du Thanh, chậm rãi bay lên, vờn quanh hình Thái Cực, Bát Quái trên thánh đỉnh, cứ như thể tuần hoàn lặp lại, rồi sau đó dần dần tụ lại, hình thành chân khí màu trắng, rồi sau đó dần dần nhạt đi, cho đến cuối cùng quang mang biến mất, chỉ còn dư lại từng đợt mỏng manh lưu động chung quanh.

Hiện tượng như thế, khiến cho chúng tiên gia lần thứ hai ghen hờn nhìn trân trối. Hồ yêu kia, thể nhưng tu luyện thành tiên?

Thiên đế hết hồn trợn mắt há mồm, thật sự không nghĩ ra, bọn họ rõ ràng đang bị phạt, vì sao lại song song đột phá cảnh giới? Ông ta biết rõ con hồ yêu này, ở thiên giới nhiều năm như vậy, nhất định đã hấp thu không ít tinh hoa của thiên địa, tuy rằng tốc độ có nhanh đến khó hiểu, nhưng cũng không phải không có khả năng thành tiên. Nhưng Du Thanh, hẳn cũng đã động phạm tâm, có dục niệm, vốn nên ngay cả duyên hoa cũng không sinh ra được mới đúng, vì sao lại có thể tu thành Kim tiên?

Thời hạn thi hành hình phạt ba ngày ba đêm đã đến, Không Hoa lão quân liền khẩn cấp thúc giục mấy tên tiểu tiên làm nhanh lên, hận không thể tự mình tiến lên mở hai nắp đỉnh ra.

Du Thanh vừa đi ra cũng không màng đến tình hình chung quanh, sắc mặt lo lắng vọt tới bên Bạch Lê, lúc ở trong đỉnh hẳn có thể cảm nhận được Bạch Lê đã tu luyện thành tiên, lúc này nội tâm vừa kích động vừa lo lắng. Lần tu thăng này của Bạch Lê thuộc loại dục tốc bất đạt, không biết đến tột cùng có chịu được hay không.

Xốc nắp đỉnh lên, nhưng Bạch Lê nửa ngày cũng không ra, Du Thanh nhìn vào bên trong liền thấy, thấy hẳn thể nhưng áo rách quần manh mà té xiu, nhất thời cả kinh hồn phi phách tán, vội vàng nhảy vào cõi xiêm y của mình ra bọc lấy hắn, rồi bế hắn từ bên trong đi ra, lo lắng khẽ gọi:” A Lê, tỉnh tỉnh!”.

Bạch Lê không có bất luận phản ứng nào, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, môi cũng khô nứt đến lợi hại. Tim Du Thanh co rút lại thành một đoàn, run tay dò tìm linh lực trong cơ thể hắn, phát hiện hắn chỉ vì mỗi một quá mức nên tạm ngất đi, lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, chỉ là lại lập tức phát hiện

trong cơ thể hắn còn có một cỗ linh lực đang tùy ý lưu động, hiển nhiên là cực kỳ mạnh mẽ, không có cách nào có thể thu lại cho mình dùng.

Lục Áp nhìn về mặt nghi hoặc của Du Thanh liền ho nhẹ một tiếng:” Ách.... Đó là của ta, tạm thời cho hắn....”

Du Thanh giương mắt nhìn ông, lộ ra vẻ cảm kích:” Đa tạ!”.

Thiên đế vừa nghe sắc mặt nhất thời đen lại, nhưng không thể phát tác, thở sâu mới có thể đè nén lửa giận lại:” Ta nói hồ ly này làm thế nào mà có thể tu luyện thành tiên nhanh như vậy, hóa ra là nhờ có đạo quân giúp đỡ”.

Du Thanh vừa nghe liền đoán được ông ấy là Lục Áp đạo quân, theo bản năng liếc nhìn bên hông ông ấy, không có bảo khí hỏa hồ lô trong truyền thuyết, ngược lại nhìn thấy một cây kiếm thấp kém, nhất thời không còn lời gì để nói.

Lục Áp liếc xéo Thiên đế:” Không phải vậy, hồ ly này đã sớm tự mình tu luyện trong đó, ta chỉ bắt quá thoáng đấy hắn một phen mà thôi, dù cho không có linh lực của ta, sau khi đi ra thì hắn bắt quá chỉ cần hai ba ngày nữa là có thể tu thành. Thiên đế không cần tính toán chi li như vậy đi!”.

Một phen nói này khiến sắc mặt Thiên đế tái nhợt lúc đen lúc trắng.

Du Thanh trực tiếp không nhìn Thiên đế, ôm Bạch Lê quỳ xuống trước Không Hoa lão quân:” Đồ nhi đã khiến cho sư phụ vất vả”.

“ Mau đứng lên “ Không Hoa lão quân thật vui vẻ kéo hắn đứng lên, đặt mấy ngón tay lên mạch đập Bạch Lê, tay vuốt chòm râu xem xét, quay đầu nhìn về phía Lục Áp này giờ đang có chút nhàm chán:” Đạo quân có thể thu lại linh lực hay không? Ta xem thân mình tiểu hồ ly tựa hồ không chịu nổi”.

Lục Áp trong sáng mỉm cười:” Cho hắn mượn dùng, đương nhiên phải thu lại “ Nói xong đặt ngón tay lên trán Bạch Lê, lại nhanh chóng thu hồi.

Rèm mi Bạch Lê hơi rung động, qua thật lâu mới cố sức mở to mắt, trong lúc mơ mơ màng màng nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Du Thanh, trong lòng ngọt ngào, nhìn hắn cười rộ lên.

Tảng đá lớn trong lòng Du Thanh cuối cùng cũng rơi xuống, đau lòng ôm hắn thật chặt, ngẩng đầu nhìn Thiên đế, không kiên nhẫn ngạo không siểm nịnh hỏi:” Nếu ta và Bạch Lê đã chịu xong hình phạt, hiện tại có thể đi được chưa?”.

Thiên đế cười lạnh:” Còn có một hình phạt là vĩnh viễn không được gặp nhau, chẳng lẽ ngươi quên?”.

Du Thanh cảm nhận được thân mình Bạch Lê cứng đờ, vội vàng trấn an xoa xoa bên hông hắn, xoay qua ném lại cho Thiên đế một nụ cười lạnh:” Sợ là chính Thiên đế đã quên, Bạch Lê hiện giờ đã tu luyện thành tiên, ta cùng với hắn đều là Tán tiên, không chịu quản thúc, chẳng lẽ việc tình yêu còn cần Thiên đế cho phép hay sao?”.

Thiên đế bị hắn làm nghẹn lời, qua một lúc lâu lần thứ hai hừ lạnh:” Người tu đạo cần phải bỏ đi chữ “Dâm”. Nếu có dục thì không thể sinh duyên hoa, nếu người cố ý sống cùng với hắn, tam hoa không tự đỉnh, ngũ khí không hướng nguyên, chỉ sợ không lâu nữa sẽ từ Kim tiên bị rơi xuống còn Thượng tiên”.

“ Kim tiên, Thượng tiên đối với ta mà nói cũng không quan trọng, Kim tiên như thế nào? Thượng tiên lại như thế nào?” Du Thanh khó được không lộ ra vẻ mặt châm chọc Thiên đế, nghiêm mặt nói:” Lại nói, ta vẫn luôn cùng một chỗ với Bạch Lê mà vẫn có thể tu thành Kim tiên, sẽ không có đạo lý rơi xuống thành Thượng tiên. Vô yêu chỉ dục là vi ***, hữu ái chỉ dục là vi tình (*), ngay cả điểm này mà Thiên đế cũng phân biệt không rõ hay sao? Người tu đạo phải lòng mang vạn vật, thất tình lục dục đủ loại, vì sao lại phải duy độc chặt đứt ý nghĩ về tình yêu? Không biết là buồn cười sao?”

“ Nói rất hay!” Lục Áp đạo quân vỗ tay ủng hộ.

Du Thanh vừa nói xong thì bị nghẹn, không còn lời gì để nói mà liếc mắt nhìn Lục Áp đạo quân một cái. Bạch Lê hí hóp mắt lại, chôn đầu vào ngực hắn bắt đầu cười trộm.

Thiên đế bị hấn trách móc lần thứ hai nổi giận:” Hừ! Huyền Thanh tại thế gian lịch lãm ngàn năm, hiện giờ thật đúng là miệng lưỡi gai góc! Hai người các người đều đã là Tán tiên, vậy chuyện của các người về sau ta không quản nữa, đi đi!”.

Bạch Lê tinh thần chấn động, cảm thấy những lời này quả thực giống như âm thanh của tự nhiên, vui vẻ đến mức không biết phải làm thế nào cho phải, thấy ánh mắt ở chung quanh còn rất nhiều, đành phải trộm cào cào ngực Du Thanh.

Du Thanh thấy hấn khôi phục tinh thần, hơi thở tắm tối mấy ngày liên tiếp rốt cục cũng tán đi, cúi đầu cười cười với hấn, dịu dàng nói:” Bây giờ mang người trở về nghỉ ngơi”.

“ Ế? Từ từ!” Lục Áp đột nhiên ra tiếng:” Thiên đế ý là, Tán tiên cùng Tán tiên thì người mặc kệ, vậy nếu Tán tiên cùng yêu thì người vẫn muốn xen vào? Nếu Bạch Lê không có tu luyện thành tiên, vậy người liền muốn lấy gậy đánh uyên ương hả?”.

Thiên đế không rõ ông ấy vì sao còn dây dưa vấn đề này, thần sắc có chút không vui:” Cái gì mà gậy đánh uyên ương! Tiên và yêu yêu nhau là phạm vào luật trời, vốn không nên phát sinh!”.

Lục Áp đạo quân ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Thiên đế, tươi cười khả cúc hỏi:” Nếu là thần tiên cùng người phạm đâu?”.

“ Vậy lại càng không được!”.

Lục Áp đạo quân cười nhạo một tiếng:” Vậy người là muốn ném ta xuống Tru tiên đài, hay vẫn là muốn đem ta nhốt vào thiên lao đâu?”.

Thiên đế nhất thời thay đổi sắc mặt:” Cái... Cái gì?”.

“ Ta yêu một người phạm, vậy nên thế nào cho phải đây?” Lục Áp ra vẻ buồn rầu:” Người đừng nói là sẽ bắt vị phạm nhân nhà ta ném vào Viêm Long thánh đỉnh đi? Thân thể người phạm chịu không nổi a!”.

“....” Thiên đế hít sâu một hơi, ngậm khí bị nghẹn trong ngực nửa ngày cũng không phun ra được, thiếu chút nữa làm mình nghẹn chết.

“ Như thế nào? Thiên đế không tính toán xử ta?” Lục Áp thấy ông ta nghẹn nửa ngày cũng không nói ra được, chỉ lo thở mạnh, cười ha ha, sau khi cười đủ no liền lắc đầu thở dài:” Không công bằng nha! Thật không công bằng! Cái luật trời chó má này không cần cũng được!”.

Nói xong liền ném lại Thiên đế bị tức đến ói máu cùng với một đám tiên gia bị chấn kinh đến rút hàm, vẩy vẩy ống tay áo bước ra khỏi đại môn cung vàng điện ngọc, quả nhiên là tiêu sái hàng vạn hàng nghìn.

Chú thích:

(*) Vô yêu chi dục là vi ***, hữu ái chi dục là vi tình: Cái này mình thấy để Hán Việt sẽ hay hơn nên không dịch ra ở phần trên ^_^ Có dục mà không tình yêu là “Dâm”, dục mà có yêu là “Tình”.

(*) Phát quan: Cái này nè các bạn:

P/S: Thiên đế ói máu rồi! =]]]] Mà cái anh Lục Áp này đúng là nhị + thoát tuyến thật há há

Dưới đây là tác giả phân loại về cấp bậc thần tiên(tác giả cũng chỉ là sơ tầm thôi). Theo mình thấy thì chỉ mang tính chất đọc cho biết, đọc cho vui. Chứ thực ra không thể nào xếp được rõ ràng và hợp lý ^_^ Phật gia và Đạo gia vốn không nên xếp chung, vả lại các bản tư liệu còn lại cho đến nay vẫn còn rất nhiều chỗ đối lập nhau lắm.

**** Đòi thứ nhất: Sáng thế nguyên linh.

Lúc vũ trụ mới vừa hình thành đã có một nguyên linh hỗn độn bẩm sinh, linh khí sơ khai, dần dần tụ đủ trần trí. Sáng thế nguyên linh không có hình tượng, không có thân thể, là một hiện giả đến từ thời không khác, nguyên linh này trong lúc vô ý lấy được thần khí được vũ trụ lúc ban sơ tạo thành ở phía tây Côn Luân, trải qua không biết mấy đời tu hành, nguyên linh công đức viên mãn, đạo pháp đạt thành.

Sáng thế nguyên linh có bốn đồ đệ: Hồng Quân, Hồn Côn, Nữ Oa, Lục Áp.

**** Đời thứ hai:

Lão đại: Hồng Quân lão tổ.

Có 3 vị đồ đệ: Thái Thượng lão quân, Bàn Cổ, Thông Thiên giáo chủ.

Lão nhị: Hồn Côn tổ sư.

Các vị đồ đệ: Như Lai (đại đệ tử); Bồ Đề lão tổ (nhị đệ tử), còn có các loài thú khác như trâu, hổ, rắn.... các loại sinh linh ai đến cũng không cự tuyệt, toàn bộ đây đều là đệ tử của ông.

Lão tam: Nữ Oa nương nương. Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa thì tạo người.

Lão tứ: Lục Áp đạo quân: Vị này đạo hạnh thâm sâu bao nhiêu cũng không có căn cứ ghi lại chính xác, rất mờ ảo khó dò, có được pháp bảo “ Trảm tiên phi đao “, hình hồ lô, trong bốn người thì tính cách của ông ta là hồ nháo nhất! (aka quậy nhất =)]])

**** Đời thứ ba: Gồm có Như Lai, Bồ Đề lão tổ, Bàn cổ, Thông Thiên giáo chủ, Thái Thượng lão quân.

**** Đời thứ tư: Ngọc Hoàng đại đế, Tôn Ngộ Không vân vân...

***** Về “Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí hướng nguyên” *****

“Tam hoa” có hai loại thuyết pháp

1, Tinh là ngọc hoa, khí là kim hoa, thần là cửu hoa.

2, duyên hoa, ngân hoa, kim hoa:

Duyên hoa : Luyện tinh hóa khí, con người căn bản từ tinh mà sinh, tinh mất đi trở thành mầm mống luân hồi, người tu đạo tâm phải tịnh, giữ bổ (giới) đi *** dục, khi tinh đã đầy đủ (mãn) thì sẽ không tư *** (nghĩ về ***) nữa, vậy thì duyên sẽ nên.

Ngân hoa : Luyện khí hóa thần, người muốn tồn tại phải có khí, tâm phải tịnh, không bị không hỉ, không giận không oán, thì khí thuận lợi, đạo mới thẳng đường, trong lúc khí đã viên mãn thì không tư lợi, vậy thì ngân sẽ nên.

Kim hoa : Luyện thần trở về hư (hư không, hư ảo), tinh khí mặc dù tròn đầy, nếu không có thần thì thân thể sẽ không có ánh sáng, một thân xác không sinh mệnh, lấy thần làm chúa tể. nay tâm tịnh, không cố chấp, sau khi thần viên mãn sẽ không còn mơ mộng nữa, thường thanh thường tĩnh (thanh tĩnh, thoát tục), khi thoát xác sẽ còn hư, đưa về cảnh giới hư không, vậy thì Kim sẽ nên.

Dưới đây là tác giả nói đôi lời :

Lục Áp là đời thứ hai, Thiên đế đời thứ tư cho nên dù thiên đế có bị tức điên cũng không thể làm gì Lục Áp, cười hahahaha !

Trong truyện thì Không Hoa lão quân là nhân vật hư cấu, định ra làm đời thứ ba, cho nên Thiên đế cũng phải cho ông ta mặt mũi ~ (A ? Như vậy tính ra Đại Thanh Tử kỳ thật cùng đời với Thiên đế, khắc khắc ~)

Mặt khác không nhớ rõ khi nào và ở đâu nhìn thấy câu này. Nghe nói Thiên đế không cho nói chuyện yêu đương là bởi vì thần tiên sẽ không chết, nếu nói yêu đương rồi sinh bảo bảo, vậy số lượng thần tiên sẽ lấy tốc độ phi thường đáng sợ mà tăng trưởng.

Bản thân ta cho rằng đây mới là nguyên nhân căn bản mà người tu đạo muốn giới đi *** dục.

Ấn, cho nên, các vị thần tiên đáng yêu, tận tình mà làm gay đi !!!!

67. Chương 67: Tương Thử

Bạch Lê và Du Thanh cùng nhau trở lại nơi đã từng ở trên thiên giới, nhìn một biển hoa hồng thắm, những mảnh lá rụng trên bàn cờ, tư vị trong lòng khó có thể phân biệt được. Phong cảnh vẫn như trước, bọn họ

trải qua bao nhiêu long đong lận đận, lần thứ hai về lại nơi đây, rốt cục đã có thể trường tương tư thủ (*), tuy rằng đã chịu nhiều đau khổ.

Du Thanh nhìn quần áo rách lam lũ trên người Bạch Lê, đau lòng không thôi, ôm hắn đến bên giường, hôn thân lên đôi môi khô nứt của hắn, dịu dàng nói : “Năm đó khi còn ở nơi này thì ngươi vẫn chưa hóa thành hình người, bất quá ta đã sớm chuẩn bị quần áo cho ngươi, vẫn luôn ngóng trông có thể mặc vào cho ngươi, ngươi có muốn thử một lần không? “.

” Muốn ! ” Bạch Lê tiếng nói nghèn nghẹn, nhưng đôi mắt lại cười đến nheo lại, nếu không phải hiện tại thân mình hư thoát vô lực, chỉ sợ sớm đã muốn nhảy lên dính nị một chỗ với hắn.

Du Thanh cười vuốt ve mặt hắn : ” Không vội mặc, uống chút nước trước đã”.

” Ừm ! ” Bạch Lê vô cùng cao hứng đáp lời, vô cùng nhu thuận uống cạn hết số nước hắn đưa tới, uống xong vừa nhấc mắt lên liền phát hiện trong phòng có thêm một người, đúng là Lục Áp đạo quân lúc trước vừa ra tay tương trợ, nhất thời tươi cười càng thêm sáng lạn : ” Cảm ơn đạo quân ! “.

Lục Áp phi thường hào sảng khoát khoát tay áo : ” Đừng khách khí, ta đã quen với việc hành hiệp trượng nghĩa, không cần cảm kích như thế”.

Du Thanh không lời gì để nói mà nhấp nhếch môi, đặt chén trà sang một bên, quay đầu mỉm cười với ông : ” Bên trong đỉnh, khi A Lê vận khí vẫn luôn bị ngưng trệ không thể tiến tới được, nhờ có linh lực của đạo quân mới có thể giúp hắn phá được phong ấn, thuận lợi tu thành thần tiên. Đạo quân tới không sớm một bước cũng không trễ một bước, tới thật sự là khéo “.

Lục Áp sờ sờ cái mũi : ” Ngươi cũng không đáng yêu như tiểu hồ ly, nghi thần nghi quỷ”.

Du Thanh hơi hơi nhướn mày, cười nhàn nhạt : ” Ta chỉ là nói đạo quân tới trùng hợp mà thôi”.

Lục Áp không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, giả vờ thưởng thức mà đi dạo một vòng quanh phòng, phát hiện không có gì để nhìn, đành phải quay lại, cười gượng hai tiếng : ” Vân Hạc nhất thời lỡ lời, làm hại tiểu hồ ly nhà ngươi xông vào địa phủ lại chạy lên thiên đình, ta đây xem như trả nợ thay hắn, sau này chúng ta không thiếu nợ nhau a ! “.

Du Thanh không hiểu ra sao, quay đầu nhìn Bạch Lê. Bạch Lê so với hắn còn mê mang hơn, trừng lớn mắt hỏi : ” Vân Hạc là ai ? “.

” A....” Du Thanh nhướn mày, vẻ mặt giật mình.

Bạch Lê nhận thấy tầm mắt chuyển tới của hắn, rụt lui cổ, kéo kéo chần lên cao, chỉ còn chừa lại một đôi tròng mắt đen lúng liếng cực kỳ chột dạ nhìn hắn.

Trước đây Không Hoa lão quân không đồng ý Du Thanh đặt Bạch Lê lên đầu quả tim mình mà thương yêu, đó là bởi vì lo lắng Du Thanh sẽ chịu khổ vì hắn, nhưng sau này lại thấy Du Thanh chấp nhất như vậy, nên đành phải thỏa hiệp, hơn nữa lần đau khổ này, Bạch Lê ngay cả một giọt lệ cũng chưa rơi, tuy rằng có phần suy yếu nhưng không hề tỏ ra mảnh mai, còn nhân họa đắc phúc tu thành tiểu tiên, thật là khiến ông phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Bởi vậy Không Hoa lão quân hiện giờ đối với Bạch Lê không chỉ là yêu ai yêu cả đường đi, mà còn là yêu thích phát ra từ trong nội tâm, vui tươi hơn hử vuốt chòm râu khen hắn nửa ngày không muốn rời đi, mãi cho đến khi tiễn Lục Áp đạo quân xong mới lưu luyến không rời mà trở về phòng ở của mình, cuối cùng để lại một chút không gian cho hai người.

Lần gây sức ép này đã khiến Bạch Lê sớm tỉnh bì lực tẫn, tại bên trong đỉnh tiến hành tu luyện là nhờ có Du Thanh dẫn đường, tuy rằng sau khi thành tiên thì rõ ràng là khí tức nhẹ hơn rất nhiều, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng thông thuận không ít, nhưng dù sao tiến giai quá nhanh, thân mình cũng chịu không nổi, phải ngủ một thời gian rất lâu mới có thể rời khỏi giường.

Du Thanh thừa dịp hắn ngủ say liền xoa bóp thân mình cho hắn, thấy da thịt hắn vẫn mịn màng trắng nõn như trước, biết những điều này là do sau khi thành tiên mới khôi phục lại, không cần nghĩ cũng có thể đoán được lúc bị nhốt bên trong đỉnh nhất định là đã bị bỏng đến lợi hại, thương tiếc đến đau lòng, trong lơ đãng động tác càng thêm mềm nhẹ hơn.

Sau khi Bạch Lê tỉnh ngủ, vừa mở mắt ra liền đối diện với tầm mắt dịu dàng của hắn, vui sướng mà ôm lấy cổ hắn : “A Thanh, quần áo người nói đâu ? “

Du Thanh cười cọt cọt chớp mũi hắn, vươn tay lấy quần áo đặt một bên lại đây, mở ra từng cái từng cái, áo lót cùng tiết khố màu tuyết trắng, trường bào màu xanh ngọc nhân nhạ, trên đai lưng đính hai hạt ngọc châu mượt mà xinh đẹp, đầy đủ linh khí.

Bạch Lê bị kích động trượt từ trên giường xuống, lỏa thân mà đứng, mặc cho Du Thanh một tầng lại một tầng mặc vào cho mình, còn chưa mặc xong đã rảo bước đến trước gương nhìn trái nhìn phải, vui sướng hài lòng mà đùa nghịch ống tay áo rộng thùng thình : ” Thật là dễ nhìn ! “.

Du Thanh nhặt đai lưng lên đi đến phía sau hắn, quấn một vòng lên thắt lưng hắn, thắt một nút kết ngay bên eo, hai viên ngọc châu cao thấp rũ xuống, khi thân mình vừa động một cái liền theo đó cũng lắc lư một cái.

Bạch Lê xoay người ngưỡng mặt cười ngây ngô : ” Thật là dễ nhìn ! Làm sao vừa người như vậy a ? Khi đó không phải ta vẫn còn là hồ ly sao ? “.

” Khi người ngủ say có biến ảo thành hư ảnh, ta sớm đã xem qua, dĩ nhiên liền biết được kích cỡ ” Du Thanh ôm lấy hắn, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy bóng dáng trong gương của hắn, cùng với chiếc móng rất vung tròn dưới đai lưng ấy, ánh mắt hơi hơi tối sầm lại.

Bạch Lê cọt cọt lên mặt hắn, vui sướng hỏi : ” A Thanh, có phải ngay thời điểm đó người đã thích ta nha ? “.

” Phải” Du Thanh cười nghiêng đầu hôn thân lên vành tai hắn, tiếng nói khàn khàn : ” Mỗi đêm đều nhìn, mỗi đêm ngắm trông, đều sắp thành tâm ma”.

Bạch Lê nghe thấy tiếng nói trầm thấp mang theo chút áp lực của hắn, hô hấp run lên, tựa vào bên người hắn cúi đầu bắt đầu cởi đai lưng mới vừa được thắt xong ra.

Du Thanh đề lại tay hắn, khó hiểu hỏi : ” Người không thích sao ? Tại sao lại không mặc ?.

” Đợi lát nữa thân thiết, ta sợ không cẩn thận sẽ làm nhăn quần áo đẹp như vậy mất ” Bạch Lê một bên thoải mái nói xong, một bên trên mặt lại dấy lên nhiệt độ.

Hô hấp Du Thanh nặng nề hơn, nhìn hai má ửng hồng của hắn, đẹp đến khiến người ta phải đui mù : ” Người còn yếu lắm”.

Bạch Lê ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn hắn, khoe miệng cong lên một độ cong thật lớn : ” Không phải người muốn sao....”

Du Thanh thiếu chút nữa mắc nghẹn, dở khóc dở cười vỗ hông hắn một chút : ” Đừng làm rộn, còn chưa tính sổ với người đâu ! “.

Bạch Lê vừa nghe tới từ tính sổ, nhất thời liền ủ rũ, ủy ủy khuất khuất ôm hắn làm nũng : ” Chỉ lần này thôi, lần sau sẽ không viện cớ như vậy nữa. Về sau ta tuyệt đối sẽ không nói láo....”

” Người ngược lại thừa nhận thật nhanh” Du Thanh ôm mặt hắn nựng nựng.

Bạch Lê thấy hắn một chút ý tức giận cũng không có, cong mặt mày vội vàng gật đầu không ngừng.

Bạch Lê truyền tin cho các trưởng lão, nói cho bọn hắn biết rằng mình hết thấy đầu bình an, làm cho bọn họ trở về Yên sơn chờ, sau đó lại ở thiên giới tu dưỡng một đoạn thời gian. Du Thanh bên cạnh việc chăm sóc hắn còn chơi cờ cùng với sư phụ, ngày ngày trải qua đến tiêu điều tự tại.

Chờ đến khi thân mình Bạch Lê khôi phục hoàn toàn, hai người bọn họ liền tạm biệt sư phụ, lần thứ hai hạ giới, vừa xuống liền lập tức đi thẳng đến Yên sơn.

Các trưởng lão trước một ngày đã nhận được tin tức bọn họ sắp về, tuy rằng không biết họ sẽ đi về hướng nào, nhưng vẫn không thể ngăn cản được tình cảm hưng phấn kích động.

Vương của bọn họ hắn vì đuổi theo Vương phu mà chạy ngược chạy xuôi, chuyện này đã sớm truyền khắp toàn bộ Hồ tộc, rất nhiều tiểu bối cũng không biết vị Vương phu này đến tột cùng là nhân vật như thế nào, hiện giờ cuối cùng cũng có thể ‘rước người về dinh’ (*), một đám đều bắt đầu kiểng chân giành chỗ.

Tuy rằng tấm diện của Hồ vương không xanh vàng rực rỡ như dưới nhân gian, nhưng lại thập phần thoảng đạt khí phách, các trưởng lão kích động phân phó các tiểu hồ yêu dọn dẹp sạch sẽ nơi ở của Bạch Lê, tất cả đệm chăn, màn giường đều đổi thành màu đỏ vui mừng, lại chuẩn bị đầy đủ rượu ngon và thức ăn mỹ vị, vô cùng long trọng nghênh đón Vương cùng Vương phu của bọn họ trở về.

Ngày thứ hai, Bạch Lê cùng Du Thanh hiện thân ở Yên sơn, tứ đại trưởng lão bước đi như bay, mặt mày hồng hào tiến lên đón, còn chưa tới gần liền đồng loạt bị giật mình đến rất cảm.

Người khác có thể nhìn đoán không ra nhưng bốn vị xương cốt già cỗi như bọn họ lại thấy rất rõ ràng, hai người này mới mấy ngày không gặp mà như thế nào tất cả lại mang theo tiên khí trở về ? Hơn nữa ánh sáng ngũ sắc vờn quanh thân mình Vương phu càng có thể thấy rõ ràng hơn nha !

Du Thanh dắt tay Bạch Lê, mới đi được hai bước đã bị một đám tiểu yêu bao vây, líu ríu hỏi lung tung này nọ, trường hợp nào nhiệt biết bao nhiêu, Du Thanh cười nói với bọn họ, dẫn Bạch Lê tách khỏi đám tiểu yêu đi đến trước mặt các trưởng lão, ôn hòa nói : ” Bốn vị trưởng lão, ta tìm A Lê trở về, hiện tại ‘Châu về hợp phố’ ” (*)

Các trưởng lão rất cục phục hồi lại tinh thần, đem hai người bọn họ nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, vẫn là cảm thấy thật khó tin, lại liều mạng nháy nháy mắt, sợ chính mình mắt mờ nhìn lầm.

Bạch Lê hí hóp mắt lại, cười hì hì nói : ” Bốn vị trưởng lão, ta đã không còn là cứu vĩ hồ yêu nha, bây giờ là cứu vĩ hồ tiên ! “.

Tứ đại trưởng lão mỗi người đều một cái lão đảo mới đứng vững gót chân, trong một vòng tiếng hít không khí chung quanh thì tròng mắt trầm mặc suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên đầu gối khụy xuống, miệng há ra, kêu to ngay tại chỗ : ” Trời cao ơi ! Hồ tộc chúng ta trọng chấn hùng phong nha ! Đã bao nhiêu năm rồi, rốt cục có được một người đắc đạo thăng thiên ! Cuộc đời này thật sự là không tiếc nuối nha ! ” Còn tận lực kèm thêm một trận khóc thét kinh thiên động địa.

Du Thanh bị làm ầm đến da đầu run lên, Bạch Lê lại đã sớm thành thói quen, ngồi xổm xuống cười hì hì với bọn họ : ” Đã ghiền chưa ? Đã ghiền rồi thì đứng lên ăn cơm đi”.

Các vị trưởng lão thẳng thắt lưng gật lệ, hai người nắm tay hắc, hai người vỗ vai hắc, vẻ mặt vui mừng. Đông trưởng lão thẩm thía nói : ” Vương à, lúc này cũng không phải là vì để đã ghiền đâu, những câu này đều phát ra từ ruột gan a ! “.

Bạch Lê đưa tay chia chia Du Thanh, tự hào khoe : ” A Thanh vốn là Thượng tiên, bây giờ là Kim tiên, hắc còn lợi hại hơn ta nhiều ! “.

Các vị trưởng lão thấy Du Thanh cũng ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm tiên khí như ẩn như hiện quanh thân hắc, lại cùng hắc mắt to tròng mắt nhỏ, thấy bộ dáng cười vui vẻ của hắc, lần thứ hai khóc thét : ” Vương phu a ! Ngài thế nhưng làm chúng ta bị giấu diếm đến thật khổ a ! Khó trách đã sớm nhìn thấy ngài khí chất bất phàm, nguyên lai đúng là một vị tiên gia ! Vương của chúng ta quả nhiên là tuệ nhãn thức châu a ! ” (*)

Sau một lúc nghị luận sôi nổi, rốt cục cũng náo nhiệt mà khai tịch. Yêu tộc không có quy củ nhiều như loài người, trong buổi yến tiệc không có bất cứ trói buộc nào, muốn ăn thế nào thì ăn thế đó, muốn ngồi thế nào thì ngồi, không muốn ngồi, cũng có thể đứng, toàn dựa trên sở thích của chúng yêu.

Trong buổi tiệc, các trưởng lão hỏi về chuyện ở mê huyễn lâm, Du Thanh đại khái nói cho bọn họ biết, sợ bọn họ lo lắng, tự nhiên liền lược bỏ đi chuyện chịu khổ trên thiên giới, chỉ chọn một ít chuyện rầu rĩ.

Các trưởng lão nghe xong càng thêm cảm khái, không thể tưởng được hai người bọn họ sớm đã có ràng buộc với nhau, thật sự là duyên phận cũng không phải ít, càng nói càng không khỏi đau lòng thêm cho Bạch Lê, nghĩ đến bọn họ từ nay về sau rốt cục có thể không bị trói buộc mà tương thủ, thật sự là được an ủi lòng già a.

Sau đó Bạch Lê mang theo Du Thanh đi dạo khắp Yên sơn, khi nhìn thấy nơi ở đỏ rực như lửa kia, mừng rỡ đến nỗi nhìn không thấy ánh mắt đâu, ôm hắc cười tựa như một đóa phù dung xinh đẹp diễm lệ.

Du Thanh nâng cằm hắn lên, thưởng thức bộ dáng này của hắn nửa ngày, chính mình cũng không nhịn được cười : ” Còn chưa có thành thân với người đâu”.

Bạch Lê cười hắc hắc : ” Đã động phòng rồi, không cần thành thân”.

Bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chỗ nào còn quan tâm đến một cái hình thức nữa, nói nói cũng là chỉ đùa vui mà thôi.

Du Thanh ôm chặt hắn, hôn lên thái dương hắn : ” Chúng ta bỗng nhiên mất tích, sợ là đã trở thành bản án chưa thể nào giải quyết được, hiện giờ nếu hiện thân lần nữa chỉ sợ sẽ tăng thêm phiền toái, cũng không thể quay về tòa nhà trong kinh thành cùng với căn phòng nhỏ rách nát dưới chân núi này nữa. Xem ra muốn thành thân thì cũng chỉ có thể ở động hồ ly này của người mà thôi”.

Bạch Lê phồng má trừng hắn : ” Đây có chỗ nào mà gọi là động ?! “

Du Thanh nựng nựng mặt hắn : ” Hồ ly ở tại trên núi, chẳng lẽ không phải ở trong động hồ ly ? “

Bạch Lê rầm rì nhìn trái nhìn phải, lôi kéo hắn đến bên giường, vui rạo rức nói : ” Trưởng lão nói đã chuẩn bị hỉ phục đồ thẩm ! Mau tới mặc nào ! “.

Hai người thay hỉ phục, lẫn nhau nhìn đối phương, cười đến một cái so một cái còn ngọt ngào hơn, chỉ cảm thấy người mình thích xinh đẹp đến không có cách nào diễn tả được bằng lời, xinh đẹp đến tận sâu trong tâm hồn.

Bạch Lê cười mỉm ôm cổ hắn nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân linh hoạt quần lấy thắt lưng Du Thanh. Du Thanh vội vàng nâng hắn lên, đóng đầy trong ánh mắt tất cả đều là sự cưng chiều chìm đắm, chớp mũi nhẹ nhàng cọ lên chiếc cổ mịn màng của hắn, thường thường dán môi lên khe hôn một phen.

Bạch Lê mới đầu còn bị ngứa đến cười không ngừng, dần dần tiếng cười liền thay đổi hương vị, từ từ biến thành thở dốc, gót chân cọ cọ lên thắt lưng Du Thanh, thổ khí như lan (*) : ” A Thanh, chúng ta động phòng”.

Du Thanh cố ý đùa hắn : ” Người mới vừa nói nơi này không phải là động, vậy thì làm thế nào để động phòng đây ? “.

Bạch Lê khó nhịn bắt đầu cọ xát lên người hắn, dường như làm nũng mà khẽ gọi : ” A Thanh...”

Du Thanh bị tiếng than nhẹ khẽ khàng lại liêu nhân của hắn hấp dẫn đến hơi thở nặng nề thêm vài phần, hung hăng hôn môi hắn một hơi, ôm hắn đi về phía chiếc giường.

Chú thích :

(*) Thổ khí như lan : câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân làm say đắm lòng người.

(*) Trường tương tư thủ : Đại khái là có thể nắm tay nhau cùng đi qua suốt quãng đời còn lại.

(*) Rước người về dinh : Trong QT ghi là “Mang người hồi ố ” nhưng mà nghe nó mắc cười quá đi, thôi thì mình thay bằng cụm từ tương đương mà thuần Việt hơn ^__^ Nếu có ý kiến về vụ này thì nói mình nhé !

(*) Tuệ thức nhân châu : Có mắt nhìn ngọc, ý nói là bảo bối biết nhìn người ấy mà.

68. Chương 68: Gặp Nhau

Du Thanh cùng Bạch Lê cách năm ba ngày trở lại thiên giới thăm sư phụ, mỗi lần ở lại liền ở bảy tám ngày, sau đó lại xuống thế gian đi chung quanh du ngoạn, mỗi ngày sống đến thập phần tự do tự tại.

Không Hoa lão quân một lần nữa được trở lại những ngày an nhàn, dễ chịu khi có đệ tử ở bên người cùng ông chơi cờ, nói chuyện phiếm, mỗi ngày đều vui tươi hơn hớn. Bạch Lê theo Du Thanh gọi ông một tiếng sư phụ, ông liền không chút do dự nhận lấy, từ nay về sau thực sự coi hắn trở thành đệ tử, khi không có việc gì còn dạy hắn một ít phép thuật.

Bạch Lê khổ tấn cam lai, tâm tình không lời nào có thể diễn tả được, mừng rỡ giống như muốn bay ra khỏi cửa trọng thiên, hấn không biết chơi cờ, nên ngồi một bên nhìn, mỗi khi học được một chút liền muốn lôi kéo Du Thanh chơi với hấn, hoặc là khi học được một ít phép thuật cũng muốn luyện cho Du Thanh nhìn xem. Khi Du Thanh bị sự phụ kéo qua thì hấn sẽ chết sống ở phía sau nứ Du Thanh lại, một tiếng lại một tiếng “Sư huynh”, khiến cho tâm Du Thanh đều sắp mềm nhũn cả ra.

Ban đêm quần quít triền miên, Bạch Lê sẽ lấy cái đuôi hoặc nhẹ hoặc nặng mà phát phát lên đùi hấn, trong tiếng nói lộ ra dư vị *** còn chưa tan đi, thủ thủ với nhau một lát, đang lúc sắp ngủ thì chợt nhớ tới tin tức nghe được từ tiểu Hòa, cười hắc hắc nói : ” A Thanh, nghe nói công chúa sắp thành thân nha, chúng ta có nên đi kinh thành xem náo nhiệt một chút không ? “.

Du Thanh lấy ngón tay quần quanh những lọn tóc màu trắng bạc đang xoa bên má hấn, nghe vậy sững sốt một chút, cười rộ lên : ” Hôm qua còn nói muốn đi nam hồ chơi thuyền, hôm nay lại đột nhiên nói muốn đi kinh thành. Người đổi ý còn thật nhanh nhĩ ! “.

Bạch Lê giương mắt ngắm hấn một chút, hơi hơi phồng má : ” Ta muốn nhìn xem công chúa gả cho ai... Nhờ có vị chuẩn Phò mã kia, A Thanh mới không bị người ta nhớ thương...”

Du Thanh dở khóc dở cười, ôm cả thất lưng hấn than nhẹ : ” Hiện giờ ta và người đã trở lại ngàn năm trước, những việc xảy ra trong chín kiếp luân hồi kia liền tựa như giấc mộng, nhưng cuối cùng vẫn là đã từng phát sinh qua, là ta thực xin lỗi người”.

Bạch Lê vội vàng lắc đầu, chôn mặt vào bên hõm cổ hấn làm nũng : ” Làm người phàm, đầu thai chuyển thế uống canh Mạnh bà là điều tất nhiên, có cái gì phải xin lỗi. Nếu người nói như vậy nữa, ta liền nhốt người ra ngoài cửa cho uống gió Tây Bắc luôn ! ” (Ý nói cho anh Thanh ‘nhịn đói’ luôn ^___6)

Du Thanh cộ nhẹ lên thái dương hấn, thấp giọng cười rộ lên : ” Người thật đúng là lợi hại, ta không dám. Người muốn đi đâu ta cũng chiều, sáng mai liền đi kinh thành”.

Bạch Lê híp mắt lại, nâng mặt hôn lên môi hấn một hơi : ” Ta đi nhìn xem có phải là tên một sách Trương Nguyên Tài kia hay không”.

” Còn nói người ta là tên một sách ! Người ta dầu gì cũng là mệnh quan triều đình” Du Thanh buồn cười nựng nựng mặt hấn một phen.

Công chúa thành thân là một chuyện cực kỳ long trọng, tự nhiên phải chuẩn bị thật lâu, bởi vậy hai người cũng không cần phải gấp gấp đi, vừa đi vừa du sơn ngoạn thủy, thậm chí còn nửa đường mua một con ngựa, một trước một sau mà ngồi.

Cũng là đi tới kinh thành, nhưng tâm tình lần này so với khi đi thi lần trước đã không thể nào so sánh được, lúc gặp mưa phùn mênh mông, bọn họ liền bung ô đi dưới mưa, khi mưa to gió lớn liền thay đầu lạp áo tơi (nón cối rộng vành + áo khoác rơm), khi thời tiết tốt ngẫu nhiên sẽ mở ô che nắng. Cứ như thế đi được một đoạn thời gian, rốt cục đi tới kinh thành.

Rời đi không bao lâu, kinh thành vẫn phồn hoa như trước, người người mặt mày hớn hở, tùy tiện ngồi ở bất trà lâu tửu quán nào đều có thể nghe được người ta bàn tán về việc hôn nhân của công chúa, nói như thế thì vì sự kiện này mà kinh thành đã náo nhiệt hồi lâu.

Tuy rằng khi xưa Du Thanh cưới ngựa diều phỏ thì một nửa người trong kinh thành đã gặp qua hấn, nhưng dù sao chỉ là gặp mặt một lần, hiện giờ hấn khôi phục lại diện mạo như trước, mặc đồ cực kỳ phổ thông, lại thường thường cúi đầu nói chuyện với Bạch Lê, hòa lẫn trong biển người nên cũng không dễ khiến cho người ta nhận ra.

Bạch Lê có chút hoài niệm mỹ vị nơi này, khi nhìn thấy một bàn lớn với những cái chân gà mướt mà mập mập ánh vàng rực rỡ được bưng lên, nước miếng đều sắp nhều xuống vạt áo, chờ khi tiểu nhị vừa mới xoay người đi liền khẩn cấp nắm lên một cái nhét vào trong miệng, ánh mắt liếc nhìn Du Thanh một cái, từ mồm to cắn xé sửa thành miếng nhỏ gặm từng miếng từng miếng.

Du Thanh chống cằm nghiêng đầu nhìn hấn cười : ” Giả vờ nhả nhận cái gì ? Ta cũng chưa phải không thấy qua tướng ăn của người”.

Bạch Lê lau miệng, trừng lớn mắt nhìn hấn, trong miệng nhai a nhai, rót cục đem thịt nuốt vào, hắc hắc cười rộ lên : ” A Thanh, nếu ta trăm năm, ngàn năm sau đều ăn như vậy, ngươi có ghét bỏ ta hay không ? “.

” Nói ngốc cái gì đó ? ” Du Thanh vỗ nhẹ lên ót hấn một chút : ” Còn nhớ rõ năm đó lúc mới gặp người thì người đang làm cái gì không ? “.

Bạch Lê chớp chớp mắt, xé xuống một miếng thịt lớn bỏ vào miệng, mồm miệng không rõ trả lời hấn một chữ : ” Ăn...”

Khóe môi Du Thanh giương lên, nhin không được cười ra tiếng.

” Du huynh, đã lâu không gặp ! ” Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng nói quen thuộc, mang theo vài phần ý cười.

Đang ăn mê say thì Bạch Lê mãnh liệt dừng động tác lại, trừng lớn mắt phồng má, vẫn không nhúc nhích mà nhìn về phía người tới.

Du Thanh hơi hơi sững sốt, vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy Tiết Thường đang nhướng đuôi lông mày, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng có chút kinh ngạc, cười cười chỉ chỗ ngồi kế bên : ” Tiết huynh, Vân hộ vệ, mời ngồi ! “.

Tiết Thường xốc vạt áo tự nhiên ngồi xuống, lại quay đầu ý bảo Vân Tê cũng ngồi xuống, Vân Tê do dự một lát sau đó vẫn nghe lời mà ngồi xuống cạnh hấn.

Du Thanh gọi tiểu nhị mang thêm vài món đồ ăn, ánh mắt không dấu vết mà đánh giá đại đường vài vòng, không thể tưởng được ở góc hẻo lánh như vậy mà cũng có thể bị hấn chú ý tới, mỉm cười nói : ” Tiết huynh lúc này hấn là đang ở trong triều nghị sự mới đúng, như thế nào lại có thể nhàn rỗi tự tại mà xuất hiện ở chỗ này ? “.

Tiết Thường bưng chén rượu hướng hấn giờ giờ, không đáp mà hỏi lại : ” Du huynh không trở về triều đình nữa ? “.

” Không trở về ” Du Thanh cũng giờ giờ chén rượu, uống cùng hấn một chén.

Tiết Thường đầy hứng thú mà nhìn hấn, lại nhìn Bạch Lê, thấy Bạch Lê vẫn là bộ dáng ngốc hồ hồ, nhin không được ý cười càng sâu : ” Tiểu thư đồng tựa hồ thực thích ăn chân gà a ! “.

Bạch Lê lúc này mới phục hồi lại tinh thần, lau lau miệng nói câu tiếp đón : ” Tiết đại nhân hảo ! “.

Tiết Thường cười tিম্ তিম্ khoát tay tỏ vẻ không cần phải khách khí, tầm mắt quét một vòng ngoài đại đường, đề thấp tiếng hỏi : ” Du huynh nếu không thích chức vị, viết cái sổ con trình lên là được, hà tất phải phiền toái như thế ? Cũng không biết người tìm thấy bà ở đâu ra, thuật dịch dung này thực sự là kém quá, ta mới liếc mắt một cái liền nhận ra người ”.

Bạch Lê vẻ mặt mờ mịt giặt nhẹ tay áo Du Thanh : ” A Thanh, thuật dịch dung là cái gì ? “.

Du Thanh nhin cười, có chút đứng đắn mà khoa tay múa chân trên mặt mình một chút, giải thích : ” Lần trước vị hiệp sĩ kia bôi bôi vẽ vẽ trên mặt ta, sửa dung mạo ta thành có chút không giống như trước, người không thấy sao? “.

Bạch Lê một tay cầm lấy chân gà, một tay gãi gãi mặt, không hiểu chút nào.

Du Thanh mới vừa rồi còn đang vắt hết óc tìm lý do, không nghĩ tới Tiết Thường đã muốn tự mình đưa ra lời giải thích, vừa lúc có thể thuận theo “sườn núi” mà đi xuống, cho rằng có thể bớt lo, nào biết được hấn lại chậm rì rì mở miệng nói : ” Hai người các người quả thực là công phu rất giỏi, toàn thành người nhiều như vậy, ngoài thành chung quanh đều có dân đói, chúng ta tra xét hồi lâu nhưng cũng không có người nào từng thấy các người ra khỏi thành, cũng không thấy kỳ quái ? “.

Du Thanh trong lòng có chút áy náy, lúc đó bởi vì cứu Bạch Lê, làm gì còn quan tâm những thứ khác, đành phải giả ngốc mà mỉm cười : ”Ta đây cũng không biết, có lẽ là do ngủ say hết chăng ? “.

Tiết Thường híp mắt cong môi, vẻ mặt bí hiểm, nhưng cũng không tiếp tục đề tài này nữa, nhàn nhả hỏi :
” Hai người các người tại sao lại tới kinh thành ? Không phải là đến xem não nhiệt đi ? “.

” Người đoán đúng rồi, đích thật là đến xem não nhiệt”.

Bạch Lê xen mồm nói : ” Chúng ta đi nhìn xem Phò mã gia là ai ! “

Tiết Thường sững sốt, cười ha ha : ” Phò mã gia là người ngày đó ở trong biệt viện nhưng chỉ cách các người có một bức tường”.

Bạch Lê tròng lớn hai mắt : ” Thật sự là cái tên một sách Trương Nguyên Tài kia ?”.

Tiết Thường cười tủm tỉm gật đầu : ” Lại nói tiếp, Công chúa và Trương Nguyên Tài cũng xem như là một đôi hoan hỉ oan gia, thú vị thực. Vào đêm Trung thu, Công chúa nữ phần nam trang xuất cung du ngoạn, cũng không biết thế nào lại bị lạc thị vệ, gặp được một tên càn rỡ, sợ tới mức hoa dung thất sắc, đứng lúc được Trương Nguyên Tài cứu”.

Bạch Lê bừng tỉnh đại ngộ : ” Đây là cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong các quyển truyện kể đi ! “.

Tiết Thường lắc đầu, nghen cười : ” Vốn là như thế, đáng tiếc tên Trương Nguyên Tài kia quả thực là một tên ngốc, hắn đã gặp qua công chúa tại Lộc Minh yến, thế nhưng lại nhìn không ra nàng nữ phần nam trang, còn ngốc hồ hồ cho rằng nàng là một vị hoàng tử, còn cảm khái bộ dạng vị hoàng tử này trông cũng thật giống với công chúa ! Công chúa bị chấn kinh đến không nhỏ, khóc suốt suốt, nhưng tên một sách kia cũng không an ủi, dọc đường đưa nàng trở về lúc nào cũng lải nhải, nào là nam nhi có lệ bất khinh đàn, ngài là hoàng tử tôn quý làm sao lại có thể khóc thành như vậy, nào là tên nam tử kia chỉ là đồ bỏ, ngài không phản kích lại đã đành mà chỉ biết khóc vân vân, hết sức giữ bốn phận của một trung thần, liên miên cằn nhằn nói cái gì mà thân là hoàng tử thì có việc nên làm, việc không nên làm “.

Bạch Lê tuy rằng không hiểu thế sự, nhưng cũng biết một ít quan niệm tôn ti trên thế gian, nghe được tròng lớn mắt : ” Hắn không muốn sống nha ? “.

Du Thanh gắp một ít đồ ăn vào trong bát hắn, cười nói : ” Chỉ có hắn mới làm được như thế”.

” Đúng vậy, loại sự tình này cũng chỉ có tên một sách như hắn mới dám làm” Tiết Thường cười cười, lại nói : ” Sau đó công chúa và hắn xem như kết hạ sống núi (kết oán). Quả nhiên là thế sự vô thường, cũng không biết sau này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hai người liền thấy hợp mắt nhau, còn không phải là hoan hỉ oan gia sao ? “.

Trong lúc nói nói cười cười, một nửa bàn rượu và thức ăn đã vào bụng, Tiết Thường lại nói : ” Ngày hôm trước ta mới vừa từ quan, tính toán nhìn xong não nhiệt rồi rời khỏi kinh thành xuôi nam, nếu Du huynh cũng tiện đường, hay là đi cùng chúng ta một thể”.

Đối diện hai người chấn động, Du Thanh khó hiểu hỏi : ” Vì sao đột nhiên muốn từ quan ? “.

” Hừm.... Cũng không phải là đột nhiên, đã sớm có quyết định thế này” Tiết Thường cười cười, nghiêng người đề thấp tiếng nói xuống một ít : ” Thời gian Du huynh tại triều đình không nhiều lắm, bắt quá lấy tuệ nhãn của người, nói vậy cũng có thể nhìn ra một chút chiêu trò trong đó đi ? “.

Du Thanh nhướng mày, không biết mình nghĩ có đúng hay không.

Tiết Thường xoay chén rượu trong tay, chậm rãi nói : ” Hiện giờ sóng ngầm mãnh liệt, ta không muốn nhảy vào mớ nước đục kia, vạn nhất cực sai, chính là phải rơi đầu. Bất quá thân tại trong cục diện đó, nào có đạo lý sẽ không có ngày không bị chết ? Còn không bằng toàn thân trở ra còn thống khoái hơn”.

” Đây cũng chỉ là một trong số những lý do đó đi ? ” Du Thanh cười cười, hắn đoán ngược lại cũng không xê xích bao nhiêu.

” Ai.... Người hiểu ta cũng chỉ có Du huynh ! ” Tiết Thường thở dài một tiếng, đặt chén rượu xuống : ” Nếu cho ta cả ngày ở bên ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình thì ta ngược lại rất vui lòng, nếu để cho ta đem tinh lực hao phí trên những chuyện như thế này thì thà không làm cũng được”.

Du Thanh hiểu rõ gật đầu, đời trước Tiết Thường cũng đã từng có lời này, chẳng qua khi đó cuối cùng hắn vẫn ở lại, còn đời này chẳng biết tại sao lại quyết định rời đi.

Tiết Thường làm quan vẫn luôn thập phần tỉnh táo cũng vô cùng thông minh, tuy rằng việc triều chính có chút hao tâm tốn sức nhưng cũng không đến nỗi khiến hần phải hao phí toàn bộ tinh lực, hơn nữa hần cũng cực kỳ am hiểu xử lý những việc lặt vặt giữa người với người, cũng không phải hạng người tham sống sợ chết, hiện giờ bỗng nhiên lại có ý rút lui, có lẽ là có cái gì bất khoản hoặc phải gánh vác.

Du Thanh thấy bộ dáng thanh thoi của hần, nhin không được cười nói : ” Nhân tài còn trẻ tuổi như thế mà đã muốn từ quan, Hoàng thượng sợ là thực không nỡ đi ? “.

” Ha ha ha ! Tức giận đến không nhẹ, cũng may gần đây có việc vui nên tinh thần cũng thoải mái, Hoàng thượng tức giận xong rồi cuối cùng cũng phê chuẩn cho ta. Giang sơn sẽ lại có người mới xuất hiện, không sợ thiếu một người như ta đây”.

Du Thanh thay hần rót nửa chén rượu, lại rót thêm cho mình : ” Ba ngày sau, chúng ta cũng xuôi nam, thật khéo lại cùng đường. Trước tiên nhân đây chúc Tiết huynh mọi sự thuận lợi ! “.

Tiết Thường vô cùng vui sướng: “Đa tạ!”

69. Chương 69: Chơi Thuyền

Công chúa được gả cho, Trương Nguyên Tài cười thành tên ngọc, đêm động phòng, xốc lên khăn voan đỏ của nương tử, nhìn đôi mắt ướt át tràn đầy nhu tình cùng với đôi môi đỏ thắm kia, chỉ cảm thấy như say như túy, mơ màng đến lợi hại, lẳng đầu lẳng não nhìn chăm chú khuôn mặt rạng ngời xinh đẹp kia cả nửa ngày cũng không có động tác.

Công chúa ngay từ đầu còn thẹn thùng vô hạn, chờ mãi liền giận, tháo mũ phượng xuống, hung hăng ném lên trên giường, đứng lên liền nhéo lỗ tai hần : ” Trương Nguyên Tài, ngươi cái đồ một sách ! Có phải không hài lòng với ta hay không ?! “.

Trương Nguyên Tài kinh hãi, vội vàng ôm lấy nàng, lấy tay chỉ trời thề, ngọng ngọng nghịu nghịu biểu đạt tình cảm ái mộ, tuy rằng câu đầu nói chẳng ăn nhập với câu sau, nhưng cuối cùng cũng bình ổn lại lửa giận của Công chúa.

Công chúa được hần ôm, hai má dần dần ửng đỏ, tựa như ráng chiều.

Trương Nguyên Tài kinh diễm không thôi, cũng khẩn trương không thôi, ngồi ở bên giường nhỏ giọng thủ thủ với nàng một lúc lâu, cảm thấy cảm xúc cũng đã dâng lên, xoa trường mạn ra liền nhẹ nhàng ôm nàng nằm xuống, vẫn còn chưa nằm xong xuôi thì lại chợt nghe Công chúa kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết : ” A —— ! Tên ngọc này ! Mũ phượng đâm trúng ta ! Ngươi không muốn sống có phải hay không ?! “.

” Không phải không phải ! ” Trương Nguyên Tài khẩn trương ôm lấy nàng một lần nữa : ” Đây không phải là do chính nàng ném sao...”

” Ngươi còn cãi ?! Chẳng lẽ ngươi không muốn sống sao ?! “.

” Không phải không phải ! Là ta không cẩn thận ! Để ta lấy đi ! ” Trương Nguyên Tài cẩn thận cầm mũ phượng đặt lên trên bàn, xoay đầu liền thấy Công chúa ” Hi hi” cười khẽ một tiếng, sưng sốt một chút, cũng đi theo ha hả cười rộ lên.

Trên nóc nhà, đang ẩn thân Bạch Lê ôm bụng cười đến ngã nghiêng. Du Thanh bắt đắc dĩ ôm cả thất lưng hần đưa hần đi, nệm nệm mặt hần : ” Ngươi ta sắp động phòng, ngươi còn nhìn ! “.

Bạch Lê hơi hơi trẻ môi, cảm giận nói : ” Lần trước còn bởi vì chuyện của bọn họ mà mắng ta, ngươi xem không phải là hiện giờ bọn họ đã cùng một chỗ sao ! “

Du Thanh dở khóc dở cười, hôn hôn lên môi hần : ” Ngươi thật đúng là mang thù, hồ ly keo kiệt ! “.

Bạch Lê có chút ngạo kiều xoay mặt sang chỗ khác : ” Hừ ! “.

Sau buổi náo nhiệt, Du Thanh cùng Bạch Lê dắt ngựa bước khỏi khách ***, dẫn hần đến trước đại môn phủ Thừa tướng, cùng với hai người Tiết Thường cùng nhau rời khỏi kinh thành xuôi nam mà đi.

Điều khiến Du Thanh kinh ngạc chính là Tiết Thường thế nhưng chỉ lấy một chút ngân lượng cùng với ít đồ vật trong phủ, phân phát hết tất cả hạ nhân, chỉ để lại một chiếc xe ngựa, một người thị vệ, trên xe ngựa có đặt hai chiếc rương, một cái chứa sách, một cái chứa quần áo cùng đồ tế nhuyễn (những vật phẩm dùng hàng ngày), cũng xem như nhẹ nhàng xuất hành.

Tiết Thường không có gia quyến nên dĩ nhiên cũng không phải chi tiêu gì nhiều, bởi vậy mấy năm nay để dành cũng được không ít ngân lượng, dù cho nửa đời sau cái gì cũng không làm cũng đủ sống dư dả. Bất quá hẳn đương nhiên không thích miệng ăn núi lở nên đã sớm đặt mua một tòa nhà ở Giang Nam, thậm chí còn ngằm mở một nhà bán vải, hiện giờ cũng đã đủ quy mô.

Du Thanh hơi hơi kinh ngạc : ” Tại triều làm quan không thể làm việc kinh doanh buôn bán, lá gan của Tiết huynh cũng thật không nhỏ, hóa ra đã sớm tạo cho mình một con đường lui”.

” Không có việc gì, đều là lấy danh nghĩa Vân Tê mà đặt mua, nếu chẳng may tra ra được thì làm gì có năng lực mà làm khó dễ ta ? Không lẽ còn không cho thị vệ nhà ta làm chút sinh ý ? ” Tiết Thường thần nhiên mỉm cười.

Du Thanh theo bản năng nhìn thoáng qua Vân Tê, trong ấn tượng, vị thị vệ này đã theo Tiết Thường cả đời, về lòng trung thành cũng không cần phải bàn cãi.

Trên đường lúc ghé vào khách ***, Du Thanh trong lúc vô tình phát hiện ngân phiếu cùng bạc vụn của Tiết Thường tất cả đều do Vân Tê cất giữ, không khỏi nhìn thoáng qua vị thị vệ luôn luôn trầm mặc đến cơ hồ không có cảm giác tồn tại này.

Đi được mấy ngày lộ trình, lúc có hứng lên thì Bạch Lê không biết là đã chọc tức Vân Tê nhiều ít lần, Du Thanh cùng Tiết Thường lại giống như những người rảnh rỗi không có việc gì làm, đánh cờ uống trà, vô cùng thanh thản tự tại.

Tiết Thường hạ cờ, nhẹ nhàng phẩy quạt : ” Ngày mai là có thể tới thành Lâm Dương, đợi lúc đến bến tàu lên thuyền, những quãng đường còn lại đều là đường thủy”.

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười ngông cuồng : ” Đường này do ta mở ! Cây này do ta trồng ! Nếu muốn đi qua đây ! Phải để lại tiền mãi lộ ! ” (tiền mua đường, Qt ghi là lộ tài)

Du Thanh cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, đang lúc nghi hoặc đã nghe được ở nơi nào thì lại nghe người nọ nhỏ giọng nói thầm : ” Kêu đến còn thật thuận miệng”.

Đang lái xe ngựa Vân Tê cương thẳng thân mình, nhanh chóng nhìn bốn phía, cảnh giác xem xét coi có mai phục hay không, chợt nghe thấy phía sau Bạch Lê vén rèm chui ra kêu ” A” lên một tiếng, tiếp theo thấy hân hoan vui mừng mà vẫy vẫy tay với người nọ : ” Đạo quân ! Người ở trong này làm cái gì a ? “.

Bên trong xe ngựa, bàn tay đang nắm quân cờ của Du Thanh đột nhiên khựng lại.

Lục Áp phút chốc trừng lớn mắt : ” Tiểu hồ ly, người như thế nào ở trong này ? ” Lúc này ông chỉ lo nhìn chăm chăm thị vệ lái xe phía trước, ngược lại không chú ý tới tình hình bên trong xe ngựa, lúc này nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấy tiên khí như ẩn như hiện.

Tay Du Thanh run lên, quân cờ thiếu chút nữa rơi xuống bàn cờ.

Tiết Thường ý vào việc có Vân Tê che chở, vẫn luôn chưa từng đặt chuyện này vào trong lòng, lúc này nghe xong người nọ nói, nhin không được nhú mày : ” Tiểu hồ ly ? “.

Du Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ, vén rèm xuống xe ngựa, cười nói : ” Thật sự là khéo, đạo quân như thế nào lại biến thành Sơn đại vương rồi ? ” (aka = sơn tặc)

Đạo quân nhanh chóng bày ra vẻ mặt tươi cười hiền lành của trưởng bối khi gặp văn bối, thấy Vân Tê rút kiếm ra, không để ý lắm mà phát phát tay với hắn, cười ha ha : ” Huyền Thanh nè, đây là bằng hữu người quen tại nhân gian sao ? Mau bảo hắn thu kiếm lại”.

Du Thanh dư quang liếc thấy động tác của Vân Tê cùng với Tiết Thường vừa mới vén rèm lên đồng loạt khựng lại, sọ não bắt đầu đau nhức.

Tiết Thường xuống xe ngựa, lại một lần lộ ra tươi cười mang theo ý vị sâu a : ” Du huynh, vị này chính là ? “.

Du Thanh đầu óc sắp nứt ra, còn chưa kịp mở miệng thì thấy Lục Áp đạo quân có chút hào sảng mà ôn quyền, cười nói : ” Nhân Dã ! “.

Người duy nhất vẫn giữ được biểu tình bình thường ở đây là Bạch Lê cũng nhin không được xen mồm : ” Đạo quân, người đổi tên nha ? “.

” Sớm đổi nha ! ” Lục Áp cười đắc ý : ” Nhân văn dã hạc, người thấy có phải là vô cùng xứng với Văn Hạc nhà ta không ? “.

Bạch Lê cười tùm tùm gật đầu, khoe miệng Du Thanh co rút, không lời gì để nói nhìn trời.

Tiết Thường đề kiếm trong tay Vân Tê xuống, làm tư thế “mời” : ” Nếu đều là bằng hữu, không ngại ngồi xuống uống chén trà”.

Lục Áp không chút khách khí gật đầu : ” Cũng tốt ! Bất quá ta cũng không phải là đến để ăn cướp, mà thực sự thì ta mới học được một đạo pháp mới, tìm không thấy người luận bàn nên lúc này mới cố ý ngăn xe ngựa của các người. Không biết lát nữa có thể hân hạnh được khoa tay múa chân với vị tiểu huynh đệ này được không ? “.

Du Thanh nhìn nhìn bên hông ông, thấy thanh kiếm màu sắc sặc sỡ trước đó đã không thấy bóng dáng đâu hết, thay vào đó là một thanh đao cực kỳ giản dị, thật sự là không biết phải hình dung vị Thượng thần đã từng làm cho mình sùng bái này như thế nào.

Tiết Thường nhovn môi mỉm cười : ” Đương nhiên có thể”.

Trải qua chốc lát hàn huyên, trừ Vân Tê đang lái xe ra thì mấy người còn lại đều đi vào xe ngựa. Tiết Thường châm trà, nhìn thoáng qua Du Thanh, cười tùm tùm nói : ” Tiết Thường ta biết bao may mắn mới có thể làm bằng hữu với một người bất phàm. Nhưng không biết Du huynh là tiên, là yêu, là thần hay là quỷ ? “.

Du Thanh sớm biết hẩn thông minh, cảm thấy cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa, chỉ nói mình là một người tu hành thành Tán tiên, thấy hẩn hiểu rõ gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, bất quá vẫn là thập phần tò mò : ” Tiết huynh như thế nào đoán được ? Chỉ dựa vào mấy câu vừa nói lúc này thôi sao ? “.

” Đương nhiên không phải” Tiết Thường cười cười : ” Lúc tại Nghiệp Huyền các người tự xưng hư không mà tiêu thất vốn đã kỳ quái, các người hầu trong phủ đệ nơi kinh thành cũng không thấy bóng dáng, chẳng lẽ không kỳ quái ? Người khác chỉ cho đây là án chưa thể giải quyết, bất quá mặt khác ta còn phát hiện thêm một việc”

Bạch Lê thế mới biết lúc này mình nói lỗ miệng, chợt dạ liếc mắt nhìn Du Thanh một cái, xen miệng hỏi : ” Chuyện gì a ? “.

” Ta còn nhớ rõ tại Lộc Minh yến, Du huynh thường thường sẽ nhìn sang một bên đất trống, mà trên bàn lại khó hiểu là thiếu một cái chân gà, nói vậy không phải là do chính người ăn hay sao...” Tiết Thường ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Bạch Lê.

Bạch Lê nghe được hai chữ ” Chân gà “, thực gây thất vọng và cũng thực không hợp thời mà nuốt nuốt nước miếng.

Du Thanh bất đắc dĩ cười cười, lúc ấy chưa từng chú ý, hiện giờ hồi tưởng lại, quả thực rất có thể đã bị hẩn phát hiện, dù sao hẩn cũng đã sớm có ý muốn thoái ẩn, lúc người bên ngoài vội vàng dò dẫm thánh ý, sát ngôn quan sắc, còn hẩn thì nhàn nhã nhìn chung quanh cũn không phải là chuyện không có khả năng.

Tiết Thường luôn luôn bình tĩnh, sau khi biết được thân phận của bọn họ, thái độ so với lúc bình thường cũng không có gì khác biệt, Du Thanh cùng Bạch Lê cũng vui vẻ tự tại.

Mấy người một đường nói nói cười cười, rất nhanh đã tới Giang Nam, Tiết Thường làm một người chủ nhà tận tình, chiêu đãi bọn họ nồng hậu một phen rồi mới cho đi.

Du Thanh mang theo Bạch tiếp tục đi về phía nam, mới chỉ hai ngày liền đến nam hồ người ở rất thưa thớt.

Cảnh đẹp ở nam hồ sớm đã nổi tiếng thiên hạ, nơi đây khí hậu ẩm áp, cho dù sớm đã vào mùa đông nhưng trên mặt hồ cũng không kết băng, hồ nước trong suốt xanh biếc, đẹp đến nỗi khiến cho người ta hít thở không thông.

Du Thanh cùng Bạch Lê đầu tiên là bay lên không quan sát một phen, nhìn cho đã nghiệm xong rồi mới biến ra một con thuyền nhỏ giữa hồ, vô cùng hưng trí mà dắt tay ngồi vào khoang thuyền.

Một năm mới nữa sắp đến, Du Thanh vừa đi vào liền cởi tay nải, lấy ra quả quýt, ngọn nến, dao nhỏ, muống nhỏ, thấy Bạch Lê ngồi đối diện mang vẻ mặt khó hiểu, cười nói : ” Ta đã từng hứa với người, sau này hằng năm đều phải làm đèn quả quýt cho người, người quên rồi sao ? “.

Bạch Lê cắn cắn môi, hai tay ôm chân hẩn, cười rộ lên : ” Ta không quên ! Bất quá khi đó ta tưởng người là người phạm a, hiện giờ người không phải người phạm, trực tiếp biến ra vài cái không phải được rồi sao, không cần vất vả làm nhiều như vậy nha ! “.

” Ngốc à, nếu mọi việc đều ỷ vào phép thuật, vậy làm thần tiên còn có ý nghĩa gì nữa ? ” Du Thanh vươn một tay nâng cằm hẩn lên rồi hôn thân môi hẩn : ” Lần trước chẳng phải người chưa nhìn thấy ta làm sao, hôm nay vừa lúc làm cho người xem”.

Bạch Lê trong lòng ngọt quá chừng, hai tay ôm chặt cổ hẩn tặng lại một nụ hôn triền miên, lúc buông môi ra thì thở dốc, đôi con người ướt át trong trẻo yên lặng nhìn hẩn một lúc lâu, gật gật đầu lần thứ hai cười rộ lên : ” Ân ! “

Du Thanh lấy dao ra cắt một miếng trên đỉnh quả quýt, lại lấy muống nhỏ móc thịt quýt ra, đưa đến bên miệng hẩn.

Bạch Lê à ừm một hơi nuốt vào, híp mắt vui rạo rức mà ăn, ăn xong lau lau miệng nói : ” Người cũng ăn ! “.

” Hảo” Du Thanh trong mắt ý cười dịu dàng.

Vào đêm, đèn quả quýt đã làm xong toàn bộ, trên mặt hồ chỉ có một ít gió nhẹ, yên tĩnh không tiếng động.

Du Thanh thắp sáng đèn quả quýt, đặt ở các góc trên thuyền nhỏ, khoang thuyền nhỏ hẹp được ánh sáng mờ nhạt hắt lên, làm cho bóng dáng hai người in lên nóc thuyền, tăng thêm vài phần ẩm áp.

Bạch Lê nằm úp sấp lên boong thuyền, cầm đèn quả quýt bên cạnh đặt lên tay, duỗi ra ngoài mặt nước, nhìn những vệt sáng hắt ra từ những lỗ nhỏ trên quả quýt ánh lên mặt hồ, chiết xạ ra những chấm sáng li ti mờ ảo, chợt nhớ tới cảnh mọi người thả hoa đăng vào tiết nguyên tiêu năm ấy, lẩm bẩm nói : ” Ta cũng muốn ước nguyện, ta muốn vĩnh viễn được cùng một chỗ với A Thanh !”.

Du Thanh nghe được thanh âm khe khẽ đến dường như khó có thể nghe được của hẩn, mím cười : ” Tâm nguyện này của người giao cho ta là tốt rồi”.

Bạch Lê nằm nhìn hồ nước cười ngây ngô nửa ngày, cầm đèn quả quýt đặt lại lên boong thuyền, xoay người hai tay ôm lấy hẩn, nâng mặt lên nhe răng với hẩn : ” Ta thật vui vẻ ! “.

Du Thanh ôm mặt hẩn khẽ hôn lên khóe mắt hẩn, thấp giọng nói : ” Ta cũng vậy”.

Bạch Lê hưởng thụ đôi môi hẩn dần dần trượt xuống mang theo những ngọt ngào triu mến, trong ***g ngực như bị trường đến tràn đầy, đợi đến lúc đôi môi bị buông ra, trên gương mặt đã hiện lên hai tầng đỏ ửng, nóng đến tận trái tim.

Du Thanh ôm lấy hẩn : ” Đói không ? “.

” Hoàn hảo, đã ăn rất nhiều quả quýt, bây giờ ăn chút điểm tâm là được”.

Du Thanh nghe vậy buông hẩn ra, xoay người đi lấy điểm tâm mang tới, thấy Bạch Lê lại hưng phấn mà đi ra khoang thuyền, quay đầu ngoác tay với mình, vội vàng đi đến ngồi xuống, nhét vào miệng ai đó một khối bánh cao đậu đỏ, tiếp đó vươn tay ôm hẩn.

Bạch Lê hai tay đang cầm một cái đèn quả quýt đối tới đối lui chơi, tựa vào vai hẩn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao rục rỏ, chep chep miệng nói : ” Lúc ở thiên giới, nhìn thấy hàng vạn ngọn đèn dầu hắt ra từ

những ngôi nhà trên thế gian thì thấy rất đẹp. Còn lúc ở trên thế gian thì nhìn thấy bầu trời đầy sao cũng rất đẹp”.

Du Thanh nghiêng đầu nhìn hần cười : ” Ân”.

Bạch Lê lau lau miệng, hôn một hơi lên bên tai hần : ” Hắc hắc, cùng một chỗ với A Thanh, nhìn cái gì cũng thấy đẹp ! “.

Mặt mày Du Thanh mang theo ý cười róc rách, ôm hần càng chặt hơn.

Gió đêm lướt qua, làm cho ống tay áo hai người nhẹ nhàng bay lên. Mặt hồ tĩnh lặng thăm sâu, dưới ánh nền lay động hắt lên, tấn biên ôn tồn như họa.

Chú thích chút :

(*) Tấn biên ôn tồn như họa : Cái cụm này mình không tìm được từ thuần Việt để diễn tả cho hay nên mình để vậy luôn. Tấn có nghĩa là chỗ bên vành tai tóc mai đấy. Để dễ phân biệt thì hãy nhớ tới anh Dương Quá, ảnh có hai chùm tóc trắng hai bên tấn đó. Còn câu này thì các bạn tưởng tượng như sau : A Thanh ôm bảo bối, bảo bối dựa vào vai ảnh, hai người vành tai tóc mai chạm vào nhau, dưới ánh nền lay động cùng với những cơn gió dịu nhẹ khiến cho hai người như được bao bọc bởi một vầng sáng mờ mờ lung lung, đẹp tựa tranh vẽ, ấm áp mà triền miên.

70. Chương 70: Phiên Ngoại 1 : Quen Biết

Giang Nam mười bảy năm trước, khi nhắc đến Tiết gia thì có thể nói là không người không biết, không người không nghe. Tiết gia tại đây là một hào môn nổi danh nhất, không chỉ nhà rộng nghiệp lớn, gia cảnh giàu có, hơn nữa đời đời đều lấy chữ Thiện làm gốc, lúc nào cũng tiếp tế giúp người.

Dưới chân Thiên tử đều có dân thường, nơi giàu có tự nhiên cũng có không ít những người bần cùng nghèo khổ, Tiết gia mở Thiện đường, thuê người làm công nhật, nếu tay chân đầy đủ sẽ cho làm một ít công việc đủ khả năng, lão ấu ốm yếu nếu không làm được việc liền mỗi ngày bố thí một ít gạo muối.

Thiện đường của Tiết gia mỗi ngày mở ba lần, những người tới lúc chạng vạng đều sẽ nhìn thấy ở nơi đó có một thiếu niên mi thanh mục tú, tuy rằng ngũ quan chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng cũng đã mơ hồ có diện mạo như long chương phượng tư. Dân bản xứ cũng biết, đây là con một của Tiết gia chín đời một dòng tộc đình – Tiết Thường. (Chín đời mỗi đời đều chỉ có 1 con trai)

Từ xưa trọng nông khinh thương, Tiết gia dù có giàu có thế nào nhưng chung quy cũng kém một bậc, Tiết lão gia cùng Tiết thái gia đều đem kỳ vọng kỳ thác hết lên người Tiết Thường, hy vọng một mai kia hần có thể đi trên con đường làm quan, vì thế thực sự khoáng đãi mời phu tử tốt nhất về dạy hần đọc sách, lại mời một sư phụ có công phu cao cường về dạy hần một ít võ nghệ cường thân kiện thể, sợ hần quá mệt mỏi, mỗi ngày chạng vạng sẽ bảo hần đến Thiện đường giúp một tay, cho rằng nghỉ ngơi, có thể nói là đem tất cả tâm huyết đều đặt hết lên người hần.

Tiết Thường không phụ kỳ vọng, tuổi còn nhỏ mà đã học thành tài, sớm đã học xong mọi thứ, chỉ còn chờ ba năm sau thi Hương.

Năm này, Tiết Thường mười ba tuổi, tính tình sáng sủa, thần thái phi dương, khí phách phấn chấn.

Giang Nam nhiều mưa, một khi mưa liên miên nhiều ngày không dứt, dọc theo chân tường các ngõ đều mọc lan tràn hai hàng rêu xanh, dưới chân tường có một thân ảnh nhỏ bé ngồi cuộn tròn lại, quần áo mỏng manh, bị lạnh đến run rẩy, tiếng ọc ọc trong bụng do đói khát khó nhịn hòa nhịp với tiếng mưa bụi tí tách.

Sắp tới chạng vạng, ngẩng đầu liếc nhìn ngoài đầu ngõ một cái, xa xa nhìn thấy bên kia dần tụ nhiều người lại, hần là Thiện đường sắp mở cửa. Thân thể nhỏ bé một tay vịn tường đứng lên, một tay ôm chiếc bụng bị người ta đá đau, côi lòng đầy hi vọng lại ẩn chứa sợ hãi mà hướng bên đó chạy qua. Hần cũng đã hai ngày không được ăn cái gì, mỗi lần thật vất vả lấy được một ít đồ ăn đều sẽ bị người khác cướp đi, lần này dù nói sao cũng phải bảo vệ thức ăn.

Vị tiểu công tử kia lại tới nữa, vẫn luôn cười tủm tỉm như vậy, mặc quần áo thập phần xinh đẹp, bên chân đặt một chiếc ô, trong tay đang cầm bánh mì đưa cho người trước mặt. A không phải, hôm nay không phải bánh mì, hôm nay dĩ nhiên là bánh bao !

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc tràn đầy dơ bẩn kia, hai mắt sáng trong lóe lên, mím chặt môi nhanh bước chân hơn chạy đến xếp hàng cuối đội ngũ. Mới vừa đứng vững gót chân, bên cạnh liền có một tên tiểu tử thối chen lại đây, đẩy thân thể nhỏ bé ra phía sau. Đôi môi mỏng manh càng mím chặt hơn, giận mà không dám nói gì, bị đánh sợ, đành phải yên lặng cúi đầu.

Buông xuống suy nghĩ từng bước một dịch lên phía trước, thường thường còn bị chen lùi về phía sau một bước, rốt cục đến phen mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, hai tay tiếp nhận hai chiếc bánh bao to từ tay vị tiểu công tử kia, lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói câu “Cám ơn”, xoay người chạy vội đến một bên góc ngồi xồm xuống.

Lúc này đây hẳn học khôn, không có đi xa, vừa nhắc đầu liền có thể nhìn thấy đám người đang xếp hàng, nhưng không nghĩ tới vừa mới đem bánh bao đến miệng cắn một cái thì đã bị tên tiểu tử thối thường xuyên khi dễ mình đoạt đi, ngay sau đó bánh bao trong ngực cũng không cánh mà bay.

” Trả lại cho ta ! ” Thân thể bé nhỏ tuy rằng gầy yếu, nhưng khi tức giận cực kỳ cũng vẫn có thể ghen ra một chút sức mạnh, đuổi theo một cái bắt được cánh tay tên tiểu tử thối.

Tiểu tử thối sợ bị người bên cạnh nghe được, cánh tay cố giằng ra nhưng không được, nhắc chân liền đá, một cước đá hẳn ngã xuống đất, thấy hắn đứng lên nín lại lần nữa, lại đạp thêm một cước. Thân thể bé nhỏ không rên lên một tiếng mà bị đạp hai lần, đau đến té trên mặt đất, khi đứng lên đã muốn đuổi không kịp, chân mềm nhũn vô lực ngã ngồi trên nền gạch, bị nước mưa đọng trên gạch làm ướt quần, đành phải trừng hai mắt đăm lẹ nhìn bánh bao của mình càng chạy càng xa.

Đang lúc khổ sở, trên đỉnh đầu bỗng nhiên phủ xuống một tầng bóng râm, ngay sau đó liền truyền đến một đạo tiếng nói dễ nghe của thiếu niên : ” Người bị người ta khi dễ ? “.

Thân thể bé nhỏ cứng đờ, vội vàng từ dưới đất đứng lên, xoay sang nhìn hắn một cái, gục đầu xuống im lặng không nói.

Thiếu niên thấy những vết bùn bẩn trên mặt hắn bị nước mưa xối thành từng vệt nhỏ, thân mình cũng gầy yếu đến giống như một trận gió có thể thổi ngã, không khỏi nhẹ giọng xuống : ” Có phải bánh bao bị đoạt đi không ? “.

Chiếc đầu bé nhỏ gật gật.

Thiếu niên quay đầu lại kêu : ” Tiểu Xuân, mau lấy hai cái bánh bao lại đây ! “.

Bên kia tiểu nhị vội vàng đội mưa chạy lại đây đưa hắn hai cái bánh bao, thiếu niên vươn tay tiếp nhận, quay đầu liền đưa qua : ” Mau thừa dịp nóng ăn đi, trước cửa có nước, nếu khát thì đến đó uống”.

” Cám ơn ! ” Thân thể bé nhỏ lắc lắc, cúi đầu tiếp nhận bánh bao.

” Người ăn từ từ, nếu lại có người đoạt nữa thì hãy đến trước cửa thiện đường nhé ” Thiếu niên dặn dò một câu rồi xoay người bước đi, mới vừa đi hai bước đột nhiên nghe được phía sau vang lên một tiếng nặng nề, quay đầu liền thấy, thân thể bé nhỏ kia thể nhưng té trên đất ngất đi.

Năm này, Vân Tê bảy tuổi, bị bệnh đói xỉu sau đó được Tiết Thường mang về phủ tìm đại phu xem bệnh, sau đó liền giữ lại.

Tiết Thường hỏi : ” Người tên gì ? “

Lắc đầu.

Tiết Thường lại hỏi : ” Phụ mẫu người đâu ? “

Vẫn là lắc đầu.

Tiết Thường tiếp tục hỏi : ” Trước kia là ai nuôi người ? “.

Cắn cắn môi, nhỏ giọng trả lời : “.... Cữu cữu “

” Vậy cữu cữu người đâu ? “.

” Chết... ”.

” Trước kia cữu cữu người gọi người như thế nào ? “.

Qua một lúc lâu, nhỏ giọng nói : “.... Cữu cữu là người câm”.

Tiết Thường sững sốt một chút, lại nói : ” Người biết mình họ gì không ? “.

Gật gật đầu : “... Vân”.

Tiết Thường chưa từng thấy qua đứa nhóc nào không thích nói chuyện như vậy, tựa hồ mỗi khi nhả ra một chữ đều thập phần gian nan, bất quá sau khi hần tắm rửa sạch sẽ xong thì lại thập phần đẹp mắt, môi hồng răng trắng, không giống con nhà nghèo, hơn nữa lại rất lễ phép, nói không chừng là một hộ nhà giàu nào đó vì gặp biến cố nên mới rơi xuống tình cảnh như vậy.

Tiết Thường nghĩ nghĩ, nói : ” Nếu hiện giờ người sống tại Tiết gia, ta đây liền đặt tên cho người, gọi là Vân Tê, được không ? “.

Vân Tê nháy mắt mấy cái, cũng không biết chữ “Tê” này nên viết thế nào, chỉ cảm thấy thập phần dễ nghe, nhấp nhếch môi gật gật đầu.

Một cô nhi tuổi còn quá nhỏ như Vân Tê, Tiết phủ thường sẽ đều tiếp tế tại Thiện đường, sẽ không nhận vào làm việc, mặc dù nếu cho bọn họ làm thì cũng không làm được bao nhiêu, còn thấy không đành lòng.

Bất quá Tiết Thường nhìn thấy Vân Tê bị người đá bị thương, cảm thấy rất đáng thương, vẫn là giữ lại. Đối với ý kiến của Tiết Thường, Tiết phủ từ trên xuống dưới dĩ nhiên không có hai lời, bởi vậy, Vân Tê liền trở thành tiểu tùy tùng của hần.

Vân Tê tự biết mình ăn nhờ ở đậu, nên nơi chốn đều tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, việc giao cho hần hần nhất định sẽ chu đáo cẩn thận mà làm tốt, lúc không phân phó thì hần cũng không lung tung hỗ trợ, miễn cho khéo quá hóa vụng tạo thành phiền toái.

Đương nhiên, cũng sẽ không có người phân phó hần làm cái gì, chỉ có Tiết Thường sẽ ngẫu nhiên gọi hần : ” Vân Tê, thay ta lấy hai khối điểm tâm lại đây”, chờ khi hần lấy tới thì Tiết Thường ngoài chính mình ăn còn không quên chia cho hần một khối.

Lúc Vân Tê nhận điểm tâm sẽ nhanh chóng liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó nhấp nhếch môi gục đầu xuống, cung kính nói một tiếng : ” Cảm ơn công tử ! “.

Tiết Thường cũng không tỏ ra tự cao tự đại với hạ nhân, đối xử với Vân Tê vô cùng tốt, khi phát hiện tên nhóc ít nói này trộm nhìn lén sách của mình, liền cho hần cũng ngồi trước mặt phụ tử, làm hại hần kinh sợ vài hôm.

Vân Tê phát hiện tính tình Tiết Thường là thật sự tốt, cũng dần dần yên tâm, lá gan cũng lớn chút, thấy hần đi theo sư phụ học võ nghệ, chính mình cũng bắt chước mà múa tay múa chân, hơn nữa hần phát hiện học võ nghệ còn dễ học hơn việc đọc sách, sau này lại càng thêm muốn học.

Hài tử bảy tuổi khát vọng cái gì đều viết hết lên trong mắt, dù có hiểu chuyện đến đâu cũng thực khó nén lại, Tiết Thường phát hiện hần cực kỳ khát cầu trong việc học võ, liền đem hần đưa đến trước mặt sư phụ làm cho hần quang minh chính đại mà cùng học.

Từ đó, Tiết Thường trở thành một mảnh trời quang, một nguồn nước suối trong lành trong nội tâm Vân Tê.

Đa số tinh lực của Tiết Thường đều đặt vào việc đọc sách, tập võ chỉ là để cường thân kiện thể, Vân Tê lại không cần thi lấy công danh, đọc sách là để nhận biết một ít chữ, ngược lại việc tập võ lại dị thường kiên định, lúc không có chuyện để làm thì vô thanh vô tức một mình vùi đầu vào việc đứng tấn.

Có khi Tiết Thường vừa nhấc đầu liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hần đang buộc chặt, bộ dáng đầu đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng ngược lại còn thêm vài phần tán thưởng hần.

Mới chỉ nửa năm, thân thể bé nhỏ gầy yếu của Vân Tê đã rắn chắc không ít, sư phụ dạy võ nguyên bản cảm thấy việc dạy Tiết Thường có thể có cũng được không có cũng không sao, nhưng từ khi có Vân Tê liền rất có cảm giác thành tựu, đối với hắn tự nhiên là dạy đến càng thêm tận tâm tận lực.

Năm thứ hai đầu thu, tin tức Tiết phủ có thêm một Lâm nhi (con trai) truyền khắp Giang Nam, người người chúc mừng Tiết Thường có thêm một vị đệ đệ, khi hắn nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn kia, nhin không được cầm lấy bàn tay nhỏ bé ấy mà nắn nắn, trong lòng mềm mại đến nói không ra lời.

Tiết gia hai huynh đệ sau này một người thi lấy công danh, một người kế thừa gia nghiệp, cuối cùng hai bên đều chu toàn, Tiết lão thái gia cao hứng đến mặt mày hồng hào, sai người đi hết phố lớn ngõ nhỏ tặng trứng hỉ.

Ai cũng không ngờ, tiệc rượu trắng tròn của tiểu công tử Tiết gia chưa qua vài ngày, vận rủi liền đột ngột bùng nổ.

Lúc dạ thâm nhân tĩnh, các phòng trong Tiết phủ đều bị thổi mê hương vào, tất cả mọi người trong lúc ngủ say liền bất tỉnh nhân sự. Chỉ có Vân Tê bởi vì bỗng nhiên bị cảm lạnh tiêu chảy mà đi nhà xí, vậy nên mới tránh được một kiếp, chờ đến lúc hắn ra khỏi nhà xí, chớp mũi liền ngửi được mùi củi lửa, lập tức liền nhìn thấy ánh lửa chói mắt đang bùng đến tận trời, cả kinh đến tay chân lạnh lẽo.

Thế lửa lan tràn vừa nhanh vừa mãnh liệt, trong nháy mắt đã lan cả một vùng, nhưng toàn bộ Tiết phủ lại lâm vào tĩnh mịch, không có nửa điểm tiếng người, Vân Tê trừng lớn mắt ngây ngốc đứng nhìn một lát, mãnh liệt lấy hồn lại, liền hướng về phía nhà chính chạy như điên.

Thế lửa ở Tiết phủ làm cho bầu trời đêm thu sáng rực, tiếng nổ bùm bùm khiến cho lán giềng từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, mọi người đứng dậy kêu gọi thất thanh, tiếng thùng nước va chạm vào nhau hỗn loạn cùng với những tiếng kêu to thê lương đầy hoảng sợ : ” Đi lấy nước ! Đi lấy nước ! “.

Trong Tiết phủ, Vân Tê sợ tới mức sợ can đảm lại bộc phát, không muốn sống mà mạo hiểm thế lửa xông vào phòng ở Tiết Thường, lập tức liền bị sắc đến ho khù khụ, trong lúc rối ren cũng coi như còn bình tĩnh, cầm khăn mặt rút nước trà lên, cầm đầu vọt tới trước giường Tiết Thường lấy khăn ướt ụp lên miệng mũi hắn, mang cả người lẫn chăn đồng thời kéo xuống giường.

Vóc dáng Tiết Thường cao hơn hắn, hắn chỉ mới là một đứa con nít mới lớn, mặc dù luyện võ cũng không có cách nào ôm được một thiếu niên cao hơn mình nhiều như vậy, chỉ có thể kéo Tiết Thường ra ngoài, trong ngày thường chỉ đi mấy bước liền có thể ra ngoài, nhưng lần này lại đi được một cách cực kỳ gian nan.

Tiết gia làm người nhân hậu, danh tiếng gần xa vô cùng tốt, trong nhà bị cháy, quê nhà những ai biết đến đều sẽ chạy lại đây cứu hỏa, nhưng cũng không dám chạy quá sâu vào trong, chỉ là đứng ở bên ngoài phí công tạt nước, ngay sau đó chỉ thấy một thân ảnh nhỏ gầy từ trong ánh lửa đang cố hết sức dịch ra bên ngoài, nước trong thùng vừa lúc hết lên người hắn.

Vân Tê bị ngạt đến thần trí không rõ, thiếu chút nữa chống đỡ không được, bị tạt một cái nhất thời như được uống nước cam lộ, thấy có người lớn chạy đến hỗ trợ, vội vàng giao Tiết Thường cho người nọ, lại nhanh chóng đưa tay dò xét dưới mũi Tiết Thường, thấy còn có hô hấp, lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó lại xoay người cầm đầu một lần nữa vọt vào đại hỏa.

” Này ! Đừng vào ! Lửa lớn quá không còn kịp nữa rồi ! Nguy hiểm ! ” Người phía sau kéo cổ họng về mặt lo lắng kêu hắn, thanh âm còn chưa vang xa đã bị bao phủ trong sức nóng đầy trời, chỉ thấy Vân Tê lúc này đã vọt vào trong.

Vân Tê lúc này đã mất đi năng lực tự hồi, hắn chỉ biết rằng Tiết gia có ơn đối với mình, Tiết phủ từ trên xuống dưới đều đối với mình thật tốt, hắn không thể sợ chết mà đứng ở ngoài, nếu có thể cứu bao nhiêu người thì cứu, sau khi cứu Tiết Thường ra liền vọt vào phòng ở của vợ chồng Tiết thị, ôm lấy anh nhi còn trong tã lót liền lao ra ngoài.

Phòng ở của vùng Giang Nam đa số đều xây bằng gỗ, làm sao lại có thể chịu được thế lửa lớn như thế ? Vân Tê vừa vọt tới cánh cửa liền bị khung cửa đang rơi xuống đập lên lưng. Cũng may lúc trước hắn đã bị xô một thân nước, tuy rằng bị đập đến ngũ tạng lục phủ đều đau đớn, trên lưng cũng nóng muốn phỏng

rộp lên, nhưng chung quy cũng không bị cháy, thẳng lưng lên hắt khung cửa qua một bên tiếp tục chạy về phía trước.

Trong viện đều là hoa cỏ cây cối, cây nào có thể cháy cũng đều phụt lửa, Vân Tê một đường chạy trốn đến mơ mơ màng màng, nghiêng ngã lão đảo, rốt cục trong lúc lao ra, ngoài ánh lửa nhìn thấy có người chạy lên tiếp ứng, rốt cuộc cũng ngã xuống đất ngất đi.

Một phen hỏa hoạn đã khiến cho Tiết phủ vốn đã từng vui sướng phồn vinh bị thiêu thành tro tàn, hai người huynh đệ Vân Tê cứu ra chỉ sống được một người, tiểu công tử Tiết gia vì tuổi quá nhỏ nên không chịu đựng được, đã sớm không còn hô hấp, Tiết phủ từ trên xuống dưới một trăm miệng ăn, chỉ còn sống hai vị chủ tớ Tiết Thường và Vân Tê.

Tiết Thường ôm vị đệ đệ đã sớm cứng ngắc, mắt đỏ ngầu quỳ gối trước cửa Tiết phủ đã thành phế tích, khàn cả giọng mà kêu khóc một ngày một đêm, khóc đến nỗi cuối cùng ngay cả nửa tiếng cũng phát không ra, hai mắt sưng đỏ dần dần dâng tràn hận ý.

Hắn trong ngày thường đều luôn đọc sách, rất ít hỏi đến chuyện trong nhà, nhưng không cần nghĩ lại cũng biết, trận hỏa hoạn này nhất định là có người tâm địa ác động, cố ý bày ra.

Tiết Thường đến nha môn đánh trống kêu oan, nhưng thế nào cũng không ngờ được Tri phủ thu đơn kiện của hắn nhưng lại chậm chạp không cho câu trả lời thuyết phục, nói rằng là do mùa thu trời hanh vật gì cũng khô ráo, vốn rất dễ cháy, những vật có thể đốt trong nhà hắn sau trận đại hỏa này đều đã bị đốt rụi, muốn nói gì cũng không tìm ra chứng cứ, không có cách nào xử án.

Tiết Thường lạnh lùng nghe, hắn biết nha môn căn bản không phái người đi thăm dò, Tiết phủ bị đốt thành tro ngay cả động cũng chưa từng động tới. Bởi vậy hắn đã cảm thấy sáng tỏ, trên mặt bất động thanh sắc biểu đạt lòng biết ơn, xoay người rời đi, một hồi sau đi tới liền đem Tiết phủ trong ngoài ngoài đều lật tung lên, những manh mối có thể tìm ra đều từng cái từng cái ghi tạc trong lòng.

Dưới sự giúp đỡ của láng giềng mà xử lý xong hậu sự, Tiết Thường trở thành hai bàn tay trắng, vốn định làm cho Vân Tê tự tìm kế mưu sinh, nhưng không dự đoán được hắn cái gì cũng không muốn mà đi theo mình, cũng không nhiều lời nữa, lại nói, mạng của mình là do hắn cứu, hắn muốn đi muốn ở, chính mình cũng không có bất luận ý kiến gì.

Ngày thứ hai, hắn mang theo Vân Tê cùng láng giềng từng người từng người nói lời từ biệt, không từ chối được đành phải nhận một ít ngân lượng bọn họ cố nhét vào tay mình, đỏ mắt cắn răng đến đau đớn, ngạnh sinh sinh nuốt nước mắt vào trong, một thân trầm tĩnh dẫn Vân Tê rời đi.

71. Chương 71: Phiên Ngoại 2 : Sinh Tình

Tiết Thường mười bốn tuổi thì cửa nát nhà tan, dù cực kỳ bi ai nhưng lại dị thường tỉnh táo, sau khi thấy rõ thái độ của Tri phủ thì trong lòng liền như gương sáng, biết kẻ thù nhà mình là những kẻ Tri phủ muốn bảo vệ, tóm lại là răn chuột một ổ, cùng một giuộc với nhau cả thôi.

Tri phủ thấy hắn khiêm cung có lễ, không tìm ra sai sót, mà bên ngoài lại có một đồng người đang đứng ngó xem, tự nhiên cũng không thể làm khó hắn, lúc này mới cho hắn toàn thân trở ra. Về khế đất tòa nhà cũng như khế đất cửa hàng, Tiết Thường không nói tới một chữ, trong nhà đã đốt thành tro, những hồ sơ lập trong quan phủ dù sao cũng đã muốn bị tiêu hủy, hắn đề cập tới cũng vô dụng, ngược lại còn khiến cho đối phương sinh lòng cảnh giác.

Đối phương thủ đoạn tàn nhẫn, hiển nhiên là muốn nhỏ cỏ tận gốc, hắn cho rằng giả bộ ngây thơ cái gì cũng không biết thì có thể đổi được một con đường sống, không dự đoán được những người đó lại cẩn thận vô cùng, sợ để lại hậu hoạn, một đường đều đuổi giết.

Hắn cùng với Vân Tê hai người trốn đông trốn tây, chật vật vạn phần, phải giả dạng thành tên khất cái dị thường gian khổ mà chạy thoát thân. Hắn sống an nhàn sung sướng đã quen, làm sao lại chịu được những ngày như vậy, cũng may một đường đều có Vân Tê bên cạnh, trong lòng mới dễ chịu hơn một ít. Vân Tê tuy rằng ít lời thiếu ngữ, nói chuyện không khéo léo, nhưng lại đối với hắn rất trung thành và tận tâm, rõ ràng là nhỏ hơn hắn, nhưng nơi chốn đều chăm sóc hắn.

Tiết Thường tươi cười có chút trầm ngâm : ” Vân Tê, người tội tình gì ? Ta lúc trước thu nhận người là bởi vì gia cảnh của ta giàu có, chỉ là nhấc tay chỉ lao mà thôi, người đã cứu ta một mạng, thừa sức trả nợ, vì sao còn muốn đi theo ta lúc nào cũng bị đe dọa tính mạng ? “.

Vân Tê cắn môi, vẻ mặt kiên nghị : ” Tích thủy chi ân, đừng tuyên tương báo”. (Dù cho ơn nghĩa chỉ nhỏ như giọt nước nhưng phải dùng cả dòng suối để báo đáp)

Vậy ơn cứu mạng kia, ta phải trả lại như thế nào đây ? Trong lòng Tiết Thường cười khỏ, vươn tay sờ sờ lên mái tóc lộn xộn của hắn, nói vậy bộ dạng mình lúc này cũng không khá hơn chút nào, thở dài nói : ” Vân Tê, sau này người sẽ là đệ đệ ruột của Tiết Thường ta, nếu tránh được kiếp nạn này, chắc chắn ta sẽ có ngày xoay người, người chờ xem”.

Vân Tê dĩ nhiên tin tưởng năng lực của hắn, nghe vậy gật gật đầu, bỗng nhiên trừng lớn mắt, cúi đầu kinh sợ nói : ” Vân Tê chỉ là hạ nhân, làm sao xứng được làm đệ đệ của công tử, công tử không thể...”

Tiết Thường khoát tay : ” Người không nhận lời cũng không sao, trong lòng ta ghi nhớ là được”.

Một năm sau, Tiết Thường tìm ra lối thoát, mang theo Vân Tê đi đến một thư viện bên ngoài tỉnh chuyên mở ra cho thư sinh nghèo đặt chân, kể từ đó, cuối cùng cũng có thể yên ổn xuống, sau này lại dùng tất cả biện pháp để tranh thủ được một vị trí trong danh sách thi Hương, năm thứ hai thành công thi đỗ, mà còn đỗ đầu bảng đạt giải Nguyên, vì thư viện tồi tàn này mang về nhiều vinh quang.

Sau khi thi đỗ, hắn cảm ơn các phụ tử trong thư viện rồi dẫn theo Vân Tê đến kinh thành, sau đó hai lần thi Hội, thi Đình đều là đầu bảng, trở thành vị Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất trong triều đại này. Tiết Thường liên tục đỗ tam giáp đầu, được Hoàng đế vô cùng yêu thích, đi vào Hàn Lâm Viên, quan thăng tứ phẩm, có thể nói là một bước lên trời.

Năm này, Tiết Thường mười bảy tuổi, ở lại kinh nhậm chức, từ đó chính thức bước lên con đường làm quan.

Sau khi ở kinh thành sống an ổn, Tiết Thường lần thứ hai phái người đến thư viện ấy nói lời cảm tạ, cũng giúp đỡ ngân lượng cho họ sửa chữa lại phòng ở, cải thiện bữa ăn, sau đó lại mời sư phụ trở về dạy Vân Tê luyện võ.

Hai năm nay, Vân Tê vì để khiến cho hắn không có ưu phiền mà chỉ ở nhà chú tâm học tập, nên mặc dù tuổi còn nhỏ mà đã đi làm công nhật, ngân lượng kiếm được toàn bộ đều dành để chi tiêu cho sinh hoạt và việc đọc sách của hắn, Tiết Thường cũng không già mồm cãi láo, biết tình thế ép người, liền không chút nào từ chối mà lấy vào, chẳng qua trong lòng đều nhớ rõ từng chút một. Hiện giờ phủ đệ có bổng lộc nên tự nhiên phải trả lại những gì mình đã nợ.

Vân Tê yêu thích luyện võ, Tiết Thường liền tìm người đến dạy võ công cho hắn, tại các tửu lâu, quán trà, thấy vẻ mặt khát vọng của Vân Tê lúc nghe các vị thuyết thư miêu tả các vị tướng quân anh minh thần võ trên chiến trường ấy, Tiết Thường liền tìm các loại sách binh pháp mưu lược cho hắn đọc ; Vân Tê đối với loại quan hệ huynh đệ ngang hàng này rất là kinh sợ, thậm chí không gọi Tiết Thường là “Công tử” nữa mà lại sửa miệng thành ” Đại nhân”, hắn lợi dụng lễ tiết chủ tớ mà đối đãi.

Vân Tê không ngốc, chỗ nào lại nhìn không ra Tiết Thường nơi chốn đều quan tâm mình, lúc nào cũng thuận theo tâm ý của mình, nguyên bản đã khẳng khẳng một mực, lúc này liền dùng tất cả tâm tư của mình đều đặt hết lên người hắn.

Tiết Thường xem hắn là một nhân tài lương đồng, thậm chí là toàn tài mà bồi dưỡng, dạy hắn binh pháp, dạy hắn đọc sách, dạy hắn tính sổ sách, thậm chí bắt tay dạy hắn tập viết, mỗi khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn đều sẽ cảm thấy vui mừng, cười nói : ” Chờ một ngày kia học thành, người liền đi thi Võ Trạng nguyên, nhất định sẽ có thành tựu”.

Vân Tê nghe được mà run tay làm rơi bút xuống đất, vội vàng nhặt lên, vội vàng nói : ” Thuộc hạ sẽ không thi cái gì Võ Trạng nguyên ! “.

” Vậy người luyện võ nghệ ngần ấy năm chẳng phải là sẽ hoang phế hay sao ? “.

” Sẽ không ! ” Vân Tê sắc mặt lo lắng : ” Thuộc hạ chỉ cầu có thể được bên cạnh đại nhân bảo hộ đại nhân chu toàn ! Nếu có thể đổi được một chữ “Bình an” cho đại nhân thì võ công của thuộc hạ sẽ không phải là

vô ích !”.

Tiết Thường thấy hần gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhin không được cười rộ lên : ” Nếu người không muốn thi, vậy không thi. Vốn dĩ định chờ sau khi sự tình chấm dứt, ta cũng một lần nữa luyện võ, hiện tại xem ra cũng không cần nữa rồi. Người ta hai người một văn một võ hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh, sau này ta đem tính mạng phó thác cho người, vất vả người rồi”.

” Đại nhân nói quá lời ! ” Vân Tê nghe được sợ hãi rồi tinh thần càng phần chấn hơn : ” Thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực ! “.

Tiết Thường thấy thần sắc của hần tất cả đều là sự nghiêm túc ngưng trọng không hợp với lứa tuổi, tư vị trong lòng khó có thể phân biệt, nhin không được vươn tay sờ sờ đầu hần, khe khẽ thở dài.

Tính tình của hần đã mài giũa đến không giống với năm đó, tuy trên mặt thân thiết, cười ảm áp tựa gió xuân, nhưng trong nội tâm lại xử sự xa cách cùng phòng bị, người tín nhiệm duy nhất chỉ có Vân Tê, cũng chỉ có tại trước mặt Vân Tê mới lộ ra vẻ thả lỏng.

Trong phủ cũng có tôi tớ và thị vệ, bởi vì hần không đối đãi hà khắc với hạ nhân nên tất cả đều có chút trung thành với hần, hần cũng nguyên ý giao việc cho những người này làm, nhưng duy độc mỗi đêm đi vào giấc ngủ, chỉ có thể bảo Vân Tê canh giữ ở bên người, còn những người khác thì nhất quyết không cho phép bước vào cửa phòng nửa bước. Sau ba năm trải qua những ngày chìm sợ cảnh cong, hiện giờ nếu nói đem tánh mạng giao ra thì cũng chỉ yên tâm giao vào trong tay một mình Vân Tê.

Tiết Thường mất thời gian rất lâu mới tra ra chân tướng chuyện năm đó, nguyên lai là bởi vì việc kinh doanh của Tiết gia quá lớn, cản đường người khác, người nợ họ Lý, gọi là Lý Như Minh, trên danh nghĩa cũng là bằng hữu của cha mẹ mình, ngày đó người này cũng làm khách ở Tiết gia, ban đêm ngủ lại cũng là chuyện mà hần đã bày mưu đặt kế sẵn.

Bất quá nếu chỉ lấy sức một người như hần thì làm sao có thể dễ dàng làm được việc ấy, như vậy Tri phủ cũng trợn lẫn một chân trong đó, Tri phủ vẫn luôn muốn chia một chén canh với Tiết gia, nhưng Tiết gia quá mức chính trực, không muốn cầu kết với quan lại, nhiều lần chống đẩy. Tri phủ đã sớm ghi hận trong lòng, lại ăn nhip với Lý Như Minh, sau đó an bài vài người thân thủ nhanh nhẹn trong phủ nha làm nội ứng ngoại hợp, lúc này mới đắc thủ.

Hiện giờ sản nghiệp Tiết gia tất cả đều rơi vào tay Lý Như Minh, nhưng tên Lý Như Minh kia cũng không phải là người giỏi kinh thương, mới chỉ ngắn ngủi ba năm, sinh ý đã không bằng lúc trước, cũng may hần vẫn luôn cầu kết với Tri phủ, chiếu ứng lẫn nhau, nên vẫn sống đến như cá gặp nước.

Khé đất và khe cửa hàng của Tiết gia đã sớm bị tiêu hủy, không có công văn căn cứ xác minh chính xác, mặc dù đưa bọn họ ra trước công lý cũng không thể lấy lại sản nghiệp nhà mình, huống chi những sản nghiệp đó cũng đã bị Lý Như Minh làm lụn bại đến gần hết, dù cho có thu hồi lại cũng không có ý nghĩa.

Năm đó tuy rằng Tiết gia không đến nỗi khoa trương như là giàu đến phú khả địch quốc, nhưng cũng coi như giàu gần nửa quốc gia, trước là bởi vì quan phủ liêm minh nên vẫn luôn sống rất khá, không dự đoán được sau khi thay đổi một Tri phủ khác thì liền rơi vào kết cục như thế. Bất quá nếu chỉ dựa vào một tên Tri phủ thế này mà lại có năng lực tùy ý hủy đi công văn hồ sơ do triều đình lập ra sao? Như vậy trong đó nhất định còn liên lụy đến những người phía trên. Một chuỗi này cầu kết với nhau, sau khi lấy được tài sản Tiết gia, mặc dù mỗi người chỉ được chia một hai phần thì cũng đủ để bọn chúng hưởng thụ.

Tiết Thường đã vào triều làm quan, những gia nghiệp không còn dư lại bao nhiêu đó không cần cũng thế, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, chính là nhờ tận gốc toàn bộ bọn chúng, bởi vậy tuy rằng án tử năm đó đã được sưu tập đầy đủ chứng cứ, nhưng vẫn kiềm chế không hành động, lại tiếp tục âm thầm bắt tay vào việc sưu tập chứng cứ phạm tội của đám tham quan ô lại đó.

Mà những kẻ ở Giang Nam khi xưa phái người đuổi giết hần nhưng lại để hần chạy thoát, vốn tưởng rằng hần sẽ chống đỡ không được bao lâu liền sống không nổi, thế nhưng không ngờ sau này lại nghe được tin tức hần vào triều làm quan, kinh hãi đến nỗi ăn ngủ không yên, suốt đêm bắt đầu sử dụng các loại quan hệ.

Trong đó từ trên xuống dưới liên lụy rất rộng. Tiết Thường tuổi còn trẻ lại lẻ loi một mình, trên triều đình chỉ thấy nguy cơ tứ phía, quả thực như là đang đi trên miếng băng mỏng, không dám đi nhầm nửa bước,

ban đêm cũng không biết đã gặp được nhiều ít ám sát, đều là cừu tử nhất sinh.

Tiết Thường dùng thời gian hai năm để đứng vững gót chân trong triều, chờ sau khi thời cơ chín muồi, rồi cuộc đem tất cả chứng cứ phạm tội đều tung hết ra. Một phiến đá làm dấy lên bao nhiêu tầng sóng nước, Hoàng đế khiếp sợ, sau khi xác minh tất cả chứng cứ phạm tội đều là chính xác, vô cùng giận dữ, hạ lệnh xử lý nghiêm khắc, trải qua thẩm vấn nghiêm tra, đem cổ thể lực này diệt trừ tận gốc.

Năm này, Tiết Thường mười chín tuổi, chỉ hận không thể chính tay đâm kẻ thù, nhưng nhìn thấy bọn họ kẻ đáng sung quân thì sung quân, đáng chặt đầu thì chặt đầu, đáng diệt cừu tộc thì diệt cừu tộc, cuối cùng mới nhẹ nhõm một hơi, khi màn đêm buông xuống liền quỳ trước bài vị tổ tông cùng cha mẹ, cảm thấy đã có thể an ủi oan hồn của họ.

Thần kinh buộc chặt mấy năm qua của Tiết Thường nhất thời được thả lỏng, thân mình không thể thừa nhận được sự chênh lệch lớn như vậy, lập tức liền trở nên hư nhược, thêm vào đó lại vào lúc cuối thu mà quỳ suốt một đêm lạnh lẽo, cuối cùng chống đỡ không được, bệnh nặng một trận.

Vân Tê sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng kêu thầy thuốc lại đây bắt mạch chữa bệnh, còn mình thì cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chăm sóc, thấy sắc mặt hắc tái nhợt, đôi môi mất màu, cảm thấy cả trái tim mình đều quặn đau, sắc thuốc dứt thuốc đều tự mình làm, thấy hẳn rồi cuộc cũng tỉnh lại, kích động đến nỗi nước mắt đều sắp rớt xuống.

Tiết Thường chống tay ngồi dậy, thấy hắc đỏ mắt sột ruột cuống quýt chạy lại đỡ mình, nhin không được suy yếu mà cười cười, nói giọng khàn khàn : ” Không chết được”.

Vân Tê nghe được chữ “chết” này thì trong lòng run lên, mím chặt môi không rên một tiếng, xoay người bưng thuốc lại đây, bởi vì rất nóng, cầm muống vừa khuấy vừa thổi, vẽ mặt tràn đầy nghiêm túc.

Tiết Thường nhìn hắc, chỉ cảm thấy trong tim ấm áp, khoe môi lần thứ hai hiện lên một tia ý cười, thở dài : ” Bệnh một trận cũng tốt, từ nay về sau thoát thai hoá cốt, cái gì cũng có thể buông xuống được”.

Vân Tê khó có thể nghe thấy mà hít hít mũi, yên lặng gật gật đầu.

Lại qua hai năm, Tiết Thường được thăng quan làm Thừa tướng, dưới một người trên vạn người. Từ khi hắc vào triều tới nay, các đồng僚 đã sớm bị những hành động của hắc làm kinh sợ, sôi nổi coi hắc như mãnh hổ, hiện giờ càng không có người dám xem nhẹ hắc.

Tiết Thường nhận các lời chúc mừng của mọi người, ngày đó sau khi về phủ liền ngồi trong đình nghỉ mát bên hồ uống đến say mềm, nụ cười ngày xưa luôn bắt tại trên môi lúc này tất cả đều không thấy bóng dáng, ánh mắt ngà ngà say nhìn quanh một vòng, lẩm bẩm nói : ” Vân Tê, người xem viện này sửa sang lại có được không ? Có mang theo nét của trang viên nơi Giang Nam không ? “.

Vân Tê đã muốn trưởng thành thành thiếu niên, khí chất trầm lặng thêm vài phần thanh cao lạnh lùng, vẫn không thích nói chuyện như trước, đứng bên cạnh yên lặng nhìn hắc uống từng hơi từng hơi, rồi cuộc nhin không được nhử mảy đoạt lại bầu rượu : ” Uống nhiều hại thân, đại nhân vẫn là nên trở về nghỉ ngơi đi”.

Tiết Thường giống như không nghe được lời hắc nói, chỉ chỉ cảnh sắc bốn phía, tiếp tục hỏi : ” Ta hỏi người, viện này sửa lại thế này được không ? “.

” Sửa lại rất đẹp” Vân Tê dựa theo thực tế trả lời, cắn môi nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu : ” Nhưng mà sẽ nhớ đến cảnh xưa làm hao tổn tinh thần”.

Tiết Thường sững sốt một chút, ha hả cười rộ lên, một phen đoạt lại bầu rượu trong tay hắc, lại rót thêm cho mình một ly, lắc đầu thở dài : ” Nhớ đến cảnh xưa làm hao tổn tinh thần... Ha hả, cũng là người nghĩ thông suốt a ! Những năm này ta xem như sống uống phỉ... “

Vân Tê thấy hắc vừa cười vừa uống, sột ruột đến không biết phải làm thế nào cho phải, nhin không được lại khuyên hắc trở về nghỉ ngơi.

Tiết Thường vẫn như trước không nghe hắc nói, kinh ngạc rồi ngồi phát ngốc một lát, tươi cười dần dần trở nên lạnh đi, cắn răng nói : ” Xây lâm viên thì như thế nào ? Làm Thừa tướng lại như thế nào ? Tiết gia hiện giờ chỉ còn lại một mình ta, ta được chức Thừa tướng này để làm gì ?! ” Nói xong liền vung tay quét hết bầu rượu cùng ly rượu xuống đất, thần sắc tràn đầy cừu hận cùng thống khổ.

Vân Tê nhiều năm như vậy vẫn luôn như bóng với hình cùng hấn nhưng lại chưa bao giờ thấy hấn phát giận, mặc dù là đối phó với kẻ thù, hấn cũng vẫn luôn nhẫn nhịn, hiện tại thấy hấn thống khổ như vậy, cả trái tim của mình cũng theo đó mà bị bóp nghẹt đến đau đớn, nhưng không biết phải an ủi thế nào, chỉ ngóng trông sau khi phát tiết một trận thì trong lòng hấn có thể dễ chịu hơn một chút.

Tiết Thường tựa vào cây cột phía sau lưng, thất thần nhìn bóng trăng in ngược trong hồ, thì thào nói nhỏ :
” Được tới để làm gì... Cái gì cũng không có... Không có...”

Vân Tê thiếu chút nữa bật thốt lên một câu : ” Người còn có ta”, nhưng lập tức lại cắn môi sững sốt. Chính mình chẳng qua chỉ là một hạ nhân được hấn vô tình thu nhận, làm sao có thể đánh đồng được với thân nhân của hấn ? Có tư cách gì để nói lời như thế ?

Tiết Thường say đến rối tinh rối mù, vẫn như cũ thì thào tự nói. Vân Tê thấy ý thức của hấn không còn rõ ràng lắm, vội vàng nâng hấn dậy, đem cánh tay hấn đặt lên vai mình, nửa nâng nửa kéo dẫn hấn về phòng. Vân Tê hiện giờ đã cao hơn không ít, nhưng bắt quả cũng chỉ là vóc người của thiếu niên, cũng may tập võ luyện ra một thân khí lực nên dù hấn trở về không tổn chút sức nào.

Tiết Thường dựa vào người hấn, đầu cũng lệch qua tựa vào bên đầu hấn, nghiêng mặt tiếp tục nói chuyện lầu bầu, trong miệng thở ra mang theo mùi rượu, nhẹ nhàng phẩy qua bên mặt hấn, có một chút phả vào tai hấn, nhiệt độ nóng bỏng khiến cho tai hấn xuất hiện một tầng sắc đỏ, đáy lòng có chút khó hiểu mà run rẩy, không khỏi kinh hoàng một trận.

Lúc Tiết Thường được Vân Tê đặt lên giường thì đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự. Vân Tê múc nước lau mặt cho hấn, thấy đôi chân mày thon dài sắc bén của hấn nhứ chặt lại, nhẫn không được vươn tay xoa phẳng lại cho hấn, ngay sau đó lại bởi vì động tác thất lễ của mình mà hoảng sợ.

Tiết Thường luôn không cho phép người nào ngoài hấn ra gần mình, bởi vậy trước đây lúc tắm rửa cũng sẽ bảo hấn chà lưng cho, nhưng hấn lại chưa bao giờ chạm qua mặt của Tiết Thường, lúc này cũng không biết không đúng chỗ nào mà bỗng nhiên lại vươn tay ra, lúc sắp chạm vào thì chợt dừng lại, vội vội vàng vàng rút tay về, trái tim đột nhiên đập có chút nhanh, dồn dập đến miệng khô lưỡi khô, rõ ràng nơi này không có người bên ngoài, nhưng ánh mắt lại khó hiểu mà có chút trốn tránh.

Tiết Thường yêu thích sạch sẽ, nhưng trong vài năm chạy thoát thân thì không có cách nào làm được, sau này khi mọi chuyện đã được dàn xếp ổn thỏa, mỗi ngày trước khi đi ngủ hấn đều phải tắm rửa, không khác gì với lúc còn sống tại Giang Nam. Vân Tê lấy lại bình tĩnh, sợ hấn nửa đêm hoặc buổi sáng tỉnh lại không thoải mái, quyết định lau người cho hấn, vì thế lại đi đổi một chậu nước ấm lại đây.

Cởi bỏ y phục của hấn thay hấn chà lau tỉ mỉ, lại xoay người hấn cũng lau một lần phía sau lưng, cuối cùng nhìn tới tiết khố của hấn thì lại khó xử, thật sự không biết phải xuống tay thế nào, tổng cảm thấy có một điều đáng sợ gì đó đang chờ đợi mình, trong lòng lo sợ bất an.

Tiết Thường tuy rằng uống rượu say, nhưng khi ngủ lại vô cùng tốt, mày hơi hơi nhứ lại, dưới rèm mi mông lung một tầng bóng ma, đôi môi mỏng manh bởi vì uống rượu mà so với ngày thường có vẻ càng hồng nhuận đầy đặn thêm một ít.

Vân Tê nhìn thấy thì lần thứ hai miệng khô lưỡi khô, ảo não nhắm mắt, thở sâu bỏ mọi suy nghĩ sang một bên, tầm mắt run run bắt tay cởi tiết khố hấn ra, kiểm chế sự kinh hoàng trong tim, vừa cẩn thận vừa bối rối mà lau qua hạ thân hấn một lần, lại nghiêng ngã lão đảo lao ra ngoài đổi nước, lần thứ hai trở về vẫn như trước không dám nhìn thẳng hấn, luống cuống tay chân mặc lại quần áo cho hấn, đắp kỹ chăn, cuối cùng giống như muốn nhũn cả người mà ngồi bên giường thở phì phò, toàn thân bị mồ hôi làm ướt đầm, cả người phảng phất giống như mới từ trong nước đi ra.

Màn đêm buông xuống, Vân Tê mơ thấy một giấc mộng thập phần hoang đường, trong mộng Tiết Thường giống như lúc say rượu mà dán bên tai hấn nói chuyện, càng nói thanh âm càng nhỏ, dần dần bị bao phủ giữa đôi môi, hai cánh môi mỏng manh mang theo ẩm áp dán lên tai hấn, làm cho trái tim hấn như bị ma sát vừa ngứa vừa tê dại, khiến hấn thất thần giống như linh hồn muốn lìa khỏi xác.

Nửa đêm, Vân Tê từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, đầu đầy mồ hôi mà thở hổn hển, bị cảnh tượng trong mộng làm cho sợ đến hồn phi phách tán, bỗng nhiên cảm thấy dưới thân có chút dính dấp khó chịu, lấy tay sờ, vừa sờ tới thì cả người đều cứng lại rồi.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu, cuối thu đêm lạnh, hắn bị ý nghĩ của chính mình làm toát một thân mồ hôi lạnh, bất tri bất giác bỗng nhiên xốc chân xuống giường, hài cũng không mang vào liền không đầu không đuôi chạy ra khỏi phòng, trong bóng đêm một đường vọt tới bên hồ suối chút nữa liền trực tiếp nhảy xuống, may mắn đúng lúc ghì lại bước chân, gõ lên đầu một cái, vô thanh vô tức trằm xuống hồ nước lạnh băng đến thấu xương.

Hiện giờ hắn đã mười lăm tuổi, tâm trí như sông băng tựa hồ dần dần tan chảy, nhưng đợi đến khi băng tan thì lại mang đến một tia sét đánh kinh thiên, hắn trăm triệu không dự đoán được chính mình thế nhưng lại có ý nghĩ không yên phận đối với chủ tử, đối với mình hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể vùi đầu vào trong nước cho ngộp chết, nhưng khi bị nước lạnh ập vào mặt thì nhanh chóng tỉnh táo, lại bắt đầu lo lắng Tiết Thường uống rượu rồi tỉnh lại sẽ tìm nước uống, không biết có chỗ nào không thoải mái hay không, thở sâu lại bò lên bờ.

Sau khi trở về phòng liền nhanh chóng lau người thay một bộ quần áo mới, đi đến trong phòng nhìn nhìn, thấy Tiết Thường ngủ đến trằm ỏn, lúc này mới thả lỏng mà lui ra ngoài, sóng nhiệt từ bên tai nóng đến trên mặt, giống như đã phạm phải lỗi lầm gì đó to lớn lắm, lén lút giặt sạch quần áo.

Ngày thứ hai, Vân Tê vốn thân thể luôn luôn cường tráng thế nhưng cũng vì ngâm nước lạnh mà bị cảm, chỉ sợ là điều này có quan hệ rất lớn đến tâm tình.

Tiết Thường sau khi hạ triều liền thấy sắc mặt hắn tái nhợt, lập tức phát hiện hắn sinh bệnh, vội vàng kéo hắn trở về làm cho thầy thuốc xem bệnh, sau khi biết chỉ hơi hơi cảm một chút, lúc này mới có chút yên tâm.

Vân Tê áy náy đến nỗi không dám ngóc đầu, dè dặt suy nghĩ lúng ta lúng túng nói : ” Thực xin lỗi, khiến đại nhân quan tâm”.

Tiết Thường tiếp nhận chén thuốc trong tay hạ nhân, học theo hắn mà vừa khuấy vừa thổi, nhẹ giọng nói : ” Là ta tối hôm qua tùy hứng, uống nhiều đến nỗi say bất tỉnh nhân sự, làm hại người cũng chịu tội theo. Bất quá say một lần trong lòng ngược lại đã bình phục rất nhiều, từ nay về sau sẽ không làm như thế nữa”.

Vân Tê nghe xong cảm thấy chính mình càng không có mặt mũi gặp người, đầu lại cúi thấp vài phần, cũng chưa chú ý đến hắn đã đưa chén thuốc đến trước mặt mình.

Tiết Thường kinh ngạc nhìn hắn một cái, thu chén thuốc lại, dùng muỗng múc một chút đưa đến bên môi hắn : ” Nên uống thuốc”.

Vân Tê bị dọa một trận hết hồn, vội vội vàng vàng vươn tay đem muỗng cùng chén đều đoạt qua : ” Làm sao lại có thể làm phiền đại nhân, ta... Ta tự mình làm ! ” Nói xong thấy nước thuốc trên muỗng bị đổ ra, cũng không để ý nhiều, cúi đầu liền ực ực vài hớp uống hết toàn bộ nước thuốc.

Tiết Thường dở khóc dở cười : ” Vội vã như vậy làm cái gì ? Không ai giành với người”.

Mặt Vân Tê từ trắng chuyển đỏ rồi lại trắng, ánh mắt không biết nên đặt ở chỗ nào, lung tung gật đầu : ” Ta lần tới chậm một chút”.

Tiết Thường cười cười, cầm chén lại đưa cho hạ nhân đang đứng hầu bên cạnh, bảo hắn nghỉ ngơi cho tốt, liền đi đến một bên xử lý công vụ.

Từ đó, Tiết phủ từ trên xuống dưới ai cũng biết, Tiết Thừa tướng rất thân thiết với vị thị vệ bên người này, quả thực giống như đối đãi huynh đệ ruột, bởi vậy cũng xem hắn như là một nửa chủ tử.

Vân Tê lại không hề hay biết gì đối với thái độ của người bên ngoài, chỉ là cầm đầu học võ, hơn nữa tập so với ngày xưa càng chịu khó hơn, sợ mình không cẩn thận làm lộ ra tâm tư, vốn đã không nói nhiều lắm, vài năm sau này càng là một năm so một năm còn nói ít hơn.

72. Chương 72: Phiên Ngoại 3: Tình Nồng

Trở lại Giang Nam sau mười bảy năm xa cách, vừa đến nơi thì ngay lập tức tìm được chỗ ở của Tiết gia năm xưa nay đã được trùng kiến lại, Tiết Thường thu lại một thân khí thế bức người, khỏe mỗi giường lên

một độ cong thần nhiên, ý cười trên nét mặt bình tĩnh mà ôn hòa.

Đưa tay vỗ vỗ lên cây cột, nhìn hành lang uốn khúc trước mặt rồi than nhẹ một tiếng : ” Rốt cuộc trở lại.... “

Vân Tê nâng mắt, kinh ngạc nhìn một bên mặt nghiêng của hắn, trong ấn tượng thì đã thật lâu rồi chưa từng thấy qua tươi cười thả lỏng như thế của hắn, nhin không được trong lòng mình cũng theo đó vui sướng lên, cụp mắt xuống lên tiếng : ” Vâng “.

Tiết Thường nghe ra thứ cảm xúc khó có được dâng lên trong thanh âm hắn, quay đầu nhìn hắn cười : ” Chúng ta trở về ngược lại cũng thật đúng dịp, vừa lúc kịp năm mới. Người muốn ăn gì ? “.

Vân Tê sững sốt một chút, nói : ” Thuộc hạ tùy ý, đại nhân muốn ăn gì ? Ta đi xuống phân phó người chuẩn bị “.

Tiết Thường hơi hơi nhướn mày, lẳng lặng nhìn hắn, thấy hắn lần thứ hai quẩn bách dưới ánh nhìn chăm chú của mình, nhin không được ý cười càng thêm sâu sắc : ” Vân Tê, ta hiện giờ chỉ là một dân chúng bình thường, người còn muốn kêu ta là đại nhân nữa sao ? “.

Vân Tê nhấp nhếch môi, vội vàng sửa miệng : ” Công tử”.

” Ai... Hiện giờ Tiết gia chỉ còn lại một mình ta, ta đây là công tử nào ? Nếu ta sau này lớn tuổi, người cũng muốn gọi ta là công tử sao ? “.

Vân Tê lần thứ hai sững sốt, vẻ mặt có chút buồn rầu, hiển nhiên là bị làm khó.

Tiết Thường không nháy mắt mà theo dõi hắn, thấy đầu hắn cúi càng ngày càng thấp, nhin không được hai tay ôm lấy mặt hắn nâng đầu hắn lên, cười nói : ” Ta có đáng sợ như vậy sao ? “.

Vân Tê trên mặt nháy mắt nóng lên, ánh mắt không biết nên đặt nơi nào mới được, bối rối nói : ” Công tử cơm chiều muốn ăn gì ? Ta đây liền đi chuẩn bị cho người”. Nói xong tránh khỏi tay hắn rồi xoay người vội vội vàng vàng chạy đi.

Tay Tiết Thường khựng giữa không trung, nhin không được cười ra tiếng : ” Ta còn chưa nói ta muốn ăn gì, người thì ngược lại chạy trốn cũng mau ghê”.

Khi trở về vừa đứng vào cửa ải cuối năm, bởi vậy hai ngày nay bọn họ cũng chưa nhàn rồi, sinh ý của tiệm vải vẫn luôn do quản sự xử lý, hiện giờ chương quầy trở lại, muốn đích thân đi nhìn, đem những khoản trong đó xem cho rõ ràng, Tiết Thường xuất thân từ thương nhân, này đó dĩ nhiên không làm khó được hắn.

Mặt khác, còn có những người làm công nhật trong cửa hàng, cuối năm nên thanh toán hết số tiền lương, còn thuận tiện mang chút quà mừng năm mới đi thăm người quen một phen. Tiết gia là nho thương nổi danh tại địa phương, đây là truyền thống của Tiết gia từ xưa đến nay, tự nhiên phải kế thừa.

Bất quá Tiết Thường dù sao cũng đã lăn lộn mười mấy năm chốn quan trường, về phương diện đưa đẩy lời đời nếu so với tổ tông thì tuyệt đối là trò giỏi hơn thầy, cũng không còn bảo thủ không chịu thay đổi như trước nữa, lúc nên đi lại với quan phủ thì sẽ đi lại, vừa đúng mực vừa biết khi nào nên giữ lại, không sợ ăn mệt.

Tri phủ sớm đã đổi người, nghe nói coi như thanh chính liêm minh. Bất quá Tiết Thường là chủ động từ chức Thừa tướng, dư uy còn đó, hơn nữa cộng với thủ đoạn và sự dữ dằn có thể lật đổ cả thế lực to lớn kia của hắn, Tri phủ nếu muốn khinh thị hắn cũng khó, khi biết hắn đến thì hận không thể lấy hết những gì mình có ra đón chào, một trận rượu qua đi, khách và chủ đều vui vẻ.

Lúc sắc trời tối xuống, bên ngoài phát phơ một trận tuyết nhỏ, lập tức liền tô đậm thêm cho không khí năm mới. Tiết Thường thấy tuyết rơi không lớn, liền phát phát tay cho người đánh xe trong phủ đánh xe về trước, còn mình và Vân Tê thì cầm ô dọc theo con đường phố hạng nhỏ hẹp chậm rãi trở về.

Vân Tê nhìn thoáng qua bàn tay với khớp xương rõ ràng đang cầm cán ô, nói : ” Đại nhân, để ta tới cầm ô cho”.

Tiết Thường tránh khỏi bàn tay đang đưa tới của hắn, liếc mắt nhìn hắn : ” Người bảo ta là gì ? “.

“... Công tử” Vân Tê kiên trì, tổng cảm thấy xưng hô này có chút cứng nhắc, ảo não nói : ” Thuộc hạ đã quen rồi, nhất thời sửa không được”.

” Thuộc hạ ? “

“... Vân Tê”.

Tiết Thường có chút bất đắc dĩ mà cười cười : ” Để ta cầm ô cho”.

” Vâng”.

Cuối năm có rất ít người đi lại bên ngoài, bốn phía vô cùng yên tĩnh, hai người đi xuyên qua con phố trong chốc lát, tuyết càng rơi càng lớn, rút lên ô nghe những tiếng ” Lộp bộp “, mới không bao lâu thế nhưng dần dần nổi lên gió lùa, gió thổi nhanh hơn, thiếu chút nữa thổi nhấc lên chiếc ô bằng giấy dầu đang cầm trong tay.

” Ai, còn cho là trận tuyết nhỏ đâu, ai ngờ càng rơi càng nhiều” Tiết Thường vừa nói vừa kéo Vân Tê đến một bên chân tường thoáng cản gió, đẩy hắn đi xích vào trong, thấy vẻ mặt hắn lo lắng mà muốn đi bên phía ngoài, lại đẩy hắn về chỗ cũ, thấp giọng nói : ” Người cầm ô”.

Vân Tê cho tới bây giờ đều luôn phục tùng mệnh lệnh của hắn mà không cần nguyên do, đành phải ngoan ngoãn đi phía trong, lại theo lời hắn cầm ô, nghiêng nghiêng ô qua phía bên kia.

Tiết Thường cởi bỏ dây áo khoác trên cổ, đem áo khoác rất nặng trên người mình lấy ra khoác lên người hắn, thay hắn thắt lại dây áo trước người.

Vân Tê dừng bước lại, có chút phát mộng đối với hành động của hắn, chờ đến khi ngón tay hắn kéo dây áo xuống thì mới mãnh liệt bừng tỉnh, vội vàng ngăn lại động tác của hắn : ” Thuộc hạ là người luyện võ, thân mình chịu được, đại nhân mau mặc vào đi ! “.

Tiết Thường đẩy tay hắn ra, bất đắc dĩ nói : ” Người luyện võ thì cũng là người, bảo người mặc thì người mặc, cũng không phải là chưa từng sinh bệnh”.

Vân Tê từ khi theo hắn đến nay, thân mình luyện được càng ngày càng tốt, đến nay cũng chỉ sinh bệnh một lần, nghe hắn bỗng nhiên nhắc tới, nhất thời chột dạ, mới thất thần một cái thì đã bị hắn cột lại dây áo choàng rồi, há miệng thở dốc không biết nên nói gì, muốn cãi ra nhưng lại sợ hắn tức giận, nhưng nếu không cãi ra thì sợ hắn bị lạnh.

Tiết Thường thấy vẻ mặt hắn do dự, cười rộ lên : ” Ta không sao, rất nhanh là tới nhà rồi”.

” Ta.... Ta cũng không sao ” Vân Tê vốn định nói mình không sao nên không cần mặc, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại có vẻ có chút ngốc nghếch vụng về.

Ý cười trong mắt Tiết Thường càng thêm sâu sắc, lại lần nữa lấy lại chiếc ô từ trong tay hắn, nắm cả vai hắn tới gần hắn một chút, mạo hiểm gió tuyết tiếp tục đi về phía trước.

Vân Tê ngượng ngượng ngừng ngừng để cho hắn dắt đi cả một đoạn thời gian, lúc đi đến đầu ngõ mà năm xưa Thiện đường được dựng ở đó, nhin không được nghiêng đầu nhìn nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn như thường, lúc này mới hơi hơi yên tâm, lại một lần nữa rũ mắt xuống.

” Vân Tê...” Tiếng nói trầm thấp của Tiết Thường vang lên trong gió tuyết.

Vân Tê nghi hoặc ngẩng đầu.

” Năm đó lúc ngươi không nhà để về thì đã du đãng trong một ít ngõ hẻm này sao ?”.

Vân Tê không dự đoán được hắn đột nhiên nói đến việc này, trước mắt hiện lên tình cảnh hắn cho mình bánh bao lúc trước, ánh mắt loang loáng, gật đầu lên tiếng : ” Vâng”.

” Hiện giờ ta cũng là người không có nhà để về, cũng giống như ngươi”.

” Làm sao lại giống nhau chứ ? ” Vân Tê trong lúc sốt ruột vừa há mồm liền bị nhồi vào một hơi khí lạnh, dừng một chút lại nói : ” Công tử có gia nghiệp lớn như vậy, không tính là không nhà để về”.

” Cô độc, gia nghiệp dù có lớn cũng chỉ là gia nghiệp, không được coi là nhà”.

Vân Tê nghẹn lời, không biết nên nói lại thế nào.

Tiết Thường nghiêng đầu nhìn hấn cười cười : ” Lại nói, hiện giờ những gia nghiệp này đứng tên người”.

” Vốn là công tử đặt mua, chờ sang năm, Vân Tê sẽ đứng lại tên cho công tử”.

” Không cần, điều ta muốn nói không phải là cái này” Bàn tay Tiết Thường đang đặt trên vai hấn giờ lên, cốc một chút lên chiếc đầu gỗ của hấn, thấy vẻ mặt hấn mờ mịt, không khỏi mềm giọng xuống : ” Người thật tình cho rằng ta xem người là hạ nhân hay sao ? “

Vân Tê vẻ mặt nghiêm túc nói : ” Vân Tê nguyên bản chính là hạ nhân”.

Tiết Thường đột nhiên dừng bước lại.

Vân Tê sững sốt, ngẩng đầu nhìn hấn một cái, thấy hấn thẳng tắp nhìn mình, trong lòng hoảng hốt, lại rũ đầu xuống.

Tiết Thường nhìn hấn trong chốc lát, khẽ thở dài : ” Giữa ta và người không cần phân chia tôn ti, lúc ở kinh thành thì ta tùy người, nhưng hiện giờ về tới đây, ta chỉ là một thương nhân bình thường. Huống chi, ta cũng chưa bao giờ cho người ký khế bán thân, người và ta cũng giống như nhau, người hiểu được ý ta chăng ? “.

Vân Tê nhấp nhếch môi, không nói gì, qua một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu.

Khóe môi Tiết Thường dâng lên ý cười : ” Người còn nhớ rõ lúc trước cha mẹ ta gọi ta như thế nào không ? “

Vân Tê gật gật đầu : ” Chiêu Ngôn”.

Tiết Thường ý cười càng đậm : ” Gió quá lớn, người nói cái gì ? “.

” Chiêu Ngôn” Vân Tê nâng cao tiếng nói lên một chút.

” Ân ? Cái gì ? “.

” Chiêu...” Vân Tê đột nhiên há hốc mồm, nhìn thẳng chăm chăm hấn, nghẹn nửa ngày mới nghẹn ra thêm một chữ phía sau : ” Ngôn”.

Năm này là năm mà Tiết Thường vui sướng nhất trong suốt mười bảy năm qua, tuy rằng ngoại trừ hạ nhân ra thì chỉ có hấn và Vân Tê hai người, vẫn giống như lúc ở kinh thành, nhưng cảnh vật khác nhau, nên cảm xúc cũng khác biệt.

Ăn xong cơm tất niên, bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, lúc đi trên hành lang cũng không cần phải bung dù. Dưới mái hiên cong cong tất cả đèn ***g đều đã được thắp sáng, ánh đèn chợt sáng chợt tối làm cho những mảnh tuyết như nhung được bao phủ bởi một vầng sáng hồng nhạt, làm cho đêm đông rét lạnh tăng thêm một phần ấm áp.

Vân Tê thấy hưng trí của hấn vô cùng tốt, chính mình cũng vui sướng theo, chỉ là trên mặt không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Tiết Thường nhìn ra phía ngoài một lát, bỗng nhiên cười rộ lên : ” Vân Tê, chúng ta đi đắp người tuyết đi”. Nói xong liền kéo hấn ra ngoài.

Tay Vân Tê run lên, vội vàng kiềm chế cảm giác khác thường trong lòng, mãi đến khi hai người đứng trong tuyết mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói : ” Vẫn là trở về đi, cẩn thận cảm lạnh”.

” Không có gì đáng lo, ta không có mảnh mai như vậy” Tiết Thường cười tủm tỉm, nói xong liền buông tay hấn ra, một trái một phải xắn ống tay áo của mình lên.

” Tuyết còn rơi xuống, đắp xong rồi thì cũng sẽ bị lấp mất thôi”.

Tiết Thường giống như không nghe đến lời hấn nói, hướng hấn vẫy vẫy tay liền ngồi xổm xuống tự mình bắt đầu vội lên.

Vân Tê hết cách, biết là chuyện gì mà hấn đã quyết định rồi thì dù mình có nói thế nào cũng sẽ không thay đổi tâm ý, đành phải nhận mệnh ngồi xổm xuống cùng hấn đắp người tuyết.

Tay Tiết Thường vội đến không ngừng, trong tiếng nói lộ ra sự nhẹ nhàng : ” Lúc niên thiếu chỉ lo khổ công học tập, làm gì có thời gian chơi này đó, hiện giờ thì tốt rồi, không có chức quan thì một thân liền nhẹ nhàng, những sinh ý đó lại có người giúp đỡ xử lý, ta chỉ cần định kỳ kiểm tra là được, những ngày sau này cuối cùng cũng có thể nhàn nhã rồi”.

Vân Tê thấy hấn vui vẻ như vậy, vội vàng cúi đầu che lại thần thái vui sướng trong đôi mắt, gật gật đầu : ” Ân”.

Vân Tê không hay nói, trước sau cơ hồ đều chỉ là một mình Tiết Thường nói chuyện, nói nói xong, trong tay hai người liền hình thành nên một đôi người tuyết be bé nhỏ nhỏ, chẳng qua đây đều là lần làm đầu tiên trong đời nên bộ dáng có chút xấu xí.

Tiết Thường bẻ nhánh cây kế bên, nhánh ngắn thì gắn vào làm mắt người tuyết, nhánh dài làm cái mũi, lại rung rung cành lá bị đông lạnh, từ trong tuyết đọng ngắt xuống hai mảnh lá cây, làm miệng cho hai người tuyết, vỗ vỗ tay đứng lên nhìn nhìn, có chút vừa lòng.

Vân Tê nhìn thoáng qua hấn : ” Công tử hôm nay tâm tình thực tốt”.

Tiết Thường ghé mắt, vẻ mặt mắt hứng.

Vân Tê nhất thời không được tự nhiên, cúi đầu lúng ta lúng túng sửa miệng : ” Chiêu Ngôn”.

Lời còn chưa dứt, trong lòng liền dâng lên một cỗ tình cảm khôn xiết. Hai chữ “Chiêu Ngôn” này là nữ danh của hấn, chỉ có những người thân cận nhất mới có thể gọi hấn như vậy, hiện giờ thế nhưng từ trong miệng của mình gọi lên, cũng không biết đến tột cùng là hấn có ý gì, là đang ép buộc mình làm huynh đệ ngang hàng với hấn sao ?

Tiết Thường vừa lòng cười cười, lúc xoay người thì thấy đầy đầu đầy mình hấn đều là tuyết trắng, vội vàng kéo hấn trở về hành lang, đưa tay phủ tuyết trên tóc mai cùng búi tóc vấn cao của hấn, vừa rũ mắt xuống, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn ***g, nhìn rèm mi còn vương lại những giọt tuyết mà xuất thần.

Vân Tê bị những động tác thân mật liên tiếp của hấn khiến cho không biết phải làm như thế nào, vẻ mặt có chút chật vật, vô cùng quyến luyến nhưng cũng lại vừa muốn trốn, càng nhiều hơn thế nữa lại là sự mê mang.

Tiết Thường ôm lấy gương mặt nóng bỏng ấy của hấn, ngón cái nhẹ nhàng vuốt đi giọt tuyết trên rèm mi hấn, thấp giọng nói : ” Hiện giờ đừng vội nghĩ gì cả, chờ đến một ngày người có thể bình thần nhìn ta thì lúc đó lại nói”.

Vân Tê nhấp nhếch môi, tim đập có chút không thể khống chế, phát gốc nửa ngày rồi bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng ngẩng mặt phủ tuyết trên đầu vai cho hấn.

Tiết Thường mặc cho hấn phủ, quay đầu nhìn người tuyết đã bị tuyết lấp phần chân ở bên ngoài, ý cười trong mắt ám áp đến nỗi không phù hợp với trời đông giá rét chút nào : ” Qua năm này, những việc đã đi qua cũng tựa như đôi người tuyết kia, bị đại tuyết bao phủ cho đến khi biến mất vô tung. Thống khổ cũng được, vinh sủng cũng thế, đều chỉ là nhất thời. Từ nay về sau, chúng ta hảo hảo sống qua ngày”.

Tay Vân Tê chợt khựng lại, thần sắc động dung, sợ run một lúc lâu, trầm mặc mà gật gật đầu.

Năm sau, Tiết Thường sống như những lời mình đã nói, thanh thản tự tại, không bị thống khổ dày vò, cũng không có sự phòng bị cùng sự sắc nhọn như khi còn ở triều đình, có thể nói là giống như mây đen bị đẩy lùi để nhìn thấy ánh rạng đông. Vân Tê nhìn tươi cười rực rỡ của hấn, trong lúc hoảng hốt thì trước mắt dần hiện ra hình ảnh thiếu niên ôn nhả mỉm cười, thần thái phi dương năm xưa, khóe môi bất giác nhiễm thượng một chút ý cười không rõ.

Tiết Thường sau khi trở về, lảng giềng đa số đều còn nhận ra hấn, mới đầu bởi vì hấn đã từng làm Thừa tướng nên có chút câu nệ với hấn, sau khi tiếp xúc mấy lần liền thấy tính tình của hấn so với trước khi rời nhà năm đó cũng không khác biệt lắm, lúc này mới lần nữa bắt đầu trở nên thân thiện.

Tiết Thường đã từng nhận ân huệ của bọn họ, sau khi trở về liền từng cái từng cái trả lại, hơn nữa trên phương diện sinh hoạt cũng quan tâm nhiều hơn, mới gần gũi non nửa năm đã vô cùng được lòng người.

Có lảng giềng còn sẽ nói bóng nói gió hỏi chuyện chung thân của hắn, nếu trong nhà có nữ nhi, tự nhiên là hy vọng có thể kết thân với hắn, nếu trong nhà không có khuê nữ, cũng không thiếu người có ý tốt muốn thay hắn làm mai việc hôn nhân.

Mỗi khi đến lúc này, Tiết Thường đều sẽ liếc mắt một cái sang Vân Tê, thấy vẻ mặt hắn khó có thể che giấu được sự ảm đạm, trong lòng liền có chút co rút đau đớn, đối với người tới nhẹ nhàng mỉm cười : ” Ta đã có người trong lòng, đa tạ quan tâm”.

Vân Tê nghe xong ánh mắt tối sầm lại, nhưng lập tức lại khôi phục bình thường.

Vào hạ, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức, Tiết Thường lười nước ra khỏi cửa, liền cả ngày đứng trong phủ, một ấm trà, một sách truyện kể, một người, cùng hắn lặng lẽ hưởng thụ trên một chiếc thuyền nhỏ giữa hồ.

Thuyền nhỏ ngừng tại bên hồ, đỉnh đầu là tán cây sum xuê, trên mặt nước là những phiến lá sen xanh mơn mớn, cơn gió mùa hạ nhẹ nhàng phẩy qua mang theo mùi hương thơm ngát len vào chóp mũi, rất có ý nghĩa của một thiên đường trên nhân gian.

Vân Tê hiện giờ trở lại Giang Nam, cũng không ăn mặc như thị vệ nữa, trên người mặc trường bào gấm vóc cũng không khác gì với Tiết Thường là mấy, thanh lịch sạch sẽ, nếu không xem nhẹ sự thanh lãnh khi hắn liếm mi thấp đầu xuống cùng với khí chất lưu loát trên người, thì xem ra cũng giống với một thư sinh tuấn tú nho nhã. Mới đầu có chút không được tự nhiên, hiện giờ đã dần dần thích ứng, chẳng hạn như việc đọc truyện kể, đọc lên cũng không còn đông cứng như lúc trước.

Tiết Thường hí mắt nghe tiếng nói trong sáng của hắn, chỉ cảm thấy róc rách tựa suối reo, mát mẻ lại thoải mái, nâng mi mắt nhìn người đang ngồi bên cạnh, thấy hắn rũ mày về mặt nghiêm túc đọc, nét mặt so với lúc trước thì sinh động hơn không ít, nhin không được khoe môi hiện lên ý cười, đưa tay nâng cằm hắn xoay mặt hắn lại đây.

Vân Tê nghi hoặc nhìn hắn, đã quen với động tác nhỏ này của hắn, cũng không còn kinh hoảng như ngày xưa nữa, tuy rằng tim đập có chút nhanh, trên mặt cũng có chút nóng, nhưng ánh mắt không còn né tránh nữa.

Tiết Thường không nháy mắt mà nhìn hắn cười : “Trở lại Giang Nam quả thật chính xác. Lúc trước ở kinh thành, ban đêm lúc đi ngủ đều hận không thể giữ cho mình tỉnh táo, lại khiến cho người châu ngọc bị long đong, rốt cuộc là nước ở Giang Nam rất tốt, làm cho hạt châu nhà người đều được tẩy đến tỏa sáng”.

Vân Tê nghe mà như lọt vào sương mù, trực giác hắn là đang khen mình, vành tai đỏ rực, há miệng thở dốc, nửa ngày mới nghẹn ra một câu : ” Nước ở Giang Nam cũng làm cho Chiêu Ngôn khôi phục tâm tình thuở xưa”.

Tiết Thường ý cười càng đậm : ” Cuối cùng cũng gọi thuận miệng rồi”.

Vân Tê có chút thẹn thùng, lắp bắp nói : ” Ta tiếp tục đọc...”

” Không đọc nữa ” Tiết Thường lấy truyện kể trong tay hắn ném lên bàn nhỏ, thanh âm đột nhiên cất cao thêm vài phần, lộ ra hưng trí nồng đậm : ” Ta đi tìm hai cây vọt vọt cá đến”.

Vân Tê vội vàng đứng lên : ” Ta đi”.

“Không cần, ta lên bờ phân phó một tiếng là được”.

Lúc hai người ở cùng nhau, Tiết Thường không thích có hạ nhân bên người hầu hạ, bởi vậy tới chờ lệnh cũng chỉ phải ngồi trong phòng bên hồ, lúc muốn sai bảo thì bước lên bờ là có thể phân phó được rồi. Hắn nói xong liền tự mình đứng dậy bước lên thêm đá, bên tai nghe được thanh âm, quay đầu vừa nhìn thì thấy Vân Tê đã muốn theo lại đây.

” Ta cùng đi ” Vân Tê rũ mắt nói.

Tiết Thường cười rộ lên: “Hảo”.

73. Chương 73: Phiên Ngoại 4 : Tư Thủ

Cây vọt vọt cá rất nhanh được mang đến bên hồ, tôi tớ lại rời đi ai nấy làm chuyện của mình.

Tiết Thường dưới ánh mắt khó hiểu của Vân Tê mà đưa sang cho hắn một cây, trong tay mình cầm một cây, vén vạt áo ngồi xuống mép thuyền, đưa mắt tuần tra trong nước một phen, thấy dưới những phiến lá sen có đủ loại cá chép với nhiều màu sắc khác nhau đang bơi đến khoan khoái, nhướn mày cười : ” Đêm nay sẽ ăn cá chúng ta bắt được ! “

Cá thì ngược lại thường xuyên có, còn việc bắt cá thì cho tới bây giờ chưa thấy hắn làm. Vân Tê nghe xong cũng nổi hứng lên, vội vàng đi theo ngồi xuống bên cạnh hắn : ” Ân”.

Tiết Thường nghiêng đầu nhìn nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn khó có được thoải mái, chỉ cảm thấy đáy lòng mềm mại, xoay người lấy điểm tâm trên bàn, đưa cho hắn một miếng, cười nói : ” Chúng ta thì xem ai bắt được nhiều hơn, không được ý vào công phu mà khi dễ ta nha”.

Vân Tê nhận điểm tâm, vội vàng lắc đầu : ” Sẽ không”.

” Cũng không cho nhường ta”.

Vân Tê lắc lắc đầu xong lại vội vàng gật đầu : ” Ân”.

Hai người bóp điểm tâm trong tay rồi rải một ít xuống nước, từng người lấy ra tất cả thủ đoạn của mình.

Tiết Thường đặt phần đầu vọt vào trong nước, rải mấy mảnh vụn điểm tâm qua chỗ con cá chép màu đỏ tươi đang bơi gần đó, thấy cá chép bị hấp dẫn lại đây, chờ nó một hơi nuốt vào xong liền tiếp tục rải lại về phía túi lưới. Cá chép dần dần tới gần túi lưới, thậm chí những con cá gần quanh đó cũng bu lại đây.

Tiết Thường thấy con cá chép đỏ này rung đùi đắc ý mà tiến vào bẫy rập, nhanh chóng kéo vọt lên, không nghĩ tới con cá chép này lại tinh táo vô cùng, tung mình một cái liền vọt ra ngoài, tiếng tùm tùm vang lên, theo đó là những giọt nước không nhỏ văng lên vẩy vào vạt áo. Tiết Thường tiếc hận thở dài, quay đầu thể nhưng đã thấy Vân Tê đã ném một con cá mới bắt được vào khoang thuyền.

Vân Tê vội vàng lắc đầu : ” Ta không dùng công phu”.

Tiết Thường cười rộ lên : ” Ai nói ngươi dùng công phu đâu nè, đến đây dạy ta nào”. Nói xong liền không nháy mắt mà nhìn chằm chằm động tác của hắn.

Vân Tê thấy vẻ mặt hắn giống như con nít, vẻ mặt tươi cười che giấu lệ khí khi còn ở kinh thành trước kia đã sớm không còn bóng dáng, nhện không được trong lòng dâng lên một tia vui sướng, dường như sợ dọa đến bầy cá, thấp giọng nói : ” Cá chép rất giỏi tung mình, túi lưới không thể để vào nước quá sâu, nếu quá sâu thì thời gian kéo lên mặt nước sẽ lâu, vậy nên sẽ cho nó cơ hội để thoát thân. Vì túi lưới hiện lên rất rõ ràng trong nước nên phải luôn không nhúc nhích, lúc nhấc lên phải nhanh phải vững, làm cho nó không kịp phản ứng”.

Tiết Thường nghe được đầy hứng thú, học bộ dáng của hắn một lần nữa ngâm túi lưới vào trong nước, tiếp tục dụ dỗ các bé cá dưới nước. Biện pháp Vân Tê nói cũng giống như cách câu cá, bắt quá lúc thả câu thì phải có lưới câu, cá một khi mắc câu sẽ không thể tránh thoát, nhưng túi lưới lại không có gì để trói buộc.

Vân Tê dù sao cũng là người luyện võ, nếu muốn thì có thể không nhúc nhích lần nào, còn Tiết Thường thì không sánh bằng, tuy vậy hắn lại thắng ở việc khống chế cảm xúc, làm thử mấy lần nín thở tĩnh khí, rất cuộc thuận lợi vớt được một con cá lớn.

Tiết Thường rất là thoải mái, mi phi sắc vũ ném con cá béo tốt này vào trong khoang thuyền, cười ha ha. Không nghĩ tới con cá này lại mạnh quá, vung đuôi một cái, thẳng tắp từ trong khoang thuyền bay ra, lập tức liền rút xuống boong thuyền. Tiếng cười của Tiết Thường bị ngắt ngang, thấy con cá lớn này bám riết không tha mà vung vây đuôi, đảo mắt liền sắp nhảy vào trong hồ, vội vàng bay qua chụp nó.

Không nghĩ tới động tác chụp cá này của hắn gây ra động tĩnh quá lớn, cá không chụp được mà còn làm cho nó nhảy vào trong hồ rồi bị văng một thân toàn là nước. Vân Tê hết hồn, không thấy rõ tình huống liền vội vàng từ bên mép thuyền đứng lên. Kết quả con thuyền nhỏ bé chật hẹp này bị động tĩnh thật lớn

này của bọn hắc gây ra mà mãnh liệt chao đảo, không đợi Vân Tê có bất kì động tác gì tiếp theo thì liền lập tức nghiêng sang một bên, lật.

Bùm bùm bùm bùm mấy tiếng, Tiết Thường và Vân Tê cùng với tất cả dụng cụ trên thuyền toàn bộ đều rơi vào trong hồ, Vân Tê kinh hãi, sợ hắc bị thuyền đánh trúng hoặc là bị những thứ rơi vào trong nước đập lên đầu, nhanh chóng kéo hắc qua giữa hồ, lo lắng khẩn trương nói : ” Có nặng lắm không ? Có bị đụng trúng hay không ? “.

” Không có gì đáng ngại ” Tiết Thường quay mặt lại, nhìn thuyền nhỏ bị lật úp trên mặt nước thì sững sốt một lát, đột nhiên cất tiếng cười to, khiến cho mấy con cá chép chung quanh chạy tới vì tò mò hết hồn một cái rồi chạy trốn tứ phía.

Vân Tê thấy hắc cười thì vẻ mặt khó hiểu, nhưng trong con ngươi lại lộ ra vài phần ý cười theo hắc.

Hai người đặt mình trong hồ nước trong suốt, bốn phía là lá sen xanh mướt cùng với những bông hoa sen phần nổi vươn cao, một người thì không có hình tượng gì mà cười to, một kẻ thì ngốc ngốc nghếch nghếch không rõ cho nên cũng theo đó lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Giữa hồ không có tán cây che chắn, Tiết Thường ngửa đầu nhìn mặt trời chói chang trên không, tiện tay ngắt một cái lá sen thật lớn che lên đầu Vân Tê, thấy hắc ngơ ngẩn, cười tủm tỉm ngắt tiếp một cái nữa úp lên đầu mình : ” Đây mới gọi là ‘Trộm kiếp phù du sinh nửa ngày nhân’ a, ở trong hồ thật mát mẻ mà, ha ha ha ha ha ha ”.

Vân Tê thấy bộ dáng này của hắc giống như một con sói cuồng dã, phong thái hoàn toàn không có, nhịn không được muốn cười, rừ mắt xuống nghen nghen, nhìn thấy ảnh mình trong nước cũng là ‘kẻ tám lạng người nửa cân’ với hắc, rốt cuộc nhịn không được mím môi cười rộ lên.

Tiết Thường cúi đầu nghiêng qua nhìn hắc, thấy bộ dáng muốn cười nhưng lại ráng nín ảy của hắc, nhịn không được ôm mặt hắc nâng lên, cười tủm tỉm nhìn hắc : ” Muốn cười thì cứ thoải mái mà cười, nhịn làm cái gì ? Chúng ta trở lại Giang Nam không phải là muốn sống thoải mái tự tại hay sao, nếu còn không cười thì ta sẽ ấn người vào trong nước đó ”.

Vân Tê không thể tin nhìn hắc.

Tiết Thường nhướn mày : ” Ngươi không tin ? “.

Vân Tê tuyệt đối tin tưởng hắc nói được thì làm được, mắt tự nhiên nhoẽn nhoẽn khoe miệng.

Tiết Thường vẻ mặt không hài lòng, nắm gò má hắc, ngón cái ấn lên khoe miệng hắc kéo ra một cái độ cong : ” Phải như vậy mới đúng ”. Nói xong thấy mặt hắc đều đã bị mình chà đạp đến méo mó, nhịn không được lại bắt đầu cười ha ha lên.

Mặt của Vân Tê nóng muốn bỏng người, không biết là do bị hắc nặn ra hay vẫn là bị sóng nhiệt làm đỏ ửng lên, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng, thấy hắc cười đến vui sướng như thế, nhịn không được cũng cong mắt cười rộ theo.

Tiết Thường lộ ra vẻ mặt hài lòng, nhưng không có buông tay, bơi gần lại hắc một chút, ngón cái đặt tại khoe môi ấy dịch dần về giữa môi, chậm rãi vuốt ve đôi môi hắc.

Nụ cười của Vân Tê cứng lại, trong đầu bỗng nhiên giống như nổ tung ra, nhiệt độ nóng bỏng kéo đến lập tức khiến cho khuôn mặt ửng đỏ lên. Lực đạo ngón tay đang đặt trên môi không nhẹ không nặng, làm cho trái tim hắc đập loạn đến rối tinh rối mù, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

Tiết Thường càng ngày càng nhích tới gần hắc hơn, hơi thở hòa quyện vào nhau, nhìn ánh mắt bối rối run rẩy của hắc, cảm thấy cánh môi dưới ngón tay có vẻ mỏng manh nhưng lại dị thường mềm mại ấy, rừ mắt nhìn xuống, nhịn không được ấn lên môi dưới của hắc, hơi hơi mở ra một khe hở, nghe thấy hơi thở không có quy luật gì của hắc, ánh mắt lập tức trở nên u ám, ngón tay buông lỏng ôm lấy thất lưng hắc mạnh mẽ hơn lên.

Vân Tê theo bản năng nhắm mắt lại, cả người đột nhiên giống như muốn bay bổng lên trời, trong đầu mất đi năng lực tự hồi, hoàn toàn không biết phải phản ứng lại như thế nào, chỉ biết rằng tim mình như đang nổi trống, xúc cảm trên môi thật xa lạ nhưng lại làm cho hắc thất thần đến nỗi hận không thể hồn rời khỏi

xác, vô số cảnh tượng trong mơ vừa kiều diễm vừa nan kham ấy từ sâu trong lòng ùn ùn dâng lên, làm cho hân kinh hoảng đến bắt đầu run rẩy.

” Đứng hoảng hốt ” Tiết Thường dán môi hân, tiếng nói trầm thấp khàn khàn mang theo sự dịu dàng trấn an, nâng lên một bàn tay, mang theo dòng nước mát lạnh trong hồ mà mơn trớn đôi gò má nóng bỏng của hân, đầu lưỡi không tốn chút sức nào cạy mở khớp hàm hân rồi len vào.

Vân Tê hừ nhẹ một tiếng, trong đầu chỉ còn lại sự mê muội, để cho hân tinh tế nhấp nháp trong khoang miệng mình một phen, trêu chọc cho hô hấp mình trở nên hỗn loạn không chịu được, ngực phập phồng kịch liệt, cảm giác đến thân mình hai người gắt gao dán chặt với nhau trong nước, nhin không được toàn thân đều dấy lên nhiệt độ, giống như bị lửa thiêu.

Tiết Thường đã sớm bị phản ứng kịch liệt của hân khơi gợi đến nỗi bụng dưới co rút, nhưng vẫn không có thêm chút động tác dư thừa nào, chỉ là động tác hôn môi dần dần mất đi sự dịu dàng, từ từ trở nên bá đạo tàn sát bữa bãi cùng xâm chiếm, đầu lưỡi càng thêm điên cuồng quấy liếm trong khoang miệng hân, ngậm lấy đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại của hân hung hăng mút vào.

” Ngô...” Vân Tê bắt đầu thở dốc, thân mình vốn luôn mạnh mẽ lại dưới sự hôn môi của hân mà xụi lơ giống như bãi nước bùn, nếu không phải bị hân ôm thì e rằng đã chìm vào trong nước, hai tay không dám ôm hân, chỉ có thể gắt gao nắm chặt lấy góc áo đang dập dờn trong nước của hân.

Một phen hôn môi triền miên đến tiêu hồn thực cốt làm cho khắp mặt hồ đều như bị nhiễm một tầng sắc hồng, hơi thở Tiết Thường ồ ồ buông môi hân ra, một tay vẫn như cũ ôm chặt hân, tay kia thì vuốt ve mặt hân, ánh mắt dịu dàng đánh giá vẻ mặt mê ly của hân.

Vân Tê dưới ánh nhìn chăm chú của hân mà da đầu run lên, nhanh chóng dời tầm mắt.

” Nhìn ta ” Tiết Thường vươn qua nhẹ nhàng chạm vào môi hân, thấp giọng nói.

Ánh mắt Vân Tê run run nhìn qua, con ngươi đen láy tựa như ngôi sao sáng nổi lên một tầng sóng nước, tràn đầy trong đôi mắt đều không thể che giấu được sự si mê cùng thâm tình, không có cách nào trốn tránh.

Tiết Thường nhìn xem đầu lòng, nhẹ giọng nói : ” Ta cũng thích ngươi, ngươi không cần trốn”.

Vân Tê trừng lớn mắt, bị câu nói đơn giản này đánh sâu vào khiến cho trong đầu rối loạn, trên vẻ mặt tất cả đều là sự giật mình.

Tiết Thường cười rộ lên : ” Ngươi tên gốc đầu gỗ này, hiện tại kinh ngạc cái gì ? Ta đối với ngươi thế nào, ngươi nhìn còn đoán không ra sao ? “.

Vân Tê theo thói quen tính nháp nhếch môi, nhưng lại bị sự tê dại truyền đến từ đôi môi khiến cho trong lòng nhộn nhạo một trận, bối rối rũ mắt xuống, chần chờ một lúc lâu, thấp giọng nói : ” Người không phải thích... Bạch Lê sao ? “.

Tiết Thường vén sợi tóc ướt nước dính bên má hân ra, lẳng lẳng nhìn hân : ” Tự ngày ấy gặp hân ở ngoài trường thì ngươi nhìn ta xem, ta có còn giống bộ dáng nhớ thương hân không ? “.

Vân Tê cẩn thận nghĩ nghĩ, im lặng không lên tiếng mà lắc đầu.

” Nhìn ra non sông không bằng lấy người trước mắt. Ngươi nếu từng nói qua lòng ta như gương sáng, vậy thì nên rõ ràng, nếu ta buông tay, nhất định là buông đến triệt để”.

Vân Tê cắn cắn môi, gật gật đầu.

Tiết Thường lại hỏi : ” Vậy ngươi có từng thấy ta đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu, uống rượu mua vui chưa ? “.

Vân Tê vội vàng lắc đầu : ” Đương nhiên không có ! “.

” Vậy ngươi nên biết tính tình của ta, người ta không thích thì ta sẽ không chạm vào, việc tình cảm lại càng không thích tùy ý chấp nhận. Nếu hiện tại ta thân mật với ngươi như thế, chính là thích ngươi từ tận đáy lòng. Ngươi hiểu chứ ? “.

Trong mắt Vân Tê như có ánh sáng hấp háy, trong tim bị trướng đến lợi hại, hạnh phúc đến một cách bỗng nhiên khiến cho hắn trở tay không kịp, gật gật đầu, nhưng vẫn như cũ có chút mê mang.

Tiết Thường biết đầu óc hắn còn chưa thông suốt, nếu không nói rõ ràng cho hắn biết thì hắn có thể không rên một tiếng mà rồi rầm cả đời, cười cười, tại trong nước bắt lấy tay hắn, để cho hắn ôm lưng mình : ” Người có phải là muốn hỏi, vì sao trước kia ta không thích người ? Hiện tại lại đột nhiên thích ? Có phải người còn muốn hỏi, lần trước có người nhắc tới việc hôn nhân, ta nói đã có người trong lòng, người nọ có phải là người hay không ? Còn có, vì sao ta và người gần gũi với nhau lâu như vậy, nhưng hôm nay mới nói cho người biết tâm ý của ta ? “.

Vân Tê bị những lời nói liên tiếp này của hắn đánh sâu vào khiến cho đầu vầng mắt hoa, kinh ngạc há miệng thở dốc : ” Làm sao người biết ? “.

” Không khó đoán” Ngón cái của Tiết Thường cọ cọ lên mặt hắn, cười nói : ” Năm đó lúc người tới nhà của ta thì chỉ mới bảy tuổi, sau này liền như hình với bóng. Trong mắt ta, người vẫn luôn là một đứa con nít choai choai, ta muốn đối tốt với người, tự nhiên sẽ xem người như đệ đệ của mình mà quan tâm, chưa bao giờ có ý niệm khác. Nhưng từ khi đoán được tâm tư của người thì ta mới phát giác hóa ra người đã trưởng thành, không thể xem người như một đứa bé nữa. Đối một loại ánh mắt khác nhìn lại, người tốt như vậy, ta như thế nào sẽ không thích người ? “.

Vân Tê bị hắn nói khiến cho gương mặt nóng bỏng lên, lắp ba lắp bắp nói : ” Ta không... Không có tốt như vậy....”

Tiết Thường nhin cười, nhướn mày : ” vậy người nói ta không có ánh mắt sao ? “.

” Không, không phải ! ” Vân Tê vội vàng lắc đầu.

” Ta nói người trong lòng ta trừ người ra thì còn ai vào đây ? Ta muốn cùng người hảo hảo sống qua ngày, nên mới từ quan về đây, lúc còn ở kinh thành đã bắt đầu thích người, người còn cho là trong lòng ta có người khác sao ? “.

Vân Tê kinh ngạc nhìn mặt mày ẩn tình của của hắn, hận không thể đem từng chữ từng chữ hắn nói ghi tạc vào trong lòng.

Tiết Thường vươn hai tay ôm lấy mặt hắn nhìn hắn, cười khê ra tiếng : ” Rốt cuộc cũng đã dám dùng ánh mắt trực tiếp như vậy nhìn ta, bây giờ còn xem mình là hạ nhân nữa không ? “.

Trong đôi mắt Vân Tê ánh lên những chấm sáng lăn tăn như nước hồ, trong giây lát hiện lên một tia vui sướng khó có thể phát giác, mím môi lắc lắc đầu.

Tiết Thường lại nhảy cảm mà bắt giữ được thần thái trong đôi con ngươi hắn, nhất thời cười híp mắt : ” Dù cho người có là hạ nhân đi chăng nữa nhưng thích ta lại có gì không đúng ? Ta thích người cũng sẽ không để ý thân phận của người. Nhưng mà người, một ngày người chưa bỏ hết đi những quan niệm tôn ti thì ta liền một ngày không dám mở miệng, ta đối với người càng tốt, người lại càng kính sợ, vậy ta đây chẳng phải là đã dồn ép người đến ngõ cụt hay sao ? “.

Vân Tê lần thứ hai lắc đầu, khóe môi vương một tia cười nhạt : ” Về sau sẽ không”.

Tiết Thường xích lại hôn lên môi hắn, nghe thấy hơi thở run rẩy của hắn, nhin không được lại đem nụ hôn dời lên ấn đường (giữa chân mày), khóe mắt, khe khẽ chạm vào, lộ ra thương tiếc, thấp giọng nói : ” Sau này người ta hai người ngang hàng đối xử với nhau, được không ? “.

Vân Tê sớm đã bị sự vui sướng đánh sâu vào khiến cho đầu óc choáng váng, tỉnh tỉnh mê mê mà gật gật đầu : ” Ân”.

Hai người ở trong hồ nói chuyện một lúc lâu, khúc mắc ngược lại đã được gỡ bỏ, nhưng kế hoạch làm bữa đại tiệc cá chép lại bị ngâm nước nóng, đành phải chờ ngày mai làm lại cho đỡ ghiền.

Hạ nhân hầu hạ nhìn thấy bọn họ cả người ướt đầm trở về, sợ hãi nẩy ra, vội vàng đi chuẩn bị nước ấm cho bọn họ tắm rửa thay quần áo. Tuy nói ngâm mình trong hồ nước rất mát mẻ, nhưng hồ nước dù sao cũng không thể nào sạch sẽ bằng nước ấm đun ra, nên vẫn cần tẩy rửa lại một phen.

Hai người bọn họ ở cùng một phòng, trong ngoài hai gian, lúc trước tắm rửa đều là Tiết Thường tắm trước, Vân Tê chờ Tiết Thường tắm rửa xong thì đi đổi nước, tiếp đó mới tới mình tắm. Hôm nay Tiết Thường nói cái gì cũng phải cho Vân Tê tắm trước, thấy hần không chịu liền trực tiếp đẩy hần bước vào : ” Cứ nhường ta tắm trước là có ý gì ? Không phải vừa mới nói đối xử ngang hàng với nhau hay sao, đảo mắt đã bị người vớt ra sau đầu rồi”.

Vân Tê gãi gãi đầu, do dự một lát nói : ” Ta đây tắm trước, tắm sau cũng không có gì khác biệt, ta đã quen tắm sau rồi, vẫn là...”

Tiết Thường nghe thanh âm hần càng nói càng nhỏ, gương lông mày cười rộ lên : ” Cũng biết tranh luận, không tồi, ta đây nghe lời người” Vài chữ cuối cùng là ghé vào bên môi hần nói, nói xong còn thuận tiện hôn một cái, hiển nhiên là tâm tình thực vui sướng.

Vân Tê tim đập gia tốc, xoay người liền muốn đi ra ngoài, bị hần giữ chặt lại : ” Trời nóng, ra không ít mồ hôi, người thay ta chà lưng”.

” Ân” Vân Tê gật gật đầu nghe lời xoay lại đây, lẳng lặng đứng một bên, lúc hần thoát y thì cảm thấy lòng như nổi trống, nửa mắt cũng không dám liếc nhìn.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên chà lưng, nhưng hôm nay lại rất khác, bọn họ vừa mới thân mật như vậy trong hồ nước, mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy hơi thở hỗn loạn, chát vật vụn phần.

Vân Tê đem tất cả định lực lúc luyện công đều lấy ra, sợ chính mình run rẩy một cái sẽ khiến cho hần nhìn thấu sơ hở, dị thường nghiêm túc mà thay hần chà lau, lúc đại công cáo thành thì trộm thở phào một hơi, lúc đi ra ngoài chỉ cảm thấy toàn thân đều muốn hồng rực lên, quả thực là chạy trời chết.

Đến lúc hần tắm thì Tiết Thường lại không đi ra, cười tủm tỉm đứng một bên : ” Ta giúp người chà lưng”.

Vân Tê sửng sốt, chữ “Không” vừa muốn thốt ra thì lại cứng nhắc nuốt trở về, nhớ tới những lời nói lúc nãy, cắn môi đỏ lỗ tai mà gật gật đầu, xoay lưng lại cởi ra từng kiện từng kiện quần áo, không dám quay đầu lại nhìn người phía sau xem đến tột cùng là đang làm cái gì, lật đặt giống như lửa dí sát mông mà cởi sạch sành sanh rồi nhanh chóng bước vào trong nước.

Ánh mắt Tiết Thường tối sầm lại, đi qua nâng mặt hần lên, mạnh mẽ cúi đầu hôn lên môi hần, mặc kệ hần có giật mình như thế nào, đầu lưỡi nhanh chóng cạy mở khớp hàm hần luồn lách vào, tư vị vừa mới nhắm nháp qua ấy, quả thực muốn ngừng mà không được, quần lấy lưỡi hần cùng hần gấn bó, mãi cho đến khi mình sắp không chế không được mới buông hần ra.

Vân Tê thất thần thở dốc một lúc lâu, bị hần hôn hôn lên trán mới lấy hồn lại được, vội vàng ghé vào thành bồn tắm.

Một trận chà lưng này chà đến quả thực như bị dày vò, Vân Tê cắn môi, chỉ cảm thấy bàn tay phía sau lưng cách một tầng khăn vẫn luôn nóng đến trong lòng hần, bất luận một động tác dù là rất nhỏ cũng có thể làm dâng lên một cỗ sóng nhiệt trong cơ thể hần. Hần thậm chí không dám xoay người, đem dục vọng đang dâng trào dưới thân giấu sâu trong nước, sợ bị nhìn đến.

Động tác trong tay Tiết Thường càng ngày càng chậm, nhìn đường cong phía sau lưng một đường uốn lượn xuống của hần, hơi thở lại thô nặng thêm vài phần, vớt nước trong bồn rưới lên, nhìn chiếc lưng bóng loáng của hần bị lan tràn một mảnh, bỗng nhiên ném chiếc khăn đi, cúi người hôn lên.

” Ân.. ” Vân Tê trừng lớn mắt, lại nháy mắt thất thần, thân mình không chịu khống chế mà run lên một trận.

Hôn môi một đường trượt xuống, lúc đến mặt nước thì dừng lại, Tiết Thường hít sâu một hơi, tiến đến bên tai hần nói giọng khàn khàn : ” Vân Tê, người gọi tên ta”.

” Chiêu Ngôn” Tiếng nói Vân Tê khàn khàn, hiển nhiên là đã sớm động tình.

Tiết Thường nhanh chóng hôn một hơi lên cổ hần, một tay ôm hần ra khỏi nước, không đợi hần phản ứng liền nhanh chóng bế hần, hai ba bước đã đặt hần lên giường.

Trên mặt Vân Tê nóng đến có thể nổi bếp lò, từ từ nhắm hai mắt không dám nhìn dục vọng đang lộ rõ của mình, ngay sau đó trên môi ẩm áp, bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp : ” Người có nguyện ý ? “.

Vân Tê mở mắt ra, nhìn thấy trong đôi mắt hắn không hề che giấu sự thâm tình cùng dục vọng, chỉ cảm thấy thân mình càng nóng, ánh mắt nhất thời thêm vài phần mê ly, không chút do dự gật đầu.

Tiết Thường dịu dàng cười cười với hắn, một tay kéo xuống rèm giường.

Gió mát thanh lương, rèm che lay động.

Tình thâm như hóa thành đăng cát, giao triền quần quýt si mê, tình nồng như hóa thành nghiệp hỏa, dấy lên tận trời.

Đăng cát : Một loại dây leo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoai-ho>